Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh thời Dân Quốc loạn lạc (năm 1922), tại vùng Tương Tây núi non hiểm trở.

Nhân vật chính là Nam Vân Đình, một người xuyên không từ thế kỷ 21 trở về quá khứ hơn 100 năm.

Anh tỉnh dậy trong thân phận tộc trưởng của Nam gia thôn – một dòng tộc từng có tổ tiên là danh tướng Nam Bát thời Đường nhưng nay đã sa sút đến cùng cực.

Thôn làng đối mặt với nạn đói, các trưởng lão phải tự vẫn để tiết kiệm lương thực cho con cháu.

Đứng trước nguy cơ diệt vong của gia tộc, Nam Vân Đình thức tỉnh "Hệ thống Vô Song Thế Gia".

Hệ thống này cung cấp cho anh hai bộ công pháp trấn tộc là "Hoán Long Kinh" (rèn luyện thể chất, võ công) và "Hám Long Kinh" (phong thủy, tìm long điểm huyệt).

Với mục tiêu đưa Nam gia trở thành gia tộc hùng mạnh nhất thiên hạ, Nam Vân Đình bắt đầu huấn luyện 80 thanh niên trai tráng trong thôn, biến họ thành những chiến binh tinh nhuệ và những kẻ trộm mộ (đổ đấu) chuyên nghiệp.

Bước đi đầu tiên trong kế hoạch quật khởi là tiếp cận thế lực lớn nhất vùng Tương Tây lúc bấy giờ: Thường Thắng Sơn, do Tổng bả đầu Tá Lĩnh – Trần Ngọc Lâu đứng đầu.

Biết trước cốt truyện về chuyến đi đầy nguy hiểm đến cổ mộ Bình Sơn, Nam Vân Đình chủ động bày bố cục, dẫn dắt tộc nhân giao thương với các trại người Mèo để tích trữ lương thực và tạo cơ hội

gặp gỡ Trần Ngọc Lâu.

Tại Bình Sơn, Nam Vân Đình thể hiện bản lĩnh phi phàm.

Anh không chỉ am hiểu tường tận về địa thế, phong thủy mà còn sở hữu võ công cái thế.

Trong hành trình khám phá địa cung đầy rẫy cạm bẫy và độc trùng, Nam Vân Đình đã nhiều lần ra tay cứu mạng Trần Ngọc Lâu, đặc biệt là pha cứu nguy khi Trần Ngọc Lâu rơi xuống vực thẳm.

Nhờ đó, anh kết giao huynh đệ với Trần Ngọc Lâu và cả Chá Cô Tiếu – thủ lĩnh phái Bàn Sơn, người cũng đến đây tìm Mộc Trần Châu.

Cuộc chiến tại Bình Sơn lên đến đỉnh điểm khi đoàn người đối mặt với Lục Sí Ngô Công (rết sáu cánh khổng lồ).

Nam gia tộc nhân dưới sự chỉ huy của Nam Vân Đình đã dũng cảm chiến đấu, dùng dây thừng trói chặt quái vật, tạo cơ hội cho Nam Vân Đình trảm rết đoạt nội đan.

Dù chiến thắng, Nam gia cũng phải trả giá bằng sinh mạng của tộc nhân Nam Vân Giang, nhưng đổi lại, danh tiếng của Nam Vân Đình vang xa, thu được lượng lớn của cải và sự kính trọng tuyệt đối từ các thế lực quân phiệt như La Lão Oai và giới giang hồ.

Sau sự kiện Bình Sơn, cốt truyện mở rộng ra khỏi Tương Tây.

Nhận được thiệp mời từ Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình (Bắc Kinh), Nam Vân Đình cùng Trần Ngọc Lâu và Trương Khải Sơn (Phật Gia của Lão Cửu Môn) lên đường tham gia đấu giá.

Tại đây, Nam Vân Đình không chỉ thể hiện tài lực hùng hậu (nhờ sự trợ giúp của cô chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm – Doãn Tân Nguyệt, người đã phải lòng anh) mà còn phô diễn võ lực kinh người khi tiêu diệt đám gián điệp Nhật Bản và tên ác bá Bành Tam Tiên dám ngáng

đường.

Thu hoạch được ba vị thuốc quý hiếm (Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đảm, Kỳ Lân Kiệt), Nam Vân Đình trở về Tương Tây.

Anh dùng Lam Xà Đảm để giúp Chá Cô Tiếu giải trừ một phần lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã, đồng thời nên duyên vợ chồng với Hoa Linh (sư muội của Chá Cô Tiếu).

Tuy nhiên, tham vọng của Nam Vân Đình không dừng lại ở đó.

Dựa trên manh mối từ Bàn Sơn, anh tiếp tục dẫn dắt tộc nhân tiến về Nghĩa Dương để khám phá mộ của Nghĩa Dương Vương thời Hán.

Tại Nghĩa Dương trấn, Nam Vân Đình phát hiện ra những điểm kỳ quái: người dân rải máu chó trấn tà, cấm ra đường ban đêm, và một tòa bảo tháp mới xây dùng để che mắt thiên hạ.

Hóa ra, đây là một "Huyễn Trận" (trận pháp ảo giác) khổng lồ do chủ mộ dựng lên.

Nam Vân Đình cùng tộc nhân và một kẻ trộm mộ tên Kim Bất Hoán tiến vào lòng đất, đối mặt với những ảo ảnh binh lính sống động như thật và những cơ quan xảo quyệt.

Câu chuyện tiếp diễn với hành trình Nam Vân Đình phá giải bí ẩn ngàn năm dưới lòng đất, từng bước xây dựng Nam gia thành một thế lực vô song, thách thức cả vận mệnh và thời đại loạn lạc.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 1

"Tộc trưởng, tộc trưởng, có tin tức rồi!" Tương Tây, Nam gia thôn.

Một cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi, vừa chạy về phía trung tâm thôn vừa lớn tiếng hò hét.

Dân làng hai bên đường nghe thấy tiếng cậu bé đều đặt công việc trong tay xuống, đi về phía trung tâm thôn.

Cùng lúc đó, bên ngoài từ đường trung tâm Nam gia thôn.

Có hơn tám mươi người đang ngồi ngay ngắn trên bãi đất trống, chuyên tâm lắng nghe người thanh niên ngồi phía trước giảng bài.

Nếu không phải vì tám mươi người này già trẻ lớn bé không đều, thì quả thật trông giống hệt như học sinh tiểu học đang lên lớp.

Người thanh niên tên là Nam Vân Đình, là thôn trưởng Nam gia thôn kiêm Tộc trưởng nhiệm kỳ này của Nam gia.

Sở dĩ hắn có thể làm Tộc trưởng Nam gia không phải vì quyền thế gì, mà là dựa vào học thức của chính mình.

Nói ra thì, Nam Vân Đình không phải người của thế giới này.

Bản thân hắn cũng không biết mình làm thế nào mà xuyên đến đây được.

Vừa ngủ dậy, thời đại mẹ nó đã thay đổi rồi.

Tương đương với thái quá.

Càng thái quá hơn là Nam Vân Đình lại xuyên không vượt qua hơn một trăm năm, đến thế kỷ hai mươi, năm Dân Quốc thứ 11, tính đến nay đã ba năm trôi qua.

Nam gia không phải là đại gia tộc danh tiếng hiển hách gì, nhưng do tổ tiên là danh tướng Nam Bát thời Đường, nên quy củ trong gia tộc khá nhiều.

Mà việc tuyển chọn Tộc trưởng lại là chuyện nghiêm túc nhất trong gia tộc, cho dù Nam Vân Đình có học thức đi trước người khác hơn một trăm năm, cũng suýt chút nữa thua ở những hạng mục khác.

Còn về việc tại sao lại tranh cử Tộc trưởng, Nam Vân Đình quy cho đó là kỳ ngộ của bản thân.

Trong đáy lòng hắn luôn có một giọng nói thôi thúc hắn đi tranh cử Tộc trưởng.

Mà khi Nam Vân Đình thực sự trở thành Tộc trưởng Nam gia, từ trong tay Tộc trưởng nhiệm kỳ trước tiếp nhận đồng bài và gia phả, hắn mới biết giọng nói thôi thúc kia không phải là ảo giác.

Đồng bài Tộc trưởng là tín vật của Tộc trưởng Nam gia.

Phàm là người Nam gia, không ai dám không tuân theo.

Còn gia phả, gia đình nào đời sau cũng sẽ có một bản để tiện cho việc tế tự khấn vái.

Nhưng gia phả của Nam gia dường như không đơn giản, đêm Nam Vân Đình kế nhiệm, mở gia phả ra cũng là mở ra tương lai của chính mình và Nam gia. "Tộc trưởng!!" Cậu bé vừa la hét vừa chạy đến bên cạnh Nam Vân Đình, cắt ngang lời kể của hắn.

Những người đang chăm chú lắng nghe đều nhíu mày, có chút bất mãn vì việc học bị gián đoạn. "Tiểu Bạch, xảy ra chuyện gì?" Nam Vân Đình nhìn cậu bé đang chạy tới.

Cậu bé Nam Bạch dường như vừa chạy một mạch từ bên ngoài về nên có chút hụt hơi, thở hổn hển vài hơi rồi mới mở miệng nói: "Tộc trưởng, Tam a công truyền tin về, nói phía Thường Thắng Sơn

mà ngài bảo theo dõi đã có động tĩnh." Nghe thấy lời này, mấy chục người đang ngồi trên đất đều đứng bật dậy, giống như những tướng sĩ nhận được tín hiệu xuất chinh, thần tình phấn chấn.

Nam Vân Đình nghe Nam Bạch nói xong cũng mỉm cười nhẹ.

Suy đoán của hắn không sai, nơi này quả nhiên không phải thế giới bình thường. "Tộc trưởng, chúng ta có cần chuẩn bị một chút không?" Trong đám người, Nam Triệu mở miệng hỏi.

Nam Vân Đình không tỏ thái độ gì, như thể không nghe thấy, nói với mọi người trước mặt: "Hôm nay chúng ta giảng đến đây thôi, mọi người về đi." Dứt lời, Nam Vân Đình xoay người sải bước đi về phía từ đường.

Mọi người tuy không hiểu ý của Nam Vân Đình, nhưng mệnh lệnh của Tộc trưởng bọn họ không thể không nghe, đành đáp một tiếng "Vâng", cung kính thi lễ rồi rời đi. ... "Hệ thống." Sau khi bước vào từ đường, Nam Vân Đình liền gọi thầm trong lòng, rất nhanh, một giọng nói vang lên trong đầu hắn. "Hệ thống Vô Song Thế Gia hân hạnh phục vụ ngài." Đối với hệ thống, chỉ cần là người từng đọc qua văn học mạng thì cơ bản đều không xa lạ, Nam Vân Đình cũng không ngoại lệ.

Chương 2

Nhưng lúc đầu Nam Vân Đình cũng không ngờ tới ngón tay vàng của hắn lại xuất hiện theo cách này, sau khi tranh cử Tộc trưởng, lấy được gia phả thì hệ thống mới kích hoạt thành công.

Còn về giọng nói trong lòng kia, đoán chừng là điểm báo hệ thống xuất hiện. [Tên ký chủ: Nam Vân Đình] [Thân phận hiện tại: Tộc trưởng đương đại Nam gia] [Thời gian đương nhiệm: 1.3 năm] [Trạng thái gia tộc: Tự cấp tự túc] [Đồ đằng gia tộc: Chưa kích hoạt] [Số người trong gia tộc: 387/392] [Công pháp gia tộc: Hoán Long Kinh, Hám Long Kinh] [Nhiệm vụ chính tuyến: Nâng cao danh vọng gia tộc, chế tạo gia tộc mạnh nhất.

Hệ thống sẽ lần lượt mở khóa các phần thưởng tương ứng, giúp ký chủ chế tạo Vô Song Thế Gia.] Nam Vân Đình nhìn bảng thông tin của mình, trong lòng suy nghĩ miên man.

Tình hình Nam gia thôn thực sự rất không tốt.

Ở cái thời đại quân phiệt hỗn chiến này, bách tính đừng nói là sống những ngày tháng tốt đẹp, sống sót được đã là vấn đề nan giải.

So với bách tính bình thường, người trong Nam gia thôn có tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Nam Vân Đình còn nhớ, sau khi hắn xuyên không đến đây, lúc việc tranh cử còn chưa bắt đầu, một số người già trong Nam gia thôn vì không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người, vì muốn tiết kiệm vài miếng lương thực cho mọi người qua mùa đông, đã tự kết liễu đời mình.

Chỉ trong vòng một năm, đã có mấy chục người từ bỏ mạng sống.

Hành động của họ quả thực đã giúp Nam gia thôn có cơ hội thở dốc, vượt qua mùa đông gian nan đó.

Nhưng cách làm của họ lại như một ngọn núi lớn đè nặng lên người tất cả con cháu Nam gia.

Khi đó, tất cả những người đã có tuổi hoặc đi lại bất tiện, thậm chí là những phụ nữ, đều nảy sinh suy nghĩ tương tự.

Đoàn kết cố nhiên là chuyện tốt, nhưng sự đoàn kết của Nam gia thôn suýt chút nữa đã khiến gia tộc này diệt vong.

Chính vì thế, cuộc tranh cử Tộc trưởng bắt đầu.

Nam Vân Đình mượn phương pháp "vẽ bánh nướng" của đời sau, giành được vị trí Tộc trưởng.

Mà hệ thống kích hoạt cũng chính vào lúc đó.

Nam gia thôn cũng chỉ còn lại chưa đến bốn trăm người.

Nếu sớm hơn vài trăm hoặc một ngàn năm, không cần cái khác, chỉ cần dựa vào việc dẫn dắt cả thôn tu tập Hoán Long Kinh, hắn đều có thể dễ dàng phát triển lên.

Trong mục công pháp gia tộc có hai bộ công pháp.

Hoán Long Kinh thì hơn một năm nay, trên dưới Nam gia thôn đều đã tiến hành tu tập.

Còn về Hám Long Kinh thì chỉ có lác đác vài người được tiếp xúc.

Hoán Long Kinh có tổng cộng tám tầng, chia ra là cơ sở luyện thể, thân pháp (cũng có thể nói là khinh công), quyền pháp, cước pháp, trảo công, binh khí lạnh, cũng như ngũ cảm, tinh thần.

Nói thế nào nhỉ, nếu đặt ở thời cổ đại, dẫn dắt cả thôn khổ tu Hoán Long Kinh, đến lúc đó trong thôn tùy tiện xách ra một người cũng đều là mãnh tướng.

Nhưng hiện tại sao... công phu cao đến đâu, một viên đạn là ngã gục.

Hoán Long Kinh nghe tên thì bá khí, nhưng ngạnh kháng đạn dược pháo đạn là căn bản không thực tế.

Nhưng tu tập cũng không phải hoàn toàn không cần thiết.

Còn về Hám Long Kinh, nãi là sách phong thủy kham dư thời xưa, đề tên Đường Dương Quân Tùng soạn, chuyên nói về hình thế mạch lạc của sơn long, chia làm Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, Tả Phụ, Hữu Bật cửu tinh, mỗi cái đều có thuyết pháp riêng.

Đây là sách về táng pháp lưu truyền cực rộng, được các thuật gia từ thời Tống trở đi tôn sùng.

Nói thế nào nhỉ, Hám Long Kinh so với Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mạc Kim Hiệu Úy Trương Tam Liên Tử cũng không kém cạnh chút nào.

Quan tinh, tầm long, đảo đấu, phá cơ quan đều bao quát trong đó.

Mục tiêu cuối cùng của Nam Vân Đình chính là lấy đảo đấu làm khởi điểm, đưa Nam gia phát triển trở thành Thiên hạ đệ nhất thế gia.

Đảo đấu, cũng chính là trộm mộ.

Nói thì dễ, thực sự làm thì khó càng thêm khó.

Một năm nay, Nam Vân Đình vẫn luôn bồi dưỡng tám mươi người mà hắn tuyển chọn ra này, mục đích chính là có một ngày bắt đầu kế hoạch của mình, để người Nam gia thôn từng chút một sống những ngày tháng tốt đẹp.

Trong tám mươi người này, mười người làm một đội.

Trừ đội trưởng cần đi theo Nam Vân Đình học thêm Hám Long

Kinh ra, những người khác cũng cần học tập kiến thức tương ứng.

Trước đó ở ngoài từ đường, Nam Vân Đình chính là lấy tứ phái đảo đấu làm ví dụ để truyền thụ kiến thức đảo đấu cho bọn họ.

Còn về việc tại sao Nam Vân Đình ràng buộc hệ thống một năm mà vẫn chưa bắt đầu đảo đấu, đó là vì Nam Vân Đình có suy nghĩ của riêng mình.

Thứ nhất, người Nam gia thôn tu tập thời gian quá ngắn, hạ đấu quá nguy hiểm, còn cần trầm lắng.

Thứ hai, Nam Vân Đình không có một đầu ra đáng tin cậy, nếu hắn muốn an ổn đổi minh khí thành tiền thì không có đầu ra là không được.

Cuối cùng hắn đặt mục tiêu vào thế lực xã hội đen lớn nhất thời Dân Quốc là Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn.

Căn cứ tin tức truyền về, khôi thủ đương đại Trần Ngọc Lâu tâm mang thiện niệm, làm người trượng nghĩa, phân phát tài lộc, mở kho lương của nhà mình cứu tế tai dân.

Nhưng nạn dân ngày càng tăng, cho dù là Tổng bả đầu Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu, ở cái thời đại như này cũng không thể nuôi sống cả vùng Tương Tây.

Mà Nam Vân Đình biết kịch bản, hiểu rõ tiếp theo Trần Ngọc Lâu nhất định sẽ hợp tác với tên trùm quân phiệt La Lão Oai, cùng trộm cổ mộ Bình Sơn.

Và đây chính là sự khởi đầu cho kế hoạch của hắn.

Với sự tâm cao khí ngạo của Trần Ngọc Lâu, mình tự tìm đến cửa đàm phán khẳng định sẽ không thành công.

Cho nên triển hiện thực lực, thể hiện giá trị là bước quan trọng

nhất trong kế hoạch tìm đầu ra.

Mà ngay từ ba tháng trước, Nam Vân Đình đã bắt đầu bố cục.

Miêu trại trong nguyên tác, dưới sự quy hoạch của Nam Vân Đình, đang tiến hành giao dịch ngắn hạn với Nam gia thôn.

Nam gia thôn dùng muối, hạt giống đổi lấy thú săn, sắt sống, hai bên đều rất hài lòng với giao dịch ngắn hạn này.

Không bao lâu nữa chính là thời gian giao dịch lần sau, cũng là lần giao dịch cuối cùng.

Nếu chuyến đi Bình Sơn thuận lợi, Nam Vân Đình sẽ lập tức dẫn dắt người Nam gia thôn chuyển nhà, không nói là tránh xa thế tục, nhưng cũng phải không bị chiến hỏa lan đến mới được. "Lạc chi..." Không biết qua bao lâu, trong mắt Nam Vân Đình lóe lên tinh mang, đứng phắt dậy, chiếc ghế hắn vừa ngồi cũng phát ra tiếng kêu chói tai. "Vân Sinh, đi gọi mọi người qua đây." Nam Vân Đình trực tiếp gọi vọng ra ngoài cửa.

Nam Vân Sinh đang quét dọn bụi bặm bên ngoài từ đường nghe thấy vậy, lập tức chấn động, cũng quên cả trả lời, ném cây chổi xuống rồi chạy nhanh đi.

Cùng lúc đó, tại Thường Thắng Sơn. "Các vị huynh đệ, phái Tả Lĩnh ta bắt đầu từ Xích Mi, từ thời tổ tiên đã có nghĩa cử chia tài bạch của đế vương cho bách tính nghèo khổ.

Thế đạo luân hồi, hiện nay dân sinh điêu tàn, bách tính khổ không thể tả, anh em Tả Lĩnh ta đa số xuất thân bần hàn, lý nên vì lê dân bách tính mà góp một phần sức." Trần Ngọc Lâu tay cầm quạt xếp, phát biểu trước đám Tả Lĩnh lực sĩ bên dưới.

Sau lưng hắn, Hồng Cô Nương, Côn Luân Ma Lặc, Hoa Mã Quải chia nhau đứng, còn La Lão Oai thì nằm ngả ngớn trên ghế, nghe Trần

Ngọc Lâu nói chuyện.

Hắn tìm Trần Ngọc Lâu hợp tác, nói là vì bách tính thì cũng chẳng khác gì đánh rắm.

Nói cho cùng vẫn là vì tráng đại thực lực của chính mình.

Nhưng căn cứ vào sự hiểu biết của hắn đối với Trần Ngọc Lâu, mặt mũi nên cho thì hắn vẫn sẽ cho.

Trần Ngọc Lâu nói xong một hồi, La Lão Oai liền giương roi ngựa trong tay lên, lớn tiếng đáp: "Trần Tổng bả đầu nói hay lắm!!" Bị hắn hô một tiếng như vậy, đám Tả Lĩnh lực sĩ bên dưới ai nấy đều như được tiêm máu gà, lớn tiếng hô theo.

Chương 3

"Xoạt, xoạt..." Trần Ngọc Lâu phất vạt áo, ngồi xuống ghế thái sư, bắt đầu điểm binh điểm tướng. "Hồng Cô Nương, Côn Luân." "Có." "Ta chuẩn bị mang hai người các ngươi đi thám thính Miêu trại gần đó trước, đại bộ đội cứ đi sau áp trận, tùy thời chờ lệnh." "Vâng." Trần Ngọc Lâu nói xong, La Lão Oai ở bên cạnh liền mở miệng: "Trần Tổng bả đầu, theo tôi thấy, chúng ta hiện tại cứ lập tức nhổ trại, kẻo bị người khác giành mất tiên cơ." Đối với lời của La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu không hề để trong lòng, chỉ nói ngọt vài câu rồi duy trì quyết định ban đầu.

Về việc bị người khác giành mất tiên cơ, Trần Ngọc Lâu chẳng hề lo lắng.

Tuy rằng lão đầu tử nhà mình hiện tại không xong rồi, nhưng về phương diện này cũng là Tả Lĩnh Tổng bả đầu lừng lẫy, ngay cả ông ấy cũng không dám động vào cổ mộ Bình Sơn. ... "Tộc trưởng, sao lần này đi Miêu trại giao dịch ngài lại đích thân đi vậy?" Trên một con đường nhỏ, Nam Vân Đình dẫn theo hơn ba mươi người đi về phía trước.

Hơn ba mươi người này, trừ Nam Vân Đình ra, mỗi người đều quẩy đòn gánh, mang theo muối và hàng hóa, ít nhất cũng phải hơn trăm cân.

Nhưng tốc độ hành quân của đội ngũ lại không hề chậm.

Những người này đều đã tu tập qua Hoán Long Kinh.

Đừng nói lần này những người Nam Vân Đình mang theo đều là do hắn tuyển chọn kỹ càng, cho dù là phụ nữ trong thôn, gánh hơn một trăm cân đồ vật cũng có thể đi lại như bay. "A Kim, có những

chuyện nên nói ta đều sẽ nói rõ ràng cho các ngươi, nhớ kỹ lời ta nói với ngươi, nghe nhiều nhìn nhiều, nói ít thôi." Nam Vân Đình vừa quan sát xung quanh vừa mở miệng nói.

Nói như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.

Nếu chuyện gì cũng nói cho Nam Kim bọn họ, lỡ như ai nói sai lời nào thì rất có khả năng sẽ làm loạn kế hoạch của Nam Vân Đình.

Nam Viêm ở bên cạnh Nam Kim nghe thấy lời Nam Vân Đình, vội bước lên hai bước đá vào mông A Kim một cái.

Nam Kim cũng phản ứng lại, vội vàng định xin lỗi.

Nam Vân Đình liền mở miệng lần nữa: "Không cần để trong lòng.

Còn nữa, đợi vào Miêu trại, các ngươi cứ theo lệ cũ giao dịch với người Miêu, những chuyện khác cứ giao cho ta." "Vâng." Mọi người đáp một tiếng, sau đó im lặng đi theo sau Nam Vân Đình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trong nháy mắt, hai ngày đã qua đi.

Cả đoàn người cuối cùng cũng đến Lão Hùng Lĩnh.

Miêu trại quen thuộc hiện ra trước mắt mọi người.

Miêu trại này rất lớn, lớn hơn Nam gia thôn không biết bao nhiêu, điều kiện cũng tốt hơn rất nhiều. "Tộc trưởng, nơi người Miêu đặc địa dành cho chúng ta để làm giao dịch ở bên kia." Nam Kim đi đến bên cạnh Nam Vân Đình, đưa tay chỉ về một bãi đất trống cách đó không xa. "Ừ, chúng ta qua đó." Nam Vân Đình thông báo một câu rồi đi về phía bãi đất trống.

Những người Miêu ở hai bên đường cũng không có vẻ cảnh giác với bọn họ như đối với người lạ khác.

Dù sao hai bên cũng đã giao dịch rất nhiều lần rồi.

Nhìn thấy đoàn người Nam Vân Đình đến, người Miêu vội vã chạy đi báo tin, về nhà lấy đồ dùng để giao dịch.

Giao dịch diễn ra ổn định như thường lệ.

Không biết qua bao lâu, Nam Viêm đi đến bên cạnh Nam Vân Đình, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, có chút không đúng." Nghe thấy lời hắn, Nam Vân Đình lập tức tỉnh táo lại, hỏi: "Ngươi phát hiện cái gì?" "Trước kia khi chúng ta đến đây làm giao dịch, người khác có đến hay không thì không biết, nhưng có một đứa trẻ người Miêu, bất kể có giao dịch hay không, nhất định sẽ đến.

Nhưng mà hôm nay nó..." "Hửm?" Nam Vân Đình lập tức hứng thú, nhìn Nam Viêm hỏi: "Còn có chuyện này sao?" "Không sai, thuộc hạ còn nhớ đứa trẻ này nói tiếng Quan thoại rất tốt." Nam Viêm vừa hồi tưởng vừa nói cho Nam Vân Đình.

Nghe hắn kể lại, Nam Vân Đình rất nhanh nhớ ra một nhân vật trong nguyên tác: Vinh Bảo Di Hiểu.

Người Miêu trại đều tương đối bài ngoại.

Vinh Bảo Di Hiểu thì khác, không bài ngoại như những người khác, còn rất vui vẻ tiếp xúc với người ngoài, chủ động làm phiên dịch cho họ.

Chính vì thế, Vinh Bảo Di Hiểu trong nguyên tác mới bị đám người Trần Ngọc Lâu lừa đi lên Bình Sơn, có nhà khó về. "A Viêm, ngươi đi nghe ngóng về đứa trẻ này một chút, mục đích đừng quá lộ liễu." "Đã rõ." Nam Viêm hiểu ý ngay, sau đó trở về vị trí của mình, làm bộ lơ đãng hỏi một lão nhân người Miêu đang chọn đồ trước mặt: "À này a công, cháu nhớ mấy lần trước đến đều có một đứa bé tới mà, hôm nay sao không thấy đâu nhỉ?" Nghe Nam Viêm nói, lão nhân người Miêu ngẩng đầu hỏi ngược lại: "Cậu nói là thằng bé Vinh Bảo hả?

Trước khi các cậu đến, có một nhóm người lạ mặt khác..." Lão nhân người Miêu đối với nhóm Nam Viêm cũng không lạnh nhạt như với người ngoài khác, bèn kể lại những gì mình biết.

Để cảm ơn, Nam Viêm hào phóng tặng thêm nửa cân muối, sau đó đem tin tức có được nói cho Nam Vân Đình. "Tộc trưởng, trước khi chúng ta đến, có một nhóm người khác tới trao đổi vật tư, đứa bé tên Vinh Bảo kia đã dẫn bọn họ về nhà mình rồi." Nghe thấy lời này, lông mày Nam Vân Đình hơi giãn ra.

Mình coi như là đuổi kịp kịch bản rồi.

Vinh Bảo Di Hiểu dẫn đám Trần Ngọc Lâu về nhà mình, trong nguyên tác tuy không nhắc tới, nhưng có nói Trần Ngọc Lâu từng bảo chỉ cần dẫn đường tốt, những vật tư dùng để trao đổi mà mấy người họ mang theo đều có thể cho Vinh Bảo Di Hiểu.

Nghĩ lại thì đám người này là đi cất vật tư trước.

Đoán chừng không bao lâu nữa sẽ xuất phát.

Mà trong Miêu trại, đường ra sáng sủa chỉ có một con, chỉ cần đám người này muốn đi ra thì nhất định sẽ đi qua chỗ Nam Vân Đình bọn họ.

Cho nên Nam Vân Đình cũng không vội, chào hỏi mấy người Nam Viêm tiếp tục đổi lấy vật tư Nam gia thôn cần.

Bất kể là thảo dược, thịt thà, lương thực, hắn đều cần.

Muốn tu tập tốt Hoán Long Kinh, ăn uống có tốt hay không rất quan trọng. "Nghèo văn giàu võ" chính là vì cái này.

Thời gian trôi qua, vật tư Nam Vân Đình bọn họ mang đến đang giảm đi nhanh chóng.

Mà đám người Trần Ngọc Lâu vẫn chưa lộ diện.

Nam Vân Đình vẫn không vội.

Hắn biết Trần Ngọc Lâu nhất định sẽ rời Miêu trại từ con đường này.

Điều hắn không biết là Trần Ngọc Lâu đã quan sát bọn họ nửa ngày trời từ một căn nhà cách đó hai trăm mét. "Mẹ nó, Trần Tổng bả đầu, huynh nói một câu đi, đám người này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Nếu là cướp bát cơm của chúng ta, huynh báo một tiếng, Lão La tôi một người một súng bắn chết bọn họ." La Lão Oai đập khẩu súng ổ xoay lên bàn, lớn tiếng ồn ào.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày chặt, tỏ vẻ bất mãn với sự nóng nảy của La Lão Oai. "Vinh Bảo, em biết lai lịch của bọn họ không?" Hồng Cô Nương ở bên cạnh mở miệng hỏi.

Bọn họ đã nhận ra từ khi đám người Nam gia bắt đầu giao dịch.

Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương nhãn lực cực mạnh, tuy cách khá xa nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Nhìn từ thân thủ, thể hình, bước đi của đám người Nam gia, Trần Ngọc Lâu phán định đám người này đều là cao thủ.

Thế là Trần Ngọc Lâu liên tưởng đến cổ mộ Bình Sơn.

Suy nghĩ ban đầu của hắn là đám người này đến tranh cơm với mình.

Vinh Bảo Di Hiểu nghe Hồng Cô Nương hỏi xong liền trả lời: "Nghe trại chủ nói, bọn họ là người Nam gia thôn ở phía Bắc Lão Hùng Lĩnh.

Mấy tháng trước đã đến Miêu trại chúng em trao đổi hàng hóa, mỗi tháng đều sẽ đến hai ba lần.

Mỗi lần đổi xong đồ sẽ nghỉ ngơi ở quán trà đằng kia một lát rồi

rời đi." Nghe thấy lời này, Trần Ngọc Lâu càng mờ mịt.

Chương 4

Bình Sơn có cổ mộ, chuyện này trong nghề cũng không phải bí mật, nhưng nếu các người thật sự muốn hạ đấu thì có cần phải giao dịch với đám người Miêu nhiều lần như vậy không?

Bịt tai trộm chuông, tự lừa mình dối người, hay là... mình hiểu lầm? "Tổng bả đầu, chúng ta..." Hồng Cô Nương nhìn Trần Ngọc Lâu muốn hỏi gì đó, nhưng lời chưa nói xong đã bị Trần Ngọc Lâu giơ tay ngăn lại. "Đợi thêm chút nữa." La Lão Oai trong lòng bất mãn nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ đành nhịn.

Thời gian quá giữa trưa.

Vật tư đám người Nam gia mang đến đã trao đổi xong xuôi.

Nam Vân Đình vẫn chưa đợi được Trần Ngọc Lâu lộ diện.

Hắn cũng không vội, trực tiếp đứng dậy nói với mọi người: "Mọi người vất vả rồi.

A Viêm, đi quán trà gọi mấy ấm trà nguội, bày chút điểm tâm, nghỉ ngơi cho khỏe." "Vâng." Nếu qua đợt này mà Trần Ngọc Lâu còn không lộ diện, vậy thì đành phải làm phiền vị Trần Tổng bả đầu này bị "hồ ly tinh" mê hoặc một chút vậy.

Đến lúc đó mình ra tay cứu giúp, Trần Ngọc Lâu vì thể diện của bản thân, mục đích của Nam Vân Đình tự nhiên cũng có thể đạt được.

Nhóm Nam Vân Đình ngồi xuống quán trà.

Trà nguội, điểm tâm đủ loại.

Nhưng cả đám người chỉ uống trà, toàn bộ điểm tâm đều giữ lại, đợi khi về mọi người sẽ tự chia nhau, gói ghém bỏ vào túi mang về cho con cái hoặc cha mẹ.

Đối với việc này, Nam Vân Đình cũng không nói gì.

Trong tám mươi người hắn chọn, lớn nhất đã hơn ba mươi, nhỏ nhất cũng mới mười lăm.

Không phải hắn không muốn thống nhất độ tuổi, thực sự là người Nam gia càng ngày càng ít.

Nghĩ đến lúc mình mới làm Tộc trưởng, vì để người trong thôn có cái ăn, không chết đói, hắn dẫn theo trai tráng vào núi săn bắn.

Chỉ lần đó thôi, dân số Nam gia thôn từ 392 đã biến thành 387, tròn năm người chết trong núi.

Nhưng cũng may, lầm lầm lỡ lỡ lại để Nam Vân Đình bọn họ phát hiện ra mỏ muối nhỏ có thể tinh luyện muối ăn. "Những ngày tháng sau này sẽ càng ngày càng tốt đẹp." Uống trà nguội, nhìn mọi người đang tán gẫu, trong lòng Nam Vân Đình suy nghĩ miên man. "Tộc trưởng, có người tới." Đúng lúc này, Nam Viêm đưa tay vỗ vai Nam Vân Đình, nhỏ giọng nói.

Nam Vân Đình gật đầu, hoàn hồn lại, khóe mắt liếc thấy một nhóm người đang tiến lại gần bên này.

Người dẫn đầu đeo kính râm, tay cầm quạt xếp, mặc trường sam, tạo hình y hệt công tử nhà giàu.

Trong lòng Nam Vân Đình đã có suy đoán về thân phận đối phương: Tả Lĩnh Tổng bả đầu đương đại, Trần Ngọc Lâu.

Mà những người bên cạnh hắn, không ngoài dự đoán, hẳn là đại quân phiệt Tương Tây La Lão Oai, Tả Lĩnh Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải cùng Côn Luân Ma Lặc.

Còn Vinh Bảo Di Hiểu đứng trong đám người này hoàn toàn không có chút cảm giác tồn tại nào.

Nhìn hướng đi của mấy người này, dường như chính là về phía mình.

Xem ra...

đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công).

Tiếp theo chỉ cần Nam Vân Đình đỡ được sự thăm dò của Trần Ngọc Lâu, vậy thì mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông. "Bỉ nhân, Thường Thắng Sơn Trần Ngọc Lâu." Trần Ngọc Lâu lúc này trong lòng suy tư cuồn cuộn.

Sau khi đến gần nhóm người Nam gia, những suy đoán trước đó của hắn hoàn toàn bị ném ra sau đầu.

Là người kiếm cơm từ lòng đất, lại là Tả Lĩnh Tổng bả đầu, muốn phân biệt một người có phải đồng nghiệp hay không thì quá dễ dàng.

Người thường xuyên xuống đất làm việc, trên người đều sẽ mang theo một mùi đất tanh nồng, người thường không ngửi thấy được, nhưng Trần Ngọc Lâu không phải người thường.

Mùi đất trên người, bất kể ngươi che giấu thế nào đều không thoát khỏi cái mũi của hắn.

Mà đám người Nam Vân Đình này, trên người lại sạch sẽ, một chút mùi đất cũng không có.

Trần Ngọc Lâu rất tự tin, hắn tin vào phán đoán của mình, lập tức căn cứ vào những gì vừa nhìn và nghe thấy mà đoạn định: Đám người này không phải đồng nghiệp.

Mà đúng thật như Vinh Bảo Di Hiểu nói, là bách tính đến nơi này trao đổi hàng hóa để cầu sinh tồn trong loạn thế.

Chỉ có điều khác với bách tính bình thường là đám người này có công phu thật trong tay.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Ngọc Lâu lập tức dấy lên một ý niệm.

Đạo chúng Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn của hắn từ khi thành lập đến nay vàng thau lẫn lộn, đến thế hệ bọn họ, người có công phu thật sự trong tay đã không còn bao nhiêu.

Nếu có thể đưa những người này về Thường Thắng Sơn...

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ: "Nếu có thể mời bọn họ vào Tả Lĩnh, lão gia tử ở nhà chắc chắn sẽ rất vui mừng." Nam Vân Đình không biết suy nghĩ trong lòng Trần Ngọc Lâu.

Thấy Trần Ngọc Lâu mở miệng tự giới thiệu trước, Nam Vân Đình cũng xoay người lại, chắp tay thi lễ nói: "Hóa ra là Trần đại đương gia của Thường Thắng Sơn, tại hạ là Tộc trưởng đương đại của Nam gia thôn, Nam Vân Đình." Khi Nam Vân Đình nói chuyện, đám người Nam gia ngồi trong quán trà đều đặt tay phải lên đùi.

Động tác nhỏ này tự nhiên không qua mắt được mấy người Trần Ngọc Lâu, nhưng bọn họ cũng không để ý.

Tuy nói Thường Thắng Sơn Trần Ngọc Lâu ở địa giới Tương Tây khá có danh vọng, làm người trượng nghĩa sơ tài, nhưng về bản chất chung quy vẫn là trộm cướp. "Mạo muội hỏi một câu, Nam Tộc trưởng sao lại đến Miêu trại này?

Nghe người Miêu nói gần đây các vị thường xuyên qua bên này trao đổi hàng hóa, có phải gặp khó khăn gì không?" Trần Ngọc Lâu cầm quạt xếp, tự làm quen ngồi xuống bên cạnh Nam Vân Đình.

Mấy người Nam Viêm, Nam Kim cũng có mắt nhìn, trực tiếp đứng dậy nhường chỗ, đứng hộ vệ bên cạnh Nam Vân Đình.

Sau khi Trần Ngọc Lâu ngồi xuống, La Lão Oai cũng đại liệt liệt chiếm một cái ghế dài, muốn xem Trần Ngọc Lâu rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đối với câu hỏi của Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình đã sớm nghĩ sẵn lời thoại, chắp tay nói: "Làm phiền Tổng bả đầu bận tâm.

Từ đầu thời Dân Quốc, Nam gia thôn ta đã thu không đủ chi.

Sau đợt lũ lụt trước, càng thêm khó sống.

Người già trong thôn vì tiết kiệm vài miếng ăn đã tự tuyệt tính mệnh, để Nam gia thôn vượt qua thời điểm gian nan nhất.

Nhưng trời không tuyệt đường người, mấy tháng trước ta dẫn người vào núi săn bắn, ngẫu nhiên phát hiện một mỏ muối nhỏ, sau biết được Miêu trại bên này thiếu muối nên nghĩ ra cách trao đổi hàng hóa, để thôn làng sống tốt hơn một chút." Lời của Nam Vân Đình không có nửa điểm giả dối.

Trần Ngọc Lâu cũng không tìm ra chút tật xấu nào.

Nhưng La Lão Oai ở bên cạnh lại cười ha hả: "Ta vừa nãy nghe Tổng bả đầu nói đám người các ngươi trong tay có bản lĩnh thật sự.

Đã có bản lĩnh thật sự thì những người già trong thôn các ngươi còn cần phải tiết kiệm vài miếng cơm mà tự vẫn sao?

Theo ta nói ấy à, Trần Tổng bả đầu, huynh chính là đánh giá cao bọn họ rồi." Lời La Lão Oai vừa dứt, liền nghe thấy mấy tiếng "soạt, soạt, soạt...", Nam Kim - người có tính cách thẳng thắn nhất sau lưng Nam Vân Đình - rút thanh trượng đao bên hông ra.

Hắn làm như vậy, những người Nam gia khác cũng đều rút trượng đao.

Trượng đao này do Nam Vân Đình tự mình thiết kế, tổng thể dài

40cm, toàn thân chế tạo bằng kim loại, tuy không tính là thần binh lợi khí nhưng được thợ rèn trong thôn dùng cổ pháp đánh bóng, cũng sắc bén vô cùng, chém sắt như bùn.

Bình thường trượng đao mang theo bên người, khi ra ngoài thì dùng vải quấn vào chân, tiện cho việc tấn công.

La Lão Oai thấy đám người này rút đao dọa mình, Trần Ngọc Lâu còn chưa có biểu hiện gì, một ngọn tà hỏa bốc lên, trực tiếp định rút khẩu súng ổ xoay cán ngà voi bên hông ra.

Chương 5

Nhưng súng vừa mới giơ lên, hắn liền nghe thấy một tiếng xé gió, trong tay đột nhiên có lực lớn phản hồi, khẩu súng tuột tay bay ra. "Cạch" một tiếng.

Chỉ thấy một thanh trượng đao cán ngắn đang cắm trên cột gỗ chịu lực, khẩu súng ổ xoay cán ngà voi kia liền bị treo trên lưỡi trượng đao, không hề có chút tổn hại nào.

Mà Nam Vân Đình làm xong tất cả những chuyện này, chậm rãi thu tay, từ tốn mở miệng nói: "Nam Kim, thu đao về." Nghe Nam Vân Đình nói câu này, trong đầu Nam Kim lập tức "ong" một cái.

Vừa nãy bị một phen lời nói của La Lão Oai chọc tức đến mức suýt chút nữa động thủ, làm hỏng đại sự của Nam Vân Đình.

Nhưng giờ phút này hắn cũng không tiện nói gì, chỉ đành cúi đầu đáp một câu: "Vâng." Nam Vân Đình không có ý trách cứ Nam Kim.

Nếu hôm nay không phải vì Trần Ngọc Lâu, cho dù Nam Kim đương trường băm La Lão Oai thành tám mảnh, hắn cũng sẽ không có biểu hiện gì.

Người già trong thôn vì văn bối mà tự vẫn, đó là nghĩa cử cao đẹp, cho dù là người xuyên không có nhiều kiến thức như hắn cũng không thể không tán thán.

Những người đại nghĩa như vậy, há lại để loại tiểu tốt dựa vào vận may và nâng đỡ mà thượng vị như La Lão Oai bình phẩm? "Hóa ra là thế, Nam Tộc trưởng lượng thứ, vị bằng hữu này của ta nói chuyện xưa nay không qua não, mạo phạm nhiều rồi, ta thay hắn bồi tội với chư vị." Trần Ngọc Lâu đứng dậy, chắp tay.

Sau đó, hắn móc từ trong túi ra một tấm lệnh bài vuông vắn đặt lên bàn, tiếp tục nói: "Nếu Nam Tộc trưởng có nhu cầu gì, có thể cho người cầm tấm lệnh bài này đến Thường Thắng Sơn cầu giúp đỡ.

Tuy có nghĩa cử, nhưng vì vài miếng ăn mà tống mạng, theo Trần mỗ thấy, thực sự không đáng." Nhìn thấy lệnh bài, Nam Vân Đình biết kế hoạch của mình đã thành công hơn nửa. "Đa tạ tâm ý của Trần đại đương gia, tại hạ xin nhận, nhưng vô công bất thụ lộc, ta..." Nam Vân Đình lộ ra một tia do dự.

Cho người ta cảm giác "ta muốn lấy, nhưng theo quy củ ta không thể lấy".

Trần Ngọc Lâu cũng mỉm cười nhẹ, nói: "Nam Tộc trưởng không cần như vậy.

Hay là thế này, ta thấy Nam Tộc trưởng cũng như chư vị bằng hữu đều là người có bản lĩnh thật sự, mấy người chúng ta chuẩn bị lên núi đằng kia làm chút việc, mấy vị đến giúp ta trông chừng, đến lúc đó Trần mỗ có thể trả cho chư vị một khoản thù lao, thế nào?" Giờ phút này, Trần Ngọc Lâu cho rằng Nam Vân Đình đã chui vào bẫy ngôn ngữ của hắn, nhưng nào biết hắn từ đầu đã bị Nam Vân Đình tính kế sít sao.

Mục đích ban đầu của Nam Vân Đình chỉ có một, đó là làm quen mặt với Trần Ngọc Lâu, còn về việc có đi cổ mộ Bình Sơn hay không thì không quan trọng.

Dù sao trong cổ mộ Bình Sơn có đám rết sáu cánh (Lục Sí Ngô Công) kia, cứ cho là đám người Nam gia có bản lĩnh thật, nhưng rốt cuộc không có kinh nghiệm gì, nói không chừng sẽ có người bỏ mạng trong đó.

Mà nếu Trần Ngọc Lâu đã mời, vậy Nam Vân Đình nhất định sẽ đi, đến lúc đó mình và mọi người xuống giúp trông chừng, nói không

chừng có thể trực tiếp giao hảo với Bàn Sơn và Tả Lĩnh.

Bất kể lựa chọn thế nào, đối với Nam Vân Đình đều có lợi. "Đã Trần đại đương gia lên tiếng, bọn ta tự nhiên sẽ không từ chối." Nam Vân Đình đứng dậy, chắp tay nói.

Nghe hắn nói vậy, Nam Viêm và những người khác đều đứng dậy, đi đến sau lưng Nam Vân Đình. "Hahaha, tốt!

Vậy Trần mỗ xin mời chư vị huynh đệ ăn bữa cơm rau dưa, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ bàn bạc tiếp." "Nghe theo Trần đại đương gia, ta cũng phải sắp xếp một chút, gửi hàng hóa giao dịch được về Nam gia thôn." Nam Vân Đình đáp một câu, giao phó cho Nam Kim dẫn người đưa vật tư đổi được về Nam gia thôn, thuận tiện gọi những người khác cùng qua đây kiếm kinh nghiệm.

Chuyến đi Bình Sơn lần này nhìn qua xác thực là khá nguy hiểm, không cẩn thận là có thể mất mạng, nhưng đó chỉ là đối với người khác.

Có Nam Vân Đình tiên tri kịch bản, hắn hoàn toàn có thể chọn những phần không có độ khó gì cho tám tiểu đội Nam gia tăng thêm kinh nghiệm đảo đấu.

Trong Miêu trại không có quán rượu hay tiệm cơm nào, cho dù Trần Ngọc Lâu muốn mời Nam Vân Đình bọn họ ăn bữa cơm cũng chỉ có thể dựa vào những "hàng hóa" mang theo lúc đến, nhờ nhà một người Miêu nấu nướng.

Như vậy đã là rất tốt rồi.

Lúc ăn cơm, Trần Ngọc Lâu thỉnh thoảng lại bóng gió thăm dò, chủ động kéo gần quan hệ, còn thuận tiện làm người hòa giải.

La Lão Oai tính tình tuy không đáng yêu, nhưng cũng là hán tử dám làm dám chịu, dưới sự ám chỉ của Trần Ngọc Lâu đã nói vài câu tốt

đẹp với nhóm Nam Vân Đình.

Nhìn chung, bữa cơm này ăn xong, không khí coi như không tệ.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai vì có người ngoài nên tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện đi Bình Sơn làm gì.

Nam Vân Đình cũng không hỏi.

Mấy người Nam Viêm đầu óc linh hoạt cũng không nhiều lời.

Cứ như vậy, đến ngày hôm sau.

Đoàn người hướng về phía Bình Sơn tiến tới.

Ngoài nhóm Trần Ngọc Lâu ra, bên này Nam Vân Đình cũng chỉ mang theo Nam Viêm, Nam Thủy mấy người, để lại những người khác ở Miêu trại chuẩn bị tiếp ứng cho người Nam gia đến sau. "Căn cứ vào lời lão nhân người Miêu hôm qua nói, quanh Bình Sơn này rừng rậm núi dốc, vì những năm trước hoàng đế luyện đan để lại không ít dược thạch danh quý nên dẫn dụ rất nhiều độc trùng tinh quái tụ tập.

Mọi người đi đứng chú ý xung quanh, cẩn thận dưới chân." Trần Ngọc Lâu vừa đi vừa nói.

Hôm qua bọn họ đã hỏi hết những gì cần hỏi, muốn nghe ngóng đều đã nghe ngóng cả lượt, để bảo mật nên không tìm người dẫn đường nào.

Vinh Bảo Di Hiểu cũng coi như thoát được một kiếp.

Con đường bọn họ đi hiện tại là đường mà dược nông Miêu trại những năm trước hay đi hái thuốc, trên đường có rắc vôi bột để phòng ngừa rắn rết kiến chuột quấy nhiễu nên tương đối an toàn hơn nhiều. "Vút!!" Trần Ngọc Lâu vừa dứt lời, Hồng Cô Nương đi bên cạnh liền phóng một con phi đao về một hướng, ghim chặt con rắn hổ mang

đang cuộn mình trên cành cây thấp ven đường, đang lén lút ngóc đầu định tấn công, dính chặt vào thân cây. "Tôi bảo này Tổng bả đầu, còn bao xa nữa hả?" Lại đi thêm một lúc, La Lão Oai đi giữa đội ngũ rốt cuộc không nhịn được nữa, mở miệng hỏi Trần Ngọc Lâu. "Mẹ kiếp, biết sớm cái núi này dốc thế, lúc đến đã mang theo mấy đứa khiêng lão tử lên rồi." Cũng không thể trách La Lão Oai nhiều chuyện.

Đi suốt dọc đường, đừng nói là hắn, cho dù là Trần Ngọc Lâu mặt mũi cũng có chút phiếm hồng, Hoa Mã Quải và Côn Luân đều mồ hôi nhễ nhại. "La soái, nhịn thêm chút nữa." Trần Ngọc Lâu quay đầu nhìn đội ngũ phía sau, nói: "Căn cứ theo lời trại dân, đi lên một đoạn nữa có một cái Toàn quán (đạo quán) dừng thi thể.

Chúng ta đến đó nghỉ chân trước, sau đó thăm dò hư thực của Bình Sơn này, nếu đúng là thật thì có thể gọi anh em cùng lên đây rồi." Nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, La Lão Oai cũng nén ý định nằm ăn vạ, hì hục đi theo tiếp tục tiến lên.

Thấy La Lão Oai không mở miệng nữa, Trần Ngọc Lâu cũng đưa mắt nhìn về phía hai người ở rìa đội ngũ là Nam Vân Đình và Nam Viêm.

Nam Viêm thì còn dễ nói, tuy không đổ mồ hôi, thở dốc nhưng mặt cũng hơi đỏ, nhưng Nam Vân Đình thì mặt không đỏ, hơi không suy suyễn, đi trên dốc đứng mà như đi trên đất bằng, khủng bố như vậy.

Nghĩ trong lòng, Trần Ngọc Lâu thả chậm bước chân, đến gần Nam Vân Đình hỏi: "Nam huynh, huynh không tò mò đám người chúng ta đến Bình Sơn làm gì sao?" Nghe Trần Ngọc Lâu hỏi, Nam Vân Đình mỉm cười, hỏi ngược lại một câu: "Tổng bả đầu không phải đã nói cho ta biết rồi sao?" Nghe câu này, ánh mắt tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn về phía Trần Ngọc Lâu.

Bọn họ không biết Trần Ngọc Lâu nói cho Nam Vân Đình những chuyện này khi nào, ngay cả chính bản thân Trần Ngọc Lâu cũng tương đương mờ mịt. "Nam huynh, Trần mỗ từng nói với huynh sao?" Trần Ngọc Lâu nghĩ thế nào cũng không nhớ ra mình nói chuyện đảo đấu với Nam Vân Đình lúc nào.

Hiện tại mục đích của Nam Vân Đình đã đạt được.

Tiếp theo chỉ cần lộ chút cơ bắp cho Trần Ngọc Lâu thấy là được.

Cho nên cũng không cần thiết phải tiếp tục giả bộ, hắn mở miệng nói: "Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu, Trần Tổng bả đầu, tam đại đạo khôi, làm người cơ biến vô song, thân thủ kiến thức hơn người, lại có lượng dung người, tiền bối Nam gia chúng ta đối với Tổng bả đầu ngài vô cùng tôn sùng." Nghe lời này, trong lòng Trần Ngọc Lâu sướng rơn.

Có điều... "Dám hỏi nguyên lương (người anh em), phân giải Tê tê xuyên núi (đào núi) phương nào, sách được mấy đạo Khâu môn (cửa gò)?" Nghe Trần Ngọc Lâu lôi tiếng lóng trong nghề ra, mấy người Hồng Cô Nương đều dựa sát vào Trần Ngọc Lâu, Nam Viêm chuyển đến trước người Nam Vân Đình để phòng ngừa đối phương có người hạ thủ đánh lén Nam Vân Đình.

La Lão Oai thấy hai bên không biết lại giở trò gì, nhưng hắn hiện tại thực sự mệt rã rời, bèn đặt mông ngồi xuống đất xem kịch.

Nam Vân Đình kéo Nam Viêm ra sau lưng, chắp tay nói: "Không có nguyên lương, trên núi đốn củi, dưới núi đốt lửa, không chỗ phân Tê tê xuyên núi, chưa từng giải Khâu môn." Câu này Nam Vân Đình đã chuẩn bị từ lâu.

Chuyện hệ thống không thể nói rõ, chỉ có thể đổ vỏ cho lão tổ tông.

Trần Ngọc Lâu nghe Nam Vân Đình dùng tiếng lóng (Thiết khẩu), tâm tư chuyển nhanh, nói: "Cho nên, từ đầu đến cuối Nam huynh là đang diễn kịch cho Trần mỗ xem, là vì cái gì?

Góp gạo hạ địa (hợp tác xuống mộ)?" Nam Vân Đình lắc đầu nhẹ: "Tổng bả đầu hiểu lầm, những gì ngài nhìn thấy, nghe thấy đều là sự thật.

Tại hạ bố cục thế này cũng chỉ là vì muốn mượn Tổng bả đầu một sự thuận tiện mà thôi." Trần Ngọc Lâu tâm tư mẫn tuệ, rất nhanh liền nghĩ thông nguyên do, chắp tay với Nam Vân Đình: "Trần mỗ có thể biết, Nam huynh muốn mượn sự thuận tiện thế nào?" "Trong thời loạn thế, tại hạ đã dẫn Nam gia nhặt lại tay nghề và việc làm ăn của tổ tông, tìm mộ xuống đất tự nhiên không dám làm phiền Tổng bả đầu, nhưng mang minh khí ra ngoài thì Nam gia lại không có đường tiêu thụ.

Chương 6

Suy xét nhiều phương diện, chỉ có Trần Tổng bả đầu là thích hợp nhất." Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình bốn mắt nhìn nhau hồi lâu.

Trần Ngọc Lâu trong lòng hiểu rõ, tuy hôm nay bị Nam Vân Đình gài một vố, nhưng nhận lời chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại, miễn là đám người Nam gia này có bản lĩnh đó.

Trần Ngọc Lâu quyết định chủ ý, lãng thanh nói: "Đã Nam huynh tin tưởng Trần Ngọc Lâu ta, vậy cái ân huệ này ta nhận.

Nhưng trong nghề có quy củ của trong nghề, Nam huynh có hiểu không?" Trần Ngọc Lâu cầm quạt xếp, nhìn Nam Vân Đình hỏi.

Quy củ mà hắn nói Nam Vân Đình cũng có hiểu biết, chẳng qua là tiền hoa hồng cũng như một số quy tắc ngầm phức tạp khác mà thôi.

Theo lẽ thường, Nam Vân Đình tiêu thụ hàng qua tay Trần Ngọc Lâu, ít nhất cũng phải bỏ ra ba thành lợi nhuận làm phí vất vả.

Dù sao người ta Thường Thắng Sơn gia đại nghiệp đại, dưới tay Trần Ngọc Lâu có hơn mười vạn đạo chúng Tả Lĩnh, cũng không phải ngày nào cũng không làm gì.

Chỉ riêng việc xử lý minh khí của nhà mình đã tiêu hao không ít tinh lực, đâu còn thừa hơi sức đi giúp người khác tiêu thụ hàng hóa. "Quy củ tự nhiên hiểu rõ, chẳng qua quy củ của Thường Thắng Sơn thì tại hạ quả thực không rõ, còn mong Trần Tổng bả đầu minh thị." Nam Vân Đình chắp tay với Trần Ngọc Lâu, không nói thêm gì khác.

Hoa hồng loại này hoàn toàn xem cá nhân, cũng chính là xem Trần Ngọc Lâu.

Nếu Trần Ngọc Lâu muốn, hắn thậm chí có thể không lấy hoa

hồng, hoặc chỉ lấy chút tiền trà nước, coi như kết một cái phong thủy nhân tình. "Haha, Nam huynh đừng vội, chuyện ra hàng bỉ nhân cũng không mấy khi quản, đợi chuyện ở Bình Sơn xong xuôi, bỉ nhân về Thường Thắng Sơn một chuyến, đến lúc đó nhất định có thể cho Nam huynh một câu trả lời." "Làm phiền Tổng bả đầu phí tâm rồi." Không thể không nói Trần Ngọc Lâu là người thông minh.

Hắn biết cách chừa đường lui cho mình.

Trước mắt mà nói, hắn chỉ biết nhóm Nam Vân Đình có bản lĩnh thật, còn được tổ tiên truyền thừa, cụ thể thế nào hắn còn chưa rõ.

Hiện tại đưa ra mức chia chác thì một chút nắm chắc cũng không có.

Nếu lấy thấp, nhỡ nhóm Nam Vân Đình chỉ là thùng rỗng kêu to, truyền ra ngoài thì Trần Ngọc Lâu hắn chẳng phải bị người ta cười chê?

Nếu lấy cao, đến lúc đó nhóm Nam Vân Đình bản lĩnh thông thiên, đoán chừng chuyện Bình Sơn xong xuôi, Nam gia danh dương thiên hạ, sẽ không thiếu đầu ra, như vậy quan hệ hai bên sẽ triệt để cắt đứt.

Đến lúc đó hắn Trần Ngọc Lâu còn mang tiếng là kẻ không biết người tốt, bụng dạ hẹp hòi.

Bất kể xảy ra tình huống nào, Trần Ngọc Lâu tâm cao khí ngạo đều không thể chấp nhận.

Cho nên chỉ có thể tùy bệnh bốc thuốc.

Đến lúc xuống đấu, có bản lĩnh hay không nhìn cái là biết ngay.

Đoàn người tiếp tục lên đường.

Vì khúc nhạc đệm vừa rồi, trong một khoảng thời gian tiếp theo, nhóm Trần Ngọc Lâu cũng như hai người Nam Vân Đình đều giữ im

lặng, khiến bầu không khí trở nên khá gượng gạo.

Cũng chỉ có La Lão Oai thỉnh thoảng nói vài câu nhảm nhí.

Tên La Lão Oai này đối với hai người Nam Vân Đình cũng không có suy nghĩ gì, dù sao hai người này là nhận thù lao đến làm việc.

Sau này Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu thế nào không liên quan đến La Lão Oai hắn, chỉ cần thuận lợi lấy được bảo bối trong cổ mộ, thế lực của La Lão Oai hắn sẽ có thể bành trướng.

Sau mấy lần trắc trở, cuối cùng đoàn người cũng đến đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, tầm mắt mọi người lập tức khoáng đạt. "Tổng bả đầu, cái kia là Bình Sơn hả?

Bà nội nó, cuối cùng cũng đến." La Lão Oai lên sau chỉ về phía trước hỏi.

Mọi người nhìn theo hướng tay hắn chỉ, liền thấy trong quần sơn hoàn vũ có một ngọn núi kỳ lạ, tạo hình rất giống chiếc bảo bình trên hẹp dưới rộng, xung quanh bảo bình mây mù thất sắc lượn lờ, nhìn qua như chốn bồng lai tiên cảnh.

Tạo hình độc đáo này chắc chắn là Bình Sơn không nghi ngờ gì nữa. "Tổng bả đầu, huynh nhìn xem, ngọn núi này quả nhiên tà khí, sương mù lại có bảy màu." Trần Ngọc Lâu nắm chặt quạt xếp, quay đầu nhìn La Lão Oai nói: "Cái này gọi là Bảo khí." Nghe câu này, La Lão Oai lập tức hưng phấn, mệt mỏi do leo núi vừa nãy lập tức tan biến.

Mà Trần Ngọc Lâu cũng mang theo vẻ trêu tức bổ sung thêm một câu: "Có điều cũng có khả năng là Yêu khí." "Lão tử quản nó là yêu khí hay bảo khí, chỉ cần có bảo bối để lấy, cho dù có yêu thật thì lão tử cũng cứ xông vào." La Lão Oai nói vô cùng cứng rắn.

Nhưng Nam Vân Đình nghe lời này lại cảm thấy rất kỳ quặc.

Hắn đang nghĩ, nếu tên La Lão Oai này biết bên trong có yêu thật, còn có Thi Vương nữa thì không biết sẽ có biểu cảm thế nào. "Nam huynh có nhìn ra gì không?" Trần Ngọc Lâu không quản La Lão Oai làm trò, trái lại quay đầu hỏi Nam Vân Đình một câu.

Trong Hám Long Kinh, thiên Táng Pháp Đảo Trượng cũng có ghi chép về thuyết phong thủy, nhận Thái Cực, phân Lưỡng Nghi, cầu Tứ Tượng, bội Bát Quái, cũng như Đảo Trượng thập nhị pháp, Nhị Thập Tứ Sa táng pháp, có thể phân thiên hạ âm mạch, tìm được bảo huyệt.

Mà cho dù không có Hám Long Kinh, dựa vào ký ức nguyên tác của Nam Vân Đình cũng có thể nói ra ngô ra khoai. "Có bảo hay không thì chỉ có thể vào mới biết, có điều nguy hiểm chắc chắn là có." Nam Vân Đình nhìn Bình Sơn cao ngất đằng xa. "Nơi các triều đại hoàng đế luyện đan, dù cho sau này bị 'tu hú chiếm tổ' thành mộ huyệt thì cũng khó tránh khỏi sẽ để lại lượng lớn dược thạch.

Lâu dần, cái gọi là yêu khí mà Tổng bả đầu nói, biết đâu lại là thật." Trần Ngọc Lâu mím môi, ngẩng đầu nhìn trời, từ chối cho ý kiến về lời của Nam Vân Đình.

Cho dù không có đại yêu, bị đám dược thạch danh quý kia tẩm bổ mấy trăm năm, độc trùng trên Bình Sơn này cũng đủ đáng sợ. "Sắp trở trời rồi, trong núi trời tối sớm, trời tối dễ xảy ra sự cố.

Nghe người Miêu nói, trong sơn ao gần đây có một cái Toàn quán, chúng ta có thể đến đó nghỉ chân.

Sáng sớm mai, đợi các huynh đệ đến đông đủ, chúng ta sẽ lên núi thăm dò." Trần Ngọc Lâu nói xong liền trực tiếp quay đầu đi về phía sơn ao, bộ dạng đó khiến Nam Vân Đình nhớ tới một câu: "Trang bức như phong, thường bạn ngô thân" (Làm màu như gió, luôn bên cạnh ta).

Lúc trước khi bộ phim "Nộ Tinh Tương Tây" phát sóng, lúc Trần

Ngọc Lâu vừa đăng trường đã khiến Nam Vân Đình ấn tượng sâu sắc, quả thực xứng đáng với tám chữ trên.

Nhưng mở đầu làm màu bao nhiêu, kết cục thê thảm bấy nhiêu.

Có điều nhân phẩm của Trần Ngọc Lâu vẫn có đảm bảo.

Lần hợp tác này, Nam Vân Đình không những muốn cho Trần Ngọc Lâu biết bản lĩnh của Nam gia, còn muốn để Trần Ngọc Lâu nợ mình ân tình.

Toàn quán nằm ngay trong sơn ao, cũng không cần cố ý tìm kiếm, dù sao ở gần Bình Sơn này cũng chỉ có địa thế quanh Toàn quán là tương đối bằng phẳng.

Đợi khi đoàn người đến Toàn quán, sắc trời đã dần tối đen.

Toàn quán dường như được cải tạo từ một ngôi miếu sơn thần bỏ hoang, nhưng quy mô ngôi miếu nát này cũng không nhỏ, chia làm ba gian tiền, hậu.

Chính điện mái hiên đã sập một nửa, trên ngói toàn là cỏ hoang, sơn môn bằng gỗ mục tróc sơn nửa che nửa khép, bị gió núi thổi qua, kẽo kẹt vang lên.

Âm thanh đó lọt vào tai mọi người khiến ai nấy trong lòng đều rợn tóc gáy. "Mẹ kiếp, Tổng bả đầu, trong này sẽ không có Háo Tử Nhị Cô (Bà cô chuột) gì đó thật chứ?" La Lão Oai nắm chặt khẩu súng ổ xoay cán ngà, có chút không chắc chắn hỏi Trần Ngọc Lâu.

Trước khi lên đây, Vinh Bảo Di Hiểu có nói trên núi này có Háo Tử Nhị Cô chuyên ăn thịt trẻ con, nhưng dù sao Vinh Bảo tuổi còn nhỏ, lời nói cũng không ai coi là thật.

Hiện tại nhìn thấy Toàn quán âm u này, cả đám người dù thế nào cũng không khống chế được mà suy nghĩ linh tinh, La Lão Oai lại càng trực tiếp lôi Háo Tử Nhị Cô chuyên ăn thịt trẻ con ra nói. "Ta bảo này

La soái, lời người Miêu lừa trẻ con mà ông cũng tin à." Trần Ngọc Lâu trong lòng vô cùng cạn lời.

Tuy trong lòng hắn cũng hơi hoảng, nhưng trước mặt thủ hạ, đặc biệt là trước mặt người mà lão bả đầu phái tới như Hoa Mã Quải, hắn không thể hoảng. "Kẽo kẹt..." Trần Ngọc Lâu đi đầu, trực tiếp đẩy sơn môn Toàn quán ra.

Vì trời đã tối, mây đen dày đặc không có chút ánh trăng, trong Toàn quán càng là đưa tay không thấy ngón.

Trần Ngọc Lâu ngưng mắt nhìn vào trong Toàn quán, sau lưng hắn Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải mỗi người thắp lên một chiếc đèn bão.

Nam Vân Đình, Nam Viêm không có thiết bị như vậy, cũng không có đôi dạ nhãn như Trần Ngọc Lâu, nhưng thắng ở ngũ cảm mẫn tuệ, sơn môn vừa mở, gió lùa thổi qua, cấu tạo trong Toàn quán liền bị Nam Vân Đình nắm bắt gần hết.

Chương 7

Đợi đèn bão thắp lên, Trần Ngọc Lâu dẫn đầu bước vào chính ốc, mấy người đi theo sau.

Mượn ánh sáng yếu ớt có thể nhìn thấy bên trong đặt bảy tám cỗ quan tài đen sì cũ nát.

Trước quan tài là bài vị bằng gỗ, đều viết tên linh chủ, trong phòng mùi lạ xộc vào mũi, âm u trầm tích, thi thể đều dùng thạch tín luyện thành cương thi để giữ cho không bị phân hủy.

Lão Hùng Lĩnh mười phần hẻo lánh, người đuổi thi (cản thi tượng) ước chừng nửa năm mới đến một lần, đến lúc đó sẽ khởi thi thể trong quan tài lên mang đi. "Bọn ta đi qua núi hoang, lỡ mất chỗ trọ, tá túc ở đây một đêm, vô tâm quấy nhiễu, còn mong liệt vị lão gia hải hà..." Hoa Mã Quải đi bên cạnh lầm rầm khấn vái, khiến Trần Ngọc Lâu đi phía trước trong lòng lại không vui.

Vì bài này của Hoa Mã Quải y hệt như lão cha nhà hắn.

Mà Hoa Mã Quải lại là do lão cha phái tới "giám sát" hắn, cho nên bất kể Hoa Mã Quải thế nào, Trần Ngọc Lâu đều không thích.

Do đó, Trần Ngọc Lâu đầu cũng không ngoảnh lại ném một câu: "Ngươi nếu muốn theo ta thì đừng tin cái này." Nghe Trần Ngọc Lâu nói, La Lão Oai hứng thú đánh giá Hoa Mã Quải một chút, thấy biểu cảm trên mặt người sau không hề biến hóa thì cảm thấy vô vị.

Cùng lúc đó, bên ngoài Toàn quán một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm, chiếu sáng chính ốc, hào quang chợt lóe rồi tắt, mọi người chỉ có thể nhìn thấy đầy phòng quan tài và mấy pho tượng đá dùng để trấn tà. "Như thế này thì đúng là có chút hương vị phim kinh dị." Nam Vân Đình thầm nghĩ trong lòng.

Giờ phút này cũng chỉ có hắn nghĩ được mấy thứ linh tinh đó.

Tâm trạng những người còn lại đều vô cùng nặng nề, ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng không ngoại lệ.

Sơn môn đang mở, nghĩ lại cũng không khép được nữa.

Gió lùa từng trận từng trận thổi qua khiến sống lưng mấy người lạnh toát.

Lại một trận gió âm thổi qua, liền nghe thấy nắp quan tài bày trong phòng vang lên tiếng kẽo kẹt, giống như có móng tay cực dài đang cào vào nắp quan tài.

Âm thanh này làm mấy người vốn tâm trạng nặng nề hô hấp trở nên khó khăn.

Không khí lập tức căng thẳng.

Nam Vân Đình biết, con mèo già dẫn động kịch bản sắp xuất hiện.

Một tay hắn lặng lẽ đặt ở mặt ngoài đùi.

Mà Trần Ngọc Lâu cũng lần theo nơi phát ra âm thanh đi tới, vươn tay định đẩy cỗ quan tài kia.

Nắp quan tài bị đẩy ra từng chút một, đợi mở đến mức độ nhất định, Trần Ngọc Lâu liền mượn đôi dạ nhãn nhìn vào trong quan tài.

Cũng ngay lúc này, một cái bóng xám từ trong quan tài lao vút ra.

Cùng lúc đó, tay Nam Vân Đình đặt ở mặt ngoài đùi cũng động.

Khi con mèo già lao ra, dọa mọi người giật mình, còn chưa kịp tẩu thoát, một lưỡi dao sắc bén xé gió lao tới, trực tiếp xuyên thủng đầu con mèo già, ghim chặt nó xuống đất.

Một dao đoạt mạng, con mèo già thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã "ngỏm củ tỏi".

Trần Ngọc Lâu thấy thế, vuốt vuốt ngực mình, sau đó làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, quay đầu chắp tay với Nam Vân Đình: "Nam huynh phản ứng quả thật là nhanh a, Trần mỗ bội phục." "Tổng bả đầu quá khen." Nam Vân Đình đáp lễ, cũng không nói nhiều.

Sau khi giết chết con mèo già này, cả đêm cũng bình yên, trừ việc La Lão Oai bị Háo Tử Nhị Cô đến tiếp xúc thân mật một chút ra thì cơ bản không xảy ra sự cố nào khác.

Nam Vân Đình, Nam Viêm cũng không tranh giành với đám Trần Ngọc Lâu, tự tìm một gian phòng che mưa chắn gió để nghỉ ngơi. "Tộc trưởng, ngài nói trong Bình Sơn này thật sự có nguy hiểm sao?" Đợi hai người dựa vào tấm ván quan tài ngồi xuống, Nam Viêm liền không kìm được tò mò, mở miệng hỏi.

Hắn là một trong những tiểu đội trưởng do Nam Vân Đình chọn lựa, cho nên cũng được học kiêm Hám Long Kinh.

Nhưng học tập thuật phong thủy đoán đất không có đường tắt, tám người Nam Viêm thời gian học còn ngắn, còn cần thời gian tích lũy.

Cho dù là Nam Vân Đình, nếu không phải còn giữ được chút ký ức về nguyên tác thì hiện tại hắn cũng sẽ ngơ ngác.

Có điều nhờ hệ thống gia trì, năng lực của hắn tiến bộ nhanh hơn những người khác không ít. "Bình Sơn đã không thể dùng từ nguy hiểm để hình dung nữa rồi, chỉ có thể nói là hung hiểm, không cẩn thận là có thể bỏ mạng." Nam Vân Đình nhìn nóc nhà. "Lần này ta đưa các ngươi ra ngoài là để các ngươi mở mang kiến thức, chứ không phải để các ngươi đại triển quyền cước.

Lúc thật sự đến lượt các ngươi phát huy, tất cả đều phải nghe chỉ huy." Nam Viêm nghe lời Nam Vân Đình, không đáp lời.

Từ khi Nam Vân Đình kế nhiệm Tộc trưởng, lời của hắn ở Nam gia chính là thánh chỉ.

Nhưng tám mươi người Nam Vân Đình chọn ra đều là dựa trên quan niệm "so bó đũa chọn cột cờ", tuổi tác có lớn có nhỏ, những người trẻ tuổi có chút tài năng thì ai mà không có chút ngạo khí.

Có ngạo khí là chuyện tốt, nhưng có đôi khi cũng không phải chuyện tốt.

Muốn thực sự biến Nam gia thành đỉnh cấp thế gia thì đó quả thật có thể coi là một đại công trình.

Trong thời gian ngắn khẳng định không hoàn thành được, cho dù có hệ thống cũng không thể. "Có điều, qua lần này, ngày lành của Nam gia sắp đến rồi." Thù lao của Trần Ngọc Lâu chỉ là thứ yếu.

Đối với Nam Vân Đình mà nói, tầng quan hệ với Thường Thắng Sơn này mới là trọng điểm.

Nếu thuận tiện kết giao với Chá Cô Tiếu (Partridge Whistle) một chút thì càng tốt hơn, Bàn Sơn nhất mạch tuy ít người nhưng nại hà người nào bản lĩnh cũng không nhỏ.

Nếu kết giao, chỉ có lợi chứ không có hại.

Còn có La Lão Oai.

Tuy Nam Vân Đình không thích người này, nhưng hắn cũng là xuất thân từ chân đất (nê thối tử), tuy không mang lại lợi ích gì cho bách tính nhưng cũng không giống Mã Trấn Bang hoành chinh bạo liễm, lạm sát vô tội.

Từ việc Trần Ngọc Lâu đồng ý hợp tác với hắn là có thể nhìn ra, tên La Lão Oai này tuy tư lợi, làm người tàn bạo, nhưng có thể từ chân đất đánh một đường lên làm Đại soái, người này cũng có tiêu chuẩn làm người của riêng mình.

Tuy hiện tại không nhìn ra được gì, nhưng nếu La Lão Oai có thể phát triển lên, sau này thu liễm tính nết, tương lai khi quốc nạn tới, chưa chắc không thể cống hiến một phần sức mạnh.

Có điều, nếu thực sự để Nam Vân Đình lựa chọn, Trần Ngọc Lâu phù hợp hơn La Lão Oai.

Hiện tại Trần Ngọc Lâu dựa vào Thường Thắng Sơn còn có thể áp chế được La Lão Oai, tương lai nếu La Lão Oai thực sự phát triển lên, Trần Ngọc Lâu còn áp chế được không?

Nhưng mà những chuyện này không phải thứ Nam Vân Đình có thể quản, tuyết trước cửa nhà mình còn chưa quét sạch, đâu rảnh lo sương trên ngói nhà người ta.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Nam Vân Đình đã nghe thấy một trận tiếng bước chân sột soạt.

Ban đầu hắn còn tưởng là đám người Trần Ngọc Lâu đã dậy, nhưng khi xốc lại tinh thần, trầm hạ tâm thần lắng nghe, hắn liền phát giác sự tình không đúng lắm.

Bởi vì tiếng bước chân này không phải truyền đến từ chỗ đám người Trần Ngọc Lâu nghỉ ngơi bên cạnh, mà là từ bên ngoài sơn môn Toản Quán.

Số lượng người không nhiều, nhưng bước chân trầm ổn, có thể thấy người tới là kẻ có công phu.

Nam Vân Đình không đánh thức Nam Viêm, hắn xoay người đứng dậy, chui ra khỏi khung cửa sổ đã rơi mất một nửa bên cạnh, đáp xuống bậc thềm đá ngoài cửa sổ.

Động tác ma lanh, không hề phát ra một chút âm thanh nào.

Cùng lúc đó, ngoài cửa chính Toản Quán, có ba đạo nhân ăn mặc kiểu người Mèo đang nhanh chóng tiếp cận.

Ba người này không phải ai khác, chính là ba người phái Bàn Sơn: Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cùng tiểu sư muội Hoa Linh.

Ba người tối hôm qua lên Lão Hùng Lĩnh, vốn định nhân lúc trời tối đi thăm dò Bình Sơn, nhưng trời có gió mưa bất trắc, dù ba người đã đủ cẩn thận nhưng vẫn chịu thiệt ngầm.

Bọn họ bị một con Ly tử tinh (tinh chồn) đã thành khí hậu ở Lão Hùng Lĩnh đánh lén một vố.

Vì có Nam Vân Đình nhúng tay, Trần Ngọc Lâu không trúng chiêu, Ly tử tinh cũng không vì tham ăn mèo hoang mà lộ ra hành tung của mình.

Nhưng kết cục đều giống nhau.

Chương 8

Chá Cô Tiếu tung một cước Đảo Thích Tử Kim Quan, đá chết tươi con Ly tử tinh ngay tại chỗ, nhưng vì sự cố này, tiểu sư muội Hoa Linh không cẩn thận bị trẹo chân.

Chá Cô Tiếu bất đắc dĩ, liền muốn tìm đến Toản Quán mà người Mèo đã nói để tạm thời nghỉ ngơi, còn chuyện Bình Sơn đành phải bàn sau. "Không ổn." Lão Dương Nhân vừa định tiến lên đẩy sơn môn ra, Chá Cô Tiếu liền nhíu mày, sau đó thầm hô một tiếng "Không hay", rảo bước tiến lên, một cước đá văng Lão Dương Nhân ra, chính mình cũng nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Sơn môn Toản Quán bị đẩy ra.

Chỉ nghe thấy vù vù vù ba tiếng, ba thanh phi đao lần lượt bay ra, lướt qua đỉnh đầu Chá Cô Tiếu.

Cơ quan nhỏ này là do Trần Ngọc Lâu bảo Hồng Cô Nương bố trí, để phòng ngừa có thứ gì đó nửa đêm xông vào.

Động tĩnh này cũng không nhỏ.

Bên trong, đám người Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quái cùng Nam Viêm đang nghỉ ngơi đều mở mắt.

Lão Dương Nhân đứng dậy phát hiện không đúng, rút cung tên trên vai xuống, nhắm vào trong cửa bắn ra một mũi tên.

Nam Vân Đình nhìn thấy mũi tên này bắn về phía mình, lập tức đầy mặt dấu hỏi chấm, nhưng trong lúc nguy cấp, phản ứng vẫn rất nhanh.

Hắn chộp lấy mũi tên, xoay người triệt tiêu lực đạo, sau đó vung tay một cái, ném trả mũi tên ra ngoài.

Lão Dương Nhân tự nhiên sẽ không nghĩ tới mũi tên mình bắn ra còn có thể bị người ta ném trả lại, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ đành nhắm mắt chờ chết trong khoảng thời gian hữu hạn.

Chá Cô Tiếu thấy thế, rút ra khẩu súng C96 (Kính diện hạp tử) bên hông, mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp bắn một phát. "Đoàng..." Viên đạn làm lệch hướng mũi tên, giúp Lão Dương Nhân nhặt lại một cái mạng, nhưng tiếng súng này vừa vang lên, mấy người bên trong đâu còn có thể lề mề.

Trần Ngọc Lâu chộp lấy Tiểu Thần Phong liền vọt ra.

Mà Nam Vân Đình cũng đẩy sơn môn đi ra, nghênh diện liền nhìn thấy ba người Chá Cô Tiếu. "Mấy vị đêm khuya ghé thăm, có việc gì sao?" Lúc nói chuyện, đám người Nam Viêm, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô Nương đều đã đi tới tiền sảnh.

Chá Cô Tiếu khi nhìn thấy Nam Vân Đình còn tưởng đối phương là người giữ thi thể ở Toản Quán, đang chuẩn bị xin lỗi thì Trần Ngọc Lâu đã đi ra.

Cái mùi vị thổ tinh quen thuộc kia, không phải người trong nghề thì căn bản không thể có.

Khi Chá Cô Tiếu xác định Trần Ngọc Lâu là đồng nghiệp, Trần Ngọc Lâu cũng xác định Chá Cô Tiếu là người trong nghề, nên cảnh giác lên.

Tuy nói là cảnh giác, nhưng do tính cách Trần Ngọc Lâu vốn vậy, bất kể lúc nào thì phong thái cũng không thể thấp được, hắn chắp tay mở miệng hỏi: "Dám hỏi các hạ là..." "Hái sao cần mời tay Khôi Tinh, dời núi chẳng dời Thường Thắng Sơn; đốt là hương Long Phượng Như Ý, uống là nước ngũ hồ bốn biển.

Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu." "Hóa ra là khôi thủ Bàn Sơn ngay trước

mặt, bỉ nhân Tá Lĩnh, Trần Ngọc Lâu, ngưỡng mộ đã lâu." Trần Ngọc Lâu nghe Chá Cô Tiếu tự báo gia môn, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Có điều, Bàn Sơn nhất mạch trộm mộ đảo đấu chỉ cầu thuốc bất tử, muốn tìm cầu hạt Mộc Trần Châu kia.

Chuyến đi Bình Sơn lần này, tuy rằng hắn đã tìm được nhóm người Nam Vân Đình, nhưng trong lòng Trần Ngọc Lâu vẫn không yên tâm.

Nếu gọi thêm Bàn Sơn đạo nhân này, vậy có lẽ lần đảo đấu này càng nắm chắc hơn. "Trên Thường Thắng Sơn có lầu cao, anh hùng bốn phương đến nơi này, Long Phượng Như Ý kết cố giao, nước ngũ hồ bốn biển cuộn trào." Trần Ngọc Lâu đọc một bộ tiếng lóng, trực tiếp mời ba người nhập hội.

Chá Cô Tiếu lập tức phạm nan.

Bởi vì Bàn Sơn bọn họ xưa nay luôn hành động độc lập, chưa từng hợp tác cùng đồng nghiệp khác bao giờ.

Hiện tại Trần Ngọc Lâu trực tiếp mời, Chá Cô Tiếu cũng không biết có nên đáp ứng hay không, hơn nữa vừa rồi giữa hai bên còn xảy ra hiểu lầm, suýt chút nữa là đổ máu. "Chắc hẳn đạo huynh, ba người các vị cũng là hướng về phía Bình Sơn này mà đến chứ?" Trần Ngọc Lâu mở miệng hỏi.

Chá Cô Tiếu không phản hồi, trực tiếp ngầm thừa nhận.

Mà Trần Ngọc Lâu thấy hắn không phản bác, cũng tiếp tục mở miệng nói: "Sớm tại trăm năm trước đã xảy ra địa chấn.

Cổ mộ Bình Sơn nứt ra mấy khe hở, bảo khí bên trong bức người, có rất nhiều tên trộm mộ và thổ phỉ xưa muốn đi vào phát tài, kết quả chẳng phải là vào bao nhiêu chết bấy nhiêu, chưa từng có một người

nào có thể từ trong mộ đi ra.

Hiện giờ hơn một trăm năm đã qua, cổ mộ Bình Sơn vẫn còn nguyên vẹn ở đó, đủ để nói rõ hung hiểm trong đó.

Mà hiện giờ, ngươi và ta, Bàn Sơn cùng Tá Lĩnh, lại thêm ngoại lực phụ trợ, nhất định có thể đảo cái đấu này." "Việc này..." Chá Cô Tiếu nhất thời á khẩu không trả lời được.

Trần Ngọc Lâu nói rất có đạo lý, nhưng hắn nghe cứ cảm giác không đúng lắm.

Dù sao Bàn Sơn đảo đấu không cầu vàng bạc tài vật, còn Tá Lĩnh đảo đấu thì đi qua nơi nào là nơi đó tấc cỏ không sinh, hai bên hoàn toàn trái ngược.

Nếu binh hợp một chỗ, tướng đánh một nhà, thì nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị. "Đạo huynh không cần vội vã trả lời, thời gian của chúng ta còn rất dư dả." Nam Vân Đình ở bên cạnh nhìn Trần Ngọc Lâu chém gió, cảm giác cái tài ăn nói này nếu đặt ở hậu thế mà đi làm đa cấp thì nhất định có thể làm đến mức lên sàn chứng khoán.

Nam Vân Đình vừa quay đầu nhìn sang chỗ khác, liền chạm phải một đôi mắt to, là Hoa Linh - người nãy giờ vẫn không mở miệng đứng sau lưng Chá Cô Tiếu.

Tuy là bộ dạng đạo cô, nhưng dung mạo Hoa Linh lại không tệ, so với Hồng Cô Nương thì nhiều hơn vài phần thuần chân, khả ái.

Mà khi ánh mắt Nam Vân Đình quét qua, bốn mắt nhìn nhau, mặt Hoa Linh lập tức đỏ lên, đầu cũng cúi thấp xuống, giống như đứa nhỏ ăn vụng bị phát hiện.

Nếu đặt ở kiếp trước, Nam Vân Đình nhất định sẽ thốt lên một câu "kawaii".

Nhưng đã xuyên việt, làm tộc trưởng, những thứ Nam Vân Đình

cần cân nhắc trở nên nhiều hơn, những thứ có cũng được không có cũng chẳng sao kia trực tiếp bị hắn quẳng ra sau đầu.

Sau khi mọi người trở lại trong Toản Quán ngồi xuống, Trần Ngọc Lâu cùng Chá Cô Tiếu ở một bên nhỏ giọng nói chuyện, hồi lâu sau, hai người đi tới bên chỗ Nam Vân Đình, Trần Ngọc Lâu chủ động mở miệng nói: "Nào, đạo huynh, tôi giới thiệu cho huynh một chút, vị này là Nam Vân Đình, Nam tộc trưởng, là người tôi mời tới hỗ trợ lần này." Trần Ngọc Lâu giới thiệu với Chá Cô Tiếu như vậy, không nói là lính đánh thuê, chỉ dùng một chữ "mời", vừa cho Nam Vân Đình mặt mũi, cũng cho chính mình một bậc thang. "Nam tộc trưởng, vừa rồi sư đệ ta có nhiều đắc tội, mong được lượng thứ." Chá Cô Tiếu chắp tay nói. "Không sao, đúng là không đánh không quen biết, đối với mấy vị truyền nhân Bàn Sơn các ngài, tại hạ cũng đã sớm có nghe thấy." Sau đó Trần Ngọc Lâu giới thiệu La Lão Oai cho Chá Cô Tiếu.

Lão La này đối với Chá Cô Tiếu ban đầu rất không hoan nghênh, chỉ cho là tới chia một chén canh.

Nhưng sau khi Trần Ngọc Lâu nói xong quy củ của Bàn Sơn, La Lão Oai mới không nói mấy lời vớ vẩn nữa, một câu một tiếng huynh đệ, gọi nghe thân thiết vô cùng, người không biết còn tưởng hai người là anh em ruột thất lạc nhiều năm. "Vừa rồi anh làm thế nào vậy?" Đợi Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đi sang bên cạnh, Lão Dương Nhân không kìm nén được sự tò mò trong lòng, dẫn sư muội Hoa Linh đi tới.

Nam Vân Đình nhất thời không load kịp. "Cái gì?" Nhìn đối phương vẻ mặt nghi hoặc, Lão Dương Nhân cũng biết là mình hỏi có vấn đề, vội vàng bổ sung một câu: "Tôi lớn thế này, chơi cung bao nhiêu năm nay, trừ sư huynh ra thì chưa ai đỡ được tên của tôi, ngược lại là anh..." Nghe hắn nói như vậy, Nam Vân Đình mới cảm giác được lòng bàn tay phải truyền đến cảm giác đau nhói hơi hơi, xòe ra

xem, lại có một vệt máu nằm ngang lòng bàn tay.

Nhìn thấy vệt máu trong lòng bàn tay Nam Vân Đình, Lão Dương Nhân lộ ra biểu tình như gặp ma.

Hắn vừa rồi còn tưởng Nam Vân Đình dùng kỹ xảo đặc thù gì để ném trả mũi tên của mình, hiện tại nhìn lại, đâu có kỹ xảo gì, tên súc sinh này là trực tiếp chộp lấy rồi ném lại a.

Thao tác như vậy, cho dù là Chá Cô Tiếu cũng không thể nào làm được.

Trong Hoán Long Kinh mà Nam Vân Đình tu tập, trảo công chiếm riêng một tầng, chứ không quy về một chỗ với quyền pháp, tất nhiên là có chỗ độc đáo của nó.

Môn trảo công này tên là Long Trảo Thủ, không phải Thiếu Lâm Long Trảo Thủ hay Ưng Trảo Công theo đuổi sát thương hiệu quả, nó có chút tương tự như Long Trảo Quyền trong anime nhưng lại hoàn toàn bất đồng.

Đầu tiên để ngón trỏ và ngón giữa tay phải cong lại chụm vào nhau, lại để ngón áp út và ngón giữa tách ra một khoảng cách, ngón áp út và ngón út cong lại chụm vào.

Ngón cái hơi cong lại sau đó mới sử dụng chiêu thức, động tác tiền đề bày ra tương tự như tư thế ba cái móng rồng.

Long Trảo Thủ là một môn công phu đặc thù, không có đường tắt có thể đi, chỉ có thể cần cù chăm chỉ khổ luyện.

Nhưng sau khi luyện thành, phá giải cơ quan mộ huyệt dễ như lấy đồ trong túi, so với Song Chỉ Tham Động thì tiện hơn, nhưng mục tiêu cũng lớn hơn.

Thêm nữa, tu luyện Long Trảo Thủ đến trình độ nhất định, mượn nhờ chỉ lực và ác lực cường đại, có thể dễ dàng bóp nát đao kiếm, mũ

giáp sắt thép.

Công kích vào chỗ yếu của tống tử (cương thi) thì quả thực quá nhẹ nhàng.

Với tiến độ tu luyện hiện tại của Nam Vân Đình, chỉ cần hắn phản ứng đủ nhanh, tay không bắt bạch nhận, đao kiếm khó thương tổn.

Chương 9

Hiện tại bị Lão Dương Nhân rạch một đường, đủ thấy đối phương cũng không phải kẻ ăn chay. "Anh bị thương rồi." Lão Dương Nhân tự kỷ, Hoa Linh lại nhìn tay Nam Vân Đình mở miệng nói.

Nói xong, nàng vội vàng lấy ra thuốc cầm máu mang theo bên người, bắt đầu giúp Nam Vân Đình xử lý vết thương.

Có lẽ là quá tập trung, Hoa Linh trực tiếp quên mất chính mình hiện tại cũng là "thương binh", xử lý xong vết thương liền theo bản năng xoay người đi ra cái gùi trúc lấy vải bố dùng để băng bó.

Ngay lập tức trọng tâm không vững, "Ái chà" một tiếng liền ngã về phía một bên.

Kịch bản cẩu huyết cứ thế mà tới.

Lão Dương Nhân phản ứng lại thì đã không kịp, sau đó nhìn thấy một màn cẩu huyết, giống như Nam Viêm, lộ ra bộ dạng như gặp ma. "Cảm, cảm ơn." Hoa Linh có chút thẹn thùng, nhưng vẫn kiên trì băng bó vết thương cho Nam Vân Đình, sau đó đi theo Lão Dương Nhân về phía Chá Cô Tiếu.

Không biết Lão Dương Nhân nói nhỏ gì với Hoa Linh, Nam Vân Đình chỉ thấy mặt đối phương càng ngày càng đỏ.

Mà bên này, Nam Viêm ngược lại không dám mở miệng trêu chọc, có điều vẫn giữ nguyên biểu tình như gặp ma.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trời dần dần sáng lên.

Binh sĩ dưới trướng La Lão Oai cùng đạo chúng Tá Lĩnh nườm nượp kéo đến.

Đám người Nam gia ngược lại không xuất hiện, dù sao theo suy

nghĩ của Nam Vân Đình, hiện tại đội ngũ Nam gia nhanh nhất cũng là vừa mới về đến trong thôn, nói không chừng hiện tại còn đang chuẩn bị công cụ.

Với cước trình của bọn họ, nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể tới.

Nam Vân Đình dẫn Nam Viêm đi ra khỏi Toản Quán.

Lúc này Trần Ngọc Lâu đang phát biểu, phần lớn đều là mấy lời như "Nguyên nhân tàn bạo, dân chúng lầm than, hiệu phỏng nghĩa cử Xích Mi". "Xuất phát." Đợi La Lão Oai nói xong, đại đội ngũ liền tiến về phía Bình Sơn.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp lên núi.

Không bao lâu liền đi tới bên đoạn nhai (vách núi) Bình Sơn, nhìn xuống sâu không thấy đáy, nếu ai mắc chứng sợ độ cao đứng ở đây, phỏng chừng sẽ sợ đến ngớ người.

Trần Ngọc Lâu đi đến bên vách núi, nhìn xuống một cái, mở miệng nói với La Lão Oai bên cạnh: "La soái, nổ một phát súng." "Được." La Lão Oai đáp một tiếng, rút ra súng lục ổ quay cán ngà voi, nhắm xuống phía dưới bóp cò. "Đoàng" một tiếng vang lên.

Mọi người tại trường đều không nói chuyện, Trần Ngọc Lâu dựng lỗ tai lên cẩn thận nghe ngóng một trận, sau đó mở miệng nói: "Bắn thêm hai phát nữa." Lại là hai tiếng đoàng đoàng, Trần Ngọc Lâu cẩn thận lắng nghe.

Trần Ngọc Lâu này trời sinh ngũ cảm hơn người, chênh lệch trong đó không phải tu luyện là có thể bù đắp được.

Hiện tại hắn dùng chính là Văn Tự Quyết, pháp môn nghe gió nghe sấm phân biện núi rồng, cho dù là Nam Vân Đình, từ ba tiếng súng vừa rồi cũng chỉ có thể nghe được từng trận hồi âm, mà Trần Ngọc

Lâu lại sờ được đại khái cấu trúc địa cung bên dưới.

Không thể không bội phục.

Hồi lâu sau, Trần Ngọc Lâu mở mắt, lãng thanh nói: "Lấy thang Ngô Công Quải Sơn!" "Rõ!" Đạo chúng Tá Lĩnh lớn tiếng đáp một câu, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Đối với cái này, Nam Vân Đình tịnh không có hứng thú gì.

Thang Ngô Công Quải Sơn nói thật an toàn còn không bằng mấy dây thừng leo núi kia, ở giữa có rất nhiều chỗ trống, dùng xích sắt liên kết, loạng choạng lắc lư, nếu tay không quen, phỏng chừng ngã xuống là đi đời nhà ma. "Hoa Mã Quái, lấy nội giáp." "Rõ." Mặc vào hoàng gia nội giáp, Trần Ngọc Lâu cũng bắt đầu an bài của mình.

Hắn đi đến trước thang Ngô Công Quải Sơn, mở miệng điểm danh về phía đạo chúng: "Tái Hoạt Hầu, Địa Lý Bính." Trong đám người đi ra một người cao gầy, một người lùn béo, hai người đi ra khỏi hàng, chắp tay với Trần Ngọc Lâu: "Có!" Nhìn thấy hai người này, Nam Vân Đình lại liên tưởng đến bộ dạng Địa Lý Bính leo thang Ngô Công Quải Sơn, trong lòng không khỏi cảm khái.

Đây đúng là việc kỹ thuật a. "Hai người các ngươi xuống dưới dò đường trước, nhìn mây mù trong khe núi tràn ngập, e là sẽ có độc trùng yêu khí, nhất định phải cẩn thận.

Đến dưới đáy nếu không có dị trạng thì bắn tên làm hiệu." "Rõ." Hai người che miệng mũi, liền chuẩn bị leo xuống thang Ngô Công Quải Sơn.

Thấy thế, Nam Vân Đình đi đến bên vách núi nhìn xuống, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. "Nam huynh đang suy nghĩ gì vậy?" Trần Ngọc Lâu nhìn thấy bèn hỏi. "Chung quanh Bình Sơn độc trùng vô số, đều là do dị thường trong khe núi này dẫn dụ, mà phía dưới khe

núi này, e rằng số lượng độc trùng càng vô số, độc tính cũng càng mạnh.

Hai vị này nếu muốn đi xuống thì còn cần làm chút thủ đoạn phòng côn trùng." Nghe lời này, Trần Ngọc Lâu phe phẩy quạt xếp, mở miệng nói: "Nam huynh nói có lý.

Hoa Mã Quái." "Có." "Lấy vôi sống." "Rõ." Bất kể có tác dụng hay không, ít nhất cũng là tác dụng an ủi tâm lý.

Tái Hoạt Hầu, Địa Lý Bính lăn vài vòng trên bột vôi sống, trừ một đôi mắt ra, gần như toàn thân đều bị vôi sống bao phủ.

Phủ xong vôi sống, hai người liền hạ...

à không, xuống núi.

Thuận theo thang Ngô Công Quải Sơn, một đường đi xuống.

Ở một bên, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng lấy ra dây Toản Thiên mang theo bên người, cố định trên tảng đá lớn bên cạnh.

Nhìn thấy món đồ chơi này, Nam Vân Đình hai mắt sáng lên, thứ này dùng tốt hơn thang Ngô Công Quải Sơn nhiều, thế là Nam Vân Đình trực tiếp sán lại. "Không biết đạo huynh còn thừa dây Toản Thiên nào không, tại hạ có thể mượn dùng một sợi hay không?" Chá Cô Tiếu nghe Nam Vân Đình muốn mượn dây Toản Thiên cũng không hẹp hòi, nói với Hoa Linh bên cạnh: "Nam huynh muốn mượn tự nhiên là không có vấn đề.

Hoa Linh, muội hiện tại chân cẳng bất tiện, không thể cùng bọn ta xuống dưới, dây Toản Thiên của muội cho Nam huynh mượn dùng một chút thế nào?" "Được, sư huynh." Hoa Linh đáp một tiếng, từ trong gùi trúc lấy ra dây Toản Thiên đưa cho Nam Vân Đình. "Đa tạ." Nam Vân Đình nói lời cảm ơn, sau đó cũng buộc một đầu dây Toản Thiên vào gốc cây bên vách núi. "Tộc trưởng, hay là để thuộc hạ

xuống dưới đi." Thấy Nam Vân Đình chuẩn bị tự mình đi xuống, Nam Viêm ghé lại nói.

Nếu Nam Vân Đình xảy ra chuyện, hắn không còn mặt mũi nào về thôn nữa.

Nghe Nam Viêm nói, Nam Vân Đình mở miệng: "Nhớ kỹ lời ta nói với ngươi tối hôm qua." Chỉ một câu này, Nam Viêm liền tắt đài, yên lặng lui sang một bên. "Vút, tách!" Không biết qua bao lâu, hai người xuống dò đường trước đã bắn tên vang (hưởng tiễn), đạo chúng Tá Lĩnh quần tình kích phấn, Trần Ngọc Lâu cũng trực tiếp hạ lệnh, dẫn người bắt đầu xuống núi.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân mượn dây Toản Thiên, tốc độ xuống núi không kém gì đạo chúng Tá Lĩnh, mà Nam Vân Đình sau khi giao phó vài câu với Nam Viêm, đi đến bên vách núi, xoay người nhảy xuống.

Cơ sở là sự tự tin cường đại, Nam Vân Đình không có tâm tư lề mề từng chút một, nắm lấy dây Toản Thiên lao nhanh xuống.

Không bao lâu liền vượt qua hai người Chá Cô Tiếu cùng đám đạo chúng Tá Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương thấy thế đều vẻ mặt kinh ngạc.

Vách núi này dốc đứng, lồi lõm không bằng phẳng, nếu bản lĩnh không lớn thì ai dám chơi như vậy, cho dù là có bản lĩnh cũng không dám xuống núi kiểu đó.

Nam Vân Đình một đường lao xuống, trừ việc đạp chân mượn lực tại mấy chỗ lồi ra trên vách núi thì cơ bản chưa từng dừng lại.

Khi những người khác còn chưa xuống đến một nửa, hắn đã dẫn đầu đến trên khung đỉnh đại điện địa cung.

Buông dây Toản Thiên ra, Nam Vân Đình liền nhìn thấy hai kẻ

xuống dò đường trước là Tái Hoạt Hầu và Địa Lý Bính đang dùng ánh mắt nhìn thần nhân mà nhìn mình.

Trong nguyên tác, hai người này sau khi xuống sẽ ngay lập tức thuận theo lỗ thủng trên khung đỉnh đi vào địa cung, sau đó bị rết làm tan xác.

Hiện tại mình có tính là cứu bọn họ một mạng không?

Điều này không quan trọng.

Bởi vì tiếp theo chuyến đi Bình Sơn này còn rất nhiều đường phải đi, đạo chúng Tá Lĩnh và binh sĩ dưới tay La Lão Oai cho dù có bọn Nam Vân Đình gia nhập cũng vẫn sẽ tổn thất thảm trọng.

Nam Vân Đình không quản hai người kia chăm chú nhìn, mượn ánh sáng yếu ớt đánh giá khung đỉnh địa cung này.

Chương 10

Trên khung đỉnh trừ mấy chỗ lỗ thủng ra, rất rõ ràng có thể nhìn thấy nhiều vết tích như bị thứ gì nghiền ép thành từng đường, nghĩ đến chính là con rết sáu cánh (Lục Sí Ngô Công) kia.

Có điều, một con rết mà có thể tạo ra hiệu quả như trăn khổng lồ bò sát, điều này làm cho Nam Vân Đình rất không lý giải.

Chẳng lẽ là thời kỳ động dục toàn thân ngứa ngáy, đang dùng ngói trên khung đỉnh này gãi ngứa?

Nam Vân Đình đứng trên một vết tích, so sánh một chút phát hiện nếu mình nằm xuống, cái dấu vết do Lục Sí Ngô Công tạo ra này, hai cái thân hình như hắn nằm song song đều có thể chứa hết, có thể thấy được thể hình này kinh khủng cỡ nào.

Ở một bên, Tái Hoạt Hầu và Địa Lý Bính lấy từ trong trang bị mang theo ra đèn da và đèn mỏ đeo lên, ánh sáng tuy nhỏ nhoi nhưng dù sao cũng là trang bị đảo đấu.

Nghĩ đến trang bị, Nam Vân Đình liền đau trứng.

Bởi vì tình hình Nam gia thôn hiện tại, tám mươi người hắn tuyển chọn trừ đao ngắn và hỏa chiết tử (ống lửa) ra thì cơ bản không có thứ gì khác.

Lần Bình Sơn này kết thúc, chuyện trang bị phải đưa vào danh sách quan trọng, không có trang bị xuống mộ thì cơ bản không khác gì tống tử (bánh tông).

Có lẽ là bởi vì Nam Vân Đình xuống sớm, hai người kia sợ Nam Vân Đình sau khi bọn họ xuống sẽ làm ra chuyện gì, cho nên vẫn luôn ở bên cạnh, không có động tác, chờ những đạo chúng Tá Lĩnh khác.

Hồi lâu, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân mượn dây Toản Thiên đến khung đỉnh, đám người Trần Ngọc Lâu cũng thuận theo thang Ngô Công Quải Sơn bò xuống.

Sau đó, sự cố xuất hiện.

Binh sĩ do Dương phó quan của La Lão Oai mang đến, bởi vì bắt chước động tác nhảy xuống thang Ngô Công Quải Sơn của đạo chúng Tá Lĩnh, một tên không bám chắc, trực tiếp từ trên thang ngã xuống.

Cũng không biết nên nói hắn may mắn hay bất hạnh.

Tên lính này sau khi rơi xuống lại vừa vặn rơi vào bên cạnh cái lỗ lớn trên khung đỉnh, rên hừ hừ nửa ngày, một cái xoay người, từ miệng lỗ rơi xuống.

Độ cao này, cho dù không chết người cũng phế đi.

Một màn đột ngột dọa cho mấy người Dương phó quan còn đang ở trên thang Ngô Công Quải Sơn sợ đến sặc, vội vàng gắt gao bám lấy cọc gỗ thiết kế trên thang, lề mà lề mề cuối cùng cũng đều hạ cánh an toàn.

Còn về tên xui xẻo rơi xuống kia, Nam Vân Đình vừa rồi nghe được một trận sột soạt, âm thanh cực độ rất nhỏ, phỏng chừng hiện tại người đã tan xác rồi. "Nơi này có cổ quái, đừng sơ ý." Chá Cô Tiếu nhíu nhíu mày, phân phó Lão Dương Nhân bên cạnh. "Rõ." Trần Ngọc Lâu cũng cầm lấy một cái đèn mỏ từ trong tay người bên cạnh, chiếu về phía dưới.

Tên lính vừa rồi rơi xuống, đúng như Nam Vân Đình tưởng tượng, người đã tan xác.

Hắn rơi xuống thì tất cả mọi người đều biết, nhưng tan xác chỉ còn lại quần áo, tràng diện quỷ dị này thì ai cũng chưa từng nghĩ tới. "Lão đại, không ổn." Hồng Cô Nương nhìn đống quần áo phía dưới,

cảm giác chỗ nào không đúng.

Mà Lão Dương Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, cũng trực tiếp đi đến bên cạnh Chá Cô Tiếu nhỏ giọng nói: "Sư huynh, người này vừa mới rơi xuống không bao lâu, hiện tại chỉ còn lại có quần áo rải rác trên mặt đất, người trong trại Mèo nói nơi này có Thi Vương, có thể hay không là..." "Đừng nghĩ lung tung, cẩn thận một chút." Chá Cô Tiếu nhìn tứ phía, hắn cũng chưa làm rõ tình huống, dù sao muốn nói con rết vài giây đồng hồ làm tan xác một người sống sờ sờ, thì nói ra quỷ cũng không tin. "Đưa bồ câu cho ta." Nam Vân Đình đi đến bên cạnh mọi người, nói với một Lực sĩ Tá Lĩnh đang đeo lồng bồ câu bên cạnh.

Hành động đòi bồ câu này của hắn trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của đa số người tại trường.

Tuy nói bọn họ tò mò vì sao Nam Vân Đình muốn một con bồ câu, nhưng mấy người cũng đều biết hiện tại không phải lúc hỏi vấn đề.

Nam Vân Đình tay trái bắt lấy bồ câu, tay phải với tốc độ cực nhanh thò về phía cổ bồ câu. "Rắc." Con bồ câu còn chưa phản ứng được đã xảy ra chuyện gì liền bị Nam Vân Đình bẻ gãy cổ, cơ bắp theo ký ức đập cánh hai cái rồi triệt để không còn động tĩnh. "Ngươi làm cái gì!!" Lúc này, tên Lực sĩ Tá Lĩnh vừa bị Nam Vân Đình đòi bồ câu cũng phản ứng lại, vẻ mặt đầy giận dữ hét lên với Nam Vân Đình.

Điều này cũng không thể trách hắn.

Đạo chúng Tá Lĩnh tuy khi xuống mộ sẽ ném bồ câu ra dò đường làm vật hi sinh, nhưng phải biết rằng bồ câu này là bọn hắn nuôi nấng từng chút một từ thời kỳ con non.

Cho dù biết nuôi sống bồ câu là để làm vật hi sinh, mấy năm trôi qua cũng có chút tình cảm.

Dù chết trong cơ quan mộ đạo, bọn hắn đều sẽ đau lòng một hồi, huống chi hiện tại bị người ta bẻ cổ ngay trước mặt hắn.

Thế này mà còn có thể bình tĩnh mới là lạ. "Muốn sống thì ngậm miệng." Nam Vân Đình tùy tiện nói một câu, liền đi tới bên cạnh cái lỗ lớn trên khung đỉnh, dưới sự chú ý của đoàn người, ném con bồ câu xuống. "Tắt đèn!" Trần Ngọc Lâu tựa hồ đã hiểu dụng ý của Nam Vân Đình, trực tiếp ra lệnh cho mọi người chung quanh.

Đợi đèn mỏ tắt đi, đèn da bị úp lại, chung quanh liền trực tiếp tối sầm.

Trừ Trần Ngọc Lâu có một đôi dạ nhãn (mắt nhìn đêm) ra, những người còn lại đều là hai mắt tối thui.

Mà Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu hai người ngũ cảm phi thường nhân, chẳng sợ mắt không thể nhìn, thì nhĩ lực cũng không kém.

Sau một trận âm thanh "sột soạt", Trần Ngọc Lâu nhìn thấy một màn khiến hắn không thể lý giải.

Một con rết bò lên thi thể bồ câu, sau đó con bồ câu liền giống như rơi vào axit sunfuric, nhanh chóng dung giải, trừ lông vũ ra, cho dù là mỏ nhọn rắn chắc đều bị cùng nhau hòa tan.

Sau khi bồ câu tan ra đầy đất, chung quanh lại có một bầy rết bò ra, chia nhau ăn sạch thứ vật chất không rõ hình dạng còn sót lại sau khi bồ câu bị dung hóa. "Bật đèn!" Trần Ngọc Lâu vuốt ngực, hít sâu mấy hơi, sau đó hạ lệnh bật đèn.

Mọi người bật đèn lên việc đầu tiên liền chiếu xuống phía dưới, lại chỉ nhìn thấy lông vũ bồ câu tàn lưu đầy đất.

Giống hệt tên lính vừa rồi, mạc danh kỳ diệu liền tan xác. "Lão đại, huynh vừa rồi..." Hồng Cô Nương nhìn về phía Trần Ngọc Lâu, muốn hỏi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trần Ngọc Lâu hếch miệng, mở miệng nói: "Nơi đây không nên ở lâu, rút lui trước." Tại loại bảo địa như Bình Sơn, độc trùng thành đàn cũng không hiếm thấy, Trần Ngọc Lâu không biết bên trong này rốt cuộc có bao nhiêu độc trùng, hắn chỉ biết với độc tính của con rết kia, chỉ cần số lượng nhiều thêm một chút, chính mình và mọi người đi xuống tuyệt đối là có đi không về.

Nghe Trần Ngọc Lâu nói, đạo chúng Tá Lĩnh không do dự, từng người vạn phần cẩn thận bắt đầu rút lui.

Mà Dương phó quan lúc này liền không vui.

Chuyến này đi xuống, người phía Tá Lĩnh không có tổn thất gì, binh sĩ dưới tay hắn lại chết một người, nếu cứ thế đi lên, La Lão Oai không cho hắn ăn tát mới lạ? "Trần Tổng bả đầu, phía dưới rốt cuộc có cái gì, ngài dễ dàng từ bỏ như vậy sao??" Bởi vì chỉ có Trần Ngọc Lâu vừa rồi nhìn thấy phía dưới xảy ra chuyện gì, Dương phó quan biết phía dưới có nguy hiểm, nhưng câu này hắn nói ra cứ như thể Trần Ngọc Lâu vừa rồi nhìn thấy bảo bối gì ở phía dưới, muốn tìm cơ hội độc chiếm vậy.

Điều này làm cho một bộ phận đạo chúng Tá Lĩnh cùng binh sĩ dưới tay La Lão Oai tại trường trong lòng sinh ra lấn cấn.

Trần Ngọc Lâu tuy trong lòng bất mãn, nhưng vì bảo trì phong độ ứng có, chỉ có thể nén sự không vui trong lòng, mở miệng nói: "Dương phó quan nếu không tin quyết định của Trần mỗ, cứ việc tự mình dẫn người xuống dưới tra xét, ta có thể cho Dương phó quan mượn thang Ngô Công Quải Sơn.

Hồng Cô, Côn Luân, dẫn người rút." "Rõ." Nam Vân Đình không muốn quản mấy chuyện này.

Hắn nắm lấy một đầu dây Toản Thiên, đạp bộ pháp Du Long Bộ trong Hoán Long Kinh, vừa nhanh vừa ổn bò về phía cửa ra vách núi.

"Thân thủ tốt." Chá Cô Tiếu thấy thế cũng không kìm được sinh ra một tia khâm phục.

Tốc độ xuống vách núi nhanh có thể nói Nam Vân Đình đủ tự tin, nghệ cao nhân đảm đại (tài cao người gan lớn).

Nếu không phải cầu một sự ổn thỏa thì bản thân Chá Cô Tiếu cũng có thể làm được.

Nhưng lên vách núi mà muốn nhanh như lúc xuống, thì cho dù có công cụ thuận tay cũng phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Cùng lúc đó, trên vách núi.

Hoa Mã Quái, La Lão Oai, Nam Viêm ba người đứng bên mép vực thỉnh thoảng nhìn xuống, hai người là vì lo lắng phía dưới xảy ra chuyện, một người là mong chờ lát nữa có thể xuống vơ vét bảo bối. "Mẹ kiếp, đám người này sao xuống dưới lâu thế." La Lão Oai là người không có kiên nhẫn.

Tuy rằng hiện tại đám người Trần Ngọc Lâu xuống chưa bao lâu, nhưng hắn vẫn chờ đến mức có chút không kiên nhẫn. "La soái, bình tĩnh đừng nóng." Hoa Mã Quái mở miệng nói: "Trong cổ mộ nhiều biến cố, Tổng bả đầu bọn họ đi xuống nhất định là phải thăm dò rõ tình huống mới được, bằng không cho dù đại bộ đội xuống dưới cũng là bạch bạch tổn hại nhân thủ." Hoa Mã Quái nói lời này không giả.

Chương 11

Trong nguyên tác, đám người Trần Ngọc Lâu đi xuống chưa đến một tuần trà đã tổn hại hai mươi mấy anh em, nếu không phải Côn Luân Ma Lặc xả thân cứu giúp, phỏng chừng chính Trần Ngọc Lâu cũng phải táng mạng ở bên trong.

Tuy nói trong đó có nguyên nhân của bản thân Trần Ngọc Lâu, nhưng ai lại nghĩ đến trong địa cung có nhiều rết như vậy, hơn nữa độc tính mãnh liệt, bí dược phòng độc bình thường căn bản không làm gì được chúng nó, tuy bọn họ mang theo bánh thuốc ngũ độc nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Có điều, hiện tại có Nam Vân Đình gia nhập, bi kịch như vậy ngược lại không phát sinh.

Trần Ngọc Lâu bám thang Ngô Công Quải Sơn, từng bước một bò lên trên, Hồng Cô Nương hộ vệ bên người, Côn Luân Ma Lặc hộ vệ sau lưng, bảo vệ hắn vô cùng tốt.

Có điều chuyến này của hắn coi như công cốc.

Với tính cách của Trần Ngọc Lâu, tự nhiên là sẽ không cam lòng, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thấy lỗ.

Dường như ông trời nghe được tiếng lòng của hắn.

Trần Ngọc Lâu đang bám thang Ngô Công Quải Sơn leo lên, lơ đãng quay đầu liền nhìn thấy trong khe đá xanh bên cạnh có mọc một cây linh chi màu đỏ to bằng cái bát hải.

Trong lòng hắn đang giận, nhìn thấy cây linh chi thảo sinh trưởng trên vách núi tuyệt bích này, nghĩ cũng không nghĩ liền vươn tay đi hái.

Nhưng cây linh chi kia bị độc khí tẩm nhuận, đã sớm khô hóa,

không còn hình thù, vừa chạm vào liền vỡ nát thành một đoàn bụi phấn màu đỏ tươi, ập thẳng vào mặt Trần Ngọc Lâu.

Nhìn bụi phấn màu đỏ tươi kia, đồng tử Trần Ngọc Lâu co rút lại, thầm hô một tiếng: "Không hay, có độc!", liền theo bản năng buông tay né tránh về phía sau.

Trên thang Ngô Công Quải Sơn này, lên xuống vách núi đều dựa vào chính mình nắm chắc phân tấc, thăng bằng, không có dây an toàn gì cả, hắn tránh né như vậy không sao, nhưng cả người lập tức mất đi thăng bằng, giống như diều đứt dây rơi xuống phía dưới. "Lão đại!!" Hồng Cô Nương thấy thế, theo bản năng hét lớn.

Côn Luân nghe tiếng hét, phản ứng đầu tiên, hai chân gắt gao móc lấy thang Ngô Công Quải Sơn, vươn tay muốn đỡ lấy Trần Ngọc Lâu.

Đạo chúng Tá Lĩnh trên dưới cảm giác trọng lực thang Ngô Công Quải Sơn mất cân bằng, vội vàng áp sát thân thể vào vách đá, phòng ngừa Côn Luân Ma Lặc rơi xuống vực.

Đạo chúng Tá Lĩnh phản ứng kịp không có nghĩa là đám binh sĩ của Dương phó quan phản ứng kịp.

Dưới động tác lớn như vậy, mấy tên binh sĩ đi theo sau Dương phó quan sau một trận lắc lư, giống như thả sủi cảo, kêu thảm thiết rơi xuống vực sâu.

Giữa ranh giới sinh tử, Trần Ngọc Lâu phản ứng lại, muốn nắm lấy tay Côn Luân vươn ra.

Nhưng bởi vì lúc hắn vừa rơi xuống đã mượn lực vách núi, cả người rơi về phía sau chếch đi, cho dù Trần Ngọc Lâu có bản lĩnh hơn nữa cũng không cách nào mượn lực giữa không trung.

Cuối cùng sai một ly, không thể nắm lấy tay Côn Luân.

Nhìn thấy một màn này, hốc mắt mọi người Tá Lĩnh đều đỏ lên.

Trần Ngọc Lâu là Tổng bả đầu Tá Lĩnh.

Nếu Trần Ngọc Lâu không còn, Lão bả đầu lại cưỡi hạc về tây, vậy Tá Lĩnh nhất mạch bọn họ phỏng chừng cứ thế mà tan rã.

Nhưng ngay lúc này, một bóng đen lướt qua trước mắt mọi người, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta căn bản nhìn không rõ đó là cái gì.

Hồng Cô Nương, Côn Luân vốn đang sinh lòng bi thương, nhưng sau khi nhìn thấy bóng đen kia cũng không khỏi sinh ra một tia kinh ngạc.

Hóa ra Nam Vân Đình tuy rằng lên núi tốc độ rất nhanh, nhưng hắn vẫn nhớ chuyện Trần Ngọc Lâu rơi xuống vực trong nguyên tác, hiện tại kịch bản thay đổi, cũng không biết Trần Ngọc Lâu có rơi xuống vực hay không, cho nên hắn lên đến một nửa liền thả chậm tốc độ.

Khi Trần Ngọc Lâu rơi xuống vực, Nam Vân Đình cũng là nghệ cao nhân đảm đại, trực tiếp vứt bỏ dây Toản Thiên, mượn mấy tảng đá lồi ra trên vách núi, vận dụng thân pháp Du Long Bộ, đỡ lấy Trần Ngọc Lâu đang rơi nhanh xuống.

Sau khi đỡ được Trần Ngọc Lâu, mũi chân Nam Vân Đình điểm nhẹ vào chỗ lồi trên vách núi triệt tiêu lực đạo, tay phải như móng rồng bấu chặt vào một bên đá núi, khiến hai người ngừng rơi xuống.

Mạng Trần Ngọc Lâu coi như giữ được.

Tuy rằng vốn dĩ hắn cũng sẽ không xảy ra chuyện, cùng lắm nằm mấy ngày mà thôi.

Có điều...

Trần Ngọc Lâu chính mình không biết a.

Lúc hắn rơi xuống vách núi còn tưởng chính mình chết chắc rồi, không ngờ Nam Vân Đình ra tay cứu hắn xuống, đây là điều hắn thế nào cũng không nghĩ tới. "Nam huynh..." Cảm giác kiếp sau còn sống sót vô cùng tốt.

Trần Ngọc Lâu hiện tại còn cảm giác trái tim nhỏ bé đập thình thịch.

Nhưng còn chưa đợi hắn nói cái gì, Nam Vân Đình liền mở miệng trước. "Tổng bả đầu, có lời gì lên trên hãy nói, ôm chặt tôi, tôi đưa huynh lên." Nam Vân Đình nhìn thoáng qua chung quanh.

Hắn vừa rồi đi tiếp Trần Ngọc Lâu căn bản không chú ý chính mình đã rời xa bên chỗ thang Ngô Công Quải Sơn ít nhất vài chục mét, ở giữa có hơn mười mét vách núi trơn bóng, muốn đi qua đó căn bản không thực tế.

Trừ phi Nam Vân Đình dùng Long Trảo Thủ đục từng cái lỗ, nhưng thế còn không bằng trực tiếp bò lên trên.

Nghĩ đến đây, Nam Vân Đình cũng không tiếp tục lãng phí thời gian.

Khi Trần Ngọc Lâu leo lên lưng hắn, hắn mượn thân pháp, leo vách núi.

Lần này là thật sự đang "leo".

Trên vách núi rêu xanh mọc đầy, một cái không cẩn thận rơi xuống, có khả năng hai người đều mất mạng.

Cho nên Nam Vân Đình mỗi khi đi một bước, trong lòng đều phải tính toán kỹ vài bước, cũng may công phu trong Hoán Long Kinh đủ cứng.

Bên kia, đám người Hồng Cô Nương, Côn Luân bò lên trên vách núi, chưa đợi mấy người La Lão Oai mở miệng hỏi gì liền nhanh

chóng chạy về một hướng.

Đám người Hoa Mã Quái không hiểu ra sao.

Nhưng rất nhanh, Dương phó quan cũng bò lên, suýt chút nữa rơi xuống vách núi khiến hắn hiện tại mặt mũi đều trắng bệch. "Tiểu Dương tử, phía dưới đã xảy ra chuyện gì, Trần Tổng bả đầu đâu?" La Lão Oai túm lấy Dương phó quan kinh hồn chưa định, mở miệng hỏi. "Trần, Trần Tổng bả đầu, rơi, rơi xuống dưới rồi." Dương phó quan vừa rồi thấy nhiều binh sĩ không bám chắc rơi xuống như vậy, chỉ có thể gắt gao nằm rạp trên thang Ngô Công Quải Sơn, liền nghe thấy người Tá Lĩnh gọi Trần Ngọc Lâu.

Hiện tại Trần Ngọc Lâu chưa lên, phỏng chừng cũng rơi xuống rồi đi. "Cái gì!!?" Lần này đừng nói Dương phó quan, mặt La Lão Oai, Hoa Mã Quái cũng trắng bệch.

Trần Ngọc Lâu là do La Lão Oai dỗ tới.

Nếu Trần Ngọc Lâu xảy ra chuyện, Lão bả đầu Thường Thắng Sơn thống thất ái tử (mất con yêu), vậy hắn nhất định trốn không thoát can hệ.

La Lão Oai tuy là trùm quân phiệt số một Tương Tây, nhưng Thường Thắng Sơn Tá Lĩnh sở hữu mười mấy vạn đạo chúng trải rộng khắp đại giang nam bắc.

Đều nói súng đạn dễ tránh ám tiễn khó phòng, nếu Lão bả đầu hạ lệnh, phỏng chừng La Lão Oai phải đối mặt chính là sự trả thù điên cuồng của mười mấy vạn đạo chúng.

Còn về Hoa Mã Quái, hắn là do Lão bả đầu phái tới giúp đỡ Trần Ngọc Lâu, tuy Trần Ngọc Lâu không thích hắn lắm, nhưng hắn đối với Trần gia trung tâm cảnh cảnh.

Nếu Trần Ngọc Lâu xảy ra chuyện, hắn cho dù tự sát cũng không

cách nào chuộc tội.

Bên cạnh, Chá Cô Tiếu sau khi lên tới nơi, ngay lập tức thu hồi dây Toản Thiên, sau đó nói với Lão Dương Nhân, Hoa Linh: "Hai người các ngươi ở lại bên này, ta xuống dưới." "Sư huynh, cẩn thận." Đợi khi Chá Cô Tiếu xách theo ba sợi dây Toản Thiên đi về hướng đạo chúng Tá Lĩnh, Hoa Linh cũng từ trong miệng Lão Dương Nhân biết được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tại trường phỏng chừng cũng chỉ có Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân nhìn thấy hết thảy vừa rồi, dù sao dây Toản Thiên so với thang Ngô Công Quải Sơn ổn định hơn không ít.

Biết được việc Nam Vân Đình buông dây Toản Thiên xả thân cứu viện Trần Ngọc Lâu, tim Hoa Linh đều treo lên tận cổ họng.

Muốn tiếp tục hỏi tình huống nhưng Lão Dương Nhân cũng không biết nữa.

Dù sao Chá Cô Tiếu sau khi xác định phương hướng hai người rơi xuống liền trực tiếp dẫn Lão Dương Nhân lên đây, muốn tranh thủ lúc Nam Vân Đình thể lực còn có thể chống đỡ, qua đó giúp một tay.

Lại lần nữa cố định tốt ba sợi dây Toản Thiên, Chá Cô Tiếu một mình ném hai sợi xuống, chính mình thì mượn sợi cuối cùng, dưới sự chú ý của đạo chúng Tá Lĩnh, nhảy xuống vách núi.

Trên vách núi, Nam Vân Đình cõng Trần Ngọc Lâu, dò dẫm hướng lên trên.

Chương 12

Giờ này khắc này, trong lòng hắn có một trăm con ngựa đang phi nhanh qua, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì rêu xanh trên vách núi này thực sự quá nhiều.

Nam Vân Đình thăng bằng lực có mạnh hơn nữa cũng không có biện pháp hoàn toàn ổn định chính mình, cho nên chỉ có thể dựa vào Long Trảo Thủ cố định bản thân.

Nhưng dù sao tay Nam Vân Đình cũng là thịt mọc ra, tới tới lui lui, cộng thêm có vài chỗ cần phá vỡ nham thạch để chống đỡ, lúc này đôi tay kia nhìn qua thảm không nỡ nhìn.

Trần Ngọc Lâu không nói chuyện, nhưng hắn cũng không phải là Trần Mù (Trần Hạt Tử) sau này.

Hiện tại loại tình huống này, trừ bỏ ghi nhớ phần ân tình này trong lòng, không còn cách nào khác. "Hả?" Nam Vân Đình vừa định tiếp tục tìm điểm chống đỡ, phía trên đột nhiên rơi xuống thứ gì đó, nhìn kỹ thì vô cùng quen thuộc.

Là dây Toản Thiên của Bàn Sơn.

Mắt thấy dây Toản Thiên sắp đến gần, Nam Vân Đình một tay chống đỡ thân thể, tay kia vươn ra chộp một cái, trực tiếp nắm lấy hai sợi dây Toản Thiên trong tay. "Tổng bả đầu, nắm lấy dây Toản Thiên." Nam Vân Đình trực tiếp đưa dây Toản Thiên ra sau lưng, Trần Ngọc Lâu tâm lĩnh thần hội, sau khi nắm chặt, cổ tay xoay một cái, trực tiếp tách mình và Nam Vân Đình ra. "Chúng ta đi lên." Thấy Trần Ngọc Lâu cố định xong, Nam Vân Đình nắm lấy sợi dây Toản Thiên còn lại mở miệng nói.

Vừa đúng lúc này, Chá Cô Tiếu nắm dây Toản Thiên nhảy xuống,

nhìn thấy hai người cũng không có trở ngại lớn thì thở phào nhẹ nhõm. "Nam huynh, Trần huynh, có cần hỗ trợ không?" Dù sao Trần Ngọc Lâu vừa rồi chịu kinh hách, Nam Vân Đình vừa tiêu hao đại lượng thể lực, phòng ngừa vạn nhất mà. "Đa tạ đạo huynh mỹ ý, có dây Toản Thiên liền đã đủ." Nam Vân Đình khẽ gật đầu. "Đa tạ hai vị cứu giúp, ân này, Trần Ngọc Lâu khắc ghi trong lòng." Ba người khách sáo vài câu sau liền bắt đầu leo lên trên.

Cho dù tay Nam Vân Đình trầy da, nhìn qua thê thảm, nhưng tốc độ leo trèo lại cực không bình thường.

Một lát sau liền bỏ lại hai người kia, nhoáng cái đã leo lên cửa ra vách núi.

Nam Viêm vốn thấp thỏm, khi nhìn thấy Nam Vân Đình cũng yên tâm, nằm rạp bên mép vực, vươn tay kéo Nam Vân Đình lên. "Tộc trưởng, người không sao chứ?" Nam Viêm nhìn hai tay máu chảy ròng ròng của Nam Vân Đình, có chút lo lắng hỏi. "Không ngại, sát rách chút da mà thôi." Nam Vân Đình xua xua tay, quay người nhìn xuống dưới vực.

Trong lúc nói chuyện, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu đã tiến vào tầm mắt.

Côn Luân toác cái miệng rộng, vui vẻ không thôi, cả người nằm rạp bên mép vực chuẩn bị tiếp ứng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu. "Nam đại ca, để muội giúp huynh xử lý vết thương trên tay nhé." Đợi Nam Vân Đình đi tới một bên ngồi xuống nghỉ ngơi, Hoa Linh xách hòm thuốc của mình đi tới. "Vậy làm phiền muội rồi." Nam Vân Đình không từ chối, vươn tay mặc cho Hoa Linh đụng chạm.

Tuy biết tay nhìn qua hơi thảm một chút, nhưng đều là vết thương ngoài da, ngoại trừ hơi đau nhói thì cũng không có ảnh hưởng gì khác.

Nếu không xử lý cũng chẳng sao, đến lúc đó rửa sạch máu, lấy

miếng vải bọc lại, không dùng được bao lâu là có thể khỏi hẳn.

Thế nhân đều biết, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân.

Để cô nương nhà người ta đến trước mặt giúp xử lý vết thương, Nam Vân Đình còn có thể từ chối sao? "Sư huynh, huynh nhìn Hoa Linh kìa..." Lão Dương Nhân một bên thu dây Toản Thiên, một bên nháy mắt ra hiệu với Chá Cô Tiếu bên cạnh.

Chá Cô Tiếu quay đầu nhìn về hướng Nam Vân Đình một cái, tuy không nói gì nhưng khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười.

Đối với sư đệ sư muội của mình, không ai hiểu rõ hơn hắn, so sánh biểu hiện của Hoa Linh trước kia và hai ngày nay, phỏng chừng là "ba ba nhìn đậu xanh" (vừa mắt nhau).

Nói đi cũng phải nói lại, Nam Vân Đình có năng lực, khí chất tốt, dung mạo cũng không tệ.

Bọn họ làm cái nghề đảo đấu này tiếp xúc rất ít người, người ưu tú như Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. "Phỏng chừng qua vài ngày nữa, có người ngay cả sư huynh cũng không nhận ra mất." Lão Dương Nhân thu hồi dây Toản Thiên, lúc đi ngang qua Hoa Linh cố ý đề cao âm lượng nói.

Câu này suýt chút nữa khiến Hoa Linh đứng hình.

Mặt đỏ bừng lên, mang theo chút hương vị nói năng lộn xộn biện giải: "Nam đại ca, huynh đừng nghe huynh ấy, huynh ấy nói đùa đấy." "Phụt." Lần này, cho dù là Nam Viêm cũng nhịn không được, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Mà Nam Vân Đình cũng ha ha cười một tiếng, tịnh không nói thêm cái gì.

Kinh nghiệm hai đời làm người nói cho hắn biết, nếu hắn hiện tại mở miệng, mặc kệ nói cái gì thì Hoa Linh cũng không xuống đài được.

Chỉ có thể "tất cả đều không cần nói cũng hiểu" thôi.

Ngay lúc này, khóe mắt Nam Vân Đình thấy Trần Ngọc Lâu và đám người La Lão Oai đi về phía mình.

Hắn vươn tay vỗ vỗ vai Hoa Linh, sau đó đứng dậy.

Không đợi hắn mở miệng trước, Trần Ngọc Lâu liền chắp tay khom người, dâng lên một cái đại lễ: "Nam huynh, ơn cứu mạng không gì báo đáp, ngày sau nếu có nhu cầu, cứ việc tới Thường Thắng Sơn ta, chuyện của huynh chính là chuyện của Trần Ngọc Lâu ta." "Trần Tổng bả đầu khách khí rồi." Trần Ngọc Lâu gật đầu, quay đầu lại nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Cũng đa tạ đạo huynh phút cuối ra tay giúp đỡ, Trần mỗ biết Bàn Sơn nhất mạch không trọng tiền tài, ngày sau ta nhất định sẽ động dụng sức mạnh Tá Lĩnh nhất mạch, trợ giúp đạo huynh tìm kiếm Mộc Trần Châu." Chá Cô Tiếu nghe vậy, hai tay ôm quyền: "Vậy thì đa tạ Trần Tổng bả đầu." Trần Ngọc Lâu nhìn La Lão Oai sau lưng, lại lần nữa mở miệng nói: "Không dối gạt hai vị, Trần Ngọc Lâu ta cùng La soái ước định cùng quật cổ mộ Bình Sơn, trước là gặp được Nam huynh, lại gặp đạo huynh, đây vốn là trời cao cho ta sự giúp đỡ, giúp ta bắt lấy cổ mộ Bình Sơn này.

Nói ra thật xấu hổ, Trần mỗ lúc trước tuy có mắt nhìn người, nhưng lại không có lượng dung người, đối với hai vị nơi nơi đề phòng, hành động này trái với môn quy Tá Lĩnh ta." Trần Ngọc Lâu càng nói càng kích động.

Nói đến trái với môn quy, tay phải quệt ngang hông, "Xoảng" một tiếng, Tiểu Thần Phong bị hắn rút ra, rạch qua lòng bàn tay trái của mình.

Tiểu Thần Phong sắc bén vô cùng, nếu không phải miệng vết thương kia không ngừng rỉ máu ra thì quả thực chẳng khác gì lúc trước.

Đây là môn quy, Chá Cô Tiếu và Nam Vân Đình không hiểu nên cũng chưa mở miệng nói gì.

Trần Ngọc Lâu nhìn hai người, nói tiếp: "Đạo huynh, Nam huynh, ta vừa rồi bàn bạc với La soái một chút, quyết định đưa ra một cái điều lệ hoàn chỉnh.

Chúng ta bốn phương cùng nhau trộm cổ mộ Bình Sơn này, quan hệ lợi ích trong đó lại rất phiền toái.

Đã là lần này chúng ta muốn đồng tâm hiệp lực, vậy không bằng cắt máu ăn thề, cùng bàn ra một cái điều lệ, thế nào?" Nam Vân Đình quay đầu nhìn Chá Cô Tiếu một cái, người sau tịnh không nói chuyện, nhưng cũng không phản đối.

Mà Trần Ngọc Lâu cũng bói một quẻ, vừa khéo hôm nay là ngày tốt nghi kết minh.

Dưới một hồi mệnh lệnh của Trần Ngọc Lâu, đạo chúng Tá Lĩnh lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Đến giữa trưa, tại cái sân rách nát trong Toản Quán thiết lập hương án.

Hương án này thực tế chính là bàn thờ chuẩn bị cho người chết trong Toản Quán, trên án bày thủ cấp của ba con vật tế trâu, dê, lợn, đồng thời thờ bức họa hai vị tổ sư gia Tây Sở Bá Vương và Ngũ Tử Tư, ghế trên thì là thần vị Quan Đế.

Quần đạo (đám trộm mộ) trước tiên dập đầu trước mặt tổ sư gia, sau đó cắt máu ăn thề.

Nhưng do không phải kết bái anh em, uống rượu máu không cần tự đâm ngón giữa mà là dùng máu gà.

Năm tháng này trích máu cũng không an toàn.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu đều là người thường xuyên xuống đấu, trên người ít nhiều đều có chút âm tà chi khí.

Còn La Lão Oai, tên kia có mấy bà dì thái, cộng thêm nguyên nhân khác, máu này mà điệp gia (cộng dồn), nghiêm trọng một chút trực tiếp có thể đạt được một cái buff quy tây.

Máu gà tuy không an toàn, nhưng đối với loại người thể chất như Nam Vân Đình bọn họ mà nói cũng không sao cả.

Quần đạo tay nâng bát rượu lập thệ, cũng không ngoài mấy câu "đồng tâm đồng đức, tề lực đoạn kim", cuối cùng đặt cược biểu lộ tâm tích, nếu có ai vi phạm lời thề, thiên địa quỷ thần đều không dung, trời thấy trời giết, đất thấy đất diệt.

Chém đầu gà, đốt giấy vàng, định minh ước.

Thỏa thuận rằng đơn hoàn minh châu trong cổ mộ đều quy về Bàn Sơn đạo nhân; tất cả minh khí trân bảo bồi táng còn lại thì do Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai chia nhau, nhưng hai người Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai bắt buộc phải từ trong lợi ích mình đạt được lấy ra hai thành làm thù lao cho Nam Vân Đình.

Tính ra như vậy, chuyến đi Bình Sơn lần này của nhóm người Nam Vân Đình ít nhất cũng có thể lấy được hai thành thù lao, trừ những đan dược châu báu trong mộ huyệt ra.

Nói thế nào nhỉ.

Lần này cứu Trần Ngọc Lâu tuyệt đối không lỗ.

Chương 13

Khoan nói đến việc thu hoạch sự thiện ý của ba phương còn lại, chỉ riêng hai thành lợi ích tổng thể kia đều đủ cho tất cả mọi người Nam gia thôn ăn no mặc ấm mười mấy năm.

Tiết kiệm chút thì vài chục năm cũng không phải không có khả năng.

Đây còn là vì đang trong thời loạn thế.

Loạn thế vàng, thịnh thế cổ đổng.

Đồ vật trong Bình Sơn nếu đặt ở trăm năm sau ra tay, không bàn vấn đề phi pháp hay không, chỉ nói giá trị bên trong đó, sẽ là một con số thiên văn.

Minh ước đế kết thành công, mấy người Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu cùng La Lão Oai tụ hội một chỗ, thương lượng chuyện đảo đấu.

Đầu tiên liền nói đến độc trùng yêu khí trong Bình Sơn. "Độc trùng kia độc tính thực sự dọa người, bị nó cắn một cái, cho dù là người lợi hại thế nào, không tiêu một lát cũng sẽ bị hóa thành máu loãng." Trần Ngọc Lâu đỡ trán nói.

Lúc Nam Vân Đình ném bồ câu trắc nghiệm, chỉ có hắn nhìn rõ ràng phía dưới xảy ra chuyện gì.

Đó mới chỉ là vài con rết mà thôi, nếu đại bộ đội đi xuống kinh động bầy rết, e rằng mạng người có nhiều hơn nữa cũng không đủ lấp. "Tổng bả đầu, độc trùng này có độc nữa cũng không thể lật trời được chứ?

Đợi ngày mai, tôi cho Tiểu Dương tử đi thu chút lưu huỳnh, vôi

sống đến, đem đám độc trùng gì đó toàn bộ lật đổ, có được không?" "Không được." Trần Ngọc Lâu còn chưa mở miệng, Chá Cô Tiếu liền nói: "Dưới Bình Sơn độc trùng rất nhiều, nếu là đầu độc lượng lớn lưu huỳnh và vôi sống, khoan hãy nói độc trùng sẽ như thế nào, phía dưới âm u ẩm ướt, vôi sống ném xuống dính hơi ẩm, vậy trong mộ bất kể có cái gì đều phải bị thiêu hủy, hủ thực hết." Bàn Sơn đạo nhân làm việc giảng cứu sự sinh hóa khắc chế. "Vậy phải làm sao bây giờ?" La Lão Oai hỏi: "Cũng không thể lấy mạng anh em đi lấp chứ?" Chá Cô Tiếu nghe vậy, khẽ lắc đầu, mở miệng nói: "Nơi độc trùng xuất hiện, trong vòng bảy bước tất có giải dược, đây là lời lão tổ tông để lại.

Có điều trong vòng bảy bước khẳng định là không được, cho nên ta chuẩn bị phóng đại phạm vi lục soát, tìm kiếm phương pháp phá độc trùng." Chá Cô Tiếu đứng lên nói tiếp: "Về phần yêu khí trong Bình Sơn, muốn phá giải cũng không khó.

Ba sư huynh muội ta trên đường tới giết một con Ly tử tinh hại người, thịt Ly tử tuy không thể ăn, nhưng đem xương cốt nó lấy ra nghiền thành bột phấn liền có thể phá yêu khí kia." "Thế thì khéo rồi." Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ vui mừng, đứng lên nói với Chá Cô Tiếu: "Vậy việc này phải làm phiền đạo huynh phí tâm.

Đến lúc đó, ta để Hồng Cô đi cùng huynh, gặp lúc khó khăn cũng có thể giúp một tay." ...

Sự tình cứ thế định ra.

Chá Cô Tiếu dẫn theo sư đệ Lão Dương Nhân còn có Hồng Cô Nương của Tá Lĩnh đi tìm giải dược hoặc phương pháp phá giải độc trùng.

La Lão Oai đi điều động doanh công binh đào đất và doanh súng ngắn.

Trần Ngọc Lâu dựa vào bản lĩnh của mình tìm kiếm lối vào địa cung mới.

Vách núi kia khẳng định là không được.

Dù sao cho dù thật sự tìm được phương pháp phá giải độc trùng, cũng sẽ không có người nguyện ý chui vào trong đống độc trùng.

Lần này Nam Vân Đình cũng nhàn rỗi.

Có lẽ bởi vì vết thương trên tay hắn trước đó thoạt nhìn xác thực rất nghiêm trọng, cho nên Trần Ngọc Lâu đặc địa phân phó hắn nghỉ ngơi thật tốt.

Về phần Nam Viêm, sáng sớm hôm sau liền bị Nam Vân Đình tống cổ đi trại Mèo chờ tiếp ứng người Nam gia.

Đến ngày thứ hai, trong ngoài Toản Quán nơi nơi đều có thể thấy thân ảnh bận rộn của Lực sĩ Tá Lĩnh.

Đám người Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai lần lượt xuất phát, ở lại trừ Hoa Mã Quái chủ trì đại cục ra cũng chỉ còn lại Hoa Linh.

Cả Toản Quán đã được quét dọn sạch sẽ, ngoại trừ gian phòng Háo Tử Nhị Cô đứng cương thi kia, dù sao bọn họ chiếm địa bàn của người khác, thế nào cũng không thể ngay cả chỗ trống cuối cùng cũng không chừa lại được. "Nam đại ca, muội tới thay thuốc cho huynh." Nam Vân Đình vừa mới kết thúc buổi tập sáng, thu chiêu, Hoa Linh liền xách hòm thuốc tới hậu viện. "Vất vả cho muội rồi." Nam Vân Đình cười nói cảm ơn, sau đó xoay người ngồi trên cọc đá bên cạnh, vươn tay ra.

Hoa Linh một bên thay thuốc cho Nam Vân Đình, một bên chia sẻ với Nam Vân Đình một ít chuyện thú vị mình gặp phải những năm gần đây. "Hoa Linh cô nương, Hoa Linh cô nương." Bên này Hoa Linh

vừa mới giúp Nam Vân Đình thay thuốc xong, đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì phía trước truyền đến tiếng Hoa Mã Quái hô gọi.

Hoa Linh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đạo chúng Tá Lĩnh đang dùng cáng gỗ khiêng mấy người chạy về phía này dưới sự dẫn đầu của Hoa Mã Quái.

Nam Vân Đình hơi nhíu mày.

Phải biết rằng, khoảng cách từ lúc bàn bạc chuyện xuống đấu tối hôm qua đến giờ còn chưa tới nửa ngày.

Trần Ngọc Lâu chẳng lẽ lại tìm được con đường, dẫn người vào địa cung rồi sao?

Mấy người bị khiêng tới mặt mũi tím bầm, hơi thở mong manh, nghiễm nhiên là bộ dáng trúng độc. "Hoa Linh cô nương, mấy người anh em này lúc lên núi hái thuốc không cẩn thận bị độc trùng làm bị thương, phương pháp giải độc Tá Lĩnh ta vô dụng, còn phải làm phiền cô giúp giải độc." "Đặt bọn họ nằm thẳng." Hoa Linh vừa mở hòm thuốc vừa nói, chỉ thấy nàng từ trong hòm thuốc mò ra một cái bao vải, từ trong bao rút ra mấy cây kim bạc thon dài, châm vào đầu ngón tay của mấy người kia.

Mấy người vốn hơi thở mong manh bị nàng châm một cái, hô hấp trực tiếp trầm trọng hơn vài phần.

Đều nói mười ngón tay liền tâm, châm cứu đầu ngón tay dường như cũng là một loại phương pháp cấp cứu.

Hoa Linh từ nhỏ học y, dựa vào một tay y thuật tốt trở thành một thành viên Bàn Sơn đạo nhân đương đại.

Trát Cách Lạp Mã nhất tộc tuy nhân số càng ngày càng ít, nhưng bất luận nói thế nào người vẫn phải có.

Hoa Linh võ nghệ không tinh, có thể dựa vào y thuật tiến vào Bàn Sơn, đủ để nói rõ y thuật của nàng vô cùng mạnh.

Không quá bao lâu, sắc mặt mấy người trên cáng liền khôi phục bình thường.

Hoa Mã Quái thấy thế lập tức chắp tay vái chào: "Đa tạ cô nương ơn cứu mạng." "Không cần khách khí, cứu tử phù thương vốn là mục tiêu học y của tôi.

Có điều bọn họ lên núi hái thuốc gì mà lại chọc phải loài độc vật lợi hại như vậy?" "Cái này..." Hoa Mã Quái có chút chần chờ, bởi vì việc này quan hệ đến bí dược Tá Lĩnh nhất phái, nếu là bình thường hắn nhất định không chút do dự trực tiếp cự tuyệt.

Nhưng hiện tại... "Hạc sắt, Sử quân tử, Bạch lan hoa, Lôi công đằng còn có Thiên ma." Hoa Mã Quái còn chưa nói gì, một giọng nói quen thuộc với mọi người liền từ bên sơn môn truyền tới.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu đang dẫn Côn Luân cùng các đạo chúng Tá Lĩnh khác đi về phía này. "Tổng bả đầu." Đám người Hoa Mã Quái khom người cúi đầu.

Trần Ngọc Lâu nhìn đối phương một cái, vẻ mặt bình tĩnh mở miệng nói: "Quải tử, ngươi nhớ kỹ, bất kể lúc nào mạng của anh em đều phải đặt ở vị trí đầu tiên, bí dược gì, quy củ gì đều phải đứng sang một bên." Hoa Mã Quái nghe vậy chỉ đành đáp một tiếng, sau đó lui sang một bên.

Nghe thấy mấy cái tên dược liệu mà Trần Ngọc Lâu vừa nói, mắt Hoa Linh càng lúc càng sáng lên. "Trong núi Bình Sơn này lại có nhiều dược liệu đến vậy sao?" Là một y giả, Hoa Linh đối với dược liệu luôn có sự nhiệt thiết từ tận đáy lòng.

Trần Ngọc Lâu thấy Hoa Linh như vậy, cũng gật đầu nói: "Bình

Sơn xác thực là một khối bảo địa, số lượng dược liệu đông đảo, còn có rất nhiều bảo dược tồn tại.

Chỉ có điều, độc trùng độc vật cũng rất nhiều, chỉ cần một chút không cẩn thận liền có khả năng mất mạng." Hoa Linh tự biết quyền cước công phu của mình không mạnh.

Hiện tại Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều không có mặt, nàng lại muốn lên Bình Sơn tham tìm một phen, muốn hái một ít dược liệu, bảo dược về để tiện cho ngày sau sử dụng. "Hoa Linh muội tử nếu muốn đi, chi bằng gọi Nam huynh đi cùng, hắn võ nghệ cao cường, định nhiên có thể hộ được muội." Trần Ngọc Lâu cầm quạt xếp, vẻ mặt "nghiêm túc" nói với Hoa Linh.

Nghe Trần Ngọc Lâu nói thế, Hoa Mã Quải và đám đạo chúng Tá Lĩnh đều trố mắt ngạc nhiên.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới Tổng bả đầu nhà mình có ngày lại đi làm mai mối se duyên cho người khác.

Đương nhiên, những thứ bọn họ không nghĩ tới còn nhiều lắm.

Suy cho cùng, Trần Ngọc Lâu biểu hiện bên ngoài và nội tâm bên trong không cùng một đường lối, lúc thì nghiêm túc, lúc lại tưng tửng, tóm lại dùng hai từ để hình dung chính là: Muộn tao.

Hoa Linh nghe lời Trần Ngọc Lâu, trên má cũng nổi lên hai đóa hồng vân.

Nam Vân Đình thì vẻ mặt quái dị.

Tại hiện trường, ngoại trừ Côn Luân ra, cơ bản sắc mặt ai nấy đều khác thường.

Chương 14

Trần Ngọc Lâu làm vậy cũng không phải là loạn điểm uyên ương phổ.

Lời xưa nói rất hay, nam truy nữ cách tầng núi, nữ truy nam cách tầng sa.

Nam Vân Đình vui giận không lộ ra mặt, hắn có ý tứ kia hay không thì Trần Ngọc Lâu không biết, nhưng Hoa Linh thì đơn thuần hơn nhiều.

Tuy rằng thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng chút tâm tư kia của nàng, e rằng chỉ có tên ngốc to xác Côn Luân là không nhìn ra được.

Suy tính trong lòng Trần Ngọc Lâu chính là, nếu tác hợp thành công đôi này, đợi sau khi chuyến đi Bình Sơn kết thúc, hắn sẽ thâu tóm chuyện của hai người, kéo gần quan hệ giữa ba bên.

Đến lúc đó, Thường Thắng Sơn Tá Lĩnh nhất định sẽ dưới sự dẫn dắt của hắn mà làm to làm mạnh. "Nam huynh ý hạ thế nào?" Trần Ngọc Lâu xòe quạt, bày ra dáng vẻ công tử trần thế. "Tại hạ thì không có ý kiến gì, có điều Tổng bả đầu, câu này không nên hỏi ta, vẫn là phải xem suy nghĩ của Hoa Linh cô nương." "Vậy quyết định thế đi." Trần Ngọc Lâu cười ha hả, cứ thế chốt hạ chuyện này.

Trong ba ngày tiếp theo, Nam Vân Đình cũng kết thúc chuỗi ngày nhàn rỗi, mang theo Hoa Linh cùng hai ba gã Tá Lĩnh căn nguyên bối phu (phu khuân vác) cùng nhau lên Bình Sơn tìm thuốc.

Ba ngày trôi qua, thu hoạch khá phong phú.

Mà Hoa Linh cũng không còn vẻ nhút nhát như trước, một câu "Nam đại ca", hai câu "Nam đại ca" gọi đến là thân thiết.

Tương tác giữa hai người cũng coi như vui vẻ.

Mãi cho đến sáng sớm ngày thứ tư.

La Lão Oai mang theo thân tín của doanh súng ngắn phong trần mệt mỏi chạy về, đi theo còn có Công Binh Quật Tử Doanh mang theo lượng lớn vật tư quân bị sinh hoạt.

Đám vật tư này vừa đến, trực tiếp giải quyết không ít vấn đề trong đội ngũ.

Nam Viêm rời đi vài ngày cũng đã quay trở lại Toản Quán.

Khác với lúc đi, lần này Nam Viêm trở về còn mang theo đội ngũ gần trăm người.

Trong đó tám mươi người là tinh nhuệ Nam gia do Nam Vân Đình bồi dưỡng, số còn lại là đội ngũ tìm kiếm phương pháp giải độc trùng do Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương dẫn đầu.

Hai bên đã chạm mặt tại Miêu trại.

Cộng thêm việc Chá Cô Tiếu đã tìm được thứ hắn muốn, nên liền cùng đám người Nam Viêm trở về. "Tộc trưởng!!" Tám mươi người xếp hàng trước mặt Nam Vân Đình, ai nấy tinh thần bão mãn, khí huyết quán thông, thái dương huyệt hơi nhô lên, hạ bàn cực vững.

Vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh thật sự.

Đừng nói Trần Ngọc Lâu, ngay cả La Lão Oai nhìn thấy trận trượng này cũng không nhịn được chậc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

Nam gia thôn trước đây rất nghèo.

Dù cho Nam Vân Đình có chí đăng thiên, nhưng khéo tay hay làm cũng khó nấu cơm không gạo.

Ngoại trừ mỗi người được trang bị một thanh đoản trượng đao ra thì không còn trang bị gì khác.

Những dây thừng gai thô, đuốc dầu đều là mọi người tích cóp từng ngày từng tháng mà có, số lượng có hạn.

Bất quá, sau khi chuyến đi Bình Sơn lần này kết thúc, cảnh túng quẫn này sẽ tự sụp đổ.

Đến lúc đó, Nam Vân Đình hoàn toàn có thể dựa vào ý tưởng của mình, để đội ngũ đảo đấu Nam gia được "lên đời trang bị".

Những người Nam gia này cũng nghe từ miệng Nam Viêm biết được lần này bọn họ phải làm gì, cũng biết lần này chỉ cần thành công, người nhà bọn họ sẽ không còn thiếu ăn thiếu mặc.

Từng người một kích động không thôi, hận không thể mọc đôi cánh bay thẳng tới. "Chư vị huynh đệ thúc bá, hôm nay ta điều tập mọi người đến đất Bình Sơn này để làm gì, trong lòng mọi người đều rõ.

Nhưng ta vẫn phải nhấn mạnh hai điểm.

Thứ nhất, lần xuống đấu này, chúng ta đều là lần đầu, cần phải nhìn nhiều, nghe nhiều, học nhiều, nói ít.

Thứ hai, lần này tất cả đều phải nghe theo chỉ huy, ta không muốn nghe thấy có ai vì sinh sự mà mất mạng.

Và... sau lần này, ngày tháng của Nam gia thôn sẽ càng ngày càng tốt đẹp, mong chư vị đều có thể bình an trở về!!" "Rõ!" Nghe Nam Vân Đình nói chuyện, tinh nhuệ Nam gia ai nấy thần tình túc mục, không hề nảy sinh nửa điểm tâm lý kháng cự.

Và đây, chính là Nam gia. "Tổng bả đầu, cái tên họ Nam này có chút bản lĩnh đấy.

Huynh nhìn đám người hắn mang tới xem, cái khác lão La ta không dám nói, chứ nói riêng cái cổ khí thế kia của bọn họ, đặt trên chiến trường cũ, nhất định đều là hạt giống làm tướng quân." La Lão Oai dựa vào tường, nhìn đám người Nam gia bên ngoài, không khỏi mở

miệng tán thưởng. "La soái, đây vẫn chỉ là thứ ngài nhìn thấy, còn có một số thứ ngài không nhìn thấy đâu." Trần Ngọc Lâu nói một câu nước đôi như vậy.

Nghe câu này, La Lão Oai không hiểu.

Quay đầu nhìn về phía Trần Ngọc Lâu thì thấy hắn đã đi ra hậu viện.

Lập tức, hắn chuyển ánh mắt sang Hoa Mã Quải. "Quải tử, vừa rồi Tổng bả đầu nói thế là có ý gì?" Hoa Mã Quải quay đầu nhìn về phía cửa sau, khẽ thở dài một tiếng, mở miệng nói: "La soái, đợi lát nữa ngài sẽ biết thôi." Nói đến chuyện này, phải kể lại vài ngày trước, Trần Ngọc Lâu ra lệnh cho Hoa Mã Quải sắp xếp một đội người mang ít vật tư đến Nam gia thôn.

Nói dễ nghe là biết các người khó khăn nên giúp đỡ một tay, nói khó nghe chính là thám thính hư thực, dò la tình huống.

Người Hoa Mã Quải sắp xếp đến Nam gia thôn muộn hơn bọn Nam Kim.

Hiện tại Nam gia thôn vừa mới khởi sắc, tịnh không có bí mật gì đáng nói.

Thôn xóm đơn sơ, nhà cửa cũ nát.

Các thôn dân cơ bản là năm nhà dùng chung một bếp.

Ngoại trừ sự đoàn kết đến bất ngờ ra thì cơ bản không khác gì người bình thường.

Nhưng có điểm không giống chính là, người được phái đi phát hiện người Nam gia thôn dường như đều không phải người thường.

Dù sao thì cái cảnh tượng một phu nhân nhà nông tay xách cối đá nhẹ tênh, cả đời này bọn họ chưa từng thấy qua.

Biết được tin tức này, Hoa Mã Quải lập tức bẩm báo cho Trần Ngọc Lâu.

Còn Trần Ngọc Lâu liên tưởng đến cái gì thì không ai biết.

Dù sao Hoa Mã Quải cũng nhớ tới lúc nhỏ nghe người già kể chuyện Dương Gia Tướng ở đầu đường cuối ngõ, so với Nam gia hiện tại dường như cũng không sai biệt lắm.

Chỉ khác là hiện tại súng pháo lên ngôi, nếu sớm hơn vài trăm năm, Nam gia này tất nhiên có thể trở thành Dương Gia Tướng thứ hai, không chừng còn có thể vượt qua cũng chưa biết chừng. "Một đứa hai đứa, đều chơi trò ú tim với ông đây." La Lão Oai bĩu môi, cũng không nói thêm gì.

Hắn hiện tại một lòng một dạ đều đặt ở cổ mộ Bình Sơn, nghĩ xem sau khi đoạt được bảo bối thì mình nên phát triển thế nào. "Sư huynh, các huynh lần này ra ngoài đã tìm được cách phá giải độc trùng Bình Sơn chưa?" Bên kia, Hoa Linh tìm đến Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hỏi thăm.

Nhưng lúc này tâm tư nàng tịnh không đặt ở phương pháp phá giải độc trùng gì đó, đôi mắt to thỉnh thoảng lại liếc về phía Nam Vân Đình đang nói chuyện ngoài sơn môn.

Cử động này tự nhiên không qua mắt được Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu mỉm cười nói: "Cách phá giải độc trùng tự nhiên là tìm được rồi, vận khí lần này thực không tồi." "Vậy thì tốt quá, thế là chúng ta có thể xuống mộ Bình Sơn kia rồi." Hoa Linh nghe Chá Cô Tiếu nói thì vui mừng.

Nội tâm sâu thẳm của nàng còn có một suy nghĩ khác, đó là mau chóng xuống mộ, tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền Quỷ Nhãn của tộc Trát Cách Lạp Mã, sau đó...

Chương 15

Nghĩ tới nghĩ lui, tâm tư Hoa Linh liền bay xa.

Chính lúc này, tiếng Hoa Mã Quải từ bên cạnh truyền đến: "Bàn Sơn khôi thủ, Tổng bả đầu mời các vị qua chính đường thương nghị chuyện xuống mộ." Phương pháp phá giải độc trùng yêu thận đã có, lần xuống đấu này trước có thuật Bàn Sơn, sau có lực Tá Lĩnh, trái phải có binh của La Lão Oai, phải lại có Nam gia trợ quyền, có thể nói là vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông.

Trần Ngọc Lâu mấy ngày nay cũng dựa vào vọng văn vấn thiết của mình tìm được ba lối vào.

Chỉ cần mọi người gật đầu, một tiếng lệnh hạ xuống, Công Binh Quật Tử Doanh của La Lão Oai liền có thể bắt đầu động thổ.

Đợi mọi người tụ tập tại chính đường, Trần Ngọc Lâu đã ngồi trên ghế dài.

Hai đầu bàn dài, một đầu là Trần Ngọc Lâu, một đầu là La Lão Oai.

Nam Vân Đình dẫn theo Nam Viêm, Nam Kim ngồi một bên.

Chá Cô Tiếu thì ngồi đối diện Nam Vân Đình.

Thấy người đã đến đông đủ, Trần Ngọc Lâu mở miệng nói: "Từ lần trước xuống vách núi tìm bảo vật không thành, nay đã qua vài ngày.

Trần mỗ bất tài, dựa vào chút bản lĩnh tìm địa mạch, tìm được vài nơi có thể cung cấp lối vào mộ.

Chư vị xem, chúng ta nên bắt đầu từ đâu?" Mấy người đều biết Trần Ngọc Lâu đã đánh dấu vài vị trí.

Ngoại trừ La Lão Oai ra, những người có mặt cơ bản đều đã đi xem qua, cho nên không cần nói rõ.

Nam Vân Đình biết trong ba vị trí này, có một chỗ thông tới Ông Thành "hữu tử vô sinh", cho dù Nam Vân Đình có thể phá giải trận tiễn người gỗ thì cũng không phá được trận lưu sa, hơn nữa bên trong ngoại trừ mấy mũi tên có chút giá trị thực tế ra thì cơ bản chẳng có gì.

Trong nguyên tác, lúc Trần Ngọc Lâu xuống Ông Thành thì Chá Cô Tiếu không có mặt ở đây.

Mà sau khi hắn trở về, đã dùng một phương pháp từ những địa điểm Trần Ngọc Lâu phán đoán để tìm ra mộ đạo chính xác: Tích huyết tầm mộ.

Mà Nam Vân Đình nếu dựa vào bản lĩnh trong *Hám Long Kinh* muốn tìm mộ thật thì lại càng tiện lợi.

Cho nên, loại bỏ Ông Thành, thì mộ đạo chân chính chỉ có một nơi ở giữa, đó mới là địa điểm tiến vào mộ tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Nam Vân Đình ngẩng đầu, vừa vặn thấy Chá Cô Tiếu ngồi đối diện đang nhìn mình, dường như đang đợi mình phát ngôn.

Thấy vậy, Nam Vân Đình cũng không tiếp tục trầm mặc, mở miệng nói: "Ba địa điểm mà Tổng bả đầu tìm được, tại hạ lúc rảnh rỗi đều đã đi xem qua.

Ba địa điểm xếp thành hàng ngang, cùng với Bình Sơn, Toản Quán trình hiện thế 'Tứ Phương Tụ Trung'.

Cho nên, ta cảm thấy từ chỗ ở giữa động thổ tiến vào mộ là thỏa đáng nhất." Nam Vân Đình nói xong, La Lão Oai mở miệng hỏi: "Cái gì...

Tứ Phương Tụ Trung là cái thứ gì??" "La soái có điều không biết,

thượng cổ ghi chép có Tứ Phương Linh, tức Đông Thanh Long, Tây Bạch Hổ, Nam Chu Tước, Bắc Huyền Vũ.

Mà *Hoài Nam Tử* có chép: 'Trung ương, Thổ dã, kỳ đế Hoàng Đế, kỳ tá Hậu Thổ, chấp thằng nhi chế tứ phương.

Kỳ thần vi Trấn Tinh, kỳ thú Hoàng Long, kỳ âm cung, kỳ nhật mậu kỷ.' Tứ thú tranh phong, thiên hạ đại loạn, Hoàng Đế vì ngăn cản tứ thú tranh bá không ngừng liền hóa thân thành Hoàng Long, phong ấn tứ thú tại bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc, bản thân tọa trấn trung gian để kiềm chế tứ phương.

Cho nên mới có thuyết pháp Tứ Phương Tụ Trung.

Trung Hoàng Long, tức Hoàng Đế, thông long mạch, quý không thể tả." Nghe Nam Vân Đình nói, mắt La Lão Oai sáng rực lên: "Theo lời ngươi nói, đi từ giữa nhất định có thể đến được mộ thất đó, lấy được bảo bối?" Nghe hắn hỏi, Nam Vân Đình trực tiếp cạn lời.

Trần Ngọc Lâu đỡ trán, Chá Cô Tiếu mặt vô biểu tình. "Nguy hiểm vẫn là có, bất quá... lại an toàn hơn nhiều so với việc hạ thổ ở hai phương kia." Nam Vân Đình nói xong nhìn về phía Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang Chá Cô Tiếu. "Đạo huynh có kiến nghị gì không?" "Không, Nam huynh phân tích cực kỳ có lý.

Chuyến đi Bình Sơn này tất nhiên cần phải thận trọng." Bốn phương này: Bắc minh Huyền Vũ ứng với Toản Quán, Nam phương Chu Tước ứng với rết (rết đại sát thuộc Hỏa), Tây phương nhập khẩu ứng với Toản Quán là hữu tử vô sinh, Đông phương Thanh Long ứng với Miêu trại thông tới khu rừng nguyên sinh kia của Bình Sơn.

Nhìn như vậy cũng không có tật xấu gì.

Trong nguyên tác, tuy rằng đi đúng đường nhưng cả Bàn Sơn, Tá

Lĩnh, quân phiệt đều tử thương thảm trọng, nhưng đó là vì Lục Sí Ngô Công và Quan Sơn Thái Bảo.

Nam Vân Đình nhớ rất rõ, cho nên sẽ không để chuyện tương tự phát sinh.

Đương nhiên, xuống mộ là chuyện nguy hiểm, người đáng chết thì một mống cũng sẽ không thiếu. "Đã là mấy vị đều không có ý kiến, vậy thì theo lời Nam huynh, đi thử con đường Hoàng Long này." Trần Ngọc Lâu cuối cùng đập bàn quyết định.

Một đoàn người làm chuẩn bị xong xuôi, liền thắp đèn lồng đuốc lửa, lượng tử du tùng, rời khỏi nghĩa trang Toản Quán, hạo hạo đãng đãng nương theo ánh trăng tiến vào núi trộm mộ.

Đội ngũ tiến núi do Công Binh Quật Tử Doanh của La Lão Oai đi đầu, vác súng máy, thuốc nổ, mang theo cuốc, xẻng, rìu... các loại công cụ khai sơn đào đất.

Ngoài ra, dưới sự sắp xếp của Chá Cô Tiếu, mỗi người còn phải dùng giỏ trúc lồng trúc mang thêm một con gà sống.

Có Nộ Tình Kê trong tay, độc trùng tự nhiên không sợ.

Nhưng Nộ Tình Kê chung quy chỉ có một, cây độc khó chống.

Cho nên lộng một đống gà sống là vô cùng cần thiết.

Tuy rằng đi trên đường núi thất nữu bát oai, nhưng những binh lính này mặt mày ai nấy thần sắc phấn chấn.

Dù sao lần này bọn họ là chạy theo bảo bối mà đi, cho dù đến cuối cùng không có bao nhiêu dầu mỡ rơi xuống thì mỗi người cũng có thể được chia một khoản.

Đi theo sau đơn vị công binh chính là đám Tá Lĩnh đạo chúng do mấy người Trần Ngọc Lâu dẫn đầu.

Ngoài những người trước đó, Trần Ngọc Lâu lại điều tới một lứa đạo chúng tinh minh cường cán, ai nấy đều mang theo hàng thật.

Bàn Sơn đạo nhân thì đi ở giữa đám Tá Lĩnh đạo chúng.

Chá Cô Tiếu tự mình dùng giỏ trúc đựng Nộ Tình Kê, đeo súng C96 hai mươi phát.

Bên cạnh hắn, Lão Dương Nhân đeo cung tên quan sát tứ phía, Hoa Linh mang theo hòm thuốc đi theo sau hai vị sư huynh.

Nam Vân Đình dẫn theo người Nam gia, chia đội xen kẽ vào trong đội ngũ do La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu dẫn đầu.

Nam Vân Đình cùng đội của Nam Viêm thì đi phía sau Công Binh Quật Tử Doanh, đồng hành cùng nhóm Trần Ngọc Lâu.

Đối với sự phân phối lao lực của đám người này, Trần Ngọc Lâu đã hiểu rõ.

Trên đường đi, gà sống mà Công Binh Quật Tử Doanh mang theo gáy vang không dứt, cái gì mà độc thận độc táo sớm đã mất tăm mất tích.

Độc trùng trong Bình Sơn nghe thấy tiếng gà gáy cũng đều rúc vào góc tối ẩn nấp, không dám lộ đầu.

Chính vì vậy, chi đội ngũ này bình an tiến vào núi, đi tới dưới chân Bình Sơn.

Trong nguyên tác, đội ngũ chia làm hai đường, La Lão Oai một đường, Trần Ngọc Lâu một đường.

Hiện tại Nam Vân Đình nói ra "Tứ Phương Tụ Trung", việc chia quân hai đường cũng không còn cần thiết.

Thế núi Bình Sơn này nghiêng về một phương, với cái tính nết của La Lão Oai, sợ là sẽ dùng thuốc nổ để nổ, dùng đạn pháo để mở

đường.

Một chút không cẩn thận e rằng sẽ dẫn tới núi lở, đến lúc đó tại hiện trường, có một người tính một người đều đừng hòng chạy thoát.

Trải qua ngàn gian vạn khổ, đoàn người cuối cùng đã tới vị trí chỉ định.

La Lão Oai lập tức phân phó Công Binh Quật Tử Doanh dọn dẹp bình địa, dựng lều quân dụng để nghỉ ngơi.

Đám công binh này làm việc cũng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã dọn sạch đất đá vụn sang một bên, dựng lên rất nhiều lều bạt.

Chương 16

Một đám người ai nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, ai chém gió thì chém gió.

Nam Vân Đình, Trần Ngọc Lâu thì cùng Chá Cô Tiếu đi tới chân núi Bình Sơn, quan sát vị trí động thổ mà Trần Ngọc Lâu đã chuẩn bị trước.

Chá Cô Tiếu lấy từ trong cái gùi mang theo người ra một chiếc bình nhỏ, nghiêng xuống mặt đất. "Đạo huynh, đây là..." Trần Ngọc Lâu có chút không hiểu mở miệng hỏi. "Trong thuật sinh hóa khắc chế, có một thức gọi là 'Tích huyết tầm tàng'.

Mà con Ly Tử Tinh này lăn lộn ở Bình Sơn nhiều năm, đã thành khí hậu, máu của nó có thể giúp chúng ta tìm được mộ đạo chân chính." Nghe lời này, Trần Ngọc Lâu tuy trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lần trộm mộ này sở dĩ có thể thành công, con Ly Tử Tinh này đã cống hiến quá nhiều.

Máu Ly Tử rơi xuống mặt đất, rất nhanh liền thấm vào trong đất.

Nhìn thấy cảnh này, Chá Cô Tiếu mặt lộ vẻ vui mừng, mở miệng nói: "Nhị vị mời xem, máu Ly Tử đã thấm vào trong đất rồi." "Đạo huynh, cái này..." "Điều này chứng minh nơi đây xác thực là chỗ có mộ đạo chính xác." Chá Cô Tiếu gật đầu nói.

Đối với vấn đề này, Nam Vân Đình không muốn suy nghĩ quá nhiều, bất quá phương pháp của Chá Cô Tiếu ngày sau hắn có thể tham khảo một chút.

Trong *Hám Long Kinh* không có bản lĩnh Tích huyết tầm tàng.

Còn có Quan Sơn Thái Bảo, Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan... một số năng lực có thể tham khảo thì cứ tham khảo.

Lấy sở trường của người bù vào sở đoản của mình mới là vương đạo.

Nghe lời Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu quay đầu nhìn Nam Vân Đình một cái, trong ánh mắt mang theo chút ít kinh ngạc.

Dù sao trước đó khi Nam Vân Đình nói đây là tay nghề tổ tiên truyền lại, Trần Ngọc Lâu căn bản không coi là chuyện to tát.

Hắn dùng pháp môn Tá Lĩnh còn không thể tìm chuẩn xác chính môn, Chá Cô Tiếu dùng Tích huyết tầm tàng cũng bất quá là xác nhận một chút, thế mà Nam Vân Đình lại có thể dựa vào một thuyết phong thủy tìm được mộ đạo chân chính.

Bản lĩnh này e rằng chỉ có thuật Thiên Tinh Phong Thủy của Mạc Kim mới có thể sánh ngang.

Thân thủ cực giai, lại tinh thông thuật phong thủy, cho dù khiêm tốn thế nào cũng không thể một chút danh tiếng cũng không có chứ?

Hơn nữa hậu bối vì tiết kiệm mấy miếng cơm mà tự mình kết liễu?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Trần Ngọc Lâu hắn có đôi tuệ nhãn có thể thức thiên hạ anh hùng, nhưng đến chỗ Nam Vân Đình này lại chỗ nào cũng bị cản trở.

Rốt cuộc là vì sao, Trần Ngọc Lâu không biết.

Có điều hắn biết một chuyện, đó là giao hảo với Nam Vân Đình tuyệt đối không có hại.

Xác định vị trí mộ đạo, ba người Trần Ngọc Lâu trở về doanh trại tạm thời.

Lúc này La Lão Oai đang nằm ườn trên ghế thái sư, thấy ba người trở về lập tức như gắn lò xo, lên dây cót, cả người bật dậy khỏi ghế, ba bước gộp làm hai đi tới trước mặt Trần Ngọc Lâu, cung kính mời vào trong lều ngồi.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

La Lão Oai ra lệnh cho người đốt lửa trại, treo đèn mỏ lên.

Tuy không đến mức sáng như ban ngày nhưng cũng không làm ảnh hưởng tầm nhìn của mấy người.

La Lão Oai sở dĩ làm như vậy là vì đợi lát nữa lấy bảo bối từ trong mộ ra, có ánh sáng thì nhìn rõ hơn một chút. "Tổng bả đầu, nói thế nào đây?" "Gọi người của ngài đi đào đi, ta đã đặt ký hiệu ở đằng kia.

Thiết ký, không thể đào thẳng đứng, phải có độ dốc." "Được rồi!

Đám huynh đệ, xuất phát!" "Rõ!!" Công Binh Quật Tử Doanh xuất phát, Nam Vân Đình nhìn Chá Cô Tiếu một cái, không nói gì.

Hiện tại vị trí vào mộ đã khác, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cũng không cần đi ra xoát tồn tại cảm (gây sự chú ý), tiếp theo chỉ cần cẩn thận Lục Sí Ngô Công cùng tên Quan Sơn Thái Bảo kia là không có vấn đề gì rồi.

Nam Vân Đình trở về khu vực Nam gia, dưỡng tinh súc duệ.

Người Nam gia vây quanh hắn, đối với người Tá Lĩnh và La Lão Oai đều đề phòng khắp nơi.

Dù sao hai nhóm người này nhìn thế nào cũng không giống hạng lương thiện, từng tên điệu bộ cà lơ phất phơ, lời nói ra khỏi miệng toàn là những câu khó nghe.

Bị người Nam gia cảnh giác như vậy, người Tá Lĩnh và La Lão

Oai cũng chẳng để ý.

Ước chừng hai canh giờ sau, một gã Tá Lĩnh lực sĩ chạy tới, đứng một bên chào hỏi Nam Vân Đình: "Nam tộc trưởng, Tổng bả đầu cho mời!" "Được." Nam Vân Đình nghe tiếng gọi, từ từ mở mắt.

Tinh nhuệ Nam gia xung quanh không cần Nam Vân Đình phí lời, ai nấy đều biết tiếp theo phải làm gì, liền bắt đầu kiểm tra đồ đạc mang theo.

Đoản trượng đao, lương khô, túi nước, đuốc dầu, hỏa chiết tử (ống quẹt), thiểu số vài người mang theo dây thừng gai.

Nam Vân Đình đeo thanh đoản trượng đao mà Nam Viêm đưa cho vào thắt lưng, đi về phía đám người Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai.

Người Nam gia đều đi theo sau lưng Nam Vân Đình. "Nam huynh." Thấy Nam Vân Đình tới, Trần Ngọc Lâu chắp tay chào hỏi một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Lần này đạo động đã đào xong, đối với chuyện xuống đấu, cách nhìn của ta là nên sớm không nên muộn.

Đợi âm khí trong mộ đạo thoát ra xong, do người Tá Lĩnh ta đi đầu xuống dưới dò đường, Nam huynh ý hạ thế nào?" "Y theo Trần Tổng bả đầu." Nam Vân Đình không ý kiến.

Tuy con đường ở giữa này tương đối an toàn, nhưng mộ chủ nhân cũng sẽ không đặc biệt làm ra một con đường không có cơ quan để nói "Hoan nghênh quang lâm" với đám trộm mộ.

Cho nên nguy hiểm khẳng định vẫn có.

Bất quá, cơ quan trong mộ đạo này đối với Tá Lĩnh lực sĩ mà nói đều là trò trẻ con.

Chỉ cần không phải đá tảng đỉnh tháp hay trận lưu sa kiểu tuyệt hộ cơ quan, Tá Lĩnh lực sĩ đều có biện pháp ứng đối. "Trong mộ huyệt cơ quan trùng trùng, mỗi bước đi đều cần cực độ cẩn thận.

La soái, ngài nhất định phải ước thúc tốt người dưới trướng, thiết mạc đụng chạm nhầm vào cơ quan trong mộ." "Thỏa!

Lão tử đã giao đại cho anh em doanh súng ngắn, nếu đứa nào tay chân không sạch sẽ làm hỏng việc lớn thì doanh súng ngắn trực tiếp tiền trảm hậu tấu." Bởi vì chuyến đi Bình Sơn này xảy ra biến cố, cho nên La Lão Oai trước mắt vẫn chưa nảy sinh nghi ngờ với năng lực của Trần Ngọc Lâu, cũng chưa vì chuyện xuống mộ mà sinh mâu thuẫn.

Tuy La Lão Oai là quân phiệt đệ nhất Tương Tây, Trần Ngọc Lâu là trùm xã hội đen đệ nhất Tương Tây, nhưng giữa hai người tịnh không có mâu thuẫn gì.

La Lão Oai quai trương bạo lệ nhưng xuất thân chân đất, từng chịu khổ, cho nên tịnh không làm gì dân chúng, còn đám binh lính dưới tay thì La Lão Oai căn bản không thể hoàn toàn kiểm soát.

Mà Trần Ngọc Lâu tuy là Tá Lĩnh khôi thủ, Tổng giang bả tử Thường Thắng Sơn, nhưng làm người vui vẻ bố thí, danh tiếng rất tốt.

Nếu chuyến đi Bình Sơn này giao tập sâu thêm một chút, nói không chừng hai người này sẽ binh hợp một chỗ, tướng đánh một nhà.

Như vậy thì Tương Tây mới thực sự biến thành một khối thiết dũng. "Nam huynh, huynh cùng tộc nhân vẫn y cũ xen kẽ trong đại đội ngũ, thế nào?" "Có thể." "Vậy làm phiền các huynh đệ Nam gia giúp đỡ giám sát toàn bộ đội ngũ.

Doanh súng ngắn của La soái tuy cũng có thể làm việc này, nhưng ở trong mộ, súng vẫn là tận lượng không dùng thì tốt hơn." Một người xuống mộ vốn đã căng thẳng, nếu lại nghe thấy tiếng súng, gan nhỏ một chút đều có khả năng bị dọa chết ngất ngay tại chỗ.

Hơn nữa mộ đạo có rộng có hẹp, mộ thất có lớn có nhỏ, trong đó đồ bồi táng tạp thất tạp bát không biết bao nhiêu, nếu xảy ra ý ngoại, đạn lạc làm bị thương người khác rất dễ gây ra bạo động.

Đây là cấm kỵ.

Cho nên để doanh súng ngắn giám quản đội ngũ, Trần Ngọc Lâu cảm thấy không cần thiết.

Việc này là một công việc đắc tội người ta.

Một chút không cẩn thận sẽ dẫn tới bị quần khởi nhi công chi (mọi người xúm vào đánh).

Chương 17

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và La Lão Oai đều muốn xem xem, Nam Vân Đình này có nhận việc hay không, hoặc giả dùng phương pháp gì để thoái thác.

Nam Vân Đình liếc nhìn Tá Lĩnh lực sĩ cùng binh sĩ đang chuẩn bị phía sau, suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Vậy cứ thế đi." Kỳ thực nhận một việc như vậy cũng không phải chuyện xấu.

Đồng thời giám quản người khác cũng có thể khiến bản thân tiềm di mặc hóa (mưa dầm thấm lâu) thụ lập quan niệm chính xác.

Hơn nữa, người Nam gia trước khi Nam Vân Đình làm tộc trưởng, ngoại trừ lúc cần thiết đi săn bắn thì cơ bản chưa từng thấy máu.

Thế thì không được.

Nam Vân Đình muốn là một đám tinh nhuệ.

Tinh nhuệ chưa thấy máu thì tính là cái lông gà, đến lúc đó chỉ có mã ngoài, thành gối thêu hoa.

Thấy Nam Vân Đình thực sự đáp ứng, Trần Ngọc Lâu còn có chút kinh ngạc.

Bất quá sự kinh ngạc này rất nhanh liền bị hắn ném ra sau đầu.

Dù sao Nam Vân Đình đối với hắn mà nói rất thần bí, hắn nhìn không thấu người này.

Cho nên bất kể Nam Vân Đình làm ra sự tình ngoài dự liệu thế nào đều sẽ không khiến Trần Ngọc Lâu cảm thấy kinh ngạc.

Bên này đang thương lượng, bên kia Hoa Mã Quải, Dương phó quan cũng đã tập hợp toàn bộ đội ngũ.

Đến lượt Trần Ngọc Lâu nói chuyện, hắn cũng không giảng mấy đạo lý lớn như trước, trực tiếp đứng tại chỗ nói với đám người bên dưới: "Chư vị huynh đệ, chúng ta không nói nhảm nhiều, xuất phát!!" "Chơi luôn!!" Tá Lĩnh lực sĩ hét lớn một tiếng, sau đó đi theo Côn Luân, Hoa Mã Quải xuất phát.

Nam Vân Đình dẫn theo mấy đội Nam Thủy trà trộn vào trong đội ngũ.

Còn lại mấy đội của Nam Kim, Nam Viêm thì dừng lại tại chỗ đợi La Lão Oai. "Đám huynh đệ, khai bạt!!" "Rõ!!" Binh sĩ hú lên một trận, sau đó đi theo phía sau Tá Lĩnh lực sĩ.

Ngoại trừ người lưu thủ, tất cả mọi người lần lượt từ đạo động tiến vào mộ đạo.

Đến cửa vào mộ đạo, lúc này bức tường gạch ở cửa vào đã bị người của Công Binh Quật Tử Doanh đập ra, trên mặt đất còn lưu lại chút gạch vụn, phấn bụi.

Gần đây trong núi mưa nhiều, bên trong mộ đạo hơi thấm nước, nơi xa xăm đen tối tĩnh mịch phát ra tiếng tích tắc tích tắc.

Nhìn mộ đạo u thâm dài ngoằng phía trước, Trần Ngọc Lâu nói với hàng đầu tiên, cũng chính là đám đạo chúng giơ bó cỏ dài, hông đeo lồng bồ câu: "Thả bồ câu!" Mộ đạo quá sâu, cho dù Trần Ngọc Lâu có Dạ Nhãn, có thể nhìn trong bóng tối như ban ngày cũng không thể nhìn thấy tận cùng mộ đạo.

Mộ đạo sâu, cơ quan gì đó tạm thời không nhắc tới, chỉ nói cái không khí này đã là một đạo khảm.

Dù sao nơi này là đất chôn xác, lại bị phong bế mấy trăm năm, trong mộ đạo toàn là âm khí, một cái đạo động căn bản không thể tản sạch.

Cho nên thả bồ câu là cần thiết.

Tá Lĩnh đạo chúng đi hàng đầu nghe lệnh Trần Ngọc Lâu, lập tức mở lồng, tóm lấy bồ câu ném về phía trước.

Đám đạo chúng hàng sau cầm khiên cỏ bọc da đặc chế hộ vệ cho Trần Ngọc Lâu ở phía sau.

Bồ câu vỗ cánh mang theo tiếng phành phạch bay về phía trước, mọi người chỉ nghe thấy âm thanh kia càng lúc càng xa, càng lúc càng yếu ớt.

Khoảng chừng vài phút sau, mấy con bồ câu mới bay về.

Có thể thấy mộ đạo này quả thực không nông, nhưng Tá Lĩnh đạo chúng sau khi bắt lại bồ câu kiểm tra một hồi lại không phát hiện bất kỳ dị thường nào, ngay cả độc khí cũng không hề dính nhiễm.

Điều này khiến cả đám người bách tư bất đắc kỳ giải.

Chẳng lẽ mộ chủ nhân này thực sự làm ra một con đường mộ đạo để hoan nghênh đạo mộ tặc quang lâm? "Tiến lên." Thấy bồ câu không bị tổn hại, Trần Ngọc Lâu tuy trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không chần chờ, hạ lệnh đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Quần đạo dùng vải đen bịt mặt, giơ thảo thuẫn, từng bước từng bước đi về phía trước.

Tá Lĩnh đạo chúng đi hai bên cầm hỏa chiết tử, mỗi khi đi một đoạn liền dừng lại, rắc bột đá mang theo người xuống đất, thuận tiện châm lên những trụ đèn không biết đã tắt bao nhiêu trăm năm.

Cửa mộ đóng đã lâu, hối khí khó trừ tận gốc.

Trong không khí tràn ngập một mùi khó ngửi.

Bọn người Nam Vân Đình ngũ quan vốn đã mẫn cảm, hiện tại ngửi thấy mùi này càng thêm khó chịu.

Bất quá hắn tịnh không giống đám Tá Lĩnh đạo chúng dùng vải đen bịt mặt cách tuyệt mùi.

Đảo đấu có đôi khi, khứu giác cũng vô cùng quan trọng.

Đi được một lúc, mộ đạo liền rộng rãi hẳn lên, một đường đi tới này cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

Cuối cùng, đoàn người đi tới tận cùng mộ đạo, đó là hai cánh cửa sắt đóng đinh đồng, bị dây xích sắt quấn quanh, vô cùng lao cố.

Trần Ngọc Lâu thấy thế, trực tiếp quay đầu ra hiệu cho Côn Luân bên cạnh.

Côn Luân hiểu ý, từ sau lưng rút ra búa khai sơn, nhắm vào dây xích sắt mà chém.

Không thể không nói, tên Côn Luân Ma Lặc này nhìn tảng người to lớn, khí lực cũng không nhỏ, mấy búa bổ xuống, dây xích sắt trong một trận tia lửa điện tóe ra liền đứt thành mấy đoạn.

Tùy tức, Côn Luân thu hồi búa khai sơn, giật đứt xích sắt, định đưa tay đẩy hai cánh cửa kia.

Nam Vân Đình tuy trong ký ức không có thông tin liên quan đến cửa sắt này, nhưng hắn biết, đường đi này vô tai vô nạn tất nhiên không bình thường.

Sức lực một người của Côn Luân chung quy có hạn, chỉ thấy hắn gân xanh trên trán nổi lên, cuối cùng cũng làm cho cửa sắt lộ ra một khe hở.

Tá Lĩnh lực sĩ xung quanh thấy thế, đặt đồ trong tay xuống, tiến lên giúp đỡ đẩy cửa.

Ngay khi cửa sắt được đẩy ra từng chút một, một tia hàn quang vi bất khả sát bị Nam Vân Đình bắt được.

Trong nhất thời, tim hắn đập nhanh thình thịch.

Không màng những cái khác, hắn mở miệng hét lớn: "Có cơ quan!

Nằm xuống!!" Nghe tiếng hét của Nam Vân Đình, trong lòng đám Tá Lĩnh đạo chúng cũng đột nhiên kinh hãi.

Tảng người Côn Luân Ma Lặc thực sự quá lớn, phản ứng căn bản không kịp.

Nam Vân Đình nghiêng người nhảy tới bên cạnh hắn, cả người trực tiếp nằm ngửa ra, hai chân kẹp lấy bắp chân Côn Luân, quật ngã hắn xuống đất. "Vút vút vút..." Mấy tiếng xé gió khiến người ta ê răng vang vọng khắp mộ đạo.

Nam Vân Đình nằm nghiêng trên mặt đất, nương theo ánh sáng yếu ớt nhìn rõ thứ bên trong.

Không phải cái gì khác, chính là nỏ giường (sàng nỗ) người xưa dùng để thủ thành.

Người Nam gia sau khi nghe tiếng hét của Nam Vân Đình đều nhanh chóng phản ứng, nhưng đám Tá Lĩnh đạo chúng thì xui xẻo rồi.

Ngoại trừ mấy người đi đầu nghe rõ mà nằm rạp xuống đất, những người phía sau ai nấy đều chưa phản ứng kịp, trực tiếp bị tên nỏ to lớn xuyên như xiên kẹo hồ lô.

Trong nhất thời tiếng kêu thảm thiết không dứt, thậm chí có kẻ còn chưa kịp hét lên tiếng nào đã bị lực xung kích cường đại xé nát tứ phân ngũ liệt.

Kẻ nào thấp bé một chút thì trực tiếp vỡ đầu.

Ví dụ như Địa Lý Bính - kẻ từng từ cõi chết tìm đường sống ở vách núi.

Một đợt tên nỏ kết thúc.

Mọi người đều tim đập chân run.

Khi bọn họ đều tưởng rằng như vậy là xong rồi thì lại nghe "Vút vút vút", lại thêm mấy mũi tên nỏ từ trong cửa bắn ra.

Chương 18

Trong mộ đạo tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng. "Đặc mã, phía trước xảy ra chuyện gì!!" La Lão Oai và những người vừa xuống tới nghe thấy tiếng kêu thảm phía trước liền chửi ầm lên.

Còn chưa đợi hắn nói câu tiếp theo, một mũi tên nỏ mang theo hai cái xác chết đã từ phía trước bay tới.

Sàng nỗ này uy lực mạnh, tầm bắn xa, cho dù đã xuyên qua hai người vẫn cắm sượt qua người La Lão Oai, ghim một gã binh lính bên cạnh lên tường mộ đạo.

Cảnh tượng này dù là La Lão Oai cũng toát mồ hôi lạnh.

Sàng nỗ bắn hết đợt này đến đợt khác.

Điều này làm Nam Vân Đình nhớ tới Ông Thành trong nguyên tác.

Trong Ông Thành kia có một cơ quan khổng lồ, là cơ quan liên hoàn vĩnh cửu vô hạn, Thần Tí Sàng Tử Nỗ tự động nạp tên bắn ra.

Bên này sẽ không cũng làm ra một cái cơ quan như vậy chứ?

Qua mấy đợt, người Tá Lĩnh tổn thất mấy chục mạng, những người còn lại đều nằm rạp trên đất không dám động đậy, nhưng tiếng kêu rên vẫn không dứt.

Có kẻ xui xẻo thì chưa chết nhưng cụt tay thiếu chân không phải số ít.

Dần dần, Nam Vân Đình cảm giác không đúng.

Cái sàng nỗ mấy nghìn năm này bắn chẳng có quy luật gì cả.

Có lúc nhanh, có lúc chậm.

Chẳng lẽ niên đại lâu quá nên hỏng rồi?

Với tình huống bên Ông Thành thì căn bản không thể xảy ra chuyện như vậy mới đúng.

Nam Vân Đình mang theo nghi hoặc, trầm tâm tĩnh khí bắt đầu quan sát kỹ tứ phía.

Tiếng kêu rên vang lên từng đợt.

Nam Vân Đình phát hiện, chỉ cần âm thanh đạt đến một mức độ nhất định thì tên nỏ sẽ được bắn ra.

Vậy... vừa rồi chính tiếng hét của mình há chẳng phải đã trở thành nguồn kích hoạt cái sàng nỗ này? "Nam Thủy, dẫn người bịt mồm mấy tên đang kêu khóc lại!!" Nghĩ tới khả năng này rất cao, Nam Vân Đình trực tiếp hét lớn với Nam Thủy ở phía sau.

Quả nhiên, dưới tiếng hét này của hắn, Thần Tí Sàng Tử Nỗ bên trong cửa lại bị kích phát.

Nam Thủy cùng mấy người nghe tiếng Nam Vân Đình, cũng không màng huyết tương bùn lầy trên đất, bò đến bên cạnh mấy tên đang quỷ khốc lang hào bịt mồm bọn họ lại.

Nhất thời, trong cả mộ đạo ngoại trừ tiếng ư ư khe khẽ thì không còn âm thanh nào khác.

Quả nhiên, Thần Tí Sàng Tử Nỗ sau khi tiếng kêu thảm chấm dứt liền trực tiếp đứng máy.

Nam Vân Đình vỗ vỗ vai Côn Luân, gỡ búa khai sơn trên lưng hắn xuống, chân đạp Du Long Bộ đi vào trong cửa.

Giờ phút này mộ đạo đã sáng lên.

Lúc nãy Tá Lĩnh đạo chúng bị Thần Tí Sàng Tử Nỗ bắn giết, đèn dầu hỏa, đèn mỏ các loại đều rơi vỡ trên đất, bùng lên từng đụn lửa.

Nam Vân Đình mượn ánh lửa có thể nhìn thấy, bên trong cửa sắt

có một vách ngăn, trong vách ngăn có một hàng Thần Tí Sàng Tử Nỗ.

Sau dàn nỏ này có một thùng gỗ đựng nước.

Xung quanh thùng gỗ có ống gỗ rỗng ruột nối liền với bên mộ đạo, không biết thông tới đâu.

Nam Vân Đình gạt thử ống gỗ rỗng, một giọt nước liền từ trong ống nhỏ xuống. "Vút vút vút" mấy tiếng, Nam Vân Đình đã hiểu.

Trí tuệ người xưa quả thực không đơn giản.

Dùng ống gỗ và thùng gỗ có thể chế ra bản đơn giản của thiết bị kiểm soát bằng âm thanh, điều này đã tương đương bất phàm.

Nam Vân Đình vung búa khai sơn, nhắm vào đầu ống gỗ mà hắn nhìn thấy, hung hăng đập xuống.

Ống gỗ rỗng mỏng manh, một cái liền bị Nam Vân Đình đập nát bấy, sau đó hắn lại lấy đoản trượng đao cắt đứt dây nỏ của Thần Tí Sàng Tử Nỗ. "Được rồi." Nam Vân Đình quay đầu gọi với ra ngoài cửa.

Nghe tiếng Nam Vân Đình, đám người Trần Ngọc Lâu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống đột phát vừa rồi thực sự làm bọn họ giật mình.

Tuy rằng Tá Lĩnh đợt này tổn thương không ít, nhưng Trần Ngọc Lâu thấy Côn Luân, Hồng Cô Nương và mấy tâm phúc tịnh không bị gì, cũng yên tâm hơn, chắp tay nói với Nam Vân Đình đang đi ra: "Nam huynh, đa tạ huynh vừa rồi ra tay cứu Côn Luân." Nghe Trần Ngọc Lâu nói thế, trong lòng Nam Vân Đình xấu hổ vô cùng.

Vừa rồi nếu không phải hắn hét lên một tiếng thì nói không chừng cơ quan này còn chưa kích hoạt.

Nói cho cùng vẫn là do cái mồm mình a.

Bất quá bọn Trần Ngọc Lâu không biết cái này, Nam Vân Đình cũng ngại nói rõ ra.

Sau khi kiểm lại quân số, Tá Lĩnh lần này có hơn bốn mươi người mạng tang tại đây.

Phía sau La Lão Oai thấy phía trước không sao nữa cũng dẫn theo phó quan chạy lên. "Tổng bả đầu, Vân Đình huynh đệ, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Chá Cô Tiếu lúc này cũng dẫn theo Lão Dương Nhân, Hoa Linh đi tới.

Vừa rồi bọn họ đi chuẩn bị một số thứ, rớt lại phía sau cùng nên không bắt kịp màn sàng nỗ thanh khống (kiểm soát bằng âm thanh) này.

Nhìn thấy máu me đầy đất cũng nhíu mày.

Tuy rằng Tá Lĩnh nhất mạch vàng thau lẫn lộn, nhưng tốt xấu gì cũng là một trong bốn môn phái lưu truyền trong giang hồ, sao vừa mới xuống mộ liền tổn thất như thế?

Chẳng lẽ trong mộ huyệt này có đại nguy hiểm? "Sau cửa sắt phía trước bố trí mấy chiếc Thần Tí Sàng Tử Nỗ, chúng ta nhất thời bị đánh trở tay không kịp.

Cũng may Nam huynh phản ứng kịp thời, nếu không các huynh đệ phải bỏ mạng tại đây rồi." Nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, Nam Vân Đình cảm giác má trái mình nóng ran.

Bất quá, cho dù Nam Vân Đình không hét lên câu đó, cửa này mở ra, đám người Tá Lĩnh chẳng lẽ một chút âm thanh cũng không phát ra?

Nam Vân Đình ước chừng cơ quan này chính là mượn hiệu quả khuếch âm của mộ đạo, sau đó dùng ống gỗ rỗng ngưng tụ thủy khí ở đây, chảy vào thùng gỗ kích phát Thần Tí Sàng Tử Nỗ.

Ừ, là như vậy không sai. "Thần Tí Sàng Tử Nỗ!!?" Chá Cô Tiếu nghe cái tên này cũng kinh ngạc.

Dù sao loại đại sát khí trên chiến trường này cũng không thường thấy trong mộ huyệt.

Cho nên chuyến đi Bình Sơn này nhất định không đơn giản.

Trần Ngọc Lâu lại mở miệng tiếp tục phân phó: "La soái, cho người của ngài lên, đập vỡ cái vách ngăn kia." "Thỏa." La Lão Oai nghe lệnh Trần Ngọc Lâu, lập tức định ra lệnh.

Chá Cô Tiếu nãy giờ im lặng lúc này lại lên tiếng ngăn cản La Lão Oai. "La soái khoan đã." Nghe Chá Cô Tiếu mở miệng, La Lão Oai cũng dừng tâm tư, cùng Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình nhìn về phía đối phương. "Cánh cửa đầu tiên này đã hung hiểm như vậy, sau vách ngăn kia không biết còn nguy cấp thế nào.

Chương 19

Chi bằng chúng ta đi dò xét trước một chút, thấy sao?" Chá Cô Tiếu đề nghị.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai nhìn nhau, đều không cự tuyệt.

Một nhóm người đi tới trước vách ngăn.

Nhìn vách ngăn như núi đá lấp kín đường đi, suy nghĩ trong lòng mỗi người đều khác nhau.

Nam Vân Đình rút một mũi tên nỏ từ thiết bị nạp tên tự động của Thần Tí Sàng Tử Nỗ bên cạnh, gõ gõ vào vách ngăn, lại dùng sức chọc mấy cái.

Văn ti bất động.

Lần này Nam Vân Đình xác nhận không có cơ quan, ước chừng mục đích tu sửa con đường mộ đạo này chỉ là dùng Thần Tí Sàng Tử Nỗ để làm đám trộm mộ ghê tởm một chút.

Cái tên chó chết này, đúng là tai họa.

Cũng khó trách chết rồi không yên, biến thành Thi Vương.

Bất quá, Chá Cô Tiếu sau khi xác nhận vách đá này không có dấu vết đục đẽo thì thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không sợ vách đá này rắn chắc, dày nặng, chỉ sợ trong đó ám tàng huyền cơ, lại có cơ quan khác.

Dù sao nếu gian vách đá này bị đào rỗng, đổ đầy cát lưu sa, chỉ cần bọn họ mở một cái lỗ, trong nháy mắt cả mộ đạo đều sẽ bị cát lấp đầy, đến lúc đó một người cũng đừng hòng chạy.

Vách đá này nhìn như một thể, đặt ở trước kia tự nhiên là lao bất

khả phá, nhưng hiện tại tịnh không phải vô giải khả kích.

Đạo mộ có đủ loại thủ đoạn ngũ hoa bát môn, công phá vách đá này tự nhiên không phải việc khó.

Tuy rằng tay nghề của lão tổ tông hiện tại hơn phân nửa thất truyền, nhưng không chịu nổi thời đại thay đổi a.

Điều này không thể không cảm thán một câu: Thời đại đang phát triển, thời đại đang tiến bộ.

Ở cái thời súng pháo hưng thịnh này, vách đá kiểu đó nổ một cái là xong.

Chá Cô Tiếu cởi túi nước bên hông, rưới một dòng dọc theo vách đá.

Nước chảy dọc theo vách đá xuống đất, hồi lâu không khô.

Đợi vệt nước hoàn toàn biến mất, Chá Cô Tiếu đi tới giữa vách đá, làm một cái ký hiệu đơn giản ở đó.

Sau khi xác nhận vài lần, hắn quay đầu nhìn về phía Hoa Linh đang xử lý vết thương cho thương viên Tá Lĩnh và Lão Dương Nhân đang phụ giúp.

La Lão Oai bên cạnh thấy Chá Cô Tiếu bận rộn một hồi cũng sốt ruột, hỏi: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, hiện tại có thể đập chưa?" Nghe lời La Lão Oai, Chá Cô Tiếu gật đầu rồi lại lắc đầu.

Điều này khiến mấy người Trần Ngọc Lâu đều không giải thích được.

Chá Cô Tiếu mở miệng giải thích: "Chư vị có điều không biết, vừa rồi ta tham tra qua, trong vách đá này xác thực không có cơ quan cạm bẫy gì, đúng là có thể mở ra một cái đạo động.

Nhưng căn cứ phán đoán của ta, vách đá này kiên ngạnh vô cùng,

nếu dùng thủ đoạn tầm thường thì không có ba ngày hai bữa căn bản không đả thông được con đường này.

Mà nếu dùng thuốc nổ, e rằng vách ngăn chưa nổ ra thì mộ đạo đã sập rồi." Nghe vậy, La Lão Oai lập tức cuống lên: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, vậy huynh nói xem nên làm thế nào?

Cũng không thể để cả đám người sống sờ sờ chúng ta đứng đây trừng mắt ếch được." "Ha ha, chư vị cứ việc ở bên cạnh nghỉ ngơi chờ đợi, hãy xem thủ đoạn Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của ta..." Nói xong, Chá Cô Tiếu gọi Lão Dương Nhân: "Lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp." Trần Ngọc Lâu và đám người Tá Lĩnh nghe xong lập tức sững sờ.

Bọn họ không ngờ hôm nay còn được kiến thức Bàn Sơn Phân Giáp bí thuật.

Đạo mộ đảo đấu ai chưa từng nghe qua thuật Bàn Sơn Phân Giáp, nhưng trước kia Bàn Sơn đạo nhân chưa từng qua lại với người ngoài, cho nên hầu như không ai tận mắt thấy Phân Sơn Quật Tử Giáp.

Mọi người đều làm nghề đảo đấu, sao có thể không tò mò?

Lão Dương Nhân nghe Chá Cô Tiếu gọi, lập tức đi tới, hạ cái gùi trúc sau lưng xuống.

Trên gùi che tấm vải hoa nhuộm sáp, bên trong trầm trịch như đựng rất nhiều thứ.

Sau một hồi đảo đẳng, tấm vải hoa trên gùi liền nhúc nhích, đồng thời truyền ra một tràng tiếng lạo xạo như tiếng sắt lá ma sát.

Mọi người tụ tinh hội thần nhìn chằm chằm vào cái gùi, trong lòng kinh ngạc, ai cũng không ngờ cái Phân Sơn Quyệt Tử Giáp này lại là vật sống.

Nam Vân Đình nhìn hai lần rồi không tò mò nữa, chuyển sang đi tới một bên ngồi xuống.

Hắn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên đi xem tê tê đào hang chi bằng nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa ứng đối nguy cơ sắp tới mới là thực tế.

Dù sao nếu là bí thuật khác, Nam Vân Đình có thể đi vây xem, học lỏm một chút.

Nhưng cái Phân Sơn Quyệt Tử Giáp, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này, Nam Vân Đình cũng đâu thể học lỏm tê tê đào hang được, xem cũng vô dụng.

Suy nghĩ trong lòng Nam Vân Đình là như vậy.

Hơn nữa, hắn hiện tại trong lòng vẫn còn một trận sợ hãi.

Dù sao trong nguyên tác nói ra bấy nhiêu thứ, nhưng nguy hiểm chưa biết vẫn tồn tại không ít.

Lần này dựa vào phản ứng siêu thường độ qua nan quan, vậy lần sau Nam gia có xuất hiện thương vong hay không?

Chính mình không phải thiên mệnh chi tử, không thể đảm bảo đám người này hoàn toàn sống sót.

Giống như cái thanh khống Thần Tí Sàng Tử Nỗ kia, Nam Vân Đình chính mình có kịch bản mà còn phán đoán sai lầm, huống chi người khác.

Một bên, Hoa Linh vừa cầm máu băng bó cho một người xong liền ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Thấy bọn Trần Ngọc Lâu đang vây xem tê tê đào hang, Hoa Linh tịnh không cảm thấy thú vị gì.

Dù sao lần đầu tiên nàng thấy con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp

này biểu hiện cũng cực kỳ chấn kinh.

Mà trong đám người vây xem, Hoa Linh không thấy người mình muốn gặp.

Ánh mắt quét một vòng bốn phía, cuối cùng nhìn thấy Nam Vân Đình đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần một bên.

Hoa Linh thấy sắc mặt Nam Vân Đình không tốt lắm, trong lòng lo lắng không biết có phải bị thương không, xách hòm thuốc đi qua.

Nam Vân Đình cảm giác có người tới gần liền mở mắt, phát hiện người tới là Hoa Linh. "Nam đại ca, huynh không khỏe sao?" Hoa Linh vẻ mặt quan thiết hỏi. "Không, chỉ là có chút không thích ứng mà thôi." Nam Vân Đình gượng cười, mở miệng nói.

Hoa Linh nghe vậy lập tức nhớ tới lời Chá Cô Tiếu từng nói.

Bọn người Nam Vân Đình trên người tịnh không có mùi đất, lần xuống mộ này tuyệt đối là lần đầu tiên.

Mà lần đầu tiên này lại kích thích như vậy, thấy cảnh tượng như thế, có thể dễ chịu mới là lạ.

Bất quá Hoa Linh nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên bội phục Nam Vân Đình.

Dù sao đối phương lớn hơn mình không bao nhiêu mà đã trở thành tộc trưởng một tộc, gánh vác trọng trách.

Lần đầu tiên đối mặt với tràng diện như vậy cũng chỉ là hơi không thích ứng, điều này rất mạnh, ít nhất Hoa Linh chưa từng thấy ai mạnh hơn Nam Vân Đình. "Nam đại ca, huynh ăn cái này đi." Hoa Linh nhìn bộ dạng Nam Vân Đình, trong lòng mạc danh có cảm giác dị thường, vội vàng thò tay vào túi bên hông lấy ra một cái túi vải nhỏ mở ra.

Túi vừa mở, một mùi thanh tân trực tiếp chiếm lấy khứu giác Nam Vân Đình.

Đây là mùi bạc hà...

Hoa Linh lấy một viên từ trong túi, đưa tới bên miệng Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Chương 20

Kẹo bạc hà vừa vào miệng liền sinh ra phản ứng, khiến đại não Nam Vân Đình một trận thanh minh, luồng khí mát du tẩu thất khiếu, trực tiếp khiến hắn "đầy máu sống lại". "Cảm ơn muội, Hoa Linh." Nam Vân Đình mỉm cười, hạ ý thức giơ tay đặt lên đầu đối phương, nhưng ngay trong nháy mắt này hắn cảm thấy không đúng.

Ánh mắt nhìn quanh bốn phía.

Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai, Côn Luân... thậm chí cả Lão Dương Nhân cùng con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đang được thả về gùi đều an tĩnh nhìn chằm chằm bên này, một bộ thái độ "quần chúng ăn dưa".

Bên kia, người Nam gia, người Tá Lĩnh cũng đều ném ánh mắt qua.

Nhất thời Nam Vân Đình trở thành tiêu điểm.

Giờ khắc này, Nam Vân Đình thực sự muốn biến thành ánh sáng, sau đó dùng một tia sáng nổ tung đám cẩu tặc này thành tro bụi. "Khụ khụ, chúc mừng Nam huynh và Đạo huynh." Nghe Trần Ngọc Lâu khẽ ho, Nam Vân Đình còn tưởng đối phương muốn giải vây cho mình.

Nào ngờ Trần Ngọc Lâu tùy tiện bịa một câu khiến Nam Vân Đình muốn giết hắn, lái chủ đề một vòng rồi lại quay về trên người Nam Vân Đình.

La Lão Oai cũng là kẻ không thức thời vụ, hùa theo bổ sung một câu: "Ai da, các người nói xem sao lão La ta không có phúc khí như vậy nhỉ." "Được rồi La soái, ngài đừng làm khó Nam huynh nữa, mau bảo Công Binh Quật Tử Doanh của ngài làm việc đi." "Thỏa!" La Lão Oai rút khẩu súng lục cán ngà voi ra, bắn lên trời một phát. "Đoàng"

một tiếng súng nổ.

Doanh súng ngắn và Công Binh Quật Tử Doanh dưới tay La Lão Oai liền tập hợp lại.

Dưới sự sắp xếp của La Lão Oai, đám công binh này huy vũ các loại công cụ, mở rộng cái hang mà tê tê vừa đào ra.

Mà bọn Trần Ngọc Lâu cũng mượn lúc này bắt đầu nghỉ ngơi.

Tuy nói là nghỉ ngơi nhưng cái miệng vẫn không dừng lại, nhất là La Lão Oai, mắt thấy bảo bối ngay phía trước, hắn hiện tại cả người kích động không thôi.

Trong lòng đã bắt đầu tính toán xem dùng bảo bối trong mộ thế nào: "Vàng bạc trang sức mang đi đổi tiền, đổi trang bị, minh khí bày ở nhà, đợi sau này thị trường tốt lên rồi bán!" Hiện tại Cửu Châu đại loạn, thị trường đồ cổ không tốt, ngoại trừ thiểu số vài nơi không chịu ảnh hưởng ra thì cơ bản con buôn đồ cổ đều phá tài.

Cho nên trừ khi có kênh đặc thù, nếu không mang đồ cổ bán vào lúc này là lựa chọn không sáng suốt.

Mà Trần Ngọc Lâu thì khác, hắn có kênh tiêu thụ, cho dù thân tại loạn thế cũng không chịu ảnh hưởng.

Nếu không, mười mấy vạn Tá Lĩnh lực sĩ cùng đám lưu dân kia phỏng chừng đã sớm chết đói cả nút.

Bằng không Nam Vân Đình cũng sẽ không mạo hiểm tới giúp tên Trần Ngọc Lâu này.

Tốc độ khai thác đạo động vô cùng nhanh.

Dù sao Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đã giúp bọn họ đào sẵn hang rồi, nếu còn không nhanh thì phỏng chừng La Lão Oai mỗi người một súng tiễn bọn họ đi hết. "Đám huynh đệ, bảo bối ngay trước mắt, đều

nghe cho kỹ đây, tất cả tay chân sạch sẽ chút cho lão tử, nhẹ tay nhẹ chân.

Để lão tử bắt được đứa nào phá hỏng quy củ của lão tử, lão tử nhận ra các ngươi nhưng thứ đồ chơi trong tay (súng) không nhận ra đâu." La Lão Oai gân cổ họng hét lên.

Đám lính dưới tay hắn ai nấy khúm núm, rõ ràng là biết La Lão Oai không bao giờ bắn súng vào không khí, lời nói ra là làm được.

Trần Ngọc Lâu cùng một đám Tá Lĩnh lực sĩ đi tới trước đạo động.

La Lão Oai thấy thế trực tiếp kết thúc bài diễn văn, nhường ra một con đường.

Đùa gì chứ, La Lão Oai hắn tuy cảm thấy đạo mộ thú vị, có chút nghiện, nhưng hắn đâu có ngốc.

Việc chuyên nghiệp vẫn phải để người chuyên nghiệp làm.

Vừa rồi Tá Lĩnh chưa đến một tuần trà đã chết mấy chục mạng, hắn có mù đâu mà không thấy.

Nếu đổi lại là La Lão Oai hắn dẫn người lên, phỏng chừng hắn sẽ là người đầu tiên tống mạng. "Khoan hẵng vội vào, dưới vách núi Bình Sơn rết thành đàn, độc tính một thời ba khắc liền có thể hóa người thành mủ máu, khó bảo đảm phía trước không có." Trần Ngọc Lâu ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh xác vỡ ném về phía đầu bên kia đạo động.

Hòn đá rơi xuống đất phát ra tiếng "đinh" một cái, tựa hồ ném trúng vào đồ đồng xanh gì đó. "Ái chà chà, Tổng bả đầu của tôi ơi, ngài đừng có làm vỡ luôn bảo bối chứ..." La Lão Oai thấy thế lập tức tiến lên ngăn cản.

Nào biết Trần Ngọc Lâu là cố ý làm vậy.

Sau tiếng "đinh", đôi mắt Trần Ngọc Lâu rõ ràng nhìn thấy từ dưới món đồ đồng xanh kia bò ra mấy con rết đỏ rực.

Giống y đúc loại dưới vách núi Bình Sơn.

Kìa là có thật. "Quải tử!" Trần Ngọc Lâu gọi vọng ra sau lưng.

Hoa Mã Quải tiến lên đáp: "Tổng bả đầu." "Bảo anh em lùa tất cả gà vào trong đó." "Rõ!!" Trần Ngọc Lâu hạ lệnh, người Tá Lĩnh lập tức chấp hành, chúng đạo tóm lấy cánh gà, xếp hàng ném vào trong đạo động.

Không biết là do kinh hãi hay đau đớn, đám "khôn" (gà) này vừa tiếp đất liền ngẩng đầu gáy vang. "Cục tác tác!!" Đám độc trùng rết ẩn nấp trong bóng tối vừa nghe tiếng thiên địch kêu, lập tức sợ đến tam hồn xuất khiếu, ngũ phật thăng thiên, đâu còn dám ở lại, từng con trực tiếp sử xuất kình lực bú sữa bắt đầu bỏ chạy.

Nhưng đàn gà không phải ăn chay.

Vì Trần Ngọc Lâu đặc biệt dặn dò, đám gà này hai ngày nay bữa đói bữa no, trước khi xuống mộ tịnh chưa cho ăn, thấy rết liền trực tiếp vỗ cánh lao vào.

Mà Nộ Tình Kê trong gùi của Chá Cô Tiếu nghe thấy tiếng đàn gà săn mồi cũng không chịu nổi tịch mịch, trực tiếp giãy dụa.

Chá Cô Tiếu cũng chỉ đành mở gùi, thả nó vào trong.

Nộ Tình Kê vừa ra liền nhanh chóng trở thành lãnh tụ đàn gà, dường như đại tướng quân dẫn dắt đàn gà mở ra hình thức càn quét. "Lần này không có vấn đề gì rồi." Trần Ngọc Lâu khẽ gật đầu, La Lão Oai vừa nghe lập tức tỉnh cả người.

Tùy tức, người Tá Lĩnh và người của La Lão Oai phân phân từ đạo động tiến vào địa cung hùng vĩ kia.

Địa cung này xác thực không nhỏ.

Mấy tên Tá Lĩnh sờ soạng tứ phía, châm lên vài trụ đèn cũng vẫn chỉ nhìn thấy một góc băng sơn của địa cung mà thôi.

Đợi các trụ đèn được thắp sáng từng cái một, mọi người cũng bị sự hùng vĩ của địa cung làm chấn kinh.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đám người xấp xỉ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cung khuyết bảo điện hùng vĩ như thế, đều chậc lưỡi lấy làm kỳ, càng không kìm nén được nỗi cuồng hỉ trong lòng.

Nguyên tác có miêu tả: Trên trần thế chỉ có lão nhi Hoàng đế hào xưng chân long thiên tử mới có thể ở cung điện, trừ cái đó ra, chỉ có tam giáo Thích, Đạo, Nho thần thánh mới có thể sở hữu cung điện, đại bộ phận kiến tạo tại động thiên phúc địa của thần tiên phật đạo.

Đừng nhìn Bình Sơn đất chật người đông, nhưng đan cung giấu trong bụng núi này so với những cung điện phật đạo danh thắng ở danh sơn đại xuyên kia cũng là có hơn chứ không kém, thật không hổ là "hồng trần đảo ảnh, thái hư huyễn cảnh", bảo hóa trong đó tất là lấy mãi không hết.

Nhờ ánh sáng trụ đèn, phản quang của một số minh khí bảo vật làm người ta lóa cả mắt.

La Lão Oai cầm súng, nhất thời bị chấn hám không biết nên nói gì. "Tổng bả đầu, nói thế nào, cho anh em động thủ chứ?" "Đừng vội." Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu.

Dù sao minh khí bảo bối ngay trước mắt, cũng không mọc chân bay đi được.

Vừa rồi chịu thiệt dưới Thần Tí Sàng Tử Nỗ, Trần Ngọc Lâu lo lắng nơi này cũng có cơ quan gì đó.

Nếu cấp công cận lợi, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện sai lầm. "Quải

tử, phái mấy chục anh em mang theo gà đi đập cửa cung điện ra." Suy nghĩ của hắn rất đơn giản.

Trước tiên đập cửa điện, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì lại để đại bộ đội qua đó vơ vét bảo bối.

Chương 21

Hoa Mã Quải lập tức sắp xếp xuống dưới.

Rất nhanh, mấy chục tên Tá Lĩnh lực sĩ liền bắt gà, chia thành mấy đội, phân biệt đi vào mấy cửa điện kia.

Sau khi đẩy vài cái thấy cửa điện văn ti bất động, Tá Lĩnh lực sĩ đương tức bỏ ý định mở cửa, trực tiếp lấy búa tạ phá cửa ra, nện vào cửa điện. "Rầm rầm rầm..." Búa tạ đập cửa, thanh thế hạo đại.

Nam Vân Đình thấy thế, xoay người ra hiệu cho người Nam gia.

Tiếng ồn lớn thế này, cho dù Lục Sí Ngô Công có đang ngủ thì phỏng chừng cũng bị chấn cho tỉnh.

Đáng thương cho cánh cửa cung điện kia, dưới búa tạ của Tá Lĩnh lực sĩ chung quy vẫn không thoát được vận mệnh tứ phân ngũ liệt.

Cuối cùng ầm ầm vỡ nát, những trang sức tinh mỹ trên cửa lớn cũng vỡ tan tành thất linh bát lạc, ước chừng từ giá trị liên thành biến thành không đáng một xu.

Chứng kiến phương thức mở cửa đơn giản thô bạo như vậy của Tả Lĩnh, Nam Vân Đình thực sự ngây người.

Đúng là cái gì cũng có nguyên do của nó.

Nam Vân Đình trước đây vẫn luôn tò mò, vì sao đám đạo chúng Tả Lĩnh này đều phải dùng vải đen che mặt.

Nói là che miệng mũi, phòng ngừa hít phải thứ gì đó thì cũng có phần khiên cưỡng.

Hiện tại xem ra, thuần túy là do đám Tả Lĩnh này làm việc quá tuyệt tình, sợ sau này về ngủ gặp ác mộng, đi đêm gặp ma mà thôi.

Nói đùa vậy thôi, chứ nói đến chuyện này, truyền thống dùng vải đen che mặt của đạo chúng Tả Lĩnh bắt nguồn từ việc lũ lục lâm thảo khấu giết người phóng hỏa, làm những chuyện không thấy được ánh sáng, lo sợ sau này bị người ta nhận ra, thu sau tính sổ nên mới bất đắc dĩ phải che mặt, trên cánh tay còn xăm nốt chu sa.

Mà Tả Lĩnh truyền thừa đã không biết bao nhiêu thế hệ, sự mê tín của lớp người đi trước, giống như áo choàng ngựa, nhiều không đếm xuể.

Bọn họ cho rằng, đảo đấu là cái nghề tổn hại âm đức, oan hồn trong mộ huyệt nếu nhìn thấy dung mạo kẻ trộm mộ thì sẽ đi theo cả đời, khiến kẻ đó không được yên ổn.

Cho nên, đại bộ phận đạo chúng Tả Lĩnh đều dùng vải đen che mặt.

Còn về phần mấy người Trần Ngọc Lâu, đó là ngoại lệ.

Dù sao bọn họ cũng là người dẫn đầu, nếu che mặt, đến lúc xảy ra bạo động gì đó, trong mộ đạo tối tăm mù mịt, loạn cào cào một đống, ai cũng đeo vải đen thì biết ai là ai. "Ầm ầm ầm!!" Cánh cửa cuối cùng bị đập nát, đạo chúng Tả Lĩnh lập tức buông búa trong tay, xách đám gà đã chuẩn bị sẵn, ùa vào.

Rết bên ngoài cung điện coi như chết thì chết, trốn thì trốn, mà rết trong cung điện, sớm đã tìm chỗ ẩn nấp từ lúc bầy gà tàn sát đồng loại ở bên ngoài.

Tuy nhiên, cho dù đám rết này có trốn kỹ đến đâu, những chú gà được đạo chúng Tả Lĩnh mang vào vẫn có thể dựa vào một loại cảm giác huyền diệu nào đó, tìm ra nơi ẩn nấp của chúng.

Đạo chúng thấy vậy, trong lòng yên tâm hơn hẳn.

Bọn họ không biết trong Bình Sơn này còn có Lục Sí Ngô Công và

Thi Vương.

Bọn họ còn tưởng rằng, đám rết có thể hóa lỏng người sống này chính là trùm cuối.

Người bên ngoài vẫn đang đợi tin tức truyền ra từ bên trong, La Lão Oai và đám binh lính dưới tay hắn ai nấy đều ma quyền sát chưởng, chuẩn bị tiến vào vơ vét một trận lớn.

Bên trong cung điện, đại chiến gà rết vẫn chưa dừng lại, thậm chí vì lũ rết cảm thấy đám gà này quá đáng, từng con không còn ẩn nấp nữa, tụm năm tụm ba xông ra chém giết.

Mấy chục tên đạo chúng Tả Lĩnh nhìn thấy rết chui ra, đánh giáp lá cà với gà trống, nhớ tới sự đáng sợ của đám rết này, không thể không lùi lại phía sau.

Một gã Lực sĩ Tả Lĩnh đứng phía sau xem náo nhiệt đột nhiên cảm giác một trận gió lướt qua sau lưng, quay đầu nhìn lại, lập tức ngẩn người tại chỗ.

Vốn dĩ sau lưng hắn phải có hai người.

Nhưng hiện tại lại trống trơn. "Chẳng lẽ hai người này ra ngoài trước rồi?" Người này cũng không nghĩ nhiều, dù sao cho dù bị rết cắn thì cũng phải có chút phản ứng chứ.

Ít nhất cũng phải hét thảm hai tiếng.

Nhưng mà, hoàn toàn không có.

Cho nên, người này cũng không nghĩ về hướng nguy hiểm.

Ngay khi hắn chuẩn bị xoay người quay đầu lại tiếp tục quan chiến, một cỗ cự lực từ bên cạnh truyền đến, ngay sau đó hắn liền cảm giác mình bay lên.

Vì cái nghiêng người vừa rồi, người này rất may mắn không bị

miểu sát ngay tức khắc. "A a a a!!" Tuy rằng không bị giết chết ngay, nhưng cơn đau kịch liệt khiến hắn không nhịn được mà la hét ầm ĩ.

Chúng đạo nhân đều giật mình.

Quay đầu lại phát hiện, người vừa rồi lại bị hất bay lên, lập tức đập vào thứ gì đó, phát ra tiếng "ầm", sau đó liền tắt thở. "Không... không ổn, có nguy hiểm, mau lui lại!" Lần này, chúng đạo nhân đâu còn tâm trạng xem kịch, nhanh chóng lao về phía cửa điện.

Nhưng mấy chục người này cứ mỗi khi chạy được một đoạn, liền có một hoặc hai người biến mất.

Bọn họ xác nhận, trong bóng tối có thứ gì đó chưa rõ đang tác quái, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, hiện tại con đường sống duy nhất của bọn họ chính là chạy ra khỏi đại điện, mượn ánh sáng bên ngoài và đại bộ đội để đối phó với thứ này. "Ò ó o!!" Ngay khi bọn họ chạy ra ngoài, Nộ Tình Kê đang đi dạo bên ngoài đột nhiên vỗ cánh bay lên gáy vang, Nam Vân Đình ngẩng đầu nhìn Nộ Tình Kê đang bay, thầm khen một tiếng: "Không hổ là giống phượng." Nộ Tình Kê vỗ cánh trường minh.

Con Lục Sí Ngô Công kia e rằng sắp ra rồi.

Hiện giờ, đất trống bên ngoài cung điện dư dả, hơn nữa ánh sáng cũng đủ, Nam Vân Đình cảm thấy, bản thân chưa chắc không thể liều mạng với nó một phen.

Tuy rằng thân thể thứ này phòng ngự cực mạnh, nhưng ba đôi cánh kia, ước chừng không có bao nhiêu sức phòng ngự.

Chỉ cần mình tháo bỏ sáu cái cánh của Lục Sí Ngô Công, về sau chỉ cần không ngừng tiêu hao là đủ. "Cứu... cứu mạng!!" Ngay khi mọi người không hiểu vì sao Nộ Tình Kê đột nhiên lại như vậy, thì bên phía cửa điện, một gã Lực sĩ Tả Lĩnh toàn thân nhuốm máu chạy

ra.

Máu này không phải là của hắn.

Mà là Lục Sí Ngô Công biết mình bị lộ, cho nên trực tiếp ra tay độc ác, phanh thây một người ngay tại chỗ.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy bộ dạng này của đối phương, cũng nhíu mày, vừa định mở miệng hỏi cái gì, liền thấy khung cửa điện sau lưng gã Lực sĩ Tả Lĩnh đột nhiên vỡ nát, một bóng đen lao ra, vồ thẳng về phía gã Lực sĩ kia.

Trần Ngọc Lâu cũng chỉ kịp hét lớn một tiếng: "Mau chạy đi!" Hồng Cô Nương bên cạnh hắn phóng phi dao, Côn Luân vung rìu khai sơn, muốn cứu gã Lực sĩ Tả Lĩnh kia.

Nhưng bất kể là phi dao hay rìu khai sơn, rơi vào trên người bóng đen kia, đều chỉ phát ra âm thanh trầm đục, sau đó bị bật ra.

Gã Lực sĩ Tả Lĩnh kia chung quy không thể thoát khỏi vận mệnh tử vong, bị Lục Sí Ngô Công trực tiếp quắp lấy, bay lên cao rồi hung hăng ném xuống.

Kiểu đầu cắm xuống đất.

Trong chốc lát, mọi người chỉ thấy não người này vỡ toang, tử trạng thê thảm vô cùng.

Mà con Lục Sí Ngô Công kia cũng là thành tinh rồi.

Sau khi ném chết gã Lực sĩ Tả Lĩnh xong, lại xoay người, lao xuống dưới, mục tiêu chỉ thẳng vào ba người Trần Ngọc Lâu vừa hét lớn, cùng với Hồng Cô Nương và Côn Luân vừa ra tay với nó.

Nam Vân Đình rút đoản trượng đao, tìm cơ hội tốt, chân đạp Du Long Bộ, áp sát Trần Ngọc Lâu, mũi chân khẽ điểm mặt đất, thân thể vặn một cái, mượn lực, đoản trượng đao trực tiếp bị hắn coi như phi

dao ném ra ngoài.

Lực đạo của Nam Vân Đình vốn đã không nhỏ, cộng thêm mượn lực khéo léo, góc độ cũng hoàn mỹ.

Đoản trượng đao trực tiếp bắn vào cái miệng đang mở to của Lục Sí Ngô Công, còn về việc có thể làm bị thương nó hay không thì không chắc.

Chương 22

"Tổng bả đầu, mượn đao dùng một chút." Đoản trượng đao tuy sắc bén, nhưng chung quy không sánh bằng Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu.

Cũng không cho Trần Ngọc Lâu cơ hội phản ứng, Nam Vân Đình rút Tiểu Thần Phong bên hông Trần Ngọc Lâu, nhân lúc Lục Sí Ngô Công bị đau, đầu ngẩng lên cao, liền chạy về phía đám người Nam Viêm.

Cú này kéo cừu hận cực tốt.

Nam Vân Đình trở thành mục tiêu hàng đầu của Lục Sí Ngô Công.

Mà Trần Ngọc Lâu sau khi phản ứng lại, lập tức hét lớn với đạo chúng Tả Lĩnh phía sau: "Các huynh đệ, chi viện Nam gia huynh đệ!!!" Bị Trần Ngọc Lâu hét lên như vậy, La Lão Oai cũng từ trong chấn kinh hồi thần lại.

Để che giấu sự xấu hổ, La Lão Oai nhổ một bãi nước bọt: "Mẹ kiếp, đúng là thành tinh thật rồi, các huynh đệ, bắn chết nó cho lão tử!!" Chi viện của Tả Lĩnh, trừ cung nỏ, thì là súng săn cũ, sát thương đối với Lục Sí Ngô Công có hạn.

Mà đám binh lính dưới tay La Lão Oai, tuy rằng từng tên không ra dáng, nhưng trong tay cầm lại là hàng thật giá thật. "Đoàng đoàng đoàng..." Trong chốc lát, tiếng súng hỗn loạn vang vọng trong không gian này.

Có La Lão Oai gia nhập, Trần Ngọc Lâu cũng không còn do dự, lớn tiếng hô: "Bố trí Bác Long Trận!" Bác Long Trận, chính là cắm các loại dao găm xuống đất, hình thành một bức tường vây, dao găm tổng cộng cần bày hai đường, như vậy sẽ hình thành một khu vực

hình dải, một khi sinh vật không rõ trong mộ huyệt tiến vào, môn đồ Tả Lĩnh sẽ cầm vũ khí tiến hành vây chặn nó.

Loại trận pháp này chuyên dùng để đối phó sinh vật lạ trong mộ, Trần Ngọc Lâu trước đó đã dùng vài lần, có thể nói là hiệu quả cực tốt.

Nhưng đó là trước kia, Bác Long Trận đều là đối phó sinh vật nhỏ, còn loại có hình thể như Lục Sí Ngô Công này, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuy nhiên, ngồi chờ chết không phải là tính cách của hắn.

Hiện giờ, Nam Vân Đình chân đạp Du Long Bộ, né tránh từng đợt xung kích của Lục Sí Ngô Công.

Một người một rết trực tiếp đạp bay mọi định luật vật lý, chuyển mình né tránh liên tục bên ngoài địa cung này.

Đám người Nam gia thấy tộc trưởng nhà mình bị Lục Sí Ngô Công truy sát, trong lòng cũng nóng như lửa đốt.

Nhưng trong tay bọn họ, đã không có súng ống hỏa pháo, cũng không có công cụ leo trèo, Du Long Bộ tu luyện cũng không tốt như Nam Vân Đình.

Cho nên, chỉ có thể tụ lại một chỗ, thương thảo xem làm sao giúp đỡ tộc trưởng.

Lúc này, Nam Viêm vốn cơ mẫn đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, hắn nhìn mấy người Nam gia đang cõng dây thừng và Chá Cô Tiếu đang cầm súng ngắn gương Đức (kính diện hạp tử) hỗ trợ hỏa lực, ý nghĩ kia trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Mà Nam Vân Đình lúc này cũng khá khó chịu, hắn năm lần bảy lượt muốn xoay người, nhảy lên lưng Lục Sí Ngô Công, đều bị con rết thành tinh này khéo léo né tránh.

Con súc sinh này đã hạ quyết tâm muốn vờn chết hắn.

Nam Vân Đình sẽ không cho nó cơ hội này.

Ngay khi Nam Vân Đình xoay người lần nữa, chuẩn bị nhảy lên người Lục Sí Ngô Công.

Mấy tiếng xé gió từ phía dưới truyền đến, ngay sau đó, Nam Vân Đình liền nhìn thấy, Lục Sí Ngô Công vừa làm ra động tác né tránh, đã bị mấy sợi Toản Thiên Sách móc vào cánh.

Không lãng phí cơ hội này.

Nam Vân Đình tung người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Lục Sí Ngô Công, nắm chặt Tiểu Thần Phong, chém thẳng vào một cái cánh.

Phía dưới, đám người Nam Viêm, Nam Kim và Chá Cô Tiếu mượn Toản Thiên Sách, kịp thời ra tay khi Lục Sí Ngô Công né tránh, móc được cánh của con súc sinh này.

Lực đạo của Lục Sí Ngô Công kinh khủng cỡ nào.

Cho dù bị Toản Thiên Sách móc vào cái cánh mỏng manh nhất, nó cũng không hề có ý định dừng lại phản kháng. "Mọi người cùng nhau kéo!!!" Cảm nhận lực đạo cực lớn truyền đến trên tay, Nam Viêm lập tức hét lên với đám người Nam gia.

Toản Thiên Sách của Bàn Sơn cực kỳ kiên tạo, cộng thêm đám người Nam gia bên dưới ai nấy đều không phải tay mơ.

Cho nên, nộ tòng tâm đầu khởi, ác hướng đảm biên sinh, bọn họ trực tiếp mượn lực kéo, xoay người một cái, lao về phía đám người Nam gia. "Mau, tránh ra!!" Thấy Lục Sí Ngô Công bay về phía này, mấy người Nam Viêm lập tức toát mồ hôi lạnh.

Vội vàng chỉ huy mọi người tản ra.

Mà Nam Vân Đình đang chuẩn bị tháo cánh Lục Sí Ngô Công thấy

thế, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn nhanh chóng suy nghĩ một chút, cả người nhảy lên thật cao, dùng hết sức lực, dẫm mạnh lên đầu Lục Sí Ngô Công.

Cú này khiến hướng xung kích của Lục Sí Ngô Công xuất hiện sai lệch, nhưng sai lệch cũng không quá lớn.

Ở cuối hướng xung kích của Lục Sí Ngô Công, có một thân ảnh non nớt trẻ tuổi, người đó không phải ai khác, chính là người trẻ tuổi nhất trong đám người Nam gia - Nam Dương, tháng trước vừa tròn mười lăm tuổi.

Thân ảnh khổng lồ của Lục Sí Ngô Công nện xuống phía Nam Dương, mắt thấy Nam Dương tính mạng khó bảo toàn.

Bên kia, Nam Vân Giang cũng đang né tránh Lục Sí Ngô Công xung kích, tấn tốc xoay người, một cước đá văng Nam Dương đang ngây người ra, để bản thân lộ ra trong phạm vi công kích của Lục Sí Ngô Công. "Rầm" một tiếng vang thật lớn.

Lục Sí Ngô Công chung quy vẫn nện xuống. "Giang bá!!" Nam Dương bị đá văng ra rốt cuộc cũng phản ứng lại, nhìn bụi đất bay mù mịt chỗ đó, tê tâm liệt phế hét lớn một tiếng.

Nam gia nhất tộc, bối phận rất nghiêm ngặt.

Giống như Tam A Công là chữ Thiên, Nam Vân Đình và các chú bác trong thôn là chữ Vân, xuống nữa, bọn Nam Viêm đã coi như luân chuyển một vòng, theo quy củ là không có chữ đệm.

Nếu không, Thiên tự bối, Vân tự bối đều còn sống, cả đám Văn tự bối bọn họ theo quy củ, Nam Vân Đình bọn họ phải gọi đám nhóc này là tổ tông.

Mà như vậy thì hỏng hết quy củ.

Dù sao, vợ sinh ra một thằng cu mập mạp, không thể nào người

vừa mới sinh ra, ngươi đã quỳ xuống dập đầu mấy cái, gọi là tổ tông được.

Như vậy không ra thể thống gì.

Cho nên, hiện tại ở Nam gia thôn, lớn nhất là chữ Thiên, tiếp theo là chữ Vân, rồi sau đó không có chữ đệm.

Nam Vân Đình cũng là vai vế lớn, cho dù không làm tộc trưởng này, thì mấy người Nam Viêm tuổi tác lớn hơn hắn cũng phải gọi hắn một tiếng thúc bá.

Quay lại chuyện chính.

Nam Vân Đình trong lúc Nam Viêm và những người khác gặp nguy cơ, dẫm mạnh lên đầu Lục Sí Ngô Công, thay đổi một chút phương hướng, lại không thể tránh khỏi bi kịch phát sinh.

Thấy cảnh này, nghe tiếng hét tê tâm liệt phế của Nam Dương, đám người Nam gia đều cảm thấy một luồng khí huyết xông thẳng lên não.

Nam Vân Đình lại càng nhân lúc Lục Sí Ngô Công rơi xuống đất, chưa tiếp tục bay lên được, vung Tiểu Thần Phong, chém về phía một cái cánh bên cạnh. "Xoẹt" một tiếng.

Tiểu Thần Phong sắc bén vô cùng, lực đạo của Nam Vân Đình lại vô song.

Lục Sí Ngô Công này còn chưa phản ứng lại, một cái cánh liền bị Nam Vân Đình chém đứt.

Mà đám người Nam gia đã phản ứng lại, cầm lấy dây thừng, lấy tiểu đội làm đơn vị, phối hợp lẫn nhau, vị trí biến đổi, trói gô con Lục Sí Ngô Công này lại thật chặt.

Lục Sí Ngô Công tuy rằng kỳ dị, lực lớn vô cùng.

Nhưng mất đi một cánh, lại bị đau, thế mà trong lúc đọ sức lại không chiếm được tiện nghi.

Nam Vân Đình một kích đắc thủ, vặn hông, trở tay lại chém ra một đao.

Lại một cái cánh bị hắn cắt đứt tận gốc.

Một bên, La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu đã hạ lệnh ngừng công kích, nhìn Nam Vân Đình đại hiển thần uy, vốn định đi giúp đỡ, thấy đám người Nam gia đã động thủ, cũng đành kìm nén lại.

Nam Vân Đình tả hữu khai cung, tháo toàn bộ ba đôi cánh mà Lục Sí Ngô Công vất vả lắm mới tu luyện ra được.

Khói bụi tan đi, Lục Sí Ngô Công không còn ba đôi cánh hiện ra trong mắt mọi người.

Chương 23

Cứ như con hổ bị nhổ hết răng.

Hiện tại Lục Sí Ngô Công, ngoại trừ sức mạnh lớn hơn một chút ra, cơ bản không còn bất kỳ uy hiếp nào đáng kể.

Lục Sí Ngô Công chỉ cảm thấy thống khổ khó nhịn, nhưng toàn bộ thân thể đều bị dây thừng thô to trói chặt, lơ lửng, động đậy không được.

Người Nam gia vì phẫn hận, đều dùng sức búi sữa mà kéo dây thừng.

Lực đạo khổng lồ kia khiến cho lớp vỏ giáp trên người Lục Sí Ngô Công cũng ẩn ẩn có dấu hiệu nứt vỡ.

Nam Vân Đình nắm lấy Tiểu Thần Phong, thuận theo vết hằn Lục Sí Ngô Công bị siết, rạch vài đường.

Không cần phá giáp.

Nam Vân Đình chỉ cần rạch ra dấu vết, phần còn lại liền giao cho đám người Nam gia. "Rắc rắc rắc..." Dưới lực siết khổng lồ, vỏ giáp của Lục Sí Ngô Công nứt toác từng tấc theo dấu vết, một dòng chất lỏng màu xanh lục chảy ra từ giữa các khe nứt.

Lực đạo giãy dụa của Lục Sí Ngô Công không ngừng bị suy yếu, mãi cho đến cuối cùng, cái đầu và đuôi vẫn luôn vẫy vùng cũng đã vô lực đập xuống đất. "Hít, cái này phải tốn bao nhiêu sức lực a." Trần Ngọc Lâu nhặt lên mảnh vỏ giáp bị lực siết làm bắn ra ngoài, nhìn độ dày và độ cứng kia, liên tưởng đến Bác Long Trận, ước chừng là đủ sức đối phó con Lục Sí Ngô Công này.

Nhưng dù Lục Sí Ngô Công có lợi hại đến đâu, hiện tại cũng đã

phế rồi.

Bị người Nam gia dùng dây thừng trấn áp, Lục Sí Ngô Công nằm rạp trên mặt đất thoi thóp.

Nhưng cho dù như vậy, cơn giận của người Nam gia cũng không hề giảm bớt chút nào.

Rút đoản trượng đao tiến lên, định phanh thây con Lục Sí Ngô Công kia, mà Nam Vân Đình, tay phải ấn lên đầu Lục Sí Ngô Công, chuyển thành Long Trảo Thủ trực tiếp cắm vào.

Lục Sí Ngô Công bị hắn làm như vậy, lại giãy dụa lần nữa, có điều, đây cũng chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Một lát sau.

Lục Sí Ngô Công khí tuyệt thân vong, tay phải Nam Vân Đình đâm vào cũng rút ra, một vật hình tròn màu đỏ được hắn nắm trong tay.

Đây chính là nội đan của Lục Sí Ngô Công.

Trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu cũng là sau khi ăn nội đan này, thể chất, công lực các phương diện đều biến cường không ít.

Cho nên, đây là đồ tốt không sai.

Mà thi thể Nam Vân Giang cũng đã được mấy người Nam Dương thu liễm, bởi vì lực xung kích, nửa người Nam Vân Giang đều đã bị áp nát, quá trình thu liễm xác thực cực kỳ khó khăn.

Nhưng mấy người Nam Dương vẫn rất kiên nhẫn, cố gắng hết sức để bảo đảm thi thân Nam Vân Giang được hoàn chỉnh. "Đa tạ Tổng bả đầu cho mượn đao." Nam Vân Đình nhảy xuống từ trên người Lục Sí Ngô Công, việc đầu tiên chính là hoàn trả Tiểu Thần Phong. "Nam huynh không cần khách khí, huynh lần này cứu ta cùng Hồng Cô, Côn Luân, càng trừ bỏ được con Lục Sí Ngô Công này, là

Trần mỗ nên cảm tạ huynh mới đúng." Trần Ngọc Lâu liên mang xua tay.

Tả Lĩnh một phái hạ mộ, đều là thành quần kết đội.

Người chết càng là chuyện thường.

Đối với tâm tình của đám người Nam gia bọn họ cũng không hiểu lắm, nhưng ai nấy cũng đều biết nhìn tình thế, giọng nói chuyện cũng nhỏ đi vài phần.

Trong chốc lát, không khí bên ngoài địa cung thực sự trầm trọng.

Điều này đối với việc đảo đấu cũng không phải hiện tượng tốt gì.

Nhưng Trần Ngọc Lâu cũng không đi cổ vũ sĩ khí nữa, Lục Sí Ngô Công bọn họ đều giết chết rồi, còn sợ cái mẹ gì, chẳng lẽ còn có nhân vật lợi hại hơn Lục Sí Ngô Công hay sao?

Thi thể Lục Sí Ngô Công bị thiêu hủy.

Mà Nam Vân Đình sau khi thương nghị với mấy người Nam Viêm, liền đem thi thể Nam Vân Giang đi hỏa táng, dù sao nếu mang cái thi thể tàn khuyết không đầy đủ này về, thì vợ con Nam Vân Giang còn không khóc chết?

Còn về nội đan của Lục Sí Ngô Công, Nam Vân Đình cũng không có ý định ăn ngay, mà là chuẩn bị về thôn rồi quyết định sau.

Tiếp theo, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai chỉ huy Tả Lĩnh cùng Công binh bắt đầu càn quét.

Chuyến này Lục Sí Ngô Công xuất hiện, Nộ Tình Kê không có cơ hội đăng tràng.

Dù sao, nó cho dù biết bay, cũng không đuổi kịp Lục Sí Ngô Công, cuối cùng chỉ đánh xì dầu, đứng trên đỉnh đầu Lục Sí Ngô Công nhìn xuống mọi người như vương giả.

Cuối cùng cũng bị Chá Cô Tiếu túm lấy cổ, ném lại vào trong sọt tre.

Lần này, Nam Vân Đình được kiến thức phương thức vơ vét của Tả Lĩnh, bọn họ ngoại trừ đất đá vô dụng ra, thì ngay cả cánh cửa điện vỡ nát cũng không buông tha, đem toàn bộ vật hữu dụng thu lại, một đường men theo đạo động chuyển ra ngoài.

Ngay cả cái Đan tỉnh mà Lục Sí Ngô Công dùng để ẩn thân, cũng bị đạo chúng Tả Lĩnh tìm được.

Có điều, bọn họ không ai dám khinh cử vọng động, dù sao, kinh hãi mà Lục Sí Ngô Công mang lại cho bọn họ hiện tại vẫn chưa tiêu tan, mọi người sợ xuống dưới lại gặp phải nguy hiểm khác.

Cho nên mấy người phân công hợp tác, một người đi báo cáo cho Trần Ngọc Lâu, mấy người còn lại canh giữ ở đó.

Sau khi nhận được báo cáo, Trần Ngọc Lâu dẫn theo Hồng Cô Nương, Côn Luân, trước tiên chào hỏi Nam Vân Đình, ngay sau đó lại gọi Chá Cô Tiếu, ngoại trừ La Lão Oai phải dẫn đội ngũ vận chuyển bảo vật ra, thì cơ bản những người chủ chốt đều đã đến bên ngoài Đan tỉnh này.

Rết ở bên này đã bị đàn gà dọn dẹp gần xong, minh khí bên ngoài cũng chuyển đi được bảy tám phần.

Trần Ngọc Lâu đánh giá bốn phía, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ hào khí. "Chuyện lão gia tử không làm được, hôm nay, Trần Ngọc Lâu ta làm được.

Ta xem lần này trở về, ông ấy nói thế nào." Trong lòng nghĩ như vậy, Trần Ngọc Lâu cũng phóng mắt đánh giá cái Đan tỉnh này.

Đan tỉnh u thâm, chỗ rộng chỗ hẹp không đồng nhất.

Lấy dạ nhãn của Trần Ngọc Lâu mà xem, phía dưới này lại bày

biện khá nhiều quan tài.

Trong cung điện này tuy rằng nhiều kỳ trân dị bảo, nhưng trước đó Trần Ngọc Lâu tịnh chưa nhìn thấy quan tài, hiện tại nhìn thấy quan tài trong Đan tỉnh, không khỏi có chút hoài nghi, liệu có phải đồ tốt đều ở dưới này hay không.

Nhưng... "Kỳ tai quái dã (Lạ thay quái thay)." Trần Ngọc Lâu chép miệng, trực tiếp hấp dẫn ánh mắt của mọi người lên người hắn. "Lão đại, làm sao vậy?" Hồng Cô Nương tính tình thẳng thắn mở miệng hỏi.

Trần Ngọc Lâu cũng là người quang minh lỗi lạc, không có nửa điểm ý định giấu giếm, mở miệng nói: "Trong cung điện này, ta chờ chưa phát hiện quan tài, mà trong giếng này lại có không ít quan tài tồn tại, cho nên ta mới nói kỳ tai quái dã." Trần Ngọc Lâu cũng không nói thêm gì nhiều, trực tiếp sắp xếp: "Lấy thang Ngô Công Quải Sơn (rết treo núi), ta chờ xuống dưới thám thính một chút." Nam Vân Đình biết, vì sao phía dưới này có quan tài, cái giếng này cũng không phải giếng tầm thường, mà là Đan tỉnh.

Các hoàng đế cổ đại đa số đều si mê trường sinh chi đạo.

Đan dược chính là hạng mục được hoan nghênh nhất.

Vốn dĩ luyện đan nên tìm một động thiên phúc địa, dùng thiên tài địa bảo mà luyện.

Bình Sơn này tiếp xúc long mạch, tuy nói có thể xưng là động thiên phúc địa, nhưng phương thức luyện đan này lại không ai có thể chấp nhận.

Dùng thây ma, thi dầu, bã xác chết làm vật dẫn để luyện đan, cũng khó trách những hoàng đế kia có thể nuốt trôi.

Mỹ danh là: nội hàm long mạch chi khí.

Mọi người thuận theo thang Ngô Công Quải Sơn xuống Đan tỉnh.

Cảnh tượng vốn tưởng sẽ xuất hiện lại không thấy đâu, ngược lại nhìn thấy đầy đất thi hài quan quách, nếu không phải đang ở trong Bình Sơn, mọi người e rằng đều phải nghi ngờ mình đang lạc vào bãi tha ma nào đó.

Tìm kiếm một hồi, ngoại trừ thi thể, ngay cả trong những quan quách kia cũng không có bảo vật gì.

Chính gọi là "tặc bất tẩu không" (trộm không đi tay không).

Chương 24

Người Tả Lĩnh thấy trong Đan tỉnh này không có bảo vật, liền động thủ với đống thi hài quan quách này.

Chúng đạo nhân trực tiếp bắt đầu đập quan tài lấy ngọc, cắt thi thể lấy châu báu, ngay cả Nam Vân Đình cũng có chút không thích ứng.

Những thi thể bị mai táng tại vùng đất long mạch này, cho dù trải qua mấy trăm cả ngàn năm, vẫn cứ sinh động như thật.

Cổ nhân có phong tục thu liễm người chết khác nhau, có người hy vọng sau khi chết có thể thi giải được giải thoát.

Nhưng thời Xuân Thu Chiến Quốc, cũng nhiều người sùng thượng việc giữ cho diện mục người chết như lúc sống, cho nên phương diện bảo tồn thi hài trăm phương ngàn kế đều được tung ra.

Hộp ngọc, áo ngọc, ngọc lạnh, thủy ngân, Định Nhan Châu... vô số phương thức, không phân nghèo giàu, đều có phương pháp riêng của mình.

Nếu là mấy chục năm sau, những thi thể này bán cho một số người, có lẽ còn bán được giá tốt.

Nhưng mà, hiện tại tất cả đều hủy hoại trong tay đạo chúng Tả Lĩnh, tuy rằng không có gì đáng tiếc, nhưng phương thức đơn giản thô bạo này, quả thực khiến đám người Nam gia, cũng như huynh muội Chá Cô Tiếu không thoải mái.

Nhưng đạo chúng Tả Lĩnh đập quan tài hủy thi thể, không cảm giác có chỗ nào không ổn, dù sao, hiện tượng cừu phú (ghét người giàu) cũng không phải chỉ xã hội hiện đại mới tồn tại.

Nam Vân Đình cầm một ngọn đèn, nhìn về phía chung quanh, muốn tìm kiếm lối vào như trong nguyên tác đã nói.

Sau khi tìm kiếm một hồi, hắn phát hiện điểm khác biệt dưới một cỗ quan quách.

Phiến đá dưới Đan tỉnh này đa phần là giống nhau.

Nhưng phiến đá dưới quan quách này, rõ ràng có chỗ lõm xuống.

Nhấc chân đá cỗ quan quách sang một bên, "ầm" một tiếng, tiếng vang không kém gì âm thanh Tả Lĩnh đập quan tài vừa rồi.

Đám người Trần Ngọc Lâu nghe thấy âm thanh từ bên cạnh truyền đến, cũng đưa mắt nhìn sang.

Nhưng bọn họ chỉ thấy Nam Vân Đình xách một ngọn đèn, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn cái gì đó.

Trong lòng hiếu kỳ, bọn họ trực tiếp đi tới.

Chỉ thấy, trên phiến đá kia, phù điêu trạm trổ hai con ác quỷ tóc tai bù xù, tuy rằng hình dạng có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra diện mạo dữ tợn, giống như Dạ Xoa Tu La trong truyền thuyết.

Càng thêm quỷ dị chính là, vị trí mắt của hai con ác quỷ dữ tợn này lại chỉ có một đôi lỗ thủng đen ngòm.

Lần này, cho dù Trần Ngọc Lâu có kiến thức rộng rãi đến đâu, cũng không nghĩ ra hàm nghĩa của việc làm ra bức phù điêu như vậy dưới Đan tỉnh. "Đạo huynh, Nam huynh, hai vị có biết bức phù điêu này có hàm nghĩa gì không?" Trần Ngọc Lâu dứt khoát hỏi thẳng Chá Cô Tiếu và Nam Vân Đình.

Chá Cô Tiếu nhìn bức phù điêu: "Loại phù điêu ác quỷ này, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, chẳng lẽ là ký hiệu đặc thù của người nào đó, dùng loại ác quỷ này làm ký hiệu, e rằng là kẻ không dễ chọc."

Trong nguyên tác tịnh không đề cập hàm nghĩa của ác quỷ vô nhãn này, có điều, Nam Vân Đình lại biết một chút. "Chu Công giải mộng có một loại thuyết pháp, đó là mơ thấy ác quỷ vô nhãn, đại biểu cho ban ngày làm chuyện chột dạ, có điều, cũng chỉ là thuyết pháp dân gian, không thể tin." Nam Vân Đình nói. "Đã như vậy, chúng ta cứ mở nó ra, đi xem thử kẻ không dễ chọc kia rốt cuộc là thứ gì." Trần Ngọc Lâu nói xong, lập tức gọi Côn Luân tới.

Bảo Côn Luân dùng búa lớn phá vỡ phiến đá này, phiến đá tuy rằng rắn chắc, nhưng đối mặt với búa lớn trong tay Côn Luân, thì cứ như đồ chơi, ba hai cái liền bị đập vỡ.

Phiến đá vừa vỡ ra trong nháy mắt, liền có tiếng gió rít gào từ bên trong truyền ra, nhưng bên trong giơ tay không thấy được năm ngón, Trần Ngọc Lâu mệnh lệnh một gã Lực sĩ Tả Lĩnh dùng dây thừng dài thả đèn bão xuống.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ tình huống bên dưới.

Thì ra, phía dưới đó là một cây quế lớn (Mộc Tê).

Cây quế này dựa vào yêu khí âm khí trong Bình Sơn, sinh trưởng cực kỳ tươi tốt, tản ra từng trận lương ý, từ miệng động bị đập vỡ xông lên, khiến người ta toàn thân lạnh toát. "Cây đại quế thụ này lại có thể sinh trưởng dưới Đan tỉnh, quả thực bất phàm." Chá Cô Tiếu tán thán một câu.

Mà theo vị trí đèn bão di chuyển, mọi người chỉ thấy, trên thân cây quế kia lại sinh ra những chỗ lồi lõm, nhìn tổng thể, cứ như mặt người, nghiễm nhiên là một bộ dạng sắp thành tinh.

Ánh sáng đèn bão chỉ có hạn, nhưng những gì Trần Ngọc Lâu nhìn thấy xác thực không chỉ có thế.

Hắn nhìn thấy, bên cạnh cây quế, dưới tán cây, lại xây bốn tòa lầu

các, xung quanh sương mù lượn lờ, không giống phàm vật.

Nhìn thấy lầu các, Trần Ngọc Lâu lập tức mừng rỡ, nghĩ rằng phía dưới đó nhất định ẩn giấu bảo vật gì, liền bắt đầu sắp xếp.

Mượn thang Ngô Công Quải Sơn, thuận theo cây quế, đạo chúng Tả Lĩnh từng người nối đuôi nhau trèo xuống.

Sau khi thăm dò, lại phát hiện trong lầu các có thiết lập cơ quan, lập tức có Lực sĩ Tả Lĩnh lớn tiếng báo cáo tình huống lên phía trên.

Trần Ngọc Lâu lần này càng thêm xác tin suy nghĩ của mình, có cơ quan bảo hộ, nơi đó nhất định là có bảo vật không nghi ngờ gì nữa, không còn do dự, dẫn theo đám người Hồng Cô Nương cũng đi xuống.

Hồng Cô Nương từ nhỏ học Cổ Thải Hí Pháp của Ngoại Bát Hành, đối với việc phá giải cơ quan trong mộ huyệt rất có tâm đắc.

Cộng thêm cơ quan trong lầu các này thời gian đã lâu, hơn nữa đã bị rỉ sét, cho nên phá giải rất dễ dàng.

Nam Vân Đình biết nơi đó là chỗ để đan dược.

Cho nên, căn bản không đi xem mấy thứ đó.

Ánh mắt lại đặt lên cây đại quế thụ.

Cây quế lớn này sinh trưởng dưới Bình Sơn, thời gian e rằng còn lâu hơn cả Lục Sí Ngô Công, đã sinh ra quỷ mặt, đây đã là cực hạn rồi.

Nếu để nó trưởng thành như Cửu Đầu Xà Bách, thì e rằng còn cần mấy ngàn năm quang cảnh nữa mới được. "Sư huynh, Nam đại ca, mau lại đây!!" Ngay khi Nam Vân Đình đang đánh giá cây đại quế thụ, nghĩ xem làm sao mang đi một phần, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Hoa Linh, liền quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nam Vân Đình thấy Hoa Linh đi vào một gian lầu các, từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ nhìn qua vô cùng tinh xảo, hưng phấn chạy ra.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân đã đi tới, mãi cho đến khi tới bên cạnh Nam Vân Đình, Hoa Linh mới mở hộp gỗ ra.

Trong hộp gỗ, có một đoạn rễ cây màu đen được bọc bằng lụa thượng hạng, nhìn như khúc gỗ mục.

Nam Vân Đình tuy biết chút y thuật đơn giản, nhưng đối với dược đạo, lại không hiểu biết nhiều lắm. "Đây là...

Quỷ Đầu Đằng?!" "Sư huynh, cái gì, cái gì quỷ đầu đông, quỷ đầu..." "Ai da, nhị sư huynh huynh không hiểu thì im miệng đi." Hoa Linh kiều sất một tiếng. "Đạo huynh, Quỷ Đầu Đằng này dùng để làm gì, chẳng lẽ là bảo dược gì sao?" Chá Cô Tiếu xác nhận vài lần, khó giấu sự kích động trong lòng, mở miệng nói. "Nam huynh hẳn là biết, Bàn Sơn nhất mạch chúng ta, hạ mộ không vì kỳ trân dị bảo, chỉ cầu Bất tử tiên dược cùng Mộc Trần Châu thôi chứ?" Nam Vân Đình gật đầu, nhìn Quỷ Đầu Đằng.

Chẳng lẽ, thứ này chính là Bất tử tiên dược.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cứ như biết thuật đọc tâm, mở miệng nói: "Quỷ Đầu Đằng này chính là một trong những Bất tử tiên dược mà chúng ta tìm kiếm..." Theo lời kể của Chá Cô Tiếu và Hoa Linh, Nam Vân Đình đã hiểu.

Tộc Trát Cách Lạp Mã chịu lời nguyền của Quỷ Nhãn, mỗi người đều sống không quá bốn mươi tuổi, nhưng phàm sự không có tuyệt đối.

Trăm năm trước, một Bàn Sơn đạo nhân tìm kiếm Mộc Trần Châu không có kết quả, lúc sắp chết, ngẫu nhiên được trời cao rủ lòng thương, gặp được một cây bảo dược.

Bỉnh thừa thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục, ông ta nuốt chửng cây bảo dược này.

Lần này, kỳ tích đã xảy ra.

Máu của ông ta, lại dần dần biến trở về màu đỏ tươi vốn có, cảm giác sắp chết kia cũng biến mất.

Gia phả tộc Trát Cách Lạp Mã ghi chép lại.

Vị Bàn Sơn đạo nhân này sống qua chín mươi tuổi, mới chết vì lời nguyền Quỷ Nhãn.

Từ đó bắt đầu.

Chương 25

Bàn Sơn nhất mạch hạ mộ ngoại trừ tìm kiếm Mộc Trần Châu, còn có "Bất tử tiên dược".

Sở dĩ gọi là Bất tử tiên dược, một mặt là để mê hoặc chúng sinh, khiến họ tưởng rằng Bàn Sơn đạo nhân cũng làm giấc mộng trường sinh giống như các hoàng đế.

Mặt khác, Bất tử tiên dược này, tên thực không giả, là thật sự có thể khiến bọn họ "bất tử" (thoát khỏi cái chết sớm), nhưng đối với người khác lại không có tác dụng quá lớn.

Mà Quỷ Đầu Đằng này, chính là một chi trong Bất tử tiên dược.

Hiện tại tộc Trát Cách Lạp Mã nhân yên hiếm hoi.

Một khúc Quỷ Đầu Đằng lớn như vậy, đủ để cho tất cả tộc nhân có thêm mười năm thậm chí hai mươi năm thời gian để thở.

Đây chính là niềm vui ngoài ý muốn a.

Cho dù Chá Cô Tiếu là người nghiêm túc, cũng lộ ra nụ cười.

Lời nguyền Quỷ Nhãn giống như một tảng đá lớn đè nặng khiến hắn không thở nổi.

Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua. "Vậy tại hạ chúc mừng Đạo huynh." Nam Vân Đình nhìn nụ cười trên mặt ba người, cũng chắp tay chúc mừng. "Là chúng ta chiếm tiện nghi của Nam huynh rồi, nếu không phải Nam huynh cùng các huynh đệ Nam gia vây giết con Lục Sí Ngô Công kia, e rằng chúng ta cũng vô duyên với Quỷ Đầu Đằng này." "Ai da, sư huynh." Lão Dương Nhân thấy hai người khách sáo qua lại, cũng mang theo chút ý tứ trêu chọc nói: "Nam huynh lần

này đối với chúng ta ân tình như núi, đệ kiến nghị, gả Hoa Linh cho Nam huynh, để trả ân tình lần này, sư huynh thấy thế nào?" Chá Cô Tiếu nghe lời nói đùa này, lập tức sửng sốt, nhưng ngay sau đó cũng a a cười một tiếng.

Lão Dương Nhân nói câu này, hắn lại nhớ ra.

Sư muội nhà mình đối với Nam Vân Đình này cũng là phương tâm ám hứa, nếu đối phương cũng có tâm tư này, mình chi bằng thành toàn cho đôi trẻ...

Mà trong lòng Nam Vân Đình cũng đang nghĩ vấn đề này.

Hắn là người xuyên việt, kiếp trước không cần phải nói nhiều, độc thân cẩu một con, không tiền không nhà không xe, yêu đương cũng chẳng có mà bàn.

Mà Hoa Linh đơn thuần đáng yêu, lại có y thuật giỏi, còn cần xe đạp làm gì nữa.

Hai người nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ xa xôi, còn chưa đợi hai người hồi thần.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nghe được tin tức bên này, trực tiếp ghé lại nói: "Ta thấy Lão Dương Nhân huynh đệ nói không sai, Nam huynh và Hoa Linh muội tử trai tài gái sắc, lang hữu tình thiếp hữu ý, đợi chuyến đi Bình Sơn này kết thúc, chi bằng, do Trần mỗ đứng ra lo liệu việc này thế nào?" Chá Cô Tiếu không mở miệng ngay lập tức.

Mà đưa mắt nhìn về phía Nam Vân Đình.

Nếu hắn mở miệng mà Nam Vân Đình không đồng ý, thì chẳng khác nào ép vịt lên giá.

Đến lúc đó hỏng mối quan hệ thì không tốt.

Mà Hoa Linh, Lão Dương Nhân cùng với Hồng Cô Nương, Nam

Viêm đang tới góp vui cũng đều chờ Nam Vân Đình trả lời.

Nam Vân Đình nhìn Hoa Linh một cái, quay sang chắp tay với Trần Ngọc Lâu: "Vậy xin làm phiền Tổng bả đầu phí tâm rồi." Chá Cô Tiếu nghe vậy nở nụ cười, những người xung quanh đều nở nụ cười "bà dì", Hoa Linh thẹn thùng cúi đầu xuống.

Chá Cô Tiếu cũng mở miệng: "Làm phiền Tổng bả đầu." "Không sao, không sao, có thể thành nhân chi mỹ, thực là việc quân tử nên làm, hai vị huynh đệ coi trọng Trần mỗ, Trần mỗ tự nhiên sẽ không để hai vị thất vọng." Sự tình cứ thế được định đoạt một cách đơn giản thô bạo.

Đám người Nam gia cũng đều vui vẻ thay cho tộc trưởng nhà mình, chỉ là, người chia sẻ niềm vui thiếu mất một người, nhưng tộc trưởng có hỷ sự, bọn họ cũng không thể mang bộ mặt đưa đám, như thế không hay.

Hạ mộ vốn dĩ nguy hiểm.

Trong lòng bọn họ rõ ràng vô cùng, cũng không có nửa điểm ý tứ trách cứ Nam Vân Đình.

Dù sao Nam Vân Đình có lợi hại đến đâu cũng là người, không phải thần, cho dù là thần, cũng không thể luôn che chở cho bọn họ.

Nếu không có Nam Vân Đình, bọn họ hiện tại có khả năng đã đói bụng chờ chết rồi.

Nén bi thương trong lòng xuống, mọi người đều nở nụ cười.

Ở trong mộ người khác định hôn sự, sợ là chủ nhân ngôi mộ biết được sẽ tức đến mức sống lại rồi tức chết lần nữa.

Quá tổn hại âm đức rồi.

Trong bốn tòa lầu các, ngoại trừ một số tượng ngọc thạch ra,

không còn bảo vật nào khác, ngược lại mấy người Chá Cô Tiếu tìm được không ít bảo dược, còn về những đan dược được luyện ra kia, đối với mọi người mà nói, một xu cũng không đáng.

Hộp ngọc, bình vàng đựng đan dược đều bị người Tả Lĩnh vơ vét đi, đan dược ném xuống đất, bị dẫm nát bấy.

Lầu các bên cạnh cây quế cũng bị dỡ bỏ bảy tám phần.

Ngay khi mọi người chuẩn bị mang theo bảo vật rời đi, đột nhiên một tiếng hét chói tai phá vỡ bầu không khí vui vẻ này.

Chá Cô Tiếu rút súng ngắn gương Đức, đi đến bên cạnh gã Lực sĩ Tả Lĩnh vừa phát ra tiếng hét, chỉ thấy, trước mặt gã Lực sĩ này, có một tòa lầu nhỏ màu đen không bắt mắt.

Nhìn kỹ lại, thế mà là dùng hắc thiết đánh ra.

Mà ở cuối cầu thang của lầu các hắc thiết kia, lại đứng một nữ tử trang điểm đậm, mặc trang phục thời Minh.

Cổ mộ thời Minh Chá Cô Tiếu cũng đã xuống không biết bao nhiêu, cho nên nhận ra nữ tử này mặc chính là áo Thủy Điền thời Minh.

Nhìn xung quanh lầu các hắc thiết kia, không có chút dấu vết nào, nữ tử này lại không giống giả, điều này khiến Chá Cô Tiếu cũng không chắc chắn, chẳng lẽ đây là quỷ quái hay sao. "Đoàng!!" Không nói hai lời, Chá Cô Tiếu giơ tay bắn một phát, viên đạn xé gió, lao thẳng vào mi tâm nữ tử kia.

Lúc này, đám người Trần Ngọc Lâu cũng đã đến bên này, vừa vặn nhìn thấy cảnh Chá Cô Tiếu nổ súng, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cảnh não văng tứ tung, lại không ngờ, viên đạn vừa găm vào mi tâm nữ tử, nữ tử kia liền hóa thành một làn khói nổ tung, nhìn kỹ lại, trong làn khói đó lại lẫn lộn vô số mảnh giấy vụn.

Chá Cô Tiếu đưa tay vớt một cái.

Vừa khéo bắt được mảnh giấy vụn đang bay lơ lửng trong không khí, nhìn kỹ một chút, mới xác nhận. "Đạo huynh, thế nào?" Trần Ngọc Lâu qua đây dò hỏi tình huống. "Nữ tử này nhìn qua giống như người thật, nhưng lại biến thành một đống giấy vụn, nghĩ đến là thủ bút của một cao nhân thời Minh nào đó." Nói xong, Chá Cô Tiếu vỗ vỗ tay.

Mà Nam Vân Đình tìm kiếm xung quanh một hồi, ở phía sau lầu các hắc thiết tìm được một cửa động ẩn nấp.

Cửa động này nhìn qua không phải hình thành tự nhiên.

Nghĩ đến là do tên Quan Sơn Thái Bảo thời Minh kia làm ra.

Xách một ngọn đèn bão, Nam Vân Đình liền đi vào trong động khẩu kia.

Không lâu sau, Nam Vân Đình quả nhiên phát hiện tên Quan Sơn Thái Bảo mặc áo đen mũ đen, giống hệt Quỷ Móc Câu (Câu Tử Quỷ) trên sân khấu kịch.

Mà bên hông Quan Sơn Thái Bảo, đang đeo kim bài Quan Sơn Thái Bảo do hoàng đế ngự ban.

Tên Quan Sơn Thái Bảo này toàn thân là độc, nếu tiếp xúc, khó tránh khỏi sẽ mất đi tâm trí, cho dù là Nam Vân Đình, cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Đành phải tạm thời lui ra khỏi cửa động, gọi với ra ngoài cho Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu. "Tổng bả đầu, Đạo huynh, lại đây." Nghe thấy Nam Vân Đình gọi, hai người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu đều phản ứng lại ngay lập tức, đi về phía cửa động.

Hai người vừa vào, liền dưới ánh đèn bão, nhìn thấy tên Quan Sơn Thái Bảo giống như Quỷ Móc Câu kia.

Quỷ Móc Câu là cách gọi ở thời đại này.

Thường dùng để chỉ quỷ câu hồn, quỷ sai gì đó cũng bao gồm trong đó.

Sơn động này không lớn, ước chừng là do tên Quan Sơn Thái Bảo này tự mình dùng cách gì đó đào ra.

Tên Quan Sơn Thái Bảo này lúc này đang ngồi xếp bằng trong sơn động, hai mắt nhắm nghiền, tuy rằng đang ngồi, nhưng độ cao kia, đều sắp đến ngực Trần Ngọc Lâu, dáng người cũng cực kỳ... vạm vỡ.

Chương 26

Ngón tay phải bắt chỉ quyết, trên người mặc trang phục giống hệt Quỷ Móc Câu trên sân khấu. "Nếu ta nhớ không lầm, tên Quan Sơn Thái Bảo này... là thời Minh đi, bách tính thời Minh tuy rằng sống không tệ, nhưng béo như vậy, nhất định rất hủ bại." Nam Vân Đình mang theo một tia ác thú vị nghĩ thầm.

Lúc xem nguyên tác, hắn chỉ thấy giới thiệu về tên Quan Sơn Thái Bảo này, thân cao thể béo, mặc một bộ trang phục Quỷ Móc Câu, toàn thân vì lúc sống tẩm độc mà biến đen.

Kịch bản Quan Sơn Thái Bảo hoàn toàn không phù hợp với miêu tả trong nguyên tác, hiện tại tận mắt nhìn thấy, cũng không khỏi cảm khái. "Keng" một tiếng, Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh rút Tiểu Thần Phong bên hông ra, khều lấy tấm kim bài bên người Quan Sơn Thái Bảo, đưa lên trước mắt tỉ mỉ đánh giá. "Hửm??" Khi Trần Ngọc Lâu nhìn rõ chữ trên kim bài, lập tức nhíu mày. "Tổng bả đầu, sao vậy?" Chá Cô Tiếu vẫn đang quan sát chỉ quyết của Quan Sơn Thái Bảo, chỉ cảm thấy quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Nghe thấy tiếng "Hửm" của Trần Ngọc Lâu cũng quay đầu nhìn lại.

Mà Trần Ngọc Lâu trực tiếp ném kim bài xuống đất, dùng mũi chân lật nó lại, để Chá Cô Tiếu và Nam Vân Đình có thể nhìn rõ chữ bên trên. "Đạo huynh, Nam huynh, hai người hãy nhìn xem." Chỉ thấy chính giữa kim bài có bốn chữ phồn thể dựng đứng: Quan Sơn Thái Bảo, xung quanh có hoa văn kỳ dị điểm xuyết, nhìn bộ dáng kia, ước chừng có mấy trăm năm lịch sử rồi, tuy rằng người này lúc còn sống bảo dưỡng cái thẻ bài rất tốt, nhưng vì thời gian dài không bảo

dưỡng, kim bài có vài chỗ đều đã biến đen. "Thì ra là thế, thảo nào, thảo nào." Chá Cô Tiếu vỗ tay một cái, rốt cuộc cũng làm rõ nghi vấn trong lòng. "Đạo huynh đã nhìn ra điều gì?" "Tổng bả đầu có chỗ không biết, tiên nhân của Bàn Sơn nhất mạch ta từng bị Quan Sơn Thái Bảo ám toán, tiên nhân đấu pháp với hắn, cuối cùng thắng hiểm trở về, trong sách truyền thừa có ghi chép lại chi tiết về đấu pháp.

Tên Quan Sơn Thái Bảo kia khống chế một loại tế trùng (sâu nhỏ), cho nó bám vào trên người người giấy, sau đó dưới sự khống chế của đại lượng tế trùng, khiến nó có thể đi lại trong mộ, thường dùng để dò xét các loại cơ quan ám đạo.

Người giấy mà chúng ta vừa gặp bên ngoài, e rằng chính là thủ bút của tên Quan Sơn Thái Bảo này." Chá Cô Tiếu nói, tay chỉ vào tay phải của Quan Sơn Thái Bảo, tiếp tục nói: "Chỉ quyết này, chính là chỉ quyết của thuật khống trùng Quan Sơn Thái Bảo, nếu không phải do thời gian đã lâu, tế trùng đều chết hết, e rằng có người đến gần nơi này, người giấy kia sẽ phát động công kích." "Hừ!" Trần Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng: "Sống hại người không ít, chết rồi còn muốn tác quái, hôm nay đụng phải Trần mỗ, thì nợ cũ nợ mới tính toán một thể với hắn." Nói xong, Trần Ngọc Lâu đi ra khỏi sơn động.

Một lát sau, liền dẫn theo mấy chục người quay lại, chỉ vào thi thể Quan Sơn Thái Bảo nói: "Lôi tên này ra ngoài cho ta, đại toạ bát khối (chặt làm tám khúc), tỏa cốt dương hôi (nghiền xương thành tro)!" Đối với mệnh lệnh Trần Ngọc Lâu đưa ra, đạo chúng Tả Lĩnh đều ngạc nhiên, nhưng cũng không vi kháng, dù sao chuyện này bọn họ làm không ít, bọn họ xuất thân nghèo khổ, những vương công quý tộc cổ đại kia, bản thân chết thì thôi, còn kéo theo không ít người vô tội bồi táng.

Gặp phải loại này, nếu thi thể còn nguyên vẹn thì chặt ra, cho mèo hoang chó dại ăn.

Nếu chỉ còn hài cốt, thì lôi ra ngoài, nghiền xương thành tro, để hắn chết cũng không được yên ổn.

Chá Cô Tiếu đối với việc này cũng không có ý kiến gì.

Nhưng thấy đạo chúng Tả Lĩnh không có bất kỳ phòng bị nào, liền muốn đưa tay kéo thi thể kia, vội vàng mở miệng nói: "Chư vị khoan hãy động thủ.

Trên người tên Quan Sơn Thái Bảo này chỗ nào cũng có độc, vẫn là không nên tiếp xúc trực tiếp thì hơn." Trần Ngọc Lâu nghe xong, cũng lập tức phản ứng lại, mở miệng nói: "Nghe Đạo huynh, dùng công cụ." Nói xong, liền quay đầu đi ra ngoài sơn động.

Đạo chúng Tả Lĩnh nghe lời Trần Ngọc Lâu, dùng móc khóa vốn dùng để cố định thang Ngô Công Quải Sơn mang theo bên người, móc vào quần áo, tay chân tên Quan Sơn Thái Bảo kia, rồi kéo ra ngoài.

Nam Vân Đình thấy thế, cũng quay đầu đi ra khỏi tiểu sơn động, không còn tâm tư xem náo nhiệt, bởi vì hắn biết hình ảnh tiếp theo tuyệt đối trẻ em không nên nhìn. "Nam huynh hẳn là không biết, vì sao Trần mỗ lại đối xử với tên Quan Sơn Thái Bảo này như vậy chứ?" Nam Vân Đình vừa đi ra khỏi sơn động, liền thấy Trần Ngọc Lâu đứng ở cửa động, dường như đang đợi mình.

Mà nhìn thấy Nam Vân Đình đi ra, Trần Ngọc Lâu cũng mở miệng hỏi.

Tuy rằng Nam Vân Đình biết, nhưng lại không thể nói thẳng, dù sao đối phương đang đợi mình ở đây, rất rõ ràng là muốn phổ cập kiến thức cho mình một phen. "Quả thực không biết." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu.

Trần Ngọc Lâu chắp hai tay sau lưng, đợi Nam Vân Đình đi tới, hắn cũng quay đầu, hai người song song đi ra ngoài.

Vừa đi, Trần Ngọc Lâu vừa nói: "Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, bốn cái tên này lưu truyền rất rộng trong giang hồ, nhìn có vẻ phong quang, nhưng lại gánh vác quá nhiều.

Thời Minh, có một nhóm người tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo hoành không xuất thế, phụ trách việc xây dựng hoàng lăng, rất được hoàng thất tin tưởng.

Nhưng mà, tên Quan Sơn Thái Bảo này không biết thế nào là tri túc, hắn vì để cho nhất mạch của mình đăng đỉnh ngành đảo đấu, lại động tay động chân trên hoàng lăng, tuyên bố trừ bỏ bốn phái chúng ta ra, không ai có thể vào được." Chuyện về sau, cũng không cần Trần Ngọc Lâu nói nốt.

Trần Ngọc Lâu cũng không tiếp tục nói.

Nói cho cùng, Quan Sơn Thái Bảo động tay động chân trên hoàng lăng, khiến hoàng thất nảy sinh sát ý đối với tứ phái đảo đấu.

Hủy đi Phát Khâu ấn duy nhất, Mạc Kim phù đập nát chỉ còn lại ba cái, Tả Lĩnh bị quan binh chinh thảo, tử thương thảm trọng, có mấy lần suýt chút nữa bị diệt truyền thừa.

Chỉ có Bàn Sơn, hành tung bất định, may mắn thoát nạn.

Từ đó về sau, Phát Khâu Thiên Quan biến mất trong lịch sử, Mạc Kim Hiệu Úy nhất mạch cũng nhờ vào việc một mình Trương Tam Liên Tử đeo ba cái Mạc Kim phù mới được truyền thừa.

Mà Tả Lĩnh, trong loạn thế một lần nữa phát triển, hiện giờ cũng có mười mấy vạn Lực sĩ Tả Lĩnh, coi như là phái phát triển tốt nhất trong tứ phái. "Nếu hiện tại để Trần mỗ gặp được truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, thì Trần mỗ còn có thể dựa theo quy củ giang hồ, nước sông không phạm nước giếng, nhưng thi thân Quan Sơn Thái Bảo thời Minh này, Trần mỗ lại không thể để hắn an ninh." Nam Vân

Đình gật đầu: "Việc Tổng bả đầu làm, cũng có lý." Hai người dừng bước, đánh giá bốn phía.

Không gian dưới Đan tỉnh này cũng không tính là nhỏ, nhưng nói lớn cũng không lớn lắm.

Đối với cây quế kia, Nam Vân Đình có suy nghĩ, tuy rằng biết cây quế này không mang đi được, nhưng mang chút cành lá gì đó, đợi Nam gia thôn di dời đến nơi mới, hắn có thể mượn âm khí trong cây quế, làm chút chuyện.

Ví dụ như, bày một cái Mê Hồn Trận.

Đại loạn sắp tới, cho dù Nam Vân Đình cuối cùng sẽ lựa chọn vì quốc gia góp một phần sức lực, nhưng cũng muốn bảo hộ người trong Nam gia thôn một sự yên ổn.

Trong Hám Long Kinh có ghi chép rất nhiều trận pháp.

Tuy không thần kỳ như trong truyền thuyết, nhưng bảo vệ một cái thôn, dư dả. "A a a!!" Ngay khi Nam Vân Đình nhìn cây quế suy tư, bên phía sơn động truyền đến một tiếng hét thảm thiết thê lương.

Trần Ngọc Lâu đang chỉ huy Lực sĩ Tả Lĩnh vận chuyển, cùng với đám người Chá Cô Tiếu, trong lòng đều thắt lại.

Nhìn lại bên phía sơn động, tiếng hét thảm thiết không ngừng truyền đến, không biết qua bao lâu mới dừng lại.

Không gian nhỏ này yên tĩnh trở lại.

Chúng đạo nhân xách đèn mỏ, đèn bão nhìn về phía sơn động, ai nấy đều nâng cao cảnh giác mười hai phần.

Rất nhanh, một bóng người từ bên trong đi ra, tiếp theo là bóng thứ hai, thứ ba...

Mấy bóng người này không phải ai khác, chính là đám đạo chúng

Tả Lĩnh vừa bị Trần Ngọc Lâu gọi vào, chuẩn bị đem tên Quan Sơn Thái Bảo kia nghiền xương thành tro.

Mấy người này hiện tại cứ như trúng tà, bước chân tập tễnh, dáng vẻ giống hệt tang thi trong phim nước ngoài. "Đù má, bên trong làm sao vậy?" Một gã Lực sĩ Tả Lĩnh hỏi một người trong đó.

Nhưng người kia tịnh không mở miệng nói chuyện, từng bước từng bước tiếp cận gã Lực sĩ Tả Lĩnh nọ.

Gã Lực sĩ Tả Lĩnh trong lòng cảm thấy không ổn, lùi lại vài bước, hắn không lùi còn đỡ, hắn vừa lùi, người kia cứ như đột nhiên lên cơn, tăng tốc độ, lao về phía hắn.

Lao đến gần, liền giơ hai tay chộp về phía cổ gã Lực sĩ Tả Lĩnh. "Không ổn!" Trần Ngọc Lâu ngay lập tức nắm chặt cán dao Tiểu Thần Phong, chuẩn bị ra tay.

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn.

Ngay khi người kia tấn công như thạch lạc chí (mất trí), Nam Vân Đình đã lao tới, áp sát người, nhấc chân phải, mũi chân dùng sức điểm vào xương cụt của người này.

Người này bị Nam Vân Đình điểm một cái, cả người lảo đảo ngã xuống, toàn thân co giật.

Nam Vân Đình cũng làm y như vậy, hạ gục mấy kẻ trúng chiêu còn lại.

Sau đó ngồi xổm xuống, mượn ánh đèn bão kiểm tra, tuy rằng người này toàn thân co giật, không thể cử động, nhưng vẫn muốn phát động công kích với Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hắn, liền cảm thấy không ổn, dù sao thứ này dường như không lây truyền.

Trong nguyên kịch, Trần Ngọc Lâu cũng là chạm vào kim bài Quan Sơn Thái Bảo mới trúng chiêu.

Chương 27

Đang nghĩ ngợi, Nam Vân Đình liền cảm giác một cỗ nguy cơ ập lên trong lòng, cả người như mũi tên rời cung, nhanh chóng lùi về phía sau.

Đèn bão trong tay cũng vung về phía trước.

Đợi Nam Vân Đình đứng vững gót chân, nhìn về phía đèn bão.

Chỉ thấy, trên vách kính đèn bão đang dính xác một con sâu nhỏ, đèn bão này xuống mộ không biết đã thắp bao lâu, vách kính nóng vô cùng, thế mà trực tiếp thiêu chết con sâu nhỏ này.

Mà sau khi con sâu nhỏ chết, gã Lực sĩ Tả Lĩnh kia cũng khôi phục thần trí, bởi vì toàn thân co giật, đau đớn hét toáng lên.

Trần Ngọc Lâu đi lên, hỏi Nam Vân Đình: "Nam huynh, thế nào rồi?" "Có lẽ là tên Quan Sơn Thái Bảo kia đã động tay động chân lên chính mình, lưu lại hậu thủ trên người." Nam Vân Đình giơ đèn bão lên, cho mọi người xem xác con sâu nhỏ kia.

Chá Cô Tiếu nhìn thấy là do sâu nhỏ làm chuyện tốt, trực tiếp quay đầu nói với Hoa Linh: "Hoa Linh, đưa cỏ Kết Vĩ cho ta." "Được." Hoa Linh mở hòm thuốc, từ bên trong bốc ra một nắm thảo dược, đặt vào tay Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu lấy ra một cái hỏa chiết tử, đi đến bên cạnh mấy gã Lực sĩ Tả Lĩnh bị Nam Vân Đình hạ gục, châm lửa đốt cỏ Kết Vĩ.

Rất nhanh, mấy gã Lực sĩ Tả Lĩnh liền khôi phục thần trí, sâu nhỏ bị khói đốt từ cỏ Kết Vĩ hun chết ngất.

Cỏ Kết Vĩ, hay còn gọi là cỏ Bàn Xà, kịch độc.

Sau khi đốt lên, bất kể là loại côn trùng gì đều có thể bị hun chết,

cho dù là rắn chuột loại này cũng không dám dễ dàng tới gần, nhưng đối với người thì thương hại không lớn.

Bàn Sơn nhất mạch nhiệt tình tìm kiếm Mộc Trần Châu, cho nên thường xuyên tìm chỗ nghỉ ngơi, lúc nghỉ ngơi đốt lên một nắm, đảm bảo lúc ngủ không có muỗi trùng chuột kiến quấy rầy.

Mà trong lúc đó, mọi người cũng từ trong miệng đám Lực sĩ Tả Lĩnh vừa tỉnh lại biết được chuyện vừa xảy ra.

Thì ra, mấy người này vừa mới móc câu vào người Quan Sơn Thái Bảo, đang chuẩn bị kéo cái xác kia ra, thì cảm giác có thứ gì đó cắn mình một cái.

Sau đó liền cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Chuyện về sau, bọn họ liền không có ấn tượng nữa.

Trần Ngọc Lâu nghiến răng ken két, lấy đèn bão từ trong tay gã Lực sĩ Tả Lĩnh bên cạnh, đi vào lại trong sơn động.

Một lát sau, trong sơn động liền có ánh lửa truyền đến.

Lần này, không cần hỏi cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, chuyến hạ mộ này, Trần Ngọc Lâu vốn đã tổn thất không ít huynh đệ, lại bị một đồng nghiệp đã chết chơi một vố.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâu làm sao có thể nhịn.

Cho nên, châm một mồi lửa đốt sạch.

Bên kia, Nam Vân Đình xin mấy gã Lực sĩ Tả Lĩnh một tấm vải đen, cùng Côn Luân mượn rìu khai sơn, liền động thủ với cây quế.

Hắn chặt một cành cây gần mặt đất nhất xuống, cắt lấy vài đoạn, dùng vải đen bọc lại, ném cho Nam Viêm.

Phân phó Nam Viêm lát nữa ra ngoài tìm cái gì đó đựng, mang về thôn là được, cũng không có việc gì khác.

Mà thấy phía dưới này không còn tình huống gì khác phát sinh, Nam Vân Đình cũng thuận theo thang Ngô Công Quải Sơn, dẫn đám người Nam gia trở về Đan tỉnh.

Trong Đan tỉnh chọn một cỗ quan tài còn tính là hoàn chỉnh, chưa bị độc thủ của Lực sĩ Tả Lĩnh tàn phá, mang về cung điện.

Lúc này La Lão Oai đang lúc xuân phong đắc ý.

Bảo vật cuồn cuộn không ngừng, chỉ riêng khiêng đồ đã mất ba tiếng đồng hồ, bên ngoài trời đã sáng rõ, hắn giao việc vận chuyển cho phó quan của mình là Tiểu Dương Tử (Dương phó quan), liền quay lại bên cung điện này.

Ai ngờ, vừa từ cửa điện đi vào, suýt chút nữa đâm sầm vào một cỗ quan tài. "Vân Đình huynh đệ a, cậu làm cái gì thế này?" Vốn định nổi đóa chửi mẹ nó, La Lão Oai nhìn thấy người khiêng quan tài lại là đám người Nam Vân Đình, tà hỏa trong lòng lập tức đè xuống không ít.

Có điều, hắn cũng tò mò, Nam Vân Đình bọn họ lôi cái quan tài làm cái gì. "La soái chê cười rồi, chúng ta lần này ra cửa tịnh không mang bao nhiêu công cụ, thi hài Vân Giang đại ca, tại hạ còn cần thu liễm, cũng không thể cứ thế xách về được." Nam Vân Đình nói xuôi theo, bảo Nam Viêm bọn họ mở quan tài ra, đổ "nguyên chủ" bên trong ra, ném sang một bên, đặt tro cốt Nam Vân Giang đã được gói ghém xong vào trong quan quách.

Thời đại này dù sao cũng không có hũ tro cốt gì đó, quan tài tuy lớn, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.

Mà La Lão Oai thấy đám người Nam Vân Đình như vậy, cũng mất tâm tư tiếp tục truy hỏi, hắn cũng là người vô tư, không sợ Nam Vân Đình bọn họ dùng quan tài mang thứ gì đó chạy trốn.

Theo suy nghĩ hiện tại của La Lão Oai, đám người Nam Vân Đình

lần này hạ mộ bỏ công sức nhiều nhất, cho dù lấy chút đồ gì đó, La Lão Oai cũng không để ý, dù sao một cái quan tài, lại có thể chứa được bao nhiêu đồ.

Nam Vân Đình không biết suy nghĩ của La Lão Oai, sau khi thu liễm tro cốt xong, ném mấy mảnh vỏ giáp Lục Sí Ngô Công vào góc quan tài, coi như đồ bồi táng.

Đóng nắp quan tài lại.

Tâm trí Nam Vân Đình liền không còn ở Bình Sơn nữa.

Hắn muốn mau chóng trở về Nam gia thôn, sắp xếp chuyện di dời.

Có điều, bất kể là di dời hay xây dựng tộc địa mới, đều cần bỏ không ít công phu, gấp cũng không gấp được.

Tuy nhiên, suy nghĩ lúc này của Nam Vân Đình lại là: Càng sớm về càng tốt, đưa Nam Vân Giang về nhà, sau đó bắt tay vào sắp xếp chuyện gia tộc.

Chính gọi là "quan tâm tắc loạn", càng nghĩ càng loạn.

Trong chốc lát, Nam Vân Đình thế mà cũng có chút cấp thiết muốn trở về trong thôn.

Khiêng quan tài, Nam Vân Đình dẫn một đám người Nam gia men theo mộ đạo đi ra khỏi cổ mộ Bình Sơn.

Bên ngoài, binh lính dưới trướng La Lão Oai, đang dưới sự dẫn dắt của Dương phó quan, phân loại vàng bạc châu báu, vàng bạc loại có thể trực tiếp bán được quy về một loại, đồ cổ ngọc khí gì đó phân về một loại.

Tuy rằng có chút loạn, nhưng cũng có chút trật tự.

Nhìn thấy Dương phó quan, đôi mắt Nam Vân Đình khẽ híp lại.

Tên này nhìn qua thì ra dáng ra hình.

Nhưng thực tế sau gáy có phản cốt, trong nguyên tác, cái tên họ Dương này tự tay giết chết ân nhân cứu mạng, cũng là người có ơn nâng đỡ mình là La Lão Oai.

La Lão Oai tuy rằng tính cách không ra gì, nhưng trong tiến trình ban đầu, khi biết là Dương phó quan phản bội mình, hơn nữa dùng súng chỉ vào mình, hán tử tính tình nóng nảy, đại đại liệt liệt này hổ mục hàm lệ, không còn nửa điểm khát vọng sống, khích tướng Dương phó quan, một lòng cầu chết.

La Lão Oai đối với binh lính dưới tay, không đánh thì mắng, thậm chí sẽ rút súng giết người, nhưng đối với Dương phó quan tuy có đánh có mắng, nhưng chưa bao giờ có ý định giết đối phương.

Mấy năm thời gian a, chậc chậc, con sói nuôi không quen. "Nam tiên sinh." Dương phó quan chú ý tới mấy người Nam Vân Đình từ lỗ trộm mộ đạo đi ra, lập tức đón tiếp, vẻ mặt nhiệt thiết.

Nam Vân Đình không biết trong bụng đối phương chứa cái ruột hoa gì, nhưng luận diễn xuất, hắn hai kiếp làm người, tự nhiên không thể thua người khác. "Mấy vị huynh đệ bận rộn cả đêm, có khả năng đều đói bụng rồi, bên kia đã chuẩn bị đồ ăn cho các huynh đệ, mọi người ăn no uống say, sau đó liền có thể nghỉ ngơi rồi." "Vậy thì đa tạ Dương phó quan." Nam Vân Đình chắp tay, sau đó dẫn một đám người đi về một bên.

Đồ ăn là do La Lão Oai phân phó.

Bánh bao bột mì to tướng, thịt luộc, nhìn qua là món hầm thập cẩm, gà rừng, thỏ, heo rừng các loại thịt đều có.

Bên cạnh còn có mấy cái vò, đựng cái gì, nhắm mắt cũng đoán được.

Nam Vân Đình cúi người xuống, dùng mũi ngửi ngửi. "Thơm quá,

Dương phó quan phí tâm rồi." "Vậy chư vị huynh đệ cứ tự nhiên, bên kia còn có việc, tôi đi xử lý một chút." Nam Vân Đình chắp tay, sau đó vẫy tay với đám người Nam gia bên cạnh: "Mọi người đều qua đây lấy chút đồ điền bụng đi." Vừa rồi Nam Vân Đình ngửi thử, phát hiện trong này tịnh không có hạ độc, ước chừng Dương phó quan biết trong đội ngũ có Chá Cô Tiếu, Hoa Linh loại người tinh thông dược lý này, nếu bị tra ra, hắn gánh không nổi.

Thấy bên Nam Vân Đình đã gọi một đám người bắt đầu ăn, Dương phó quan bên kia cũng cúi đầu trầm tư.

Ở trong mộ, Dương phó quan vẫn luôn đi theo bên cạnh La Lão Oai, kiến thức được sự lợi hại của người Nam gia.

Lục Sí Ngô Công đao thương bất nhập như vậy, lăng là bị bọn họ sống sờ sờ làm thịt, cho dù trong tay có súng, trong lòng Dương phó quan cũng không có đế (không chắc chắn).

Cộng thêm, lần này hạ mộ, Công binh Quật Tử Doanh cùng Tả Lĩnh tổng cộng tổn thất cả trăm người, căn bản không thương tổn đến nguyên khí song phương, mà người Nam gia này chỉ tổn thất một người mà thôi.

Chương 28

Dương phó quan lo lắng, có người Nam gia ở đây, đến lúc đó Mã Trấn Bang nuốt không trôi Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Dương phó quan chính là một quân cờ ngầm.

Hắn và Mã Trấn Bang, một kẻ ngoài sáng, một kẻ trong tối, đến lúc đó trong ứng ngoại hợp, bắt lấy La Lão Oai không phải là vấn đề.

Nhưng nếu Nam Vân Đình còn ở đó, chưa đợi hắn kịp chĩa họng súng vào phe mình, e rằng đã bị Nam Vân Đình bóp chết rồi.

Càng nghĩ, trán Dương phó quan càng lấm tấm mồ hôi lạnh, dù sao hắn hiện tại đã đứng ở đầu sóng ngọn gió, chỉ có thể tiến không thể lùi.

Nếu lùi, Mã Trấn Bang sau khi nuốt trọn La Lão Oai mà nói toạc sự tình ra, hắn cũng mất mạng.

Chỉ có thể nghĩ cách khác.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương và La Lão Oai lần lượt từ trong Bình Sơn đi ra. "Tiểu Dương tử, khuân thuốc nổ lại đây." La Lão Oai vừa ra tới nơi liền mở miệng ra lệnh cho Dương phó quan. "Rõ!" Dương phó quan lập tức đi sắp xếp.

Rất nhanh, hai gánh thuốc nổ đã được binh lính khiêng tới. "La soái, nổ chỗ nào?" "Đây." La Lão Oai chỉ vào cửa hang phía sau.

Đây không phải ý định của riêng hắn.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu khi đi ra đều cảm nhận được một luồng âm khí, không biết là từ cây quế kia phát ra hay là thứ gì khác.

Tóm lại trong bóng tối vẫn còn nguy cơ tồn tại.

Thêm vào đó là đám rết con chưa bị tiêu diệt hết, đều là mối đe dọa tiềm tàng.

Bảo hóa trong Bình Sơn đã bị bọn họ khuân đi bảy tám phần, Trần Ngọc Lâu cũng định chủ ý dừng lại ở đây.

Chá Cô Tiếu lần này thu hoạch được hai thứ.

Một là Quỷ Đầu Đằng, có thể kéo dài thời gian tồn tại cho tộc Trát Cách Lạp Mã.

Hai là tin tức về Mộc Trần Châu.

Bên trong chỉ rõ một manh mối: Hắc Thủy Thành, Thông Thiên Đại Phật Tự.

Đó là mật hàm từ một vị tướng quân được Đại hoàng đế Nguyên triều phái đi lấy Mộc Trần Châu, còn về thật giả, là hoàng đế bị lừa hay là gì khác thì không ai biết.

Mật hàm này Chá Cô Tiếu tìm được trong hắc thiết các lâu.

Có manh mối, Chá Cô Tiếu cũng không vội, hắn định đợi sự việc bên này kết thúc sẽ về tộc địa Trát Cách Lạp Mã một chuyến, một là báo tin hỷ của Nam Vân Đình và Hoa Linh, hai là đưa Quỷ Đầu Đằng về để người trong tộc đời này có thể sống thêm một thời gian. "Huynh đệ, cạn!" Buổi chiều, bên ngoài mộ đạo Bình Sơn đã bị nổ sập, La Lão Oai giơ bát rượu lớn, phấn khích hét lớn. "Cạn!" Lần này hạ mộ thành công, trở về ai nấy đều được chia tiền, điều này khiến bọn họ rất hưng phấn.

Trần Ngọc Lâu và đạo chúng Tá Lĩnh cũng nâng chén chúc tụng, bất quá đều không dám uống quá nhiều.

Nam Vân Đình sau khi kính rượu liền nói về việc mình phải đưa

thi hài Nam Vân Giang về quê.

Đối với việc này, Trần Ngọc Lâu muốn giữ Nam Vân Đình lại thêm cũng không có lý do, nên trực tiếp gật đầu đồng ý.

Nam Vân Đình nhân lúc mặt trời chưa xuống núi, liền dẫn theo người Nam gia khiêng quan tài xuống Bình Sơn.

Dương phó quan đứng sau lưng La Lão Oai mắt sáng lên.

Trong lòng hô to "Trời giúp ta rồi", hắn cũng phái thân tín đi báo tin cho Mã Trấn Bang, thả cho bọn Nam Vân Đình rời đi.

Không phải Dương phó quan không muốn liên lụy người thường, mà là hắn có toan tính riêng.

Nam Vân Đình đi rồi, nhưng sư huynh muội Chá Cô Tiếu thì chưa, với thân thủ của những người Nam gia kia, nếu có thể thu về dưới trướng mình, đến lúc đó diệt Mã Trấn Bang, mình độc hưởng binh quyền hai nơi, chẳng phải diệu kế sao?

Điều hắn không biết là, Nam Vân Đình đi rồi, nhưng không thực sự rời đi.

Trước khi trời tối, đoàn người Nam Vân Đình khiêng quan tài đến Miêu trại, tìm trại chủ nhờ tìm một cái sân trống, dựng linh đường đơn giản, an trí Nam Vân Giang, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Sáng hôm sau.

La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu dẫn theo đạo chúng Tả Lĩnh cùng binh sĩ vận chuyển bảo vật lấy được từ Bình Sơn, hồ hởi trở về Tán Quán.

Đang định mở cửa, tai Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu khẽ động, sắc mặt đại biến. "Không ổn, rút!" Bọn họ thính lực rất tốt, cách sơn môn mà lại nghe thấy tiếng hít thở của rất nhiều người từ trong Tán

Quán.

Nhưng Trần Ngọc Lâu vừa quay đầu hô lên, phía sau liền vang lên tiếng động rào rào.

Từ rừng cây bên cạnh xông ra mấy trăm người, trực tiếp bao vây Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Đối mặt với họng súng, dù là Trần Ngọc Lâu cũng không dám khinh cử vọng động.

Lúc này, một giọng nói từ phía sau truyền đến. "Trần Tổng bả đầu, ngài định đi đâu thế?" Trần Ngọc Lâu quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trong Tán Quán, một đám binh sĩ mặc quân phục Điền quân xông ra, cùng với mấy trăm người bên ngoài vây chặt bọn họ vào giữa. "Đoàng!" La Lão Oai chộp lấy khẩu súng ngắn ổ xoay cán ngà voi, bắn chỉ thiên một phát. "Mẹ kiếp, Mã Trấn Bang, thằng cháu rùa nhà ngươi lại dám đến địa bàn của lão tử, hôm nay lão tử không giết chết ngươi, lão tử không mang họ La!" "Ha ha, La soái hình như có chút không rõ tình thế nhỉ, hay là...

Dương phó quan, ngươi dạy dỗ La soái một chút?" "Mã..." La Lão Oai đang định tiếp tục chửi bới thì cảm giác một họng súng dí vào thái dương mình, quay đầu lại nhìn thì thấy phó quan Tiểu Dương tử đang dùng súng chỉ vào mình.

Phía sau, doanh súng ngắn được hắn coi là thân tín, từng người một cầm vũ khí chĩa vào "người mình".

Lần này, dù La Lão Oai có ngốc đến đâu cũng biết chuyện gì đang xảy ra. "Tiểu Dương tử, ngươi phản bội ta?!" "La soái... xin lỗi nhé, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi chỉ muốn có một tiền đồ tốt hơn." Dương phó quan nội tâm cũng có chút giằng xé, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. "Tước súng bọn chúng, trói lại, kẻ nào phản kháng

giết không tha." "Rõ." Mã Trấn Bang cầm súng, mắt liếc nhìn những rương bảo hóa phía sau La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu. "Mấy thứ bảo bối này, khiêng hết vào trong cho ta, đợi xử lý xong việc ở đây rồi mang đi." Điền quân dưới lệnh Mã Trấn Bang chuẩn bị đi tước súng của đội ngũ La Lão Oai và Tá Lĩnh, sau đó trói người.

Nhưng ngay lúc này. "Vút vút vút..." Một loạt tiếng xé gió truyền vào tai Chá Cô Tiếu, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Tên Điền quân đang tiếp cận định trói hắn còn đang nghi hoặc, nhưng giây tiếp theo hắn đã không còn cơ hội nghi hoặc nữa, bởi một con dao bay từ trong rừng cây phi ra, xuyên thủng gáy hắn.

Chá Cô Tiếu nghiêng người tránh né, thi thể tên Điền quân ngã gục xuống đất. "Cái gì?!" Mã Trấn Bang trừng lớn mắt.

Hắn nhìn thấy dao bay cái này nối tiếp cái kia bay ra từ rừng cây, phương hướng hoàn toàn không thể xác định, cho nên căn bản không thể né tránh.

Dương phó quan cùng đám người doanh súng ngắn cũng trở thành đối tượng được "quan tâm" đặc biệt.

Dương phó quan bị xuyên thủng cánh tay, trăm người của doanh súng ngắn hễ ai giơ súng đều bị bắn vỡ đầu. "Huynh đệ, giết chết lũ Điền quân này cho ta!" La Lão Oai siết chặt khẩu súng cán ngà voi, liên tiếp nã đạn về phía Mã Trấn Bang.

Chương 29

Mã Trấn Bang chưa kịp phản ứng đã bị đạn bắn thủng mấy lỗ trên người, mất mạng tại chỗ.

Chá Cô Tiếu rút hai khẩu súng Hộp pháo (Mao-se), thương pháp là đặc điểm lớn nhất của hắn, mỗi lần bóp cò đều có một người ngã xuống.

Mã Trấn Bang chết, Dương phó quan bị thương ngã xuống đất, bị mấy gã lực sĩ Tá Lĩnh đè xuống không thể động đậy.

Lúc này hắn tâm như tro tàn.

Trận chiến kết thúc rất nhanh, đám Điền quân thấy Mã Trấn Bang đã chết, nào còn dũng khí chiến đấu, đều trực tiếp đầu hàng.

Ngay khi chiến đấu kết thúc, Nam Vân Đình từ trong rừng cây bước ra, theo sau là 79 người Nam gia.

Tối qua bọn họ ở tại Miêu trại, mượn chỗ bắt đầu chuẩn bị vũ khí.

Họ chọn dùng những vật trang trí bằng sắt treo trên nhà của người Miêu, mài thành dao bay đơn giản.

Số lượng không nhiều, chỉ có năm trăm cái, bất quá cũng đủ để ứng phó tình huống hôm nay. "Ha ha ha, ta cứ tưởng là lộ thiên binh thiên tướng nào tương trợ, hóa ra là Nam gia huynh đệ.

Ơn ngày hôm nay, Lão La ta ghi nhớ." La Lão Oai chắp tay với đám người Nam Vân Đình. "Sau này, bất kể Nam gia huynh đệ có việc gì, cứ việc đến tìm ta, Lão La tuyệt đối nghĩa bất dung từ.

Huynh đệ chờ ở đây một chút, nhưng hiện tại, ta phải giải quyết việc nhà đã." La Lão Oai nhìn Dương phó quan đang bị áp giải trên

mặt đất, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Hắn đi tới, xua mọi người ra, sau đó xách Dương phó quan đi vào rừng cây nhỏ.

Vài phút sau.

Từ hướng rừng cây truyền đến một tiếng súng nổ.

Nam Vân Đình quay đầu nhìn lại, thấy trong rừng cây, La Lão Oai chắp tay sau lưng đứng tại chỗ, đối diện hắn là Dương phó quan đang quỳ, đã tự sát bằng súng, ngã ngửa ra sau.

Chắc lại là một màn kịch "ta khuyên ngươi cải tà quy chính".

Dùng lời của Hoa Cường mà nói: Cho ngươi cơ hội mà ngươi không dùng được a.

Nếu Dương phó quan vừa rồi nổ súng bắn La Lão Oai, thì hắn có khả năng rất lớn trực tiếp nắm quyền kiểm soát cả hai thế lực quân phiệt Tương Tây và Điền quân.

Nhưng hắn có cái tâm đó mà không có cái gan đó.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể tự sát.

Việc này cũng chẳng liên quan gì đến Nam Vân Đình.

La Lão Oai từ trong rừng đi ra, sai mấy tên công binh đi chôn Dương phó quan, sau đó nhìn Nam Vân Đình hỏi: "Huynh đệ, biết dùng thứ đồ chơi này không?" Hắn nhặt khẩu súng lục Browning của Mã Trấn Bang dưới đất lên, đưa cho Nam Vân Đình. "Tuy rằng các huynh đệ dùng phi đao cũng rất lợi hại, nhưng hiện tại thời đại bất đồng, cầm hàng nóng thì cái eo mới cứng được." Có lẽ do tính cách, La Lão Oai không muốn nợ một đống ân tình, ơn cứu mạng này hiện tại khẳng định chưa trả hết được ngay, nhưng làm được gì thì cứ làm. "Vậy tại hạ xin không khách sáo, đa tạ." "Ha ha ha, là Lão La ta nên

cảm ơn ngươi mới đúng, nếu không có Nam gia chư vị huynh đệ giúp đỡ, Lão La ta hiện tại có khi đã đi uống canh Mạnh Bà rồi." La Lão Oai vô cùng hào phóng, tuyên bố giải tán doanh súng ngắn phản bội, toàn bộ số súng Hộp pháo (Mao-se) kia đều tặng cho Nam Vân Đình.

Tính ra ít nhất cũng có hơn hai trăm khẩu, còn chưa tính số để lại trong mộ.

La Lão Oai tặng súng và đạn xong liền đi chỉnh đốn đội ngũ, xử lý vấn đề tù binh Điền quân.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu lúc này đi tới, chắp tay nói với Nam Vân Đình: "Nam huynh, đại ân không lời nào cảm tạ hết, đợi chuyến này người về thôn chỉnh đốn xong, hãy đến Thường Thắng Sơn, ta nhất định khoản đãi chư vị thật tốt." "Vậy làm phiền Trần Tổng bả đầu." Chuyến này, thu hoạch của mọi người đều không nhỏ, tuy không xảy ra những chuyện như trong nguyên tác, nhưng người có mặt đều là kẻ tinh ranh.

Đầu tiên, Trần Ngọc Lâu không còn ý nghĩ bài xích Hoa Mã Quải nữa.

Khi doanh súng ngắn chĩa súng vào Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải gần như theo bản năng chắn giữa Trần Ngọc Lâu và họng súng.

Kẻ thù không đội trời chung của La Lão Oai đã chết, tiếp theo hắn chỉ cần từng chút một nuốt trọn Điền quân là xong.

Nam Vân Đình được ân tình của mọi người, lại được một lô súng tiểu liên Đức thượng hạng, còn khẩu Browning kia lại chẳng chứa được bao nhiêu đạn, còn rất nhỏ.

Về sau, lúc nói chuyện với Hoa Linh, Nam Vân Đình tặng nó cho nàng làm món quà nhỏ. ... "Tộc trưởng về rồi, Tộc trưởng về rồi!!" Ba ngày sau, tại Nam gia thôn.

Đoàn người Nam Vân Đình vừa xuất hiện ở cuối con đường, Nam Bạch - người luôn nhiệt tình canh gác ở cổng thôn - chỉ trong vài phút đã loan tin đi khắp thôn.

Mọi người nghe tiếng Nam Bạch hô hoán đều bỏ dở việc trên tay, hướng về phía cổng thôn.

Trong đó bao gồm cả Tam a công Nam Thiên Tường, người đã rút lui thành công từ Thường Thắng Sơn.

Chính là cái gọi là "cận hương tình khiếp" (gần quê lòng lại rụt rè).

Người Nam gia vốn đang nôn nóng muốn về quê, nhìn thấy Nam gia thôn và mọi người ra đón, lại sinh ra vài phần muốn lùi bước.

Nếu bọn họ trở về không thiếu một ai, bọn họ có thể ngẩng cao đầu đi đến trước mặt người nhà, kể cho họ nghe mình đã gặp những gì.

Thị lực của Nam Vân Đình và Nam Viêm đều rất tốt, liếc mắt liền khóa chặt một người phụ nữ đang ngóng về phía này ở rìa đám đông.

Trong lòng người phụ nữ này còn bế một bé trai khá khỉnh, chính là vợ con của Nam Vân Giang.

Nam Vân Đình còn chưa nghĩ xong lát nữa phải nói thế nào, đã thấy Nam Dương - người nhỏ tuổi nhất, sống sót dưới sự tấn công của Lục Sí Ngô Công - tăng tốc độ chạy đến bên cạnh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ tên Bạch Tĩnh, gả qua đây đổi họ theo chồng là Nam Bạch thị, là người cần cù, tháo vát.

Thấy Nam Dương lao thẳng về phía mình, Bạch Tĩnh ngẩn người.

Đứng ở một bên khác, mẹ ruột của Nam Dương là Tống Dung

cũng ngẩn ra.

Nam Dương là trụ cột trong nhà, cha của Nam Dương trong lúc Nam Vân Đình dẫn đội lên núi săn thú đã bị heo rừng húc rơi xuống núi.

Khi tìm thấy người thì thi thể đã bị thú hoang gặm mất hơn nửa, thê thảm vô cùng.

Nhưng sau đó khi Nam Vân Đình tổ chức đội ngũ, Tống Dung vẫn ra sức ủng hộ Nam Dương gia nhập.

Có thể nói, sinh ra ở Nam gia thôn, nếu là thời thịnh thế thì dù tàn phế cũng sống rất tốt, nhưng thời loạn lạc này thì khác. "Tiểu Dương, cháu làm gì vậy?" Thấy Nam Dương chạy đến trước mặt mình, "bịch" một cái quỳ xuống, cả hai người phụ nữ đều ngơ ngác. "Bạch dì, xin lỗi...

Giang...

Giang thúc vì cứu cháu... thúc ấy... mất rồi." Nam Dương lắp bắp nói hết câu.

Bạch Tĩnh nghe xong, chỉ thấy đầu óc ong lên một cái.

Tống Dung đi tới nghe thấy vậy cũng sững sờ, sau đó cũng quỳ xuống bên cạnh Nam Dương.

Đúng là con quỳ trước, mẹ đến cũng quỳ theo.

Sinh động vô cùng.

Khi đội ngũ đi tới gần, Bạch Tĩnh mới nhìn thấy mọi người đang vây quanh một vật được gói bằng vải bạt, hóa ra... là quan tài.

Chương 30

Bạch Tĩnh nhìn hai người đang quỳ trước mặt, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, đưa tay đỡ hai người dậy. "Tống tỷ tỷ, Tiểu Dương, Vân Giang làm vậy là đúng, mọi người không cần như thế.

Cháu tuổi còn nhỏ, là tương lai của thôn chúng ta, Vân Giang..." Nói được một nửa, Bạch Tĩnh không nói tiếp được nữa.

Lừa đi lừa lại, đến bản thân cũng không lừa được.

Chuyện này là sao đây.

Thấy tình cảnh này, Nam Vân Đình và Nam Viêm nhìn nhau một cái, sau đó bước nhanh tới trước đám người.

Vì từng trải qua chuyện của cha Nam Dương và những người khác, nên Nam Vân Đình không phải lần đầu đối mặt với tình huống này, nhưng hạ mộ dẫn đến nhân viên giảm sút thì đây là lần đầu tiên.

Người trong Nam gia thôn đều từng tiếp xúc qua Hoán Long Kinh, kể cả người lớn tuổi nhất là Tam a công.

Cho nên Nam Vân Đình không lo lắng âm khí từ trong mộ mang về sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của họ. "Bạch tẩu..." Nam Vân Đình định nói những lời đã chuẩn bị sẵn, nhưng vừa mở miệng đã bị Bạch Tĩnh ngắt lời. "Tộc trưởng, ngài không cần nói gì cả.

Đương gia nhà tôi đi rồi, trong lòng tôi tuy khó chịu nhưng cũng sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Chàng là anh hùng, con trai tôi sau này nhất định cũng sẽ tiếp bước cha nó, làm những việc cha nó từng làm." Bạch Tĩnh nói một tràng khiến Nam Vân Đình ngớ người, nhưng nghĩ lại thì dường như cũng chẳng có gì không đúng.

Nam gia thôn, hay nói đúng hơn là Nam gia chính là như vậy.

Nam Vân Đình sờ từ hông ra viên nội đan của Lục Sí Ngô Công, đưa tới trước mặt Bạch Tĩnh. "Tẩu tử, tẩu cũng nói rồi, Tiểu Lâm tương lai phải tiếp bước Vân Giang ca.

Đây là nội đan của Lục Sí Ngô Công, đợi Tiểu Lâm bái tổ tiên xong thì cho nó ăn đi." Nam Vân Đình nói rồi đặt nội đan vào tay Bạch Tĩnh.

Viên nội đan này hắn cũng thèm, nhưng hắn không muốn mượn ngoại lực cưỡng ép nâng cao thực lực, như vậy dù lên được thì bản thân cũng không nắm bắt nổi.

Nhưng dùng để giúp Nam Lâm cố bản bồi nguyên lại thích hợp vô cùng. "Trừ các vị đội trưởng, những người khác đều về nhà nghỉ ngơi đi.

Đợi sáng mai giờ Mão ba khắc, tất cả đến từ đường, ta có chuyện muốn tuyên bố." "Rõ!" Mọi người đáp một tiếng, sau đó tìm người nhà mình rồi tản đi.

Chỉ còn lại tám người nhóm Nam Viêm, Nam Kim, mẹ con Bạch Tĩnh, Tống Dung và Tam a công. "Tam thúc, thời gian trước vất vả cho thúc rồi." "Ha ha, Vân Đình cháu nói lời khách sáo gì vậy.

Lão già ta vì gia đình góp chút sức, đâu dám nhận hai chữ vất vả.

Trên Thường Thắng Sơn tuy không có chỗ an cư, nhưng Trần Ngọc Lâu ngày ngày bố thí cháo, lão già ta ăn no lắm." Tam a công nói đùa.

Nam Vân Đình cũng không nói nhiều, tiến lên đỡ người già duy nhất trong tộc này, dẫn đội ngũ đưa Nam Vân Giang về nhà trước, sau đó đến từ đường.

Tuy rằng nhóm Nam Vân Đình đi vắng một thời gian không ngắn,

nhưng từ đường trong thôn vẫn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Xem ra ngày nào cũng có người quét dọn. "A Viêm, đợi tối về, ngươi gọi mấy người nấu ăn giỏi trong thôn đến từ đường." "Rõ." Nam Viêm đáp lời, sau đó hỏi: "Tộc trưởng, ngài muốn làm gì?" "Cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm, thuận tiện làm ít lương khô đi đường." Nam Vân Đình trả lời, sau đó quay sang nhìn Nam Thủy. "Số súng đạn La soái tặng, phân phối theo tiêu chuẩn đội trưởng hai khẩu, đội viên một khẩu, đạn càng nhiều càng tốt.

Có Hoán Long Kinh làm nền tảng, mọi người học sẽ rất nhanh.

Chúng ta vừa đi đường vừa làm quen." "Rõ." Nam Vân Đình tiếp tục bổ sung: "Còn nữa, đợi đến tộc địa mới, ngươi chịu khó chọn ra một số người từ những người không thuộc đội ngũ đảo đấu để lập tổ bảo vệ." Nam Thủy nhận lệnh.

Nam Vân Đình lại quay sang phân phó các đội trưởng khác.

Có việc về sinh kế, cũng có việc về gia tộc.

Linh vị tiên nhân trong từ đường cần mang đi, dù sao lúc này mộ phần không cách nào di dời được.

Lần này đi Thường Thắng Sơn sẽ phải tìm kiếm địa điểm thích hợp, kín đáo quanh đó để xây dựng tộc địa mới, có tình huống gì còn có thể cùng Tá Lĩnh hỗ trợ lẫn nhau.

Nhiệm vụ này Nam Vân Đình giữ lại cho mình.

Đợi các đội trưởng rời đi hết, hắn cầm khẩu súng ngắn Đức đặt trên bàn thờ lên, giơ tay ướm thử.

Trừ việc cầm lúc đầu chưa quen, cơ bản không có vấn đề gì lớn.

Với tố chất thân thể hiện tại của hắn, độ giật hoàn toàn không cần lo lắng.

Còn về độ chuẩn xác, với ngũ quan siêu nhân của mình, hắn hoàn toàn có thể bắn nổ mắt kẻ địch trong vòng trăm mét.

Nghịch khẩu súng một lúc, Nam Vân Đình chợt nhớ tới hệ thống của mình.

Hắn bắt đầu gọi hệ thống trong đầu. "Đinh, Hệ thống Vô Song Thế Gia xin phục vụ ngài." "Ký chủ: Nam Vân Đình" "Thân phận hiện tại: Đương đại Tộc trưởng Nam gia" "Thời gian tại vị: 1.4 năm" "Trạng thái gia tộc: Đã qua nan quan" "Đồ đằng gia tộc: Có thể kích hoạt" "Số người gia tộc: 386/392" "Công pháp gia tộc: Hoán Long Kinh, Hám Long Kinh" "Nhiệm vụ chính tuyến: Nâng cao danh vọng gia tộc, chế tạo gia tộc mạnh nhất.

Hệ thống sẽ lần lượt mở khóa phần thưởng tương ứng, giúp ký chủ chế tạo Vô Song Thế Gia." "Đẳng cấp danh vọng: Tiểu hữu danh khí - Cấp 1" "Nhắc nhở: Danh vọng ký chủ thỏa mãn điều kiện kích hoạt Đồ đằng gia tộc." "Nhắc nhở: Đẳng cấp danh vọng ký chủ thăng cấp, có thể rút một phần thưởng gia tộc." Vừa mở hệ thống, hai thứ hiện ra trên màn hình ảo.

Thứ nhất là Đồ đằng gia tộc.

Cái này Nam Vân Đình từng hỏi qua.

Gia tộc Đồ đằng là biểu tượng của gia tộc, kích hoạt đồ đằng, gia tộc sẽ được bảo hộ, giống như hình xăm Kỳ Lân của Trương gia Đông Bắc vậy.

Tuy họ nói với bên ngoài là huyết mạch, nhưng thực tế cũng là một loại đồ đằng.

Khi đồ đằng đạt đến đẳng cấp nhất định sẽ sinh ra biến hóa về chất, lúc đó những người được đồ đằng che chở sẽ sở hữu một phần sức mạnh của đồ đằng.

Cách thức thông hôn nội bộ để giữ thuần huyết mạch của Trương gia Đông Bắc chỉ có thể nói là do đẳng cấp đồ đằng Kỳ Lân của họ chưa đủ cao. "Hệ thống, mở Đồ đằng gia tộc trước." Nam Vân Đình đã không thể chờ đợi muốn xem gia tộc mình thích hợp với loại đồ đằng nào.

Sau đó... hệ thống bật ra một cái... thẻ tự chọn.

Y hệt như thẻ tự chọn trong game.

Bấm vào thẻ tự chọn, một đống dị thú bá khí trắc lậu xuất hiện trên màn hình ảo.

Nhìn kỹ thì có Rồng, Phượng, Kỳ Lân, bên cạnh còn có giới thiệu cụ thể. "Kỳ Lân Đồ Đằng: Chọn xong có thể nhận được Đồ đằng Kỳ Lân, là thụy thú trong thần thoại.

Sau khi mở đồ đằng sẽ nhận được huyết mạch Kỳ Lân, chư tà tránh lui, bách độc bất xâm, vĩnh bảo thanh xuân." "Nguyên Phượng Đồ Đằng: Chọn xong..." "Long Vương Đồ Đằng: Chọn xong có thể nhận được Đồ đằng Long Vương, đây là tổ của loài rồng.

Sau khi mở đồ đằng sẽ nhận được huyết mạch Long Vương cùng các nhánh huyết mạch Long Cửu Tử (chín đứa con của rồng), chư tà tránh lui, bách độc bất xâm, trường sinh bất lão." Xem xong giới thiệu, Nam Vân Đình không do dự nữa, trực tiếp chọn huyết mạch Long Vương.

Phía trước đã nói, đồ đằng huyết mạch Kỳ Lân nếu đẳng cấp không tăng, sức mạnh huyết mạch sẽ dần biến mất.

Còn huyết mạch Long Vương, chỉ cần Long Vương huyết mạch không dứt, Long Cửu Tử sẽ luôn tồn tại, không cần lo lắng sức mạnh huyết mạch sẽ theo thời gian trôi qua hay việc thông hôn với ngoại tộc mà bị loãng đi.

Còn về trường sinh, Nam Vân Đình không quá để ý, dù sao trường sinh không phải vĩnh sinh, trọng điểm vẫn là ở chỗ "bất lão".

Chương 31

Bất lão không chỉ ấn chứng ở dung nhan, mà còn đảm bảo tố chất thân thể, tư duy luôn ở trạng thái đỉnh cao nhất.

Nhìn Tam Thúc (Ngô Tam Tỉnh) đi nơi nào đó thì biết, Tiểu Ca Kỳ Lân chính là điển hình, chẳng qua không phải không có cái giá phải trả.

Tiểu Ca bị chứng mất trí nhớ gián đoạn, nếu hắn không phải là "nhân vật nữ chính" thì e rằng đã sớm bị người ta bắt cóc đem bán rồi. "Đồ đằng lựa chọn thành công, đang kích hoạt cho ký chủ." Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Ngay sau đó Nam Vân Đình cảm thấy thân thể trầm xuống, những bài vị linh thiêng xếp ngay ngắn trong từ đường cái này cái kia bắt đầu rung lắc bất an.

Long Vương là loài rồng cổ xưa nhất trong thần thoại truyền thuyết, cũng chính là Ứng Long có cánh.

Rồng là vua của biển cả, trưởng của trăm loài có vảy.

Hơn nữa còn là đồ đằng của Cửu Châu, tín ngưỡng của Đại Việt, Nam Vân Đình đến giờ vẫn nhớ bài tập đọc hồi tiểu học kiếp trước: Con Rồng Cháu Tiên.

Nam Vân Đình cảm thấy áp lực trên người ngày càng nặng, cũng không cố gắng chống đỡ, trực tiếp ngồi khoanh chân tại chỗ, nhắm mắt chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Áp lực đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đây chỉ là bắt đầu, sau khi áp lực biến mất, hắn cảm thấy trên người ngứa ngáy, giống như có thứ gì đó dao động vô quy tắc.

Cảm giác này rất khó chịu.

Vừa ngứa vừa đau, vị trí lại không cố định, lúc thì ở ngực, lúc thì có thể chuyển xuống bụng dưới.

Đến cuối cùng, Nam Vân Đình suýt chút nữa nghi ngờ hệ thống giác quan của mình có phải bị hỏng rồi không.

May mà Nam Vân Đình đã chịu đựng được. "Đồ đằng đã kích hoạt thành công, hướng dẫn sử dụng đang được truyền tải cho ký chủ." Tiếng hệ thống lại vang lên.

Lần này Nam Vân Đình không còn cảm giác khó chịu vừa rồi, ngược lại đại não thanh minh, giống như tu tiên bảy ngày bảy đêm rồi được ngủ một giấc thật ngon.

Đây là công năng tương ứng và hướng dẫn sử dụng đồ đằng.

Sau khi kích hoạt Đồ đằng gia tộc, tộc trưởng đương đại sẽ gánh vác huyết mạch sơ thủy, huyết mạch từ vô hình hóa hữu hình, hiển hiện dưới dạng hình xăm trên thế gian.

Còn về huyết mạch Long Vương Cửu Tử.

Sau khi kích hoạt đồ đằng, sẽ dùng máu của người gánh vác huyết mạch Long Vương, kết hợp với dược liệu đặc thù, xăm lên người để kế thừa.

Chẳng trách nói Long Vương bất tử, huyết mạch không ngừng.

Chỉ cần Nam Vân Đình còn sống, chỉ cần huyết mạch Long Vương được đảm bảo truyền thừa, thì đồ đằng này có thể mãi mãi bảo vệ Nam gia.

Nam Vân Đình cởi áo trên.

Vận dụng pháp môn vận chuyển khí huyết, trên người lập tức có hình xăm hiện lên.

Dùng hai chữ để hình dung: Bá khí.

Dùng bốn chữ để hình dung: Ngầu lòi con mắt.

Nam Vân Đình thưởng thức một hồi, hứng thú cũng qua đi, dù sao hắn cũng không yêu bản thân đến mức tự ngắm mình mãi, xem qua là được rồi.

Còn về hình xăm Long Vương Cửu Tử, phải đợi sau này đến tộc địa mới, Nam Vân Đình tuyển chọn và bồi dưỡng được một thợ xăm huyết mạch hợp cách trong gia tộc mới có thể bắt đầu vận hành. "Đúng rồi, còn một phần thưởng nữa." Nam Vân Đình chợt nhớ ra mình còn một phần thưởng chưa nhận, lập tức mở lại bảng hệ thống, nhìn dòng chữ danh vọng thăng cấp có thể rút thưởng, mở miệng nói: "Hệ thống, rút thưởng gia tộc." "Đinh, đang rút thưởng cho ký chủ, vui lòng chờ." Trên bảng ảo đột ngột xuất hiện một vòng quay lớn, vòng quay bắt đầu chuyển động, trên đó có bốn phần thưởng: Bách Đoán Thành Binh (Rèn trăm lần thành binh khí), Trận Pháp Đồ Giải, Hợp Kích Chi Thuật và ô kinh điển đến mức không thể kinh điển hơn: Chúc Bạn May Mắn Lần Sau.

Trừ ô chúc may mắn ra, ba thứ còn lại Nam Vân Đình đều rất muốn, trong đó Hợp Kích Chi Thuật là thứ hắn cần nhất hiện tại.

Thứ hai là Bách Đoán Thành Binh.

Đợi đến tộc địa mới, trang bị của các tiểu đội đảo đấu Nam gia tất nhiên phải đổi mới.

Còn về Trận Pháp Đồ Giải, so với trận pháp trong Hám Long Kinh không biết mạnh yếu ra sao, nhưng vẫn tốt hơn là "Chúc may mắn".

Có thể ông trời nghe thấy tiếng lòng của Nam Vân Đình, kim chỉ trên vòng quay từng chút một nhích về phía ô "Chúc may mắn".

Nhưng cuối cùng vẫn lệch đi một chút xíu, chơi đúng là thót tim.

"Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng: Bách Đoán Thành Binh." "Bách Đoán Thành Binh: Thời cổ đại xuất hiện một loại phương pháp rèn cực kỳ hiếm có, hiện đã thất truyền do độ khó quá cao.

Đây là bản tinh tu tăng cường của hệ thống, đi trước ngành rèn toàn vũ trụ một trăm năm." Nhận thưởng xong, Nam Vân Đình mới phát hiện trời đã tối.

Đi vòng qua đống bài vị trong từ đường, Nam Vân Đình vào phòng sau nằm xuống giường.

Hiện tại ở Nam gia thôn, trừ bài vị trong từ đường và một số vật dụng cá nhân, những thứ còn lại đều có thể bỏ đi.

Đã đổi tộc địa mới thì vạn tượng canh tân (mọi thứ đổi mới) chắc chắn là tốt nhất.

Ngủ một giấc ngắn khoảng hai canh giờ, Nam Vân Đình bò dậy, chỉnh trang lại bản thân rồi được Nam Viêm dẫn mấy người phụ nữ biết nấu ăn đến từ đường.

Trong từ đường có mấy cái nồi lớn, chỉ cần dựng lên là có thể nhóm lửa nấu cơm.

Vì sắp rời đi, đường xa không tiện mang quá nhiều đồ, nên Nam Vân Đình mang hết thực phẩm trong kho của tộc ra.

Mấy người phụ nữ kia thấy vậy cũng không ngạc nhiên, dù sao nhà nào cũng có người gia nhập đội ngũ đảo đấu.

Trên đường về Nam Vân Đình đã nói phải di dời đến tộc địa mới, cũng không cấm họ nói ra ngoài, nên hiện tại Nam gia thôn chắc chẳng ai là không biết sắp đổi nhà mới.

Đối với nhà mới, trong lòng mọi người vẫn tồn tại một số ảo tưởng, bất quá từ khi sinh ra đến nay, họ luôn nỗ lực vì sự sinh tồn.

Đối với nhà mới, sự mong đợi có lẽ chỉ giới hạn ở chỗ che mưa chắn gió, đông ấm hạ mát.

Mấy người phụ nữ nấu cơm vừa làm vừa bàn tán chuyện này.

Thính lực của Nam Vân Đình rất tốt, dù cách một đoạn vẫn nghe được nội dung câu chuyện.

Trong đó, mong đợi của các bà các cô về nhà mới vô cùng đơn giản, là được ở gần một huyện thành nào đó.

Cùng lắm là hy vọng có cái đèn điện, như vậy buổi tối làm công việc may vá không sợ khói dầu hun mắt.

Nam Vân Đình không nói rõ suy nghĩ trong lòng mình, chỉ coi như một niềm vui bất ngờ, để dành sau này cho họ mừng rỡ.

Ngày hôm sau, Nam Vân Giang hạ táng.

Vì sắp rời đi nên người Nam gia thôn đều đến đông đủ, tế điện xong xuôi liền khẩn trương chuẩn bị.

Ngày thứ tư, dưới sự dẫn dắt của Nam Vân Đình, đoàn người Nam gia xuất phát hướng về Thường Thắng Sơn.

Cùng lúc đó, Thường Thắng Sơn cũng thay đổi một bộ mặt mới.

Trần Ngọc Lâu ý khí phong phát, chỉ huy thủ hạ chuẩn bị nghênh đón người Nam gia đến, cũng như sắp xếp cho sư huynh muội Chá Cô Tiếu vào ở.

Hai ngày trước, đoàn người Trần Ngọc Lâu còn chưa đến nơi, Lão Tổng bả đầu đã nhận được tin tức Trần Ngọc Lâu đặc biệt truyền về.

Lão Tổng bả đầu biết tin Trần Ngọc Lâu trộm mộ Bình Sơn, với cái giá khoảng trăm người mà mang về được kim ngân bảo hóa trong mộ, trong lòng ông cũng chấn kinh.

Trần Ngọc Lâu còn cách mười dặm, ông đã dẫn người chống gậy

ra trước Thường Thắng Sơn chờ đợi.

Trần Ngọc Lâu thấy cha ruột ra đón mình, trong lòng cũng khá bất ngờ.

Dù sao đứa con trai "bất thành khí" này được cha ruột coi trọng như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời.

Trần Ngọc Lâu cho rằng là do mình trộm mộ Bình Sơn thành công, nhưng thực tế không hẳn vậy.

Chương 32

Dù sao cũng là con ruột, không phải con nuôi.

Lão Tổng bả đầu tuy miệng nói không coi trọng đứa con này, bình thường không mắng thì cũng châm chọc, nói gì mà Tá Lĩnh rồi sẽ đoạn tuyệt trong tay Trần Ngọc Lâu.

Nói vậy không phải không có căn cứ.

Loạn thế sắp đến, Lão Tổng bả đầu vốn chỉ muốn cầu an ổn để tự vệ.

Nhưng Trần Ngọc Lâu lại làm ngược lại.

Không chỉ mở rộng sơn môn, tiếp tế lưu dân, còn thu nhận môn đồ, phát triển bản thân.

Thời đại quân phiệt hỗn chiến, Tương Tây có một La Lão Oai đã là cực hạn.

Những đại quân phiệt khác sẽ không trơ mắt nhìn thế lực vũ trang Tương Tây tiếp tục lớn mạnh.

Đến lúc đó, La Lão Oai thì chưa biết thế nào, nhưng Thường Thắng Sơn chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt họ.

Hơn nữa, thế lực quân phương bên phía Trường Sa dường như cũng không ngừng lớn mạnh, theo Lão Tổng bả đầu thấy, đây là dấu hiệu đại nạn sắp đến.

Tuy nhiên, Trần Ngọc Lâu không quan tâm.

Lão Tổng bả đầu cũng biết mình không thể chi phối Trần Ngọc Lâu nữa, nên chỉ đành âm thầm góp một phần sức. "Cha, sao cha lại từ trên núi xuống đây?" Trần Ngọc Lâu tuy trong lòng đã vui như nở

hoa, nhưng lễ không thể bỏ, hắn là Tổng bả đầu đương nhiệm, tấm gương nhất định phải làm cho trót. "Nghe nói lần này con hạ mộ được năng nhân dị sĩ tương trợ, không biết là vị nào?" Lão bả đầu hỏi.

Trần Ngọc Lâu trong lòng hiểu rõ, đỡ cha mình đến trước đội ngũ. "Cha, mấy vị này là Chá Cô Tiếu và sư đệ sư muội của huynh ấy.

Đạo huynh là thủ lĩnh đương đại của Bàn Sơn, chuyến hạ mộ này góp sức rất nhiều." Ba người Chá Cô Tiếu chắp tay thi lễ. "Hóa ra là Khôi thủ Bàn Sơn, thất lễ." Lão bả đầu đáp lễ.

Trần Ngọc Lâu tiếp tục giới thiệu. "Vị này là La Lão Oai, là quân phiệt Tương Tây, cha cũng biết rồi.

Còn một nhóm người nữa, hiện tại không ở đây, nhưng rất nhanh cha sẽ gặp được họ thôi." Trần Ngọc Lâu đỡ Lão bả đầu, dẫn đội ngũ lên núi, vừa đi vừa kể lại chuyện của Nam Vân Đình và người Nam gia một lượt.

Nghe xong những việc Nam Vân Đình làm, Lão bả đầu kinh ngạc đồng thời cũng toát mồ hôi lạnh, bất kể là rơi xuống vực, Lục Sí Ngô Công hay đám Điền quân phía sau, ông mà gặp phải đều là cửa tử.

May mà con trai mình kết giao được bậc năng nhân như vậy, nếu không hiện giờ chỉ có thể là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Khi nghe tin Nam Vân Đình sắp tới sẽ dẫn toàn bộ người Nam gia còn sống đến tạm trú ở Thường Thắng Sơn, Lão bả đầu không có bất cứ ý kiến gì.

Mấy lần ơn cứu mạng, dù có tặng một nửa Thường Thắng Sơn cho đối phương thì đã sao.

Sau khi Trần Ngọc Lâu trở về Thường Thắng Sơn, một số kẻ có tâm liền đem chuyện chuyến đi Bình Sơn lần này truyền bá ra ngoài dưới nhiều hình thức.

Hơn nữa tốc độ truyền bá ngày càng nhanh.

Bắc Bình (Bắc Kinh), Khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Húc Đông nhìn bức thư trước mặt, trong lòng không biết là kinh ngạc hay gì, miệng há hốc hồi lâu không khép lại được.

Hắn vốn cũng nghe được chút tin tức, nói Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, quân phiệt La Lão Oai, Bàn Sơn Chá Cô Tiếu còn có một Nam gia Nam Vân Đình hợp lực trộm mộ Bình Sơn.

Mộ cổ Bình Sơn xuất thế đã trăm năm, kẻ trộm mộ vào đó mười chết không sinh.

Dù có vào được cũng chỉ dám nhìn ở vòng ngoài, những người và rết bị hóa thành vô hình kia không phải dễ đối phó.

Mà lực sĩ Tá Lĩnh đều là nam nhi giang hồ, nói chuyện không giấu giếm, dưới sự dò hỏi của người có tâm, đem chuyện xảy ra dưới mộ kể tuốt tuồn tuột như đổ hạt đậu.

Việc này khiến Nam Vân Đình nổi danh.

Mà Doãn Húc Đông cũng từ đó ngửi thấy mùi lợi ích.

Bảo hóa trong mộ kia hắn thèm nhỏ dãi, đúng lúc qua một thời gian nữa là đại hội đấu giá, Doãn Húc Đông cũng cần một lô bảo hóa để mở đường cho ba vị thuốc quý kia.

Nếu thành công, buổi đấu giá lần này sẽ khiến danh tiếng Khách sạn Tân Nguyệt lên một tầm cao mới.

Cho nên Doãn Húc Đông không chần chừ, lập tức sắp xếp công việc, hắn gửi liên tiếp bốn thiệp mời, lần lượt cho Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Nam Vân Đình và La Lão Oai.

Chá Cô Tiếu, Nam Vân Đình không biết ở đâu.

La Lão Oai đông chinh tây phạt cũng không tìm thấy tung tích.

Doãn Húc Đông đành gộp bốn thiệp mời lại, sai tâm phúc của mình mang đến Thường Thắng Sơn.

Sau khi giao bốn thiệp mời cho tâm phúc, Doãn Húc Đông quay đầu nhìn một tấm thiệp mời đã viết tên đặt ở góc bàn.

Trong ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Trên thiệp mời đó, tên người được mời thình lình là Bành Tam Tiên. ... "Thật khiến ta đợi mòn mỏi a, cuối cùng cũng mong được các vị đến rồi, Nam huynh." Dưới chân Thường Thắng Sơn, Trần Ngọc Lâu dẫn Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải nghênh đón đoàn người Nam Vân Đình.

Từ sau khi trở về, Trần Ngọc Lâu liền bám lấy Lão bả đầu, mặt dày mày dạn đòi Hoa Mã Quải về giữ bên mình.

Lão bả đầu cũng dở khóc dở cười.

Trước kia không thích Hoa Mã Quải là Trần Ngọc Lâu, giờ mặt dày đòi người cũng là Trần Ngọc Lâu, thay đổi này cũng quá lớn rồi.

Hoa Mã Quải tâm tư tỉ mỉ, lại có phong thái quân sư, có Hoa Mã Quải theo Trần Ngọc Lâu, Lão bả đầu cũng yên tâm. "Ra mắt Tổng bả đầu." Nam Vân Đình chắp tay, phía sau Nam Viêm và mọi người cũng thi lễ với Trần Ngọc Lâu. "Ha ha ha, huynh đệ không cần khách sáo với ta.

Hoa Mã Quải, ngươi đi sắp xếp cho anh em Nam gia chỗ ở trước, ta dẫn Nam huynh đi dạo một chút." "Rõ." Hoa Mã Quải đáp lời rồi dẫn đạo chúng Tá Lĩnh đi sắp xếp.

Trong Nam gia không thấy người già, trừ Tam a công ra, cơ bản tuổi lớn nhất cũng chỉ khoảng bốn mươi.

Chính là lúc con người đang ở độ tuổi sung sức nhất.

Thêm vào công hiệu của Hoán Long Kinh, dù là phụ nữ trẻ em đi đường xa đến đây cũng không thấy mệt mỏi. "Nam huynh a, huynh không biết đâu, huynh chưa đến mấy ngày nay, lão phụ thân nhà ta cứ lải nhải muốn gặp huynh, tai ta sắp mọc vết chai rồi." Trần Ngọc Lâu vừa dẫn Nam Vân Đình lên núi vừa phàn nàn.

Chỉ khi riêng tư Trần Ngọc Lâu mới như vậy, bình thường dù không chỉ cao khí ngang nhưng cũng tỏ ra rất ngầu. "Tổng bả đầu..." "Nam huynh a, cái danh xưng Tổng bả đầu để ra ngoài gọi là được rồi, chúng ta riêng tư cứ xưng hô huynh đệ, thế nào?" Trần Ngọc Lâu làm vậy một phần để kéo gần quan hệ, một phần cũng do tính cách.

Hắn nói vậy, Nam Vân Đình cũng thấy quan hệ thân thiết hơn nhiều. "Trần huynh!" "Đấy, thế này nghe thoải mái hơn nhiều.

Huynh còn dễ nói chuyện hơn Đạo huynh, chỗ huynh ấy ta phải nói ngon nói ngọt, tốn bao nhiêu nước bọt mới thông." Nhắc đến Chá Cô Tiếu, Nam Vân Đình cũng hỏi: "Đúng rồi Trần huynh, Đạo huynh bọn họ..." "Nam huynh là nhớ Hoa Linh muội tử rồi chứ gì, ha ha, không cần vội, tối nay là gặp được thôi." Trần Ngọc Lâu cười ha hả, kể lại chuyện Chá Cô Tiếu mấy ngày nay làm.

Trước đó lấy được Quỷ Đầu Đằng, tự nhiên phải tĩnh tâm bào chế thuốc.

Thứ này tuy nghiền thành bột nuốt cũng có hiệu quả nhưng sẽ làm mất dược tính.

Chương 33

Cho nên Chá Cô Tiếu nhờ Trần Ngọc Lâu xem ngày, rồi bắt đầu chế tác thuốc tục mệnh.

Mà cái ngày đó, không phải ngày nào khác, chính là ngày đại hỷ, hơn nữa lại là ngay ngày mai.

Chá Cô Tiếu dự tính tối nay sẽ làm xong thuốc, sau đó chuẩn bị song hỷ lâm môn.

Không sai, chính là song hỷ lâm môn.

Trần Ngọc Lâu - kẻ thích làm ông tơ bà nguyệt - sau khi tác hợp cho Nam Vân Đình và Hoa Linh vẫn chưa thỏa mãn, nhất quyết tác hợp Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương lại với nhau.

Điều này khiến Lão Dương Nhân nhìn Trần Ngọc Lâu với ánh mắt có chút thù địch.

Mẹ kiếp, đi ra ngoài một chuyến, sư huynh sư muội đều sắp thành gia lập thất, chỉ còn mình hắn là cẩu độc thân.

Lão Dương Nhân nghi ngờ Trần Ngọc Lâu đang nhắm vào mình.

Nhưng hắn không có chứng cứ.

Thực ra Trần Ngọc Lâu cũng muốn tác hợp cho Lão Dương Nhân, nhưng sau khi cân nhắc nhân tuyển và hỏi ý kiến Lão Dương Nhân, hắn bỏ cuộc.

Lão Dương Nhân là trai thẳng sắt thép, hết thuốc chữa.

Khi hỏi về tiêu chuẩn nửa kia, Lão Dương Nhân không khách khí đưa tiêu chuẩn lên tận trời xanh, cứ theo tiêu chuẩn tiên nữ mà nói.

Trần Ngọc Lâu tự thấy mắt nhìn của mình đã cao, gặp Lão Dương

Nhân xong hắn thấy mình còn phải học hỏi nhiều.

Dù sao hắn cũng không phải thần thánh, biết đi đâu tìm tiên nữ cho Lão Dương Nhân.

Nếu có loại tiên nữ đó, Trần Ngọc Lâu tự mình "ăn" còn không đủ, làm ông mối làm cái búa.

Đúng là ba người đi cùng ắt có một cẩu độc thân, đành để Lão Dương Nhân chịu thiệt thòi chút, trời tối rồi, cái bóng đèn này vẫn cần tiếp tục phát sáng cho thế giới. "Đến rồi." Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa phòng Lão bả đầu.

Lần đầu được dẫn đi ra mắt phụ huynh, Nam Vân Đình trong lòng không hề hoảng, thậm chí còn chỉnh lại y phục. "Cốc cốc cốc." Trần Ngọc Lâu gõ cửa. "Vào đi." Tiếng Lão bả đầu vọng ra.

Trần Ngọc Lâu đẩy cửa bước vào.

Lão bả đầu khẽ ngước mắt, thấy Trần Ngọc Lâu dẫn theo một người lạ mặt trẻ tuổi, liên tưởng đến lời con trai nói trước đó, ông rất nhanh biết thân phận người này.

Nghĩ vậy, Lão bả đầu ngồi thẳng dậy. "Cha, vị này chính là người con nói với cha..." "Nam Vân Đình, đúng không?" Lão bả đầu cướp lời. "Nam gia Vân Đình, ra mắt Lão bả đầu!!" Nam Vân Đình cung kính hành lễ. "Không cần khách sáo, lại đây ngồi." Lão bả đầu gọi Nam Vân Đình, bảo Trần Ngọc Lâu sang bên kia ngồi.

Nam Vân Đình cũng có chuyện muốn hỏi Lão bả đầu nên không khách sáo, cùng Trần Ngọc Lâu ngồi đối diện ông. "Ngươi và Kim Đường (tên tự của Trần Ngọc Lâu) kết giao đồng lứa, xưng hô huynh đệ, ta gọi ngươi là Vân Đình, được chứ?" "Vinh hạnh của cháu." Nam Vân Đình gật đầu. "Vân Đình, chuyện của ngươi ở Bình Sơn ta đã nghe Kim Đường kể rồi.

Ngươi và Bàn Sơn Chá Cô Tiếu lần này giúp đỡ rất nhiều.

Ngươi còn ba lần cứu Kim Đường, nhiều lần cứu môn nhân Tá Lĩnh và cả chính ta lúc nguy nan, lão già ta thật sự không biết cảm tạ ngươi thế nào." Lão bả đầu nói đến hồng quang đầy mặt, bộ dạng đó khiến Nam Vân Đình sợ ông kích động quá mà "đi" luôn. "Lão bả đầu quá lời rồi, Trần huynh với cháu có ơn tri ngộ, nếu không có Trần huynh, e rằng Nam gia cháu có tám nghìn bản lĩnh cũng không thi triển được, đến lúc đó cũng chỉ có thể sống cầu an qua ngày trong thời loạn thế này." Câu nói này khiến Trần Ngọc Lâu nghe sướng rơn.

Ơn tri ngộ, cái mũ này to lắm a.

Với tài năng của Nam Vân Đình bọn họ, tương lai tất nhiên bất khả hạn lượng, đến lúc đó nhắc tới Nam gia, Trần Ngọc Lâu hắn cũng thơm lây. "Ngươi rất tốt.

Ta thấy hình như ngươi có vấn đề gì muốn hỏi, cứ nói đừng ngại, lão già ta biết gì nhất định nói hết." "Lão bả đầu, thực không dám giấu, cháu dẫn Nam gia lần này cử tộc di dời, tuy hiện tại được Trần huynh cung cấp chỗ dừng chân, nhưng chuyện tộc địa lại cần kíp.

Cháu muốn thỉnh giáo Lão bả đầu, đất Tương Tây này có nơi nào ít người lui tới, khí hậu ổn định hay không?" Lần này Lão bả đầu trầm tư.

Trong đầu không ngừng lướt qua các địa danh.

Nam Vân Đình cũng không vội, yên lặng chờ đợi. "Nơi ngươi nói, đúng là có một chỗ.

Phía Bắc Thường Thắng Sơn mười tám dặm, nơi giao nhau với Trường Sa, có một ngọn núi, ta gọi nó là Lạc Tinh Sơn, dưới núi có một hồ nước, gọi là Chiếu Nguyệt Hồ, nơi đó phù hợp với yêu cầu của ngươi." Nghe Lão bả đầu nói, Nam Vân Đình nhanh chóng suy

nghĩ.

Lão bả đầu tiếp tục: "Dưới chân Lạc Tinh Sơn rừng rậm rạp, sơ sẩy một chút là dễ mất phương hướng, cho nên ít người lui tới.

Nếu ngươi muốn xây dựng tộc địa ở đó, có thể để Kim Đường dẫn môn nhân Tá Lĩnh giúp ngươi." "Đa tạ Lão bả đầu cho biết tin tức." Nam Vân Đình đứng dậy cúi người hành lễ.

Trần Ngọc Lâu nghe cha mình nói vậy trong lòng hiểu rõ.

Sở dĩ ông nói để mình giúp xây dựng tộc địa là muốn tiến thêm một bước kéo gần quan hệ.

Dù sao Nam Vân Đình là kẻ có bản lĩnh.

Đã có bản lĩnh thì nên kết giao.

Bất kể kết quả thế nào, ít nhất làm vậy không sai.

Còn về Lạc Tinh Sơn, Chiếu Nguyệt Hồ, hắn chưa từng đến, chỉ nghe Lão bả đầu nhắc vài lần là phong thủy không tồi, lại chiếm ưu thế địa lý thiên nhiên, đợi ông trăm tuổi già sẽ chôn ở đó.

Đến lúc đó mượn phong thủy phúc trạch tử tôn.

Cho nên hiện tại Lão bả đầu nói ra địa điểm đó, có phải coi như tặng luôn phần mộ của mình cho người ta không?

Cũng không thể nói thế, dù sao Lão bả đầu vẫn còn sống sờ sờ ra đó.

Hơn nữa lời này dễ nói mà khó nghe.

Rời khỏi phòng Tổng bả đầu, Trần Ngọc Lâu vừa dẫn Nam Vân Đình đi dạo vừa nói về Lạc Tinh Sơn. "Lạc Tinh Sơn đó nếu đúng như lời lão đầu tử nói thì quả là một mảnh bảo địa.

Huynh đệ yên tâm, mấy ngày nữa ta sẽ sai người xuất động, đảm

bảo giúp huynh thực hiện xong xuôi vụ tộc địa." "Vậy làm phiền Tổng bả đầu, đến lúc đó còn thỉnh Tổng bả đầu đem hai phần lợi ích huynh hứa cho ta chia cho các huynh đệ tham gia xây dựng." "Nam đại ca!" Màn đêm buông xuống, Trần Ngọc Lâu mở tiệc lớn thết đãi Nam gia và ba người nhóm Chá Cô Tiếu.

Hoa Linh vừa hoàn thành nhiệm vụ liền nghe tin Nam Vân Đình đến Thường Thắng Sơn, đúng là một ngày không gặp như cách ba thu.

Hoa Linh cũng chẳng quản hai sư huynh của mình, trực tiếp chạy sang tìm.

Gặp Hoa Linh, trừ người của đội đảo đấu Nam gia, những người khác cũng đều nghe danh, biết đây chắc chắn là phu nhân tộc trưởng tương lai, ai nấy đều đứng dậy chào đón. "Ra mắt phu nhân!" Gặp trận thế này, dù Hoa Linh mấy ngày nay đã kiến thức qua biển người của Tá Lĩnh cũng không khỏi đỏ mặt. "Các... các anh chào." Hoa Linh ấp úng đáp lại một câu, sau đó cảm thấy mình sao cũng không đúng, không biết nên động tay hay động chân trước. "Qua đây ngồi." Nam Vân Đình nhìn ra vẻ lúng túng của Hoa Linh, tiến lên kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, hai người an tọa xong những người khác mới ngồi xuống.

Trần Ngọc Lâu ngồi cạnh Nam Vân Đình, thấy người Nam gia giữ quy củ như vậy, kẻ không thích quy củ như hắn cũng không khỏi sinh lòng thưởng thức.

Chương 34

Bàn của Nam Vân Đình, ngoài Hoa Linh, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải và Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân đến sau, thì Tam a công Nam gia vì vai vế cũng được Trần Ngọc Lâu mời ngồi ghế trên.

Người Nam gia và tinh nhuệ Tá Lĩnh bày ra mấy chục bàn, rượu ngon món ngon, tâm trạng tốt, nhưng trong lúc đó, vì bàn của Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình hơi có chút tư văn (lịch sự), Hồng Cô Nương tính thích động không thích tĩnh liền xắn tay áo đi chu du các bàn Tá Lĩnh và Nam gia cụng rượu.

Không khí cũng coi như hòa hợp.

Ba người Chá Cô Tiếu cũng hiếm khi được thả lỏng, uống nhiều hơn một chút, cuối cùng rượu vào lời ra, cũng chẳng màng hình tượng, uống từng bát lớn.

Cuối cùng, ngay cả Nam Vân Đình cũng không biết mình về phòng thế nào.

Tóm lại, ngày hôm sau hắn bị đám Nam Viêm cưỡng ép lôi dậy, đeo lên bông hoa hồng lớn cực kỳ hỷ khánh.

Sau đó chẳng cho Nam Vân Đình cơ hội phản ứng, bái thiên địa và trưởng giả.

Trưởng giả hôm nay có hai người: Lão bả đầu và Tam a công.

Chá Cô Tiếu cũng làm tân lang, tất nhiên không thể bái lẫn nhau, đành để Trần Ngọc Lâu thay mặt huynh trưởng, Lão Dương Nhân ngồi ghế cao.

Dưới sự tung hô của chúng đạo Tá Lĩnh, nghi thức hoàn tất.

Dưới chân Thường Thắng Sơn.

Lực sĩ Tá Lĩnh phụ trách gác cổng chặn một người lại. "Mấy vị huynh đệ, ta muốn gặp Quý sơn Tổng bả đầu, mong được thông báo một tiếng." Người đến không phải ai khác, chính là tâm phúc của ông chủ Khách sạn Tân Nguyệt Doãn Húc Đông, quản gia Doãn Hợp. "Vị bằng hữu này, nếu là bình thường thì ta đã đi thông báo rồi, nhưng hôm nay lại không được." Người gác cổng cũng khách sáo.

Dù sao hôm nay Thường Thắng Sơn song hỷ lâm môn, bọn họ cũng vui lây, nếu trên núi xảy ra chuyện không hay, e là họ sẽ bị mắng đuổi đi. "Không biết là vì sao?" "Hôm nay Thường Thắng Sơn song hỷ lâm môn, Hồng đầu lĩnh Tá Lĩnh ta và Khôi thủ Bàn Sơn, còn có cô nương Bàn Sơn và Tộc trưởng Nam gia kết lương duyên.

Nếu chuyện của bằng hữu không gấp, hãy nghỉ ngơi ở đây, lương bằng đằng kia có để hoa quả rượu nước.

Đợi đến tối ta sẽ giúp ngài thông báo." "Vậy làm phiền mấy vị huynh đệ." Doãn Hợp theo Doãn Húc Đông lăn lộn mười mấy năm, nhân tình thế thái tự nhiên hiểu rõ.

Cho nên cũng không vội, trực tiếp vào lương bằng ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi.

Đến tối, vạn vật tĩnh lặng, mọi người huyên náo cả ngày cũng mệt, cộng thêm uống rượu say, đều ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Chỉ còn mấy phụ nữ Nam gia và Thường Thắng Sơn đang giúp hai đôi tân nhân làm lễ kết tóc gì đó.

Trần Ngọc Lâu cũng biết có người muốn gặp mình, đợi dưới núi hơn nửa ngày, liền sai người mời lên. "Để tiên sinh đợi lâu rồi, không biết ngài tìm Trần mỗ có việc gì?" Cũng may Doãn Hợp ăn mặc không giống người thường, lại thêm đợi lâu như vậy, nếu không Trần Ngọc

Lâu đâu rảnh mà tiếp đãi. "Ra mắt Trần Tổng bả đầu, tại hạ là Doãn Hợp, quản gia Doãn gia của Khách sạn Tân Nguyệt Bắc Bình.

Lão gia nhà ta mấy hôm trước nghe tin Trần Tổng bả đầu trộm mộ cổ Bình Sơn khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, trong lòng kính bội muôn phần, đặc biệt sai ta đến chúc mừng một phen." Doãn Hợp tuôn ra một tràng lời lẽ.

Nịnh nọt vang tanh tách.

Nịnh xong cũng đến lúc nói chính sự. "Còn nữa, lão gia nhà ta một tuần sau sẽ tổ chức một buổi đấu giá tại Khách sạn Tân Nguyệt Bắc Bình, tuy có bảo dược làm 'đại trục' (món cuối cùng), nhưng khổ nỗi không có trọng bảo trấn áp trận địa, cho nên muốn mời Tổng bả đầu tham dự một hai.

Doãn lão bản dặn dò, đấu giá lần này thu được bao nhiêu, Khách sạn Tân Nguyệt một xu không lấy, tất cả quy về Tổng bả đầu." Lời vừa nói ra, mắt Trần Ngọc Lâu lóe sáng.

Khách sạn Tân Nguyệt hắn từng nghe qua, từ vô danh đến hiện tại đã bao nhiêu năm, năng lượng nội bộ có thể tưởng tượng được.

Trần Ngọc Lâu tuy không cần tăng thêm quan hệ, nhưng cũng không ngại có thêm một con đường. "Doãn quản gia quá lời rồi, ý tốt của Doãn lão bản, Trần mỗ xin nhận." Nghe câu này, tim Doãn Hợp suýt ngừng đập.

Nguyên nhân không gì khác, câu nói của Trần Ngọc Lâu tiếp theo chỉ cần thêm chữ "nhưng mà", thì chuyến này coi như công cốc.

Nhưng may mắn là Trần Ngọc Lâu không nói chữ "nhưng mà", ngược lại phất tay hào sảng. "Tá Lĩnh ta đều là nam nhi giang hồ, đã là nam nhi giang hồ thì phải giảng quy củ giang hồ.

Tiền đấu giá được cứ theo quy củ Tân Nguyệt các người mà định,

chín - một là được.

Còn về vật đấu giá, lát nữa Doãn quản gia cùng ta vào bảo khố xem, chọn lựa một phen." Nghe những lời đại khí của Trần Ngọc Lâu, tảng đá lớn trong lòng Doãn Hợp cũng rơi xuống đất.

Đồng thời cảm quan về Trần Ngọc Lâu cũng tốt hơn nhiều. ... "Trần Ngọc Lâu kia thực sự nói vậy sao?" Tại Khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Hợp trở về lập tức báo cáo tình hình cho Doãn Húc Đông.

Nghe tin Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu đều ở Thường Thắng Sơn, hắn còn vui mừng một lúc.

Nhưng nghe Trần Ngọc Lâu yêu cầu phân chia bình thường, Doãn Húc Đông cũng kinh ngạc một chút.

Nhưng hắn rất nhanh hiểu ra nguyên do.

Đối với con người Trần Ngọc Lâu, Doãn Húc Đông cũng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ.

Doãn Hợp cũng kể lại những chuyện nghe được từ miệng lính gác dưới chân Thường Thắng Sơn.

Nam Vân Đình, tuổi trẻ tài cao, tộc trưởng một tộc, thân thủ phi phàm, có khả năng một mình đấu yêu vật.

Chá Cô Tiếu, Khôi thủ Bàn Sơn, thân thủ đảm lược hơn người, thương pháp như thần, tinh thông thuật pháp.

Còn Trần Ngọc Lâu, mỹ danh về hắn trong giang hồ truyền rất nhiều, người bình thường nghe cũng chỉ cho qua, nhưng Doãn Húc Đông biết đạo lý "dưới danh tiếng lẫy lừng không có kẻ bất tài".

Ba người này một người so với một người càng lợi hại hơn.

So sánh ra thì cái gã Bành Tam Tiên kia... cứ như một thằng ngốc, đá trong hố xí, vừa thối vừa cứng.

Dù biết hai trong ba người này đã lấy vợ, nhưng trong lòng Doãn Húc Đông cũng nảy sinh những suy nghĩ khác biệt. "Nam huynh, Đạo huynh, hai người xem cái này." Sáng sớm hôm sau, Nam Vân Đình tinh thần sảng khoái thức dậy, dưới sự phục vụ của Hoa Linh mặc xong quần áo.

Có người của Tá Lĩnh truyền tin tới, nói Trần Ngọc Lâu tìm hắn có việc thương lượng, cho nên cái gì cũng chưa ăn, liền đi tới nghị sự sảnh.

Khi hắn tới nghị sự sảnh, mới phát hiện Chá Cô Tiếu cũng đã tới bên này.

Trần Ngọc Lâu lấy ra bốn tấm thiệp mời do Doãn Hợp đưa tới, đặt ở trên bàn.

Nam Vân Đình tùy ý cầm lấy một cái, liền nhìn thấy trên đó viết mấy chữ: Tân Nguyệt, Đấu giá hội, Thiệp mời. "Thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mời Trần huynh thì cũng thôi đi, sao lại mang cả ta và Đạo huynh vào nữa?" Chá Cô Tiếu trong lòng cũng có nghi vấn tương tự.

Người Bàn Sơn xuất quỷ nhập thần, tung tích bất định, thậm chí có người đều cho rằng Bàn Sơn đạo nhân đã không còn tồn tại.

Người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này chẳng lẽ còn có bản lĩnh bói toán? "Không gạt hai vị huynh đệ, chuyến đi Bình Sơn lần này của chúng ta, tin tức cùng nhau đảo đấu mộ Bình Sơn hiện tại ở trong nghề đã truyền ra rồi.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm này có lẽ là biết hai vị huynh đệ đều là người có bản lĩnh, cho nên phát thiệp mời, muốn cùng hai vị huynh đệ kéo gần quan hệ mà thôi." Nghe Trần Ngọc Lâu nói như vậy, Nam Vân Đình liền nhớ tới, có lẽ thật sự là có khả năng này.

Hắn nói làm sao hệ thống lại phát phóng danh vọng thăng cấp khen thưởng, hóa ra là chuyện Bình Sơn đảo đấu đã truyền ra ngoài. "Hai vị huynh đệ thấy thế nào, đi hay không đi?

Chương 35

Nếu hai người các ngươi không đi, vậy ta liền để Hoa Mã Quải đi làm thay." Nam Vân Đình cũng không có trả lời ngay lập tức.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn thiệp mời kia, sau đó hỏi một vấn đề mà hắn quan tâm. "Đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, là thường xuyên tổ chức sao?" "Theo ta được biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm này một khi có được kỳ trân dị bảo gì, nếu phân lượng đủ nặng, liền sẽ triệu tập một trận đấu giá hội, khuếch đại danh tiếng." Trần Ngọc Lâu mở miệng đáp. "Vậy lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm có được kỳ trân dị bảo gì?" Chá Cô Tiếu lần nữa mở miệng hỏi. "Là ba vị bảo dược, thế gian hiếm thấy, phân biệt là Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm cùng với Lộc Hoạt Thảo." Trần Ngọc Lâu cũng là từ trong miệng Doãn Hợp nghe được tin tức, đối với chuyện dược liệu hay không hắn không quan tâm. "Lam Xà Đảm này nghe nói có thể giải thiên hạ kỳ độc, Lộc Hoạt Thảo cũng là có thể giữ được mạng, từ trong tay Diêm La cướp người, đương nhiên, không biết là thật hay giả.

Còn về Kỳ Lân Kiệt, khu tà tị họa, ta chuẩn bị lược vi ra tay một chút, đấu giá mang về giữ lại dùng cho việc khác." Trần Ngọc Lâu đem hết thảy đều an bài rõ ràng rành mạch, hiện tại gọi hai người tới, cũng chỉ là muốn xác định một chút, chính mình rốt cuộc có nên tự thân đi một chuyến hay không.

Nếu hai người đi, hắn cũng đi theo cùng. "Lam Xà Đảm." Chá Cô Tiếu nghe được cái tên này, "đằng" một cái trực tiếp đứng lên, biểu tình trên mặt không biết là hưng phấn hay là chấn kinh.

Lời nguyền Quỷ Nhãn.

Trải qua Tộc Trát Cách Lạp Mã mấy đời người nghiên cứu, phát hiện nó sở dĩ có thể vẫn luôn di truyền xuống, đó là bởi vì, nó cũng không phải là lời nguyền đơn thuần như vậy.

Nguyên nhân dẫn đến việc một người máu biến thành màu vàng kim, sống không quá bốn mươi tuổi, thực tế thượng chính là một loại độc có thể thông qua huyết mạch kéo dài mà kế thừa.

Lam Xà Đảm có thể giải thiên hạ kỳ độc, vậy có phải hay không có thể nói, Lam Xà Đảm đối với độc của lời nguyền cũng hữu dụng.

Nếu thật sự hữu dụng, Chá Cô Tiếu cho rằng, chính mình nhất định phải bắt lấy nó mới được, đến lúc đó đem lời nguyền Quỷ Nhãn của Hoa Linh trừ bỏ, để nàng có thể an tâm tương phu giáo tử. "Đạo huynh, chẳng lẽ, Lam Xà Đảm này đối với tộc các ngươi..." "Cái này ta còn không rõ ràng, nhưng mà, luôn là muốn đi nếm thử một hai." Nam Vân Đình hơi hơi gật đầu.

Quay đầu nhìn Trần Ngọc Lâu: "Trần huynh, nếu chúng ta muốn đấu giá Lam Xà Đảm và Kỳ Lân Kiệt, tiền còn đủ không?" "Yên tâm huynh đệ, chuyện tiền nong không cần lo lắng, Tân Nguyệt Phạn Điếm này nếu đã có tâm lạp tiến quan hệ, như vậy nhất định sẽ hiểu chuyện.

Cho dù bọn họ không hiểu, vậy minh khí ta mang qua đấu giá, cũng đủ để nuốt trôi hai vị bảo dược kia." Nghe được lời này, Nam Vân Đình yên tâm. "Trần huynh, Bàn Sơn chúng ta hạ mộ không vì bảo vật tiền tài, hiện tại trên người lấy ra được, cũng chỉ có năm viên bảo châu mang từ mộ Dạ Lang Vương ra, đến lúc đó miễn không được làm phiền huynh." Chá Cô Tiếu thượng thả còn có thể lấy ra một ít hạt châu.

Nam Vân Đình trừ bỏ một thân bản lĩnh, trên người không một vật dư thừa, chỉ có thể trước ăn "cơm mềm" của Trần Ngọc Lâu vậy.

"Hai vị huynh đệ đều không cần khách khí, sự tình nếu đã định rồi, vậy ta cũng muốn đi chuẩn bị một chút, đến lúc đó còn mong Nam huynh dẫn người hộ tống bảo vật chu toàn." "Giao cho ta là được." *** "Chẳng lẽ, thật sự không còn cách nào khác sao?" Trường Sa, phủ Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng Nhị Gia, Tề Thiết Chủy Tề Bát Gia, nghe Giải Cửu Gia nói, đều lộ ra vẻ khó xử.

Hai ngày trước bọn họ nhận được tin tức, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình có Lộc Hoạt Thảo muốn đấu giá, phu nhân Nha Đầu của Nhị Nguyệt Hồng chính là cần Lộc Hoạt Thảo này để trị bệnh.

Nhưng mắt thấy thời gian đấu giá hội sắp đến rồi.

Giải Cửu Gia không thể thành công kiếm được thiệp mời đấu giá hội.

Bởi vì lần đấu giá này tương đối đặc thù.

Không có thiệp mời, căn bản là vào không được.

Hơn nữa, bình thường mà nói, chỉ cần có chút tài lực, đều có thể lộng được thiệp mời.

Chỉ có thể nói mấy người này quá đen đủi. "Biện pháp vẫn là có." Giải Cửu Gia đẩy mắt kính, mở miệng nói.

Hắn vừa mở miệng, ba người bên cạnh lập tức ném tới ánh mắt nghi hoặc. "Ta nói, Cửu Gia, ngươi có biện pháp sao ngươi không nói sớm, nhìn chúng ta ủ rũ cụp đuôi, vui lắm phải không." Tề Thiết Chủy trợn trắng mắt, khó chịu mở miệng nói. "Bát Gia hiểu lầm, biện pháp ta vẫn luôn có, nhưng ngươi cũng không cho ta cơ hội nói, nếu không có biện pháp, ta hôm nay sẽ không tới." Giải Cửu Gia lý trực khí tráng nói.

Mà Trương Khải Sơn cũng là nhìn Nhị Nguyệt Hồng sốt ruột, vội vàng mở miệng, cắt đứt tiền dao thi pháp của Tề Thiết Chủy, đem lời hắn muốn nói tất cả đều nín trở về. "Cửu Gia, phương pháp gì?" Giải Cửu Gia nhìn Trương Khải Sơn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta tra được, Bành Tam Tiên ở khu vực Tây Bắc, hai ngày này sẽ ngồi xe lửa đi ngang qua địa giới Trường Sa, trong tay hắn liền có thiệp mời.

Chúng ta chỉ cần kế hoạch một phen, đem thiệp mời trộm lại đây là được." Nghe được lời Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy xen mồm hỏi: "Ngươi nói chính là tên ác bá đầu sỏ buôn muối ở Đại Tây Bắc kia?

Chúng ta trộm thiệp mời của hắn, sẽ không bị đánh chết chứ, còn có biện pháp khác không?" Nghe xong lời của Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia mày giật giật vài cái, có chút cạn lời. "Có." "Biện pháp gì?" Tề Thiết Chủy tò mò.

Giải Cửu Gia cũng không có úp mở, trực tiếp mở miệng nói: "Ta tra được tại Tương Tây, Tân Nguyệt Phạn Điếm tổng cộng tặng bốn tấm thiệp mời, phân biệt tặng cho bốn phương thế lực, Bát Gia có thể từ bốn phương nhận được thiệp mời này, chọn lựa một phương." "Là bốn phương thế lực nào, xuất tiền mua được không?

Không được ta tặng hắn một quẻ làm bồi thường cũng thành a." "Thứ nhất, quân phiệt Tương Tây La Lão Oai." "Thứ hai, Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu." "Thứ ba, Bàn Sơn khôi thủ Chá Cô Tiếu." "Thứ tư, Nam thị tộc trưởng Nam Vân Đình." Giải Cửu Gia liên tiếp phun ra bốn cái tên, cùng với địa vị tương ứng.

Tề Thiết Chủy trầm mặc.

Mà Trương Khải Sơn thì là rất có hứng thú mở miệng hỏi: "Nếu ta nhớ không lầm, bốn phương thế lực này khoảng thời gian trước, vừa mới đảo cổ mộ Bình Sơn?" "Đúng vậy, Phật Gia." Giải Cửu Gia gật gật đầu. "Trong tứ đại môn phái giang hồ có hai cái, trừ bỏ Phát

Khâu Thiên Quan đã đứt đoạn truyền thừa ra, chỉ kém Mạc Kim liền tề toàn, thật là trận trượng thật lớn." Trương Khải Sơn chỉ là nghe được một ít tin tức trong đó mà thôi, cụ thể hắn thật đúng là không hiểu biết, rốt cuộc gần đây hắn đang vì chuyện quặng mỏ mà phát sầu. "Phật Gia có chỗ không biết, gần đây bộ đội của La Lão Oai mượn gió của chuyến đi Bình Sơn lần này, trực tiếp nuốt trôi Điến quân, thế lực không thể bảo là không mạnh." Giải Cửu Gia nghĩ nghĩ tiếp tục nói: "Ta tra được tin tức là, tâm phúc của ông chủ phía sau màn Tân Nguyệt Phạn Điếm đích thân chạy tới Thường Thắng Sơn đưa thiệp mời, xác suất rất lớn, bọn họ bốn phương là cùng nhau hành động.

Chúng ta trêu chọc không nổi." "Cái tên Nam thị tộc trưởng kia, lại là lai lịch gì, có thể cùng hắn thương lượng một chút hay không?" Tề Thiết Chủy đưa ra kiến nghị của chính mình. "Tin tức có thể tra được cũng không nhiều lắm, từ trong miệng những Tá Lĩnh môn nhân Thường Thắng Sơn đi theo Trần Ngọc Lâu hạ mộ lần này biết được, Nam Vân Đình này lực chiến Lục Sí Ngô Công, mang theo tám mươi người kia cũng người nào người nấy đều là cao thủ.

Hơn nữa ta nghe ngóng được tin tức bên lề, Nam Vân Đình này tại trong Bình Sơn, nhảy xuống vực xả mệnh cứu Trần Ngọc Lâu, đánh giá ngươi muốn đi cùng hắn thương lượng, còn không bằng trực tiếp tìm Trần Ngọc Lâu đơn giản hơn." "Vậy tính, chúng ta nói về Bành Tam Tiên đi, Cửu Gia ngươi nói đi, chúng ta trộm như thế nào, có muốn thuận tay 'làm' hắn luôn không." Tề Thiết Chủy nhìn rõ tình huống xong, lập tức đem ý niệm ăn trộm đồ không tốt quăng ra sau đầu, nhìn ba người Trương Khải Sơn bên cạnh một trận cạn lời. "Ai, các ngươi đây là ánh mắt gì, ta biết tên Tây Bắc Bành Tam Tiên kia khi nam bá nữ, táng tận thiên lương, chúng ta xử hắn cũng là thế thiên hành đạo được chưa." "Không, chúng ta không phải ý tứ này." Giải

Cửu Gia nâng mắt kính, mở miệng nói: "Chỉ là, chúng ta trước kia sao lại không biết, Bát Gia còn có một tay bản lĩnh trở mặt nhanh như vậy." Lời này vừa nói ra, không khí nơi này tức khắc nhẹ nhàng hơn không ít, kế hoạch Giải Cửu Gia đã làm xong rồi.

Chỉ cần dựa theo kế hoạch của hắn để thực thi.

Đến lúc đó nếu kế hoạch thất bại, vậy chỉ có thể là cường đoạt, đến lúc đó liền như Tề Thiết Chủy nói, thế thiên hành đạo. *** Cự ly Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá hội bắt đầu, còn thừa bốn ngày, Trần Ngọc Lâu đã đem minh khí chuẩn bị đấu giá còn có ngân tiền có thể gom góp đều chuẩn bị không sai biệt lắm.

Lại thêm trên Thường Thắng Sơn cũng không có việc gì khác, cho nên Trần Ngọc Lâu trực tiếp đánh nhịp, sớm xuất phát.

Mà nếu muốn đi Bắc Bình, bọn họ chỉ có thể lựa chọn ngồi xe lửa.

Rốt cuộc, cho dù Trần Ngọc Lâu hiện tại gia đại nghiệp đại, cũng không có một chiếc xe của chính mình.

La Lão Oai cũng từng nói qua, muốn cho Trần Ngọc Lâu một chiếc, nhưng ở cái niên đại này kiếm một chiếc xe gian nan cỡ nào, trong thời gian ngắn khẳng định không được.

Một hàng người đơn giản thu thập một chút xong, liền hạo hạo đãng đãng hướng về Trường Sa xuất phát.

Minh khí cộng thêm tiền chuẩn bị dùng để đấu giá Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm, thế nhưng trực tiếp gom được tám cái vali lớn.

Tuy rằng không có xe, nhưng một đám người cưỡi ngựa đánh xe, tốc độ cũng không chậm.

Tuy rằng Nam Vân Đình cũng chưa từng cưỡi ngựa, nhưng không chịu nổi hắn ngộ tính phi nhân.

Lên ngựa không bao lâu liền cơ bản nắm giữ kỹ thuật.

Những người vốn dĩ còn tưởng xem Nam Vân Đình xuất hiện một màn xấu mặt kia, nhìn thấy hắn trong thời gian ngắn như vậy liền nắm giữ kỹ thuật, lập tức cảm giác cả người đều tê dại.

Ga tàu hỏa ở phía Bắc Trường Sa.

Cũng miễn được phiền toái tiến vào trong thành dẫn người chú mục.

Nhưng tiến vào ga tàu hỏa lúc sau, chuyện phiền toái liền tới, khoan hãy nói đến tám vali minh khí và tiền kia, chỉ nói riêng một đám người này trên người mang vũ khí, liền khiến cho nhân viên bảo an trong ga tàu hỏa như lâm đại địch. "Có thể châm chước một hai hay không, chúng ta đang gấp." Trần Ngọc Lâu đối với quản lý viên ga tàu hỏa mở miệng hỏi.

Chương 36

Nhưng tên quản lý viên kia cũng là kẻ cứng đầu.

Lại thêm không quen biết Trần Ngọc Lâu, cho nên đâu chịu cho hắn châm chước, vừa sai người đi tìm đội cảnh vệ Trường Sa gọi người, đồng thời sai nhân viên bảo an đem bọn họ vây quanh.

Bị người làm rớt mặt mũi của mình như vậy, dù cho Trần Ngọc Lâu dưỡng khí công phu có tốt hơn nữa cũng là uổng công, liếm liếm môi, liền chuẩn bị cho thủ hạ động thủ dạy cho kẻ này một bài học.

Cho dù Tá Lĩnh môn nhân vàng thau lẫn lộn, nhưng có thể để Trần Ngọc Lâu mang theo bên người, kẻ nào mà không phải có bản lĩnh thật sự, tỷ như Hồng Cô Nương.

Tuy rằng lần này đi ra, hắn không mang Côn Luân, nhưng cũng mang theo mười mấy tên tiểu tinh nhuệ, cộng thêm bốn mươi người Nam Vân Đình mang đến, nói thế nào cũng không có khả năng chịu cục tức này.

Hai bên giằng co không nhượng bộ, dáng vẻ đối đầu hấp dẫn sự chú ý lớn.

Hành khách đợi xe thấy tình huống bên này, cũng đều xem náo nhiệt, nhưng có một người ngoại lệ, đó chính là Tề Thiết Chủy đang đợi người ở bên này.

Nhìn thấy không khí trong nhà ga kiếm bạt nỗ trương, đại hữu cái thế hạ một giây liền trực tiếp giết đến máu chảy thành sông, Tề Thiết Chủy không thể không kiên trì đi ra nói chuyện. "Thiên định chư hầu chi mệnh, định vu Tương Tây, các hạ chắc là Thường Thắng Sơn Tá Lĩnh khôi thủ, Trần Ngọc Lâu, Trần Tổng bả đầu?" Mọi người nghe được thanh âm này, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người mặc trường bào nho sĩ thêu hoa, đeo một cặp mắt kính - Tề Thiết Chủy, hướng bên này đi tới.

Quản lý viên nhà ga thấy, vội vàng tiến lên khom người chào hỏi. "Bát Gia." Tề Thiết Chủy không để ý tới người này, đi đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu đám người, khom người thi lễ một cái. "Trường Sa Tề gia Tề Thiết Chủy, kiến quá liệt vị." Đợi một cái đại lễ thi xong, Tề Thiết Chủy lần nữa mở miệng nói: "Quản lý viên nhà ga này, ấn quy củ làm việc mà đắc tội chư vị, tại nơi này, ta thay hắn hướng chư vị bồi cái không phải." Sau đó, Tề Thiết Chủy đối với quản lý viên nhà ga sử một cái ánh mắt.

Tuy rằng ở trong mắt người quen, Tề Thiết Chủy là một cái tồn tại như "cây hài", nhưng có thể ngồi vững vị trí Cửu Môn Đề Đốc, hắn sẽ là một kẻ đơn thuần tấu hài sao, căn bản không có khả năng.

Quản lý viên nhà ga trong lòng rùng mình, vội vàng cho tán đi nhân viên bảo an đang vây quanh đám người Nam Vân Đình, sau đó đứng ở một bên mặc không lên tiếng.

Nói giỡn, Cửu Môn Tề Bát Gia đối mặt đám người này còn cung kính có thừa, hắn một cái quản lý viên nho nhỏ, lần này đắc tội đối phương, chi hậu há có thể có mệnh sống?

Đến lúc đó còn không phải mặc người ta đè đầu cưỡi cổ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng cũng là hối hận vạn phần.

Ở cái niên đại này, muốn trở thành quản lý viên ga tàu hỏa pha vi không dễ, hắn xuất thân lại không tốt, chỉ có thể nghiêm túc làm việc, để cầu tương lai có thể thăng quan phát tài. "Thôi, chúng ta đi." Một đống lời của Tề Thiết Chủy nói ra, trực tiếp phong kín đường lui của Trần Ngọc Lâu, không thể không nói, lời nói đến rất xinh đẹp.

Quân gia hí tử quải trượng tiên.

Diêm La lãng tử tiếu diện Phật.

Mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên.

Cửu Môn này chính là Cửu Môn Đề Đốc trong thành Trường Sa, bản lĩnh mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều có liên quan đến đảo đấu.

Bất quá, hiện tại Cửu Môn, chưởng thực quyền đa số đã rửa tay gác kiếm, an tâm làm buôn bán.

Duy nhất còn có thể cùng đảo đấu có quan hệ, đánh giá cũng chỉ có sinh ý minh khí của các riêng bọn họ.

Nói như vậy, có phải hay không cảm thấy Cửu Môn đặc biệt lợi hại?

Thực tắc không phải, địa giới Tương Tây, mặc kệ là La Lão Oai hay là Trần Ngọc Lâu, muốn phúc diệt Cửu Môn này đều dễ như trở bàn tay.

Lợi hại đến mấy, kia cũng là ở trong Trường Sa, Tá Lĩnh môn nhân trải rộng khắp đại giang nam bắc, có mười mấy vạn người, Trần Ngọc Lâu vung tay hô to một tiếng, Trường Sa đều có thể đánh hạ.

La Lão Oai thì càng không cần phải nói.

Vốn dĩ binh lực trong tay hắn chính là gấp mấy lần thủ hạ của Trương Khải Sơn, càng đừng nói hiện tại thôn tính Điến quân.

Thành công từ quân phiệt Tương Tây, lột xác thành đại quân phiệt Tây Nam.

Trong tay tinh binh mấy vạn, súng pháo vô số.

Lại thêm La Lão Oai nghe kiến nghị của Trần Ngọc Lâu.

Sau khi nắm giữ Điến quân, lập tức bắt những tên quan quân cùng binh sĩ Điến quân khi nam bá nữ, vô ác không làm kia, đương chúng

xử quyết, giành được dân tâm.

Giết đến máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi nhỏ, lúc này mới tiêu đình xuống, những kẻ trong Điến quân vốn dĩ có tâm tư binh biến, từng cái cũng ngưng mọi hoạt động, không dám làm càn. "Tổng bả đầu, có muốn..." Sau lưng Trần Ngọc Lâu một cái Tá Lĩnh tinh nhuệ ẩn hối làm một cái thủ thế cứa cổ.

Nói giỡn, Trần Ngọc Lâu hiện tại chính là tín ngưỡng của bọn hắn, bị một cái quản lý viên ga tàu hỏa khu khu làm khó dễ, nói ra, mặt mũi bọn họ treo không nổi. "Tính, rốt cuộc hắn cũng là làm theo phép tắc." Trần Ngọc Lâu lắc lắc đầu.

Vừa rồi Tề Thiết Chủy một phen lời nói, đã cho Trần Ngọc Lâu bậc thang, hắn lại không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, đâu lại đi vì một cái tiểu nhân vật mà đại động can qua.

Tân Nguyệt Phạn Điếm tổng cộng đưa đến Thường Thắng Sơn bốn tấm thiệp mời.

Trong đó, Chá Cô Tiếu quy gia tâm thiết, muốn đem dược đưa về trong tộc, sinh sợ về muộn, có người không chịu nổi.

Cho nên, đem chuyện đấu giá Lam Xà Đảm, gửi gắm cho Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình, liền mang theo Lão Dương Nhân, Hồng Cô Nương rời khỏi Thường Thắng Sơn.

Còn La Lão Oai, thì là căn bản không có thời gian, hắn muốn ở trong khoảng thời gian này, ra tay kim ngân, sau đó tiếp tục mua sắm vũ khí.

Do lúc trước Dương phó quan và đội súng ngắn thân tín phản bội, hiện tại La Lão Oai thành thục không ít.

Cũng không có tâm tư đi theo Trần Ngọc Lâu đi xem náo nhiệt, toàn thân tâm đầu nhập phát triển.

Cho nên, ứng lời mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trừ bỏ Trần Ngọc Lâu, chỉ còn lại có một cái Nam Vân Đình.

Trần Ngọc Lâu mang theo mười cái Tá Lĩnh tinh nhuệ, phụ trách chuyện lớn nhỏ trên đường đi này.

Nam Vân Đình thì là cùng Hoa Linh mang theo bốn mươi người Nam gia, phụ trách chính là minh khí và vấn đề an toàn khi đi tới Bắc Bình lần này.

Còn nói vì cái gì sẽ bị quản lý viên mang người bao vây, đó là bởi vì, Nam gia nhân sau lưng Nam Vân Đình người nào người nấy đều đeo đao ngắn bên ngoài đùi, dưới áo còn giắt súng, không bị cản lại mới là chuyện lạ.

Cho dù là chính Nam Vân Đình cũng mang theo hai cây súng Đức hai mươi phát.

Thanh đoản trượng đao của chính hắn lần trước lúc ở Bình Sơn cứu Trần Ngọc Lâu, coi như phi đao ném đi ra ngoài, chờ lúc phân giải Lục Sí Ngô Công, thanh đao kia đã bị độc dịch ăn mòn đến không ra hình dạng.

Còn người Tá Lĩnh, làm sao có thể không mang vũ khí, đoản đao giắt bên hông lộ ra bên ngoài, sinh sợ người khác không biết bọn họ mang đao giống nhau.

Bất quá, đánh giá chờ bên phía La Lão Oai sinh ý đàm phán xong, Tá Lĩnh lực sĩ phỏng chừng cũng có thể trang bị đại lượng súng ống vũ khí.

Rốt cuộc La Lão Oai có một câu nói phi thường có lý, đó chính là "trong tay gia hỏa tốt, eo lưng liền cứng".

Bên kia, Tề Thiết Chủy từ trong miệng quản lý viên biết được, hắn còn cho người đi thông báo quan trú phòng Trường Sa, cũng chính

là Trương Khải Sơn.

Hiện tại Trương Khải Sơn còn đang vì chuyện thiệp mời và gom tiền, bận đến túi bụi, không có hai tiếng đồng hồ thì kết thúc không được.

Cho nên, người tới nhất định là tên kia rồi.

Tề Thiết Chủy sinh sợ tên kia mậu nhiên mang binh vây Trần Ngọc Lâu bọn họ, tái nhất hảo thuyết, yếu thị tái nhị, vậy thì không dễ chỉnh.

Cho nên, Tề Thiết Chủy cũng là trực tiếp ra khỏi ga tàu hỏa, đứng ở bên ngoài chờ.

Không bao lâu, hắn liền nhìn thấy một đội binh sĩ trú phòng chạy về phía bên này, dẫn đầu, chính là tên kia trong đầu Tề Thiết Chủy. "Quả nhiên là Trương Nhật Sơn." Trương Nhật Sơn hôm nay buổi sáng liền từ chỗ Trương Khải Sơn được trao quyền, trong khoảng thời gian Trương Khải Sơn rời đi này, hắn phụ trách đại tiểu sự nghi của Trường Sa.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, vừa trở lại quân doanh, liền nghe được ga tàu hỏa bên này xảy ra chuyện.

Nhưng sau khi dẫn đội chạy đến ga tàu hỏa, Trương Nhật Sơn liền nhìn thấy Tề Thiết Chủy đứng ở cửa nhà ga.

Chương 37

Vốn dĩ đôi oan gia vui vẻ này gặp mặt, kia khẳng định là muốn cãi nhau một trận.

Nhưng là, hiện tại Trương Nhật Sơn gấp gáp đi xử lý sự tình, nhìn Tề Thiết Chủy một cái, liền chuẩn bị từ bậc thang bên cạnh tiến vào nhà ga.

Nhưng Tề Thiết Chủy đâu chịu để hắn đi qua, bước chân một nghiêng, chắn trước mặt Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn hướng một bên khác đi, vẫn cứ là bị Tề Thiết Chủy ngăn cản đường đi, một lần khả năng là trùng hợp, hai lần thì có thể xác nhận không phải trùng hợp. "Ta nói thầy bói, ngươi có ý gì, không thấy ta có việc sao, chặn đường đi của ta, xảy ra chuyện ngươi đảm đương nổi sao?" "Nếu là thật sự để cho cái tên mặt than nhà ngươi đi vào, vậy ta mới thật là đảm đương không nổi." Tề Thiết Chủy chắp hai tay sau lưng, mở miệng nói.

Nếu đối mặt người khác, hắn khả năng liền trực tiếp nói chuyện Trần Ngọc Lâu bọn họ ở bên trong rồi.

Nhưng là đối với Trương Nhật Sơn, Tề Thiết Chủy mạc danh cảm thấy cùng hắn đấu võ mồm rất thú vị, cho nên, kiên trì vài năm vẫn cứ là không biết mệt. "Thầy bói, ngươi có biết hay không hành vi này của ngươi trong thời chiến coi như là di ngộ quân cơ, nếu không phải nể mặt ngươi cùng Phật Gia quan hệ tốt, ta hiện tại liền xử ngươi." Trương Nhật Sơn là kẻ tinh ranh.

Lại thêm cùng Tề Thiết Chủy đấu trí đấu dũng lâu như vậy.

Từ biểu tình và ngôn ngữ của Tề Thiết Chủy, liền đem sự tình phát sinh bên trong phân tích được cái đại khái.

Lúc trước, nhân viên công tác nhà ga tới báo tin, chỉ nói là có một đám người huề mang vũ khí xâm nhập ga tàu hỏa, hiện tại bị nhân viên bảo an vây quanh.

Hiện tại nhìn thấy bộ mặt của Tề Thiết Chủy, sự tình giống như không có đơn giản như hắn tưởng tượng, bất quá, hắn là không có việc gì.

Nếu có việc, dựa theo hiểu biết của hắn đối với Tề Thiết Chủy, nhất định sẽ lập tức biến thân đà điểu, đem chính mình giấu đi. "Ngươi không dám." Tề Thiết Chủy nhìn thoáng qua Trương Nhật Sơn, lược mang ngạo kiều mở miệng nói. "Thầy bói, bên trong đã xảy ra cái gì?" "Nga, ngươi đang hỏi ta a." Tề Thiết Chủy nhướng mày, nghĩ tiếp theo nên như thế nào đi trêu chọc Trương Nhật Sơn.

Nhưng Trương Nhật Sơn nhìn bộ mặt biết rõ còn cố hỏi của Tề Thiết Chủy, lại thêm trong ga tàu hỏa không có việc gì, trực tiếp xoay người... "Chúng ta đi!" Dứt lời, liền mang theo binh sĩ muốn rời khỏi. "Chờ một chút, họ Trương kia, ngươi liền không tò mò bên trong rốt cuộc đã xảy ra cái gì sao?" "Không làm phiền Bát Gia phí nhiều miệng lưỡi, tại hạ quân vụ quấn thân, lại không phải đại sự gì, ta không có thời gian ở đây cùng ngươi đấu võ mồm." Trương Nhật Sơn nói, liền chuẩn bị rời đi. "Phải không, vậy Tá Lĩnh khôi thủ vừa rồi bị người của ga tàu hỏa vây quanh, cũng coi là chuyện nhỏ sao?" Nghe được lời này, Trương Nhật Sơn sững bước, đồng tử co rụt lại.

Hắn nghe được cái gì, Tá Lĩnh khôi thủ?

Hắn làm sao sẽ tới bên này, hơn nữa còn bị người ga tàu hỏa cấp vây quanh?!? "Thầy bói, lời này là thật?" "Ta sẽ ở trên loại sự tình này lừa ngươi sao, sự tình vừa mới phát sinh, nếu không phải ta vừa khéo đi tới bên này, phỏng chừng xung đột hiện tại đã xảy ra." Trương Nhật Sơn nghe được nửa câu đầu của Tề Thiết Chủy, trong nội tâm

vẫn là có một chút cảm giác kia, nhưng là nghe được nửa câu sau, hắn buông lỏng tâm. "Không nghĩ tới ngươi cái tên thầy bói này, còn nhận biết Tá Lĩnh khôi thủ?" "Không, ta không quen biết hắn, chỉ là mượn hư danh Trường Sa Cửu Môn Đề Đốc này, cho đối phương một cái bậc thang xuống mà thôi." Tề Thiết Chủy đối với phương thức xử lý của chính mình, pha vi tự ngạo.

Lúc này bộ mặt tạo hình của Tề Thiết Chủy đó là: Khả bả ngã ngưu bút phôi liễu, kháp hội nhi yêu (Mau khen ta giỏi đi).

Trương Nhật Sơn khóe miệng giật giật, bất quá nể tình đối phương lần này xác thật là làm chuyện đúng, Trương Nhật Sơn cũng không có tập quán tính dỡ đài. "Đúng rồi, Tá Lĩnh khôi thủ tới ga tàu hỏa làm cái gì, hắn chẳng lẽ muốn đi địa phương nào?" Trương Nhật Sơn trước mắt chỉ biết Trương Khải Sơn mấy người muốn đi Bắc Bình, còn muốn mưu hoa thiệp mời đấu giá hội Tân Nguyệt Phạn Điếm gì đó.

Đối với chuyện Trần Ngọc Lâu cũng sẽ tham dự, đó là căn bản không biết, lúc nói đến chuyện này, Trương Nhật Sơn cũng không có mặt. "Đúng rồi, ngươi nói như vậy ta nghĩ tới, Phật Gia bọn họ còn đang chuẩn bị lộng sự tình thiệp mời.

Hiện tại Trần Ngọc Lâu bọn họ cũng đi tham gia cái đấu giá hội kia, chúng ta đại khả trực tiếp đi nhờ xe Tá Lĩnh a." Nếu có thể thuyết minh việc này, Trần Ngọc Lâu đồng ý, vậy lần này đi Bắc Bình liền một chút nguy hiểm đều không có. "Họ Trương, ngươi tốc độ nhanh, mau đi thông tri Phật Gia và Nhị Gia, cứ nói Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình ở ga tàu hỏa, hỏi chúng ta có thể đi nhờ xe bọn họ một chút hay không." Tề Thiết Chủy sinh sợ Trương Nhật Sơn hằng ngày phạm bệnh, còn cố ý bổ sung một câu. "Việc này phi thường yếu khẳng, càng nhanh càng tốt." Trương Nhật Sơn gật gật đầu, để binh sĩ lưu lại bên ngoài ga tàu hỏa nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, liền hướng về

một cái phương hướng chạy đi.

Trong ga tàu hỏa.

Nam Vân Đình và Hoa Linh đang nói gì đó, Trần Ngọc Lâu đang nhắm mắt dưỡng thần, Tá Lĩnh tinh nhuệ và Nam gia nhân vây quanh bọn họ ngồi một vòng lớn, bởi vì đã xảy ra chuyện vừa rồi, không ai dám chạy tới đắc tội một đám người này. "Đúng rồi, Hoa Linh, muội biết vẽ tranh không?" Nam Vân Đình đột nhiên nhớ tới một sự kiện, đối với Hoa Linh mở miệng hỏi. "Vẽ tranh?" "Trước kia cùng sư huynh học qua một ít, nhưng vẽ đều là thế đi của mộ huyệt còn có chút hoa cỏ bảo dược linh tinh, phu quân, chàng hỏi cái này làm gì?" Hoa Linh phản vấn một câu.

Nam Vân Đình nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Chờ chuyến đi này kết thúc, ta lại cùng muội tế tế phân thuyết." "Ân ân." Hoa Linh dựa vào vai Nam Vân Đình, ngoan ngoãn đến lạ.

Mà Trần Ngọc Lâu ở một bên nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, thực tế thượng hắn hai mắt nhắm chặt, hận không thể đem lỗ tai cũng cấp đóng lại.

Ở bên cạnh hai người này, không khí đều là một cỗ "mùi máu tanh", cũng không biết hai người này giết bao nhiêu "cẩu", "mùi máu tanh" nồng như vậy.

Chính đương một đám người đang chờ xe lửa chạy.

Nam Vân Đình chú ý tới, một đám người đang hướng về bên này tới gần.

Nam gia chúng nhân "đằng" một cái từ trên ghế đứng lên, sát khí trên người dưỡng ra bởi vì chuyến đi Bình Sơn tẫn hiển vô nghi.

Thấy vậy, người tới trực tiếp dừng bước chân, cách một đoạn cự ly đối với phương hướng Trần Ngọc Lâu chắp tay nói: "Tại hạ

Trương Khải Sơn, hệ quan trú phòng Trường Sa, biết Trần Tổng bả đầu tại đây, đặc biệt tới bái phỏng, có chuyện quan trọng muốn nhờ." Đám người tới này, không phải người khác.

Chính là Trương Khải Sơn, vợ chồng Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy cùng với Trương Nhật Sơn và binh sĩ thủ hạ của hắn.

Trần Ngọc Lâu sau khi nghe được thanh âm, mở miệng nói: "Nếu là bạn không phải địch, vậy thì qua đây đi." Trương Khải Sơn được sự thủ khẳng của Trần Ngọc Lâu xong, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, mang theo những người còn lại, từ con đường mà Nam gia nhân nhường ra, hướng về phương hướng ba người Nam Vân Đình, Trần Ngọc Lâu tới gần. "Tại hạ Trương Khải Sơn, kiến quá Trần Tổng bả đầu." "Nhị Nguyệt Hồng, kiến quá Trần Tổng bả đầu." "....." Một hàng người đối với Trần Ngọc Lâu kiến lễ xong, Trương Khải Sơn nhìn về phía Nam Vân Đình ở một bên. "Tưởng lai vị này chính là Nam thị Nam tộc trưởng rồi, cửu ngưỡng đại danh." "Trương Đại Phật Gia khách khí." Nam Vân Đình chắp tay đáp lại một câu, sau đó mang theo Hoa Linh hướng về bên cạnh nhích ra một chút, cho Trần Ngọc Lâu một cái không gian nói chuyện.

Tề Thiết Chủy nhìn Tá Lĩnh tinh nhuệ cùng Nam gia nhân chung quanh mặt mang địch ý, có chút khiếp đảm hướng về phương hướng Trương Nhật Sơn dựa vào.

Rốt cuộc người Trương Khải Sơn mang đến, đa số đều mặc quân trang chính quy, mặc kệ là Tá Lĩnh hay là Nam gia, trước mắt đều là lấy đảo đấu làm nghề sinh sống, cũng coi như là phỉ.

Quan phỉ chạm mặt, chi gian tương hộ không có địch ý mới là chuyện lạ.

Nam Vân Đình thấy vậy, phất phất tay.

Nam gia chúng nhân sôi nổi trở lại vị trí chính mình, Trương Khải

Sơn đám người chỉ cảm thấy những áp lực trên người kia lập tức liền biến mất.

Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn đều là xuất thân từ Trương gia.

Chính sở vị văn danh không bằng gặp mặt.

Tuy rằng truyền văn Nam Vân Đình đơn đấu Lục Sí Ngô Công đã ở trong giang hồ truyền ra, nhưng đó chung quy chỉ là truyền văn.

Thực tế thượng, Nam Vân Đình cũng xác thật không có bản lĩnh một mình cứng rắn đánh Lục Sí Ngô Công.

Nhưng Nam Vân Đình cùng với những người Nam gia kia tạo áp lực cho hai người, thế nhưng vượt qua những người Trương gia chủ gia kia.

Điều này làm cho Trương Khải Sơn rất là giật mình.

Bất quá, hắn cũng không quên chính sự lần này tới đây. "Trần Tổng bả đầu có phải hay không chuẩn bị đi Bắc Bình Tân Nguyệt Phạn Điếm tham gia đấu giá hội?" Trương Khải Sơn đi thẳng vào vấn đề.

Trần Ngọc Lâu cũng không có phủ nhận: "Không sai." Trương Khải Sơn ngay sau đó mở miệng nói: "Thực không dám giấu giếm, thê tử vị huynh đệ này của tại hạ thể nhược nhiều bệnh, tứ xứ nghe ngóng, biết được Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này đấu giá hội có một vị bảo dược, tên là Lộc Hoạt Thảo.

Tại hạ có tâm muốn đấu giá nó, nhưng khổ nỗi biết được thời gian quá muộn, không thể lấy được thiệp mời..." Nói như vậy, Trần Ngọc Lâu liền hiểu rõ.

Hoa Linh ở một bên nghe thấy bốn chữ "thể nhược nhiều bệnh", cũng là đem ánh mắt ném qua.

Y thuật của nàng rất mạnh, phụ lấy thuật pháp Bàn Sơn xong, toàn thế giới đều không có bao nhiêu người là đối thủ của nàng.

Quang là nhìn như vậy, chỉ có thể nhìn ra Nha Đầu thể hư, bệnh gì, nàng thật đúng là không có cách nào bằng mắt thường phán đoán, Hoa Linh có như vậy một chút chứng cưỡng bách.

Chương 38

Nếu không cho nàng lộng minh bạch là bệnh gì, phỏng chừng buổi tối đi ngủ đều ngủ không ngon.

Nghĩ, Hoa Linh ở bên tai Nam Vân Đình thì thầm vài câu, chờ Nam Vân Đình gật đầu xong, đứng dậy hướng về Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu đi đến.

Hoa Linh đột nhiên hướng về Nha Đầu tới gần, đây là ai cũng không có nghĩ đến, Nhị Nguyệt Hồng theo bản năng muốn đem Nha Đầu hộ ở sau người, liền nghe được Hoa Linh mở miệng nói: "Có thể hay không để cho ta bắt mạch cho vị tỷ tỷ này?" Nghe được lời của Hoa Linh, tất cả mọi người đều ngốc.

Nhị Nguyệt Hồng không có phản ứng lại ngay lập tức, đảo là Nha Đầu, đem tay duỗi ra.

Hoa Linh nâng tay phải lên, vươn ngón trỏ ngón giữa, bắt đầu bắt mạch, mạch tượng giữa người và người đều là bất đồng, nhưng cơ bản đại soa không soa.

Mạch tượng của Nha Đầu làm cho Hoa Linh có một loại cảm giác kỳ quái, nàng ngẩng đầu nhìn nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Nha Đầu, mở miệng hỏi: "Tỷ đụng vào nha phiến?" Những lời này nói ra, Trần Ngọc Lâu kinh ngạc đến ngây người, bắt cái mạch, mà đụng vào nha phiến đều có thể bắt ra tới. "Cô nương, Nha Đầu nàng..." "Nga, nàng không bệnh." Hoa Linh cẩn thận ngẫm nghĩ, tiếp tục mở miệng nói: "Chỉ là phía trước lao lụy quá độ, tích lao thành tật, nhưng không nghiêm trọng, bổ lại thân thể là được, nhưng là, vị tỷ tỷ này tựa hồ là trúng Âm độc!" "Âm độc?" Cái từ này đối với mọi người cũng là tương đối mới mẻ.

Ngay cả Nam Vân Đình cũng là lần đầu nghe được cái từ này đặt ở phương diện này.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, đây là một cái tính từ, nhưng là không nghĩ tới, ở chỗ này lại thành một cái danh từ. "Vị cô nương này, dám hỏi Âm độc này là độc gì, còn mong báo cho." Nhị Nguyệt Hồng thấy vẻ mặt Hoa Linh xác tín, liên mang mở miệng dò hỏi. "Âm độc chính là trúng độc âm khí, khác với thi độc trí mạng, Âm độc thâm nhập ngũ tạng lục phủ, nếu thân thể tố chất tốt, không cần để ý.

Nhưng vị tỷ tỷ này thể nhược, Âm độc phản ứng khá mạnh mẽ, hơn nữa thời gian trúng độc không ngắn, e rằng ngũ tạng lục phủ đều đã bị Âm độc xâm thấu." Nhị Nguyệt Hồng cẩn thận hồi ức một chút.

Từ khi gặp gỡ Nha Đầu, tâm tư của hắn liền nhào vào trên gánh hát, đồ vật trong mộ, trong nhà hắn căn bản là không có.

Như vậy, chỉ có một khả năng.

Trần Bì.

Nhị Nguyệt Hồng nghĩ đến cái đồ đệ kia của chính mình, trong ánh mắt tình tự lập tức phức tạp lên.

Nha Đầu thích ăn cua ghẹ các loại đồ thủy sản, Trần Bì thường xuyên trộm cõng hắn đi lộng tới cho Nha Đầu, vì thế, hắn không chỉ một lần trừng phạt Trần Bì. "Dám hỏi cô nương, Lộc Hoạt Thảo khả phủ cứu Nha Đầu một mạng?" Nhị Nguyệt Hồng buông Nha Đầu ra, chắp tay đối với Hoa Linh hành một lễ, trong lòng đối với câu trả lời tiếp theo của Hoa Linh tràn ngập kỳ đãi, kỳ đãi đồng thời, hắn lại sợ hãi nghe được lời phủ định gì đó. "Lộc Hoạt Thảo, có thể cứu, nhưng là, ngươi phải tìm được một loại dược khác, tên là Kinh Dương Hoa, nha phiến thì tuyệt đối không thể đụng vào nữa." Nam Vân Đình đôi tay đặt ở trên đùi, trong lòng tư tự vạn phần, trong nguyên tác, cái tên thần y Hóa Đạo Thiên kia cuối cùng cũng không thể tìm ra Nha Đầu

mắc bệnh gì, suýt chút nữa bị chính mình bức điên, thoái ẩn sơn lâm.

Chỉ có thể nói việc chuyên nghiệp để người chuyên nghiệp làm.

Hóa Đạo Thiên không phải người đảo đấu, đối với đồ vật trong mộ, lão khả không phải hiểu biết.

Mà Hoa Linh thì vừa lúc tương phản.

Đối với bệnh đau đầu nhức óc tầm thường, nàng cũng có thể trị, nhưng là nếu đụng phải bệnh nặng gì đó, nàng không bằng Hóa Đạo Thiên.

Hơn nữa Bàn Sơn chú trọng sinh hóa khắc chế chi đạo.

Trải qua từng đời tổng kết, mới vừa thành tựu y thuật của nàng ngày hôm nay. "Đa tạ cô nương báo cho tại hạ việc này." Nhị Nguyệt Hồng trong nội tâm phi thường cao hứng.

Hắn vốn dĩ đem hy vọng cuối cùng đặt ở trên Lộc Hoạt Thảo, nhưng không nghĩ tới hôm nay đụng phải Hoa Linh cái nhân viên chuyên nghiệp này.

Chỉ có thể nói, Nha Đầu mệnh không nên tuyệt a. "Không cần khách khí, đến lúc đó ngươi có thể thử tìm kiếm Kinh Dương Hoa.

Nếu tìm không thấy, cũng có thể dùng chí dương chi vật khác áp chế trụ Âm độc, chờ khí sắc tốt lên, dùng Lộc Hoạt Thảo, liền có thể bổ túc ngũ tạng lục phủ và lao tật." "Tại hạ cẩn ký." Trần Ngọc Lâu chép chép miệng.

Này một chút, có tính hay không là Hoa Linh cướp mất thời khắc trang bức của chính mình?

Nhưng sự đã đến nước này.

Đối phương muốn cũng chỉ là Lộc Hoạt Thảo, cùng là thế lực Tương Tây, vậy cho đối phương một cái tiện lợi, ngày sau cũng dễ hỗ

hữu vãng lai. "Khụ khụ, tương ngộ tức là hữu duyên, mấy vị bằng hữu nếu không có thiệp mời, vậy liền cùng chúng ta đồng hành, Trần mỗ bao một toa xe, nhiều người một chút cũng náo nhiệt." Trần Ngọc Lâu tìm về một chút tồn tại cảm.

Trương Khải Sơn đám người lúc này mới nhớ tới, chính mình là tới đi nhờ xe, vội vàng đứng dậy đối với Trần Ngọc Lâu chắp tay cúi chào. "Đa tạ Trần Tổng bả đầu!!" Mục đích đạt thành, mấy người trong lòng đều rất cao hứng, mà trong ga tàu hỏa cũng rất nhanh vang lên tiếng chuông sắp chạy.

Trần Ngọc Lâu đi đầu dẫn theo lên xe. "Này có tính hay không là Bành Tam Tiên đào quá một kiếp?" Nam Vân Đình trong lòng nghĩ như vậy.

Nhưng là hắn cũng biết, cứ cái bộ dạng tôn dung kia của Bành Tam Tiên, đánh giá đến Bắc Bình, cũng sẽ bị Doãn Tân Nguyệt chỉnh đến thảm.

Bất quá, chuyện đó cùng Nam Vân Đình không có quan hệ gì.

Ở trên xe lửa đảo cũng không gặp được vấn đề gì, chỉ là quá trình có chút nhàm chán mà thôi.

Lần đầu ngồi xe lửa, Nam gia chúng nhân thậm chí cảm giác có chút buồn ngủ.

Một ngày sau.

Ga tàu hỏa Bắc Bình. "Cha, sao cha còn tự mình tới, cái tên Bành Tam Tiên gì đó, liền được cha coi trọng như vậy sao?" Doãn Tân Nguyệt nhìn Doãn Húc Đông ngồi ở bên cạnh, trong lòng tẫn là bất mãn.

Nàng vốn dĩ còn nghĩ chỉnh Bành Tam Tiên một trận, để đối phương biết khó mà lui.

Nhưng là ai từng tưởng, Doãn Húc Đông tự mình tới.

Kế hoạch của nàng trực tiếp tuyên cáo phá sản.

Hài tử trong lòng khổ, nhưng hài tử nhất định phải nói. "Tân Nguyệt a, con tưởng cha là người nông cạn như vậy sao?" Doãn Húc Đông đôi mắt đều không mở ra.

Trong lòng tràn đầy khinh thường.

Nếu không phải tờ hôn thư kia, nếu không phải Doãn Húc Đông không muốn chịu người đàm tiếu, Bành Tam Tiên tính là cái thá gì, xứng để hắn tự mình xuất hiện? "Cha không phải sao?" "Cha nếu không nông cạn, sao lại định cho con gái một cái hôn sự như vậy, con chính là nghe nói, tên Bành Tam Tiên kia khi nam bá nữ, chuyện thương thiên hại lý làm không ít." Doãn Tân Nguyệt trong lòng có oán, nhanh mồm nhanh miệng, cái gì cũng nói.

Mà Doãn Húc Đông nghe xong cũng là một trận não hỏa.

Nhưng lại không thể đem hỏa phát đến trên người con gái.

Chỉ có thể cường trang trấn định, mở miệng nói: "Con muốn làm cái gì, vậy liền đi làm đi, cha tới nơi này, là chuẩn bị nghênh đón quý khách quang lâm, cùng con nước sông không phạm nước giếng." Nói nước sông không phạm nước giếng, kia còn không đến mức.

Bành Tam Tiên và Nam Vân Đình bọn họ tuy rằng không ngồi cùng một chuyến xe lửa, nhưng ga tàu hỏa hiện tại không phát triển, cửa ra trạm chỉ có một cái như vậy, hơn nữa hai ban xe lửa trước sau kém không được bao nhiêu thời gian. "Cha nói rồi đấy nhé." Doãn Tân Nguyệt vừa nghe lời Doãn Húc Đông, lập tức tới tinh thần, lại sợ cha ruột đổi ý, bổ thượng một câu: "Đổi ý là chó con." Doãn Húc Đông đầy đầu hắc tuyến, bất đắc dĩ xua tay.

Thấy thế, Doãn Tân Nguyệt lập tức mang theo một đám người,

hướng về phương hướng sân ga chạy tới.

Qua hồi lâu, hai ban xe lửa một trước một sau tiến trạm, chờ đợi dừng hẳn, nhân viên công tác ga tàu hỏa khiêng tới một khối tấm sắt, bắc lên xe lửa, cung hành khách xuống xe.

Nam Vân Đình đám người mang theo tám cái vali lớn xuống xe, vừa xuống xe liền nhìn thấy đầy sân ga người. "Đều chú ý một chút, cẩn thận kẻ trộm." Nam Vân Đình nhắc nhở một câu, liền đi đến một bên Trần Ngọc Lâu, trên sân ga người đón không ít, có rất nhiều người dùng bài giơ tay để nhắc nhở hành khách.

Mà trong đó, bắt mắt nhất chính là một cái bài giơ tay màu đỏ đậm viết "Khúc Như Mi". "Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý, đây hẳn là người Tân Nguyệt Phạn Điếm qua tới đón chúng ta rồi đi?" Trần Ngọc Lâu triển khai quạt xếp, liền muốn hướng về bên kia đi đến.

Chương 39

Nam Vân Đình ở một bên vội vàng duỗi tay, giữ chặt Trần Ngọc Lâu mở miệng nói: "Trần huynh, nhìn bên kia." Nam Vân Đình chỉ vào một cái phương hướng khác.

Phương hướng cửa ra trạm, tại bên ngoài đường phố bày ngang một hàng xe hơi cổ, có bốn người trang phục tài xế cầm bài giơ tay.

Trên đó phân biệt là Nam, Trần, La, Chá, thủ đều là chữ cái đầu tên của bốn người.

Tưởng lai người của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, cũng không biết sẽ đến mấy cái, sở hạnh liền trực tiếp an bài người đem bốn cái bài tử đều chuẩn bị.

Để phòng ngừa vạn nhất mà. "A, này..." Trần Ngọc Lâu có như vậy một chút xíu tiểu xấu hổ. "Là vi huynh mắt vụng về, vẫn là Vân Đình đệ tương đối thận trọng, nếu không thì náo nhiệt chuyện cười." Náo nhiệt chuyện cười đó là nhất định.

Trần Ngọc Lâu trong lòng là một trận nghĩ lại mà sợ.

Khúc Như Mi rất có khả năng là một cái tên a, hơn nữa khả năng tương đương lớn, là tên của một nữ tử, hắn Trần Ngọc Lâu qua đó, phỏng chừng cái người đón kia sẽ trực tiếp mở miệng hỏi hắn là nam hay nữ.

Nếu là người quen đón trạm, kia càng xấu hổ.

Xem ra, cho dù có văn hóa, cũng không thể lạm dụng.

Khác với Trần Ngọc Lâu bên này xấu hổ, một bên khác, Doãn Tân Nguyệt ngồi ở trên ghế dài sau cây cột chịu lực của sân ga, một bên cắn hạt dưa, một bên chờ Bành Tam Tiên xuất hiện. "Tiểu thư, cô làm

cái bảng Khúc Như Mi, nếu Bành Tam Tiên tìm không thấy, làm sao bây giờ?" "Tìm không thấy tốt nhất." Doãn Tân Nguyệt trực tiếp mở miệng nói. "Nếu tìm không thấy, ta liền có lý do chỉnh hắn, bằng không không có lý do liền chỉnh người ta, ta này còn quái ngượng ngùng." Doãn Tân Nguyệt nói xong, thật lâu không nghe được nô bộc thính lực (thính nô) bên cạnh hồi phục, cũng là nghi hoặc.

Quay đầu nhìn lên, liền nhìn thấy thính nô này của chính mình đang ngơ ngác lăng lăng nhìn về một cái phương hướng. "Nhìn cái gì đâu, đều nhìn ngốc rồi." Doãn Tân Nguyệt phúc phỉ một câu, sau đó thuận theo tầm mắt thính nô nhìn qua đi.

Một cái liếc mắt nhìn, liền nhìn thấy một đám người, xuất hiện tại trên sân ga.

Không đến trăm người, mang theo mấy cái vali lớn, mục thị bát phương, đương nhiên cái này tại chỗ Doãn Tân Nguyệt không phải trọng điểm.

Trọng điểm là mấy kẻ dẫn đầu kia.

Trong mắt Doãn Tân Nguyệt, trừ bỏ cái người đi tuốt đằng trước kia ra, tất cả đều là tuấn nam tịnh nữ. "Quả nhiên, soái ca đều là tụ tập một chỗ, cổ nhân thành bất khi ngã a, trừ bỏ cái người lớn tuổi kia, đều thật đẹp trai a." Nếu là Trần Ngọc Lâu nghe được nàng nói lời này, chỉ định đến hộc máu ba thăng.

Sau đó, Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy miệng Trần Ngọc Lâu động, nhìn cái bảng Khúc Như Mi nàng thiết hạ kia. "Không thể nào, đây chính là Bành Tam Tiên đi... cũng không mang roi a, thính nô, hắn nói cái gì?" Thính nô ở một bên hồi phục tinh thần.

Nghe được Doãn Tân Nguyệt hỏi chuyện, cũng là mộng bức.

Vừa rồi hắn một lòng bị "nhan sắc" mê hoặc, lại thêm tiếng người

trên sân ga ồn ào, đâu nghe được Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình nói nhỏ cái gì. "Tiểu thư..." "Tính tính." Doãn Tân Nguyệt xua xua tay, ghé vào trên ghế dựa tiếp tục thưởng thức soái ca.

Mà khi nhìn thấy, cái "lão nam nhân" kia chỉ đứng trong chốc lát, cùng soái ca kia nói nhỏ vài câu, liền mang theo một đám người hướng về cửa ra trạm đi, trong lòng khổ ba tức (đau khổ). "Phật Gia, Bắc Bình này thật đúng là náo nhiệt a, ngài xem xe lửa này vừa mới đến, sân ga đều sắp đầy." Tề Thiết Chủy nhìn "biển người tấp nập" chung quanh mở miệng đối với Trương Khải Sơn phun tào. "Rốt cuộc là hai ban xe lửa đồng thời tiến trạm, do thử tình hình cũng không quá đáng, theo sát Bát Gia." Trương Khải Sơn xách cái vali, vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy, hướng về phương hướng Trần Ngọc Lâu đi theo. "Cút cút cút, muốn các ngươi có tác dụng gì, ngay cả cái xe đều đàm không xong.

Cũng không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm này có ý tứ gì, cô gia tới cửa, cũng không biết tới đón một chút." Ngay tại lúc một đám người sắp đi đến cửa ra trạm, một cái thanh âm cực thô cực đại liền từ bên cạnh truyền tới, dẫn tới Trần Ngọc Lâu nhìn qua.

Nam Vân Đình nghe được thanh âm này, thêm cả một phen lời nói kia xong, nghĩ đều không cần nghĩ, chính chủ Bành Tam Tiên đến.

Bởi vì cốt truyện thay đổi, gã cũng là an toàn đến Bắc Bình, chính là không biết tiếp theo hắn có phản ứng gì, tóm lại, Nam Vân Đình biết hắn mặc kệ có đến Bắc Bình hay không, hôn sự thành không được.

Ước định là Bành Tam Tiên đấu giá được một trong ba vị bảo dược, làm như sính lễ, lúc này mới có thể thành hôn sự, nhưng là mục tiêu của Nam Vân Đình bọn họ chính là ba vị bảo dược này.

Trần Ngọc Lâu vì Kỳ Lân Kiệt, Nam Vân Đình vì Lam Xà Đảm, Trương Khải Sơn bọn họ vì Lộc Hoạt Thảo, ai cũng không có khả

năng đem bảo dược nhường cho Bành Tam Tiên.

Chỉ nhìn thoáng qua, Trần Ngọc Lâu liền mang theo người tiếp tục đi tới, cuối cùng đi tới trước đội xe kia. "Dám hỏi có phải là Trần Tổng bả đầu đương tiền." Thấy có người tới gần, Doãn Húc Đông mang theo Doãn Hợp từ trên xe xuống dưới, đối với Trần Ngọc Lâu chắp tay nói. "Chính là Trần mỗ, hữu lao Doãn..." Lời của Trần Ngọc Lâu còn chưa nói xong, Bành Tam Tiên liền mang theo vài chục tên huynh đệ của hắn đi ra, di chỉ khí sử đối với Trần Ngọc Lâu, Doãn Húc Đông nói: "Các ngươi nhường một chiếc xe ra đây, cho Bành gia ta dùng hai ngày." Bành Tam Tiên nói xong, cảm thấy lời nói của chính mình có chút không thỏa, rốt cuộc hắn tới Bắc Bình là cầu thân, bổ thượng một câu: "Lão tử có tiền." Hắn bổ sung câu này, còn không bằng không bổ.

Trên sân ga Doãn Tân Nguyệt nhìn đến đây, đôi mắt đều sáng.

Vừa rồi nàng liền từ trong miệng thính nô biết được, người này chính là Bành Tam Tiên, cũng biết đám người Trần Ngọc Lâu chính là quý khách của cha ruột mình.

Hiện tại Bành Tam Tiên ngu ngốc trực tiếp đi lên, đắc tội cha ruột nhà mình và quý khách kia, phỏng chừng hôn sự thành không được. "Thật tốt a, lão đầu tử chính mình chọn người, vậy để hắn chính mình chịu đi, bản tiểu thư đảo lạc cái thanh nhàn." Một phen lời nói của Bành Tam Tiên, Trần Ngọc Lâu đảo không có biểu thị gì, nhưng Doãn Húc Đông mặt đều xanh mét.

Ai cũng không hồi ứng tên Bành Tam Tiên này.

Điều này làm cho cái tên đại lão xuất thân từ Tây Bắc này không được cao hứng lắm, tay cầm lấy roi bên hông, mở miệng la lối: "Được hay không, cho câu trả lời, lề mề chậm chạp như cái đàn bà vậy." Thấy mặt Doãn Húc Đông càng ngày càng xanh.

Trần Ngọc Lâu cũng nghĩ giúp đỡ một tay. "Vị bằng hữu này nếu muốn mượn xe, vậy liền không cần bày ra một bộ dáng thổ phỉ, người biết thì là ngươi đang mượn xe, người không biết còn tưởng rằng ngươi ở đây cướp xe." "Lão tử vui đấy, cho dù cướp của ngươi thì thế nào, còn nữa, ngươi là cái thá gì a, cút sang một bên, lão tử tâm tình không tốt, đừng tới chọc ta." Bành Tam Tiên ồn ào, ngữ khí pha vi bất thiện.

Người Tá Lĩnh ghét nhất Tổng bả đầu chịu nhục, đương tức phá khẩu đại mạ: "Mẹ nó, ngươi là cái thá gì, dám nói chuyện với Tổng bả đầu chúng ta như vậy!!" Một cái Tá Lĩnh lực sĩ vừa mới đem lời này nói ra khỏi miệng, Bành Tam Tiên liền vung tay lớn lên, "chát" một tiếng xé gió vang lên, cây roi trong tay Bành Tam Tiên liền hướng về người nọ đánh tới.

Tên Tá Lĩnh lực sĩ kia tuy nói là tinh nhuệ Thường Thắng Sơn, nhưng đối thủ là kẻ có thể so chiêu với Trương Khải Sơn, roi này đâu có khả năng tiếp được.

Mắt thấy roi sắp quất lên người, Nhị Nguyệt Hồng ở một bên nhanh hơn một bước, duỗi tay dùng xảo kình giúp tên Tá Lĩnh lực sĩ kia đỡ được.

Bành Tam Tiên thấy một kích không thành, liền chuẩn bị tới cái thứ hai, nhưng còn chưa chờ hắn có động tác, Nam Vân Đình liền tung một cái đầu gối, đỉnh tại bụng nhỏ của Bành Tam Tiên, đem hắn húc bay ra ngoài. "Bành gia!!" "Động thủ, xử bọn họ!" Rơi xuống đất xong, Bành Tam Tiên chỉ cảm thấy bụng nhỏ kịch đau, hít thở đều khó khăn.

Mà những tên đàn em của Bành Tam Tiên, cũng không biết ai hô một câu động thủ, liền trực tiếp hướng về Nam Vân Đình vọt lên.

Nam Viêm cùng mấy người thấy thế, vội vàng đi vào bên người

Nam Vân Đình, trừ bỏ vài chục người đang canh giữ vali, toàn bộ gia nhập chiến đấu.

Tề Thiết Chủy một bên mộng bức, không biết vì sao đột nhiên liền đánh nhau rồi, một bên đem một tên đàn em vọt tới trước mặt đá sang một bên.

Thật là...

Giới đạo mộ phiên bản Hoàng Viên (Kizaru), một miệng một cái "thật đáng sợ", động thủ lên thì sạch sẽ lưu loát.

Nhìn thấy bên này đánh nhau, hành khách xuống xe lửa còn có người đón trạm, đều là hướng chung quanh lui ra ngoài.

Nhân viên công tác vốn dĩ còn muốn điều tiết.

Nhưng là Nam Vân Đình bọn họ động thủ lên, chính là một cái sạch sẽ lưu loát, Tá Lĩnh động thủ tuy không có chương pháp, nhưng đều đánh thẳng vào chỗ hiểm.

Trương Khải Sơn mấy người đem Nha Đầu hộ ở phía sau, thuận tiện cũng bảo hộ Hoa Linh.

Trần Ngọc Lâu huy vũ quạt xếp, hắn vẫn là lần đầu đụng tới loại người không có đầu óc như vậy.

Bành Tam Tiên có địa vị ngày hôm nay, kia đều là bằng vào một cỗ tàn nhẫn kính nhi, lại thêm người bên Tây Bắc thẳng lai thẳng khứ, cho nên làm cho Bành Tam Tiên một cái tạp toái như vậy thành công thượng vị.

Nếu người như vậy ở Tương Tây, tùy tiện một cái bang phái nhỏ là có thể chỉnh chết hắn.

Chương 40

Ngắn ngủn một phút thời gian, đàn em của Bành Tam Tiên liền toàn quân bị diệt, hoặc là trực tiếp hôn mê bất tỉnh, hoặc là nằm trên mặt đất thảm kêu.

Bành Tam Tiên lúc này cũng hồi quá vị lai.

Vừa rồi bị cảm xúc ảnh hưởng đầu óc, hiện tại thanh tỉnh, mấy người Trần Ngọc Lâu này, hắn càng nhìn càng thấy không đúng.

Nhưng là hắn chữ to không biết một cái, nhìn người lại không tinh thông, cho nên chỗ nào không đúng, chính hắn không rõ ràng. "Là Doãn mỗ nhìn lầm người, hiểm chút làm bị thương các huynh đệ của Trần Tổng bả đầu, người này liền giao cho Doãn mỗ xử lý, như thế nào?" "Chính nên như thế." Trần Ngọc Lâu hơi hơi nghiêng đầu.

Nếu là ở Tương Tây, hắn trực tiếp lộng chết Bành Tam Tiên không phải vấn đề, nhưng vấn đề là, nơi này là Bắc Bình, tại vài thập niên thậm chí vài trăm năm trước, thời Minh Thanh, nơi này chính là dưới chân thiên tử.

Cho dù hiện tại, Bắc Bình vẫn cứ có đại lượng quan viên, quân đội trú đóng, hắn trừ phi là không muốn lăn lộn nữa, mới có thể trực tiếp chỉnh chết Bành Tam Tiên.

Bành Tam Tiên nghe được lời Doãn Húc Đông và Trần Ngọc Lâu nói, trong lòng tức khắc rùng mình.

Lại ngu đến mấy, nghe được lời này, cũng nên minh bạch lại đây rồi, hiện tại hắn chỉ có một cái ý niệm: Chạy.

Nhưng Bành Tam Tiên ý niệm này vừa mới dâng lên, vừa mới đứng dậy xoay người, liền cảm giác một cỗ cự lực gia trì lên hai

chân.

Khiến cho hắn trọng tâm không xong, đầu hướng xuống dưới, mặt hướng lên trên ngã xuống, tức khắc ngã đến đầu rơi máu chảy.

Người động thủ không phải ai khác.

Chính là Doãn Hợp vẫn luôn đứng sau lưng Doãn Húc Đông.

Tại lúc Doãn Hợp bái phỏng Thường Thắng Sơn, ôn văn nho nhã giống một cái nho sĩ, mà hiện tại Doãn Hợp, xách theo một cây tề mi côn, vừa động thủ liền là bôn hướng muốn phế bỏ người ta mà đi.

Lấy ánh mắt của Nam Vân Đình, Trương Khải Sơn tới xem, một gậy này đi xuống, hai chân của Bành Tam Tiên, tuyệt đối là phế đi. "Mang đi." Doãn Húc Đông nói một tiếng xong, không để ý tới Bành Tam Tiên như chó chết cùng đám người kia, xoay người nhìn về phía Nam Vân Đình đối với Trần Ngọc Lâu hỏi: "Tổng bả đầu, mấy vị tiểu huynh đệ này là?" "Doãn lão bản, giới thiệu cho ngươi một chút, đây là huynh đệ của Trần mỗ - Nam Vân Đình, ba vị này là người trong Cửu Môn Trường Sa, lần này Trần mỗ mời bọn họ cùng nhau đi tới, không đề cập chào hỏi trước, Doãn lão bản lượng thứ." Lời của Trần Ngọc Lâu nói phi thường xinh đẹp.

Trực tiếp đem chuyện Trương Khải Sơn bọn họ đi nhờ xe, biến thành được mời đi tới.

Doãn Húc Đông căn bản là không để ý nhiều thêm một ít người.

Mà Trường Sa Cửu Môn hắn cũng nghe nói qua, lần này được thấy, trong lòng cũng là cao hứng. "Hóa ra là Nam tộc trưởng và Trường Sa Cửu Môn Đề Đốc, chẳng trách thân thủ lại giỏi như vậy, chư vị còn thỉnh lên xe, Doãn mỗ tại phạn điếm bị sẵn rượu và thức ăn, vì chư vị tiếp phong tẩy trần." Tiểu sáp khúc cứ như vậy đi qua.

Bành Tam Tiên phỏng chừng cũng sẽ không xuất hiện trên thế giới

nữa.

Doãn Húc Đông ở Bắc Bình cũng là nhân vật số một số hai, bị người đánh mặt như vậy, làm sao có khả năng còn sẽ buông tha đối phương.

Bất quá, Bành Tam Tiên thế nào, cho dù bị đại tá bát khối, Nam Vân Đình bọn họ cũng không để ý. "Cái tên Nam Vân Đình kia, thế nhưng còn là tộc trưởng một tộc, thật là lợi hại a, người lớn lên đẹp, lại lợi hại như vậy..." Doãn Tân Nguyệt ghé vào trên ghế dài, nhìn đội xe rời khỏi cửa ra trạm, trong lòng phù tưởng liên phiên. "Tiểu thư..." "Làm sao vậy?" "Xe đều lái đi rồi, chúng ta làm sao trở về?" Thính nô có chút bất đắc dĩ, tiểu thư nhà mình bình thường khôn khéo như vậy, hiện tại sao lại lộ ra một cỗ ngốc khí. "Cái gì!?" Doãn Tân Nguyệt trực tiếp nhảy dựng lên.

Bọn họ tới là ngồi xe tới, một hàng xe hơi cổ còn có xe chở hàng, chở đi bao nhiêu người kia đã là cực hạn.

Hơn nữa, vừa rồi đã xảy ra những việc đó, Doãn Húc Đông trong lúc nhất thời cũng không nhớ tới lúc tới còn có một cái Doãn Tân Nguyệt.

Đoạt măng nột... (Thật là ác quá đi).

Còn không phải ác bình thường.

Cũng may, Doãn Hợp sau khi xử lý đám người Bành Tam Tiên, trên đường về Tân Nguyệt Phạn Điếm, vừa khéo nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang mang theo thính nô, côn nô ngồi xổm ở ga tàu hỏa gọi xe. *** Tân Nguyệt Phạn Điếm, gian bao trên lầu. "Thì ra là thế, ta vốn dĩ nghe được phiên bản khác, còn tưởng rằng là nghe sai đồn sai truyền đến, không nghĩ tới, Nam tộc trưởng thế nhưng là thật sự có bản lĩnh thông thiên này.

Đảo là Doãn mỗ nhãn giới hẹp rồi." Doãn Húc Đông buông chén rượu, nhịn không được cảm khái một câu.

Ngay tại lúc vừa rồi nâng chén cạn ly.

Doãn Húc Đông dò hỏi chuyện Bình Sơn, Trần Ngọc Lâu cũng là sảng khoái, sau khi đơn giản hóa một phen, kể ra.

Tại bàn trừ bỏ Nam Vân Đình và Nam Viêm, những người còn lại toàn bộ lộ ra biểu tình kinh ngạc. "Doãn lão bản quá khen, chẳng qua là được tổ tiên truyền thừa mà thôi, không xứng với bản lĩnh thông thiên." Nam Vân Đình trong lòng thì là đang nghĩ: Vì cái gì sẽ truyền nhanh như vậy, chẳng lẽ cái niên đại này cũng có đội chó săn (paparazzi) tồn tại không thành?

Nam Vân Đình không biết.

Tại sau khi hắn về thôn, tin tức này liền thông qua binh sĩ dưới tay La Lão Oai còn có Tá Lĩnh lực sĩ hướng về tứ phía bát phương truyền ra.

Càng truyền càng tà môn.

Thậm chí đều sắp xuất hiện phiên bản huyền huyễn rồi. "Nam tộc trưởng vẫn là quá khiêm tốn, nếu là người khác, một người kiềm chế Lục Sí Ngô Công kia, chính là vạn vạn không thể làm được." Hoa Linh bên người Nam Vân Đình nghe được Doãn Húc Đông khen từng câu từng câu, cứ như là đang nói nàng giống nhau.

Trong lòng mỹ tư tư.

Kêu là một cái vui vẻ. "Doãn lão bản, tạm thời không nói cái này nữa, những bảo vật ta mang đến kia, ngài đều xem qua rồi chứ?" "Ha ha, đồ vật Trần Tổng bả đầu mang đến, tự nhiên là sẽ không kém, ta đã an bài người, đi định giá cho những bảo vật đó, chỉ chờ ngày mai, liền có thể lấy ra triển lãm.

Chúc Trần Tổng bả đầu thắng lợi trở về." "Đa tạ Doãn lão bản." Một bữa cơm, chủ khách đều vui, Doãn Húc Đông sau khi an bài mấy người ở lại một tòa biệt viện phụ cận Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền trở về trong nhà.

Vừa mới vào cửa, hắn liền cảm giác một cỗ khí lạnh trực tiếp phả vào mặt, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt cười giả trân đứng ở sau cửa, lúc này Doãn Húc Đông mới nhớ tới, chính mình để quên con gái ở ga tàu hỏa rồi. "Tân Nguyệt a, cha nói cho con một tin tức tốt, con muốn nghe hay không?" Doãn Tân Nguyệt cười mà không nói.

Doãn Húc Đông một lèo mở miệng nói: "Hôn ước của con cha đã đơn phương hủy bỏ rồi, chờ sau này cha tìm cho con một mối tốt hơn, khẳng định làm con hài lòng." Thấy Doãn Tân Nguyệt vẫn là cười mà không nói, Doãn Húc Đông pha cảm đau đầu, day trán mở miệng hỏi: "Muốn như thế nào con mới chịu cho qua vụ này?" Doãn Húc Đông quả thực hết cách với con gái.

Do những năm đầu Doãn Húc Đông thường xuyên bận rộn trên thương trường, nên không có quá nhiều thời gian quan tâm đến người vợ đang mang thai.

Ông vẫn còn nhớ, lần áp chót gặp vợ, bà đang mang thai sáu tháng, ông đã thề thốt đảm bảo sẽ để bà sống những ngày tháng tốt đẹp.

Nhưng nửa năm sau, khi Doãn Húc Đông gặp lại vợ, bà đã vì khó sinh mà qua đời trên bàn mổ.

Có lẽ là do áy náy, từ đó về sau Doãn Húc Đông dồn toàn bộ tình cảm lên người Doãn Tân Nguyệt, suýt chút nữa thì sủng cô lên tận trời.

Hiện tại cái biểu cảm cười như không cười này của Doãn Tân Nguyệt thực sự khiến Doãn Húc Đông luống cuống.

Cái này còn khó giải quyết hơn cả "một khóc hai nháo ba thắt cổ".

"Tân Nguyệt a, con hiểu cho cha một chút, cha làm thế cũng là vì giành cho con một tương lai tốt đẹp.

Vị Tả Lĩnh Khôi thủ Trần Ngọc Lâu kia, hay là Nam thị Tộc trưởng Nam Vân Đình, tuy đều là dân trong nghề, nhưng nếu giao hảo, tương lai nhất định có thể cung cấp cho con không ít sự giúp đỡ." Lần này, biểu cảm của Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc cũng thay đổi.

Rõ ràng là ngẩn ra một chút.

Doãn Húc Đông thầm like cho mình một cái trong lòng, sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Không chỉ hai người này, còn có Bàn Sơn Khôi thủ Chá Cô Tiếu, Tương Tây quân phiệt La Lão Oai, Trường Sa Cửu Môn Đề Đốc, thông qua bọn họ đều có thể kết nối được.

Không cầu gì khác, chỉ cầu sau này cha trăm tuổi già, con có thể có một chỗ dựa." "Phui phui phui, buổi tối nói lời này không cát lợi." Doãn Tân Nguyệt đảo trắng mắt.

Sau đó cô nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi: "Cha, cha nói Nam Vân Đình kia, có phải là Nam Vân Đình ở Bình Sơn trong miệng người khác truyền tụng không?" "Chính là hắn." Doãn Húc Đông đi vào chính sảnh ngồi xuống, gật đầu đáp.

Ngay sau đó, vì sự tò mò của con gái, Doãn Húc Đông đem những tình báo mình biết về Nam Vân Đình kể cho Doãn Tân Nguyệt một lần.

Chương 41

Lại cộng thêm những điều nghe được từ miệng Trần Ngọc Lâu.

Nghe đến mức hai mắt Doãn Tân Nguyệt sáng rực lên.

Doãn Húc Đông nhìn thấy biểu cảm này của con gái rượu, trong lòng thót một cái.

Đây cũng không phải là điềm báo tốt lành gì a.

Phải biết rằng, Nam Vân Đình chính là trai đã có vợ... *** "Vân Đình, hay là để vi huynh đưa đệ đi dạo thành Bắc Bình này một chút?" Sáng sớm hôm sau, Trần Ngọc Lâu cũng không có việc gì làm, liền trực tiếp tìm Nam Vân Đình uống trà.

Nói qua nói lại, Trần Ngọc Lâu liền muốn dẫn Nam Vân Đình ra ngoài đi dạo.

Hắn cũng chưa tới Bắc Bình bao giờ, đối với sự khác biệt giữa Bắc Bình dưới chân thiên tử và Tương Tây nảy sinh sự tò mò cực lớn.

Mà Nam Vân Đình cũng đang có ý này, trực tiếp đáp: "Vừa khéo ta cũng muốn đi loanh quanh một chút." Hai người ăn nhịp với nhau.

Không thông báo cho người của Tả Lĩnh và Nam gia, hai người thay quần áo rồi rời khỏi biệt viện.

Trần Ngọc Lâu vẫn diện một thân trường sam màu trắng đầy vẻ phong lưu kia, đeo kính râm, cầm quạt xếp.

Mà Nam Vân Đình vốn không muốn thay quần áo, nhưng bị Trần Ngọc Lâu dùng đủ loại lý do ép phải mặc vào bộ mã quái trường bào màu đen của hắn.

“Quả nhiên là người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, Vân Đình đệ thay bộ này vào xong, khí chất cũng sắp đuổi kịp vi huynh rồi.” Nghe những lời không biết xấu hổ này của Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình thập phần cạn lời.

Nhưng cũng không nói thêm gì, mặc bộ mã quái trường bào màu đen, đi theo Trần Ngọc Lâu lặng lẽ rời khỏi biệt viện.

Một người tùy tùng cũng không mang theo.

Sau khi hai người rời khỏi biệt viện đi chưa được bao lâu thì ra khỏi địa giới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa mới ra ngoài, hai người liền nghe thấy tiếng rao hàng của tiểu thương đầu đường, trước mỗi một sạp hàng đều có mấy người đang đứng chọn chọn lựa lựa, xem có món hời nào để chiếm hay không.

Từng cái sạp nhỏ này lại cho Nam Vân Đình một loại cảm giác như chợ đêm ở đời sau, vô cùng náo nhiệt.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh dùng quạt xếp khẽ vỗ lòng bàn tay, mở miệng xổ nho: “Nhân gian yên hỏa khí, tối phủ phàm nhân tâm a.” (Khói lửa chốn nhân gian, vỗ về lòng người phàm nhất) “Vân Đình, chúng ta qua bên kia xem náo nhiệt?” Trần Ngọc Lâu quay đầu hỏi Nam Vân Đình.

“Có thể, Trần huynh cứ đi trước.” Trong chợ tuy người đông, nhưng xung quanh Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu quả thực không có ai.

Hai người ăn mặc thực sự đặc thù, cộng thêm tướng mạo bất phàm (Trần Ngọc Lâu tuy lớn tuổi nhưng vẫn rất đẹp trai), nhìn qua là biết không phải người thường.

Bá tánh xung quanh sợ đắc tội hai người này, để phòng ngừa rước họa vào thân nên cố gắng tránh né.

Hai người đi một mạch về phía trước.

Đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng vỗ tay rào rào.

Tò mò nhìn sang, liền thấy một chỗ vây quanh không ít người, cả người lớn lẫn trẻ nhỏ đều có.

Giữa đám đông có một khoảng đất trống, trên đó là một bé gái đang phối hợp với một người trung niên biểu diễn các loại tạp kỹ có độ khó cao.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy biểu diễn tạp kỹ, cũng nhớ lại một số chuyện hồi nhỏ.

Nhớ năm đó, tiểu Trần Ngọc Lâu cũng chính là trong lúc vây xem biểu diễn tạp kỹ thì bị một lão đạo sĩ nhìn trúng tư chất, lập tức bị bắt cóc, học được một thân bản lĩnh kỹ nghệ.

Hai cha con diễn tạp kỹ này vì mưu sinh mà không ngừng thử nghiệm các loại động tác độ khó cao, khiến đám đông xung quanh kinh thán liên hồi.

Dưới chân hai cha con, lác đác rơi vài đồng tiền xu, có một hào, một xu, lớn nhất cũng không quá năm hào.

Thu nhập như vậy, hai cha con muốn sống sót ở cái loạn thế này, e rằng cứ ba ngày lại phải diễn một màn nguy hiểm như thế này một lần.

Trần Ngọc Lâu dẫn Nam Vân Đình đi tới.

Cũng vì không muốn rước họa vào thân, bá tánh xung quanh đều kéo con cái mình tránh sang một bên.

Trần Ngọc Lâu nhìn một lúc, thò tay vào trong tay áo mò ra ba đồng đại dương (đồng bạc trắng), đặt trong tay tung tung.

Người xung quanh thấy cái dáng vẻ này của hắn đều lộ ra biểu

tình hâm mộ.

Ba đồng đại dương, hai cha con này nếu tiết kiệm một chút, phỏng chừng ít nhất hai tháng không cần lo cái ăn cái uống.

Trần Ngọc Lâu nhìn hai cha con đang ra sức biểu diễn, trong lòng cũng có suy nghĩ khác.

Phải biết rằng, Hồng Cô Nương vốn là người học biểu diễn Cổ Thái Hí Pháp trong Nguyệt Lượng Môn, tuy nói tạp kỹ không thể so với cái đó, nhưng nói thế nào cũng có ưu thế riêng.

Bất quá, Trần Ngọc Lâu cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Xuất phát từ góc độ nội tâm, hắn vẫn không muốn quấy rầy cuộc sống bình yên của hai cha con này.

Lại một loạt động tác độ khó cao, cực kỳ khảo nghiệm thăng bằng xuất hiện, Trần Ngọc Lâu búng tay một cái, ba đồng đại dương liền như mọc mắt, rơi tọt vào trong hộp tiền, phát ra một tràng tiếng leng keng vui tai.

"Chúng ta đi thôi." Trần Ngọc Lâu tặng tiền xong, suy nghĩ trong lòng cũng đứt đoạn, dẫn Nam Vân Đình tiếp tục đi về phía trước.

Nam Vân Đình lần đầu tiên tiếp xúc với chợ búa thời đại này, nhưng lại không sinh ra hứng thú quá lớn.

Bá tánh qua lại đa phần áo không đủ che thân, thậm chí có người khoác áo quải, mặc quần cộc đi chân đất chạy khắp nơi.

Những thứ này trong phim truyền hình không thấy được.

Dù sao cũng có hạn chế mà.

Dân quốc đã như vậy, thì cổ đại thế nào có thể tưởng tượng được.

"Ai, Vân Đình đệ nhìn bên kia kìa." Đi được một đoạn, Trần Ngọc

Lâu đột nhiên dừng bước, chỉ về một hướng nói với Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nhìn theo hướng ngón tay hắn, thấy một con phố tương đối yên tĩnh hơn, cuối phố không biết ở đâu, nhưng hai bên đường cũng có không ít sạp hàng, chỉ là trên sạp bày biện toàn là bình lọ hũ vại.

"Đây chẳng lẽ là Phan Gia Viên đời sau?" Chợ đồ cổ Phan Gia Viên hình thành vào năm 1992, phát triển dần theo sự hưng khởi và sôi động của giao dịch nghệ thuật phẩm dân gian, đời sau đã trở thành một thị trường nghệ thuật phẩm cổ kính truyền bá văn hóa dân gian quy mô lớn.

Mà con phố đồ cổ này, rõ ràng có ý tứ như vậy.

Trần Ngọc Lâu có đôi mắt phân biệt được đồ cổ thật giả, nhìn thấy phố đồ cổ này cũng ngứa nghề, liền mở miệng nói: "Vân Đình, chúng ta vào xem thử, chỗ này có món hàng tốt nào không." "Được." Nam Vân Đình gật đầu.

Đi theo Trần Ngọc Lâu vào con phố này, thấy có người đến, hơn nữa ăn mặc tướng mạo đều bất phàm, các chủ sạp hai bên đường đều tỉnh cả ngủ.

Buôn bán đồ cổ có một quy tắc bất thành văn: Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

Nếu hai người Trần Ngọc Lâu ghé sạp bọn họ, thì bọn họ coi như lãi to.

Dù sao, món đồ cổ này không phải ai cũng chơi được.

"Hai vị gia, đến chỗ ta xem thử, hôm nay mới về hàng tốt, tuyệt đối có thứ các ngài thích." "Đừng tin hắn, chỗ hắn toàn là hàng giả, chỗ ta đây tuyệt đối bao thật." Các chủ sạp vì kéo hai người mua đồ, ai nấy đều gân cổ lên hét.

Mà Trần Ngọc Lâu xòe quạt che miệng, nói nhỏ với Nam Vân Đình: "Vân Đình, đi theo ta." Nam Vân Đình khẽ gật đầu, đi theo Trần Ngọc Lâu về phía trước.

Trần Ngọc Lâu đến đây cũng không phải để nhặt nhạnh của rơi (kiểm lậu).

Dù sao luận về bảo vật đồ cổ, ai có thể nhiều hơn Tả Lĩnh hắn.

Đôi mắt hắn như máy quét, quét qua các sạp hai bên đường.

Tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Sau khi nhìn thấy một sạp hàng, hắn dừng lại, đi lên cầm lấy một cái nhẫn ngón cái bằng ngọc (ngọc ban chỉ) trên sạp, đặt trong tay mân mê.

Nhưng chơi một lát cũng mất hứng.

Chương 42

Nhẫn ngọc thời Thanh, chất ngọc cũng không phải thượng phẩm, cho dù gia công không tệ, nhưng cũng chỉ có thể coi là trung đẳng.

Đi dọc con phố này, trên tay Trần Ngọc Lâu có thêm một đôi vòng tay, còn có mấy đồng tiền cổ rỗng ruột.

Đây cũng chỉ là những thứ Trần Ngọc Lâu miễn cưỡng lọt mắt, nếu không căn bản sẽ không bỏ tiền mua.

"Vân Đình, đôi vòng tay này lát nữa đệ mang về cho Hoa Linh muội tử, coi như quà tân hôn vi huynh tặng các ngươi." Trần Ngọc Lâu trực tiếp ném vòng ngọc cho Nam Vân Đình.

Nếu không phải Nam Vân Đình tay mắt lanh lẹ, phỏng chừng cái vòng này trực tiếp vỡ tan tành.

"Cái chợ đồ cổ này tuy nói đều là hàng thật, nhưng đều là đồ cận đại, không biết từ đâu tuồn ra, lại không có giá trị lớn lắm." Trần Ngọc Lâu chép miệng.

Một cái chợ đồ cổ bán toàn đồ cận đại, điều này làm hắn rất không hiểu.

Thấy biểu cảm này của hắn, khóe miệng Nam Vân Đình khẽ giật, nếu Trần Ngọc Lâu thấy công nghệ làm giả ở Phan Gia Viên đời sau, thì sẽ thế nào đây?

Rời khỏi phố đồ cổ, hai người cũng hết tâm tư đi dạo tiếp, cộng thêm thời gian đã qua chính ngọ, liền chuẩn bị theo đường cũ trở về.

Hai người vốn vừa đi vừa nói chuyện, nhưng khi đi đến chỗ hai cha con làm xiếc ban nãy thì dừng bước.

Hai cha con kia vẫn còn ở đó.

Người vây xem xung quanh cũng còn, đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong nói gì đó.

Hai người liếc mắt nhìn, thấy bên cạnh hai cha con lại xuất hiện thêm mười mấy người.

Đám người này ăn mặc lôi thôi, lại mang vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân.

Nam Vân Đình thấy đám người này liền nghĩ đến đám trẻ trâu (tinh thần tiểu hỏa) trên mạng đời sau.

Đám người này vây quanh hai cha con, rất rõ ràng không phải đến tặng quà từ thiện.

Mà Nam Vân Đình nhìn bọn côn đồ từng bước bức bách hai cha con, cũng nghĩ đến việc Trần Ngọc Lâu làm lúc nãy.

Ba đồng đại dương kia, phỏng chừng chính là căn nguyên chiêu tai họa cho hai cha con này.

Trần Ngọc Lâu cũng nghĩ đến điểm này, mặt trầm xuống.

Nghĩ lại cũng biết mình vừa rồi có chút thiếu suy nghĩ.

Đạo lý "Hoài bích kỳ tội" (mang ngọc mắc tội), hắn tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng Trần Ngọc Lâu là ai?

Tả Lĩnh Khôi thủ, Vua Làm Màu (Bức Cách Chi Vương), thấy Nam Vân Đình bên cạnh trầm tư, cũng khẽ ho hai tiếng, nói nhỏ với hắn: "Vân Đình, làm phiền đệ rồi." Nếu nguyên nhân sự việc không phải do mình, Trần Ngọc Lâu thật sự cũng không muốn lo chuyện bao đồng.

Thế gian này cái gì cũng dễ nói, duy chỉ nhân quả là khó nắm bắt nhất.

Trong lòng Trần Ngọc Lâu, ý nghĩ vừa bị hắn đè xuống lại lần nữa trỗi dậy.

Đến lúc đó, nếu cô bé kia nguyện ý, để nàng bái sư Hồng Cô Nương cũng không phải là không thể.

"Trần huynh, không cần khách sáo." Nam Vân Đình nói một tiếng, đi về phía đám côn đồ.

Bá tánh xung quanh thấy Nam Vân Đình đi về phía đám côn đồ, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi đôi chút.

Cảm nhận được có người tới gần, tên đầu sỏ đám côn đồ cũng quay đầu lại nhìn, thấy có người tiếp cận, theo bản năng mắng: "Cái thứ chó má không muốn sống nà..." Vừa mắng được một nửa, liền cảm giác bụng đau kịch liệt, dịch chua trào ngược, theo khóe miệng chảy ra.

Muốn để Nam Vân Đình đánh giá tên đầu sỏ này, thì chính là ngay cả tay sai của Bành Tam Tiên cũng không bằng.

Đừng nói Nam Vân Đình, cho dù là những người vây xem xung quanh, tùy tiện lên vài người cũng có thể đánh cho tên này tơi bời, nhưng không một ai dám lên.

Bị tên đầu sỏ hù dọa một cái, liền trực tiếp biến thành chim cút.

"Hoa Tử a!!" Mấy tên côn đồ xung quanh cũng không phải loại hiền lành gì, từng tên cố gắng dùng khí thế áp đảo Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nhìn đám côn đồ này, giơ tay, ngoắc ngoắc ngón tay: "Các ngươi cùng lên đi?" Loại lời nói gần như khiêu khích này thốt ra từ miệng Nam Vân Đình, có một loại bá khí "ta muốn đánh mười cái" của Diệp Vấn đời sau.

Đám côn đồ thấy khí thế không áp được Nam Vân Đình, cộng thêm việc Nam Vân Đình nhìn qua đã biết không phải người thường,

lập tức có chút rén.

Mà tên đầu sỏ nằm dưới đất, nôn xong dịch chua liền bắt đầu thổ huyết.

Cả người cũng hồn hồn ngơ ngơ, ánh mắt tan rã, bộ dạng như sắp chết.

Lần này, đám côn đồ càng thêm sợ hãi.

Nam Vân Đình một cước đã đá lão đại bọn hắn ra nông nỗi này, phải biết rằng lão đại bọn hắn cũng từng học quyền mấy năm.

"Đi, đi, mau đi." Đám côn đồ giải tán tức thì, trực tiếp vứt bỏ tên đầu sỏ mặc kệ không lo.

Nam Vân Đình thấy bọn chúng chạy cũng không ngăn cản, cúi xuống, tóm lấy cổ tên đầu sỏ, xách người lên, treo lên cây cờ lùn mà hai cha con dùng để chiêu đãi khách hàng.

Đợi Nam Vân Đình làm xong những việc này, Trần Ngọc Lâu mới lên sàn.

Hắn nói gì đó với hai cha con, người cha trung niên nghe xong khó giấu được nội tâm kích động, lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trần Ngọc Lâu.

Đợi đến khi Trần Ngọc Lâu đi tới chỗ Nam Vân Đình, hai cha con đã bắt đầu thu dọn đồ nghề kiếm cơm.

Còn tên đầu sỏ côn đồ thì vẫn bị treo trên cán cờ chờ chết.

Tổng bả đầu vẫn là Tổng bả đầu, tuy rằng lúc thì tưng tửng, lúc thì... tưng tửng, nhưng nhân cách mị lực vẫn rất mạnh.

Chiêu mộ hai cha con cũng không tốn bao nhiêu nước bọt.

Chỉ là cho hai người tự chọn: Hoặc là tiếp tục kiếm sống ở đây, có tiền đề là một cước trấn áp côn đồ của Nam Vân Đình, hai cha con

không cần lo bị người quấy rầy.

Hoặc là theo hắn về Thường Thắng Sơn, ăn uống không lo, làm việc cho hắn, nhưng có rủi ro.

Người cha trung niên chọn vế sau.

Trần Ngọc Lâu không biết cô bé kia có trưởng thành thành Hồng Cô Nương thứ hai của Thường Thắng Sơn hay không.

Nhưng vụ mua bán này, chắc chắn lời chứ không lỗ.

"Lão đại!" "Tộc trưởng." Hai người dẫn theo hai cha con vừa về đến biệt viện, vừa mở cửa đã thấy người của Nam gia và Tả Lĩnh tụ tập trong sân.

Hai người lần này đi ra ngoài không nói cho ai biết, tuy bọn họ không lo lắng hai người sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tìm Doãn Húc Đông nhờ tìm người nếu hai người đi quá lâu không về.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu đi sắp xếp cho hai cha con ở lại phòng trống trong biệt viện, rồi lại cùng Nam Vân Đình khôi phục trạng thái vô công rỗi nghề.

Về phần Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, cả ngày không thấy người, cũng không biết đi ra ngoài làm cái gì.

Hoa Linh và Nha Đầu thì có ra ngoài đi dạo một chút, vì nguyên nhân thân thể của Nha Đầu nên thời gian ra ngoài này bị Nhị Nguyệt Hồng nắm chắc gắt gao.

Cho nên đa số thời gian cũng là ngồi trong phòng nói chuyện phiếm giết thời gian.

Khó khăn lắm mới đợi đến ngày đấu giá.

Trương Khải Sơn biến mất một thời gian, dẫn theo Tề Thiết Chủy

rốt cuộc cũng trở về.

Mà sau khi bọn họ trở về, Nam Vân Đình bọn họ mới biết hai người hai ngày nay không thấy bóng dáng là đi làm cái gì.

“Phật gia, hôm qua ngài dẫn Bát gia đi làm cái gì vậy?” Một đoàn người đang chuẩn bị xuất phát đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Nhị Nguyệt Hồng lại mở miệng hỏi Trương Khải Sơn.

“Tôi bảo Bát gia đi đầu đường cuối ngõ nghe ngóng tin tức, biết được lần này thân phận khách mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không đơn giản, cho nên tôi liên hệ Cửu gia, nhờ cậu ấy giúp trù bị thêm một ít vốn liếng, ước chừng năm trăm vạn.” Trương Khải Sơn đáp lại.

Chương 43

Đối với cái này, hắn cũng không giấu giếm.

Dù sao mặc kệ thế nào, Lộc Hoạt Thảo này nhất định phải lấy được.

Năm trăm vạn này cộng thêm năm trăm vạn lúc đến, vốn liếng của Trương Khải Sơn bọn họ đã có hơn ngàn vạn.

Nhiều tiền như vậy đều có thể nuôi sống một đội quân vạn người.

Về phần Trần Ngọc Lâu, tiền hắn mang theo cũng chỉ có năm trăm vạn, nhưng lại không hề hoảng loạn.

Dù sao những vật phẩm đấu giá trước ba vị bảo dược kia, đều là do Trần Ngọc Lâu hắn cung cấp.

Nói thế nào thì người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không thể coi như hàng nát mà bán rẻ được. *** Đợi đến khi trời tối hẳn.

Một đoàn tám người dưới sự dẫn dắt của phục vụ sinh đi vào bên trong khách sạn.

Kịch đã mở màn.

Là người trong nghề, Nhị Nguyệt Hồng tỏ ra hứng thú, dựa vào kinh nghiệm tìm một vị trí thưởng thức tốt nhất, dẫn mọi người ngồi xuống.

Lúc này cốt truyện đã lệch khỏi nguyên tác.

Trương Khải Sơn không nghĩ cách đi tìm vị trí kho thuốc chứa Lộc Hoạt Thảo, mà Nam Vân Đình cũng không có ý định đó.

Dù sao rủi ro quá cao.

Hắn lại không giả làm vị hôn phu của Doãn Tân Nguyệt, bị người

của Tân Nguyệt Phạn Điếm phát hiện thì chỉ có nước thân bại danh liệt, không chạy thoát được.

Cho nên Nam Vân Đình không nghĩ những chuyện viển vông, cũng không đi xem kịch.

Ngồi bên cạnh Nam Vân Đình, Hoa Linh có chút bất an mở miệng hỏi: "Phu quân...

Phật gia bọn họ đấu giá một cây Lộc Hoạt Thảo đã chuẩn bị cả ngàn vạn, chúng ta..." Nam Vân Đình mỉm cười: "Nàng yên tâm đi, Lam Xà Đởm và Kỳ Lân Kiệt này, chúng ta nhất định sẽ có được." Dường như lời nói của Nam Vân Đình có một loại năng lực an ủi kỳ lạ, Hoa Linh cũng an tâm hơn nhiều.

Sờ sờ vòng ngọc trên cổ tay, nội tâm Hoa Linh phù tưởng liên miên.

Sau khi dùng thuốc tục mệnh chế từ Quỷ Đầu Đằng, một trái tim của Hoa Linh đều đặt hết lên người Nam Vân Đình.

Mà Nam Vân Đình cũng có tâm để nàng tiếp nhận công việc truyền thừa hình xăm của gia tộc Nam thị.

Dù sao, trừ Hoa Linh ra, hiện tại cả Nam gia không một ai biết vẽ vời, biết viết chữ cũng lác đác không có mấy.

Hoa Linh cơ linh thông tuệ, chỉ cần học tập một thời gian, truyền thừa hình xăm Long Cửu Tử đối với nàng mà nói không có chút khó khăn nào.

Chuyện này Nam Vân Đình đã nói với Hoa Linh, Hoa Linh cũng không từ chối, đợi về đến Thường Thắng Sơn liền có thể bắt đầu học tập thuật xăm mình.

Khúc hát mở màn, mãi cho đến cuối cùng mới ngừng.

Đây là quy củ.

Đợi kịch kết thúc, phục vụ sinh Tân Nguyệt Phạn Điếm liền động thủ dỡ sân khấu, dẫn khách khứa đến vị trí của mình, chuẩn bị đấu giá.

Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình bọn họ đến một bao gian lớn nhất ở tầng hai, trái cây đồ ăn vặt các loại ứng hữu tận hữu.

"Ban nãy gánh hát kia hát thật không tồi, nhưng Trần mỗ sớm nghe danh Hoa Cổ hí của Nhị Nguyệt Hồng huynh đệ là nhất tuyệt, có cơ hội nhất định phải đi kiến thức một chút." Trần Ngọc Lâu ngồi xuống sô pha, nói với mọi người.

Nhị Nguyệt Hồng được tâng bốc cười nói: "Tổng bả đầu nếu muốn nghe, đợi về Trường Sa, tùy thời đến rạp hát nhà tôi, nhất định khiến Tổng bả đầu hài lòng." Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Nam Vân Đình biết, Trần Ngọc Lâu cũng chỉ nói vậy thôi, nhưng quản lý biểu cảm vô cùng đúng chỗ, nói cứ như thật.

Trần Ngọc Lâu mỗi ngày đều bận kiếm tiền, cứu tế tai dân, phát triển Thường Thắng Sơn, làm gì có thời gian đi nghe hát.

Mà Nhị Nguyệt Hồng cũng nghe ra chút ý tứ nâng cao địa vị đó, cho nên đáp lễ một câu.

"Nhất định, đợi sau khi về, Trần mỗ nhất định đến cổ vũ huynh đệ." Trần Ngọc Lâu nói, bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm.

"Trần huynh vẫn nên sớm chuẩn bị tốt, lần này đến tham gia đấu giá đều không phải nhân vật đơn giản." Nam Vân Đình ngồi ở vị trí gần cửa nhất, mắt quan sáu hướng, tai nghe tám phương.

Người Tây và Nhật (Quỷ tử), Bối lặc còn có thương nhân giàu có, không ai là nhân vật đơn giản.

Nam Vân Đình bọn họ nếu muốn cùng lúc lấy được ba vị bảo dược, vậy thì không có đủ tài lực là vạn vạn lần không được.

"Nam tộc trưởng cứ yên tâm, tôi đã bảo phía Trường Sa chuẩn bị đầy đủ, tiền một khi không đủ, bên kia sẽ bắt đầu vận hành." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu, quay đầu nhìn Trần Ngọc Lâu nói: "Cũng không cần phiền phức như vậy, phàm sự đều phải xem vật phẩm đấu giá Trần tổng chuẩn bị có đủ phân lượng hay không đã." Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình nhìn nhau.

Sự tự tin trong ánh mắt, dù thế nào cũng không thể che giấu.

"Vậy Vân Đình đệ cứ nhìn cho kỹ, đồ vi huynh chuẩn bị nhất định có thể làm đệ giật mình, bất quá nói thật, tham gia đấu giá hội này thực sự khô khan, không tiêu dao như ở Thường Thắng Sơn." Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu.

Cuộc sống của người có tiền này hắn thật sự hưởng thụ không nổi, đấu giá cũng phiền phức như vậy, vừa nghe hát, vừa tốn thời gian.

Lại qua một lúc, đấu giá sư rốt cuộc cũng hiện thân, bước lên đài đấu giá, bắt đầu giảng quy tắc đấu giá hôm nay.

"Các vị quý khách, tôi đại diện Tân Nguyệt Phạn Điếm hoan nghênh các vị đến đây, hội đấu giá sắp bắt đầu rồi, xin hãy bình tĩnh chớ nóng vội.

Hiện tại tôi xin giảng qua quy tắc đấu giá hôm nay.

Lần đấu giá này chia làm hai hiệp thượng và hạ, lát nữa bắt đầu chính là hiệp một, tham dự đấu giá đều là trân bảo, do Thường Thắng Sơn Trần Tổng bả đầu cung cấp.

Chúc các vị đều có thể đấu giá được vật kiện mình thích." Đấu giá sư giảng giải trên đài.

Lời của hắn lọt vào tai mọi người, gây ra phản ứng không đồng nhất.

Trần Ngọc Lâu tự nhiên là mặt đầy tươi cười.

Ở chỗ này làm màu (trang bức), hắn cảm giác rất không tồi.

Mà những quan viên quân quan đến tham gia đấu giá thì sắc mặt có chút khó coi.

Bọn họ biết Thường Thắng Sơn tụ tập một đám thổ phỉ, nói trắng ra, Trần Ngọc Lâu chính là trùm thổ phỉ.

Cừu Đức Khảo đến Cửu Châu, đây là lần đầu tiên nghe thấy xưng hô Thường Thắng Sơn Trần Tổng bả đầu.

Hắn hỏi người bên cạnh: "Thường Thắng Sơn, Trần Tổng bả đầu, là ai?" Điền Trung ngồi bên cạnh hắn nghe câu hỏi cũng trầm mặc.

Tên Điền Trung này vào Cửu Châu cũng chưa bao lâu, sao có thể biết là ai.

Nhưng có thể lấy ra nhiều bảo vật như vậy, khẳng định cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nếu hắn biết Trần Ngọc Lâu chính là Tả Lĩnh Khôi thủ lừng lẫy danh tiếng trong giang hồ, nhất định sẽ báo cáo ngay lập tức, sau đó từ bỏ chiêu mộ Nhị Nguyệt Hồng.

Bất quá, hiện tại mục tiêu của bọn họ là Lộc Hoạt Thảo, vấn đề đồ cổ bảo vật này để sau hãy nói cũng không muộn.

Về phần đấu giá sư nhắc đến bản thân Trần Tổng bả đầu, bề ngoài không có dao động gì, nhưng trong lòng lại phù tưởng liên miên.

Danh vọng a, Trần Ngọc Lâu hiện tại cần nhất chính là cái này.

Trước khi hắn nhậm chức Tổng bả đầu, Tả Lĩnh Thường Thắng

Sơn cũng giống như Bàn Sơn, đều nỗ lực che giấu bản thân, dùng thân phận thổ phỉ để che giấu thân phận Tả Lĩnh.

Mục đích là để tránh bị triều đình điên cuồng báo thù.

Dù sao, không ai nguyện ý thả rông một đám người chuyên đào mộ tổ tiên mình sống sờ sờ cả.

Thực nhanh, cuộc đấu giá bắt đầu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm định giá phi thường chuyên nghiệp, cơ bản phù hợp với giá trị bảo vật.

Chương 44

Món thứ nhất, tượng ngọc Dược Vương, giá khởi điểm ba mươi vạn, giá thành giao chín mươi vạn.

Món thứ hai, hũ gốm Đường Tam Thải, giá khởi điểm năm mươi vạn, giá thành giao tám mươi vạn.

Món thứ ba...

Trần Ngọc Lâu mang đến ba mươi sáu kiện bảo vật, lấy số Thiên Cương, cầu cái cát lợi.

Có một khởi đầu tốt, những người có tiền khác khi từng kiện bảo vật lên đài đều bắt đầu điên cuồng tăng giá.

Trong đó có một kiện Bạch Ngọc Hải Đường càng được đấu giá lên tới mức giá trên trời ba trăm vạn.

Nhìn mà Nam Vân Đình thầm chép miệng.

Đều nói loạn thế hoàng kim, thịnh thế cổ đổng.

Nhưng nếu thật sự là loạn thế, hoàng kim tạm thời không nói, đống đồ cổ này cho dù mất giá thì sẽ mất giá đến đâu chứ?

"Tổng bả đầu thu hoạch khá phong phú, chúc mừng." Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng mấy người đều chúc mừng Trần Ngọc Lâu.

Một chốc này, tiền của Trần Ngọc Lâu từ vài trăm vạn ban đầu tăng vọt lên sáu ngàn chín trăm vạn.

"Vân Đình, lát nữa đệ đi một chuyến, rút khoảng năm ngàn tám trăm vạn tiền đấu giá ra, tám trăm vạn kia coi như vi huynh tặng đệ làm vốn khởi động phát triển gia tộc, đệ cứ giữ lấy.

Còn lại toàn bộ đầu tư vào, ba loại bảo dược cuối cùng chúng ta nhất định phải lấy được." Nam Vân Đình nghe xong, chắp tay với Trần Ngọc Lâu: "Vậy đa tạ Trần huynh." Tám trăm vạn ngân phiếu, đặt ở thời đại này, phát triển một cái thôn, chỉ cần phát triển không xảy ra vấn đề gì thì tám trăm vạn là dư dả.

Đội ngũ dưới tay Nam Vân Đình cần thay trang bị, vũ khí, y phục, đất tộc các loại đều cần tiền.

Trần Ngọc Lâu cho những thứ này đã đủ rồi.

Tuy nói trước khi xuống mộ đã thỏa thuận Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai mỗi người chia cho Nam Vân Đình hai phần lợi ích, nhưng những minh khí bảo vật trong mộ Bình Sơn làm sao cũng không thể bán được giá này.

Cho nên, là Nam Vân Đình chiếm tiện nghi của Trần Ngọc Lâu.

Về phần chuyện trang bị, Nam Vân Đình có kỹ năng "Bách Đoán Thành Binh", dùng kỹ năng này cộng thêm các loại dược liệu cao cấp, trân quý thì không nói làm ra được hung khí như Hắc Kim Cổ Đao, nhưng cũng sẽ không kém đi đâu.

"Các vị khách quý, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đối với lần đấu giá này.

Hiệp hai sẽ bắt đầu ngay sau đây.

Lần đấu giá này, chúng ta có tổng cộng ba vị bảo dược tham gia.

Các vị đoán chừng đều biết là gì, vậy tôi không nói nhiều nữa.

Lần đấu giá này, chúng ta áp dụng phương thức đấu giá hộp mù (Blind Box), chia làm ba lượt, chư vị muốn có được thì hãy nhanh tay." Đấu giá sư vừa dứt lời, Tân Nguyệt Phạn Điếm trực tiếp như vỡ tổ.

“Khốn kiếp (Bát-gát), đấu giá hộp mù cái gì, đây phân minh là nhắm vào chúng ta.

Lần này nếu chúng ta muốn lấy được Lộc Hoạt Thảo thì nhất định phải mua hết tất cả dược liệu!!” Điền Trung trực tiếp đứng dậy.

Cừu Đức Khảo bên cạnh lại không có động tác.

Hắn để ý chỉ có đồ cổ bảo vật, mà tịnh không phải bảo dược gì, dù sao bảo dược kia có tốt nữa đối với hắn cũng vô dụng, lại không phải thuốc trường sinh bất tử.

“Nghĩ lại thì, là Tân Nguyệt Phạn Điếm đang tạo thuận lợi cho chúng ta.” Trần Ngọc Lâu cầm quạt xếp mở miệng nói.

Người đến đây đa phần đều vì bảo dược, bất kể là Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đởm hay Kỳ Lân Kiệt, đó đều là thần dược cứu mạng hiếm có trên đời.

Nếu không dùng phương thức đấu giá hộp mù, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ kiếm được nhiều hơn.

Nam Vân Đình nghe Trần Ngọc Lâu nói, biểu cảm cũng hơi có chút quái dị.

Hắn biết trong cốt truyện gốc thì đúng là đấu giá hộp mù, mục đích là vì Bành Tam Tiên và Doãn Tân Nguyệt đính hôn, Doãn Húc Đông xả chút nước.

Mà hiện tại, Bành Tam Tiên không còn.

Hoặc là, lời Trần Ngọc Lâu nói thực sự có khả năng cũng không chừng.

Nhưng quy căn kết để, chuyện này đều là chuyện tốt.

Giá khởi điểm hộp mù bảo dược là hai mươi vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn.

Nam Vân Đình rất không hiểu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm này chẳng lẽ là để kéo dài thời gian đấu giá nên mới định giá thấp như vậy.

Nhưng ngay sau đó, tốc độ nhảy giá khiến mí mắt hắn giật liên hồi.

Sơ suất rồi, bất kể giá định bao nhiêu, kết quả đều như nhau.

Trong tình huống người ở bao gian chưa động thủ, giá hộp mù đầu tiên bên ngoài đã phi tốc tăng lên tới năm trăm vạn.

Trần Ngọc Lâu cầm quạt xếp, vỗ vỗ cái chuông bên tay, đến lúc hắn ra tay rồi.

Người bên ngoài đấu giá đều là hô hào.

Người trong bao gian từ đầu đến giờ mới lần đầu ra tay.

Mà Trần Ngọc Lâu vừa ra tay, giống như mở ra thế giới mới, các bao gian đều có tiếng chuông truyền ra.

Tiếng chuông này vừa vang chính là một vạn tệ bay đi.

Chuyện xa xỉ như vậy, người ngồi ghế lẻ bên ngoài có thế nào cũng không dám nghĩ tới.

"Đại huynh, bảo dược này rốt cuộc có lai lịch gì, sao giá lại cao như vậy?" Ở một bàn lẻ trong góc hội đấu giá, một thanh niên trẻ tuổi hỏi đại ca bên cạnh.

Lần này thanh niên đi theo để mở mang tầm mắt.

Cuộc đấu giá bảo vật trước đó đã khiến hắn được mở rộng tầm mắt, cảm thán một câu người có tiền thật sự nhiều, nhưng không ngờ hiệp hai đấu giá càng điên cuồng hơn.

"Tiểu đệ, đợi về nhà đệ lật sách cổ xem một chút là biết." Đại ca

của thanh niên lau trán.

Hắn biết nói thế nào đây, chính hắn cũng chẳng hiểu ba vị bảo dược này là cái quái gì.

Chỉ là hôm qua lúc triển lãm bảo vật, hắn thấy trong đó có một pho tượng đá Dược Vương, vừa khéo trong nhà làm nghề buôn bán dược liệu, cho nên dẫn tiểu đệ đến tham dự đấu giá.

Dược liệu tầm thường hắn đều biết, nhưng ba vị bảo dược này, Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ đưa ra cái tên, hắn về hỏi đại sư phụ trong hiệu thuốc nhà mình, đại sư phụ lại cũng nói ú ớ nghe không hiểu.

"Lam Xà Đởm chính là mật rắn xanh.

Cổ tịch ghi chép Lam Xà sinh sống ở nơi cực hàn, toàn thân xanh thẫm, hai mắt vàng kim, thân có kịch độc, trăm năm khó gặp một lần.

Một viên Lam Xà Đởm, mật của nó có thể trị dương độc, hình của nó cố bản bồi nguyên, kỳ độc trong thiên hạ đều có thể giải." Khách nhân bàn bên cạnh mở miệng giảng giải.

Người ngồi cùng bàn với vị khách kia lại hỏi về hai vị bảo dược khác.

Vị khách này cũng nói ra đại khái.

Nghe khiến mọi người kinh thán liên hồi.

Thế gian lại còn có thảo dược thần kỳ như vậy.

Kỳ Lân Kiệt khu tà tránh họa thì không nói rồi, Lộc Hoạt Thảo kia lại có năng lực cải tử hoàn sinh.

Nhất thời, trong lòng bọn họ cũng nóng lên.

Nếu có thể có được một trong số đó, thì chẳng phải rất tốt sao?

Chương 45

Nhưng hiện tại giá hộp mù đầu tiên này đều đã lên tới chín trăm vạn, bọn họ không có bản lĩnh tham dự vào.

Trong bao gian, mấy người Trương Khải Sơn thấy hộp mù đầu tiên đã lên chín trăm vạn, một ngàn vạn bọn họ chuẩn bị đủ thì có đủ, nhưng trong lòng cũng bắt đầu gấp gáp.

Mà lúc này, dưới sự thụ ý của Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình bước ra khỏi bao gian, đi về phía nơi nghiệm tư (kiểm tra tài sản).

Đến nơi này, Nam Vân Đình liền gặp người quen.

Người đang quản lý ở chỗ nghiệm tư không phải ai khác, chính là quản gia Doãn gia, Doãn Hợp.

"Doãn quản gia." Nam Vân Đình khẽ chắp tay.

Thấy Nam Vân Đình, Doãn Hợp cũng có chút kinh ngạc, đáp lễ xong liền mở miệng nói: "Nam tộc trưởng đến đây có chuyện gì?" "Trần huynh giao phó ta tới đây làm chút việc, đem số tiền đấu giá vừa rồi đầu tư ngược lại vào cuộc đấu giá, mưu đồ ba vị bảo dược." Doãn Hợp ngẩng đầu nhìn Nam Vân Đình, trầm mặc giây lát rồi mở miệng nói: "Nam tộc trưởng, thứ cho tại hạ nói thẳng, Doãn mỗ cảm thấy các ngài không nên tham dự vào cuộc đấu giá này.

Vừa rồi Doãn mỗ thu được nghiệm tư tại đây, chỉ riêng đám người nước ngoài kia đã có cả trăm triệu tiền vốn..." Doãn Hợp nháy mắt với Nam Vân Đình.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Đây là muốn để Nam Vân Đình bọn họ rút lui khỏi đấu giá, đợi lát nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tạo thuận lợi cho bọn họ giết người

cướp của a.

Dù sao Tây hay Nhật ở Cửu Châu cũng chẳng được yêu thích gì.

Nam Vân Đình cười khẽ một tiếng: "Doãn quản gia nói đùa rồi, bảo dược này chúng ta nhất định phải lấy được.

Dù không vì bản thân bảo dược, cũng phải vì ngạo cốt của người Cửu Châu, để đám ngoại quốc kia tay trắng ra về." "Nói hay lắm!!" Ngay khi lời Nam Vân Đình vừa thốt ra, một giọng nữ thanh thúy liền truyền đến từ sau lưng hắn.

Nam Vân Đình khẽ nghiêng đầu, liền thấy một nữ tử mặc áo choàng lông hồ ly dẫn theo một thính nô áo lục từ bên ngoài đi vào.

"Tiểu thư." Doãn Hợp thấy người này cũng khẽ cung thân.

Nam Vân Đình nghe tiếng "tiểu thư" này cũng hiểu được thân phận người tới.

Người thừa kế tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt vừa xua tay vừa đi về phía Nam Vân Đình, vươn tay ra với hắn: "Nam tộc trưởng xin chào, ta tên là Doãn Tân Nguyệt." Doãn Tân Nguyệt cười tươi như hoa, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Chính thức gặp mặt Nam Vân Đình, đây vẫn là lần đầu tiên.

"Xin chào, Doãn tiểu thư." Nam Vân Đình vươn tay khẽ bắt tay đối phương.

Doãn Hợp nhìn rõ trên giấy, trong lòng đại khái đoán được cái gì.

Đại tiểu thư nhà mình phỏng chừng là động tâm rồi.

Nhưng mà, Nam Vân Đình này đã có phu nhân, hơn nữa là kết thân vào ngày hắn lên Thường Thắng Sơn.

Sầu a.

Thanh niên tài tuấn nhiều như vậy, tiểu thư nhà mình thiên thiên lại nhìn trúng một người đã có vợ.

Nếu đổi là người khác, Doãn Hợp cho dù để Doãn Tân Nguyệt hận mình cũng phải đánh gãy chân tiểu tử kia ném xuống sông.

Nhưng Nam Vân Đình thì không được rồi.

Hắn đánh không lại a...

Đừng nói Nam Vân Đình, cho dù những tộc nhân kia của hắn, chính mình đối phó cũng e là quá sức.

"Hợp bá, giúp Nam tộc trưởng nghiệm tư đi." "Tiểu thư, cái đó..." "Nghiệm tư cho hắn, hạn mức điền... 1.5 ức, sao cũng không thể để người ngoại quốc chiếm thượng phong." Nghe lời này, da đầu Doãn Hợp sắp nổ tung.

Đại tiểu thư này muốn làm gì??

Nhóm Trần Ngọc Lâu gom góp thế nào cũng chỉ sáu bảy ngàn vạn, đại tiểu thư trực tiếp điền thêm mấy ngàn vạn, lão gia biết được còn không thổ huyết?

"Tiểu thư, việc này..." "Không sao, ta sẽ đi nói với cha." Doãn Tân Nguyệt phất tay hào sảng, nhưng trong lòng cũng đang nhỏ máu.

Dù sao đó là gần một ức, dùng để cua trai, quả thực làm nàng đau lòng.

Nhưng không còn cách nào, con đường cua trai sao có thể bỏ dở giữa chừng đúng không?

Doãn Hợp cuối cùng chỉ có thể thở dài, đưa cho Nam Vân Đình bản nghiệm tư, trên đó ghi 1.5 ức ngân nguyên.

Trừ đi số tiền đấu giá có được và tiền Trương Khải Sơn, Trần

Ngọc Lâu mang đến, thì hơn tám ngàn vạn kia toàn là chi phiếu khống.

Tin tức này rất nhanh liền truyền đến chỗ Doãn Húc Đông.

Doãn Húc Đông tịnh không có phản ứng phù khoa như Doãn Hợp tưởng tượng, nhưng trong mắt tràn đầy nỗi đau... quá đau.

Nhưng tất cả đều vì tương lai con gái.

Có đau nữa, Doãn Húc Đông cũng chỉ có thể nhịn.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt giao bản nghiệm tư cho Nam Vân Đình, nàng cùng Nam Vân Đình sóng vai đi ra cửa sau Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đi đoạn đường này tuy không mất bao lâu, nhưng Doãn Tân Nguyệt cứ như rang đậu, tuôn ra không ít lời.

Thậm chí còn hẹn Nam Vân Đình và Hoa Linh sau khi đấu giá kết thúc cùng đi ăn cơm.

Nhận ân tình của Doãn Tân Nguyệt, Nam Vân Đình tự nhiên không từ chối, nói lời cảm ơn lần nữa rồi cầm bản nghiệm tư trở về bao sương đấu giá.

"Vân Đình, đệ về rồi." Nam Vân Đình vừa vào bao sương đã thấy Trần Ngọc Lâu xắn tay áo, chộp lấy chuông đấu giá, bộ dạng sinh tử nhất bác.

Nam Vân Đình gật đầu, đặt bản nghiệm tư lên bàn, hỏi Trương Khải Sơn đang đứng bên cạnh: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Trong bao sương chỉ còn Trần Ngọc Lâu, Nam Viêm cùng Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy.

Nhị Nguyệt Hồng vì tình trạng sức khỏe của Nha Đầu nên đã đưa cô về biệt viện nghỉ ngơi.

Mà vì Nha Đầu có dấu hiệu nghiện thuốc phiện, Hoa Linh cũng đi

theo, sợ xảy ra chuyện gì.

“Lão ngoại đối diện Điểm Thiên Đăng, Tổng bả đầu cũng theo đó điểm, hiện tại giá bảo dược thứ nhất này đã nâng lên ba ngàn vạn.” Nam Vân Đình suy nghĩ kỹ một chút.

“Người nước ngoài đối diện nghiệm tư là một ức, ba ngàn vạn đã là cực hạn của bọn họ, Trần tổng cứ việc tăng giá là được.” Theo suy nghĩ của Nam Vân Đình, Cừu Đức Khảo và Quỷ tử không thể vì một loại dược liệu mà bỏ ra nửa ức, dù sao đây cũng là hộp mù.

“Một ức!!?” Nghe Nam Vân Đình báo số, cả Trương Khải Sơn và Trần Ngọc Lâu đều trố mắt.

Mà Tề Thiết Chủy lúc này cũng trố mắt nhìn.

“Một... một ức năm ngàn vạn...” “Lão Bát, là một ức, không phải một ức năm ngàn vạn.” Trương Khải Sơn hiện tại não đang vận hành hết tốc lực, muốn tìm ra cách giải quyết.

Trong một khoảng thời gian ngắn thế này, làm gì có cơ hội để bọn họ chuẩn bị nhiều tiền như vậy a.

“Không phải, không phải, tôi nói cái bản nghiệm tư này, bên trên viết là một ức năm ngàn vạn.” Tề Thiết Chủy cầm bản nghiệm tư Nam Vân Đình vừa mang về, có chút chấn kinh, cũng có chút kinh ngạc.

Theo lý mà nói, tiền vốn bọn họ cộng lại cũng chỉ sáu bảy ngàn vạn.

Chuyện viết sai con số này, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm căn bản không thể xảy ra.

Cho nên sau khi xác nhận trên đó viết là một ức năm ngàn vạn, ánh mắt mọi người toàn bộ dồn về phía Nam Vân Đình.

“Vân Đình, chuyện này là thế nào?” Trần Ngọc Lâu hiện tại trong lòng có chút kinh ngạc, theo bản năng ấn hai cái chuông để trấn tĩnh.

Dù sao cho dù Doãn Húc Đông muốn tạo quan hệ tốt với bọn họ, cũng không thể móc ra cả trăm triệu được.

Chương 46

“Ngạch, là như vậy, vừa rồi...” Nam Vân Đình kể lại chuyện vừa xảy ra một lần, mọi người càng nghe sắc mặt càng đặc sắc.

Hóa ra, vừa rồi cậu đi lâu như vậy là vớ được vận đào hoa à.

Trần Ngọc Lâu nhìn Nam Vân Đình, trong lòng đã vuốt thuận mọi chuyện.

Nói trắng ra, đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm nhìn trúng Nam Vân Đình, hơn nữa trực tiếp vung tiền như rác.

“Nam tộc trưởng, đại tiểu thư kia trông thế nào, nếu nhìn được thì ngài cứ theo đi?” Tề Thiết Chủy buông một câu.

Nam Vân Đình đảo trắng mắt.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh tự nhiên không thể nghĩ như vậy.

Hắn hiện tại trong lòng rất rối rắm, đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm này hắn chưa gặp, nhưng cũng nghe nói qua một số tin tức.

Nhưng Nam Vân Đình đã cùng Hoa Linh hỉ kết lương duyên, hơn nữa hai người là do Trần Ngọc Lâu chính mình tác hợp.

Đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm này chen ngang một chân, mục đích là gì?

Hoặc là không có mục đích, đơn thuần là vì con người Nam Vân Đình??

Tuy rằng trong lòng suy nghĩ miên man, nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện này.

Trần Ngọc Lâu ghi nhớ việc này trong lòng, chỉ đợi sau khi đấu giá kết thúc sẽ cùng Nam Vân Đình thương lượng đàng hoàng một chút.

Nếu là "thiếp hữu ý, lang cũng hữu tình", hắn phải nghĩ cách xử lý chuyện của Hoa Linh.

Mà bọn họ không biết là, lúc này Doãn Tân Nguyệt sau khi chia tay Nam Vân Đình, trực tiếp đi đến bên ngoài biệt viện, nói với tộc nhân Nam gia canh cửa: "Xin chào, tôi tìm Hoa Linh, có thể giúp tôi thông báo một chút không?" Đấu giá vẫn tiếp tục.

Trần Ngọc Lâu lúc này tăng giá đã không còn hung hăng như trước.

Gần một ức này tuy không là gì, nhưng không chịu nổi trong đó có một phần lớn nhân quả a.

Cừu Đức Khảo và Lão Quỷ tử đã ngơ ngác.

Bọn họ tưởng Trần Ngọc Lâu lấy được một hộp mù sẽ thu tay, không ngờ cái thứ hai vẫn áp chế bọn họ như thường.

Tại hộp mù thứ ba giá tiêu thăng đến bốn ngàn vạn, khi bọn họ chuẩn bị buông tay đánh cược một lần thì Lão Quỷ tử nhận được tin tức: Quỹ bên kia xuất hiện vấn đề.

Vốn liếng của bọn họ chỉ còn lại bốn ngàn vạn của Cừu Đức Khảo.

Như vậy, hai bên hợp tác trực tiếp tay trắng.

Điều này làm sắc mặt Cừu Đức Khảo và Quỷ tử có chút khó coi, nhưng còn biết làm sao, chỉ có thể nhịn.

"Khốn kiếp (Bát-gát)... bọn chúng rốt cuộc là ai, sao lại có nhiều vốn liếng như vậy." Ánh mắt hung lệ trong mắt Lão Quỷ tử lóe lên rồi biến mất.

"Điều tra cho ta, ta muốn hắn biết kết cục khi đối đầu với Đại Nhật Bản đế quốc ta." "Vâng (Hải)!!" Điền Trung Lương Tử phía sau

lập tức đáp, sau đó đi ra khỏi bao sương.

Việc Trần Ngọc Lâu áp chế bọn ngoại quốc, liên tiếp điểm ba ngọn Thiên Đăng tráng cử cũng khiến toàn trường hoan hô.

"Huynh đệ, ủy khuất cho đệ rồi." Trong lòng Trần Ngọc Lâu tự nhiên là sướng rơn.

Hắn hiện tại trong lòng chỉ có một ý niệm: "Ngươi xem ta ngầu không, lấy hạnh phúc của huynh đệ nhà mình đổi đấy." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu.

Lấy được ba vị bảo dược tổng cộng dùng của bọn họ 1.2 ức, nếu không phải Doãn Tân Nguyệt chi viện, phỏng chừng Lão Cửu Môn phải khẩn cấp trưng dụng vốn liếng mới được.

Cũng không khoa trương đến mức tám mươi tỷ như đồn đoán trên mạng đời sau.

Dù sao ngân nguyên thời đại này, tám mươi tỷ đều có thể nuôi sống cả Cửu Châu bốn năm tháng.

"Chư vị khách quý, lần đấu giá này đã kết thúc, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đã chuẩn bị bữa tối phong phú cho mọi người, lát nữa mời chư vị đi theo hướng dẫn cùng dùng bữa." Đấu giá sư vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp nói vào micro.

Cừu Đức Khảo, Lão Quỷ tử phẫn nộ rời đi, đâu còn tâm tình ăn cơm.

Những người khác cũng có người sợ lộ tài chuốc lấy thị phi, thừa dịp không bị chú ý trực tiếp dẫn người rời đi.

Mà nhóm Nam Vân Đình thì mang theo ba vị bảo dược trở về biệt viện.

Bữa tối gì đó thì khỏi cần, dù sao cơm nước bên biệt viện cũng rất

ngon.

Vừa mới về, Nam Vân Đình liền thấy mấy người Nam Thủy đang đứng trong sân thảo luận cái gì đó.

Thấy Nam Vân Đình bọn họ về, mấy người này lập tức ngưng thảo luận.

"Các ngươi ở đây làm gì, không có việc gì làm à?" Nam Vân Đình trong lòng cảm giác có một tia không ổn.

Nam Thủy và mấy người hơi cúi đầu, có cảm giác nói xấu sau lưng người khác bị bắt quả tang.

Nam Vân Đình cũng không đợi bọn Trần Ngọc Lâu, trực tiếp đi vào bên trong, vừa bước qua một cánh cửa liền thấy Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh đang ngồi đối diện nhau trong lương đình biệt viện, nói chuyện gì đó.

Mà khóe mắt Nam Vân Đình liếc thấy, trong ngoại viện, đám Nam Thủy bắt đầu chia sẻ bát quái mình nghe được với Nam Viêm.

Thế là, hắn quay lại ngoại viện, giữa biểu cảm hơi hoảng hốt của đám Nam Thủy mở miệng nói: "Đều rảnh rỗi quá đúng không, gọi tất cả mọi người lại, đứng trung bình tấn." Nghe thấy chỉ là đứng tấn, mấy người thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nảy sinh một tia may mắn.

Nhưng rất nhanh, câu nói tiếp theo của Nam Vân Đình trực tiếp dập tắt sự nhẹ nhõm của đám tộc nhân: "Trung bình tấn, Quy trung bão nguyên, năm canh giờ!" Nghe câu sau của Nam Vân Đình, cả đám suýt ngã ngửa.

Nhưng mệnh lệnh Tộc trưởng lớn hơn trời.

"Rõ!!" Nam Viêm chỉ đành trừng mắt nhìn mấy tên hố hàng, sau đó tập hợp bốn mươi tộc nhân, xếp thành năm hàng, bắt đầu đứng trung bình tấn.

Quy trung bão nguyên là một tư thế bổ trợ cho đứng trung bình tấn, là phương pháp dưỡng thần tốt, nhưng mà mệt.

Bất quá, tố chất thân thể tộc nhân Nam gia vẫn rất mạnh, cho dù năm canh giờ cũng sẽ không gây tổn hại gì cho cơ thể, chỉ là khó chịu một chút thôi.

Trần Ngọc Lâu và mọi người đi vào, liền nhìn thấy người Nam gia xếp thành năm hàng đứng tấn, động tác chỉnh tề như một, vô cùng có tính thưởng thức.

Tần suất hô hấp gần như nhất trí.

Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng quay đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt liền thấy Nam Vân Đình đứng quay lưng về phía họ ở ngay cửa.

"Phu quân." Hoa Linh chạy tới, ngọt ngào gọi một tiếng, sau đó mở miệng hỏi: "Chàng đang làm gì vậy?" "Không có gì, chỉ là thấy bọn họ rảnh rỗi quá, tìm chút việc cho họ làm thôi." Bát quái không phải phong khí tốt.

Loại gió lệch khí tà này nhất định phải kiềm chế, tẩy chay bát quái, bắt đầu từ ta.

Nam Vân Đình làm vậy là để bảo vệ sức khỏe thể xác và tinh thần cho người nhà, để bọn họ tránh xa bát quái.

Không sai, chính là như vậy.

Nếu thật sự nói là vì Doãn Tân Nguyệt đến dẫn đến việc Nam Vân Đình chột dạ gì đó, thì căn bản không tồn tại.

Dù sao trước đó hai người tịnh không có quá nhiều giao tập, gặp mặt cũng chỉ có một lần ở chỗ nghiệm tư mà thôi.

"Phu quân, đấu giá hội đã kết thúc rồi sao?" Hoa Linh nhìn về phía

cửa, thấy đám người Trần Ngọc Lâu lần lượt đi vào, cũng mở miệng hỏi.

"Đấu giá hội đã kết thúc rồi, đợi ngày mai chúng ta liền có thể trở về Tương Tây." Chuyến đi Bắc Bình lần này, không chỉ Trương Khải Sơn bọn họ không ngờ tới giá cả bảo dược, cho dù là Trần Ngọc Lâu cũng không ngờ tới.

Suy nghĩ ban đầu của hắn là bán đấu giá bảo vật cộng thêm mấy trăm vạn mình mang theo tuyệt đối đủ rồi, tiền thừa lại cho Nam Vân Đình làm vốn phát triển.

Nhưng sự đời khó liệu.

Ba vị bảo dược giá trị vượt quá một ức, tiền bọn họ chuẩn bị căn bản không đủ, còn nợ đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm Doãn Tân Nguyệt một ân tình.

Tuy không phải bọn họ nợ, nhưng trong lòng bọn Trương Khải Sơn cũng cảm thấy không thoải mái.

Chương 47

Giá giao dịch cuối cùng của mỗi hộp mù ít nhất đều hơn ba ngàn vạn, bọn họ mang một ngàn vạn căn bản chẳng bõ bèn gì.

Tiền dễ trả, ân tình khó trả.

Nếu bệnh của Nha Đầu lần này có thể khôi phục, Cửu Môn bọn họ nợ vợ chồng Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình ân tình chỉ có thể nói là lớn vô cùng.

Ba hộp mù bảo dược đều được Trần Ngọc Lâu mang về, nhưng tịnh không mở ra ngay lập tức.

Dù sao mọi người cũng không lo lắng Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ giở trò ở phương diện này.

Mà Nam Vân Đình cũng tịnh không thật sự để tộc nhân Nam gia đứng trung bình tấn Quy trung bão nguyên năm canh giờ.

Ước chừng qua nửa canh giờ, đợi Doãn Tân Nguyệt cáo từ rời khỏi biệt viện, liền cho các tộc nhân lui xuống nghỉ ngơi.

Ngay khi Doãn Tân Nguyệt rời đi, Trần Ngọc Lâu cũng bảo Tả Lĩnh Lực Sĩ mời Nam Vân Đình, Hoa Linh, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cùng Tề Thiết Chủy đến phòng khách biệt viện uống trà.

Ba hộp mù bảo dược kia liền được đặt trên bàn trà.

"Không ngờ lấy được khu khu ba vị dược liệu, liền tốn hơn một ức, cái này nếu để lão đầu tử nhà ta biết được, chuẩn bị nhảy cẫng lên cho xem." Trần Ngọc Lâu nhìn ba cái hộp lắc đầu cười khổ.

"Bất quá, nếu đặt ở trước kia, mua dược liệu với giá cao như vậy quả thực không đáng, chủ yếu vẫn là xem công dụng của nó." Trần

Ngọc Lâu nói xong, vươn tay gạt chốt đồng trên hộp, mở hộp ra.

Hộp vừa mở, một mùi dược hương ập vào mũi.

Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đởm cùng Kỳ Lân Kiệt.

Ba vị bảo dược đoạt tạo hóa của thiên địa, có công hiệu người thường khó lường, quả thực khiến người ta thèm thuồng.

Bất quá...

"Trần huynh, ba vị bảo dược này huynh cứ tùy thân mang theo, đợi về đến Tương Tây hãy tiến hành phân phát, thế nào?" Nam Vân Đình mở miệng nói.

Trần Ngọc Lâu đối với việc này có chút không hiểu, nhưng cũng biết Nam Vân Đình làm vậy là để cầu ổn.

Nếu ba vị bảo dược để riêng, bọn họ rất khó kiêm cố toàn diện, đến lúc đó nếu có kẻ đỏ mắt nhắm vào bọn họ thì sự tình sẽ rất phiền toái.

"Vậy nghe theo Vân Đình, Trương huynh các người thấy thế nào?" "Theo ý Nam tộc trưởng và Tổng bả đầu đi." Trương Khải Sơn bọn họ không có ý kiến gì.

Trăng sáng trên cao, xung quanh biệt viện tĩnh lặng như tờ.

Một đoàn người xem xong hình dạng ba vị bảo dược liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Nhưng đêm nay e rằng không ai ngủ được.

Nhị Nguyệt Hồng nghiêng người đầu giường, nhìn Nha Đầu đã ngủ say vì mệt mỏi, trong mắt tràn đầy sự sung túc về tương lai.

Lộc Hoạt Thảo đã đến tay.

Tin tức về Kinh Dương Hoa hắn cũng có được từ chỗ Trương

Khải Sơn, tiếp theo chỉ cần bình an trở về Trường Sa, bệnh của Nha Đầu có thể trở thành thì quá khứ.

Nếu đêm nay có ai đến cướp thuốc, không cần người khác động thủ, phỏng chừng Nhị Nguyệt Hồng bình thường hòa thiện đãi người, ôn văn nhĩ nhã sẽ lại hóa thân thành Trường Sa Nhị gia đại khai sát giới.

"Phật gia, tôi nghĩ không thông, sao ngài biết tin tức về Kinh Dương Hoa này?" Tề Thiết Chủy ngồi trên giường, hỏi Trương Khải Sơn ở giường bên kia.

Kinh Dương Hoa này hắn nghe còn chưa từng nghe qua.

Trương Khải Sơn này lại biết nó ở đâu, hơn nữa chắc chắn nhất định ở đó.

"Kinh Dương Hoa, mỗi năm nở hoa một mùa, sinh trưởng ở nơi hội tụ long mạch địa khí, tuy nói hiếm có nhưng không phải là không có.

Theo cách gọi mà cậu có thể hiểu thì nó còn có tên khác, gọi là Hoàng Đan Thước." Nghe lời này, Tề Thiết Chủy bật dậy như lò xo: "Hoàng Đan Thước?

Cái ngài nói chẳng lẽ là mấy cây trong viện Ngũ gia chứ?" "Chứ còn gì nữa." Trương Khải Sơn day day thái dương.

Kinh Dương Hoa mà hắn biết chỉ có chỗ Cẩu Ngũ gia Ngô Lão Cẩu là có, chỗ khác căn bản chưa từng nghe nói.

Ngô Lão Cẩu có ba đại yêu thích: Nuôi chó, nuôi hoa, và nghe hát.

Dù sao cũng là phong lưu lãng tử Ngô Lão Cẩu mà.

Mà Hoàng Đan Thước, tức là Kinh Dương Hoa, là do Ngô Lão Cẩu mang về từ một nơi có long mạch trước kia, nuôi được bốn năm

năm rồi.

Nói loài hoa này là tâm đầu nhục (thịt đầu tim) của Ngô Lão Cẩu cũng không quá đáng.

Hiện tại muốn đi hái hoa chữa bệnh cho Nha Đầu, Ngô Lão Cẩu có đồng ý không??

Tề Thiết Chủy không dám xác định.

Nhưng Trương Khải Sơn cho rằng Ngô lão đầu sẽ đáp ứng, dù sao Cửu Môn đồng khí liên chi, tuy rằng ở giữa từng xảy ra mâu thuẫn nhưng cơ sở tình cảm vẫn còn.

Ở một căn phòng khác.

"Phu quân, chàng nói Lam Xà Đởm thực sự có tác dụng với trớ chú Mắt Quỷ (Quỷ Nhãn) sao?" Hoa Linh nằm trên giường, ôm cánh tay Nam Vân Đình nhỏ giọng hỏi.

"Sẽ có tác dụng." Nam Vân Đình tuy rằng cũng không biết có tác dụng hay không, nhưng dựa vào cái thế giới quan "không thể nào thần kỳ hơn" của thế giới Đạo Mộ này, Lam Xà Đởm nhất định sẽ có tác dụng.

Kiếp trước sau khi hắn đọc tiểu thuyết Đạo Mộ còn đặc biệt tra cứu Kỳ Lân Kiệt các loại.

Tra xong hắn phát hiện hai chuyện: Thứ nhất, Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đởm...

đều tồn tại; Thứ hai, chúng chỉ là dược liệu bình thường, không có tác dụng thần kỳ.

Chỉ có thể nói thành phần hư cấu rất cao.

Cho nên Nam Vân Đình nguyện ý tin tưởng Lam Xà Đởm này có thể giải trớ chú Mắt Quỷ.

“Phu quân, thiếp có thể nói với chàng một chuyện không?” Yên lặng một lúc, Hoa Linh lại mở miệng.

Nam Vân Đình thấy hứng thú, nghiêng đầu qua, trong ánh sáng yếu ớt của đèn bàn, hai người bốn mắt nhìn nhau: “Chuyện gì?” “Chính là... cái Lam Xà Đởm này, thiếp có thể nhường cho đại sư huynh không?” Hoa Linh rụt rè hỏi.

Thực ra trước khi hỏi vấn đề này, trong lòng nàng cũng có chút thấp thỏm, sợ Nam Vân Đình sẽ giận.

Nhưng biểu cảm của Nam Vân Đình lại không có chút thay đổi nào, bình tĩnh đến mức khiến Hoa Linh nghi ngờ mình vừa rồi có nói ra những lời đó hay không.

Nam Vân Đình nhìn Hoa Linh, thở ra một hơi rồi nói: “Nàng có suy nghĩ này, ta tịnh không bất ngờ.” “Ai??” Hoa Linh nghe câu này của Nam Vân Đình có chút ngơ ngác, suy nghĩ của mình sao lại bị phu quân dự đoán được?

Mà Nam Vân Đình sở dĩ nói như vậy cũng không phải không có căn cứ.

Hoa Linh tâm địa thiện lương, thuần chân vô tà.

Từ khi sinh ra trong tộc Trát Cách Lạp Mã, nàng liền biết mình gánh vác cái gì.

Cho nên từ khi hiểu chuyện nàng liền bắt đầu học y.

Mười mấy năm theo nghề y, Hoa Linh đã chứng kiến rất nhiều, rất nhiều tộc nhân vì nguyên nhân trớ chú Mắt Quỷ mà thống khổ chết đi.

Khi sư phụ truyền thụ y thuật cho nàng đại hạn sắp tới ở tuổi bốn mươi, Hoa Linh nghị nhiên quyết nhiên đi theo Chá Cô Tiếu bước lên lữ trình tìm Mộc Trần Châu.

Càng không tìm thấy, trong lòng ba huynh muội càng tuyệt vọng.

Chá Cô Tiếu tuổi đã không nhỏ, nếu hắn không tìm thấy Mộc Trần Châu nữa, vậy hắn sẽ trở thành Bàn Sơn đạo nhân đời cuối.

Tương lai, vận mệnh của tộc Trát Cách Lạp Mã sẽ không thể phá vỡ.

Mà hiện tại, Hoa Linh gặp được Nam Vân Đình.

Chương 48

Nhờ có Nam Vân Đình, bọn họ chẳng những tìm được Quỷ Đầu Đằng có thể tục mệnh cho huynh đệ, mà hiện nay còn có được một viên Lam Xà Đảm có thể triệt để giải trừ trớ chú Quỷ Nhãn.

Hoa Linh biết rõ, bất kể là Nam Vân Đình hay Chá Cô Tiếu, đều muốn nhường cho nàng dùng Lam Xà Đảm này.

Ban đầu nàng cũng từng có chút tư tâm.

Dù sao, nàng muốn sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường cho Nam Vân Đình, nhưng nếu trớ chú Quỷ Nhãn trên người nàng không giải quyết, con cái sinh ra cũng sẽ tiếp tục bi kịch của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Bất quá, hiện tại Hoa Linh không cần lo lắng những chuyện được mất đó nữa.

Bởi vì đêm hôm ấy nàng có thể cảm giác được, trớ chú Quỷ Nhãn đã bị thứ gì đó trấn áp.

Đêm đó, nương theo ánh trăng, nàng đã nhìn thấy hình xăm Long Vương trên người hắn.

Không cần lo lắng bản thân sẽ truyền lại bi kịch cho con cái, Hoa Linh tự nhiên cũng chẳng còn gì phải băn khoăn.

Cho nên, nàng liền nảy sinh ý định nhường Lam Xà Đảm cho Chá Cô Tiếu dùng.

Suy cho cùng, Chá Cô Tiếu mới là Bàn Sơn, mới là hy vọng của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Nam Vân Đình nhìn thấy sự kiên định trong mắt Hoa Linh, cũng khẽ gật đầu nói: "Vậy cứ theo lời nàng nói." Hắn biết Mộc Trần Châu

nằm trong lăng mộ Hiến Vương, ở ngay trong cái đầu của Hiến Vương.

Đợi ngày sau thời cơ đến, hắn liền có thể cùng Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, thậm chí là Trương Khải Sơn bọn họ, đi đảo cái đấu Hiến Vương mộ kia, triệt để trừ bỏ trớ chú Quỷ Nhãn này.

Lam Xà Đảm tuy có thể giải thiên hạ kỳ độc, nhưng đừng quên, bản thân nó cũng là một loại độc.

Tuy không chí mạng, nhưng không thể nói là không có chút hại nào. "Phu quân, chàng thật tốt." Hoa Linh đơn thuần cảm động muốn hỏng, nàng vốn tưởng rằng lời này của mình là vô lý gây sự, đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Nam Vân Đình trách mắng.

Nhưng nàng làm sao cũng không ngờ tới, Nam Vân Đình lại đáp ứng dễ dàng như vậy. "Lam Xà Đảm nàng muốn cho đạo huynh, vậy thì đưa cho huynh ấy, thời gian của nàng còn dài, đủ để chúng ta đi tìm Mộc Trần Châu." Hoa Linh cảm động vô cùng.

Nhưng đối với chuyện tìm Mộc Trần Châu, nàng tịnh không ôm kỳ vọng quá lớn, nhưng bấy nhiêu thôi đã đủ rồi.

Mà trong đầu Hoa Linh còn có kế hoạch thứ hai.

Chính là sau khi Doãn Tân Nguyệt đến biệt viện.

Trong lời nói bóng gió, nàng liền phát ra lời mời với Doãn Tân Nguyệt, mời cô ta cùng bọn họ trở về Tương Tây.

Doãn Tân Nguyệt còn tưởng rằng kế hoạch lấy lòng của mình đã thành công.

Nhưng cô ta làm sao cũng sẽ không ngờ tới, là chính mình đã thành công chui vào cái bẫy mà Hoa Linh bố trí sẵn.

Ngay khi hai người đang mỗi người một ý nghĩ, Nam Vân Đình

đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân khẽ khàng, lập tức ra hiệu im lặng với Hoa Linh đang định nói gì đó. "Suỵt." Hoa Linh hiểu ý ngay, rụt người vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt to nhìn ra bên ngoài.

Nam Vân Đình đưa tay xuống dưới gối lấy ra hai khẩu súng hộp pháo Đức (Mauser C96), hắn biết người đến nhất định là do tên Cừu Đức Khảo hoặc là lũ Nhật Bản phái tới.

Trên người bọn chúng không chừng còn có súng.

Cho nên, vì an toàn, dùng súng nhanh chóng giải quyết chiến đấu mới là bảo hiểm nhất.

Khi Nam Vân Đình chú ý tới có người mò vào, Trần Ngọc Lâu, Nam Viêm bọn họ cũng đã chú ý tới.

Từng người một cũng không lên tiếng, âm thầm chuẩn bị.

Nam Vân Đình từ cửa sổ sau nhảy ra, vòng ra ngoài biệt viện.

Kẻ địch trong sân giao cho Nam Viêm bọn họ giải quyết sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

Mà việc Nam Vân Đình muốn làm là giải quyết kẻ đứng sau màn. "Đoàng đoàng đoàng..." Nam Vân Đình vừa mới mò tới phía sau trắc biệt viện, liền nghe thấy trong sân biệt viện đột nhiên vang lên một trận tiếng súng.

Nghe âm thanh là súng hộp pháo, ở giữa xen lẫn tiếng súng lục Browning, ước chừng là hai bên đã giao hỏa.

Nam Vân Đình mượn tiếng súng yểm hộ, cũng nhanh chóng rời xa biệt viện, bắt đầu lùng sục kẻ chủ mưu.

Trong biệt viện.

Nam Viêm tay cầm hai khẩu súng hộp pháo Đức, không ngừng

bắn về phía những kẻ xâm nhập đang nấp sau hòn non bộ trong sân.

Nam Kim và những người khác cũng đều nghe thấy tiếng động, từ trong phòng đi ra, tiến hành bao vây kẻ xâm nhập.

Xung quanh hòn non bộ nằm ngổn ngang rất nhiều thi thể mặc áo dạ hành, máu tươi đỏ sẫm theo khe gạch trên mặt đất lan ra bốn phía.

Tộc nhân Nam gia sau khi có được cả một doanh súng hộp pháo Đức từ chỗ La Lão Oai, trên đường đi tới Thường Thắng Sơn liền bắt đầu huấn luyện cường độ cao.

Lại phối hợp với ngũ quan siêu phàm của tộc nhân, không nói thương pháp thông thần, nhưng cũng có thể xưng được một câu chỉ đâu đánh đó. "Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình, Trương Khải Sơn..." Tại một góc không xa bên ngoài biệt viện, trên một chiếc xe hơi cổ màu đen, Điền Trung Lương Tử cùng tên "Lão Quỷ Tử" (Già Nhật Bản) tại đấu giá hội Tân Nguyệt ngồi ở hàng ghế sau, nhìn từng cái tình báo, răng đều sắp cắn nát.

Bọn họ vì ngôi mộ cổ trong mỏ khoáng kia mà bố cục lâu như vậy, mắt thấy sắp thành công rồi, ai ngờ đâu giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Tin tức bán đấu giá Lộc Hoạt Thảo truyền khắp đại giang nam bắc.

Vì sao Cửu Môn thân ở Trường Sa không biết, cuối cùng vẫn là Giải Cửu Gia tra ra được?

Đây đều là thủ đoạn của Lão Quỷ Tử.

Nếu Nhị Nguyệt Hồng biết đấu giá hội lần này của Khách sạn Tân Nguyệt có thần dược Lộc Hoạt Thảo, Lão Quỷ Tử nhắm mắt cũng biết, Nhị Nguyệt Hồng nhất định sẽ đi mua.

Mà kế hoạch của bọn họ là dùng thuốc phiện ổn định bệnh tình

của Nha Đầu, sau đó đợi bọn họ lấy được Lộc Hoạt Thảo, thông qua Trần Bì, cùng Nhị Nguyệt Hồng chính thức đàm phán.

Nhưng Lão Quỷ Tử làm sao cũng không thể ngờ tới, Doãn Húc Đông lại mời Trần Ngọc Lâu bọn họ, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đi theo Trần Ngọc Lâu cùng đến đấu giá hội.

Đem kế hoạch của hắn triệt để đánh loạn.

Không thể không đi nước cờ cuối cùng.

Cướp Lộc Hoạt Thảo về, sau đó tiến hành hiếp đáp.

Việc này đối với lũ Nhật Bản mà nói, coi như là tử chiến đến cùng, được làm vua thua làm giặc.

Hắn đến vùng đất Cửu Châu này đã có một khoảng thời gian.

Đối với Trần Ngọc Lâu, hắn chỉ nghe danh, chưa từng gặp người.

Nếu lần này thất bại, Lão Quỷ Tử không dám nghĩ mình sẽ có kết cục gì. "Lương Tử, lát nữa đem tình báo chúng ta thu thập truyền cho Điền Dã tướng quân, ta..." Lời của Lão Quỷ Tử còn chưa nói hết, hai người liền nghe thấy từ trên nóc xe truyền đến một tiếng "Rầm" thật lớn.

Tựa như có vật nặng gì đó rơi xuống bên trên.

Điền Trung Lương Tử khẽ nhíu mày, theo bản năng liền muốn mở cửa xe, xuống xe kiểm tra tình huống.

Nhưng ả vừa mới mở cửa xe. "Rắc rắc!" Hai tiếng giòn tan liền truyền vào tai ả.

Điền Trung Lương Tử từng trải qua huấn luyện quân sự nghiêm khắc, đối với âm thanh này ả quá quen thuộc, đại não còn chưa phản ứng kịp, cả người liền đã hướng ra phía ngoài lao đi. "Đoàng đoàng đoàng..." Một tràng tiếng súng vang lên trong con hẻm nhỏ không lớn

lắm này, từng viên đạn dễ như trở bàn tay bắn xuyên qua nóc xe, từ trên xuống dưới đem Lão Quỷ Tử và tài xế trong xe xâu thành hồ lô.

Chương 49

Điền Trung Lương Tử nhìn từng đóa huyết hoa nổ tung trên người Lão Quỷ Tử, mắt trừng tròn xoe, nhưng hiện tại ả không có cơ hội phản ứng.

Con hẻm nhỏ chỉ lớn thế này, ả muốn chạy cũng chạy không thoát.

Mà Nam Vân Đình sau khi bắn chết Lão Quỷ Tử và tên tài xế, cũng phát hiện ra Điền Trung Lương Tử đã lăn xuống xe thoát được một kiếp, lập tức điều chuyển nòng súng, phán đoán, nổ súng.

Nếu Điền Trung Lương Tử muốn trốn, bất kể là hướng về phía nào, đều khó thoát cái chết.

Nhưng Nam Vân Đình sau khi nổ súng lại kinh ngạc phát hiện, ả đàn bà Nhật Bản này thế mà không lùi lại tiến, lao thẳng về phía hắn.

Cái tư thế kia, cứ như là muốn cùng hắn tiếp xúc thân mật vậy.

Nhưng rất xin lỗi, Nam Vân Đình có chứng buồn nôn với lũ Nhật Bản.

Nam Vân Đình ngay khi ả tới gần, mạnh mẽ vặn hông, kéo theo chân phải với thế sét đánh không kịp bưng tai, quét ngang qua ngực Điền Trung Lương Tử.

Điền Trung Lương Tử đang cắm đầu lao mạnh về phía Nam Vân Đình muốn tránh, nhưng đã không còn kịp nữa. "Bành" một tiếng vang trầm đục.

Điền Trung Lương Tử trực tiếp bị quét bay ra ngoài, lưng đập mạnh vào tường hẻm, lực đạo cực lớn khiến bức tường đều xuất hiện từng đạo vết nứt, vôi tường bắn tứ tung, chỉ một cú này, xương ngực Điền Trung Lương Tử ít nhất cũng phải gãy hơn nửa.

Đối với ả đàn bà trong nguyên tác thích hưng phong tác quái này, Nam Vân Đình không có chút nào nương tay, giơ tay bồi thêm mấy phát súng.

Làm xong tất cả, Nam Vân Đình nhảy xuống xe, đi về phía đầu hẻm, ngay khi sắp đi ra khỏi hẻm, hắn tùy tay ném ngược hỏa chiết tử (ống lửa) đã được thổi cháy trở lại.

Hành động lần này của Nam Vân Đình vô cùng thuận lợi, hắn cũng không ngờ tới, Lão Quỷ Tử thế mà lại tự tin như vậy, bên người trừ Điền Trung Lương Tử ra, một người cũng không mang theo.

Điều Nam Vân Đình không biết là, căn cơ của Lão Quỷ Tử tịnh không ở Bắc Bình, hắn lần này tới chủ yếu là vì Lộc Hoạt Thảo ở đấu giá hội Tân Nguyệt, người mang theo vô cùng có hạn.

Để bảo hiểm, hắn vốn định tìm Cừu Đức Khảo mượn một ít người.

Nhưng Cừu Đức Khảo vừa nghe nói đối tượng mà Lão Quỷ Tử muốn đối phó không chỉ có Cửu Môn mà còn có Trần Ngọc Lâu của Thường Thắng Sơn, lập tức nghĩa chính từ nghiêm từ chối.

Sau đó ngay trong đêm mang người rời khỏi Bắc Bình.

Lão Quỷ Tử cũng rất bất lực a.

Nếu để Trương Khải Sơn bọn họ trở lại Trường Sa, vậy kế hoạch của bọn họ sẽ phải đối mặt với sự sụp đổ toàn diện, cho nên, không thể không tử chiến đến cùng.

Lão Quỷ Tử chưa từng đánh giá thấp bất kỳ ai.

Bất kể là chặn giết giữa đường hay là đến ga tàu Trường Sa chặn giết, đều không an toàn bằng việc thừa dịp bóng đêm tập kích hiện tại.

Hắn chỉ là đang đánh cược, cược hắn có thể thành công.

Chỉ bất quá, hắn thua.

Hơn nữa, bởi vì ý tưởng "bắt giặc phải bắt vua trước" của Nam Vân Đình, đợt này hắn đem cả cái mạng của mình cũng thua vào đó luôn.

Hỏa chiết tử rơi xuống gầm xe cổ, rất nhanh liền đốt cháy cỏ khô trong hẻm, thế lửa càng lúc càng lớn, cuối cùng bao trùm cả con hẻm nhỏ, nuốt chửng chiếc xe.

Bởi vì tiếng súng vừa rồi, bá tánh quanh đây đều không dám ra cửa xem xét tình huống.

Chiến đấu trong biệt viện đã kết thúc.

Tộc nhân Nam gia trừ hai kẻ đen đủi bị đạn lạc làm bị thương ra, không còn tổn thất nào khác.

Mà Tả Lĩnh lực sĩ trực đêm bị lũ chó săn cắt cổ, thi thể được phát hiện ở cổng biệt viện.

Kẻ xâm nhập tổng cộng hơn hai mươi người.

Trong chiến đấu đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Khi Nam Vân Đình trở về, thi thể hai tên Tả Lĩnh xấu số kia đã được Trần Ngọc Lâu sai người khâm liệm, trên tay Trần Ngọc Lâu cầm dao khắc thẻ gỗ, đang khắc tên hai người.

Bọn họ đang ở Bắc Bình, muốn đem thi thể hai vị huynh đệ này về Tương Tây trao trả cho người thân, rõ ràng là không thể nào.

Cho nên, chỉ có thể làm theo quy củ Tả Lĩnh, khắc bài vị mang về Thường Thắng Sơn, còn về thi thân, liền tìm một nơi tốt bên ngoài Bắc Bình mai táng. "Tổng bả đầu xin hãy nén bi thương." Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều không phải kẻ ngốc.

Bọn họ vừa rồi đã kiểm tra qua, những kẻ xâm nhập này đều là

chó săn Nhật Bản, nhắm vào ai, nhắm vào cái gì, bọn họ nghĩ cũng không cần nghĩ. "Không sao, việc này cũng không trách được các người, từ sau khi Vân Đình nhắc nhở ta, ta lẽ ra nên nghĩ đến điểm này." Trần Ngọc Lâu xua xua tay.

Môn nhân Tả Lĩnh từ khi lên Thường Thắng Sơn, kẻ nào không phải dắt đầu ở lưng quần, ai dám nói mình có thể sống đến cuối cùng chứ. "Trần huynh." Cũng đúng lúc này, Nam Vân Đình từ bên ngoài đi vào. "Kẻ cầm đầu lũ Nhật Bản đã giải quyết, không phải người khác, chính là tên Lão Quỷ Tử cạnh tranh bảo dược với chúng ta tại đấu giá hội." Nam Vân Đình nói xong, liếc nhìn sang bên cạnh, Hoa Linh đang xử lý vết thương cho tộc nhân Nam gia, Nam Viêm đang dẫn người xử lý thi thể kẻ địch. "Vân Đình, việc này có nên nói với Doãn lão bản một tiếng không, dù sao đây cũng là biệt viện của ông ta, hiện nay làm thành cái dạng này, sợ là trên mặt mũi không qua được a." Lúc này tiền viện một mảnh hỗn độn.

Hòn non bộ, cây cảnh, chậu hoa đều vỡ tan tành khắp nơi, máu tươi đỏ sẫm chảy đầy đất, muốn dọn dẹp cũng là một công trình không nhỏ. "Thiết nghĩ, chuyện xảy ra ở đây, hình như vị Doãn lão bản kia đã biết rồi." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu nói.

Dù sao nơi này là biệt viện của người ta, Khách sạn Tân Nguyệt cách bên này lại không tính là xa, cho nên chuyện xảy ra ở đây, Doãn Húc Đông không biết đó mới là gặp quỷ.

Không nói cái khác, cứ nói đến Thính Nô.

Chỉ cần Thính Nô ở Khách sạn Tân Nguyệt, tiếng súng bên này cô ta nhất định có thể nghe được.

Quả đúng như lời Nam Vân Đình nói.

Thương chiến vừa mới bắt đầu, Doãn Húc Đông liền bị Doãn Hợp gọi dậy, khi nghe nói bên biệt viện xảy ra đấu súng, mày Doãn Húc

Đông nhíu thành một đoàn. "Có biết là ai làm không?" "Trước mắt chưa rõ ràng." Doãn Hợp khi báo cáo, chỉ là nhận được tin tức nói biệt viện xảy ra đấu súng, hơn nữa tương đối kịch liệt. "Ngươi đi gọi Côn Nô, chúng ta qua bên biệt viện xem sao, mang theo đồ chơi.

Hôm nay nhất định phải tra rõ kẻ chủ mưu phía sau, cho hắn biết kết cục của việc đánh vào mặt Doãn Húc Đông ta." Doãn Húc Đông mặc quần áo vào, liền dẫn người hướng về phía biệt viện.

Mà sau khi Doãn Húc Đông rời đi, một nữ Thính Nô áo lục lén lút chạy đến cửa phòng Doãn Tân Nguyệt ở hậu viện. "Tiểu thư, người ngủ chưa?" Doãn Tân Nguyệt lúc này cũng đang mất ngủ, trong đầu toàn nghĩ về những lời Hoa Linh nói với mình, còn có dáng vẻ của Nam Vân Đình.

Trên mặt ửng lên từng trận hồng vựng.

Nhưng khi nghe Thính Nô nói ra chuyện bên biệt viện xảy ra đấu súng, thân phận kẻ xâm nhập không rõ, hồng vựng trên mặt Doãn Tân Nguyệt thoáng cái biến mất không thấy.

Mặt trắng bệch mở miệng hỏi: "Cha mang người đi chưa, Nam Vân Đình có bị thương không?" "Lão gia đã dẫn người đi rồi, còn về người mà tiểu thư nói, hiện tại tình hình bên trong vẫn chưa rõ, cho nên..." Thính Nô lắc lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết. "Bất quá, em cảm thấy với ánh mắt của tiểu thư, người kia sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu." Đối với tâm tư của tiểu thư nhà mình, Thính Nô có thể nói là biết rõ ràng.

Cử chỉ khác thường kia, ước chừng Doãn gia không có mấy người không nhìn ra.

Doãn Tân Nguyệt nghe lời của Thính Nô xong, ngẫm nghĩ kỹ lại, cũng đúng.

Ngay cả cha nàng cũng đưa ra đánh giá cực cao, vậy nàng còn gì phải lo lắng.

Tảng đá trong lòng rơi xuống, mắt đảo một vòng, Doãn Tân Nguyệt hỏi Thính Nô: "Thính Nô, em nói xem ta ra ngoài mặc màu trắng đẹp hay là mặc màu vàng lê đẹp?" "Cái này..." Thính Nô làm sao cũng không ngờ tới, tư duy của Doãn Tân Nguyệt lại chuyển nhanh như vậy.

Bên kia.

Doãn Húc Đông dẫn theo Doãn Hợp và một đám Côn Nô chạy tới biệt viện, chiến đấu đã sớm kết thúc từ lâu.

Chương 50

Nhưng Nam Vân Đình và mấy người cũng không có ý nghỉ ngơi, vây quanh phòng khách uống trà.

Những thi thể kẻ địch bị tộc nhân Nam gia tùy ý ném xuống dưới hòn non bộ, độ cao xếp chồng lên nhau còn suýt cao hơn cả hòn non bộ. "Tộc trưởng, Tổng bả đầu, Doãn lão bản tới rồi." Nam Viêm ngay khi Doãn Húc Đông tới gần biệt viện, trước tiên chạy vào phòng khách báo cáo.

Nghe được lời của Nam Viêm, Trần Ngọc Lâu lập tức buông hai tấm bài vị trong tay xuống, đứng dậy. "Vân Đình, Trương huynh, chúng ta cùng ra ngoài gặp Doãn lão bản một chút đi." Mặc kệ nói thế nào, Doãn Húc Đông nhận được tin tức, trước tiên mang người qua chi viện, đây là đủ ý tứ, bọn họ ra cửa nghênh đón, coi như nhận cái tình này của Doãn Húc Đông.

Một nhóm người vòng qua hòn non bộ và đống thi thể, đi tới cửa, vừa khéo lúc bọn họ tới cửa thì Doãn Húc Đông cũng từ chỗ rẽ đi tới.

Nhìn thấy Trần Ngọc Lâu và mấy người bình an vô sự đứng trước mặt mình, Doãn Húc Đông yên tâm. "Bỉ nhân biết được biệt viện bị kẻ xấu tấn công, đặc biệt đến đây viện trợ, chư vị huynh đệ có ai bị thương không?" Doãn Húc Đông chắp tay hỏi. "Đa tạ Doãn lão bản quan tâm, chúng tôi tịnh không bị thương, chỉ là huynh đệ trực đêm bị kẻ xấu sát hại, Nam gia có hai huynh đệ cũng vì vậy mà bị thương, những người khác tịnh không đáng ngại.

Chỉ là tiếc cho cái sân này của Doãn lão bản." Trần Ngọc Lâu hoàn lễ lại, sau khi nói rõ tình huống, hời hợt nhắc tới chuyện biệt viện bị phá hoại. "Trần Tổng bả đầu không cần vì mấy thứ ngoại vật này mà

bận tâm, biệt viện cho dù các ngươi có cho nổ, ta cũng có thể tìm người sửa, nhưng người mà mất, vậy thì cái gì cũng hết.

Bất quá chư vị yên tâm, Doãn mỗ lần này nhất định tra rõ lai lịch đám kẻ xấu này, báo thù rửa hận cho huynh đệ của Tổng bả đầu." Doãn Húc Đông lăn lộn ở Bắc Bình bao nhiêu năm, sau khi lập quy củ, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám vuốt râu hùm, lần này ông ta nếu không cắn lại một miếng, lập uy phong, thì quy củ của ông ta chẳng phải tùy tiện ai đến cũng có thể phá vỡ sao? "Doãn lão bản không cần phiền toái." Nam Vân Đình chậm rãi mở miệng nói. "Sau khi chiến đấu bắt đầu, ta liền tìm được kẻ sai khiến ở con hẻm nhỏ đằng kia, hiện tại ước chừng đã sắp cháy sạch sẽ rồi." "Xin hỏi tiểu huynh đệ, kẻ sai khiến này lai lịch ra sao?" "Lũ chó săn Nhật Bản." Nghe được lời của Nam Vân Đình, mắt Doãn Húc Đông khẽ híp lại.

Ở cái niên đại này, quân phiệt loạn chiến tạm không nói, chỉ nói những thế lực nước ngoài ký sinh trên đại địa Cửu Châu, phương Bắc có Lão Mao Tử (Nga) luôn hổ thị đăm đăm với Đông Bắc, Đông Nam có đảo quốc Nhật Bản, phía Tây lại có nhiều quốc gia muốn chia một chén canh trên đại địa Cửu Châu.

Chính vì vậy, các quốc gia, bất kể là du khách, kiều dân, hay là người nước ngoài mang theo nhiệm vụ đặc thù, đều hoành hành không trở ngại khắp nơi tại Cửu Châu.

Chá Cô Tiếu những năm trước, dẫn theo sư đệ sư muội du tẩu khắp Cửu Châu, chỉ riêng người nước ngoài hoành hành bá đạo bị hắn giết cũng không ít.

Mà ở Bắc Bình, dù sao cũng là dưới chân thiên tử, trung tâm của các đại quân phiệt, cho dù có người nước ngoài, cũng không dám nháo sự ở đây.

Nhưng lần này, đám người nước ngoài này không chỉ nháo sự ở

Bắc Bình, còn trực tiếp coi thường quy củ của Khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Húc Đông nói không tức giận, nhất định là giả.

Cho nên, cũng không dừng lại lâu ở biệt viện, nói vài câu rồi cáo từ dẫn người về.

Lúc đi, để lại Doãn Hợp để xử lý thi thể kẻ địch, còn về việc Doãn Húc Đông tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì, Nam Vân Đình tịnh không quan tâm.

Hắn chỉ biết, với danh vọng của Doãn Húc Đông trên thương trường, những ngày tiếp theo của lũ Nhật Bản sẽ rất khó sống.

Mà chuyện này còn lâu mới đơn giản như vậy.

Đêm nay, lũ Nhật Bản tập kích biệt viện.

Trần Ngọc Lâu mất hai người huynh đệ, hắn là người sĩ diện, nếu xuống mộ mà mất huynh đệ thì không còn cách nào, nhưng đây vừa ra khỏi cửa đã mất hai người, trở về cũng là dễ nói khó nghe.

Cộng thêm việc tán gẫu nửa đêm với Trương Khải Sơn về chuyện của người Nhật, Trương Khải Sơn cũng là tức cảnh sinh tình, đem một số việc làm của người Nhật trong sự kiện mộ cổ hầm mỏ lần này kể cho Trần Ngọc Lâu nghe.

Càng nghe, Trần Ngọc Lâu càng nóng máu.

Càng nghĩ, Trần Ngọc Lâu càng thấy mình thiệt thòi.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Nam Vân Đình thầm nghĩ, đợi ngày sau quân Nhật đạp lên đại địa Cửu Châu, đám quần đạo Thường Thắng Sơn chẳng phải sẽ thành đại quân Thường Thắng Sơn sao?

Nói không chừng, còn thật sự có khả năng này.

Thập vạn đạo chúng Thường Thắng Sơn rải rác khắp Cửu Châu,

chỉ cần Trần Ngọc Lâu phất tay hô một tiếng, tá lĩnh đạo chúng ắt sẽ hưởng ứng.

Như vậy, chỉ cần Trần Ngọc Lâu đủ tiền, lại có La Lão Oai và Trương Khải Sơn giúp đỡ phối hợp, trong thời gian ngắn thành quân tịnh không phải việc khó.

Hơn nữa môn nhân Thường Thắng Sơn rải rác khắp Cửu Châu, Trần Ngọc Lâu bình thường cũng hay làm việc thiện, mở kho cứu tế lưu dân.

Thứ nhất, Trần Ngọc Lâu không cần lo lắng vấn đề tình báo.

Thứ hai, hắn dẫn dắt đội ngũ, không cần lo lắng vấn đề dân tâm.

Thứ ba, môn nhân Thường Thắng Sơn thường ngày đều làm việc buôn bán không vốn (trộm mộ), nói ai cũng mang tuyệt kỹ thì hơi khoa trương, nhưng lực chiến đấu cũng không phải người thường có thể so bì.

Nam Vân Đình nghĩ thông suốt mọi chuyện xong, hắn cảm thấy mình dường như có sự cần thiết phải dẫn dắt Trần Ngọc Lâu đi lên con đường này.

Chỉ cần mình nhắc nhở đủ nhiều.

Đến lúc đó Trần Ngọc Lâu tất thành đại khí, không đến mức giống như trong nguyên tác, tại Hiến Vương mộ tổn hại nguyên khí Thường Thắng Sơn, chính mình cũng mất đi một đôi mắt.

Chính ngọ, cửa vào ga tàu hỏa Bắc Bình.

Hơn mười chiếc xe hơi cổ màu đen xếp thành một hàng trên đường phố, thập phần thu hút sự chú ý.

Bá tánh xung quanh hoặc hành khách nhìn thấy trận trượng này đều nhao nhao dừng chân quan sát, sở cảnh sát gần ga tàu không thể

không phái người tới duy trì trật tự.

Đoàn xe này tự nhiên là thủ bút của Khách sạn Tân Nguyệt.

Bởi vì lần này không cần chở hàng hóa gì, cho nên Doãn Húc Đông cũng chơi lớn hết cỡ, toàn bộ xe cổ, đưa tiễn bọn người Nam Vân Đình.

Đợi đến khi mọi người đều xuống xe, khách sáo với Doãn Húc Đông vài câu, cũng đã đến giờ vào ga. "Chư vị, tiễn quân ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, Doãn Húc Đông ta cái khác không dám nói, sau này chư vị nếu có rảnh đến Bắc Bình, ta nhất định quét dọn giường chiếu đón chào." Doãn Húc Đông chắp tay vái chào. "Doãn lão bản khách khí, nếu Doãn lão bản ngày sau đến Tương Tây, nhất định phải tới Thường Thắng Sơn ta ngồi một chút, để Trần mỗ cũng tận tình chủ nhà." "Nhất định." Doãn Húc Đông cười ha hả ứng xuống.

Mà tầm mắt của ông ta, cũng vào lúc này, từ trên người Trần Ngọc Lâu chuyển sang người Nam Vân Đình. "Vân Đình, ta gọi cậu như vậy không vấn đề gì chứ?" "Tự nhiên không có vấn đề." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu. "Ha ha, tốt, vậy ta liền mặt dày gọi như vậy." Doãn Húc Đông nói xong, Doãn Hợp phía sau đi lên, trong tay xách một chiếc vali, đặt trước mặt Doãn Húc Đông. "Trước đó Trần Tổng bả đầu tại đấu giá hội, bán đấu giá thu được gần bảy ngàn vạn đồng, trước đó ta từng nói, lần đấu giá này, những gì Trần Tổng bả đầu nhận được, Doãn mỗ phân văn không lấy.

Đại trượng phu đứng giữa trời đất, một lời nói một gói vàng, Trần Tổng bả đầu tín nghĩa, Doãn mỗ tự nhiên không thể đi phá hoại.

Nhưng lời đã nói ra, Doãn mỗ cũng không thể vi phạm, mà Vân Đình cậu tuổi còn trẻ đã là tộc trưởng một tộc, muốn phát triển, không có vốn liếng lại là không được.

Một ngàn vạn này, coi như là ta và Tổng bả đầu cùng đầu tư cho

cậu, ngày sau cậu nếu phát đạt, quay đầu chiếu cố ta và Trần Tổng bả đầu là được." Doãn Húc Đông nói tình chân ý thiết.

Nghe khiến quần chúng vây xem thầm khen hay, đồng thời cũng kinh ngạc vì sự hào phóng của Doãn Húc Đông.

Cũng may là danh tiếng Khách sạn Tân Nguyệt lớn, nếu không đừng nói quần chúng, ngay cả đám cảnh sát cũng phải đỏ mắt. "Doãn lão bản, cái này..." Tuy nói trong chuyện này có thành phần Doãn Húc Đông muốn kéo quan hệ, nhưng cũng tuyệt đối có thể tính là chân tình thực ý.

Doãn Húc Đông tịnh không nói thêm gì bảo Nam Vân Đình nhận lấy, đừng khách sáo các loại.

Áp lực trực tiếp đẩy sang Nam Vân Đình.

Mà Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh thấy vậy cũng không mở miệng, muốn để Nam Vân Đình tự mình đưa ra quyết đoán.

Nhận, thì dính dáng một tầng quan hệ với Khách sạn Tân Nguyệt, không nhận, thì là không nể mặt Khách sạn Tân Nguyệt, cho dù Doãn Húc Đông không để ý, nói ra cũng là dễ nói khó nghe.

Nam Vân Đình suy nghĩ một chút, đưa tay cầm lấy chiếc vali. "Vậy thì đa tạ Doãn lão bản, còn có Trần huynh." "Không cần khách khí, chúc nguyện chư vị thuận buồm xuôi gió." Doãn Húc Đông cười ha hả, lại lần nữa ôm quyền vái chào, sau đó xoay người lên xe.

Chương 51

Doãn Hợp đi theo sau Doãn Húc Đông.

Xuyên qua cửa kính xe, nhìn Nam Vân Đình bọn họ đi vào nhà ga, Doãn Hợp cũng nhỏ giọng mở miệng nói: "Lão gia, bọn họ ở đấu giá hội..." "Xóa đi." Doãn Húc Đông không để Doãn Hợp nói hết, trực tiếp phất tay một cái.

Doãn Hợp theo Doãn Húc Đông mấy chục năm, tự nhiên hiểu rõ tính cách đối phương, giống như hôm nay chơi lớn như vậy, trực tiếp xóa mấy ngàn vạn nợ, còn tặng thêm một ngàn vạn, hắn cả đời này đều chưa từng thấy qua.

Mà Doãn Húc Đông dường như cũng cảm nhận được sự kinh ngạc của Doãn Hợp, không để ý tới, chuyển chủ đề, chậm rãi hỏi: "Con bé Tân Nguyệt kia, mang theo bao nhiêu người?" "Chỉ có cô bé Thính Nô cùng lớn lên với tiểu thư đi theo, tịnh không mang theo người khác, tiểu thư dường như tịnh không muốn để ông biết chuyện này." Doãn Hợp rất thành thật trả lời vấn đề này.

Doãn Húc Đông nghe xong, lại phì cười một tiếng. "Hiểu con không ai bằng cha, từ hôm con bé cố ý diễn kịch với ta, ta đã biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, tùy nó đi thôi, chỉ cần nó vui vẻ, vậy là đủ rồi.

Chỉ là đáng tiếc, Nam Vân Đình kia không đến Bắc Bình sớm hơn một bước." "Lão gia, vậy có cần tôi phái mấy người âm thầm bảo vệ tiểu thư không?" "Ngươi cho rằng, có Nam Vân Đình ở đó, có ai có thể thương tổn được con bé, nếu Nam gia và Thường Thắng Sơn đều không bảo vệ được nó, cho dù ngươi mang theo một đám người đi, cũng vô dụng.

Vũ Thiên Kiêu địa, vẽ rắn thêm chân a." Doãn Húc Đông nói vô

cùng đúng, Doãn Hợp cũng biết ý kiến mình đưa ra vô cùng dư thừa.

Nhưng hắn từ nhỏ nhìn Doãn Tân Nguyệt lớn lên, hiện tại Doãn Tân Nguyệt đi xa, trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, cũng là bình thường. "Tu tu ~" Hướng nhà ga truyền đến tiếng còi tàu hỏa.

Tâm tư Doãn Húc Đông cũng đều hạ xuống, Doãn Hợp thấy vậy, hiểu rõ lão gia nhà mình ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn là nhớ mong tiểu thư.

Cũng bảo tài xế lái xe, quay về Khách sạn Tân Nguyệt.

Mà trên tàu hỏa.

Vẫn như cũ bao trọn một toa xe.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trần Ngọc Lâu mở miệng nói: "Vị Doãn lão bản này thật đúng là không phải người hẹp hòi, một ngàn vạn nói tặng là tặng, Vân Đình, có một ngàn vạn này, khởi bộ của Nam gia các cậu không cần lo lắng nữa." Trần Ngọc Lâu nói, nhướng mày với Nam Vân Đình.

Hắn vốn định để lại khoản tiền dư sau khi bán đấu giá cho Nam Vân Đình, dù sao Nam gia hiện tại từ không đến có, là một quá trình vừa mới khởi bước, nếu không có vốn liếng thì phát triển sẽ rất khó khăn.

Cho nên, bất kể là vì tình nghĩa hay là vì tráng đại Nam gia, mưu đồ tương lai, Trần Ngọc Lâu đều quyết định tài trợ cho Nam Vân Đình.

Bất kể thế nào, Trần Ngọc Lâu biết, mình nhất định sẽ không lỗ. "Đợi chúng ta về Tương Tây, tộc địa Nam gia các cậu hẳn là có thể bắt đầu xây dựng rồi." Khoảng thời gian này, sự tình bên Tương Tây vẫn luôn là Hoa Mã Quái chủ trì.

Lạc Tinh Sơn, Chiếu Nguyệt Hồ.

Nơi đó vô cùng thích hợp trở thành tộc địa Nam gia, nhưng cho dù có thích hợp đến đâu, dù sao cũng ít người lui tới, rắn rết chuột kiến, đất đá ngoan thạch xung quanh đều cần từng chút từng chút dọn dẹp.

Muốn không phá hoại rừng rậm xung quanh, liền chỉ có thể dựa vào nhân lực, từng chút từng chút đi xây dựng.

Việc này cần thời gian.

Mà Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy nghe thấy Trần Ngọc Lâu nói, lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Lần này tới Bắc Bình, tiền bọn họ chuẩn bị căn bản không đủ, cuối cùng nếu không phải nhờ Nam Vân Đình, bọn họ có lấy được Lộc Hoạt Thảo hay không còn là chuyện phải xem lại.

Phần nhân tình này không thể bảo là không lớn.

Mà trên mặt nổi, Trương Khải Sơn làm quan, Trần Ngọc Lâu làm cướp, tuy nói Thường Thắng Sơn tịnh không phải loại sơn phỉ cướp bóc tầm thường.

Nhưng người thường vừa nhắc tới Thường Thắng Sơn, ý nghĩ đầu tiên, chính là cướp.

Ý nghĩa bất đồng, con đường bất đồng, lại dính dáng đến một cái nhân tình to lớn khó mà trả hết.

Nếu không trả, cái danh Trương Đại Phật Gia của hắn liền thối, đến lúc đó Cửu Môn còn có thể duy trì hiện trạng mới là lạ, nhưng muốn trả, nên trả thế nào.

Hiện tại nghe thấy Nam Vân Đình muốn xây dựng tộc địa.

Đó chẳng phải là một cơ hội tốt để bọn họ góp sức sao.

Trương Khải Sơn nghĩ đến đây, liền mở miệng hỏi: "Không biết, Nam tộc trưởng xây dựng tộc địa, có cần chúng tôi giúp đỡ không?"

Trương Khải Sơn vừa mở miệng, Trần Ngọc Lâu chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu ý tứ của đối phương, cũng mở miệng nói: "Trương huynh đệ nếu nguyện ý giúp đỡ, vậy thì còn gì bằng, ta vốn định xây dựng tộc địa Nam gia thật tốt, nhưng khổ nỗi nguyên dược liệu khó mà mua đủ, nếu như huynh đệ nguyện ý giúp đỡ, vậy đến lúc đó ta liệt kê một danh sách, huynh đệ giúp chúng ta chuẩn bị đủ là được." Hắn tịnh không nói gì đến chuyện cùng nhau xây dựng.

Việc này rơi vào tay hắn, thì hắn phải làm cho thật xinh đẹp, Nam Vân Đình muốn để tộc nhân không chịu ảnh hưởng của loạn thế.

Cho nên, Lạc Tinh Sơn, Chiếu Nguyệt Hồ nơi đó, tự nhiên là càng ít người biết càng tốt. "Được, chúng tôi nhất định sẽ chuẩn bị tốt dược liệu Tổng bả đầu cần, đưa đến Thường Thắng Sơn." Trương Khải Sơn gật đầu nhận lời việc này.

Tuy trong lời nói có nhiều khoảng cách, nhưng cũng không nói đến mức ngư chết lưới rách.

Giữa hai bên tịnh không có lợi ích tranh chấp, cũng không có mâu thuẫn gì, chỉ là ngại thân phận ngoài mặt, không thể kết giao sâu mà thôi.

Nếu không phải vì thân phận, Trần Ngọc Lâu đảo lại rất thưởng thức Trương Khải Sơn này.

Tàu hỏa chạy nhanh dọc theo đường ray, đoạn đường này đi coi như sóng yên biển lặng, nhưng ngàn tính vạn tính, Nam Vân Đình cũng không ngờ tới, khi tàu hỏa sắp đến địa phận Tương Tây thì sự cố xảy ra...

Tàu hỏa chạy đến đêm hôm đó, giờ Hợi một khắc.

Nam Vân Đình cùng mọi người đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bởi vì Trần Ngọc Lâu đặc biệt dặn dò, cửa lớn thông qua toa xe

vẫn luôn không mở, bị người ta mạnh mẽ đẩy ra.

Nam Viêm cùng mọi người theo bản năng bật dậy.

Nhìn thấy một bóng người chạy vào, liền chuẩn bị động thủ.

Ngược lại là Nam Vân Đình ánh mắt khá tốt, nhìn thấy bộ đồ màu xanh lục này, có chút quen mắt, trực tiếp hô lên: "Dừng tay!!" Nam Viêm bọn họ dừng động tác của mình lại.

Mà cô gái áo lục kia cũng chạy đến bên Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu, thở hồng hộc nói: "Nam...

Nam tiên sinh, Trần tiên sinh... cầu xin... cầu xin các ngài, đi...

đi cứu tiểu thư nhà tôi." "Cô là... người của Khách sạn Tân Nguyệt??" "Phải, phải." Cô gái áo lục gật đầu như giã tỏi, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà cô gái này không phải ai khác, chính là Thính Nô, nha hoàn thiếp thân của Doãn Tân Nguyệt.

Nhận ra thân phận Thính Nô, Nam Vân Đình cũng trực tiếp hỏi: "Tiểu thư nhà cô đang ở đâu?" Lúc này, bộ dạng của Thính Nô, chỉ có một chữ thảm mới hình dung được.

Trên mặt đầy vết đỏ, sưng lên một vòng, đa phần là bị đánh, trên cánh tay và quần áo cũng có nhiều chỗ rách, bị máu nhuộm thành màu đen.

Cái này nếu không phải xảy ra chuyện, nói ra chó nghe cũng phải lắc đầu.

Mà Thính Nô nghe Nam Vân Đình hỏi, trực tiếp đáp: "Ở toa số ba." Nghe nói là toa số ba, Nam Vân Đình liền rảo bước chạy về phía cửa thông toa, mấy người Nam Viêm thấy thế cũng nhanh chóng đuổi theo.

Mà Nam Vân Đình vừa mới qua cửa thông toa ra khỏi toa số tám

của Trần Ngọc Lâu, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng kinh hô của hành khách.

Ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy một gã tráng hán thô kệch cầm dao ngắn, đang đem nhân viên an ninh vừa bị đâm chết ném sang một bên.

Sau lưng gã, đang có mười mấy người đi theo, dùng dao trong tay uy hiếp những hành khách kia ngậm miệng.

Súng của Nam Vân Đình bọn họ, sớm đã bị thu lại tạm thời vào sáng hôm sau trận đấu súng ở biệt viện, Doãn Húc Đông vì không muốn gây rắc rối cho bọn họ nên đã nhờ người gửi về Tương Tây rồi.

Nhưng đối mặt với mười mấy người, Nam Vân Đình cũng không có một chút sợ hãi nào, vén vạt áo bào, rảo bước xông lên.

Mấy người Nam Viêm bám sát phía sau Nam Vân Đình, nhưng tàu hỏa, nhất là tàu hỏa thời đại này, không gian chỉ lớn thế thôi, bọn họ có muốn cũng không chạy lên trước mặt Nam Vân Đình được. "To gan!" Gã tráng hán vẩy vẩy vết máu trên dao ngắn, thấy Nam Vân Đình lao thẳng về phía mình, cũng hét lớn một tiếng, xách dao định cho Nam Vân Đình một nhát.

Chương 52

Mà Nam Vân Đình thấy tráng hán không lùi mà tiến, thân mình ngay khoảnh khắc tiếp cận liền thấp xuống, khiến gã tráng hán đâm vào khoảng không, Long Trảo Thủ mạnh mẽ thò ra, bóp chặt cổ tay gã tráng hán, vặn mạnh về hướng ngược lại. "Rắc!" Một tiếng giòn tan.

Cổ tay tráng hán trực tiếp bị Nam Vân Đình vặn gãy, dao ngắn cũng rơi vào tay Nam Vân Đình.

Nắm chặt cán dao, Nam Vân Đình trực tiếp phản thủ một dao.

Không có múa dao hoa mỹ, chỉ một dao phản thủ như vậy, tiếng thảm thiết vốn chưa kịp phát ra của tráng hán liền biến thành tiếng ọc ọc.

Nương theo kình đạo lao về phía trước của tráng hán chưa tan hết, cái đầu to lớn kia theo quán tính ngửa ra sau, nhưng Nam Vân Đình lưu lại một tay, đầu gã tráng hán tịnh không rơi xuống, chỉ còn lại một lớp da cổ, treo lủng lẳng trên vai gã.

Cũng coi như giữ cho người ta được toàn thây.

Trước sau bất quá chỉ vài giây.

Những người sau lưng gã tráng hán làm sao có thể phản ứng kịp.

Đợi khi bọn chúng phản ứng lại thì Nam Vân Đình đã giết tới nơi, dao ngắn tả xung hữu đột, không cầu đoạn tuyệt mầm họa, chỉ cầu một chữ hiệu suất.

Tuy rằng Nam Vân Đình không có tâm tư giết chóc gì, nhưng lực đạo của hắn thật sự không phải người thường có thể đỡ được.

Bị hắn chém một dao, nhẹ nhất cũng là gãy xương đứt gân, mà tộc nhân Nam gia theo sau càng là không chút nương tay, từng người đoạt

dao không nói, còn thuận tay bồi thêm một nhát.

Mà toa số ba lúc này.

Doãn Tân Nguyệt bị trói trên một chiếc giường nằm, xung quanh có nhiều tráng hán cảnh giác nhìn bốn phía.

Nhiệm vụ của bọn chúng là bắt Doãn Tân Nguyệt, sau đó đưa đến Trường Sa, cũng không phải đặc biệt máu chó.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại sợ chết khiếp.

Nàng vốn còn đang nghĩ, đợi đến Trường Sa, xuống xe sẽ đi tìm Nam Vân Đình, cho hắn một cái kinh hỉ.

Trước đó nàng còn đang ảo tưởng trong lòng về cuộc sống tốt đẹp tiếp theo.

Nhưng sự xâm nhập của đám người này đã trực tiếp phá vỡ ảo tưởng của nàng, hiện tại Doãn Tân Nguyệt chỉ cầu ông trời phù hộ, phù hộ mình và Thính Nô có thể được cứu.

Thính Nô từ nhỏ được Doãn gia bồi dưỡng.

Người vô cùng lanh lợi.

Cô và Doãn Tân Nguyệt sau khi bị đám người này bắt giữ, liền luôn suy nghĩ làm sao chạy ra ngoài cầu cứu.

Cuối cùng, cô chọn hy sinh chính mình.

Cố ý chọc giận đám người này dẫn đến việc bị đánh, đồng thời, mượn việc bọn tráng hán không biết sự tồn tại của Nam Vân Đình cũng như sơ suất khi đối mặt với "nữ tử yếu đuối", trực tiếp chạy ra ngoài.

Tuy rằng bị đám người này rạch cho mấy đường trên người, nhưng coi như đã thành công gọi được cứu viện.

Mà đám tráng hán tịnh không biết, vẫn còn đang sướng miệng. "Lão Bát bọn họ không phải là bắt được con bé kia, đi đến chỗ nào sung sướng rồi chứ?" "Ai biết được, dù sao đứa kia cũng vô dụng, chúng ta mang đại tiểu thư Doãn gia này về là hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó Bành gia thưởng tiền xuống, chúng ta cũng có thể ra ngoài tiêu sái một thời gian dài rồi." Nghe mấy người nói chuyện, lòng Doãn Tân Nguyệt càng thêm lạnh lẽo. "Bành gia" trong miệng đám tráng hán này, nàng làm sao có thể không biết, chính là kẻ mà cha đính hôn cho mình, Bành Tam Tiên.

Bành Tam Tiên tịnh không bị Doãn Húc Đông chỉnh chết.

Dù sao Doãn Húc Đông cũng niệm tình cũ, cho dù Bành Tam Tiên làm càn trước mặt ông, ông vẫn chừa cho đối phương một con đường sống, đánh gãy hai tay, chặt tay phải, liền tha cho đối phương một mạng.

Nhưng ngàn tính vạn tính, Doãn Húc Đông cũng không tính được tên Bành Tam Tiên này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Trước đấu giá hội, Bành Tam Tiên gặp được giáo phụ người Tây, Cừu Đức Khảo (Cox Hendry).

Dưới sự giúp đỡ của hắn mà đến được Trường Sa, liên hệ với thế lực cũ của mình ở Tây Bắc, lòng mang bất cam, sinh phản cốt, trực tiếp lên kế hoạch triển khai báo thù.

Khi biết Doãn Tân Nguyệt mang theo một Thính Nô đơn thân độc mã đến Trường Sa, Bành Tam Tiên liền chuẩn bị hành động bá vương ngạnh thượng cung (cưỡng bức), làm chuyện gạo nấu thành cơm.

Dùng cách này để báo thù mối hận đoạn tay với Doãn Húc Đông.

Khách sạn Tân Nguyệt nổi danh hắc bạch lưỡng đạo.

Là người chưởng quyền sau màn Doãn Húc Đông, bất kể nhìn thế

nào, cũng không phải thiện nam tín nữ gì.

Bành Tam Tiên vì chút tình phân đời trước ngày xưa, may mắn nhặt về một cái mạng chó, việc này vốn đã không thể dùng từ may mắn để hình dung.

Nhưng hắn lại không trân trọng.

Ngược lại trực tiếp bắt đầu kế hoạch báo thù Doãn Húc Đông, đồng thời đem mục tiêu đặt trực tiếp lên người Doãn Tân Nguyệt.

Đây không phải tìm chết thì là gì?

Cho dù Bành Tam Tiên sống sót từ tay Nam Vân Đình, thì khi Doãn Húc Đông nhận được tin tức, đều sẽ trực tiếp nổi điên, tiến tới trút cơn giận lên thân thuộc và thế lực của Bành Tam Tiên.

Mà mấy người trong toa số ba, nói chuyện tịnh không kiêng dè Doãn Tân Nguyệt, các loại ngôn ngữ dâm ô cứ thế tuôn ra.

Doãn Tân Nguyệt tuy cũng không phải cái gì cũng không hiểu.

Nghe lời của bọn chúng, trong lòng lại vừa thẹn vừa sợ. "U a, mấy ca, các người xem này, mặt con bé này đỏ rồi, sợ là đã không đợi kịp rồi chăng!" "Ha ha ha ha." Đám mã tử (tay sai) tại trường đều cười lớn.

Đúng vào lúc này. "Uỳnh" một tiếng.

Cửa sắt lối đi toa số ba bị mạnh mẽ đạp tung, do lực đạo quá lớn, chỗ bản lề khung cửa ngay khoảnh khắc bị đạp ra, phát ra tiếng kêu kẽo kẹt không chịu nổi gánh nặng.

Tất cả mọi người trong toa xe đều giật mình.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Đám mã tử của Bành gia không nhận ra Nam Vân Đình, nhưng nhìn thấy Nam Vân Đình trong tay cầm dao ngắn nhiễm máu, liền biết

kẻ đến không thiện.

Mà Doãn Tân Nguyệt, ngẩng đầu nhìn thấy người đạp cửa vào là Nam Vân Đình, nhất thời các loại cảm xúc đồng thời bùng nổ, nước mắt theo gò má từng chuỗi rơi xuống. "Mẹ kiếp, muốn chết hả mày!!" Đám mã tử sau khi phản ứng lại, đều rút vũ khí của mình ra, đều là dao ngắn, tịnh không có súng.

Nam Vân Đình từng bước đi vào, mà Nam Viêm bọn họ sau khi đoạt được dao, cũng từ hai bên Nam Vân Đình đi ra, làm bộ muốn xông lên. "Trừ kẻ này ra, những kẻ còn lại giết hết." Nam Vân Đình vẩy vẩy tay, tay phải vẫn luôn cầm dao ngắn, khi hắn dứt lời, liền ném ra ngoài.

Thật khéo làm sao, con dao ngắn kia sau khi bay đi cực nhanh trong chớp mắt, xuyên qua xương bả vai của tên vừa chửi bậy kia, gim hắn xuống đất.

Nam Viêm bọn họ nhận được lệnh, từng người cầm dao ngắn, xông lên.

Mà Nam Vân Đình thì tránh qua chỗ đánh nhau, đá văng một tên mã tử vọng tưởng bắt giặc bắt vua trước, đi đến bên cạnh Doãn Tân Nguyệt đang bị trói. "Không sao chứ?" Nam Vân Đình nhìn Doãn Tân Nguyệt, trừ việc bị trói chặt, cũng không chịu thương tổn gì khác, xem ra sự kiện chỉ có mình Thính Nô bị thương đã hoàn thành.

Doãn Tân Nguyệt nghe Nam Vân Đình hỏi, khẽ lắc đầu, xoay người, cả người dựa vào ngực Nam Vân Đình.

Chưa được mấy giây, Nam Vân Đình liền cảm giác ngực mình ươn ướt, đối với việc này, Nam Vân Đình cũng tịnh không đặc biệt để ý, đưa tay cởi bỏ dây thừng trói Doãn Tân Nguyệt.

Cởi bỏ trói buộc, giật miếng vải nhét miệng ra. "Nam đại ca...

Chương 53

cảm ơn chàng đã cứu em." Doãn Tân Nguyệt việc đầu tiên sau khi thoát trói chính là làm vật trang sức treo trên người Nam Vân Đình, có lẽ là do chịu kinh hách, Doãn Tân Nguyệt này vừa khóc lên là không có ý dừng lại.

Nam Vân Đình thập phần bất lực.

Đám nước mũi nước mắt từng nắm từng nắm, toàn quệt lên quần áo hắn, từng mảng từng mảng, người không biết còn tưởng hắn tẩy kinh phạt tủy, bài tiết qua da nữa. "Tộc trưởng, đã giải quyết xong." Không bao lâu sau, chiến đấu kết thúc.

Nam Viêm bọn họ đối phó đám mã tử này còn nhẹ nhàng hơn đánh con trai, dăm ba cái đã xử lý xong.

Mà nhìn thấy cảnh tượng ấm áp giữa Nam và Doãn, Nam Viêm cũng kiên trì đi lên nói chuyện.

Nam Vân Đình khẽ gật đầu, chỉ vào tên mã tử nằm dưới đất bị hắn xuyên thủng xương bả vai, sợ đến không dám thảm thiết kêu la, chỉ có thể phát ra từng tiếng rên hừ hừ. "Hỏi cho rõ ràng, tiền nhân hậu quả, kẻ chủ mưu phía sau, thời gian địa điểm." "Vâng." Nam Viêm đáp một tiếng, đi đến bên cạnh tên mã tử ngồi xổm xuống, cầm cán dao ngắn, trực tiếp rút ra, sau đó lôi tên mã tử đang không ngừng cống hiến cho sự nóng lên toàn cầu kia đi, dẫn theo tộc nhân rời khỏi toa số ba.

Người trên tàu hỏa vẫn khá đông.

Nhưng vì sự kiện đột phát vừa rồi, hiện tại người trên tàu ai nấy đều cảm thấy bất an, dù sao nhân viên an ninh cũng bị đâm chết, bọn họ có kết cục gì, ai mà nói chuẩn được chứ.

Mà mấy người Nam Viêm, lôi tên mã tử kia trực tiếp trở về toa số tám, ở góc toa xe, Hoa Linh đang quay lưng về phía mọi người xử lý vết thương cho Thính Nô.

Trần Ngọc Lâu bọn họ thì đang đợi tin tức.

Ai cũng không ngờ tới trên xe lại xảy ra chuyện như vậy.

Bất quá, Trần Ngọc Lâu cũng có thể tưởng tượng được.

Nếu Nam Vân Đình có thể cứu được Doãn Tân Nguyệt, giữa hai người này thật sự có khả năng rồi.

Thật là tốt số.

Còn về Hoa Linh, Trần Ngọc Lâu không cho rằng nàng là loại ngốc bạch ngọt cái gì cũng không hiểu, cho nên việc này khẳng định có thể thành.

Sau khi Nam Viêm bọn họ trở lại, Trần Ngọc Lâu trước tiên mở miệng hỏi tình hình, Nam Viêm cũng không giấu giếm, đem chuyện xảy ra ở toa số ba hoàn hoàn chỉnh chỉnh kể lại.

Đồng thời ném tên mã tử kia vào khoảng đất trống bên cạnh, chuẩn bị chấp hành và hoàn thành nhiệm vụ Nam Vân Đình giao cho.

Đối với việc tra khảo, trong Hám Long Kinh của Nam gia có một quyển chuyên môn nhắc tới, dù sao cũng là một môn học vấn truyền thống, không phải ngươi biết một chút cách thức tra tấn xác thịt là có thể nói với bên ngoài ngươi biết tra khảo.

Tra khảo một đạo, đánh đập là hạ sách, công tâm là thượng sách, Thiên Hình quyển trong Hám Long Kinh thì khác, nhị giả tịnh dụng (dùng cả hai), nắm chắc độ lượng, khiến kẻ bị tra khảo cầu sống không được, cầu chết không xong.

Sau khi kể xong chuyện ở toa số ba với Trần Ngọc Lâu, Nam

Viêm liền chuẩn bị động thủ với tên mã tử Bành gia, hắn tìm Hoa Linh xin một ít thuốc cầm máu nàng mang theo bên người, sau đó lôi người vào nhà vệ sinh.

Cho dù có tiếng tàu hỏa ầm ầm cộng thêm khả năng cách âm của nhà vệ sinh, tiếng kêu thảm thiết vẫn không ngừng từ trong truyền ra.

Chỉ hai phút thời gian.

Nhiệm vụ của Nam Viêm đã hoàn thành.

Đợi hắn mở cửa ra, Tề Thiết Chủy tò mò ngó vào trong, lại chẳng thấy gì cả, ngay cả chút vết máu cũng không có, cái này thì rất ly kỳ rồi.

Tiếng kêu thảm thiết kia, chả nhẽ là chặt tay chặt chân à, sao một chút máu cũng không thấy, chẳng lẽ thuốc cầm máu kia trâu bò thế.

Tề Thiết Chủy làm sao cũng không thể ngờ tới vừa rồi tên mã tử Bành gia kia đã trải qua những gì.

Cũng không thể ngờ tới, khi tàu hỏa lao vùn vụt qua thảo nguyên vô tận, một cái xác không chân chỉ còn lại xương trắng đang nằm tĩnh lặng trong bụi cỏ.

Cùng lúc đó.

Trong toa số ba.

Doãn Tân Nguyệt đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn Nam Vân Đình.

Chính là vừa rồi, cũng không biết nàng lấy đâu ra dũng khí, trực tiếp ôm lấy Nam Vân Đình đè lên.

Cho nên nói, phụ nữ là một loài sinh vật rất phức tạp, người chủ động là nàng, người xấu hổ cũng là nàng.

Bộ dạng kia, cứ như thể vừa rồi nàng bị Nam Vân Đình phi lễ vậy.

Đối với việc Doãn Tân Nguyệt đi theo bọn họ đến Tương Tây, Nam Vân Đình trong lòng từng có suy nghĩ này, nhưng cũng không dám khẳng định.

Dù sao thì, trong nguyên tác không có Doãn Húc Đông lộ diện, lộ diện rồi, hơn nữa Trương Khải Sơn bọn họ đi nhờ xe, không có giả làm Bành Tam Tiên tham gia đấu giá hội.

Bất quá, Doãn Tân Nguyệt lén lút đi theo, hắn thật sự không ngờ tới.

Càng không ngờ Doãn Tân Nguyệt thế mà chỉ mang theo một Thính Nô.

Từ khi sinh ra đến giờ vẫn luôn sống ở Bắc Bình, được Doãn Húc Đông bọn họ bảo vệ, ước chừng Doãn Tân Nguyệt cũng không biết thế gian hiểm ác.

Cho nên mới nghĩ rằng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chăng.

Mà Nam Vân Đình nghĩ đến điểm này, cũng mở miệng hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Vậy tiếp theo nàng có dự định gì, trở về hay là...?" Doãn Tân Nguyệt nghe Nam Vân Đình hỏi, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp mở miệng: "Em không về, vốn dĩ em là lén lút chạy ra, nếu cứ thế về, cha em mất mặt lắm.

Đều nói ơn cứu mạng, phải lấy thân báo đáp, vậy sau này em theo chàng chắc rồi, càng chưa nói theo quy củ cha em định ra trước đó, chúng ta cũng coi như sính lễ, của hồi môn đầy đủ, danh chính ngôn thuận." Nam Vân Đình một trận mộng bức.

Doãn Tân Nguyệt tựa hồ cảm thấy mình nói có chút lung tung, lập tức giải thích: "Cha em trước khi trù tập đấu giá hội, liền định ra quy củ, ai lấy được ba vị dược liệu kia, người đó sẽ kết hôn với em, hiện

tại chàng liên tiếp điểm ba ngọn thiên đăng, lấy được ba vị dược liệu kia, vậy chàng phải chịu trách nhiệm với em." Nam Vân Đình mày giật giật.

Hắn nghe ra được, trong câu nói này của Doãn Tân Nguyệt có thành phần bịa đặt.

Nhưng bất kể nói thế nào, người lấy được dược liệu là Trần Ngọc Lâu, về sau chia ra người lấy được dược liệu là Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu còn có Nhị Nguyệt Hồng.

Cái này nhìn thế nào cũng không khớp với hắn cả. "A, đúng rồi." Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, tiếp tục nói: "Trước đó ở đấu giá hội, tiền vốn của các chàng không đủ.

Em chính là mạo hiểm bị cha đánh một trận để làm khống tiền đấu giá cho các chàng đấy, chàng cũng không thể vong ân phụ nghĩa a." Doãn Tân Nguyệt ghé vào vai Nam Vân Đình. "Hơn nữa... số tiền đó cũng không cần các chàng trả, cứ coi như là của hồi môn." Doãn Tân Nguyệt dám nói dám làm.

Đã nói toạc ra rồi thì nàng chẳng còn gì phải lo lắng.

Dù sao bất kể thế nào, nàng nhận định Nam Vân Đình rồi. "Xem ra, nàng là từ lúc bắt đầu đã nhắm vào ta?" "Đương nhiên." Doãn Tân Nguyệt ngẩng đầu đối mắt với Nam Vân Đình. "Từ lúc ở sân ga, em đã nhắm vào chàng rồi, những ngày tháng sau này, cứ để em bảo vệ chàng và Hoa Linh muội chỉ, ai mà bắt nạt các người, em bảo cha em đi làm thịt chúng." Doãn Tân Nguyệt phát ngôn bá khí, hình tượng mèo con khóc nhè vừa rồi đã biến mất không còn tăm hơi.

Tuy rằng mắt vẫn còn hơi đỏ, nhưng trong lòng nàng hiện tại chính vì không bị từ chối mà vui sướng, cho nên mắt đỏ chút cũng vô thương đại nhã. "Đúng rồi, Thính Nô em ấy không sao chứ?" Doãn Tân Nguyệt ghé vào người Nam Vân Đình một lúc lâu, lúc này mới

nhớ tới Thính Nô.

Nam Vân Đình khẽ gật đầu: "Tuy rằng bị thương không ít, nhưng có Hoa Linh ở đó, cô ấy sẽ không sao đâu." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Doãn Tân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vốn định tiếp tục làm vật trang sức cho Nam Vân Đình, thì thấy Nam Viêm từ ngoài cửa đi tới, lập tức ngồi thẳng dậy.

Nàng đã nghe ngóng rồi, những người này đều là tộc nhân Nam gia, cũng tương đương với người nhà trong tương lai, nàng cũng không thể biểu hiện làm mất mặt.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt dường như đã quên, bộ dạng khóc lóc vừa rồi của nàng, Nam Viêm bọn họ nhìn thấy rõ mồn một. "Tộc trưởng, tên kia khai rồi." Nam Viêm vào xong, trực tiếp chắp tay nói với Nam Vân Đình, nghe được lời của Nam Viêm, Nam Vân Đình tịnh không bất ngờ, hỏi: "Ừ, đã nói những gì." Nam Viêm sắp xếp lại tin tức vừa tra khảo được trong đầu một lượt, sau đó nói: "Căn cứ lời tên đó nói, bọn chúng đến từ Đại Tây Bắc, là tay chân của Bành gia, hôm kia nhận được tin của Bành Tam Tiên, đi theo một người, tại địa phận Lĩnh Nam lên tàu." Nam Viêm nói, sau đó nhìn thoáng qua Doãn Tân Nguyệt ngồi bên cạnh Nam Vân Đình. "Mục đích của bọn chúng là, sau khi bắt được Doãn tiểu thư, đợi tàu hỏa đến trạm, đưa đến khách sạn Giang Ngạn ở Trường Sa..." Nói đến đây, Nam Viêm liền ngậm miệng.

Những lời sau đó ô uế không chịu nổi, khó lọt vào tai, cho nên hắn chọn không nói.

Nhưng cho dù hắn không nói, Nam Vân Đình cũng có thể nghe rõ ràng, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Báo tin cho Trương Khải Sơn, bảo tộc nhân chuẩn bị sẵn sàng, đợi xuống tàu hỏa, chúng ta vào thành." "Vâng." Nam Viêm lĩnh mệnh lui xuống, mà Doãn Tân Nguyệt

mắt to chớp chớp, sau khi xác định người đã rời đi, trực tiếp đưa tay ôm lấy vai Nam Vân Đình, tư thế huynh đệ tốt.

Chương 54

"Phu quân, chàng đây là chuẩn bị xả giận cho em sao?" Doãn Tân Nguyệt trực tiếp phá bỏ sự e thẹn của người đương thời.

Phu quân cũng gọi rồi.

Dù sao Nam Vân Đình là người nàng tiêu mấy ngàn vạn để cua, người đàn ông này còn có ơn cứu mạng với nàng, vậy tương lai tất nhiên là không phải hắn không gả.

Bằng không, mất mặt hay không là chuyện nhỏ.

Trong lòng Doãn Tân Nguyệt, nếu mình không hạ gục được Nam Vân Đình, mấy ngàn vạn đổ sông đổ bể, cha nàng còn không đại nghĩa diệt thân à. "Tùy nàng nghĩ thế nào, nàng vừa chịu kinh hách, cần nghỉ ngơi nhiều, lát nữa ta sẽ bảo Hoa Linh qua đây với nàng." Nam Vân Đình đứng dậy, nói với Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt cũng thống khoái, trực tiếp đồng ý, ngoan ngoãn nằm trên giường, mặc cho Nam Vân Đình đắp chiếc áo choàng lông điêu lên người mình, trong mắt tràn đầy tình ý... "Vân Đình, đợi tàu hỏa đến trạm, vi huynh cho người về Thường Thắng Sơn điều người, giúp cậu xả cục tức này, thế nào." Trần Ngọc Lâu phe phẩy quạt xếp, mở miệng nói.

Lần này tới Bắc Bình, thật đúng là một ba ba trắc trở a.

Một tên Bành Tam Tiên bán muối cỏn con, lại năm lần bảy lượt nhảy nhót dưới mí mắt mình, Trần Ngọc Lâu làm sao có thể nuốt trôi cục tức này. "Trần huynh không cần nổi giận, hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi, cũng không cần làm phiền anh em Tả Lĩnh, ta dẫn theo tộc nhân đi một chuyến là được.

Đến lúc đó còn phải làm phiền Trương Đại Phật Gia giúp đỡ trông chừng, dù sao cũng là ân oán cá nhân, vẫn là đừng làm náo loạn đến mức mưa gió đầy thành thì tốt hơn." Nam Vân Đình xuất đạo thời gian tuy không dài, tất cả đều đang ở trạng thái sơ khai nhất, trực tiếp bẻ tay với thế lực lớn chỉ định là không thành.

Nhưng mà, tên Bành Tam Tiên này chẳng qua là một tên buôn muối hoành hành một phương, mình diệt hắn, nhẹ nhàng như không.

Trong lý tưởng của Nam Vân Đình, lộ tuyến phát triển tương lai của Nam gia chính là những đại gia tộc ẩn thế trong tiểu thuyết kia.

Bất kể là tìm tộc địa hay là bồi dưỡng thế hệ mới, đều là chuẩn bị để trở thành đại gia tộc như vậy. "Nam tộc trưởng nói đùa rồi, đây là việc nằm trong phận sự của tại hạ, nếu Nam tộc trưởng cần giúp đỡ, cứ nói với chúng tôi bất cứ lúc nào." Trương Khải Sơn chắp tay nói.

Hắn lần này về Trường Sa, cũng có không ít việc.

Lộc Hoạt Thảo đấu giá, trừ đi một ngàn vạn của bọn họ, Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình còn ứng trước hai ba ngàn vạn.

Cái này phải trả, cần thống trù vốn liếng gửi về Thường Thắng Sơn.

Kinh Dương Hoa cần lấy.

Cần Trương Khải Sơn bọn họ đi giao thiệp với Ngô Lão Cẩu.

Cuối cùng sau khi trị khỏi bệnh cho Nha Đầu, bọn họ còn phải đi xuống mộ cổ hầm mỏ.

Theo lý mà nói, lần xuống mộ này của bọn họ nếu rủ thêm Nam Vân Đình hoặc Trần Ngọc Lâu thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng Trương Khải Sơn tịnh không làm vậy.

Hắn không nói chuyện mộ cổ hầm mỏ này.

Theo hắn thấy, bọn họ để ý Khoáng Sơn mộ như vậy, nhất định là có bí mật không thể cho ai biết.

Mục đích của hắn là xác định bí mật này là gì, sau đó hủy diệt nó hoặc chôn vùi nó.

Như vậy thì càng ít người biết càng tốt.

Trần Ngọc Lâu có bản lĩnh, nhưng mỗi lần xuống mộ đều mang theo lượng lớn Tả Lĩnh lực sĩ, làm như thế thì bí mật cũng chẳng còn là bí mật nữa.

Nam Vân Đình có bản lĩnh, nhưng nếu nói cho Nam Vân Đình mà không nói cho Trần Ngọc Lâu, đến lúc đó coi như đắc tội với Trần Ngọc Lâu.

Cho nên, Trương Khải Sơn mới không nhắc tới chuyện Khoáng Sơn mộ.

Mà hắn không nói, Nam Vân Đình cũng sẽ không hỏi nhiều.

Rốt cuộc, xuống Khoáng Sơn mộ đối với hắn mà nói, cũng chẳng có chỗ tốt gì, hơn nữa hệ số nguy hiểm lại rất cao.

Có công phu đó, thà rằng ở địa giới Tương Tây tìm những cổ mộ khác, mang theo tộc nhân xuống đất làm việc còn tốt hơn. "Đa tạ." Nam Vân Đình nói một câu cảm ơn với Trương Khải Sơn, sau đó liền trở về chỗ ngồi của mình bên này.

Hoa Linh đã xử lý tốt thương thế cho Thính Nô, thấy Nam Vân Đình trở về, cũng vội vàng mở miệng hỏi: "Phu quân, chàng đã về, Tân Nguyệt tỷ tỷ không sao chứ?" Dù sao Hoa Linh hiện tại mới mười bảy tuổi, Doãn Tân Nguyệt tự nhiên thành tỷ tỷ, không quan trọng địa vị cao thấp, chỉ là một loại xưng hô mà thôi.

Nam Vân Đình lắc đầu: "Không sao, chỉ là chịu chút kinh hách, nàng qua đó bồi tiếp nàng ấy một chút, hẳn là sẽ ổn thôi." Hoa Linh

nghe vậy, buông vật dụng trong tay xuống, đứng dậy nói: "Được, thiếp qua đó ngay." Theo thời gian trôi qua, trong tiếng cầu nguyện thầm lặng của hành khách, xe lửa đã đến trạm.

Ngay khoảnh khắc cửa xe mở ra, hành khách lập tức ùa ra ngoài, mà bọn họ đại đa số đoán chừng vì chuyện này, nửa đời sau cũng sẽ không chọn lựa ngồi xe lửa nữa.

Trên sân ga, có hai nhóm thế lực đang một trái một phải đứng chờ.

Một bên là Trương Nhật Sơn dẫn đầu thân binh Trương gia.

Bên kia là Hoa Mã Quải suất lĩnh Tả Lĩnh lực sĩ. "Không thích hợp." Lại nhìn thấy hành khách chạy trốn như điên xuống xe, trên mặt đa phần còn mang theo kinh khủng cùng hoảng loạn, Trương Nhật Sơn và Hoa Mã Quải đều cảm giác được sự bất thường.

Sau khi nhìn nhau một cái, Trương Nhật Sơn liền định chặn một người lại hỏi tình huống.

Nhưng còn chưa đợi hắn động thủ, liền nhìn thấy cửa xuống toa số tám, Trần Ngọc Lâu đi đầu bước ra, sau lưng đi theo Trương Khải Sơn cùng những người khác.

Duy chỉ không thấy Nam Vân Đình.

Mà Hoa Mã Quải lại nhìn thấy bên kia, Nam Vân Đình mang theo Hoa Linh và hai cô nương chưa từng gặp mặt, dưới sự bảo hộ của Nam gia tộc nhân, đi về phía bên này. "Tổng bả đầu, một chuyến này có thuận lợi không?" "Quải Tử, khoan hãy nói chuyện thuận lợi hay không, sao ngươi lại chạy tới đây, ta không phải bảo ngươi mang theo Côn Luân đi làm chuyện kia sao?" Trần Ngọc Lâu nhìn thấy Hoa Mã Quải, có chút hồ nghi mở miệng hỏi. "Bên kia đã kết thúc, chỉ cần dược liệu chuẩn bị tốt, tùy thời có thể động công.

Đúng lúc ngài hôm nay trở về, Hồng cô nương bọn họ cũng trở về,

cho nên liền nghĩ tới đây tìm một nơi để tiếp phong tẩy trần cho mọi người." Hoa Mã Quải gãi đầu cười cười.

Trần Ngọc Lâu nghe hắn nói xong, mắt lại sáng lên: "Ngươi nói Đạo huynh bọn họ đã về?" "Đúng vậy." "Vậy thì tốt quá, như vậy trong lòng ta cũng nắm chắc." Dù sao, thương của Nam Vân Đình bọn họ không ở trên người, nhưng Kính Diện Hạp Tử của Chá Cô Tiếu thì không bao giờ rời thân.

Lại thêm tài thiện xạ của Chá Cô Tiếu, đoán chừng Nam Vân Đình bọn họ lần này cho dù đối phương có tay súng, cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì. "Tổng bả đầu, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Nhìn biểu cảm của Trần Ngọc Lâu, còn có bên cạnh Trương Khải Sơn đang nghiêm túc nói gì đó với Trương Nhật Sơn, mà Trương Nhật Sơn thỉnh thoảng lại nhìn về phía bên này, Hoa Mã Quải liền biết có chuyện xảy ra. "Một hai câu cũng nói không rõ, đã ngươi nói Hồng cô nương bọn họ đã về, người đang ở đâu?" "Đã ở bên khách sạn rồi." "Được." Trần Ngọc Lâu kêu tốt, mà trong lúc bọn họ nói chuyện, Nam Vân Đình đã đi tới gần, không đợi đối phương mở miệng, Trần Ngọc Lâu liền nói: "Vân Đình, chuyện tiết khí tạm thời không gấp, đệ trước mang theo Nam gia huynh đệ cùng chúng ta đi khách sạn gặp gỡ Đạo huynh, bên phía Giang Ngạn ta sẽ phái người đi nhìn chằm chằm, không cần lo lắng." "Sư huynh đã về?!" Nam Vân Đình còn chưa mở miệng, nghe được lời Trần Ngọc Lâu, Hoa Linh liền mở miệng hỏi. "Đúng thế, Đạo huynh lúc này đang chờ ở khách sạn.

Vân Đình, việc này đệ phải nghe ta, tên Bành Tam Tiên kia không biết có lưu lại hậu thủ gì bên người hay không.

Cho dù đệ không cần người canh chừng, đi mượn Kính Diện Hạp Tử của Đạo huynh cũng có thể bảo hiểm hơn một chút." Trần Ngọc Lâu thật lòng lo lắng Nam Vân Đình giận quá mất khôn, nghe không

lọt lời khuyên.

Nhưng hắn sẽ không nghĩ tới, Nam Vân Đình dù sao cũng là người sống hai kiếp, cộng thêm thời gian dài dưỡng khí, tình huống giận quá mất khôn căn bản sẽ không phát sinh.

Hắn cũng đã nghĩ tới việc Bành Tam Tiên chịu thiệt lớn ở Bắc Bình, sẽ sắp xếp tay súng bên người.

Hắn cũng từng nghĩ tới việc mượn Trương Khải Sơn hai cây súng.

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này bị chính hắn bỏ đi.

Trương Khải Sơn không phải La Lão Oai.

Trên đầu hắn còn có trưởng quan, hắn cần tuân thủ kỷ luật, súng là thứ đồ vật vô luận như thế nào cũng không thể cho mượn ra ngoài.

Nam Vân Đình vốn dĩ định tùy tiện kiếm chút phi đao.

Hiện tại nghe được Chá Cô Tiếu trở về, vậy thì đúng là bớt việc.

Chương 55

Nhìn Trần Ngọc Lâu khổ khẩu bà tâm khuyên bảo mình, Nam Vân Đình cũng có thể cảm nhận được đối phương xác thực là đang lo nghĩ cho mình.

Nghe người khuyên, ăn cơm no.

Nam Vân Đình không nghĩ nhiều, trực tiếp chắp tay đáp: "Vậy liền nghe theo Trần huynh." Trần Ngọc Lâu nghe được Nam Vân Đình trả lời, tâm cũng buông xuống. "Ha ha ha, tốt, chúng ta đi." Một nhóm người đi đầu rời đi, dưới sự chú ý của Trương Khải Sơn và mọi người, đi ra khỏi ga xe lửa. "Phật gia, chúng ta tiếp theo..." "Đợi lát nữa cậu mang huynh đệ đi khách sạn Giang Ngạn xem chừng, chỉ cần không gây ra khủng hoảng, vậy thì tùy bọn họ." Trương Khải Sơn lắc đầu, cắt ngang lời Trương Nhật Sơn định nói tiếp. "Vâng." Trương Nhật Sơn lĩnh mệnh, mang theo binh sĩ rời đi.

Trương Khải Sơn thì để Nhị Nguyệt Hồng đưa Nha Đầu về nhà, hắn cùng Tề Thiết Chủy đi thẳng đến phủ Ngô Lão Cẩu.

Phủ đệ của Ngô Lão Cẩu nằm ở vùng ven Trường Sa.

Thời gian cấp bách, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy trực tiếp lái chiếc xe mà Trương Nhật Sơn mang tới, chạy thẳng tới phủ đệ kia.

Hai giờ sau.

Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu cùng mọi người dưới sự dẫn dắt của Hoa Mã Quải, đi tới một khách sạn nằm ngoài thành Trường Sa.

Để đồng thời tiếp phong cho hai nhóm người Nam Vân Đình, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, Hoa Mã Quải trực tiếp bao trọn khách sạn

không lớn này.

Thính lực của Chá Cô Tiếu cũng phi thường, ngay khoảnh khắc Nam Vân Đình bọn họ được dẫn vào cửa lớn, liền nhìn thấy sư huynh đệ Chá Cô Tiếu cùng Hồng cô nương vừa từ trên cầu thang đi xuống. "Đạo huynh, nhiều ngày không gặp thật nhớ chết ta rồi." Trần Ngọc Lâu rảo bước tiến lên hai bước, ha ha cười nói xong, liền dang hai cánh tay ý đồ cho đối phương một cái ôm.

Động tác này của hắn làm không ít người nhìn đến ngây người.

Nhất là Hoa Mã Quải, Hồng cô nương, những đầu mục Tả Lĩnh thường bầu bạn bên cạnh Trần Ngọc Lâu, đối với Trần Ngọc Lâu có thể nói là tương đối hiểu rõ.

Tình huống như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chá Cô Tiếu ngược lại cũng không tránh đi.

Sau khi hai người tách ra, Chá Cô Tiếu chắp tay vái chào Nam Vân Đình đi vào sau, coi như chào hỏi. "Lão đại, ngài làm sao thế, trúng tà à?" Hồng cô nương trên dưới dò xét Trần Ngọc Lâu, có chút không xác định mở miệng hỏi một câu.

Nàng cứ cảm giác, lần trước từ biệt, lão đại nhà mình hình như não có vấn đề.

Trần Ngọc Lâu nghe Hồng cô nương nghi vấn, mở quạt xếp phe phẩy, mở miệng nói: "Hồng Cô, có ai nói thủ lĩnh của mình như vậy sao, đừng tưởng rằng gả cho người ta thì ta không quản được cô." Hồng cô nương liếc mắt, không tiếp lời hắn nữa.

Trần Ngọc Lâu lúc này, đã không còn là Trần Tổng bả đầu trước kia không được lão tử tín nhiệm, không được thủ hạ tin cậy, không thể không thời khắc bảo trì uy nghiêm.

Tuy rằng không trải qua tràng diện vì chẩn cứu anh em Tả Lĩnh mà

quỳ xuống dập đầu cầu xin Mã Trấn Bang, nhưng chuyến đi Bình Sơn cộng thêm chuyến đi Bắc Bình này, Trần Ngọc Lâu thật sự đã trưởng thành.

Thế gian vạn vật đều có quy luật tiến hóa của riêng mình.

Mà con người sở dĩ có thể từng chút một chiếm cứ vị trí bá chủ thiên địa, không chỉ vì con người trong quá trình tiến hóa sinh ra trí tuệ, mà còn có một nguyên nhân đó là không gian trưởng thành của một người, trên lý thuyết mà nói, là vô hạn lớn.

Bất quá, cái tật xấu thích làm màu của Trần Ngọc Lâu vẫn không đổi. "Mọi người đều đã đồng sinh cộng tử, cùng hoạn nạn qua, vậy ta cũng không đi đường vòng nữa, ta có một chuyện, muốn thỉnh Đạo huynh ra tay." Trần Ngọc Lâu thu hồi quạt xếp, vẻ mặt thành thật mở miệng nói.

Chá Cô Tiếu trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn cảm thấy Trần Ngọc Lâu nói đúng, cho nên cũng không phản bác.

Chỉ là trong nội tâm suy đoán, có phải Trần Ngọc Lâu trong khoảng thời gian đi Bắc Bình này, phát hiện đại mộ mới gì hay không.

Nam Vân Đình nghe Trần Ngọc Lâu dẫn đầu đề xuất thỉnh Chá Cô Tiếu hỗ trợ, liền minh bạch hắn muốn nói là cái gì.

Thỉnh Chá Cô Tiếu áp trận.

Theo lý mà nói, lời này hắn là Nam Vân Đình tự mình đi nói với Chá Cô Tiếu, dù sao duyên do sự việc xuất phát từ chính mình.

Chính mình đi nói, Chá Cô Tiếu sẽ không cự tuyệt.

Dù sao chỉ là áp trận, hơn nữa Bành Tam Tiên cũng không phải thứ tốt lành gì.

Nhưng bởi vì ở giữa còn có một Doãn Tân Nguyệt, trong lòng Chá

Cô Tiếu khó tránh khỏi sẽ sinh ra khúc mắc nhỏ.

Mà nếu là Trần Ngọc Lâu đứng ra nói, chuyện tuy rằng trở nên phức tạp, nhưng bởi vì Trần Ngọc Lâu dùng thân phận người thứ ba đi nói, Chá Cô Tiếu nghe xong, hiểu rõ cũng sẽ nhiều hơn.

Đến lúc đó, hắn cũng sẽ không vì nguyên nhân xuất hiện một Doãn Tân Nguyệt mà trong lòng sinh gai nhọn.

Có những lời, Nam Vân Đình đi nói sẽ bị tiềm thức chọn lọc bài trừ, mà Trần Ngọc Lâu thì không.

Trần Ngọc Lâu nói một hồi, ánh mắt Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương còn có Lão Dương Nhân liền bắt đầu bồi hồi trên người Nam Vân Đình cùng với Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt. "Đạo huynh, ngôn tẫn vu thử, theo huynh thấy, tên Bành Tam Tiên này có nên giết hay không." Chá Cô Tiếu trầm mặc vài giây đồng hồ.

Hồng cô nương có chút không đợi được nữa, trực tiếp vượt quyền thay mặt, mở miệng nói: "Đương nhiên nên giết, thiên đao vạn quả hắn cũng không quá đáng, việc này, chàng không giúp thì ta giúp." Hồng cô nương vỗ ngực bảo đảm.

Cái tư thế nữ hán tử này, suýt chút nữa làm Trần Ngọc Lâu bị nước miếng của mình làm sặc: "Hồng Cô, cô không thể văn tĩnh một chút sao, học tập Hoa Linh muội tử đi, cô như vậy, ta thật sợ ngày nào đó Đạo huynh bỏ cô." "Chàng dám!?" Hồng cô nương nghe được từ mấu chốt, trực tiếp liền xù lông.

Nàng lần này cùng Chá Cô Tiếu về tộc địa, đã nhận hết thân thích tộc nhân của Chá Cô Tiếu một lượt.

Tộc nhân Trát Cách Lạp Mã bởi vì lời nguyền Mắt Quỷ, cơ bản đã không còn mấy người lớn tuổi, cho nên Hồng cô nương cũng vẫn duy trì bản tính, nhưng lại ngoài ý muốn thu hoạch được hảo cảm của tộc

nhân Chá Cô Tiếu.

Mà sau khi đạt được thuốc Quỷ Đầu Đằng, tộc nhân Trát Cách Lạp Mã cứ như được ăn tết, dù sao thuốc kia có thể làm cho bọn họ sống thêm tròn hai mươi năm.

Chá Cô Tiếu nhìn sư muội Hoa Linh.

Thật lâu sau, mới khẽ gật đầu: "Bành Tam Tiên, đáng chết." Nếu đặt ở bình thường, đụng phải loại hàng sắc như Bành Tam Tiên, không cần người khác nói, Chá Cô Tiếu đã tính toán làm sao giết chết đối phương rồi.

Nhưng hiện tại không giống nhau.

Hắn đem Hoa Linh giao phó cho Nam Vân Đình, thời gian trước sau này, không đến nửa tháng, lại lòi ra một Doãn Tân Nguyệt.

Bưng cây cải thìa non của người ta đi, ngươi nuôi cho héo rũ, ném sang một bên, sau đó còn muốn tới mượn chậu, nuôi cây cải thìa khác, nào có chuyện tốt như vậy.

Sở dĩ vừa rồi không lập tức đáp ứng, đó là bởi vì Chá Cô Tiếu đang quan sát.

Quan sát sư muội Hoa Linh của mình.

Sư muội của mình mình hiểu rõ, Hoa Linh bất kể là vui vẻ, buồn bã hay là thương tâm, cho dù biểu tình trên mặt không đổi, ánh mắt kia cũng không cách nào ngụy trang.

Thấy Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt chung sống cực tốt, ánh mắt cũng không có biến hóa gì, Chá Cô Tiếu lúc này mới tin tưởng những lời Trần Ngọc Lâu nói. "Tốt tốt tốt, vậy Vân Đình, đệ cứ yên tâm to gan đi làm, có Đạo huynh áp trận, vi huynh cũng yên tâm.

Vi huynh ở trong khách sạn này, chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, đợi

các đệ khải hoàn trở về, giết tên Bành Tam Tiên kia, chúng ta không say không về." "Đa tạ Trần tổng, đa tạ Đạo...

Sư huynh." Nam Vân Đình cũng không nói nhiều, quay đầu liền đi ra phía ngoài. *** Một bên khác.

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy hai người đã lái xe đi tới cửa nhà Ngô Lão Cẩu - đệ ngũ môn của Cửu Môn.

Khác biệt với sự tự tin lúc đến, khi tới cửa phủ Ngô gia, Tề Thiết Chủy lại có chút lùi bước. "Phật gia, chúng ta thật sự muốn đi vào sao, Cẩu Ngũ Gia kia sẽ không thả chó cắn chúng ta chứ?" "An tâm đi, Bát Gia, cậu lớn thế này rồi, còn sợ mấy con chó nhỏ hay sao?" Trương Khải Sơn tuy rằng trong lòng cũng có một chút do dự, nhưng vì Kinh Dương Hoa, hắn cho dù có do dự nữa, cũng không có khả năng lùi bước ở chỗ này.

Ngô Lão Cẩu tuy rằng bình thường ở trong Cửu Môn không đỏ mặt với ai, làm người cũng đủ chính phái, nhưng bởi vì trải nghiệm những năm đầu đời, khiến hắn mất đi khứu giác.

Nói chuyện này đối với tính cách hắn không có một chút ảnh hưởng, đó là nói bậy.

Chương 56

Mà từ sau khi mất đi khứu giác, Ngô Lão Cẩu liền thích nuôi chó, chính vì như thế, hắn được gọi là Cẩu Ngũ Gia.

Mà Ngô Lão Cẩu ngoại trừ chó ra, thích nhất chính là hoa, tuy rằng không thể ngửi mùi hương, nhưng có thể ngắm hình dáng, cũng coi như thú tiêu khiển.

Trong muôn vàn loài hoa, Kinh Dương Hoa mà Ngô Lão Cẩu ngẫu nhiên đạt được, không thể nghi ngờ đã thành tâm can bảo bối của hắn.

Bồi dưỡng nhiều năm, cũng chỉ có ba hai đóa như thế.

Bảo bối không chịu được.

Mà bọn họ lần này, vì ổn thỏa, nhất định là phải đem tất cả Kinh Dương Hoa đi cho Nha Đầu dùng.

Việc này chẳng khác nào đang khoét miếng thịt trong tim Ngô Lão Cẩu.

Không thả chó cắn bọn họ, vậy đã coi như Ngô Lão Cẩu tỳ khí tốt rồi. "Không phải...

Nhỏ??" Tề Thiết Chủy dùng một loại biểu tình như gặp quỷ nhìn Trương Khải Sơn. "Chó trong nhà Ngũ Gia, ngoại trừ Tam Thốn Đinh, ngài nói cho tôi biết, con nào nhỏ?

Con to nhất kia đứng lên còn cao hơn tôi với ngài một cái đầu, ngài bảo tôi đó gọi là chó nhỏ?

Tôi còn hoài nghi chó nhà hắn là ăn thịt ngoại quốc mà lớn lên, từng con từng con tráng kiện kinh khủng." Trương Khải Sơn bị Tề Thiết Chủy làm ồn đến phiền, nhưng vẫn đang nén giận trong lòng, nếu đổi lại là người khác, Trương Khải Sơn đã sớm chửi ầm lên rồi.

Xem ra cái danh đoàn sủng của Tề Thiết Chủy quả nhiên không giả. "Cốc cốc cốc." Đợi Tề Thiết Chủy nói mệt rồi, Trương Khải Sơn lúc này mới đi lên bậc thang, đưa tay vỗ vỗ cửa.

Rất nhanh, đại môn hé ra một khe hở.

Quản gia Ngô gia thò đầu ra, nhìn thấy người tới là Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, không dám chậm trễ, trực tiếp kéo đại môn ra. "Phật gia, Bát Gia, hai vị ngài sao lại có thời gian tới đây?" Lão quản gia đối với hai người này cũng không dám nói lời kiểu như thông báo, trước đó Ngô Lão Cẩu từng nói qua, phàm là Trương Khải Sơn đích thân tới, không cần thông báo.

Cùng với Nhị Nguyệt Hồng phá vỡ quy củ mở giọng hát lại, Trương Khải Sơn vẫn tùy ý ra vào y như đúc.

Một phương diện là quan hệ không tệ.

Một phương diện khác cũng là Trương Khải Sơn từng giúp qua bọn họ. "Ngũ Gia có ở phủ không?" Trương Khải Sơn mở miệng hỏi.

Hắn thật đúng là lo lắng Ngô Lão Cẩu đã xuống mộ.

Vậy bọn họ chuyến này coi như đi không công, muốn lấy Kinh Dương Hoa cứu trị Nha Đầu, chỉ có thể dùng chút thủ đoạn khác. "Lão gia đang ở hậu viện cho chó ăn, Phật gia và Bát Gia nếu không ngại, có thể theo tôi đi phòng khách uống chút trà, ngồi một lát." "Không cần, ta có việc gấp tìm Ngũ Gia thương lượng." Trương Khải Sơn nói xong, nhấc chân đi về phía hậu viện.

Tề Thiết Chủy nguyên bản còn muốn tán đồng đề nghị của quản gia một chút, dù sao chuyện bọn họ tiếp theo thương lượng, xác thực có phong hiểm bị Ngô Lão Cẩu thả chó cắn.

Đi phòng khách chờ, còn có cơ hội chạy.

Nhưng đi hậu viện, nếu như đàm phán không thành, vậy thì hẳn

phải chết không nghi ngờ a.

Nhưng Trương Khải Sơn đã đi ra ngoài rồi.

Tề Thiết Chủy có ý kiến thế nào, cũng chỉ có thể kiên trì đi theo.

Quẹo qua một cái hành lang gấp khúc, đi qua một cái cổng vòm, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy còn chưa đi vào hậu viện, đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Tuy biết mùi máu tươi phi thường nồng, gay mũi, nhưng hai người dù sao cũng là người từng trải qua việc lớn.

Lại thêm nơi này cũng không có mùi hôi thối gia súc như ở trại chăn nuôi tầm thường, cho nên coi như có thể tiếp nhận.

Chó bình thường, nhất là chó lớn, trên người đều sẽ ít nhiều mang theo chút mùi hôi.

Nhưng Ngô Lão Cẩu tuy rằng không có khứu giác, lại xử lý cái này phi thường thỏa đáng, mùi hôi cơ bản không có, có thể thấy được Ngô Lão Cẩu ngày thường có tỉ mỉ chăm sóc.

Dẫn đến việc nhiều chó hội tụ ở hậu viện như vậy, mùi hôi thế mà có thể bỏ qua không tính.

Đi vào hậu viện, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy ngay lập tức nhìn thấy Cẩu Ngũ Gia đang xách thùng gỗ, cho lũ chó lớn ăn.

Sau lưng hắn đi theo mấy tên người hầu.

Mỗi người hầu đều xách thùng lớn.

Bên trong chứa đều là thịt sống còn dính máu.

Nếu là bình thường nhìn thấy tràng diện này, Tề Thiết Chủy nhất định tâm như chỉ thủy, nhưng hiện tại, hắn nhìn thịt đầy máu trong thùng kia, bất giác liền đem chính mình nhập vai vào. "Cái thân thể nhỏ bé này của tôi, hẳn là không đủ cho các huynh đệ chó này ăn một

bữa đâu nhỉ." Khi hai người tới hậu viện, lão quản gia nghênh đón hai người vào liền rảo bước tiến lên, nhắc nhở Ngô Lão Cẩu hai người đã đến. "Phật gia, Bát Gia đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong hãy lượng thứ." Ngô Lão Cẩu buông thịt xuống, để người hầu tiếp tục cho chó ăn, hắn thì xoay người lại, chắp tay chào hai người. "Ha ha, Ngũ Gia cũng không cần khách khí, chúng ta lần này mạo muội tới chơi, lại không có chào hỏi trước, quấy rầy nhã hứng của Ngũ Gia, thứ lỗi." "Ha ha ha, Phật gia ngài còn khách khí với tôi làm gì, chính gọi là vô sự bất đăng tam bảo điện, ngài cùng Bát Gia cùng đi tới, là có chuyện?" Ngô Lão Cẩu cũng là một kẻ tinh ranh.

Trực tiếp nghĩ đến tầng ý nghĩa này, chỉ là mặc kệ hắn thông minh thế nào, cũng sẽ không biết, hai người này là hướng về phía cục cưng bảo bối của hắn mà đến. "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Phật gia, Bát Gia còn mời theo tôi." Ngô Lão Cẩu nhìn bầy ái khuyển sau lưng đang ăn như hổ đói, lại nhìn Tề Thiết Chủy đã chảy mồ hôi lạnh, cũng phi thường hiểu ý người mở miệng nói. "Được, không vấn đề." Nghe được Ngô Lão Cẩu nói, Trương Khải Sơn còn chưa mở miệng, Tề Thiết Chủy liền đáp ứng.

Ba người kề vai sát cánh đi ra khỏi viện, đi tới phòng khách Ngô phủ ngồi xuống.

Trương Khải Sơn không có kéo dài thời gian nữa, dù sao hắn muốn mau chóng an bài xong chuyện bên này, sau đó lập tức chạy tới khách sạn Giang Ngạn, phòng ngừa xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. "Ngũ Gia, lần này tôi và Bát Gia tới đây, là có một chuyện muốn nhờ, hoặc có thể nói, là muốn hướng Ngũ Gia ngài cầu một vật." Ngô Lão Cẩu nghe nói như thế xong, cũng không ngoài ý muốn.

Hắn đã đoán được, bất quá lúc Trương Khải Sơn còn chưa nói toạc ra là muốn cái gì, hắn vẫn mang bộ dáng cười híp mắt. "Phật gia muốn cái gì, chỉ cần tôi lấy ra được, nhất định sẽ không chối từ."

Nghe nói như thế, Tề Thiết Chủy khóe miệng giật một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Hi vọng ngài tiếp theo sẽ không nuốt lời..." "Tôi muốn thỉnh Ngũ Gia bỏ những thứ yêu thích, đem bảo hoa Hoàng Đan Thước kia cho tôi mượn." Lời của Trương Khải Sơn vừa mới nói ra khỏi miệng, tay Ngô Lão Cẩu liền kịch liệt run lên, hắn đang rót trà cho Tề Thiết Chủy, nhất thời không cầm chắc, nước trà nóng hổi liền thuận theo vòi ấm bắn tung tóe.

Tề Thiết Chủy thấy thế, phản ứng cũng cực nhanh.

Tại chỗ làm một cái thế cóc lộn ngược ra sau, tránh thoát nước trà bắn tới, tuy rằng nói hắn hiện tại chỉ sợ bị mấy con chó của Ngô Lão Cẩu coi thành bữa tối, nhưng bị nước trà nóng hổi này giội lên người, vậy cũng rất không dễ chịu. "Ngài, ngài nói, cái gì??

Hoàng Đan Thước??" Ngô Lão Cẩu hoài nghi mình nghe lầm, mở miệng hỏi lại. "Không sai, Hoàng Đan Thước." Trương Khải Sơn kiên định gật đầu một cái, khẳng định nói.

Nội tâm Ngô Lão Cẩu lúc này, có một vạn câu chửi thề, mình vẫn là quá trẻ tuổi a.

Vừa nãy hắn còn thề thốt nói, chỉ cần mình lấy ra được thì nhất định sẽ không chối từ, không nghĩ tới Trương Khải Sơn quay đầu liền nhắm vào miếng thịt trong tim mình mà đến.

Cái này có chút quá thái quá.

Ý nghĩa của Hoàng Đan Thước, cũng không chỉ đơn giản là loài hoa quý.

Sau khi Ngô Lão Cẩu mất đi khứu giác, cả người đã từng lâm vào tuyệt vọng, cả ngày hồn bay phách lạc, không biết tương lai chính mình sẽ thế nào.

Ba đời tổ tông nhà hắn đều là Thổ phu tử.

Lúc hắn còn nhỏ, bởi vì khứu giác linh mẫn, bị gia gia, phụ thân xem như tương lai của Ngô gia.

Chương 57

Nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn kia, khứu giác của hắn mất đi, giống như hùng ưng bị mù mắt, đổi lại là ai cũng không chấp nhận được.

Thậm chí, Ngô Lão Cẩu lúc ấy mấy lần phủ định ý nghĩa tồn tại của chính mình, nhưng vào ngày thứ bảy sau tai nạn đó, phong hồi lộ chuyển.

Lần ấy, hắn trở lại Huyết Thi mộ bái tế phụ thân và huynh trưởng.

Bái tế kết thúc, trên đường giải sầu, hắn đi tới một chỗ sơn cốc, tận mắt chứng kiến Hoàng Đan Thước nở hoa.

Cảnh tượng Hoàng Đan Thước nở rộ rất đẹp.

Tâm tính Ngô Lão Cẩu khi đó tuy kém xa hiện tại, lại vào lúc Hoàng Đan Thước nở rộ, bất động tồn tại ở bên cạnh cả ngày trời.

Đợi đến khi Hoàng Đan Thước hoàn toàn nở rộ, Ngô Lão Cẩu kinh ngạc phát hiện, một mùi thơm ngọt chui vào mũi miệng mình, tràn ngập thần kinh của mình, cho Ngô Lão Cẩu một loại ảo giác khứu giác mình đã khôi phục.

Ngô Lão Cẩu lập tức vui mừng khôn xiết, hận không thể trực tiếp hôn Hoàng Đan Thước hai cái, nhưng hắn biết đạo lý hoa vốn nhu nhược, cho nên cũng không làm thế.

Từ giây phút đó bắt đầu, cả người Ngô Lão Cẩu lại lần nữa toả sáng sinh cơ.

Không còn như xưa.

Cho dù biết mình "khôi phục khứu giác" chỉ là ảo giác, nhưng vẫn

không còn vẻ tử khí trầm trầm ngày xưa, nghe lời khuyên của người khác, nuôi chó để thay thế mũi mình.

Tất cả mọi người đều cho rằng một mình Ngô Lão Cẩu không chống đỡ được Ngô gia, chờ xem Ngô gia triệt để xuống dốc.

Nhưng bọn họ toàn bộ nhìn lầm.

Ngô gia cho dù chỉ còn Ngô Lão Cẩu, cũng vẫn không xuống dốc.

Ngược lại là về sau Trương Khải Sơn đến, dưới sự giúp đỡ của Trương Khải Sơn, khiến Ngô gia nhất cử trở thành một trong Cửu Môn.

Mà Ngô Lão Cẩu ngoại trừ nhiệt tình yêu thương việc nuôi chó, mỗi khi đến lúc Hoàng Đan Thước nở rộ, hắn liền sẽ trước sau như một canh giữ ở bên cạnh, không vì cái gì khác, chỉ vì cái mùi ảo giác lúc hoa nở kia.

Ngô Lão Cẩu không phải không nghĩ tới, đem Hoàng Đan Thước làm thuốc uống, thử xem có thể khôi phục khứu giác của mình hay không.

Nhưng hắn không có dũng khí làm thế.

Hoàng Đan Thước này tuy nói không phải không còn dấu vết để tìm, nhưng đối với Ngô Lão Cẩu có ý nghĩa đặc thù.

Hiện tại, Trương Khải Sơn tới cầu.

Ngô Lão Cẩu thật sự rất muốn cự tuyệt, nhưng không biết mở miệng nói thế nào. "Ngũ Gia, ngài khoan hãy vội thả chó, à không, cự tuyệt, ngài nghe tôi nói hai câu." Tề Thiết Chủy nhìn Ngô Lão Cẩu sắc mặt có chút dị thường, vội vàng mở miệng nói. "Bệnh của Nhị gia phu nhân, ngài hẳn là cũng biết chứ?" "Ừm." "Lần này chúng tôi phí sức thiên tân vạn khổ, Phật gia, Nhị gia nợ ân tình tày trời, lấy được dược liệu quan trọng nhất là Lộc Hoạt Thảo.

Vốn dĩ chúng tôi nghĩ, có Lộc Hoạt Thảo này liền cũng đủ, không nghĩ những thứ khác.

Lại không ngờ tới, làm cho Nhị gia phu nhân như thế lại không phải bệnh gì, mà là độc, âm độc dưới lòng đất.

May mắn chúng tôi ở nhà ga đụng phải người chuyên nghiệp, nếu không..." "Nói trọng điểm." Trương Khải Sơn có chút im lặng.

Tề Thiết Chủy này nói nhiều lên sao mà dài dòng thế. "À à, vị Bàn Sơn đạo nhân kia bảo chúng tôi tìm hoa Kinh Dương Hoa, cũng chính là Hoàng Đan Thước, tảo trừ âm độc, sau đó dùng Lộc Hoạt Thảo trị liệu, có thể cam đoan vạn vô nhất thất." Tề Thiết Chủy nhìn Ngô Lão Cẩu nói: "Ngũ Gia ngài cũng biết Nhị gia đối với phu nhân như thế nào, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, tôi cũng biết ngài bảo bối Hoàng Đan Thước kia bao nhiêu, nếu không phải nhân mạng quan thiên, tôi và Phật gia cũng sẽ không mạo muội đến đây cầu ngài như thế." Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Bát Gia nói không sai." Nói xong, Trương Khải Sơn đứng dậy, trực tiếp hất vạt áo khoác sau lưng, đối mặt Ngô Lão Cẩu quỳ một gối xuống.

Tề Thiết Chủy kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới Trương Khải Sơn sẽ làm ra hi sinh lớn như vậy.

Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, làm sao cũng không có khả năng để Phật gia một mình chống đỡ, cho nên cũng đứng dậy quỳ một chân xuống.

Việc này tuy rằng có chút ý tứ bức cung, nhưng sự tình đã đến nước này, bọn họ không thể không làm như thế.

Bất kể là vì tình nghĩa hay là vì Khoáng Sơn mộ, Trương Khải Sơn đều không thể lại tiếp tục lo trước lo sau. "Ngũ Gia, xin ngài bỏ

những thứ yêu thích, ta Trương Khải Sơn ở đây đối thiên phát thệ, nếu lần này không thể để lại hạt giống cho ngài, ngày sau đi khắp chân trời góc biển, cũng tìm về cho ngài Hoàng Đan Thước!" "Tính cả tôi một người, còn có Nhị gia...

đúng rồi, còn có Lão Lục, Cửu Gia..." Tề Thiết Chủy tính cả mình và Nhị Nguyệt Hồng vào xong, cảm thấy không đủ, dứt khoát lôi hết mấy người quan hệ tốt với mình vào.

Ngô Lão Cẩu trong lòng xoắn xuýt vô cùng.

Nhưng vẫn ngay lập tức đứng dậy tránh đi, tiến lên nâng hai người. "Phật gia, Bát Gia, các ngài không cần nói nhiều, Ngô Lão Cẩu tôi sở dĩ đi đến bước này hôm nay, cùng các huynh đệ Cửu Môn không phân rõ quan hệ.

Chớ nói cứu chính là Nhị gia phu nhân, cho dù Phật gia muốn lấy đi cứu trị binh sĩ bách tính, tôi cũng nguyện ý nhường nó ra." Nghe nói như thế, Trương Khải Sơn trong lòng vui vẻ.

Mà Ngô Lão Cẩu cũng mở miệng nói: "Hoàng Đan Thước, lát nữa Phật gia ngài có thể mang đi, tôi không cầu gì khác, đến lúc đó, nếu là có thể lưu lại cái gì, còn xin Phật gia đưa trả lại cho tôi." "Đó là tự nhiên, đa tạ Ngũ Gia bỏ những thứ yêu thích." Trương Khải Sơn tự nhiên là đáp ứng.

Cuối cùng còn lại cái gì, lại là không dễ nói, nói không chừng chỉ dùng trong đó một đóa cũng chưa biết chừng.

Lần này, vì Khoáng Sơn mộ, ân tình của Trương Khải Sơn có thể nói là nợ lớn.

Chính gọi là rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không sầu.

Ngày sau từ từ trả là được. *** Khách sạn Giang Ngạn.

Có Chá Cô Tiếu hỗ trợ áp trận, Nam Vân Đình cũng không lựa

chọn len lén lẻn vào.

Mang theo Nam gia tộc nhân đi ngang qua khu chợ, cuối cùng đi tới cửa khách sạn. "Sư huynh, lát nữa liền thỉnh huynh chiếu cố các tộc nhân của ta." Nam Vân Đình đứng định thân hình, quay đầu nói với Chá Cô Tiếu sau lưng. "Không vấn đề, Vân Đình, mọi người cẩn thận." Chá Cô Tiếu hai tay vịn hông.

Hai khẩu Kính Diện Hạp Tử hai mươi phát đã lên đạn, với tốc độ của hắn, cam đoan kẻ địch đối diện tay còn chưa kịp giơ lên, sẽ nhìn thấy óc của chính mình.

Nam Vân Đình sờ soạng lấy ra đoản đao lấy từ trên xe lửa, "Keng" một tiếng rút ra.

Sau lưng, đám người Nam Viêm cũng là súc thế đãi phát.

Sau khi Nam Vân Đình dẫn người đi vào khách sạn Giang Ngạn, Cừu Đức Khảo cùng Bành Tam Tiên ở bao gian lầu hai liền nhận được tai mắt báo cáo.

Bành Tam Tiên tự tin khó hiểu, hắn mang đến cả trăm người, căn bản không sợ, nhưng Cừu Đức Khảo thì không giống vậy.

Hắn biết Nam Vân Đình lợi hại.

Không chỉ biết, đêm đó lúc Nam Vân Đình giết chết lão quỷ tử và Điền Trung Lương Tử, Cừu Đức Khảo ngay tại cách đó không xa quan sát.

Hiện tại tới bên này, rất rõ ràng không phải tới ăn cơm, cho nên đáp án chỉ có một cái.

Ý nghĩ của Cừu Đức Khảo là: Doãn Húc Đông biết con gái mình tao ngộ chuyện gì, phẫn nộ, nên mời Nam Vân Đình tới trừ khử Bành Tam Tiên.

Bất kể ý nghĩ này có phải thật hay không, Cừu Đức Khảo chỉ biết đối phương là hướng về phía Bành Tam Tiên mà đến, vậy mình có bị liên lụy hay không, cái đó không chuẩn được.

Cừu Đức Khảo vốn dĩ muốn lợi dụng đám thủ hạ kia của Bành Tam Tiên giúp mình làm chút chuyện, nhưng không nghĩ tới, hắn giúp đỡ không chỉ không nhận được hồi báo, còn có khả năng dính một thân cứt. "Bành tiên sinh, tôi thấy đám người phía dưới kia rất có thể là hướng về phía ngài mà đến, hay là chúng ta từ cửa sau rời đi?" "Không cần không cần, Giáo phụ ngài yên tâm, người dưới tay tôi đều là thân kinh bách chiến, huống chi có vũ khí Giáo phụ ngài cung cấp, đám người kia căn bản không đáng nhắc tới." Bành Tam Tiên rất bành trướng.

Súng chim đổi pháo, khiến hắn tự cho là thiên hạ vô địch.

Mà tâm tư Cừu Đức Khảo lại cực nặng, đồng thời hắn cũng là kẻ tiếc mạng, còn hoang tưởng trường sinh bất lão đâu, làm sao có thể lấy mạng mình cùng Bành Tam Tiên đánh cược. "Đã Bành tiên sinh tự tin như thế, vậy bỉ nhân liền đi về giáo hội trước, chờ tin tức tốt của tiên sinh." Cừu Đức Khảo đã chuẩn bị chuồn đi rồi.

Chương 58

Bành Tam Tiên nghe nói như thế, chỉ coi là tên người Tây dương này sợ hãi, trong lòng thầm giễu cợt một hồi, nhưng cũng không nói rõ ra cái gì.

Dù sao tiếp theo hắn còn chuẩn bị mượn tay Cừu Đức Khảo làm đại sinh ý phát tài đây.

Cừu Đức Khảo là nhân vật bực nào.

Tinh thông tính toán, làm người giảo hoạt, thâm trầm lại am hiểu văn hóa truyền thống Cửu Châu không nói, tại mấy chục năm sau càng là bằng sức một mình, phối hợp với "Nó" suýt chút nữa táng tống cả Cửu Môn.

Đừng nói tên Bành Tam Tiên này không có thâm trầm gì, người bình thường ở trong mắt hắn, đều có thể nói là hào vô bí mật đáng nói.

Lấy cái đầu óc của Bành Tam Tiên, đoán chừng Cừu Đức Khảo tùy tiện dùng chút thủ đoạn nhỏ cũng có thể xoay người này như chong chóng.

Cừu Đức Khảo những năm gần đây làm buôn lậu văn vật, tài sản dưới danh nghĩa tích lũy cũng là càng ngày càng nhiều.

Hắn vẫn luôn nghĩ cách làm sao phóng đại sinh ý của mình.

Lão quỷ tử và Điền Trung Lương Tử xuất hiện, mở ra cho hắn một con đường sáng.

Buôn lậu văn vật, nói thế nào cũng là một vụ mua bán, mua trước bán sau.

Nhưng nếu như là trộm mộ, vậy các bước phía trước liền có thể hoàn toàn xem nhẹ không tính, trực tiếp đi vào trong mộ huyệt lấy

hàng không vốn, sau đó về nước bán ra giá cao.

Đó mới là bạo lợi.

Cho dù Cừu Đức Khảo hiện tại có chút tài sản, cũng không thể không đỏ mắt với lợi ích trong đó.

Ban đầu, hắn muốn mượn chuyện Trung Cẩu vọng tưởng lợi dụng thân phận mình để phản lợi dụng một đợt, từ trong mộ vơ vét một ít bảo vật đáng giá ra.

Nhưng còn chưa đợi hắn bắt đầu, lão quỷ tử, Điền Trung Lương Tử liền song song mất mạng.

Cừu Đức Khảo vốn dĩ nghĩ chuyện trộm mộ, đợi sau khi rời khỏi Bắc Bình, sẽ từ từ mưu tính.

Nhưng khéo làm sao, hắn đụng phải Bành Tam Tiên bị đánh gãy chân, chặt tay phải, sống dở chết dở.

Kẻ này tứ chi phát triển, đầu óc ngu si.

Cừu Đức Khảo liếc mắt liền nhìn ra cỗ sát khí trên người kẻ này, cho nên liền đánh chủ ý lên người Bành Tam Tiên.

Nhưng Cừu Đức Khảo không nghĩ tới, bọn họ thương lượng vừa tiến hành đến một nửa, Nam Vân Đình giết lão quỷ tử và Điền Trung Lương Tử thế mà đánh tới tận cửa.

Cừu Đức Khảo hiện tại tâm lý phức tạp vô cùng.

Không biết nên nói cái gì cho phải.

Là nên nói Chúa không cho phép hắn đi làm chuyện trộm mộ này, hay là nói Nam Vân Đình này và hắn trong số mệnh phạm xung, chuyên môn phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Trong lòng Cừu Đức Khảo, đã vẽ lên dấu chấm tròn cho sinh mệnh của Bành Tam Tiên.

Hắn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình chiến đấu ở biệt viện và Nam Vân Đình ra tay, sạch sẽ gọn gàng, không thể bắt bẻ.

Đến nay hắn còn nhớ rõ một câu nói của mình đêm đó: "Thượng Đế của tôi, người đàn ông phương Đông này là quái vật sao?" Cho nên, Cừu Đức Khảo không nguyện ý đối mặt Nam Vân Đình.

Dù sao hắn rất tiếc mạng, rất biết điều.

Cừu Đức Khảo đội mũ phớt lên, mang theo hai gã bảo tiêu thuận theo cầu thang đi xuống, chiến đấu dưới lầu đã bắt đầu.

Đám thủ hạ kia của Bành Tam Tiên, bởi vì chiếm cứ ưu thế nhân số nên một chút cũng không sợ, rút dao liền giết về phía Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình còn chưa động, sau lưng hắn Nam Viêm, Nam Kim và những người khác liền đề khí, nắm chặt đoản đao, từ hai bên Nam Vân Đình đánh ra.

Tộc nhân dưới chân đạp Du Long bộ, mũi chân liên điểm mặt đất, lấy tốc độ cực nhanh du tẩu giữa đám mã tử của Bành gia, thường thường có thể tại lúc địch nhân còn chưa phản ứng kịp, chém địch nhân dưới đao.

Phục vụ sinh, bảo an khách sạn thấy tình hình này, nhìn trận thế này, từng người đều lui sang một bên, không dám tới gần.

Tiếng sắt thép va chạm đinh đinh đương đương, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, tiếng lưỡi đao nhập thịt xé rách không ngừng quanh quẩn trong đại sảnh khách sạn Giang Ngạn này.

Mà Nam Vân Đình sau khi một đao tiễn đưa một tên mã tử áo hoa, cảm giác được phía trên có người đang nhìn chằm chằm mình, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, liền đối mặt với một tên người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Lão ngoại này chính là Cừu Đức Khảo vừa mới đi ra, thân cao tầm một mét tám lăm, thân hình gầy gò, thấy Nam Vân Đình nhìn về phía hắn, cũng cung kính cởi mũ phớt xuống, hơi hơi khom người hành lễ thân sĩ nước ngoài.

Nam Vân Đình chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi mục tiêu, lão ngoại ở Trường Sa không ít, nhưng hình tượng tiên minh như thế, cũng chỉ có một mình Cừu Đức Khảo.

Hiện tại Nam Vân Đình còn chưa giết được hắn.

Nếu hắn ở trước công chúng giết chết Cừu Đức Khảo, vậy đến lúc đó người nhà hắn mua chuộc chính phủ phương Tây gây áp lực với Cửu Châu, La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu cho dù muốn bảo vệ, cũng bảo không nổi.

Cừu Đức Khảo thấy Nam Vân Đình thu hồi ánh mắt, cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục xem kịch.

Hắn vừa rồi đã nhìn chiến đấu phía dưới một hồi.

Tổng kết lại chính là: Mình đánh giá thấp Nam Vân Đình.

Cừu Đức Khảo biết thân phận Nam Vân Đình là tộc trưởng Nam gia.

Hắn cũng biết Nam Vân Đình ở Bình Sơn nhất chiến thành danh.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Nam Vân Đình không chỉ mình hắn lợi hại, người dưới tay cũng đều từng người từng người cường hãn.

Điều này làm cho trái tim Cừu Đức Khảo có chút nóng lên. "Nếu ta dưới trướng cũng có một đám tinh nhuệ chi sĩ như vậy, thì thiên hạ này, nơi nào không thể đi được." Khách sạn Giang Ngạn, bao gian.

Bành Tam Tiên một bên nắm chén rượu, để mã tử bên người rót rượu, một bên suy tưởng về tương lai tốt đẹp của mình.

Nhưng vừa mới nghĩ đến một nửa. "Rầm" một tiếng.

Cửa bao gian bị tông ra, Bành Tam Tiên trực tiếp bị tiếng vang lớn này làm chấn tỉnh. "Mẹ kiếp, hoa mắt à ngươi!!" Bành Tam Tiên trực tiếp ném chén rượu xuống đất, sau đó đưa tay từ trên bàn cầm lên một khẩu súng ngắn Colt (Mã Bài Lỗ Tử), nhắm ngay tên mã tử xông vào.

Tên mã tử kia bị dọa đến cứng đờ tại chỗ.

Nhưng đợi Bành Tam Tiên dùng thủ pháp trúc trắc, cùng với tay phải không dùng tốt lắm lên đạn cho khẩu Colt, lúc giơ lên, tên mã tử này mới nhớ tới mình đi vào chuẩn bị làm gì. "Bành gia, đại sự không ổn, các huynh đệ phía dưới sắp không chống đỡ được nữa!!" Đoàng một tiếng.

Lời tên mã tử này vừa mới nói xong, một tiếng súng vang nháy mắt vang vọng khắp bao gian.

Mồ hôi lạnh của tên mã tử thuận theo gò má chảy xuống.

Viên đạn kia lệch mục tiêu cách hắn ít nhất hai mét, trực tiếp đánh vào trên tường bao gian, đánh cho vụn gỗ bay tán loạn. "Một đám phế vật, lão tử nuôi các ngươi đều là làm cái gì ăn, đối phương bao nhiêu người?" "Hồi Bành gia, bốn mươi mốt người." Mã tử bởi vì bị kinh hách, nói chuyện cũng có chút không lưu loát.

Tai Bành Tam Tiên cũng không phải đặc biệt thính, sau khi nghe nói như thế, lập tức vỗ bàn đứng dậy: "Mẹ kiếp, hơn một trăm người ngay cả mười một người cũng đánh không lại??" Mã tử biết Bành Tam Tiên nghe nhầm rồi, nhưng miệng mình hiện tại không dùng tốt, trong lòng một trận gấp gáp, bất quá Bành Tam Tiên lúc này lòng tin mười phần, căn bản mặc kệ đối phương có bao nhiêu người.

Trực tiếp vung tay lên, bắt đầu ra lệnh. "Ngươi đi, bảo Đoàn hỏa khí lão tử vừa tổ kiến đừng có núp nữa, đem bảo bối đều lượng ra, để

đám người này biết một chút, Mã Vương gia rốt cuộc có mấy con mắt!" "Vâng!" Bành Tam Tiên tiện tay ném khẩu Colt trong tay lên bàn, chỉ vào một tên mã tử bên cạnh, mở miệng ồn ào nói: "Ngươi, tới đây, rót rượu cho lão tử!!" "Được rồi." Cái gọi là Đoàn hỏa khí, chính là Bành Tam Tiên gọi mười mấy tên tâm phúc, trang bị vũ khí Cửu Đức Khảo cung cấp, liền nói khoác không biết ngượng tự xưng Đoàn hỏa khí.

Càng đừng nói Cửu Đức Khảo cung cấp ngoại trừ súng trường Enfield, thì cũng chỉ có mấy cây súng ngắn Colt.

Nếu là ở chỗ La Lão Oai, chút vũ khí này hắn có để vào mắt hay không tạm thời không đề cập tới, chỉ nói số lượng này đều không đủ cho hắn trang bị cho một cái tiểu đội, nhưng Bành Tam Tiên lại coi chút vũ khí này thành bảo bối.

Lại thêm Cửu Đức Khảo trước đó vẽ bánh nướng, Bành Tam Tiên đã đang làm giấc mộng xuân thu đại mộng trở thành đại quân phiệt cát cứ một phương rồi.

Chương 59

Nhưng hắn không biết là, mình hiện tại bị Cừu Đức Khảo hố một vố.

Hắn chỉ cung cấp cho Bành Tam Tiên vũ khí, cũng không có nói cho Bành Tam Tiên quy tắc sử dụng vũ khí này.

Ngắn ngủi vài phút thời gian.

Chiến đấu trong đại sảnh khách sạn đã lấy kết cục phe Nam Vân Đình đại hoạch toàn thắng mà thu màn.

Máu tươi, thi thể, làm cho cả đại sảnh hầu như đều không còn chỗ đặt chân.

Mà Nam Viêm cũng bắt được một cái lưỡi, sau khi hỏi ra tin tức Bành Tam Tiên, một đao kết liễu đối phương, rảo bước đi tới bên cạnh Nam Vân Đình, mở miệng báo cáo. "Tộc trưởng, Bành Tam Tiên lúc này ngay tại bao gian lầu hai." "Ừm, còn gì nữa." "Còn có, Bành Tam Tiên gần đây được người Tây dương trợ giúp, làm ra một cái Đoàn hỏa khí, lúc này cũng ở trên lầu." Nghe được ba chữ Đoàn hỏa khí, Nam Vân Đình hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, lúc này Cừu Đức Khảo đã rời đi, trên cầu thang đã không còn bóng người. "Lấy tính cách của Cừu Đức Khảo này, làm sao có thể có thủ bút lớn như vậy, cái gọi là Đoàn hỏa khí, đoán chừng danh bất kỳ thực." Nam Vân Đình trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng trong lòng vẫn dâng lên mấy phần cảnh giác, dù sao cho dù có danh bất phó thực, thì cũng rất nguy hiểm.

Chính gọi là loạn quyền đánh chết lão sư phụ, nếu không chú ý, bị bắn một phát súng, thì coi như là hắn, cũng phải bị khai một lỗ trên người.

Nghĩ tới đây, Nam Vân Đình quay đầu mở miệng nói với Nam Viêm bên cạnh. "Chúng ta hiện tại đi lên, bảo trì cảnh giác, tùy thời tìm vật che chắn." "Vâng." Sau khi giao phó, Nam Vân Đình liền bắt đầu dẫn người lên lầu, mà Chá Cô Tiếu đi theo áp trận từ khi chiến đấu bắt đầu vẫn chưa từng lộ diện.

Dựa vào một tay thủ đoạn ẩn nặc, ngay lúc chiến đấu còn chưa kết thúc, liền lặng lẽ mò lên lầu...

Nhóm người Nam Vân Đình lên tới lầu hai.

Vừa rẽ qua cửa cầu thang, Nam Vân Đình liền nhìn thấy Chá Cô Tiếu đứng ở chính giữa hành lang, cùng với mười mấy cỗ thi thể bên chân hắn.

Trên mặt đất linh tinh tán tán ném súng ngắn súng dài, nhưng Nam Vân Đình cũng không ngửi thấy trong không khí có nửa điểm mùi thuốc súng.

Trong hành lang yên tĩnh đến dọa người.

Nam Vân Đình nhìn mấy cỗ thi thể kia, liền đoán ra, đây chính là "Đoàn hỏa khí" của Bành Tam Tiên, trò cười mà thôi, ngay cả tư cách để Chá Cô Tiếu nổ súng cũng không có.

Cẩn thận nhìn xem súng trên mặt đất, Nam Vân Đình thậm chí có thể phát hiện, đại đa số súng trường đều là đã lên đạn lại không có kích phát, còn có một cây lên đạn đến một nửa thì kẹt.

Một đám người ngoài nghề khi đối mặt Chá Cô Tiếu, trong tay cầm vũ khí chưa dùng qua, tóm lại còn không hữu dụng bằng mấy con dao gọt hoa quả. "Vân Đình, chuyện nơi này, chuyện tiếp theo ta không quản nhiều nữa, đợi đệ liễu kết chuyện bên này, liền đến sân thượng gặp ta đi." Chá Cô Tiếu nói xong, quay đầu đi về phía cầu thang.

Khách sạn Giang Ngạn nằm ở phụ cận Tương Giang, cho nên tầng cao nhất có thiết kế sân thượng, cung cấp cho khách nhân ngắm cảnh.

Nam Vân Đình nhìn bóng lưng Chá Cô Tiếu, ngược lại cũng không nghĩ nhiều cái gì, dù sao hắn nghĩ thế nào, cũng nghĩ không ra suy nghĩ chân thật của Chá Cô Tiếu.

Tới cửa bao gian nằm sâu bên trong nhất.

Nam Vân Đình đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, đẩy cửa bao gian ra. "Sự tình giải quyết xong chưa?" Trong bao gian chỉ có Bành Tam Tiên, cùng với hai tên mã tử hầu hạ, hai tên mã tử kia khi nhìn thấy đám người Nam Vân Đình đi vào, cả người đều cứng đờ tại chỗ.

Mà Bành Tam Tiên lại mảy may không có phát giác, hơn nữa còn đầu cũng không ngoảnh lại hỏi một câu như vậy.

Nếu là trong phim Hồng Kông, bình thường đại lão hỏi như vậy, đi vào ắt là đàn em thân tín, cung cung kính kính nói một câu: "Đại lão, đã giải quyết." Nhưng rất đáng tiếc, nơi này không phải phim Hồng Kông.

Nam Vân Đình thấy Bành Tam Tiên đầu cũng không ngoảnh lại, đem đoản đao trong tay thuận tay đưa cho Nam Viêm, hoạt động cổ tay đi lên phía trước. "Bành Tam Tiên, báo ứng của ngươi đến rồi." Không ai biết Bành Tam Tiên đã trải qua cái gì.

Sau khi bọn người Nam Viêm lôi hai tên mã tử kia lui ra khỏi bao gian, dù cho cách âm của bao gian rất tốt, cũng không thể ngăn được tiếng kêu thảm thiết của Bành Tam Tiên.

Mà bên dưới khách sạn Giang Ngạn.

Bởi vì Trương Nhật Sơn mang theo không ít thân binh canh giữ ở nơi này, cho nên có không ít bách tính hiếu kỳ vây xem xung quanh.

Cũng không biết qua bao lâu, một chiếc xe từ xa lao nhanh tới, bách tính nhao nhao nhường đường, sợ rước lấy họa.

Trên xe có ba người.

Chính là Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy vừa đi Ngô gia cầu thuốc, cùng với Ngô Lão Cẩu đang ôm chậu Hoàng Đan Thước đầy lưu luyến không nỡ. "Tình huống như thế nào?" Trương Khải Sơn xuống xe, ngay lập tức hỏi Trương Nhật Sơn tình huống.

Trương Nhật Sơn liếc nhìn phương hướng khách sạn, mở miệng nói: "Chiến đấu tại đại sảnh lầu một đã kết thúc, người Phật gia ngài bảo tôi chú ý đã lên lầu, không có phát hiện tình huống khác." Trương Khải Sơn gật đầu.

Trong khoảng thời gian hắn hỏi chuyện, Tề Thiết Chủy từ trên xe bước xuống, đang chuẩn bị đi về phía bọn Trương Khải Sơn.

Vừa nhấc chân, liền nghe được "Bộp" một tiếng, sau đó một vật thể không xác định từ trên trời giáng xuống, nện ở cách đó không xa phía trước hắn.

Tề Thiết Chủy định thần nhìn lại.

Ôi chao, người quen.

Chẳng phải là Bành Tam Tiên gặp ở ga xe lửa Bắc Bình sao.

Bất quá, hiện tại Bành Tam Tiên hai mắt trừng lớn, biểu tình vặn vẹo, ngoại trừ cái đầu ra, trên người không còn một miếng thịt lành lặn.

Hắn rơi xuống đất xong, máu thịt tung toé, Tề Thiết Chủy trực tiếp gặp tai ương, ngửi mùi tanh hôi trên người, hắn khóc cũng không ra nước mắt. "Xem ra, đã kết thúc." Trương Khải Sơn nhìn Bành Tam Tiên chết không nhắm mắt, cũng phất phất tay, ra lệnh cho thân binh: "Đi theo tôi." Cùng lúc đó, tại cầu thang thông lên sân thượng lầu sáu

của khách sạn.

Nam Vân Đình phân phó đám người Nam Viêm chờ ở đây, chính mình thì sải bước lên sân thượng.

Hắn không lo lắng Chá Cô Tiếu sẽ động thủ với hắn.

Cũng không lo lắng mình đánh không lại Chá Cô Tiếu. "Bên này." Nam Vân Đình vừa mới bước lên sân thượng, thanh âm Chá Cô Tiếu liền từ cách đó không xa truyền đến.

Đợi đến khi Nam Vân Đình đi qua, đang chuẩn bị vái chào, Chá Cô Tiếu lại mở miệng trước: "Giữa ta và đệ, không cần câu nệ lễ số." "Sư huynh, không biết huynh gọi đệ tới đây, có gì phân phó?" Nghe Chá Cô Tiếu nói, tay Nam Vân Đình giơ lên một nửa cũng trực tiếp buông xuống, mở miệng đi thẳng vào vấn đề. "Ta gọi đệ tới, chủ yếu có ba chuyện, chuyện thứ nhất này, đệ hẳn là biết ta muốn nói cái gì." Nam Vân Đình khẽ gật đầu: "Sư huynh muốn nói là Lam Xà Đảm?" "Không sai, chính là Lam Xà Đảm." Chá Cô Tiếu cũng không ngoài ý muốn Nam Vân Đình đoán được hắn muốn nói gì.

Nghĩ đến với năng lực tư duy của Nam Vân Đình, nếu đoán không được, hắn mới sẽ cảm thấy kỳ quái.

Chá Cô Tiếu đã nhắc tới chuyện Lam Xà Đảm này, vậy tiếp theo hắn muốn nói cái gì, trong lòng Nam Vân Đình hiểu rõ.

Tại lúc lời của Chá Cô Tiếu còn chưa nói ra khỏi miệng, Nam Vân Đình liền đi trước một bước mở miệng, nói ra: "Sư huynh, Lam Xà Đảm là vật này, đệ cảm thấy huynh vẫn không nên từ chối thì tốt hơn.

Dù sao cũng là một phần tâm ý của Hoa Linh, huynh cũng không muốn Bàn Sơn nhất mạch đoạn tuyệt truyền thừa phải không." "Vân Đình, đệ..." "Đệ biết tiếp theo huynh muốn nói gì, bất quá đệ cảm thấy sư huynh huynh hoàn toàn không cần lo lắng." Nam Vân Đình giơ tay

lên, lấy móng tay cái tay phải làm đao, rạch một đường nhỏ trên ngón trỏ tay trái, bức ra một giọt máu, đưa đến trước người Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu nguyên bản còn không rõ Nam Vân Đình đây là muốn làm gì, nhưng là khi máu kia tới gần, hắn lập tức cảm giác được chỗ bả vai truyền ra đau đớn như bị liệt hỏa thiêu đốt, đó là nơi Mắt Quỷ nguyền rủa.

Tuy rằng đau đớn khó nhịn, nhưng Chá Cô Tiếu cũng cảm nhận được, khi máu tới gần, khí tức âm lãnh của lời nguyền Mắt Quỷ bị áp chế.

Cái này...

đối với hắn mà nói, là một chuyện vô cùng mới lạ.

Mà Nam Vân Đình nhìn thấy hiệu quả này, cũng vẩy đi giọt máu đầu ngón tay, mở miệng nói: "Sư huynh cảm giác như thế nào." "Rất... thần kỳ." Chá Cô Tiếu trong lòng có chút kinh ngạc, vốn dĩ muốn nói rất quỷ dị, nhưng cảm thấy dùng từ như vậy không đúng, cho nên đổi thành thần kỳ. "Cho nên, cho dù không có Lam Xà Đảm, đệ cũng có thể bảo đảm Hoa Linh vô sự, đợi đến khi tộc địa xây thành, chính là ngày nguyền rủa bị diệt trừ." Chá Cô Tiếu nghe Nam Vân Đình tự tin phát ngôn, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Lại lần nữa mở miệng: "Vậy việc này bỏ qua một bên, Vân Đình, ta muốn biết đệ thấy Trần Ngọc Lâu người này thế nào?" Chuyện thứ hai của Chá Cô Tiếu có liên quan đến Trần Ngọc Lâu, cái này Nam Vân Đình không nghĩ tới.

Chương 60

"Trần Ngọc Lâu người này, đệ ngược lại không thể làm quá nhiều đánh giá, chỉ có thể nói ngoại giới đánh giá hắn, danh phó kỳ thực." Trần Ngọc Lâu là người thế nào, ở đây cũng không nói, đánh giá chính diện có rất nhiều, đánh giá tiêu cực cũng không phải là không có.

Nhưng đánh giá tiêu cực phần lớn là do môn nhân Thường Thắng Sơn trình độ không đồng đều dẫn đến.

Nhưng cái này không thể quy hết lên người Trần Ngọc Lâu, nhưng cũng không thể nói, hoàn toàn hắn không có trách nhiệm. "Có mấy lời, ta không nói trong lòng đệ cũng hiểu rõ, Trần Ngọc Lâu cùng chúng ta là người cùng một loại, nhưng tuyệt không cùng đường." Chá Cô Tiếu gánh vác tộc Trát Cách Lạp Mã, Nam Vân Đình muốn chấn hưng Nam thị nhất tộc, mà Trần Ngọc Lâu cũng muốn đại lực phát triển Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh nhất mạch.

Vì mục tiêu khác nhau, làm cùng một chuyện, có thể nói là người cùng một loại.

Còn về phần Chá Cô Tiếu nói không cùng đường, đó là tương lai, ai lại nói chuẩn được chứ.

Chá Cô Tiếu nói tìm được Mộc Trần Châu, định nhiên sẽ chọn rửa tay gác kiếm.

Nam Vân Đình phát triển Nam gia, trộm mộ không phải kế sách lâu dài, mà Trần Ngọc Lâu tương lai mặc kệ có chuyển sang chính quy hay không, đi con đường đều khác với hai người.

Chá Cô Tiếu cũng là coi Nam Vân Đình thành người một nhà, cho nên mở miệng nhắc nhở một câu như vậy.

Nam Vân Đình làm như thế nào, Chá Cô Tiếu tin tưởng trong lòng Nam Vân Đình có quyết đoán của mình, mà lấy cách làm người của Trần Ngọc Lâu, cuối cùng cũng sẽ không hại Nam Vân Đình là được.

Cho nên, chuyện thứ hai này chỉ là nhắc nhở, cũng không tính là quá quan trọng.

Mà chuyện thứ ba tiếp theo Chá Cô Tiếu nói, cũng là chuyện quan trọng nhất.

Chuyến này hắn đưa Hồng cô nương, Lão Dương Nhân về tộc Trát Cách Lạp Mã, ngẫu nhiên từ trong miệng tộc nhân biết được một ít tin tức về đại mộ.

Chẳng qua tộc Trát Cách Lạp Mã đối với mộ huyệt trừ phi có tin tức Mộc Trần Châu và bảo dược, những cái khác bọn họ cũng không để tâm.

Cho nên, chỉ thu thập được một ít tin tức giản lược.

Chá Cô Tiếu nghe tộc nhân nói, đại mộ này nghi là của một vị Vương gia thời Hán nào đó, cùng Mộc Trần Châu, bảo dược đều không có liên quan.

Nhưng Chá Cô Tiếu nghĩ đến Nam Vân Đình có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú, cho nên cũng trực tiếp đem tin tức các tộc nhân đạt được ghi chép lại.

Chuẩn bị lần này trở về, giao cho Nam Vân Đình.

Mà sau khi giảng xong chuyện thứ ba, Chá Cô Tiếu cũng trực tiếp từ trong túi móc ra cuốn sổ nhỏ ghi chép tin tức, đưa cho Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nhìn cuốn sổ nhỏ Chá Cô Tiếu đưa qua, trong lòng là vừa ngạc nhiên mừng rỡ, lại có chút cảm động. "Sư huynh..." Tại trước đó, Nam Vân Đình liền muốn tìm chút mộ huyệt, mang theo

Nam gia tộc nhân xuống đất luyện tay nghề, thuận tiện kiếm một ít vàng bạc bảo vật lên.

Nhưng là bởi vì vẫn luôn không rảnh tay, cho nên trì hoãn.

Không nghĩ tới chuyện hắn vẫn luôn gác lại, bị Chá Cô Tiếu sắp xếp cho một tay.

Mà nghe được Chá Cô Tiếu nói là người tộc Trát Cách Lạp Mã thu thập tin tức, Nam Vân Đình trong lòng cảm thán tình báo hữu dụng đồng thời, cũng sinh ra ý nghĩ tổ kiến mạng lưới tình báo của chính mình.

Bất quá, trong thời gian ngắn là không được. "Không cần khách khí, tộc chúng ta vốn đối với những ngọc khí vàng bạc kia không cảm thấy hứng thú, những tin tức này, ta cũng không đi nghiệm chứng thật giả, đến lúc đó còn cần chính đệ bận rộn..." Nam Vân Đình gật đầu, cũng không già mồm, đem cuốn sổ nhỏ kia thu vào trong túi.

Mà sau khi nhận lấy cuốn sổ nhỏ, Nam Vân Đình cũng suy tư về những lời Chá Cô Tiếu vừa nói.

Tộc Trát Cách Lạp Mã xuống đất xác thực chỉ cầu Mộc Trần Châu và bảo dược, nhưng Mộc Trần Châu kia... "Sư huynh, thực không dám giấu giếm, liên quan tới Mộc Trần Châu, đệ nơi này có một ít tin tức, có khả năng giúp được huynh." Nam Vân Đình nhìn Chá Cô Tiếu, vẻ mặt thành thật mở miệng nói. "A, là thật?" Chá Cô Tiếu vốn dĩ nói xong ba chuyện, chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện trên sân thượng hôm nay, nghe được lời Nam Vân Đình, lập tức lại tới tinh thần. "Căn cứ cổ sách ghi chép, thời kỳ Kinh Vũ Đế, Mộc Trần Châu lưu lạc đến trên tay Hiến Vương của Điền quốc cổ đại ở Vân Nam.

Mộc Trần Châu là thần khí, đối với quân chủ cổ đại có ý nghĩa phi phàm, Kinh Vũ Đế phái người đi Điền quốc đòi hỏi, trong nội bộ Điền quốc xảy ra phân kỳ kịch liệt.

Hiến Vương không nỡ bỏ Mộc Trần Châu, mang theo Mộc Trần Châu thoát ly Điền quốc, tự lập một tiểu quốc, Điền Vương không cách nào giao nộp, chỉ có thể tạo ra một viên 'Ảnh Châu' tiến cống cho Kinh Vũ Đế.

Cho nên Hiến Vương là người chủ nhân cuối cùng của Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu chân chính lại vẫn luôn ở trong Hiến Vương mộ tại Trùng Cốc Điền Nam." Nam Vân Đình trực tiếp đem tin tức chính mình còn nhớ được, tận lực biến nó thành hợp lý hóa, nói ra.

Tổng thể mà nói, cũng không sai biệt lắm.

Chá Cô Tiếu nghe xong, cũng nghiêm túc cân nhắc. "Hiến Vương...

Điền Nam..." Chá Cô Tiếu bắt đầu suy tư.

Hắn không phải không tin Nam Vân Đình, mà là đang xâu chuỗi một ít tình báo chính mình đạt được trước đó, muốn tiến một bước đạt được chứng thực.

Hắn trước đó đạt được không ít tình báo, trong đó cũng có qua một ít tin tức liên quan tới Điền Vương, Kinh Vũ Đế bọn họ.

Càng nghĩ, ánh mắt Chá Cô Tiếu càng sáng.

Càng nghĩ, Chá Cô Tiếu càng kích động.

Hắn đã thấy được tương lai tộc Trát Cách Lạp Mã, thấy được hình ảnh Mộc Trần Châu một lần nữa xuất thế.

Nhưng Nam Vân Đình lại lần nữa mở miệng: "Sư huynh, cổ sách kia đối với Hiến Vương mộ cũng có ghi chú ngoại lệ, kỳ long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá..." "Hả?" Chá Cô Tiếu nghe được câu nói phía sau của Nam Vân Đình, vẻ hưng phấn trên mặt mắt thường cũng có thể thấy được đã giảm xuống không ít, bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này. "Vân Đình, lời này

giải thích thế nào?" Suy nghĩ một hồi, Chá Cô Tiếu chỉ giải trừ được ý nghĩa mặt chữ, còn về những thứ khác thì không nghĩ ra. "Ý của lời này là, lăng mộ Hiến Vương thuộc tiên huyệt, trong phong thủy học thuyết gọi là Thủy Long Vựng, vô cùng ẩn tế.

Nếu không phải gặp thiên băng, người ngoài rất khó phát hiện ra nơi này." Đơn giản mà nói, Thủy Long Vựng có nghĩa là nơi này có thác nước, người ngoài rất khó sát giác được.

Mà trong nguyên tác, thiên băng chẳng qua là chiếc máy bay ném bom bị từ trường nơi này phá hỏng thiết bị điện tử mà rơi xuống.

Máy bay ném bom phá hủy phong thủy cách cục của Thủy Long Vựng, nhóm Hồ Bát Nhất mới có thể thuận lợi tìm được lối vào tiến vào lăng mộ Hiến Vương.

Hiện tại Chá Cô Tiếu biết Mộc Trần Châu ở trong lăng mộ Hiến Vương, nhưng y vào bằng cách nào, từ chỗ nào mà vào?

Chẳng lẽ tìm cái máy bay ném qua đó cho rơi xuống một cái?

Cho dù Chá Cô Tiếu cuối cùng thành công phá hủy Thủy Long Vựng, không có hào quang nhân vật chính, y cuối cùng có thể lưu lại toàn thây đã coi như là may mắn rồi.

Không phải Nam Vân Đình coi thường Chá Cô Tiếu.

Nhưng phải biết rằng, Trần Ngọc Lâu mới chỉ ở bên ngoài, cũng chưa chân chính tiếp xúc qua lăng mộ Hiến Vương, đã tổn thất huynh đệ vô số, mất đi một đôi chiêu tử (mắt).

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hai người, cho dù mời cả Trần Ngọc Lâu đến, cổ quái cũng tiếp xúc không được Mộc Trần Châu. "Thì ra là thế, Thủy Long Vựng, ha ha, hay cho một cái Thủy Long Vựng." Chá Cô Tiếu nghe được lời của Nam Vân Đình, cũng không có vẻ mặt đầy sầu dung như Nam Vân Đình tưởng tượng, ngược lại lộ

vẻ nhẹ nhõm, cười ha ha, giống như dỡ xuống gánh nặng ngàn cân.

Nam Vân Đình nhìn mà vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đây là... chịu kích thích quá độ?

Vài giây sau, tiếng cười của Chá Cô Tiếu dừng lại, nhìn Nam Vân Đình vẻ mặt nghi hoặc, liền mở miệng nói: "Vân Đình, đệ có chỗ không biết.

Tộc Trát Cách Lạp Mã ta trăm năm trước có một vị đại tế tư, lúc sắp chết, không tiếc vận dụng bí thuật trong tộc, thấu chi sinh mệnh để trắc toán vị trí Mộc Trần Châu.

Nhưng cho dù vận dụng bí thuật, kết quả trắc toán cũng là một mảnh trắng xóa.

Tộc nhân khi đó đều cho rằng, thượng thiên muốn diệt tộc Trát Cách Lạp Mã ta.

Lại không ngờ tới, kết quả trắc toán sở dĩ là một mảnh trắng xóa, cứu xét nguyên nhân lại là vì cái phong thủy tiên huyệt thượng cổ, Thủy Long Vựng này." Chá Cô Tiếu hai tay chống lan can, nhìn về hướng thành Trường Sa.

Chương 61

"Từ khi đó bắt đầu, hơn phân nửa tộc nhân đã nhận mệnh.

Trăm năm trôi qua, tộc Trát Cách Lạp Mã trong cái thiên số mà họ nhận định, đã đi lên tuyệt lộ." Chá Cô Tiếu sở dĩ như vậy, không phải vì y biết vị trí chân chính của Mộc Trần Châu, cũng không phải vì biết Thủy Long Vựng phi thiên băng bất khả phá, mà là vì tộc nhân Trát Cách Lạp Mã vì một cái phong thủy tiên huyệt mà bắt đầu buông xuôi.

Nếu không phải từ lúc đó bắt đầu đại đa số tộc nhân buông xuôi, thì hiện tại Bàn Sơn Đạo Nhân cũng sẽ không chỉ còn lại có ba người.

Những thuật pháp Bàn Sơn kia, cũng sẽ không cái thì mất, cái thì thất truyền.

Hiện tại Chá Cô Tiếu hoặc sẽ cảm thấy các tiền nhân rất buồn cười, cũng rất đáng thương. "Sư huynh, đệ nghe nói Bàn Sơn Đạo Nhân có một thuật pháp tên là Bàn Sơn Điền Hải Thuật, không biết thuật pháp kia có thể phá đi phong thủy cách cục Thủy Long Vựng hay không?" Nam Vân Đình cũng thăm dò đưa ra ý kiến của mình.

Chá Cô Tiếu nghe xong, biểu tình trên mặt không có chút biến hóa nào. "Bàn Sơn Điền Hải Thuật tuy nói uy năng không nhỏ, nhưng muốn phá Thủy Long Vựng vẫn là miễn cưỡng, càng đừng nói Bàn Sơn Điền Hải Thuật chân chính đã sớm thất truyền.

Ta hiện tại nếu muốn thi triển thuật này, cũng chỉ có thể mượn đồng phù tiên bối lưu lại mới được." Đồng phù mà Chá Cô Tiếu nói chính là cái y vẫn đeo trên cổ, thoạt nhìn niên đại không ngắn, bên trên điêu khắc đủ loại hoa văn kỳ dị.

Đối với cái này, Nam Vân Đình lại có chút tò mò.

Hắn đang nghĩ, cái Bàn Sơn Điền Hải Thuật này có phải thật sự lợi hại như cái tên nói hay không.

Thế giới này, tống tử, thi khôi cái gì cũng có, vậy thuật pháp có thể dời núi lấp biển hắn là rất hợp lý đi.

Dù sao Nam Vân Đình cảm thấy thiên thạch trong cốt truyện Lão Cửu Môn, hay vẫn ngọc trong Đạo Mộ Bút Ký đều rất phi lý.

Nam Vân Đình nén xuống suy nghĩ trong lòng, thu hồi ánh mắt, lại mở miệng hỏi: "Vậy sư huynh định làm như thế nào?" Hắn cũng sợ Chá Cô Tiếu chui vào ngõ cụt, đến lúc đó lăng mộ Hiến Vương chưa vào được, lại tự làm mình mất mạng. "Dự định của ta sao?" Chá Cô Tiếu thở ra một ngụm trọc khí. "Chính như đệ nói, Thủy Long Vựng phi thiên băng bất khả phá.

Hiện tại ta căn bản không có cách nào tiến vào trong mộ, mà cho dù đi vào, bên trong cũng tất định hung hiểm phi thường.

Dùng thực lực của ta, cũng không có cách nào lấy được Mộc Trần Châu.

Ta tiếp theo định cử tộc chuyển đến Điền Nam, một bên thủ lăng mộ Hiến Vương, bồi dưỡng Bàn Sơn Đạo Nhân đời sau, một bên lại tìm kiếm tục mệnh bảo dược và biện pháp phá giải Thủy Long Vựng." Chá Cô Tiếu tư duy rất rõ ràng.

Y đã chuẩn bị sẵn sàng trường kỳ ngâm chiến với lăng mộ Hiến Vương.

Bàn Sơn Đạo Nhân đời này, chân chính hợp cách chỉ có một mình y.

Chá Cô Tiếu biết, cho dù Lam Xà Đảm có tác dụng với mình, mình cũng không có khả năng sống mãi.

Cho nên, y muốn đem thuật pháp Bàn Sơn truyền thừa xuống, dù

cho y không đợi được lúc tiến vào lăng mộ Hiến Vương, cũng muốn để người kế nhiệm do mình bồi dưỡng đi vào, lấy lại Mộc Trần Châu.

Bất tri bất giác, hai người đã đợi ở sân thượng một hồi lâu.

Trương Khải Sơn đang chỉ huy thân binh dọn dẹp thi thể đám người Bành gia tại tầng một khách sạn.

Tộc nhân Nam gia ra tay vẫn rất độc, một cái người sống cũng không lưu.

Nếu là bình thường xảy ra chuyện như vậy, Trương Khải Sơn nhất định trước tiên hạ lệnh bắt người.

Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn cùng lúc đắc tội Tả Lĩnh, Bàn Sơn, La Lão Oai cùng một gia tộc không biết độ sâu cạn thế nào.

Nếu Trương Khải Sơn không xử lý, có lẽ sẽ có một chút phiền toái.

Nhưng bọn hắn phát hiện súng ở hành lang tầng hai.

Kết quả này lại không giống nhau.

Trong báo cáo, Trương Khải Sơn hoàn toàn có thể viết là một nhóm Bành Tam Tiên cầm lượng lớn vũ khí, rất có khả năng chuẩn bị lấy khách sạn Giang Ngạn làm cứ điểm, mưu đồ chiếm thành Trường Sa.

Dù sao, nói bậy nói bạ là được.

Mở đầu vài cây súng, nội dung toàn dựa vào bịa.

Thẳng đến cuối cùng, bọn Nam Vân Đình cũng không chạm mặt Trương Khải Sơn, dù sao giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ giết người quanh minh chính đại đi qua trước mặt binh sĩ, đến lúc đó nghe đồn bậy bạ, nói không chừng sẽ truyền thành cái dạng gì.

Một đám người rời đi từ cửa sau, một đường đi tới tửu lâu Hoa

Mã Quải bao trọn gói.

Trần Ngọc Lâu làm chủ, bữa tiệc tẩy trần này ăn uống sảng khoái.

Hơn nữa, tiệc tẩy trần tiến hành đến cuối cùng, Trần Ngọc Lâu mượn men say, đề xuất muốn cùng hai người kết bái huynh đệ.

Hai người đều không từ chối.

Nam Vân Đình tửu lượng không tốt, hắn thậm chí quên mình cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu bái cái gì.

Chỉ nhớ rõ câu kia: "Ta Trần Ngọc Lâu, nguyện cùng Dương Thiệu, Nam Vân Đình kết làm anh em khác họ, đồng tâm đồng đức, tử sinh tương thác, cát hung tương cứu, phúc họa tương y, hoạn nạn tương phù, vọng thiên địa cùng giám chi!" *** "Tộc trưởng, chúng ta tiếp theo phải đi đâu?" Trên một con đường quan đạo từ Bắc thông Nam, Nam Vân Đình dẫn theo các tộc nhân một đường đi thẳng.

Mấy ngày trước, hắn từ chỗ Chá Cô Tiếu nhận được một số tin tức về mộ Vương gia thời Hán triều.

Thời kỳ Hán triều, Vương gia là một loại tước vị, phân làm Thân vương và Quận vương.

Thân vương đa phần là hoàng tử hoặc anh em của hoàng đế, Quận vương ban đầu là phong hào cho con của Hoàng thái tử, sau đa phần dùng để phân phong cho Tiết độ sứ, võ thần, quan văn cũng có người được thụ phong Quận vương.

Mà cái Hán triều Vương gia trong tin tức của Chá Cô Tiếu, thì là một Quận vương thời kỳ Đông Kinh, Nghĩa Dương Vương Lưu Huy, hào Ô Thương Quận Vương.

Lưu Huy cái tên này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng người cũng không phải nhân vật đơn giản, không chỉ là cháu của thiên mệnh chi tử Tú Nhi, còn tự kiến một nước, nước Ô Thương.

Nhưng chung quy một đời, cũng chỉ có hai thành tựu là thụ phong và kiến quốc, sử thư không ghi chép ông ta mất lúc nào. "Tiếp tục xuôi nam, đi Nghĩa Dương." Nam Vân Đình thuận miệng đáp một câu, sau đó dương roi thúc ngựa, tiếp tục theo quan đạo xuôi nam.

Nghĩa Dương không nằm trong phạm vi Tương Tây.

Bọn Nam Vân Đình muốn thuận lợi đến nơi còn thực sự phải tốn chút sức lực.

Dọc đường đi, chỉ riêng sơn phỉ chặn đường Nam Vân Đình đã gặp ba nhóm, đủ thấy thế đạo loạn lạc.

Mà quân phiệt Nam Bắc hiện tại còn chưa bắt đầu đại chiến chân chính, đợi khi đại chiến nổ ra, thế đạo mới thực sự loạn.

Bất kể là binh sĩ quân phiệt bại trận hay bá tánh không có cơm ăn, đều sẽ nghĩ đến việc tìm một ngọn núi, hoặc đầu quân sơn phỉ, hoặc chiếm núi làm vua.

Đến lúc đó, số lượng sơn phỉ, giặc cỏ sẽ vô cùng khổng lồ.

Có chút lương tâm thì sẽ không động vũ với bá tánh, bình thường cũng chỉ thu chút phí bảo hộ như côn đồ rồi thôi.

Nhưng sợ là sợ kẻ không có lương tâm.

Bản thân trước kia cũng là dân thường, cầm cái đao cùn cướp bóc trong làng, động một chút là giết người đồ thôn.

Đợi đến khi chính phủ Dân quốc tương lai phản ứng lại, bắt đầu tiễu phỉ, đã không biết có bao nhiêu bá tánh vô tội thảm chết dưới đao.

Nhập dạ.

Sau hai ngày liên tục đi đường, đội ngũ Nam gia rốt cuộc cũng tới mục tiêu lần này: Nghĩa Dương.

Đây là một cái trấn nhỏ.

Nam Vân Đình xuống ngựa, đứng trên sườn núi đánh giá, liền phát hiện cả cái trấn nửa điểm ánh sáng cũng không có. "Người ở đây làm việc và nghỉ ngơi quy luật vậy sao?" Hiện tại là giờ Tuất một khắc, tương đương với hơn tám giờ mười phút tối giờ Bắc Bình sau này.

Tuy nhiên cũng có chút ngoại lệ, nhưng chung quy cũng nằm trong tình lý.

Chương 62

Dù sao niên đại này phương thức giải trí tịnh không nhiều, hơn nữa đa số phương thức giải trí người bình thường vô phúc hưởng thụ.

Vốn dĩ Nam Vân Đình còn định vào trấn tìm khách sạn tá túc, nhưng hắn nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng khách sạn nào. "A Thủy, ngươi dẫn vài người đi xung quanh chuyển một chút, xem có thể tìm được chỗ tá túc hay không.

A Viêm, ngươi theo ta vào trấn đi dạo, những người khác tại chỗ nghỉ ngơi." "Vâng!" Nam Vân Đình ra lệnh xong, liền dẫn Nam Viêm đi về phía trấn Nghĩa Dương.

Vừa đi tới cổng trấn, Nam Vân Đình liền ngửi thấy một mùi máu tươi.

Mùi máu tươi rất nồng, nhưng không phải từ trong trấn truyền ra.

Nam Vân Đình nhíu mày, bốn phía tìm kiếm một lát, tìm được nguồn gốc mùi máu. "A Viêm, đưa hỏa chiết tử cho ta." "Được rồi." Cầm lấy hỏa chiết tử, thổi cháy lên, Nam Vân Đình đi về phía nguồn gốc mùi máu.

Chờ đi đến nơi, Nam Vân Đình mượn ánh sáng yếu ớt của hỏa chiết tử chiếu chiếu, liền thấy ngay chính giữa lối vào trấn có một vũng máu, đã thấm vào trong đất, mùi máu nồng nặc chính là từ nơi này truyền ra. "Tộc trưởng, trấn này không phải là gặp phỉ rồi chứ?" Nam Viêm cũng nhìn thấy vũng máu kia, nhíu mày hỏi.

Đối với sơn phỉ, hắn một điểm hảo cảm cũng không có.

Tuy nói thôn Nam gia từng may mắn không bị ác phỉ ghé thăm,

nhưng tin tức ác phỉ đồ thôn Nam Viêm cũng nghe qua không ít.

Hiện tại thấy vết máu ở cổng trấn Nghĩa Dương, hắn liền hồi tưởng lại những thôn tử bị ác phỉ tàn sát kia. "Không phải." Nam Vân Đình lắc đầu, mở miệng nói. "Đây không phải máu người, mùi tanh quá nặng, hẳn là máu chó..." Nghe lời này, Nam Viêm trực tiếp không hiểu, nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng hỏi, Nam Vân Đình liền nói tiếp: "Nhìn diện tích máu chó tát ra này, hẳn không phải có người giết chó ở đây, mà là cố ý bát máu chó tại nơi này." Người hiện đại đều mê tín.

Máu gà trống, máu chó đen trong lòng bọn họ là có thể tịch tà.

Bất quá, nếu không có chuyện gì phát sinh, cũng sẽ không có người rảnh rỗi sinh nông nổi đi tát máu chó.

Cho nên, bên này nhất định là xảy ra chuyện gì đó. "Chúng ta đi vào." Nam Vân Đình vẫy tay với Nam Viêm, đi vòng qua vũng máu chó, hướng vào trong trấn.

Đã tát máu chó ở cổng trấn, thì người trong trấn cổ quái là còn chưa ngủ.

Nhưng kết quả khiến Nam Vân Đình vô cùng thất vọng, trên trấn im ắng, cho dù có người chưa ngủ thì cũng trốn ở trong nhà không lên tiếng.

Nam Vân Đình lại không có khả năng đi từng nhà gõ cửa sổ hỏi ngủ chưa.

Nhưng trời không tuyệt đường người.

Ngay lúc Nam Vân Đình chuẩn bị kết thúc chuyến đi trấn Nghĩa Dương, lui ra ngoài, hai người nhìn thấy một lão giả từ trong một con hẻm quẹo ra.

Lão giả này không biết bao nhiêu tuổi, một tay xách cái mõ, một

tay cầm dùi gõ, bên hông treo chiêng đồng, nhìn dáng vẻ là canh phu (người báo canh) của trấn Nghĩa Dương này.

Niên đại này đồng hồ ở thành trấn rất hiếm, báo giờ buổi tối toàn dựa vào chiêng đồng mõ gỗ trong tay canh phu, gió tuyết không trở, sấm đánh không động.

Canh phu này quẹo ra khỏi hẻm, vốn định đánh mõ niệm từ, nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy hai bóng người đứng trên đường cái.

Nếu là người trẻ tuổi chút, không có kinh nghiệm công tác, bảo đảm sẽ bị dọa nhảy dựng.

May mắn canh phu này là người già dặn, hơn nữa đi đường đêm nhiều, thị lực không tồi, nhìn rõ đó là hai người sống sờ sờ, cũng không nghĩ nhiều, quay đầu liền muốn bắt đầu công việc. "Vị lão bá này, xin dừng bước." Thấy canh phu muốn đi, Nam Vân Đình trực tiếp mở miệng giữ người.

Canh phu nghe xong, chân vừa nhấc lên liền hạ xuống, lập tức quay đầu nhìn về phía hai người Nam Vân Đình. "Hai vị có việc?" Nam Vân Đình đi nhanh hai bước, tới gần canh phu, chắp tay thi lễ nói: "Lão bá, huynh đệ chúng ta xuôi nam nương nhờ họ hàng, đi ngang qua trấn Nghĩa Dương, vốn định tìm cái khách sạn nghỉ ngơi một đêm, lại không tìm được, còn xin lão bá chỉ cho con đường sáng." Canh phu nghe lời Nam Vân Đình, khẽ lắc đầu nói: "Trấn chúng ta trước kia cũng có khách sạn, bất quá hai ngày nay gia đình chưởng quầy khách sạn xảy ra biến cố, đã đóng cửa rồi." "Cái này..." Nam Vân Đình xác thực không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy. "Vậy lão bá, trên trấn này có nơi nào cho người tá túc không?" Canh phu vẫn lắc đầu. "Nếu là ban ngày, hai vị muốn tìm chỗ tá túc cũng không khó, nhưng hiện tại lại không được.

Nhị vị không bằng nhân lúc sắc đêm chưa nồng, đi về phía huyện

thành ở đằng tây xem sao?" Nghe lời canh phu, trong lòng Nam Vân Đình càng cảm thấy không thích hợp.

Trấn Nghĩa Dương này tuy không lớn, nhưng tốt xấu gì cũng là một cái trấn.

Sao lại nói không có chỗ tá túc?

Trong lời nói của canh phu, đều mang ý tứ muốn hai người mau chóng rời đi.

Thậm chí Nam Vân Đình còn hoài nghi, khách sạn kia có phải không đóng cửa, chỉ là canh phu tự mình nói vậy thôi. "Thiên can vật táo, cẩn thận củi lửa..." Canh phu thấy hai người không tiếp lời nữa, gõ mõ bắt đầu công việc báo giờ. "Tộc trưởng, chúng ta..." "Đi thôi." Nam Vân Đình nhìn canh phu đi xa, không nói thêm gì, trực tiếp dẫn Nam Viêm đi ra ngoài trấn.

Cái trấn này không thích hợp, đừng nói Nam Vân Đình, ngay cả Nam Viêm cũng đã nhìn ra.

Sự bất thường của trấn này có lẽ có liên quan đến mộ Nghĩa Dương Vương cũng không chừng.

Dù sao nơi này là thế giới đạo mộ.

Bất kể mộ gì, đến nơi này đều sẽ trở nên thái quá.

Nói không chừng là thứ gì trong mộ bị phát hiện, hoặc nguyên nhân gì khác, dẫn đến người trên trấn ai nấy đều cảm thấy bất an, cho nên đêm xuống không thắp đèn, cho dù là khách sạn, đêm xuống cũng không tiếp tục đón khách.

Chẳng qua, người khác đều hận không thể rúc ở trong nhà, nửa điểm âm thanh cũng không phát ra, canh phu này lại còn tiếp tục công việc bổn phận, quả thực không đơn giản.

Chờ hai người ra khỏi trấn, đủ loại suy đoán trong lòng Nam Vân Đình liền bị hắn đè xuống.

Hiện tại chỉ xem đám Nam Thủy có tìm được chỗ tá túc hay không, nếu không tìm được thì chỉ có thể màn trời chiếu đất, nghỉ ngơi một đêm.

Đợi hai người trở lại sườn núi, đám Nam Thủy cũng đã trở lại.

May mắn là, đám Nam Thủy không làm nhục mệnh, tìm được một hang động gần đây, rốt cuộc không cần ăn gió nằm sương.

Dưới sự dẫn dắt của Nam Thủy, đoàn người Nam Vân Đình đi tới hang động.

Hang động là thiên nhiên hình thành, không gian không nhỏ, đủ chứa hơn bốn mươi người Nam Vân Đình.

Lần này đi theo Nam Vân Đình chính là những tộc nhân cùng đi Bắc Bình.

Còn lại, Nam Vân Đình cũng không điều động về núi Thường Thắng, xây dựng tộc địa còn cần bọn họ.

Còn về Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt.

Sáng sớm hôm sau khi Nam Vân Đình giải quyết Bành Tam Tiên, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng liền tới thỉnh giáo vấn đề dùng thuốc, Hoàng Đan Thước đã tới tay, nhưng dùng như thế nào bọn họ không biết, cho nên mời Hoa Linh ra tay giúp đỡ.

Dứt khoát, Nam Vân Đình liền để Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt ở lại Trường Sa.

Về trang bị, Nam Vân Đình tự mình mua một bộ phận; Trần Ngọc Lâu, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng các loại cũng mỗi người cung cấp một bộ phận, so với lần đi Bình Sơn trước, chuyến đi này

chuẩn bị cũng tương đối đầy đủ.

Nam Vân Đình cưỡi ngựa cả quãng đường này, tuy không nói là mệt, nhưng để ngày mai thám địa tìm huyệt, cũng đơn giản ăn chút thịt khô rồi dựa vào vách núi ngủ thiếp đi.

Thoáng cái đã năm canh giờ trôi qua.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Nam Vân Đình liền mở mắt.

Không đánh thức mọi người, Nam Vân Đình chỉ đi đến bên cạnh Nam Viêm, vỗ vỗ vai gọi dậy, sau đó trực tiếp đi ra ngoài hang động.

Cũng không cần nói nhiều, Nam Viêm nhìn Nam Vân Đình đi ra khỏi hang động liền hiểu ý, vươn vai một cái rồi cầm lấy cái gùi của mình đi theo ra ngoài.

Chương 63

Đợi khi các tộc nhân Nam gia khác tỉnh lại, Nam Vân Đình và Nam Viêm đã tới gần đỉnh núi.

Đây không phải phương pháp rèn luyện buổi sáng đặc biệt gì, mà là Nam Vân Đình muốn sớm tìm được vị trí mộ Nghĩa Dương Vương để tránh đêm dài lắm mộng. "A Viêm, ta kiểm tra ngươi, trong Hám Long Kinh, địa hình địa thế trong Tương địa thuật có gì khác biệt?" Nam Vân Đình cảm giác cứ leo núi khô khan như vậy thực tại nhàm chán, nghĩ đến chuyện mình sắp làm, nên mở miệng khảo giáo Nam Viêm.

Nam Viêm nghe được lời Nam Vân Đình, hơi sửng sốt.

Hắn cũng không nghĩ tới Nam Vân Đình sẽ kiểm tra đột xuất, cũng may hắn có nghiêm túc nghiên cứu Hám Long Kinh. "Bẩm tộc trưởng, ngàn thước là thế, trăm thước là hình.

Hình so với thế nhỏ, thế so với hình lớn.

Thế là viễn cảnh, hình là cận quan.

Hình là tích của thế, thế là túy của hình.

Có thế sau đó có hình, có hình sau đó biết thế.

Thế lập ở trước hình, hình thành ở sau thế.

Hình trụ ở trong, thế vị ở ngoài..." Nam Viêm đang chuẩn bị tiếp tục đọc thuộc lòng xuống dưới thì Nam Vân Đình mở miệng. "Được rồi, xem ra ngươi học thuộc sách không tồi, nhưng phân biệt hình thế, ngươi chỉ cần nhớ kỹ tả hữu tiền hậu gọi là Tứ Thế, sơn thủy ứng án gọi là Tam Hình là được." "Vâng." "Trong Táng Kinh Dực có nói, thế lai hình chỉ, nhược mã chi trì, nhược thủy chi ba.

Hình gần mà thế xa, hình nhỏ mà thế lớn.

Thẩm thế chi pháp, khán hình chi sách ngươi cần phải nhớ kỹ, chỉ cần tinh tập Hám Long Kinh, thì địa hình địa thế trong thiên hạ đều có thể phân cao thấp, có mộ táng hay không, liếc mắt liền biết." "Nam Viêm minh bạch." Nam Vân Đình gật đầu: "Chúng ta lần này đi ra, bất luận gặp phải nguy hiểm hay nan đề gì, đều phải kịp trở về trước khi tộc địa xây xong." Tộc địa, đó là cái rễ tương lai của Nam gia.

So với tộc địa, những minh khí bảo hóa trong mộ căn bản không tính là gì.

Mà sau khi tộc địa xây xong, chuyện Nam Vân Đình muốn làm còn rất nhiều.

Nam Viêm nghe Nam Vân Đình nói vậy, chỉ gật đầu, không trả lời.

Nếu thật sự tính ra, đây là lần đầu tiên hắn chính thức xuống mộ.

Lần trước đi Bình Sơn, có người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh cùng La Lão Oai mở đường, người Nam gia căn bản không làm gì.

Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng vì Lục Sí Ngô Công mà xuất hiện thương vong.

Mà lần này, lại không biết trong mộ sẽ có nguy hiểm gì, lại không biết sinh mệnh bao nhiêu tộc nhân sẽ vĩnh viễn dừng lại ở một khắc nào đó.

Đợi hai người lên tới đỉnh núi, đã là mặt trời lên cao, ánh nắng phổ chiếu đại địa.

Hai người đứng ở đỉnh núi, cảnh sắc chung quanh thu hết vào đáy mắt.

Vị trí địa lý của trấn Nghĩa Dương này không tính là tốt, nhưng cũng không tính là không tốt.

Nam Vân Đình quan sát địa hình địa thế xung quanh, phối hợp Tương địa thuật, thuyết pháp trong Táng Kinh, tìm kiếm mộ Nghĩa Dương Vương.

Ngọn núi dưới chân hắn thuộc về ngọn núi cao nhất phụ cận, quần sơn bao quanh không nói, phía dưới càng là có mấy dòng suối tung hoành giao thác.

Phong thủy, phong thủy, không có nước thì không thành.

Từ đỉnh núi này nhìn xuống, trấn Nghĩa Dương tựa như từng đạo khe rãnh.

Thủy có, gió này tự nhiên cũng không cần nói nhiều, cây to đón gió, núi này nếu cao cũng là đón gió, gió mát phất đất, nếu là gặp núi thì sẽ đổi hướng.

Gió thổi tới đây, bị núi cao chặn lại, vậy sẽ rơi xuống trấn Nghĩa Dương tựa như khe rãnh kia...

Cho nên nói...

Nam Vân Đình nhìn phương hướng trấn Nghĩa Dương, bắt đầu trầm tư.

Nếu Nam Vân Đình không nhìn lầm, vậy thì chân tướng chỉ có một.

Chủ mộ thất của lăng mộ Nghĩa Dương Vương nằm ngay dưới trấn Nghĩa Dương này.

Trấn Nghĩa Dương đè trên đầu Nghĩa Dương Vương nhiều năm như vậy, thật sự là đủ dũng cảm.

Như vậy vấn đề tới rồi...

Chủ mộ thất ở dưới trấn Nghĩa Dương, vậy lối vào ở chỗ nào?

Nam Vân Đình một bên suy nghĩ, một bên quan sát bốn phía, thẳng

đến khi hắn nhìn thấy... *** "Tộc trưởng, sao vậy?" Nam Viêm bên cạnh thấy Nam Vân Đình quay đầu đi về một hướng, trong lòng lập tức sinh ra vài phần tò mò.

Nam Vân Đình cũng không đáp lời, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm một cái gò đất nhỏ phía xa.

Tu tập Hoán Long Kinh đến tầng thứ cao thâm, ngũ cảm sẽ nương theo mức độ nắm giữ công pháp của người tu tập mà từng chút đề thăng.

Khả năng truyền đạt thị giác cường đại giúp Nam Vân Đình nhìn thấy trên gò đất kia lại có một tòa bảo tháp cỡ nhỏ.

Trong mắt Nam Vân Đình, kích thước bảo tháp này y hệt hạt gạo, nhưng hắn lại nhìn rõ ràng, bảo tháp kia tuyệt đối không phải di tích cổ gì, cũng không phải xây dựng thời Minh Thanh.

Vậy chỉ có một khả năng, là mới xây gần đây.

Có câu nói lưu truyền rất rộng: "Thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu".

Bảo tháp này nếu xuất hiện ở một nơi nào đó, công dụng nhất định là dùng để trấn áp yêu tà.

Nhưng xung quanh trấn Nghĩa Dương này, phong thủy sơn hình địa thế đều không tệ, cũng không có yêu sát trùng sát, bảo tháp này liền có vẻ dư thừa.

Điều này cũng làm cho Nam Vân Đình nghĩ tới sự khác thường của trấn Nghĩa Dương, còn có cái Ngư Cốt miếu trong Quỷ Xuy Đăng.

Theo lý mà nói, hạ địa đảo đấu đều là nghề kiếm ăn, không thể lộ ra ánh sáng.

Giống như Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai hưng sư động chúng như vậy là không làm được.

Giống Kim Toán Bàn, vì trộm mộ Chu Văn Vương, mượn Thiết Đầu Long Vương lên bờ, tự bỏ tiền túi lừa gạt người bên kia xây dựng Ngư Cốt miếu, để đạt thành mục đích che mắt người đời của mình.

Bảo tháp này có phải giống Ngư Cốt miếu hay không, là do một hoặc một nhóm người làm công tác dưới lòng đất nào đó lộng ra để không bị bại lộ?

Nếu phải, vậy Nam Vân Đình cơ bản có thể xác định, người chủ trương xây bảo tháp này là kẻ có bản lĩnh.

Bởi vì chủ mộ thất Nghĩa Dương Vương cơ bản có thể xác định là ở dưới trấn Nghĩa Dương.

Vậy việc bá tánh trấn Nghĩa Dương đi ngủ sớm, cổng trấn tát máu chó trấn tà, phỏng chừng cũng là kiệt tác của nhóm người này rồi, quả nhiên là tính toán giỏi. "Không ngờ tới, cách làm của Kim Toán Bàn nhiều năm sau, có người hiện tại đã dời ra dùng rồi." Dù lấy tâm tính hiện tại của Nam Vân Đình, đều có loại xúc động muốn cho đối phương vài cái tát. "A Viêm, tập kết tộc nhân, chúng ta đi xem bảo tháp bên kia." Nam Vân Đình nghĩ thông suốt, quay đầu chỉ hướng gò đất nhỏ phân phó Nam Viêm. "Vâng." Nam Viêm đáp một tiếng, chắp tay, quay đầu xuống núi gọi người.

Nam Vân Đình cũng không dừng lại ở đỉnh núi lâu, tìm một con đường tắt đi về phía gò đất nhỏ kia.

Với cước trình của hắn, không mất bao lâu liền tới dưới tòa bảo tháp cỡ nhỏ.

Từ xa nhìn lại, Nam Vân Đình có thể xác nhận đây là mới xây gần

đây, đi đến gần, suy nghĩ trong lòng càng thêm xác nhận.

Bảo tháp có ba tầng, nói là tháp chỉ là tạo hình tương tự, nghiêm khắc mà nói thì giống một tòa tiểu lâu.

Cửa nẻo đóng chặt, lại không có cửa sổ.

Chương 64

Nam Vân Đình tiến lên đẩy đẩy cửa, phát hiện là bị khóa trái từ bên trong, căn bản không đẩy được.

Điều này làm hắn càng thêm xác tín suy nghĩ trong lòng.

Như vậy, Nam Vân Đình cũng không cần cố kỵ gì nữa, nhấc chân đạp về phía cánh cửa đang đóng chặt. "Rầm" một tiếng vang thật lớn.

Cánh cửa kịch liệt rung động vài cái, lớp sơn trên mặt cửa dưới một cước này rạn nứt từng tấc.

Nhìn bộ dáng rất thảm, nhưng vẫn cứ đóng chặt.

Thấy vậy, Nam Vân Đình không thể không cảm thán một câu chất lượng vật phẩm thời đại này thật cao.

Phải biết rằng một cước kia của hắn nếu đá vào người, cho dù là Chá Cô Tiếu không đề phòng cũng có thể bị trực tiếp tiễn đi uống canh Mạnh Bà. "Lại đến!!" Nam Vân Đình đề khí, điều động khí huyết toàn thân, lại lần nữa công kích cánh cửa.

Nhưng chân Nam Vân Đình còn chưa đá trúng, cánh cửa "két" một tiếng... mở ra.

Đậu má, mở ra, ngươi dám tin!? "Ngọa tào!" Người mở cửa nhìn thấy Nam Vân Đình mang theo thế tấn lôi một cước tập kích tới mình, cả người đều không ổn.

Bất quá người mở cửa này cũng không phải hạng tầm thường.

Trong nháy mắt đó, cả người lùn xuống, lăn một vòng, trực tiếp né sang một bên.

Mà Nam Vân Đình thấy cửa mở, lực đạo dưới chân lại không thể

thu hồi, đành phải chuyển hướng, trực tiếp đạp xuống bậc thang bảo tháp. "Oanh" một tiếng vang lớn.

Một cước này của Nam Vân Đình lại trực tiếp đạp bậc thang bằng đá xanh thành một cái hố không nhỏ. "Bà nội nó, ngươi làm cái gì vậy!!" Người vừa mở cửa, thấy Nam Vân Đình một cước đạp đá xanh thành rãnh, trực tiếp bắt đầu chửi thề. "Nếu không phải gia tay chân lanh lẹ, hôm nay cái thân bản lĩnh này phải trả lại cho tổ sư gia rồi không chừng." Nam Vân Đình nghe người này mở miệng, cũng đưa mắt nhìn qua.

Người nói chuyện thân cao khiêm tốn, bộ dáng thương nhân, đầu búi tóc cao, hai phiết râu cá trê trên miệng nói vì vừa rồi chịu kinh hách mà mềm oặt rũ xuống.

Mà gã râu cá trê này trong lúc Nam Vân Đình đánh giá hắn, cũng dùng ánh mắt thẩm thị Nam Vân Đình.

Chỉ cảm giác trên người Nam Vân Đình được bao bọc bởi một cỗ khí tức cực kỳ sắc bén, nhất thời râu cá trê có chút hối hận vừa rồi nhanh mồm nhanh miệng.

Chỉ nhìn khí chất kia đã không phải người bình thường.

Nếu động thủ, râu cá trê tự nhận không phải đối thủ. "Khụ khụ." Râu cá trê ho nhẹ hai tiếng, trấn tĩnh tâm thần, sau đó tay trái để sau lưng, tay phải đặt trước bụng, ra vẻ đầy bụng kinh luân.

Ăn mặc giống thương nhân, trang mô tác dạng giống thư sinh, mở miệng chửi đổng giống lưu manh, mượn tháp yểm hộ thực chất là trộm mộ.

Nam Vân Đình hiện tại nghiêm trọng hoài nghi tên râu cá trê trước mặt là một bệnh nhân tâm thần phân liệt, chẳng qua hắn không có chứng cứ.

Ngay lúc Nam Vân Đình đang suy nghĩ, râu cá trê mở miệng: "Dám hỏi túc hạ cao tính đại danh?

Tới nơi này làm gì?" Lời hắn vừa hỏi ra, Nam Vân Đình còn chưa kịp trả lời, Nam Viêm cùng các tộc nhân đeo gùi đã xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Nam Viêm nhìn thấy tên râu cá trê trước mặt Nam Vân Đình, trong lòng lập tức sinh ra cảnh giác, tay vẫn buông thõng bên người cũng lặng lẽ mò tới bên hông.

Râu cá trê nhìn thấy cảnh này, người đều tê dại.

Biết người tới bất thiện, hơn nữa bọn Nam Vân Đình ở Bình Sơn phá trận, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo chút mùi đất, cộng thêm sau khi đại khai sát giới, sát khí trên người mọi người tựa như mây đen không tan, làm cho râu cá trê dự cảm mình có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây.

Chờ tộc nhân Nam gia đứng sau lưng Nam Vân Đình, ánh mắt hội tụ trên người râu cá trê, gã cũng không giảng cứu làm bộ làm tịch gì nữa, trực tiếp chắp tay cúi người thi lễ nói: "Xem túc hạ thân thủ bất phàm, chư vị huynh đệ đều phi phàm nhân, tưởng chừng tới nơi này cũng là chuẩn bị 'thải bàn tử' (đạp đĩa), 'giáp lạt ma' (kẹp lạt ma - hợp tác trộm mộ).

Nếu ta nói đúng, vậy không ngại vạch ra đường lối, chúng ta hoặc hứa có thể cùng nhau chi cái 'oa' (nồi) này, đến lúc đó được hoàng bạch chi vật, chia ta một ít là được.

Nếu không thành, túc hạ nói một tiếng, ta hôm nay đánh đường hồi phủ, tuyệt sẽ không tiết lộ nửa câu với bên ngoài.

Trong năm đại tai này, nếu thật sự đao binh tương kiến, thương tổn hòa khí, thì đối với ngươi và ta đều không có chỗ tốt." Tiểu từ của

gã râu cá trê này cứ một câu tiếp một câu.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng: Hắn tốn công phu lớn như vậy, hao phí không ít tinh lực, tài lực ở bên trong, tự nhiên là muốn kiếm chác một chút.

Nhưng nếu đám người Nam Vân Đình này không dễ đối phó, thì hắn cũng sẽ không trực tiếp lên ngạnh kháng.

Dù sao mạng chỉ có một cái.

Nam Vân Đình nghe ra ý tứ của người này, chắp tay đáp lễ nói: "Cải vi thỉnh giáo..." "Dễ nói dễ nói, tại hạ Kim Bất Hoán, được tổ tiên truyền thừa, huynh đệ trên giang hồ để mắt, được cái hỗn danh 'Khoá Tam Kim', dám hỏi túc hạ..." "Tại hạ, Nam Vân Đình." Nam Vân Đình xuất đạo thời gian còn ngắn, mượn danh tiếng Tả Lĩnh, Bàn Sơn, cộng thêm trấn áp Lục Sí Ngô Công mới được chút danh tiếng.

Cái tên Kim Bất Hoán này chỉ sợ không biết mình.

Mà Kim Bất Hoán quả nhiên không làm Nam Vân Đình thất vọng.

Hồi tưởng một hồi lâu, vỗ đùi cái bốp... "Ai da, huynh đệ à, ngươi xem, Lão Kim ta đây cô lậu quả văn rồi, lại là ngay cả đại danh của huynh đệ cũng chưa từng nghe qua.

Đợi lần này đi ra ngoài, nhất định phải hảo hảo nghe ngóng một chút mới được." Kim Bất Hoán giở trò lố lăng này làm cho nội tâm Nam Vân Đình thập phần vô ngữ.

Ngươi không biết thì nói không biết là được, vỗ đùi cái gì chứ.

Còn trở về hảo hảo nghe ngóng.

Tuy rằng có thành phần khách sáo, nhưng nghe thế nào cũng giống như đang nói Nam Vân Đình trên giang hồ vô danh vô tính, không tính là cái gì.

Kim Bất Hoán xuất thân thế gia thương nhân, trừ cái miệng có thể nói người chết thành sống, nhãn lực tự nhiên không kém.

Đám người Nam Vân Đình xác thực bất phàm, nếu không hắn cũng không đến mức lãng phí nhiều nước bọt như vậy.

Về phần danh hiệu "Khoá Tam Kim" trên giang hồ, đó cũng không phải tự nhiên mà có.

Tam Kim cũng không phải vàng, mà là đôi mắt, cái miệng và lỗ tai trên người hắn.

Ba thứ này bất kể là ở dưới đất hay trên mặt đất đều cực kỳ lợi hại.

Đặc biệt là mắt và tai của Kim Bất Hoán, ở trong mộ huyệt thậm chí có thể dựa vào chúng né tránh đại đa số cơ quan.

Đương nhiên, có cơ quan hắn phân biệt xong, phát hiện mình ứng phó không nổi, thì sẽ lui mà cầu thứ yếu, lấy một ít đồ bồi táng tầm thường rồi lui ra khỏi mộ huyệt.

Cũng coi như là một lão thủ.

Tuy rằng xuống mộ không có thu hoạch quá lớn, nhưng cũng chưa từng gặp qua nguy cơ sinh tử.

Có thể nói, Kim Bất Hoán có thể coi xuống mộ là nghề nghiệp ổn định, mỗi lần đều có thể kiếm một khoản nhỏ.

Nhưng nay đã khác xưa.

Hắn gặp đoàn người Nam Vân Đình.

Nếu là trộm mộ tặc bình thường chạm mặt hắn, hắn có thể dựa vào cơ quan thiết trí trong bảo tháp trực tiếp tiễn đối phương đi.

Nhưng hắn không tự tin có thể dựa vào chút cơ quan rách nát kia làm chết bọn Nam Vân Đình, cho nên chỉ có thể nói rõ, nghĩ thầm ăn

được ít nào hay ít đó.

Kim Bất Hoán lần này xuống mộ Nghĩa Dương Vương, thiết kế bảo tháp ba tầng, không chỉ để che mắt người đời, càng là vì trường cửu hạ mộ, tại trong bảo tháp thiết lập ba đạo cơ quan.

Chương 65

Chỉ cần người tới cảnh giác tâm không mạnh như vậy, hắn đều có thể dựa vào ba đạo cơ quan này ám toán đối phương, bất kể đối phương có bao nhiêu người. "Chư vị bằng hữu, bên ngoài này không phải chỗ nói chuyện, còn mời theo ta đi vào, trong bảo tháp này ta có đặt cơ quan liên hoàn, mời chư vị theo sát bước chân ta đi vào trong." Kim Bất Hoán giở trò xong, rốt cuộc cũng nói đến chính đề.

Nam Vân Đình cũng không từ chối, chờ Kim Bất Hoán quay đầu, giơ tay ra hiệu các tộc nhân đi theo.

Mà Kim Bất Hoán thì vừa đi vào trong, vừa cắt đứt dây tế (dây kích hoạt bẫy) trên mặt đất. "Kim huynh dẫn chúng ta đi vào, còn chủ động bại lộ trong tháp có cơ quan, thì không sợ sau khi đi vào, chúng ta gây bất lợi cho ngươi sao?" Nam Vân Đình nhìn động tác của Kim Bất Hoán, cũng mang theo chút tò mò hỏi.

Kim Bất Hoán nghe vậy, đầu cũng không ngẩng đáp: "Lão Kim ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, dựa vào chính là ba thứ: mắt, miệng còn có tai.

Bọn nó giúp ta không ít, cũng bồi ta mấy chục năm rồi.

Ta tin tưởng bọn nó, thắng qua tin tưởng trực giác." Tuy nói như vậy, nhưng Nam Vân Đình có thể cảm giác được Kim Bất Hoán vẫn có chút không buông lỏng.

Dù sao nhiều người như vậy, đặc biệt là những kẻ tùy thời có thể lấy mạng hắn đi theo sau lưng, là ai cũng sẽ không thả lỏng được.

Nam Vân Đình cũng hiểu đạo lý này, cho nên tiếp theo cũng không nói thêm gì.

Thẳng đến khi xuyên qua một cánh cửa, đi tới một nơi tương tự phòng khách.

Chỗ này không gian khá rộng rãi, còn đặt không ít đồ dùng sinh hoạt, hẳn là nơi Kim Bất Hoán nghỉ ngơi hàng ngày. "Ngại quá, Lão Kim ta cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều người tới như vậy, không chuẩn bị bàn ghế gì, đành ủy khuất chư vị một chút." "Không sao." Nam Vân Đình xua tay, dẫn đầu ngồi xuống đất.

Chờ tất cả ngồi xuống, Kim Bất Hoán nhìn Nam Vân Đình mở miệng: "Vân Đình huynh đệ, mạo muội hỏi một chút, cậu làm sao tìm được tới bên này?

Nghe khẩu âm của cậu không giống người ở đây." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu nói: "Nghe nói một số tin tức, vừa khéo tổ tiên truyền xuống một ít thuật pháp phong thủy tương địa, liền dẫn các huynh đệ tới thử thời vận.

Kim huynh thì sao?" Kim Bất Hoán nghe Nam Vân Đình hỏi ngược lại mình, cũng ha ha cười nói: "Lão Kim ta cũng là gặp vận may lớn, vốn định tới đây buôn bán nhỏ, không ngờ vừa đi tới trấn Nghĩa Dương liền đụng phải địa long xoay người (động đất), vương mộ kia bị mở ra một cái lỗ hổng, âm khí phát tán.

Lúc này mới phát hiện nơi này có đại mộ." Vận khí Kim Bất Hoán quả thực cũng tốt.

Cũng là người trên trấn bị âm khí trong mộ tán ra xung đụng phải, cho hắn cơ hội, cho nên mới có bảo tháp ba tầng che mắt thiên hạ này. "Cho nên... trấn Nghĩa Dương tát máu chó..." "Huynh đệ cậu đoán không sai, chính là do Lão Kim ta làm.

Cái trấn kia ở trên đại mộ, đại mộ này lại bị mở một lỗ hổng, không ngừng có âm khí dật tán ra ngoài.

Lâu ngày, âm khí dật tán e rằng có thể làm trấn Nghĩa Dương này biến thành quỷ trấn." Máu chó trấn tà, cộng thêm Kim Bất Hoán dặn dò người trên trấn nhập dạ không ra ngoài, ảnh hưởng của âm khí liền cực nhỏ.

Lại thêm ban ngày ánh mặt trời phổ chiếu, an bài như vậy cũng là tránh cho trấn Nghĩa Dương bị âm khí diệt đoàn.

Kim Bất Hoán không phải đạo sĩ, có thể làm được điểm này đã phi thường không dễ dàng. "Về phần bảo tháp ba tầng này, thì là Lão Kim ta tự bỏ tiền túi mời dân trấn xây dựng.

Một là che mắt người đời, hai là cũng coi như cho bá tánh trấn Nghĩa Dương một cái an ủi tâm lý." Nghe Kim Bất Hoán giải thích, Nam Vân Đình cũng gật đầu.

Việc này tuy khác với suy đoán của hắn, nhưng phải nói Kim Bất Hoán tuy là trộm mộ nhưng cũng coi như chính phái.

Nếu đổi lại người khác, không nói cái khác, cho dù là người Tả Lĩnh phát hiện, phỏng chừng cũng chỉ một lòng trộm mộ, sẽ không quản bá tánh sống chết.

Đổi thành loại người như Trần Bì A Tứ, không trực tiếp tiễn cả trấn đi uống canh Mạnh Bà đã là không tồi rồi.

Nam Vân Đình lại cùng Kim Bất Hoán đàm luận một ít, đại đa số đều là về ngôi mộ này.

Từ miệng Kim Bất Hoán biết được, hắn đã xuống ngôi mộ này, mà lối vào đạo động ở ngay trong bảo tháp này.

Kim Bất Hoán trừ bỏ Tam Kim, cơ bản không có thủ đoạn ứng phó nguy hiểm trong mộ, cho nên xuống mộ cũng là trắng tay, hắn cũng đang chuẩn bị từ từ mưu toan.

Nhưng không ngờ tới bọn Nam Vân Đình xuất hiện.

Đối với việc "hợp hỏa chi oa" (hợp tác chia chác), Nam Vân Đình và Kim Bất Hoán có cùng suy nghĩ.

Vô phi chính là ai xuất lực nhiều, lấy được nhiều.

Nhưng theo quy luật, ai cũng sẽ không tay không trở về là được.

Mà thời gian xuống mộ cũng đã định.

Ngay tại giờ Ngọ, nửa canh giờ sau.

Làm xong quyết định xuống mộ, Nam Vân Đình phân phó các tộc nhân bắt đầu chuẩn bị công cụ xuống mộ cùng hưu dưỡng sinh tức.

Theo cách nói của Kim Bất Hoán, từ đạo động bảo tháp đi xuống liền sẽ gặp nan đề đầu tiên.

Còn về là cái gì, Kim Bất Hoán không biết, hắn chỉ biết có nguy hiểm.

Giờ Ngọ vừa đến.

Nam Vân Đình cầm từ chỗ Nam Viêm một thanh đoản đao, một cây tiếu bổng (gậy) dài hơn một mét cùng một cái đèn đội đầu kiểu cũ, sau đó cùng Kim Bất Hoán dẫn đầu xuống mộ.

Trong mộ, mắt và tai của Kim Bất Hoán có thể khởi tác dụng mấu chốt, mà Nam Vân Đình cũng là người mạnh nhất Nam gia, đủ để ứng phó đại bộ phận nguy hiểm.

Cho nên, chỉ có thể là hắn đi đầu xuống trước, nếu Kim Bất Hoán giở trò khôn vặt, Nam Vân Đình cũng sẽ ở tiền đề bảo đảm tự thân an toàn mà tiễn hắn quy tây.

Bất quá, khả năng đó hầu như không có, tuy rằng thời gian ở chung khá ngắn, nhưng hai người giao lưu phi thường vui vẻ, tương hỗ cũng xưng hô Lão Kim, Vân Đình.

Đây coi như vương bát nhìn đậu xanh, vừa mắt rồi.

Đương nhiên, vương bát là Kim Bất Hoán.

Nếu người không biết, còn tưởng là bạn cũ quen biết đã lâu.

Khác với lần đi Bình Sơn trước.

Lần này Nam Vân Đình từ đạo động tiến vào mộ, tức thì cảm giác thế giới đều yên tĩnh.

Trong mộ đen kịt, ánh đèn đầu chỉ có thể cho Nam Vân Đình nhìn thấy một phần kết cấu dưới đạo động.

Kim Bất Hoán đứng bên cạnh Nam Vân Đình, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe cái gì đó, trong không khí trừ tiếng hít thở cố đè thấp của hai người, chỉ còn lại tiếng gió thỉnh thoảng từ trên đạo động phản lại. "Vân Đình, với thuật pháp phong thủy tương địa của cậu, có thể từ những kiến trúc này nhìn ra chút gì không?" Kim Bất Hoán quay đầu hỏi Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nghe vậy, mượn ánh đèn quan sát bốn phía.

Không gian dưới đạo động này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cho Nam Vân Đình cảm giác phi thường kỳ đặc, cứ như nơi này không phải một khu mộ địa mà là một con phố cổ vậy.

Từ "phố xá" nhìn trái phải hai bên không thấy điểm cuối là nơi nào, nhưng trước, sau, bao gồm vách đá chỗ đạo động bọn họ xuống đều cực cao, được mài giũa cực kỳ bằng phẳng.

Bên trên điêu khắc các loại hoa văn phồn tạp, làm cho Nam Vân Đình nghĩ tới đại lộ thông tới cung điện nơi cửa thành hoàng cung thời cổ, chính là loại cấu trúc này.

Nghĩ đến đây, Nam Vân Đình liền nghĩ tới sinh bình của Nghĩa Dương Vương, cả đời bình thường không có gì lạ, nhưng để hoàn thành giấc mộng hoàng đế, lại không dám tạo phản, cuối cùng lén lút kiến quốc. "Có khi nào... ngôi mộ này được bố cục theo cấu trúc

hoàng cung Lạc Dương thời Hán triều không??" Nam Vân Đình mở miệng hỏi.

Kim Bất Hoán cẩn thận ngẫm nghĩ, gật đầu nói: "Xác thực có khả năng này, bất quá vẫn cần cẩn thận hơn mới phải." Cho dù ngôi mộ này theo bố cục hoàng cung, nhưng Nghĩa Dương Vương cũng sẽ không ngốc đến mức ngay cả cơ quan phòng trộm cũng không bố trí.

Tương phản, để không cho người phá hoại hoàng cung dưới lòng đất của ông ta, Nghĩa Dương Vương nhất định sẽ càng thêm tinh tâm bố trí cơ quan, để hoàng cung dưới lòng đất vĩnh tồn với đời.

Nam Vân Đình hai người đứng tại chỗ đợi một lát, đám Nam Viêm cũng lần lượt từ đạo động xuống dưới.

Chương 66

Kim Bất Hoán không nghe được âm thanh dị thường gì trong mộ, cho nên một đám người liền bắt đầu tiến lên phía bên phải theo suy đoán trong lòng.

Một đường này vô kinh vô hiểm, tương đối bình tĩnh, nhưng khi bọn Nam Vân Đình nhìn thấy cuối con đường, nguy hiểm cũng không còn xa.

Cuối đường là một cái cửa thành thật lớn.

Bên trên treo một tấm biển, viết: "Bạch Hổ Môn".

Vì sớm có suy đoán nên Nam Vân Đình rất nhanh liền nghĩ thông lai lịch Bạch Hổ Môn này.

Thời kỳ Đông Kinh, hoàng cung Lạc Dương có hai cung Nam Bắc.

Nam Cung là nơi hoàng đế cùng quần thần triều hạ nghị chính, kiến trúc bố cục chỉnh tề trật tự, cung điện lầu các san sát nối tiếp nhau.

Bắc Cung chủ yếu là cung thành tẩm cư của hoàng đế và phi tần, địa vị quan trọng hơn Nam Cung, nhân đó kiến trúc cực kỳ hào hoa khí phái.

Cung điện Bắc Cung ít hơn Nam Cung, kiến trúc cũng không quy chỉnh và đối xứng như Nam Cung.

Nam, Bắc cung thành đều có bốn tòa Khuyết môn cùng hướng cùng tên: cửa hai bên có vọng lâu là Chu Tước Môn, đông là Thương Long Môn, bắc là Huyền Vũ Môn, tây là Bạch Hổ Môn.

Bốn cửa củng vệ hai tòa cung điện, có trọng binh canh giữ.

Nam Vân Đình nghĩ đến chỗ này, quay đầu nói: "Nơi này e có đại nguy cơ, đều xốc lại tinh thần, bảo trì cảnh giác." "Vâng." Phân phó một tiếng xong, Nam Vân Đình và Kim Bất Hoán tiếp tục đi về phía trước.

Ai từng tưởng, đi chưa được mấy bước, sắc mặt Kim Bất Hoán liền biến đổi. "Không ổn, có cơ quan, mau lui!!" Lời hắn vừa dứt, trên Bạch Hổ Môn liền có mấy đạo tiếng xé gió truyền ra, mấy mũi tên nỏ nhắm hướng mọi người kích xạ mà đến.

Nam Vân Đình mắt nhanh tay lẹ, nắm chặt thiết bổng (gậy sắt), tay phải dùng lực vung lên liền đánh bay nỏ tiễn ra ngoài.

Đám Nam Viêm cũng mỗi người dùng đoản đao, khiên tay đánh bay nỏ tiễn, tịnh không có ai bị thương.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Nam Vân Đình cảm thấy không ổn, xách Kim Bất Hoán liền chuẩn bị rút.

Trên Bạch Hổ Môn không biết cơ quan gì bị dẫn động, nỏ tiễn như không cần tiền bao phủ về phía mọi người.

Nương theo một trận nổ ầm ầm vang lên, Bạch Hổ Môn lại tự mình mở ra, Nam Vân Đình chỉ thấy một mạt hỏa quang lấp lóe, sau đó một quả cầu lửa lớn trực tiếp kích xạ về phía bên này.

Nam Vân Đình thấy thế, lập tức adrenalin tăng vọt.

Dọc đường tới đây căn bản không có vật che chắn gì, hai bên đường đều bị mài giũa cực kỳ bằng phẳng, căn bản không có yểm thể khả ngôn.

Đối phó mưa tên, các tộc nhân Nam gia xả cái gùi sau lưng xuống, lớp vỏ đặc thù bên trên tổ hợp lại so với thảo thuẫn của Tả Lĩnh cũng không yếu hơn.

Nhưng đối mặt quả cầu lửa kia thì vạn vạn không được.

Nam Vân Đình trái phải suy tư, trực tiếp nhảy ra sau, đem thiết bổng trong tay hung hăng cắm xuống mặt đất. "Đang" một tiếng.

Thiết bổng dưới lực đạo của Nam Vân Đình lại giống như cái cọc, vững vàng định trên mặt đất. "Lùi lại!!!" Nam Vân Đình hét lớn một tiếng.

Nghe thấy âm thanh, các tộc nhân liền lập tức giơ gùi, hai ba người một tổ lùi lại.

Sự việc phát sinh đột ngột, tuy tộc nhân Nam gia phản ứng cực nhanh, nhưng Nam Vân Đình vẫn nhìn thấy có ba người vì phản ứng không kịp bị mưa tên bắn thành nhím.

Tuy biết xuống mộ nên là như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn cứ khó chịu.

Nhưng hiện tại không phải lúc thương cảm, khi đoàn người Nam Vân Đình chặn tên lùi về sau, quả cầu lửa cũng đã bay đến gần. "Oanh long long" một tiếng vang thật lớn.

Cầu lửa đâm thẳng vào cây thiết tiếu bổng Nam Vân Đình cắm trên mặt đất, lực trùng kích cường đại khiến thiết tiếu bổng nháy mắt bắt đầu dịch về phía sau.

Nhưng cũng may, chất lượng thiết tiếu bổng này phi thường không tồi, cho dù không ngăn được lực trùng kích kia, cũng dỡ xuống hơn nửa lực đạo của cầu lửa, cũng cưỡng ép thay đổi phương hướng bay của nó.

Đại hỏa cầu vốn lao thẳng đến mọi người, dưới ảnh hưởng của tiếu bổng, đâm lên đỉnh mộ đạo phía trên, sau đó diễn màn nhảy ngang trên dưới, cuối cùng mất đi động lực.

Có đại hỏa cầu này tồn tại, áp lực của bọn Nam Vân Đình giảm đi

không ít.

Nhưng đây cũng không phải kế lâu dài, bởi vì Nam Vân Đình phát hiện đại hỏa cầu kia trong quá trình thiêu đốt thể tích đang không ngừng thu nhỏ.

Nghĩ đến, nguyên nhân căn bản nó có thể duy trì thiêu đốt chính là bản thân nó.

Cho nên, phải giải quyết cơ quan trên Bạch Hổ Môn khi hỏa cầu còn ở đó mới được. "A Viêm, tiếu bổng!" Nghĩ đến đây, Nam Vân Đình cũng không tiếp tục trì hoãn, đòi tiếu bổng từ Nam Viêm, giắt sau lưng liền xông về phía Bạch Hổ Môn.

Mưa tên tuy mật, nhưng bách mật chung có nhất sơ.

Khả năng quan sát của Nam Vân Đình đủ cường đại, năng lực phản ứng đồng dạng không kém.

Trong mưa tên, mượn Du Long Bộ, Nam Vân Đình cả người hóa thân du long trong nước, tả hữu hoành na, thân mình hạ thấp, xa xa nhìn lại cả người hắn tựa như bay sát mặt đất. "Mẹ ơi, đây còn là người sao." Kim Bất Hoán được tộc nhân Nam gia hộ ở sau người, nhìn thấy Nam Vân Đình tật trì trong mưa tên, tròng mắt đều sắp trừng ra ngoài.

Hắn lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chuyện thái quá thế này.

Tiếng tên xé gió, tiếng rơi xuống đất liên miên bất tuyệt, Kim Bất Hoán căn bản không có cách nào từ trong nhiều tạp âm như vậy tìm ra biện pháp trực tiếp giải quyết cơ quan này.

Nếu là hắn tự mình xuống đây, phỏng chừng lúc đợt tên cảnh cáo đầu tiên hắn đã chuồn êm rồi, đâu có giống hiện tại thế này, tiến không được lùi không xong.

Còn nói vì vừa rồi đội ngũ Nam gia xuất hiện thương vong mà khinh thị đối phương ư?

Kim Bất Hoán cảm thấy chính mình không có tư cách kia.

Vừa rồi nếu không phải Nam Vân Đình xách hắn nhanh chóng lùi lại, hắn hiện tại sớm thành con nhím rồi.

Nam Vân Đình đâu biết Kim Bất Hoán trong lòng não bổ thế nào, vừa rồi sự phát đột nhiên, nếu không phải Kim Bất Hoán ở ngay bên cạnh thì Nam Vân Đình cũng sẽ không tốn công phu đi cứu hắn.

Nếu có thể làm lại, Nam Vân Đình thà đi cứu tộc nhân nhà mình.

Dù sao Nam gia hiện tại đã xuống dốc, người hắn tuyển ra xuống mộ tuy nói là gánh hát rong, lùn tử bên trong chọn người cao, nhưng không thể chối cãi những người này đều là tinh nhuệ trong các tộc nhân Nam gia.

Nam gia muốn phát triển thành thế gia, không có người khẳng định không được.

Đối với việc này, trong lòng Nam Vân Đình cũng có kế hoạch của mình, nhưng hiện tại muốn thực thi vẫn là quá sớm.

Mưa tên vẫn không dừng, mật độ so với Ông Thành còn hơn chứ không kém.

Nhưng trình độ này còn chưa đủ để giữ chân Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình một đường đột phá mạnh mẽ, ngay khi đến gần Bạch Hổ Môn, thân thủ ra sau vơ lấy, rút tiếu bổng từ sau lưng ra, làm thành tiêu thương ném về phía tường thành.

Tiếu bổng một đầu cắm vào tường thành, dưới sự gia trì cự lực của Nam Vân Đình, giống như dao cắm vào đậu hũ dễ dàng.

Nam Vân Đình thấy thế cũng không do dự, một cái xoay người

đến dưới tường thành, dưới chân dùng một chút lực, cả người nhảy lên thật cao, chộp lấy tiếu bổng. "Hát a!!!" Hoặc là để đề khí, hoặc là vì cái khác, Nam Vân Đình bạo a một tiếng, cả người như đánh đu, đung đưa trên tiếu bổng, mượn một cỗ lực đạo vung ra.

Nam Vân Đình đằng không mà lên, trên tường thành liên tục mượn lực vài lần, cuối cùng đáp xuống cổng thành lầu.

Cũng là may mắn.

Chương 67

Lúc Nam Vân Đình đu lên, lách vào khoảng trống của mưa tên, khiến hắn không trở thành bia sống.

Mà Nam Vân Đình vừa đáp xuống cổng thành lầu, chỉ nhìn xuống một cái liền thấy được một màn cực kỳ quỷ dị.

Trên tường thành, hơn trăm binh sĩ tay cầm cung nỗ, thân khoác giáp trụ xếp thành hai hàng, đang không ngừng nạp tên, bắn tên, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Động tác kia, bộ dáng cùng độ phối hợp...

Nơi đó có một lính truyền lệnh huy vũ hai lá cờ nhỏ, đang chỉ huy binh sĩ bắn tên.

Đâu có một chút ý tứ cơ quan nào?

Lại nhìn bên mộ đạo, đám Nam Viêm đang chống gùi đề phòng mưa tên liên miên bất tuyệt, đại hỏa cầu kia vẫn đang không ngừng thiêu đốt, chỉ là càng ngày càng nhỏ.

Nam Vân Đình rút đoản đao, từ trên cổng thành lầu nhảy xuống, ngay trong nháy mắt hắn nhảy xuống, trực tiếp kinh động đám binh sĩ kia. "Địch tập!" Không biết là tên nào hét lớn một tiếng, đám cung nỗ thủ kia lập tức có phản ứng, buông đoản cung kình nỗ, quay đầu rút đao chém về phía Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình thấy thế cũng không lùi bước, hắn muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Những binh sĩ này đều mặc giáp trụ thời Đông Kinh, sống linh hoạt hiện lại còn nói chuyện, ở trong ngôi mộ tối tăm không ánh mặt trời này ngốc hơn ngàn năm một chút biến hóa cũng không có, tổng

không có khả năng đều ăn thuốc trường sinh bất tử đi. "Đang!" Khi một binh sĩ rút đao chém về phía Nam Vân Đình, Nam Vân Đình trước tiên rút đoản đao chiêu giá, tiếu bổng trực tiếp quét về phía đầu đối phương. "Bành" một tiếng buồn tẻ.

Đầu tên binh sĩ kia dưới cú quét này của Nam Vân Đình trực tiếp bẹp xuống, cái gì đỏ trắng văng khắp nơi.

Nam Vân Đình kinh ngạc đến ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: "Không phải thật sự có thuốc trường sinh bất tử chứ, nhiều người như vậy... chẳng lẽ Nghĩa Dương Vương này làm bán sỉ?" Máu và óc kia, cùng biểu tình của binh sĩ xung quanh đều vô cùng chân thực.

Do không được Nam Vân Đình không nghĩ nhiều.

Tuy biết thế giới đạo mộ rất thái quá, nhưng có cần thái quá như vậy hay không. "Giết hắn!!" Trong lúc Nam Vân Đình hồ tư loạn tưởng, các binh sĩ khác cũng đã sát tới.

Hỗn loạn...

Chiến đấu bắt đầu rồi.

Nam Vân Đình dựa vào thân pháp cùng sự tăng phúc cường đại của Hoán Long Kinh, đối mặt hơn trăm kẻ địch mảy may không sợ hãi, đoản đao tiếu bổng tả hữu khai cung, trong khoảnh khắc liền giết đầu người cuồn cuộn, máu chảy thành sông.

Mà đám người Nam Viêm cảm giác mưa tên đã dừng, cũng nhanh chóng tiếp cận Bạch Hổ Môn.

Vừa tới gần bên này, Nam Vân Đình ở bên trên liền trực tiếp phi một cước, đạp tên lính truyền lệnh đang múa cờ xuống tường thành. "A!" Lính truyền lệnh bị đạp xuống tường thành, thảm thiết kêu trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó nháy mắt rơi tự do, ngã xuống trước mặt đám người Nam Viêm.

May mắn tường thành này độ cao không lớn, lính truyền lệnh này tịnh không có trực tiếp ngã thành một đống thịt nát.

Đám Nam Viêm dựa vào đèn đầu, nhìn thấy thi thể một "cổ nhân" rơi xuống như vậy cũng đều có chút phát mông.

Nhưng bọn họ dù sao không có bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ biết Nam Vân Đình gặp rắc rối, từng người lấy ra dây thừng móc câu, bắt đầu leo lên trên.

Mà Kim Bất Hoán thì hoàn toàn bất đồng.

Kim Bất Hoán đổ cái đấu này nhiều năm như vậy, không một trăm thì cũng có mấy chục, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy người sống ở trong mộ.

À, nếu không tính đám trộm mộ.

Đám Nam Viêm lợi dụng móc câu dây thừng leo lên tường thành, sau khi nhìn thấy Nam Vân Đình đang chém giết với một đám người mặc giáp trụ, cũng không do dự, rút đoản đao ra gia nhập chiến đoàn.

Nhưng Nam Vân Đình lại cảm giác không đúng lắm, chuyện này căn bản giải thích không thông.

Trừ phi dưới lòng đất này không phải là mộ Nghĩa Dương Vương gì đó, mà là một thế giới song song, nếu không bức tường thành này, một hai ngàn năm trôi qua rồi, đám binh lính này sao còn sống được?

Có chút quá vô lý.

Đợi đám Nam Viêm gia nhập chiến đoàn, Nam Vân Đình cũng có thời gian thở dốc, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Trường sinh bất tử dược tuyệt đối không thể nào.

Nếu không Thủy Hoàng Đế cũng sẽ không anh niên tảo thệ.

Mà cơ quan đặc thù cũng không có khả năng, hắn vừa mới nghe

được đám binh lính này mở miệng nói chuyện, hơn nữa động tác hình thái đều y như người thật.

Vậy thì, cuối cùng chỉ có một khả năng. "Huyễn cảnh!!" Hoặc là huyễn trận!

Chỉ có giải thích này là hợp lý nhất.

Nam Vân Đình mang trong mình Long Vương huyết mạch, huyễn cảnh bình thường căn bản không thể lừa được hắn, nếu tất cả những thứ này thật sự chỉ là huyễn cảnh, vậy thì chỉ có một khả năng.

Nơi này bị bố trí một loại huyễn trận cực kỳ cường đại, đặc biệt đến mức ngay cả hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ngay lúc hắn xuống đây, cũng đã tiến vào trong huyễn trận rồi.

Tù Long Trận Thư có ghi chép.

Huyễn trận chỉ những trận pháp mê hoặc tâm thần con người để đạt được mục đích gây thương tổn, trong huyễn trận thật giả lẫn lộn, đủ loại ảo tưởng di man trong đó.

Nó có thể mê hoặc tâm thần, thần kinh, thậm chí sinh mệnh.

Nếu ngươi bị giết chết trong huyễn trận, cho dù thân thể ngươi không thật sự chết ở đây, nhưng đại não ngươi cũng sẽ phán định ngươi tiến vào trạng thái chết giả, thời gian lâu dần, nước gạo không vào, sẽ dần dần đi đến cái chết thật sự.

Nếu là như vậy, ba tộc nhân vừa mới chết kia, rất có khả năng đã tiến vào trạng thái chết giả.

Nhưng hiện tại, đây chỉ là suy đoán của Nam Vân Đình mà thôi, chung quy vẫn phải đi kiểm chứng.

Muốn phá giải huyễn trận, người khác có lẽ làm không được, nhưng không đại biểu Nam Vân Đình làm không được.

Đoản đao trong tay xoay chuyển, Nam Vân Đình trực tiếp rạch một đường trên ngón trỏ tay trái, máu tươi trong nháy mắt chảy ra.

Nam Vân Đình liền cảm giác không gian xung quanh nổi lên từng trận gợn sóng, có khả năng sắp tan biến, nhưng chỉ là khả năng, cũng không thật sự tan biến.

Ngay sau đó, hắn đem máu bôi lên giữa hai lông mày của mình, sau đó mở mắt ra lần nữa.

Trong nháy mắt đó, cảnh tượng trước mắt Nam Vân Đình đột nhiên thay đổi.

Binh lính không còn, Bạch Hổ môn cũng biến mất.

Thay vào đó là mộ đạo dài dằng dặc, cùng với một cánh cửa mộ khổng lồ đầy rỉ sét.

Nam Vân Đình nhìn thấy đám người Nam Viêm đang đứng trước cửa mộ này, chém giết với "kẻ địch" trong không khí, trong mộ đạo phía sau, đoàn hỏa cầu kia vẫn chưa biến mất, nhưng cũng cháy gần hết rồi.

Kim Bất Hoán dựa lưng vào vách mộ đạo, nhìn xuống chân, đang hoài nghi nhân sinh.

Ba tộc nhân vốn bị bắn thành con nhím, lúc này đang nằm im lìm trong mộ đạo, nếu không phải lồng ngực thỉnh thoảng phập phồng một chút, nói không chừng Nam Vân Đình sẽ cho rằng bọn họ đã chết rồi.

Nam Vân Đình lúc này sau khi thu hết thảy vào đáy mắt, không có ý định đánh thức đám Nam Viêm, xoay người đi về phía cửa mộ.

Cửa mộ bị rỉ sét bao phủ, nếu muốn mở ra cũng cần tốn chút công phu, nhưng nếu không mở ra, huyễn trận sẽ không dừng lại.

Mà Nam Vân Đình không cho rằng nơi này sẽ có cơ quan mở cửa gì đó, cho nên chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Chương 68

Cũng may, trong tay Nam Vân Đình có một cây tiếu bổng (gậy).

Ngay khi hắn chuẩn bị tìm một khe hở, dùng tiếu bổng cạy cửa ra, thì cảnh tượng trước mắt đám Nam Viêm dần dần thay đổi.

Trong huyễn cảnh của bọn họ, sau khi dọn dẹp sạch sẽ hơn trăm tên địch nhân, đang chuẩn bị hội tụ về phía Nam Vân Đình thương nghị hành động tiếp theo, liền nhìn thấy có một tráng hán khôi ngô, tay cầm búa khai sơn chém về phía Nam Vân Đình.

Mà bọn họ nhìn thấy "Nam Vân Đình" vừa mới tiếp xúc liền bị đánh bay ra ngoài, mắt thấy sắp táng thân dưới búa khai sơn.

Đám Nam Viêm cũng không có thời gian hoài nghi đây là thật hay giả, nhìn thấy màn này, mắt đều sắp trừng ra ngoài, Nam Kim ở khoảng cách gần nhất trực tiếp vung đoản đao, đâm về phía sau ót "tráng hán khôi ngô" kia.

Mà Nam Vân Đình đang chuẩn bị cạy cửa, cảm giác có một luồng gió từ sau ót ập tới, lập tức cúi người xuống, tránh thoát một kích này của Nam Kim. "Hả??" Nam Vân Đình nhíu mày, cảm thấy việc này cũng không đơn giản, nhưng Nam Kim một kích không thành, đã phối hợp với Nam Viêm tung cho hắn một đòn liên hoàn.

Nam Vân Đình lập tức nghĩ thông suốt là chuyện gì xảy ra.

Hóa ra huyễn cảnh này muốn mượn tay tộc nhân giết mình a.

Nếu là như vậy, Nam Vân Đình cũng có thể hiểu được tại sao đám gia hỏa này lại mang bộ dáng như bị cướp vợ mà liều mạng với hắn. "Vừa vặn, hôm nay để ta xem thành quả tu tập của các ngươi!" Nam Vân Đình tạm thời từ bỏ ý định cạy cửa.

Xoay đầu bắt đầu ngạnh kháng công kích của các tộc nhân.

Nam Kim vừa công kích hắn, vừa la hét om sòm. "Chết đi!!" Nam Vân Đình tuy rằng không biết bọn họ nhìn thấy cái gì, nhưng cũng biết không xử lý tốt bọn họ, mình đừng hòng cạy cửa.

Nam Vân Đình tay phải nắm tiểu bổng, ngón trỏ tay trái bóp đến trắng bệch, chỉ chờ thời cơ vừa đến, liền đem Long Vương huyết bôi lên mi tâm đám người Nam Viêm.

Nhưng lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực rất tàn khốc.

Nam Vân Đình vừa mới một cước đạp ngã Nam Kim, còn chưa kịp bôi máu lên, Nam Viêm liền hoành đao đâm tới.

Mà lại chuẩn bị bôi máu, lại có tộc nhân công tới.

Mấy lần như vậy, Nam Vân Đình cũng đại khái đoán được bọn họ nhìn thấy cái gì, đoán chừng mình bị huyễn cảnh biến thành kẻ địch nào đó, bôi máu bị huyễn cảnh xấu hóa thành trảm thủ.

Nếu không, đám Nam Viêm cũng sẽ không tận tâm kiệt lực ngăn cản Nam Vân Đình như vậy.

Cứ thế này mãi cũng không được.

Tuy rằng Nam Vân Đình có thể ứng phó, nhưng cứ giằng co ở đây chung quy không phải kế sách, trong chốc lát, hắn liền nghĩ tới một biện pháp khác.

Long Vương huyết phá huyễn cảnh, cũng không nhất định phải bôi lên mi tâm người ta, bỉnh thừa ý tưởng "quăng lưới bắt cá", Nam Vân Đình cắn răng, quyết tâm, trực tiếp mượn đoản đao rạch nát lòng bàn tay trái, vận khí huyết.

Vết thương nơi lòng bàn tay Nam Vân Đình máu chảy không ngừng.

Tay trái huy động, Long Vương huyết văng ra tứ phía, rơi xuống đỉnh đầu hoặc là trên mặt đám tộc nhân Nam gia...

Đồng dạng, giờ khắc này, trước mặt bọn họ, tường thành gì đó đều biến mất, tráng hán khôi ngô cũng mất tung ảnh.

Chỉ có Nam Vân Đình vì cưỡng ép lợi dụng vận khí huyết phóng máu mà hơi có chút thoát lực.

Nhưng một cái vung tay này, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể dính "mưa móc", Nam Viêm bọn họ sau khi tỉnh táo lại, nhìn thấy những tộc nhân vẫn còn hãm trong huyễn cảnh không thể tự kiềm chế đang lao về phía Nam Vân Đình chém giết, cũng vội vàng động thủ bắt người.

Cũng may, kế hoạch "quăng lưới" của Nam Vân Đình đã thành công, những tộc nhân không dính được máu bị đám Nam Viêm khống chế lại, sự tình cũng dễ giải quyết. "Tộc trưởng, ngài... vẫn ổn chứ?" Nam Viêm đi đến bên cạnh Nam Vân Đình, đưa tay muốn đỡ một cái, nhưng Nam Vân Đình lại xua xua tay. "Ta không sao, các ngươi qua bên kia, đem ba người kia đến bên này." Nam Vân Đình chỉ vào ba tộc nhân vẫn còn đang nằm ngay đơ, mở miệng nói.

Nam Viêm quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ba tộc nhân rơi vào trạng thái chết giả.

Không cần Nam Vân Đình giải thích gì nhiều, Nam Viêm vẻ mặt vui mừng mang người chạy ra ngoài.

Không có ai để ý đến Kim Bất Hoán đang nhìn xuống chân hoài nghi nhân sinh, lúc này hắn vẫn còn hãm trong huyễn cảnh không thể tự thoát ra được.

Đợi sau khi Nam Vân Đình đem từng tộc nhân bị khống chế lôi từ trong huyễn cảnh ra, mấy người Nam Viêm cũng khiêng ba tộc nhân

chết giả kia qua.

Nam Vân Đình nhìn một cái, chà, còn có người quen cũ.

Trong ba tộc nhân chết giả này, có một người chính là lần trước được Nam Vân Giang xả thân cứu giúp, tử lý đào sinh - Nam Dương.

Xuống mộ hai lần, hai lần chết đi sống lại.

Đây có tính là con ruột của ông trời không a?

Chẳng lẽ ở thế giới này, Nam Dương cũng là một trong những nhân vật chính??

Đối với người chết giả, phương thức đánh thức hợp lý và đơn giản nhất chính là "vật lý trị liệu".

Vết thương trên tay trái Nam Vân Đình đã ngừng chảy máu, đang chậm rãi khép lại, nhưng vết máu trên tay cũng không hoàn toàn khô cạn, cho nên... "Đắc tội!!" Nam Vân Đình giơ tay trái lên, hướng về phía trán ba người Nam Dương vỗ xuống.

Cự lực cộng thêm Long Vương huyết, dưới song trọng công kích. "Bốp bốp bốp" ba tiếng vang, ba người này đều bị dọa giật mình một cái, cứ như người đang ngủ say bỗng nhiên bừng tỉnh.

Sau đó, mắt ba người Nam Dương đột nhiên mở ra, trong nháy mắt đó, đám người Nam Viêm đều là vui mừng lẫn lộn. "Ta bị làm sao vậy, ta nhớ vừa rồi..." Nam Dương dưới sự nâng đỡ của các tộc nhân bên cạnh ngồi dậy, có chút khó hiểu mở miệng hỏi.

Hắn nhớ vừa rồi mình hình như đã chết rồi.

Nhưng hiện tại đau đớn trên trán làm cho hắn lại cảm giác mình hình như vẫn chưa chết.

Đám người Nam Viêm cũng không có ham muốn giải thích cho hắn, dù sao bọn họ vừa rồi bởi vì cái huyễn cảnh kia mà dĩ hạ phạm

thượng, đánh hội đồng Tộc trưởng nhà mình.

Nói ra mất mặt lắm.

Đối với tâm tư của mấy người, trong lòng Nam Vân Đình rõ ràng, nhưng hắn cũng không truy cứu cái gì.

Nhưng cái gì cần nói vẫn phải nói.

Nam Vân Đình suy nghĩ một chút, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói: "Đều nhớ kỹ giáo huấn lần này, lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

Nhớ kỹ, ta không muốn khiêng thi thể các ngươi trở về." "Vâng." Đám người Nam Viêm gật đầu đáp.

Chung quy vẫn là chịu thiệt do thiếu kinh nghiệm, lần này còn tốt, chỉ là huyễn cảnh mà không phải loại cơ quan tuyệt hộ như Ông Thành, lần sau ai có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Tại loạn thế này, thứ đáng giá nhất là người, thứ không đáng giá nhất cũng là người.

Có người vì một miếng ăn mà ngươi chết ta sống.

Có người lại vì lợi ích đem vô số người đẩy xuống vực sâu.

Trên thế giới này, Nam Vân Đình để ý không ngoài người nhà, tộc nhân.

Hiện tại hắn dẫn tộc nhân sinh lý lai tử lý khứ (vào sinh ra tử), là vì sự phát triển của Nam gia.

Mà nếu đợi phát triển đi vào quỹ đạo, Nam Vân Đình cũng sẽ khởi động kế hoạch tiếp theo.

Đây là một đường phân cách không có tình cảm.

Chương 69

"Một, hai, đẩy!!" Đợi đến khi đám người Nam Vân Đình nghỉ ngơi một lúc sau, cũng rốt cuộc ra tay với cửa mộ.

Lợi dụng tiếu bổng, cộng thêm mọi người đỉnh lực hiệp trợ, cửa mộ này cũng từng chút một bị đẩy ra.

Cửa mộ vừa mới đẩy ra, Nam Vân Đình liền ngửi thấy một mùi hôi thối khó ngửi, bất đắc dĩ bịt mũi miệng.

Bị mùi hôi thối này hun một cái, Kim Bất Hoán còn đang ở trong huyễn cảnh rùng mình một cái, tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn cửa mộ bị đẩy ra cùng với một mảng đen ngòm bên kia cửa mộ.

Cả người cũng có chút ngẩn ngơ.

Tiến lên, nhịn sự khó chịu mở miệng hỏi: "Vân Đình... này... này là chuyện gì xảy ra, vừa rồi rõ ràng tôi nhìn thấy..." Kim Bất Hoán đang định nói, hắn vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Bạch Hổ môn còn có thi thể binh lính cổ đại kia, sao chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Nam Vân Đình chậm rãi mở miệng nói: "Là huyễn cảnh." "Huyễn cảnh??" Kim Bất Hoán có chút kinh ngạc, xuống mộ nhiều lần như vậy, huyễn cảnh hắn cũng từng gặp, chẳng qua đó đều là chút trò trẻ con, mượn sự thần kỳ của thiên nhiên và một số kỳ môn chi thuật làm ra.

Đâu có gặp qua loại như hôm nay.

Bạch Hổ môn, thi thể...

đều chân thực như vậy. "Nặc, nhìn kia." Nam Vân Đình cầm đèn pin, chiếu lên một tấm bia đá đặt chính giữa bên trong cửa.

Trên bia đá khảm mấy viên đá kỳ quái.

Hình thức sắp xếp cũng vô cùng đặc biệt. "Có lẽ là được cao nhân chỉ điểm, Nghĩa Dương Vương này bố trí một tầng huyễn trận trong mộ đạo, ngay khoảnh khắc ông đả thông đạo động, huyễn trận đã khởi động rồi." Từ bên ngoài nhìn, nơi này chính là Bạch Hổ môn của hoàng cung Lạc Dương, nhưng ai cũng nghĩ được, dưới lòng đất này không có không gian lớn như vậy để Nghĩa Dương Vương làm phiên bản hoàng cung Lạc Dương.

Cho nên, Nghĩa Dương Vương liền nghĩ đến phương thức dùng huyễn trận, thành tựu giấc mộng hoàng cung của chính mình.

Cũng chính là "số dư không đủ, huyễn trận đến bù", mặc kệ như thế nào, phong thái nhất định phải có đủ.

Đại khái chính là như vậy.

Kim Bất Hoán nghe Nam Vân Đình giải thích xong cũng trầm mặc.

Ai có thể nghĩ tới chứ.

Lúc hắn vừa nhìn thấy thi thể binh lính kia, đã liên tưởng đến cái gì?

Có lẽ, hắn cũng cho rằng trường sinh bất tử dược xuất hiện, thậm chí nghĩ tới sau khi mình ăn trường sinh bất tử dược xong thì nên hưởng thụ như thế nào. "A Viêm, cạy mấy cục đá bên trên xuống mang đi, bia đá đập nát." Nam Vân Đình mặc kệ Kim Bất Hoán nghĩ như thế nào, trực tiếp để Nam Viêm động thủ cạy mấy viên đá kỳ đặc kia xuống, đập nát bia đá.

Huyễn trận này tuy rằng lợi hại, nhưng lợi hại không phải bản thân huyễn trận.

Nếu không phải mấy cục đá kia, Nam Vân Đình mang trong mình Long Vương huyết mạch hoặc giả căn bản sẽ không bị huyễn trận vây khốn.

Đây chính là một món đồ tốt a.

Sau này bố trí một cái bên ngoài tộc địa gia tộc, phối hợp với Âm Hòe Mộc mang từ Bình Sơn ra, cho dù quân đội cũng công không vào được. "Vậy...

Vân Đình, chúng ta còn muốn tiếp tục đi về phía trước không?" Kim Bất Hoán có chút muốn rời đi.

Mới bắt đầu đã kích thích như vậy.

Trái tim nhỏ bé của hắn có chút chịu không nổi.

Nam Vân Đình thấy bộ dạng này của hắn, cũng a a cười một tiếng: "Lão Kim, nếu ông không muốn đi vào thì cứ ở lại đây đi, ta ngược lại muốn nhìn xem, hoàng cung của Nghĩa Dương Vương này, rốt cuộc là cái dạng gì." Sau đó, hắn quay đầu nhìn Nam Thủy: "A Thủy, ngươi dẫn mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, ta với A Viêm, A Kim đi vào trước, sau nửa khắc đồng hồ, nếu không có dị dạng, các ngươi lại đi theo vào." "Vâng." Nam Vân Đình nói xong liền đi về phía cửa mộ, không cho Kim Bất Hoán thời gian do dự.

Thấy vậy, Kim Bất Hoán cũng thay đổi sự trù trừ bất định trước đó.

Cắn răng một cái, dậm chân, trực tiếp đuổi theo Nam Vân Đình.

Sau khi trải qua sự kiện huyễn trận vừa rồi, Nam Vân Đình đối với cái mộ Nghĩa Dương Vương này càng thêm cảm thấy hứng thú.

Huyễn trận kia ngược lại không có gì đặc thù, thậm chí phẩm giai của nó trong Tù Long Trận Thư chỉ có thể coi là trung thượng, nhưng cho dù phẩm giai không cao, dưới ảnh hưởng của mấy cục đá kỳ dị kia, lại có thể khiến ngay cả Nam Vân Đình cũng bất tri bất giác trúng chiêu.

Đủ thấy sự thần kỳ của mấy cục đá kỳ dị kia.

Nghĩa Dương Vương này có được những viên đá kỳ dị này, lại lãng phí chúng vào một cái huyễn trận phẩm giai không cao ở bên ngoài.

Điều này thực sự làm cho người ta cạn lời.

Có câu thành ngữ nói thế nào nhỉ, "bạo điễn thiên vật" (phí phạm của trời).

Nói chính là hành vi này của Nghĩa Dương Vương.

Muốn làm mộ của mình thành quy cách ngang hàng với hoàng cung Lạc Dương, nhưng mà hầu bao eo hẹp, cho nên dùng huyễn trận gom góp cho đủ số.

Không thể không nói.

Đây là một ý tưởng rất thần kỳ.

Nếu Hiến Vương biết hành vi của Nghĩa Dương Vương, không biết có bò ra từ trong quan tài, like cho Nghĩa Dương Vương một cái hay không.

Quay lại chuyện chính.

Nam Vân Đình dẫn theo ba người Nam Viêm tiến vào bên trong cửa mộ, không ngoài dự đoán lại gặp một mộ đạo dài dằng dặc.

Có lẽ do huyễn trận đã bị hủy, trên dưới mộ đạo này cũng không có trang trí gì đặc biệt, hai bên vách mộ thậm chí còn vì địa xác vận động mà sinh ra vết nứt không quy tắc.

Cơ quan gì đó, đám Nam Vân Đình không gặp.

Bảo vật, minh khí gì đó, càng là không có.

Cứ như vậy, Nam Vân Đình không thể không nghi ngờ, Nghĩa Dương Vương này có phải nghèo đến mức không có đồ bồi táng, tất cả trong mộ đều dùng huyễn trận gom góp hay không.

Còn đừng nói, thật sự có khả năng này.

Đám Nam Vân Đình đi một đường tới đây, đừng nói đồ bồi táng, cho dù là trường minh đăng cũng chưa thấy một cái.

Ngay cả Kim Bất Hoán kiến thức rộng rãi, cũng đều thầm oán thầm trong lòng.

Nhưng ngay lúc này, Nam Vân Đình đột nhiên mở miệng hỏi Kim Bất Hoán: "Lão Kim, đối với hoàng cung Lạc Dương, ông biết được bao nhiêu?" Nghe Nam Vân Đình hỏi mình, Kim Bất Hoán cũng ngắn ngủi ngẩn ra một chút, lập tức mở miệng nói: "Hiểu biết một chút thôi, nhưng không nhiều lắm." "Vậy ông có biết, hoàng cung Lạc Dương này, nơi nào dùng để cất giữ vàng bạc bảo vật không?" Nam Vân Đình nói như vậy, Kim Bất Hoán lập tức hiểu ra: "Thái Thương cung Vĩnh An, Võ Khố, Nội khố Bắc cung cùng với Quốc khố Nam cung." Thời kỳ Đông Kinh này, Thái Thương chính là kho lương, Võ Khố chính là kho vũ khí, chúng có thể nói là mệnh mạch của cả quốc gia lúc bấy giờ.

Mà Nội khố Bắc cung là tiền riêng của hoàng đế, dùng để bình thường ban thưởng phi tử và hoàng tử công chúa, cũng có không ít bảo vật hiếm lạ tồn tại trong đó.

Quốc khố Nam cung, cái đó thì không cần nói nhiều. "Nếu Nghĩa Dương Vương xây dựng mộ của mình theo cấu trúc hoàng cung, vậy thì số vàng bạc bảo vật kia, ông ta cũng nhất định sẽ xử lý theo phương thức của hoàng cung." Nam Vân Đình chắc chắn nói, "Cho dù Nghĩa Dương Vương có nghèo đi nữa, trong mộ có sạch sẽ đi nữa, trong kho này cũng sẽ không phải một chút đồ đạc cũng không có." Đương nhiên ha, cũng có một loại khả năng.

Nghĩa Dương Vương nghèo rớt mồng tơi, trong bảo khố cũng bị bố trí huyễn trận, ngụy trang ra bộ dáng mình rất có tiền.

Bất quản bên trong bảo khố là huyễn trận hay là bảo vật, Nam Vân Đình đều sẽ có thu hoạch.

Loại đá kỳ dị kia, hắn không hiểu là cái gì, nhưng chỗ lợi hại của nó, Nam Vân Đình đã thiết thực cảm nhận qua.

Cũng may trận pháp mà Nghĩa Dương Vương hoặc thuật sĩ hắn tìm đến lấy ra không quá lợi hại, có chút bôi nhọ loại đá kỳ dị này.

Nếu không thì, cổ mạc Nam Vân Đình chính mình đều phải táng thân tại đây.

Chương 70

Lại đi về phía trước một đoạn, mượn ánh sáng đèn pin quét ngang trái phải, Nam Vân Đình cảm giác được tầm mắt của mình bỗng nhiên khoáng đạt.

Nghiễm nhiên là đã đi ra khỏi mộ đạo.

Dựa theo suy đoán trước đó, sau Bạch Hổ môn chính là cung điện, chẳng qua, tạm thời không biết đây coi là Nam cung hay Bắc cung mà thôi.

Mà sau khi đi ra khỏi mộ đạo, Nam Vân Đình có thể cảm giác rõ ràng, chất địa mặt đất dưới chân đã thay đổi.

Trong mộ đạo đi một đường qua đây đều là những tầng đất nện (kháng thổ) cứng rắn, độ cứng không thua gì đá xanh.

Nhưng nó và đá thật vẫn có sự khác biệt.

Mà hiện tại dưới chân đám Nam Vân Đình, thì không còn là đất nện cứng rắn nữa, mà là từng khối đá cẩm thạch lớn được ghép lại có quy luật.

Ở thời kỳ Đông Kinh, thứ này gọi là Hán bạch ngọc.

Ánh sáng đèn pin còn chưa đủ để cho đám Nam Vân Đình liếc mắt một cái nhìn thấy toàn cảnh địa cung mộ thất này. (Chú: Bất kể là Nam cung hay Bắc cung, dưới lòng đất này, thông thông đều là địa cung...) "Chà, tôi coi như đã biết, tại sao lối vào mộ đạo ở gò núi nhỏ, chủ mộ thất lại ở dưới trấn Nghĩa Dương rồi, thủ bút này thật sự không nhỏ." Kim Bất Hoán nhìn địa cung chiếm diện tích không biết bao nhiêu, nhịn không được mở miệng cảm khái nói.

Mà Nam Vân Đình ở bên cạnh, đồng thời cho rằng Kim Bất Hoán

nói đúng, cũng đang tò mò, sau huyễn trận, Nghĩa Dương Vương kia lại sẽ làm ra cơ quan phòng trộm như thế nào.

Một nhóm bốn người đi về phía trước.

Kim Bất Hoán không dám sơ ý, vừa đi vừa thả chậm hô hấp, dựng tai lắng nghe cái gì đó.

Nghe một hồi, bước chân Kim Bất Hoán liền dừng lại, ba người Nam Vân Đình chú ý tới điểm này, cũng đứng lại, muốn xem Kim Bất Hoán phát hiện cái gì. "Vân Đình, có tiếng bước chân." Kim Bất Hoán đưa hai tay che bên tai, làm dụng cụ thu âm một hồi lâu sau, nhỏ giọng nói với Nam Vân Đình. "Có thứ gì đó đang đi về phía chúng ta, không phải số ít, bước chân rất đều, bên này chẳng lẽ còn có một cái huyễn trận nữa sao?" Sắc mặt Kim Bất Hoán có chút khó coi.

Nếu thật sự như hắn tưởng tượng, bên này vẫn là một cái huyễn trận, vậy thì thật sự xong đời.

Huyễn trận bên Bạch Hổ môn có lợi hại thế nào, chung quy cũng chỉ là một cái cửa thành, nhưng bên này chính là nội bộ hoàng cung, cái gì Ngự Lâm quân, Túc Vệ quân, đến vài trăm vài ngàn tên, bọn họ sẽ không đi được.

Mà Nam Vân Đình sau khi nghe Kim Bất Hoán nói, khẽ lắc đầu: "Không thể nào." Quả thực không có khả năng, dù sao giữa hai lông mày hắn và ba người Nam Viêm đều đã bôi Long Vương huyết, nếu bên này vẫn là huyễn trận, không có lý do gì hắn lại trúng chiêu lần nữa.

Nhưng trong lòng Nam Vân Đình cũng dâng lên vài phần cảnh giác, dù sao ở bên này, hơn trăm cân thịt của Kim Bất Hoán chỉ có thể giao phó cho đám người mình.

Hắn không có lý do gì bịa chuyện để lừa gạt mình.

Một tay đoản đao, một tay tiểu bổng.

Nam Vân Đình trầm hạ tâm thần, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, tùy thời chuẩn bị ứng đối nguy cơ sắp đến.

Một lát sau.

Kim Bất Hoán sắc mặt trầm xuống, chỉ vào chính phía trước nói: "Tới rồi!!" Ba người Nam Vân Đình nắm chặt "hàng" trong tay.

Sau khi thanh âm Kim Bất Hoán rơi xuống, Nam Vân Đình cũng nghe thấy tiếng bước chân kia, đúng như Kim Bất Hoán nói, nhân số không biết bao nhiêu, bước chân rất đều và ổn định. "Lão Kim, ông lui về phía sau một chút, nếu lát nữa thật sự đánh nhau, ông liền thông báo đám A Thủy đứng nguyên tại chỗ chờ lệnh, chúng ta có biện pháp thoát thân." Nam Vân Đình trầm giọng phân phó một câu, Kim Bất Hoán còn chưa đáp lại, phía trước liền có mấy luồng cột sáng chiếu tới. "Tộc trưởng?" Nam Vân Đình còn chưa có động tác, một tiếng "Tộc trưởng" này liền làm hắn ngẩn ra. "A Thủy??" Nam Vân Đình thăm dò hỏi lại một câu.

Người đi tới đối diện chiếu đèn pin vào mặt mình, tuy rằng phối hợp với ánh đèn trông diện tướng rất quỷ dị, nhưng xác thực là A Thủy không nghi ngờ.

Có Long Vương huyết gia trì, Nam Vân Đình cũng không sợ thứ gì trong mộ giả dạng Nam Thủy để lừa mình.

Nhưng sau khi xác định đối phương là tộc nhân Nam gia, Nam Vân Đình, Nam Viêm, Nam Kim cùng với Kim Bất Hoán đều sửng sốt.

Hiện tại đây là tình huống gì??

Đám Nam Thủy sao lại từ phía trước đi tới?

Nếu Nam Vân Đình vừa rồi không phải đang nằm mơ, sau khi bọn họ rời khỏi mộ đạo là cứ đi thẳng về phía trước, chuyện này thật sự

là quá vô lý. "A Thủy, các ngươi sao lại qua bên này được?" Nam Vân Đình mở miệng hỏi.

Nam Thủy cũng thành thật, trực tiếp kể lại những gì vừa trải qua một lượt.

Sau khi bốn người Nam Vân Đình tiến vào trong mộ đạo, Nam Thủy an bài tộc nhân nghỉ ngơi tại chỗ.

Mà trong thời gian này, cũng không xảy ra tình huống dị thường gì.

Đợi nửa khắc đồng hồ trôi qua, đám Nam Thủy mới động thân, thuận theo mộ đạo đám Nam Vân Đình đi vào, một đường tiến lên, sau khi vào địa cung này, không bao lâu liền nghênh diện đụng phải Nam Vân Đình.

Nghe xong Nam Thủy kể lại, Nam Vân Đình trực tiếp mở miệng nói: "A Thủy, dẫn ta đi xem cửa mộ đạo các ngươi đi vào." "Vâng, ở bên này." Nam Thủy gật đầu đáp một tiếng, liền dẫn đường đi về phía cửa mộ đạo bọn họ đi vào.

Cửa mộ đạo đám Nam Thủy đi vào và cửa mộ đạo đám Nam Vân Đình đi vào không khác biệt lắm, nhưng sau khi Nam Vân Đình kiểm tra kỹ bên này, cũng nghĩ thông suốt một số việc.

Lúc mấy người Nam Vân Đình ra khỏi cửa mộ đạo, Nam Vân Đình đột phát kỳ tưởng, dùng tiếu bổng lưu lại một vết xước trên một viên gạch ở cửa mộ đạo.

Mà cửa mộ đạo đám Nam Thủy đi vào lại không có.

Xem ra, bên này cũng xác thực bị bố trí trận pháp, sau khi đám Nam Vân Đình đi vào, cơ quan ẩn tàng trong mộ đạo liền khởi động, trộm đổi phương vị tiến vào mộ đạo.

Sau đó mượn trận pháp bên này, mê hoặc thị giác của người trước kẻ sau, để bọn họ tự tương tàn sát.

Nhưng vì nguyên cớ Long Vương huyết, trận pháp này lại không công tự phá.

Nhưng không thể không nói, có chút đồ vật, nhưng không nhiều.

Tuy nhiên, sau phen trải nghiệm này, Nam Vân Đình cũng nghĩ tới một điểm.

Không thể cứ tiếp tục như vậy nữa.

Dù sao, cứ mỗi lần qua một cửa, lại có một cái trận pháp.

Hắn là đến trộm mộ.

Lại không phải đến chơi "trận pháp tiêu tiêu nhạc" (game xếp hình phá trận).

Tuy rằng hắn có thể phá trận này, nhưng chung quy vẫn cần tốn chút công phu.

Từ ngoài vào trong chơi tiêu tiêu nhạc, cổ mạc chờ hắn đến chủ mộ thất, hoa cúc cũng lạnh rồi. "Trong mộ này quỷ dị phi thường, chúng ta lui ra ngoài trước, tính toán lại sau." Nam Vân Đình nói với mọi người một câu.

Sau đó dẫn đầu đi ra phía ngoài.

Đường đi ra ngược lại không có sóng gió gì, một đoàn người cũng rất nhanh trở về trong bảo tháp.

Trên đường trở về, Nam Vân Đình vì ấn chứng suy đoán của mình, cũng là sau khi lui ra khỏi mộ đạo, lại lần nữa đi vào, lăn lộn một phen, hắn xác nhận, lối vào mộ đạo bên này không chỉ đơn giản là hai ba cái.

Cũng không biết đối phương làm như thế nào, lặng lẽ thay đổi phương vị mộ đạo, lại khiến cả Nam Vân Đình và Kim Bất Hoán đều không phát giác.

Lúc mọi người đi ra, sắc trời đã dần tối.

Kim Bất Hoán không biết từ đâu kiếm được một cái nồi lớn, bắt đầu đun nước sưởi ấm trong nhà, trong lúc đó, hắn còn bỏ thêm không ít lát gừng vào nồi.

Theo cách nói của hắn chính là, uống một bát nước gừng, có thể xua đi âm khí mang từ trong mộ ra.

Có xua được âm khí hay không khó nói, uống xong ấm người ngược lại là thật, cổ mạc cũng có chút tác dụng tâm lý, chỉ là không dễ uống lắm.

Chương 71

Mà Nam Vân Đình cũng cầm chút lương khô, bưng nước gừng, trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh Kim Bất Hoán, mở miệng hỏi: "Lão Kim, theo như ông nói trước đó, ông rất quen thuộc với trấn Nghĩa Dương này?" "Không nói là rất quen thuộc, cũng chỉ là lúc trước xây tháp, từng ở trong trấn hai ngày, cho nên hiểu biết một số tình hình." Kim Bất Hoán xua xua tay, cố làm ra vẻ khiêm tốn nói.

Từ trong giọng điệu của hắn, Nam Vân Đình nghe ra ý tứ khiêm tốn, nhưng ngẫm lại cũng đúng.

Dù sao Kim Bất Hoán xuất thân thương nhân, lại là thổ phu tử, nhìn trúng đại mộ dưới trấn Nghĩa Dương, sao có thể không đi tìm hiểu trấn Nghĩa Dương này chứ.

Không nói rõ như lòng bàn tay, nhưng tin tức cơ bản Kim Bất Hoán đều nắm trong tay. "Vân Đình, cậu nghe ngóng cái này làm gì, chẳng lẽ cậu muốn trực tiếp đào đạo động trong trấn đi thẳng vào chủ mộ thất sao?" Đào đạo động, đi thẳng vào chủ mộ thất, trong nghề cũng không tính là hiếm lạ gì.

Cho dù là thế giới kiếp trước của Nam Vân Đình, cũng có không ít, ví dụ như mộ công chúa Trường Lạc, chính là bị đi thẳng vào chủ mộ thất.

Tuy nói đi thẳng vào chủ mộ thất đơn giản, thuận tiện nhanh chóng.

Nhưng Kim Bất Hoán lại không nghĩ như vậy.

Dù sao, một cái mộ đạo đã bị Nghĩa Dương Vương chơi ra hoa rồi, vậy trong chủ mộ thất chỉ không chừng còn ẩn giấu vương tạc (bài tẩy) gì nữa.

Nếu mạng không tốt, đụng phải, đám người này chẳng phải đều phải điền mạng vào đó sao?

Mà Nam Vân Đình, cũng không phải thật sự muốn đi thẳng vào chủ mộ thất, hắn lại không phải thật sự muốn lấy chút đồ bồi táng của Nghĩa Dương Vương.

Dù sao, với những gì hắn thấy hiện tại, Nghĩa Dương Vương này làm cái Bạch Hổ môn đều phải dùng huyễn trận, trong túi có thể có bao nhiêu nước luộc (lợi lộc).

Nếu hắn thật sự vì vàng bạc bảo vật, Thông Thiên Đại Phật Tự, Tinh Tuyệt Cổ Thành vân vân, hắn trực tiếp cầm bí tịch thông quan đi vào vớt tiền, chẳng phải thơm hơn sao.

Thứ hắn coi trọng, chẳng qua là loại đá kỳ dị, có thể làm cho mình bất tri bất giác trúng chiêu kia mà thôi. "Đi thẳng vào chủ mộ thất, tính nguy hiểm vẫn quá cao, mà theo hình thức trước mắt, xuống dưới cũng là được không bù mất." Nam Vân Đình đưa tay từ trong túi móc ra viên đá kỳ dị mang từ trong mộ ra, hỏi Kim Bất Hoán: "Ta muốn nhờ Lão Kim ông đi vào trấn tìm mấy lão giả kiến thức rộng rãi nghe ngóng một chút, đây là đá gì." Kim Bất Hoán vừa nghe Nam Vân Đình nói lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Việc này à, cứ giao cho tôi, đợi sáng mai, tôi sẽ đi nghe ngóng giúp cậu." Nam Vân Đình gật đầu: "Làm phiền rồi." "Hại, đừng nói cái đó, chúng ta tốt xấu gì cũng là châu chấu trên cùng một sợi dây, tuy nói sợi dây này không chắc chắn lắm, nhưng cậu không phải còn cứu mạng tôi một lần sao." Kim Bất Hoán ma sát viên đá kỳ dị kia, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng nói cậu chỉ nhờ tôi nghe ngóng sự việc, cho dù bảo Lão Kim tôi giao hơn trăm cân thịt này vào tay cậu, đó cũng là nên làm." Nghe hắn nói như vậy, Nam Vân Đình ngược lại không nói thêm gì.

Dựa vào tường nhắm mắt trầm tư.

Sáng sớm hôm sau, Kim Bất Hoán liền rời khỏi bảo tháp, đi trấn Nghĩa Dương giúp nghe ngóng tin tức.

Nam Vân Đình lại phân phó đám Nam Viêm tu chỉnh trong bảo tháp, sau đó lại lần nữa thông qua đạo động, xuống mộ Nghĩa Dương Vương.

Lần này, hắn xuống một mình, cũng không còn bất kỳ cố kỵ nào.

Qua "Bạch Hổ môn", thuận theo mộ đạo, Nam Vân Đình lại lần nữa đi vào trong "Địa cung".

Có kinh nghiệm lần trước, Nam Vân Đình không còn cho rằng địa cung này rất lớn, đối với hắn mà nói, địa cung lúc này chính là một loại mê hồn trận khác.

Người bình thường đi vào, trừ khi quay lại đường cũ, nếu không đi bao lâu cũng không có cách nào nhìn thấy điểm cuối.

Tù Long Trận Thư có ghi chép tương tự.

Tù, nhi bất sát; Khốn, nhi dư sinh (Giam mà không giết, vây khốn mà chừa đường sống).

Người đi vào, nếu cắm đầu đi về phía trước, vậy cả đời này đều không đi ra được, nhưng trận này cũng sẽ không trực tiếp chỉnh chết ngươi, ngược lại sẽ lưu cho ngươi một con đường sống, chỉ cần ngươi lùi lại, không tiêu phí bao lâu, liền có thể lui ra ngoài.

Đây chính là Sinh Tù Mê Hồn Trận.

Mà người bố trận có lẽ cân nhắc đến việc một nhóm người chia làm hai hoặc nhiều đợt tiến vào, cho nên thiết hạ trận trung trận.

Khác với huyễn trận sát phạt ở Bạch Hổ môn, mục đích của trận trung trận này là để dời đi và đánh lừa tầm mắt người trong trận, để đạt thành hiệu quả hai đợt người dưới ảnh hưởng của cảm quan mà

tự tương tàn sát.

Tù Long Trận Thư có trận pháp tương tự, tên gọi Chướng Mục Trận.

Nam Vân Đình thân kiêm Hoán Long Kinh, Hám Long Kinh, cũng tu tập đến giai đoạn cao thâm khó lường, nếu muốn phá trận, cũng không phải là không thể.

Sau khi tiến vào "Địa cung", Nam Vân Đình đứng tại chỗ, trầm hạ tâm thần, một lát sau mạnh mẽ đề tốc, chân đạp Du Long Bộ, Nam Vân Đình cả người cắm đầu, lấy tốc độ cực nhanh xung kích về phía trước.

Nam Vân Đình không phải muốn cứ như vậy chạy đến điểm cuối.

Có mê hồn trận ở đây, bất tri bất giác, hình thức địa cung sẽ tiềm di mặc hóa chuyển biến, mặc kệ hắn chạy thế nào, đều không chạy ra được chung điểm.

Mà Nam Vân Đình biết rõ đạo lý này, sau khi tốc độ đạt tới cực hạn, cả người hắn trực tiếp nhảy cao lên, một cái diều hâu lộn mình (yêu tử phiên thân), điều chuyển phương hướng, mũi chân mượn lực trên mặt đất, lao ra ngoài. "Xoảng!" Một âm thanh như thủy tinh vỡ vụn xuất hiện trong tai Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình cũng cảm giác được một cỗ trở lực, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hắn liền vọt qua cỗ trở lực kia, địa cung vô tận này thoáng chốc biến mất trước mắt hắn.

Thay vào đó là một mặt vách núi đá sắp xếp sáu đạo thạch môn.

Trên sáu đạo thạch môn này ấn khắc rất nhiều hoa văn kỳ dị, Nam Vân Đình nhìn xong, lựa chọn làm như không thấy, đi thẳng xoay người về phía mộ đạo lúc nãy đi tới.

Hắn làm như vậy, cũng không phải để cứ thế đi ra ngoài.

Sáu đạo thạch môn ấn khắc hoa văn kỳ dị này, cũng không phải lộ khẩu thật sự của cùng một địa cung mộ thất.

Trong lịch sử, Nghĩa Dương Vương có thể nói là thường thường không có gì lạ.

Nhưng chỉ với huyễn trận sát phạt Bạch Hổ môn cùng với mê hồn trận trung trận kia, Nam Vân Đình đã không cho rằng ông ta thật sự thường thường không có gì lạ.

Nếu là người bên ngoài đến đây, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đi mở sáu đạo thạch môn kia.

Nhưng sau khi mở ra thì sao, lại phải quyết định đi vào cửa nào, có mê hồn trận trung trận châu ngọc phía trước, Nam Vân Đình tin tưởng, cho dù hắn mở thạch môn ra, bất kể đi vào từ cửa nào, cuối cùng đều sẽ chuyển về Bạch Hổ môn.

Cơ quan trong mộ huyệt khởi động, cho dù cơ quan cao cấp thế nào, cũng sẽ có âm thanh truyền ra.

Nhưng mộ Nghĩa Dương Vương này xác thực khác biệt.

Phương vị mộ đạo biến đổi, phi đán không có một chút thanh âm, hơn nữa còn không có quy luật đáng nói.

Nam Vân Đình chỉ có thể đánh cược một phen, đánh cược suy đoán của mình là đúng, con đường chính xác duy nhất, chính là con đường hắn đi vào.

Nam Vân Đình sau khi tiến vào mộ đạo, một đường đi về phía trước, mượn ánh sáng đèn pin, hắn có thể nhìn thấy, trong mộ đạo này xác thực có sự thay đổi.

Không còn thường thường không có gì lạ như trước.

Mặt đất tuy rằng vẫn là kết cấu đất nện, nhưng trên tường hai bên

lại xuất hiện thêm rất nhiều bích họa.

Trong bích họa, có văn thần võ tướng, có thị giả cung quyến, có nhạc sư vũ nữ, cũng có mỹ tửu giai hào.

Vẽ đẹp đến mức nào a.

Nếu không phải thời đại bất đồng, Nam Vân Đình hiện tại nhất định móc điện thoại ra, trước tiên chụp lại, đăng lên vòng bạn bè (Wechat moments).

Mà nội dung bức tranh, Nam Vân Đình đoán chừng bức bích họa này đại khái là hình ảnh Nghĩa Dương Vương yến thỉnh hạ chúc.

Còn về mục đích thì hắn không rõ.

Là cháu của "Thiên mệnh chi tử" Tú Nhi, Nghĩa Dương Vương trên sử sách lại thường thường không có gì lạ, đây là một chuyện rất kỳ quái.

Phải biết rằng, đại điệt (cháu trai lớn) của Nghĩa Dương Vương cũng rất bình dung biệt khí, nhưng cũng một hơi triệu 5000 cung nữ, kham xưng tấm gương cho nam nhi hậu thế.

Nam Vân Đình cứ như vậy, vừa thưởng thức bích họa, vừa đi về phía trước.

Đi được một lúc, Nam Vân Đình đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, không nồng, cực kỳ dễ ngửi, nếu là ở bên ngoài, mùi hương này sẽ làm cho Nam Vân Đình cảm thấy thân tâm du duyệt.

Nhưng ở trong mộ này, vậy thì có chỗ bất đồng rồi.

Nam Vân Đình có Long Vương huyết mạch gia thân, bách độc bất xâm chỉ là chuyện nhỏ, ngược lại cũng không cần cố ý đi che miệng mũi gì đó.

Nhưng dù không sợ trong hương vị có độc, Nam Vân Đình vẫn

dừng bước.

Bởi vì, hắn phát hiện, sau khi mùi hương này xuất hiện, bích họa kia trở nên có chút không đúng lắm.

Chương 72

Nhân vật vốn dĩ được khắc họa cực kỳ không tệ trên đó, từng cái như sống lại, trong mắt Nam Vân Đình, bọn họ thậm chí đã có động tác.

Khẽ cắn đầu lưỡi một cái, một cơn đau nhức xông thẳng lên thần kinh, Nam Vân Đình nhìn lại bích họa kia, lại phát hiện sự quỷ dị của bích họa vẫn còn đó, cả mộ đạo dường như đều sáng lên vài phần.

Văn thần võ tướng nâng chén cạn ly, thị giả cung quyến làm bạn tả hữu, nhạc sư vũ nữ tăng thêm không khí, lư hương trong yến đồ khói đàn lượn lờ, thần dị vô cùng.

Còn có Nghĩa Dương Vương ngồi trên chủ vị kia.

Một đôi mắt dường như có thể nhìn thấy hắn.

Dường như giây tiếp theo, ông ta sẽ từ trong bích họa chạy ra, kéo Nam Vân Đình cùng vào trong vậy. "Rầm rầm!!" Ngay lúc này, Nam Vân Đình đột nhiên nghe thấy một trận dị hưởng, phía trên mộ đạo ngay trước mặt hắn, một tảng Đoạn Nhai Thạch chậm rãi rơi xuống, tốc độ không nhanh không chậm, Nam Vân Đình nếu muốn thông qua, chỉ cần đi nhanh vài bước là có thể làm được.

Nhưng Nam Vân Đình cũng không làm như vậy.

Dù sao, trong mộ này tràn ngập quỷ dị.

Những thứ Nghĩa Dương Vương bố trí, ngoại trừ huyễn trận sát phạt Bạch Hổ môn ra, dường như đều lưu lại cho người đến một tia sinh cơ.

Đợi đến khi Đoạn Nhai Thạch rơi xuống đất, Nam Vân Đình cầm đèn nhìn lại, hai bên khắc hai dòng chữ, là chữ Triện: "Sinh giả chỉ

bộ, vạn sự giai an." Mà ở chính giữa Đoạn Nhai Thạch này, quy quy chỉnh chỉnh bày biện ba món đồ.

Một tấm lụa trắng (bố bạch) gấp chỉnh tề, một cuộn thẻ tre, cùng với những vật kiện màu đen không biết tên xếp chồng lên nhau.

Nam Vân Đình có chút thác ngạc.

Thầm nghĩ: "Nghĩa Dương Vương này thật thú vị, người ta đến trộm mộ ông, ông còn thượng can tử (sốt sắng) tặng đồ??" Loại hành vi mê hoặc này Nam Vân Đình lý giải không nổi.

Bất quá, xuống một chuyến tổng quy vẫn có chút thu hoạch, thu lấy lụa trắng và thẻ tre, nhìn lại đống vật kiện màu đen kia, Nam Vân Đình cũng thu hết, xoay người rời đi.

Thuận theo mộ đạo đi không bao lâu, Nam Vân Đình liền trở lại bên Bạch Hổ môn.

Ngay khi hắn chuẩn bị trực tiếp theo đạo động trở lại bên trên, đột phát kỳ tưởng, quay đầu đi về phía dưới Bạch Hổ môn, tốn một phen công phu, đem cửa mộ kia đóng lại lần nữa. "Tộc trưởng!" Thấy Nam Vân Đình theo đạo động đi lên, Nam Viêm thủ ở gần cửa ra đạo động liền sáp lại, đưa tay đỡ Nam Vân Đình lên. "Lão Kim về chưa?" Nam Vân Đình sau khi lên tới, trước tiên hỏi thăm tin tức của Kim Bất Hoán.

Nam Viêm nghe hắn hỏi xong, lắc đầu.

Kim Bất Hoán từ lúc trời sáng rời khỏi bảo tháp, đến giờ cũng chưa trở lại.

Cổ mạc hắn lúc này đang bôn ba vì nghe ngóng tin tức về viên đá kỳ dị kia.

Còn về việc bại lộ, tuyệt đối không có khả năng.

Nam Vân Đình chuyến này phá mê hồn trận trung trận, xem bức tranh Nghĩa Dương Vương yến thỉnh quần thần, nhận hối lộ cách cả ngàn năm của Nghĩa Dương Vương.

Sao cứ cảm thấy nó vô lý thế nào ấy.

Bên ngoài bảo tháp, các tộc nhân Nam gia đang làm việc trong tay, bởi vì trước đó thực sự không có việc gì làm, cho nên Nam Viêm liền để Nam Kim dẫn tộc nhân ra ngoài đi săn.

Vừa vặn, đợi Nam Vân Đình từ trong mộ trở về, cũng có thể ăn một miếng thịt nóng hổi.

Nam Vân Đình ngược lại cũng không nói nhiều.

Cầm tấm lụa trắng, đi đến một góc cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Tấm lụa này không biết là chất liệu gì, dùng phương pháp bảo quản nào.

Qua một ngàn mấy trăm năm, vẫn bảo tồn thập phần hoàn hảo, sau khi mở ra, chữ viết trên lụa vẫn rõ ràng có thể thấy được, chỉ thấy bên trên dùng chữ Triện viết: "Năm Kiến Vũ thứ 30 Giáp Dần, tổ phụ kinh Quang Vũ Đế Lưu Tú phong ta làm Nghĩa Dương Vương, hiệu Ô Thương Quận Vương, mệnh Uy Khấu tướng quân Dương Mậu phò tá, để trấn giữ Việt Trung.

Thượng thương khả liên (Ông trời đáng thương) chứng giám, Dương Mậu kẻ này lang tử dã tâm, muốn dùng danh nghĩa bản vương, hiệp (ép) bản vương để mưu đồ làm phản, hành chuyện đại nghịch bất đạo..." Những gì ghi chép trên tấm lụa, đa phần là sinh bình của Nghĩa Dương Vương.

Mà trong đó, có không ít điều sử sách không ghi chép, ví dụ như Dương Mậu.

Dương Mậu trong lịch sử phạm chút lỗi, bị cách chức quan,

nhưng Nghĩa Dương Vương viết trên lụa, Dương Mậu không phải chỉ phạm chút lỗi đơn giản như vậy.

Ý đồ mưu phản, tội tru diệt cửu tộc.

Cuối cùng chỉ là bị cho về vườn, thật rất vô lý.

Mà Nghĩa Dương Vương viết trên lụa, Dương Mậu ý đồ mưu phản, dùng trọn vẹn một năm, hoành chinh bạo liễm, bá tánh khổ không thể tả, cưỡng chế trưng binh, thu người tài giỏi về cho mình dùng.

Nhưng ngay lúc hắn muốn phất cờ mưu phản.

Nghĩa Dương Vương ngẫu nhiên gặp một đạo nhân, hai người nói chuyện rất vui vẻ, khi bàn đến chuyện bá tánh tật khổ, Nghĩa Dương Vương ai thanh than thở, đạo nhân cũng đấm ngực dậm chân, cuối cùng, lưu lại cho Nghĩa Dương Vương một cuộn thẻ tre, liền không từ mà biệt.

Trong thẻ tre, ghi chép các loại trận đồ thuật pháp, thập phần thần kỳ.

Mà Nghĩa Dương Vương mượn những thứ học được từ trong thẻ tre, thành công chế tài Dương Mậu.

Vốn dĩ Dương Mậu ngã xuống, văn thần võ tướng, quân đội tài lương trong tay hắn sẽ thuộc về Nghĩa Dương Vương.

Nhưng Nghĩa Dương Vương đối với cái đó không hứng thú, sau khi tiếp xúc với trận đồ thuật pháp, ông liền si mê không dứt, vô tâm với con đường quyền mưu.

Tùy tức, Nghĩa Dương Vương yến thỉnh văn thần võ tướng, một bữa tiệc rượu xong, chủ khách đều vui, quân đội toàn bộ giải tán, chỉ giữ lại hộ vệ quân vốn do Quang Vũ Đế phái tới.

Sau đó, Nghĩa Dương Vương tán tận tiền lương, đem trả lại cho bá tánh, sau đó bắt đầu toản nghiên (nghiên cứu sâu) những thứ trong thẻ tre kia.

Nam Vân Đình xem xong những thứ này, cũng coi như đã hiểu, tại sao Nghĩa Dương Vương lại nghèo như vậy, vì để cho trộm mộ bớt chút sức lực, trực tiếp bắt đầu hối lộ, nói rõ ra, "lão tử không có tiền", một câu nói này.

Mà từ trong tấm lụa, Nam Vân Đình cũng biết được tin tức liên quan đến viên đá kỳ dị kia.

Theo tấm lụa nói, viên đá kia có liên quan đến tổ phụ "Thiên mệnh chi tử" Tú Nhi của ông ta, trên lụa nói như vầy: "Đêm có sao băng rơi vào doanh trại, ngày có mây như núi lở, ngay khi doanh trại mà rơi, chưa chạm đất thước đã cháy, lại sĩ giai yếm phục (binh sĩ đều sợ phục)." Cũng chính là nói, viên đá này chính là thiên ngoại vẫn thạch (thiên thạch) do Lưu Tú triệu hoán tới.

Nghĩa Dương Vương tuy rằng không hiểu từ trường gì đó, ông chỉ biết, viên đá này phối hợp với trận pháp của mình, có thể làm cho trận pháp trở nên càng thêm lợi hại.

Phát hiện này làm cho ông vui mừng khôn xiết.

Đặt tên cho nó là Thiên Tinh, cũng tự mình thao đao, chế tạo cho mình một tòa mộ thất. "Cho nên nói... cục đá này là, thiên thạch?" Nam Vân Đình tìm một khối "Thiên Tinh" tỉ mỉ quan sát, nhìn từ bề ngoài cũng không có gì đặc thù, chỉ là bị mài thành hình bầu dục.

Thủ pháp mài cũng không chuyên nghiệp lắm, khô khốc, sần sùi lồi lõm, vừa nhìn là biết chưa từng mài qua.

Đối với thiên thạch, ở cái thế giới trộm mộ này, nó có thể coi là vai phụ chủ yếu.

Bất kể là Đạo Bút, Lão Cửu Môn hay là Quỷ Xuy Đăng, đều có sự tồn tại của nó.

Hiến Vương mộ chẳng phải chính vì thiên ngoại vẫn thạch mới bị Hồ Bát Nhất dùi vào chỗ trống sao.

Vậy đoán chừng, Kim Bất Hoán lần này xuống núi nghe ngóng, hỏi không ra cái gì.

Mà trong mộ Nghĩa Dương Vương, Nam Vân Đình cũng cơ bản có thể xác định... rất nghèo.

Cổ mạc với phong cách của Nghĩa Dương Vương, trong chủ mộ thất của ông ta, ngoại trừ đủ loại trận pháp trận đồ ra, chính là "Thiên Tinh" bị ông ta coi như bảo bối này.

Đối với Nghĩa Dương Vương mà nói, Thiên Tinh còn có sức hấp dẫn hơn vàng bạc châu báu gì đó nhiều.

Chỉ không chừng quan tài người nằm, chính là thiên thạch chế tạo đấy.

Nam Vân Đình không biết phía sau có "tiểu khả ái" nào tốn công tốn sức phá đi đống trận pháp lung tung rối loạn của Nghĩa Dương Vương, tìm được chủ mộ thất hay không.

Chương 73

Cũng không biết, tên tiểu SB (ngốc) kia sau khi tìm được chủ mộ thất, có vì cái gì cũng không có mà đau khóc chảy nước mũi hay không.

Cái này xác thực không chuẩn.

Dù sao, lụa trắng và thẻ tre đã rơi vào tay Nam Vân Đình, người đến sau chỉ có thể dựa vào suy đoán đi tưởng tượng cảnh tượng trong mộ.

Mà Nghĩa Dương Vương lão gia hỏa này cũng rất xấu tính.

Cái mộ cái gì cũng không có, làm ra nhiều trận pháp như vậy, ai nhìn thấy, không phải đều phải huyễn tưởng trong mộ sẽ có núi vàng núi bạc gì sao?

Nhưng nhìn từ trên lụa, bên trong mộ ngoại trừ Nghĩa Dương Vương và người nhà của mình, chỉ có Thiên Tinh và một số vật dụng riêng tư không quan trọng.

Vậy... "Tộc trưởng, Kim tiên sinh đã về." Ngay lúc Nam Vân Đình đang hà tưởng liên thiên (nghĩ viển vông), Nam Viêm từ bên ngoài đi vào, cắt ngang sự tưởng tượng của Nam Vân Đình. "Được, biết rồi." Nam Vân Đình nghe Nam Viêm nói, trực tiếp gấp tấm lụa lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài, Kim Bất Hoán xách một cái túi vải, từng bước từng bước đi về phía bảo tháp.

Đây là hỏi ra tin tức Thiên Tinh thạch rồi?

Nam Vân Đình nhìn sự vui sướng không che giấu được trên mặt Kim Bất Hoán, lại nhìn cái túi vải phình to, trong lòng không khỏi nghĩ

đến... trong bọc kia, không phải chính là Thiên Tinh thạch chứ?

Nếu đúng là vậy, thì thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn, Nam Vân Đình đi nhanh hai bước, ngay khi Kim Bất Hoán đi lên đỉnh dốc, nghênh đón chắp tay nói: "Lão Kim, nhìn cái dáng vẻ này của ông, chuyến này thu hoạch không nhỏ a." Kim Bất Hoán nghe xong, hắc hắc cười một tiếng: "Hắc hắc, chuyến này không uổng công, cậu bảo tôi nghe ngóng tin tức viên đá kia, tôi đi vào trấn hỏi một cái, thật đúng là hỏi ra được, không chỉ như thế..." Kim Bất Hoán nói, đắc ý giơ tay vỗ vỗ cái bọc mình xách về nói: "Tôi còn đem loại đá này ở trên trấn, đều mua về hết." "Thật chứ??" Suy đoán trong lòng Nam Vân Đình được chứng thực, cả người đều mộng.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi mình lui ra khỏi mộ Nghĩa Dương Vương, Thiên Tinh thạch này, cũng chính là thiên ngoại vẫn thạch, chỉ có thể chờ ngày sau nghiên cứu lại.

Ai ngờ, Kim Bất Hoán này lại kiếm được ngay trên trấn, hơn nữa nhìn thể tích hẳn là không nhỏ. "Tự nhiên là thật, tôi đi vào trấn tìm một lão học cứu nghe ngóng, ông ta nói, viên đá này gọi là Thiên Tinh gì đó, là từ thiên ngoại tới.

Tôi lại hỏi, Thiên Tinh này lấy từ đâu.

Lão học cứu kia nói vật thiên ngoại, thiên ngoại đắc (lấy ở ngoài trời), thật sự làm tôi tức gần chết, nói toàn lời vô nghĩa.

Bất quá cũng may, phía sau từ chỗ trấn trưởng biết được xuất xứ của Thiên Tinh này, nói ra thì, thứ này thật đúng là vật thiên ngoại gì đó, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của trấn trưởng, mua được Thiên Tinh thạch này từ trong tay một thợ đá già theo lối cổ." Nghe Kim Bất Hoán sinh động như thật kể lại, Nam Vân Đình cơ bản có thể đoán được tại sao trên trấn lại có Thiên Tinh thạch.

Trấn Nghĩa Dương một ngàn mấy trăm năm trước, chính là nơi ở

của Nghĩa Dương Vương, lúc đó Nghĩa Dương Vương tán tiền lương, phúc trạch bá tánh, cho nên trấn đổi tên.

Mà Nghĩa Dương Vương muốn gia công Thiên Tinh, vậy khẳng định không phải toàn bộ đều tự thân làm.

Thợ đá gì đó, sau khi giúp gia công, đợi đạt tới yêu cầu của Nghĩa Dương Vương, tự nhiên sẽ có dư thừa biên biên giác giác (mảnh vụn).

Nghĩa Dương Vương cũng sẽ không để ý, thợ đá cũng không đến mức vì mấy mảnh vụn mà đi báo cáo lại.

Cho nên mới có thể lưu truyền đến nay. "Đúng rồi, Lão Kim, tôi từ trong mộ mang ra một số thứ, ông xem ông có nhận ra không." Nam Vân Đình đột nhiên nghĩ đến đống vật kiện đen sì hắn mang từ trong mộ ra, mở miệng hỏi. "Hả??

Vật trong mộ??" Kim Bất Hoán nghe được từ mấu chốt, lập tức tỉnh táo tinh thần, đưa qua cái bọc kia, vội vàng mở miệng hỏi: "Ở đâu?" Nam Vân Đình nhận lấy bọc từ tay Kim Bất Hoán, lập tức phân phó Nam Viêm sau lưng: "A Viêm, lấy mấy vật kiện màu đen kia tới, để Lão Kim chưởng nhãn (nhìn qua/thẩm định)." "Vâng." Những vật kiện không biết tên màu đen kia tổng cộng mười cái, tạo hình, thể tích đều xấp xỉ nhau.

Một cái ước chừng năm lượng.

Lão Kim nhìn thấy xong, cũng tỉnh táo tinh thần, đặt trong tay ma sát một trận, lại ghé vào mũi ngửi ngửi.

Trong lúc hắn làm những việc này, Nam Vân Đình cũng mở cái bọc kia ra.

Bên trong bọc, tự nhiên chính là Thiên Tinh thạch kia rồi, với nhãn lực của Kim Bất Hoán, thợ đá kia không làm được chuyện đục nước

béo cò.

Những Thiên Tinh thạch trong đó, lớn nhỏ không biết bao nhiêu khối, bên trên được bao bọc bởi một lớp mỡ động vật, bảo tồn hoàn hảo, đủ loại hình dạng đều có.

Cổ mạc, tổ tông thợ đá kia cũng cho rằng Thiên Tinh thạch này là bảo bối giá trị liên thành gì đó, coi thành gia bảo của mình rồi.

Nhưng nó không vàng không ngọc, bộ dáng lại không đặc thù, ngoại trừ đen rất thuần túy, ở cái thời đại không có máy móc này, cơ bản chính là tảng đá phẩm chất không tồi, độ cứng không tồi mà thôi.

Cộng thêm cái miệng của Kim Bất Hoán, thợ đá cũng coi nó như đá liệu tốt hơn một chút bán đi.

Nam Vân Đình đối với những liệu biên giác này, cũng có an bài của riêng mình.

Mượn từ trường tự chủ của Thiên Tinh thạch, phối hợp với đại trận trong Tù Long Trận Thư, hắn có thể làm được rất nhiều việc. "Chà, bảo bối tốt!!" Ngay lúc này, Kim Bất Hoán ở một bên đột nhiên phát ra một tiếng kinh thán, hấp dẫn ánh mắt của Nam Vân Đình cùng tộc nhân Nam gia gần đó qua. "Lão Kim, có phải phân biệt ra đây là vật gì không?" Nam Vân Đình mở miệng hỏi.

Kim Bất Hoán ma sát vật kiện đen sì, mở miệng nói: "Vàng Mã Đề (Mã Đề Kim) đời Hán, nhìn màu đen này, độ tinh khiết không thấp, cổ mạc lai lịch không đơn giản a.

Nếu có người mua thích hợp, một khối Vàng Mã Đề này, năm lượng trên dưới, nói thế nào cũng phải bán được một trăm tám mươi vạn.

Vân Đình, Lão Kim ta chúc mừng cậu rồi." Kim Bất Hoán hắc hắc cười, đặt Vàng Mã Đề về chỗ cũ, không hề có chút ý tứ muốn tham ô.

Bất quá, tiền thứ này ai không yêu chứ, huống chi là Kim Bất Hoán xuất thân thương nhân.

Nam Vân Đình nhìn biểu tình của Kim Bất Hoán, tuy nói không có biến hóa gì, nhưng nội tâm hắn, nhất định là thập phần khát vọng.

Cộng thêm dự tính tiếp theo của Nam Vân Đình, liền mở miệng nói với Kim Bất Hoán: "Lão Kim, nếu là ông, ông có thể tìm được người mua không?" Kim Bất Hoán vuốt vuốt bộ râu nhỏ của mình, suy nghĩ một lúc sau, mở miệng nói: "Hiện tại niên đại này mà, bảo bối này muốn coi như bảo vật để bán, vậy chỉ có thể tìm kênh bán đấu giá, nếu không thì chỉ có thể coi như vàng thỏi mà xử lý, vậy thì phí phạm rồi." Nghĩ nghĩ, Kim Bất Hoán lại nói: "Theo tôi, cậu cứ giữ lại trước, đợi thế đạo ổn định chút rồi hẵng đem đi ra tay, đến lúc đó, giá trị cao hơn cũng không chừng." Nam Vân Đình suy lượng một chút, cảm thấy Kim Bất Hoán nói có lý, hiện tại chính trị loạn thế, tương lai Cửu Châu mấy lần biến cách, hiện tại ra tay vẫn là không đáng. ~~~~~~~~~~~~~~ "Lão Kim, ông tiếp theo có dự định gì không?" Ăn xong cơm trưa, Nam Vân Đình đi đến bên cạnh Kim Bất Hoán, mở miệng hỏi. "Không có dự định gì, mèo một ngày chó một ngày (sống lay lắt qua ngày), có thể sống bao lâu toàn dựa vào ông trời cho ta sống bao lâu." Kim Bất Hoán xua xua tay.

Sinh phùng loạn thế vốn đã bất hạnh, so với những người khác, Kim Bất Hoán cho rằng mình đã đủ may mắn rồi, đâu còn đi xa cầu cái khác. "Vậy ông có hứng thú cùng ta làm một vụ buôn bán không?" Nam Vân Đình nghe Kim Bất Hoán nói, chuyển lời hỏi. "Đừng nhắc buôn bán gì nữa, Vân Đình cậu có việc gì cứ phân phó, Lão Kim ta có thể làm, thông thông làm cho cậu, nếu làm không được, nhờ quan hệ kéo người cũng làm cho cậu." Kim Bất Hoán ngược lại cũng thống khoái, trực tiếp nhận lời hứa nặng, cổ mạc trong lòng còn nhớ thương chuyện trong mộ. "Lão Kim ông đi nam sấm bắc, trong loạn thế này,

kiến thức hẳn là không ít đi." "Hắc, quá khen quá khen rồi." Nam Vân Đình xách cái bọc đựng Vàng Mã Đề bên cạnh qua, từ trong lấy ra hai khối, đặt trước mặt Kim Bất Hoán.

Cái này, Kim Bất Hoán mộng, đưa tay liền muốn đẩy Vàng Mã Đề về trước mặt Nam Vân Đình. "Cậu thế này là có ý gì?" Nam Vân Đình mở miệng nói. "Cái mộ này, cậu khẳng định không thể xuống, trận pháp trong mộ không biết bao nhiêu, rườm rà phức tạp, hơn nữa trong mộ kia, có lẽ ngoại trừ những Vàng Mã Đề Nghĩa Dương Vương để lại trong mộ đạo này, cũng không còn cái khác." "Hại, thứ này với làm ăn không khác gì nhau, không lời thì lỗ, Lão Kim tôi cũng không phải lần đầu lỗ, sớm đã hiểu rõ đạo lý trong đó, có thể sống sót đã rất không tồi rồi.

Huống chi Vàng Mã Đề này là cậu mạo hiểm từ dưới đó mang ra, tôi nếu lấy, vậy thành người thế nào rồi.

Cậu a, vẫn là thu về đi, có gì giao đại (dặn dò), cứ việc nói với tôi là được." Kim Bất Hoán biểu tình kiên quyết, ngữ khí kiên định.

Không có nửa phần hư tình giả ý.

Mà Nam Vân Đình cũng ngay sau đó mở miệng nói: "Ta chuẩn bị phong bít đạo động, cơ quan trong bảo tháp này của ông, ta cũng cần cải động một hai." "Không, không phải, chỉ vậy thôi sao?" Kim Bất Hoán sau khi nghe Nam Vân Đình nói xong thì có chút không vui, gã còn tưởng là chuyện gì to tát, không ngờ chỉ có thế... "Lời thừa ta cũng không nói nhiều, đạo động kia cứ tùy tiện lấp, cái tháp này ông cứ tùy tiện sửa, sửa thành nhà xí ta cũng không có ý kiến gì." Nam Vân Đình ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: "Đây chỉ là chuyện thứ nhất, còn chuyện thứ hai, ta muốn nhờ Lão Kim ông bình thường chú ý giúp ta một chút, nếu có ai bán con cái, hoặc trẻ nhỏ lang thang không cha không mẹ, thì thu nhận hết thảy.

Nhưng có ba điều, tuổi quá mười thì không nhận, có bệnh có tật không nhận, và tuyệt đối không được ép buộc." Nam Vân Đình lên kế hoạch, chuẩn bị bắt đầu từ bây giờ, mượn thân phận thương nhân của Kim Bất Hoán để thực thi.

Người Nam gia ngàn năm qua nhân số càng ngày càng ít, nếu muốn phát triển, không có người là khẳng định không được.

Cho nên, bắt chước Uông gia và Cừu Đức Khảo trong tương lai là cách làm thích hợp nhất.

Mà nhân thủ thì bồi dưỡng từ nhỏ là tốt nhất.

Chương 74

Tuổi tác tự nhiên là càng nhỏ càng tốt.

Nam Vân Đình lại không phải đại thiện nhân, người lớn tuổi đã có tư tưởng riêng, hơn nữa xương cốt đã định hình, còn người bệnh tật tàn phế thì nhận về cũng vô dụng.

Cho nên hắn mới đề ra yêu cầu như vậy.

Kim Bất Hoán nghe xong, cũng không hỏi nhiều làm gì, sờ sờ bộ ria mép của mình, mở miệng nói: "Việc này cũng dễ làm thôi, giao cho ta là được, còn có chính là, đám trẻ con kia nếu tìm được thì ta tìm cậu thế nào?" Kim Bất Hoán quay đầu lại đưa ra một vấn đề khác.

Nam Vân Đình đối với việc này cũng sớm có phương pháp, mở miệng nói: "Ta sẽ tìm một chỗ thích hợp ở Tương Tây, tạm thời an trí bọn chúng ở đó." "Được, vậy cứ quyết định thế đi." "Hai thỏi mã đề kim này..." "Hầy, cậu cứ giữ lấy trước, sau này Lão Kim ta nếu nghèo đến mức không có quần áo mặc, sẽ trực tiếp đến nương nhờ cậu." Kim Bất Hoán kiên quyết không nhận số mã đề kim này.

Nam Vân Đình cũng không khuyên giải nhiều, dù sao tuyến quan hệ đã nối rồi, sau này ra sao, ai mà nói chuẩn được chứ.

Đêm đó, Kim Bất Hoán cáo từ rời đi trước.

Nam Vân Đình dẫn người lấp đạo động, bắt tay vào cải tạo cơ quan trong bảo tháp này.

Coi như là nhận của Nghĩa Dương Vương một phần tình, đôi bên không ai nợ ai.

Làm xong hết thảy, Nam Vân Đình liền mang theo thu hoạch chuyến này, cùng các tộc nhân bước lên đường trở về.

Cùng lúc đó.

Tại thành Trường Sa, sau khi bệnh tình của Nha Đầu được Hoa Linh chữa khỏi, Trương Khải Sơn liền không kịp chờ đợi kéo đội ngũ, mang theo Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy, Trương Nhật Sơn lần nữa tiến vào mỏ quặng cổ mộ.

Trong đó xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết.

Chỉ biết là không quá hai ngày, đám người này liền lần nữa trở lại thành Trường Sa, người nào người nấy đều mang theo thương tích.

Cũng may, sau khi Nam Vân Đình rời đi, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đều lưu lại Hồng phủ bầu bạn với Nha Đầu, thương thế của đám người này trải qua trị liệu cũng không còn đáng ngại.

Mà đợi đến khi Nam Vân Đình quay lại Trường Sa, chuyến đi này vừa đi vừa về cũng mất hơn nửa tháng, trù tính bên phía tộc địa đã bắt đầu động thổ, chỉ là không biết bao lâu mới có thể hoàn công.

Nam Vân Đình vào thành cũng không cố ý ẩn giấu hành tung, cho nên Trương Khải Sơn rất nhanh liền nhận được tin tức.

Mà đợi sau khi Nam Vân Đình bọn họ đến khách sạn cũ, Trương Khải Sơn liền đã đem tin tức này đưa đến tay các nhà tương ứng.

Sau đó hắn mang theo Trương Nhật Sơn khởi hành hướng về phía khách sạn, lần này không có Trần Ngọc Lâu ở đây, cho nên Trương Khải Sơn cũng không cần để ý cái gì.

Huống chi, hắn còn có một số việc tư muốn thương nghị cùng Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình đã đoán được đám người Trương Khải Sơn sẽ đến.

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, sau khi mình trở lại

Trường Sa, người đầu tiên tới khách sạn tìm mình lại là...

Trong đại sảnh khách sạn, một người Tây dương tóc vàng mắt xanh làm một cái lễ thân sĩ với Nam Vân Đình, vẻ mặt thành khẩn chào hỏi: "Nam tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh." Người Tây dương này cũng không phải ai xa lạ.

Chính là Cừu Đức Khảo, kẻ trước đó đã bị Nam Vân Đình phá hỏng chuyện tốt hai lần.

Gã có thể tới đây, thực sự khiến Nam Vân Đình bất ngờ.

Bất quá, vẻ ngoài thì Nam Vân Đình vẫn phải giả bộ một chút. "Ta nghĩ, chúng ta cũng không phải là người quen gì cho cam." Nam Vân Đình nhìn Cừu Đức Khảo mở miệng nói. "Nam tiên sinh nói vậy là sai rồi, Cửu Châu có một câu nói xưa, thêm một người bạn thêm một con đường, tiên sinh trước đây có thể đã cùng bỉ nhân nảy sinh một chút hiểu lầm.

Hôm nay nghe tin Nam tiên sinh trở về, đặc biệt mang đến cho tiên sinh lời xin lỗi thành khẩn của ta." Biểu cảm của Cừu Đức Khảo quản lý vô cùng đúng chỗ.

Có ai ngờ được đây là kẻ sau khi lừa đồ của Ngô Lão Cẩu xong, quay đầu lại mắng người ta là đồ bọ chó chứ. "Vậy vị tiên sinh người Tây dương này, hôm nay tìm đến ta, xem ra không chỉ mang đến lời xin lỗi thành khẩn đâu nhỉ, còn có chuyện gì khác?" Nam Vân Đình nhìn Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo hiện tại chắc vẫn đang nghĩ đến chuyện kiếm tiền, hành tung của hắn thời gian qua người thường không rõ cũng chẳng quan tâm.

Nhưng Cừu Đức Khảo đã để mắt tới hắn thì nhất định sẽ đi tra, dù cho gã không tra được gì thì cũng sẽ từ đó đoán ra được vài phần.

Cho nên, tên Tây dương này chắc chắn không có ý tốt. "Không không không, Nam tiên sinh ngài hiểu lầm rồi, ta lần này tới đây chỉ là để bày tỏ lòng xin lỗi mà thôi, tịnh không có mục đích nào khác." Cừu Đức Khảo lần này tới đúng là không có mục đích khác, tuy rằng gã đoán được Nam Vân Đình lần này dẫn người đi làm cái gì.

Nhưng gã không phải kẻ ngốc.

Nếu nói toạc ra thì tất cả công sức trước đó coi như đổ sông đổ bể.

Cừu Đức Khảo muốn thả con săn sắt, bắt con cá rô.

Tự nhiên là không thể đem suy nghĩ chân thực trong lòng nói ra.

Ngay lúc này. "Phu quân!" Cửa khách sạn truyền đến thanh âm quen thuộc, ngay sau đó, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt kẻ trước người sau chạy vào, trực tiếp phớt lờ Cừu Đức Khảo, lao đến trước mặt Nam Vân Đình.

Sau đó, mấy người Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn cũng đi vào, sau khi nhìn thấy Cừu Đức Khảo, lông mày Trương Khải Sơn cũng trực tiếp nhíu lại.

Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt một trái một phải khoác lấy cánh tay Nam Vân Đình, Hoa Linh là chính thê thì không có gì để nói, nhưng Doãn Tân Nguyệt... chỉ có thể cảm thán bản thân sau khi xuyên việt thật có diễm phúc.

Bất quá cảm thán thì cảm thán, loại cảm giác này vẫn là rất không tệ. "Gặp qua Nam tộc trưởng." Mấy người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cùng với Tề Thiết Chủy, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia tiến lên, chắp tay chào Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình đáp lễ lại, sau đó mở miệng nói với Cừu Đức Khảo: "Lời xin lỗi thành khẩn của ngươi ta đã nhận được, sự vụ bận

rộn, thứ cho khó lòng chiêu đãi, tiên sinh người Tây dương nếu có thời gian thì ở lại cùng ăn bữa cơm rau dưa cũng được." "Ha ha, Nam tiên sinh cứ tự nhiên, bỉ nhân còn có một số việc phải đi xử lý, liền không quấy rầy nữa, ngày sau nhất định chuẩn bị hậu lễ đăng môn bái phỏng." Sau đó, Cừu Đức Khảo quay đầu hành lễ với đám người Ngô Lão Cẩu rồi đi ra ngoài.

Hiện tại Ngô Lão Cẩu vẫn chưa cùng tên Tây dương này dính dáng quá nhiều quan hệ, nếu bắt buộc phải nói có thì cũng chỉ là đối tác làm ăn.

Cho nên Cừu Đức Khảo cũng không tiện mặt dày ở lại, dù sao Trương Khải Sơn đang ở đây, gã ở lại thế nào cũng cảm thấy không ổn. "Chư vị, mời đi theo ta." Đợi đến khi Cừu Đức Khảo rời đi, Nam Vân Đình cũng bắt đầu mời mọi người cùng đến bao sương đã đặt trước để nhập tọa.

Đợi mọi người lần lượt ngồi xuống, cái miệng không chịu ngồi yên của Tề Thiết Chủy dẫn đầu mở lời: "Ai, Nam tộc trưởng, tên Tây dương kia tới tìm ngài là có chuyện gì vậy?" Đối với người Tây dương, người trong Cửu Môn không nói là bài xích nhưng cũng không thể nói là thích.

Dù sao thời Dân Quốc, phẩm hạnh của người Tây dương trên đất Cửu Châu thế nào bọn họ đều có nghe thấy.

Muốn thích thì tự nhiên là thích không nổi.

Nam Vân Đình nghe vậy, xua tay nói: "Trong đầu đám người này toàn là mấy thứ quanh co lòng vòng, một bụng nước chua chẳng nghĩ ra được chuyện gì tốt, không cần để ý làm gì." Nghe Nam Vân Đình nói, Giải Gia Lão Cửu tán đồng gật đầu.

Hắn là người làm ăn, bình thường khó tránh khỏi tiếp xúc với người Tây dương, đối với lời Nam Vân Đình nói hắn cũng mười phần

tán đồng.

Cừu Đức Khảo có thể dùng thân phận giáo phụ đến Cửu Châu, sau lưng làm buôn lậu cổ đổng, liệu có thể là một nhân vật đơn giản? "Hầy, ngày vui thế này nhắc đến tên Tây dương làm gì, mất hứng, đổi chủ đề đi." Tề Thiết Chủy làm tuyển thủ chuyên nghiệp trong tổ hâm nóng không khí, thấy không khí trong bao sương không đúng liền vội vàng mở miệng.

Nhưng hắn vừa mở miệng, Trương Khải Sơn bên cạnh liền móc ra một cái danh sách, đặt trước mặt Nam Vân Đình nói: "Nam tộc trưởng, trước đó bên phía Trần Tổng bả đầu có gửi tới một cái danh sách, chúng tôi đã dựa theo chú thích trên đó gửi qua một lô dược liệu, không biết ngài có còn cần thêm thứ gì khác không?" Nam Vân Đình gật đầu, cầm danh sách lên nhìn lướt qua.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình.

Những thứ liệt kê trên danh sách này ở hậu thế có thể là vật liệu xây dựng rất phổ biến, nhưng đặt ở thời Dân Quốc thì đừng nói là phổ biến, người bình thường chắc dùng cũng không nổi.

Cát trắng, xi măng gì đó tạm thời không nói.

Chỉ nói riêng đá cẩm thạch kia, thời đại này có thì có, nhưng cơ bản giống như thời cổ đại, dùng như hán bạch ngọc.

Trần Ngọc Lâu này vừa mở miệng đã đòi cả trăm tấn.

Chắc là cũng ôm suy nghĩ không chém thì phí mà làm tới đây.

Chương 75

Nam Vân Đình nhìn đống vật liệu kia, trong lòng cũng nghĩ: "Xem ra đại ca lần này làm động tác không nhỏ, là thật sự dụng tâm xây dựng Nam gia tộc địa." Ngày đó, ba người Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu kết bái tại khách sạn này, lấy tuổi tác phân trước sau, Trần Ngọc Lâu dựa vào tuổi cao hoàn thắng hai người kia, chiếm vị trí thủ lĩnh.

Mà Nam Vân Đình còn trẻ, ở phương diện so tuổi tác này thua hai gã đàn ông lớn tuổi kia, cho nên chỉ có thể xếp chót.

Nam Vân Đình xem xong danh sách Trần Ngọc Lâu liệt kê, suy nghĩ kỹ càng một phen rồi nói: "Những thứ khác thì không có nhu cầu gì, ngược lại đa tạ chư vị giúp đỡ." "Nam tộc trưởng khách khí." Trương Khải Sơn thu hồi danh sách, khẽ lắc đầu nói. "Trước đó chuyến đi Bắc Bình, nếu không phải Nam tộc trưởng và Trần Tổng bả đầu ra tay tương trợ, thì Lộc Hoạt Thảo kia định trước là vô duyên với chúng tôi.

Huống chi sau khi trở lại Trường Sa, Hoa Linh cô nương còn giúp phu nhân Nhị gia trị liệu điều dưỡng, đối với Cửu Môn chúng tôi mà nói, có thể gọi là ân trọng như núi.

Một chút vật tư mà thôi, cũng không tính là gì." Cửu Môn trên dưới đồng khí liên chi.

Tuy rằng theo thời gian trôi qua, giữa các bên thiếu đi chút tình nghĩa, nhiều thêm chút toan tính.

Nhưng chỉ cần Trương Khải Sơn còn sống, thì Cửu Môn ngoài mặt sẽ không xuất hiện tình huống chia năm xẻ bảy.

Giống như trong nguyên tác Trần Bì thượng vị, cùng tên họ Điền

kia mắt đi mày lại, đạt thành hợp tác tai họa một phương, thì ở hiện tại có lẽ không thể xảy ra nữa.

Dù sao lão quỷ tử và Điền Trung Lương Tử đều đã lạnh rồi.

Coi như sau này phía Nhật Bản lại phái người tới, chắc cũng không tiếp xúc được với Trần Bì.

Dù sao Nha Đầu vẫn còn, bệnh cũng khỏi, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn ở trong mỏ quặng cổ mộ biết được một số toan tính của lũ quỷ, nhất định sẽ đề phòng.

Còn về việc trong mỏ quặng cổ mộ xảy ra chuyện gì, Trương Khải Sơn có lấy được Vẫn Đồng hay không thì Nam Vân Đình không biết, dù sao chuyện không liên quan đến mình, hắn cũng không cần thiết cứ phải chăm chăm chú ý.

Hiện tại việc cấp bách vẫn là phải xây dựng tộc địa, sau đó khởi động lại gia phả, gieo rắc truyền thừa.

Một bữa cơm này, tuy rằng không tính là chủ khách đều vui vẻ trọn vẹn, nhưng trong lúc nâng ly cạn chén cũng nói không ít chuyện. *** "Túc chủ: Nam Vân Đình" "Thân phận hiện tại: Nam gia đương đại Tộc trưởng" "Thời gian đương nhiệm: 1.6 năm" "Trạng thái gia tộc: Ổn định tăng lên" "Đồ đẳng gia tộc: Long Vương" "Nhân số gia tộc: 387/392" "Công pháp gia tộc: Hoán Long Kinh, Hám Long Kinh" "Kỹ năng đặc thù: Bách Đoán Thành Binh" "Nhiệm vụ chính tuyến: Nâng cao danh vọng gia tộc, chế tạo gia tộc mạnh nhất, hệ thống sẽ lần lượt giải khóa các phần thưởng tương ứng, giúp túc chủ chế tạo gia tộc vô song." "Đẳng cấp danh vọng: Danh động một phương." "Nhắc nhở: Đẳng cấp danh vọng gia tộc tăng lên, túc chủ có thể ngẫu nhiên rút một phần thưởng." Trong phòng khách sạn, Nam Vân Đình đột nhiên nhớ tới hệ thống nên mở ra xem.

Vừa mở ra, hắn liền bị dòng chữ dưới cùng của bảng hệ thống thu

hút ánh mắt.

Phần thưởng tăng danh vọng gia tộc. "Không ngờ mới qua lâu như vậy lại có thể rút thưởng." Nam Vân Đình trong lòng cũng rất vui vẻ.

Từ đầu đến giờ, hắn cũng mới xuống mộ hai lần mà thôi.

Một lần làm nền, một lần bỏ cuộc giữa chừng, thật sự dựa vào chính mình đảo một cái đại mộ thì đúng là chưa có.

Nhưng bởi vì Nam Vân Đình chém Lục Sí Ngô Công, mượn danh vọng của Trần Ngọc Lâu, gián tiếp khiến bản thân danh động một phương, nói ra thì hắn vẫn là nhặt được món hời.

Quá trình rút thưởng cũng giống lần trước.

Khác biệt có chăng chỉ là nội dung phần thưởng.

Lần này, Nam Vân Đình rút được phần thưởng vẫn không phải là thuật hợp kích hắn mong muốn, mà là một môn thể kỹ mới được làm mới ra. "Binh Thân Quyết: Hóa thân thành binh, thuật sát phạt cận thân, chỉ chưởng quyền cước, đầu, khuỷu tay, đầu gối, chân đều có thể làm vũ khí, là cực hạn của thể kỹ." Nếu nói Hoán Long Kinh có thể toàn phương vị nâng cao một con người, thì Binh Thân Quyết lại hoàn toàn tác dụng lên thân thể.

Ở phương diện thể kỹ công kích, có thể nói nó là một loại cực đoan cũng không quá đáng.

Nam Vân Đình chỉ nhìn lướt qua liền hiểu được đại khái.

Kiếm chỉ, phủ chưởng, việt thối, đầu chùy... vân vân.

Tổng kết lại thì là hai chữ: Luyện thể.

Đem các bộ vị thân thể luyện đến trình độ nhất định, phối hợp khí trong cơ thể, đạt thành hiệu quả lấy thân hóa binh.

Ví dụ như kiếm chỉ đạt đến trình độ nhất định, độ sắc bén còn

hơn bảo kiếm chân chính vài phần.

Cho dù là đối với tộc nhân Nam gia đã tu luyện Hoán Long Kinh, cũng sẽ có biên độ tăng lên không nhỏ.

Tổng kết lại, là đồ tốt.

Mà môn thể kỹ này có thể dùng để bồi dưỡng những đứa trẻ mồ côi mà Kim Bất Hoán gửi tới trong tương lai.

Sau khi sửa sang lại mọi thứ, Nam Vân Đình tắt bảng hệ thống, nằm trên giường trầm trầm ngủ.

Thời gian qua đi đường cộng thêm xuống mộ phá trận, Nam Vân Đình cũng thực sự có chút mệt mỏi, thời gian tới có thể nghỉ ngơi cho tốt một trận. *** "Phu quân, chàng xem thiếp vẽ thế này đúng chưa?" Trên quan đạo từ Trường Sa thông tới Thường Thắng Sơn, đội ngũ Nam gia không nhanh không chậm tiến lên.

Nam Viêm và những người khác cưỡi ngựa hộ vệ chiếc xe ngựa ở giữa trung tâm.

Trong xe ngựa, rải rác vứt rất nhiều bản thảo, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đang dưới sự chỉ đạo của Nam Vân Đình để vẽ tranh.

Hoa Linh trước đó đã nói qua, Chá Cô Tiếu từng dạy nàng vẽ tranh, mục đích cũng là để ghi chép lại sự vật tương quan trong mộ huyệt.

Còn Doãn Tân Nguyệt, từ nhỏ đã không lo ăn uống, cộng thêm Doãn Húc Đông bồi dưỡng, vẽ tranh tự nhiên cũng từng tiếp xúc qua, cho nên hai người có Nam Vân Đình chỉ đạo, học cũng vô cùng thuận lợi. "Không sai, chính là như vậy." Nam Vân Đình nhận lấy bản thảo từ tay Hoa Linh, nhìn thoáng qua bức tượng Nhai Tí uy phong lẫm liệt trên đó, hài lòng gật đầu. "Bất quá còn cần luyện tập thêm, cố lên." Các tộc nhân tiếp nhận truyền thừa không giống như Nam Vân Đình là

được hệ thống trực tiếp ban cho hình xăm, thể chất và huyết mạch của bọn họ sẽ thông qua việc từng bước tu luyện Hoán Long Kinh để nâng cao.

Mà điểm để tối đa hóa điều này chính là hình xăm.

Hình xăm đối với các tộc nhân mà nói, huyết mạch văn thân giống như chìa khóa mở ra bảo khố.

Muốn trực tiếp đạt đến Nhân giai như Tiểu Ca thì khẳng định là không được, nhưng chỉ cần phối hợp huyết mạch văn thân tu luyện Hoán Long Kinh, không cần bao lâu liền có thể vượt qua Tiểu Ca.

Long sinh cửu tử, mỗi con mỗi khác.

Mà huyết mạch văn thân không chỉ có chín đứa con.

Ví dụ như Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt thì khẳng định không thể quy vào trong đó.

Cũng may hệ thống đủ nhân tính hóa, đưa ra phương án giải quyết hoàn mỹ.

Căn cứ thần thoại kể lại, vợ cả của Long Vương là một con rồng cái có cánh, tên là Ứng Long, tên đầy đủ là Ứng Đức Chi Long, một trong tứ đại thần long thời cổ.

Mà trong dã sử ghi chép, Long Vương đi tới đâu, "làm" tới đó, vợ bé vô số kể, sư tử, hổ, thậm chí cá, ba ba...

Bất kể bay trên trời, đi dưới đất hay bơi dưới nước, lão đều không kén chọn.

Rất là ly kỳ.

Nhưng không sao cả, hệ thống đưa ra chính phối là Ứng Long, những cái khác không bàn tới.

Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt hai người từ khi xuất phát liền luôn

ở trong xe ngựa học tập vẽ tranh cũng như kiến thức tương quan về hình xăm, tiến độ cũng không chậm.

Dù sao lý thuyết học được rồi, về sau quen tay hay việc là được.

Trên đường đi sóng yên biển lặng, không gặp phải kẻ không có mắt nào nhảy ra chặn đường cướp bóc.

Cứ như vậy, ba ngày thời gian trôi qua, đoàn người Nam Vân Đình rốt cuộc cũng đến địa giới Thường Thắng Sơn.

Trần Ngọc Lâu đã sớm nhận được tin tức, dẫn theo Hoa Mã Quải và các tâm phúc trực tiếp ra ngoài ba dặm tương nghênh.

Còn về Chá Cô Tiếu, mấy hôm trước Nam Vân Đình nghe Hoa Linh kể lại, sau khi đám người Trương Khải Sơn trở lại Trường Sa, y liền mang theo Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương rời đi.

Đoán chừng là về tộc Trát Cách Lạp Mã, chuẩn bị xử lý việc dời tộc đến Điền Nam.

Chương 76

Lần này đến Thường Thắng Sơn, Nam Vân Đình cũng không dừng lại lâu, để các tộc nhân đoàn tụ, lại đi bái kiến Tam a công, liền trực tiếp dẫn đội, dưới sự dẫn dắt của Trần Ngọc Lâu đi tới Lạc Tinh Sơn. *** Nói ra thì từ lúc ban đầu đến khi việc xây dựng bắt đầu, Nam Vân Đình vẫn là lần đầu tiên tới Lạc Tinh Sơn này.

Hồ Chiếu Nguyệt không nhỏ, đất trống xung quanh cộng thêm một mảnh đất mà Trần Ngọc Lâu cho người dọn dẹp ra, tính toán sơ bộ phải có hơn năm mươi mẫu đất.

Ngoại trừ Lạc Tinh Sơn, xung quanh phần lớn là rừng nguyên sinh, phối hợp với trận pháp mà Nam Vân Đình chuẩn bị thì thiên quân vạn mã tới cũng không sợ.

Mà bên phía tộc địa, tộc nhân Nam gia cộng thêm người Trần Ngọc Lâu an bài thời gian qua gấp rút xây dựng, tộc địa cũng đã sơ bộ thành hình, từ đường trung tâm cơ bản đã hoàn công.

So với từ đường ở thôn cũ, quy mô lớn hơn gấp mấy lần.

Theo tính toán của Nam Vân Đình, trong tộc địa cần bảo khố, Chú lâu (lầu rèn đúc), sân bãi tu tập, vân vân...

Đều cần không ít công phu.

Còn về trận pháp, Nam Vân Đình cũng sau khi xác định tiến độ xây dựng tộc địa liền bắt tay vào chuẩn bị.

Từ trong mộ Nghĩa Dương Vương lấy được mười khối mã đề kim, Nam Vân Đình cũng phân ra một nửa làm chi phí xây dựng, giao cho Trần Ngọc Lâu nhờ hắn giúp xử lý.

Bản thân hắn thì chuyên tâm nghiên cứu đại trận xung quanh.

Cứ như vậy, thoáng cái hơn năm tháng đã trôi qua.

Trong năm tháng này, tộc địa mỗi ngày đều là một bộ mặt mới.

Nhìn những phòng ốc không kém gì nhà giàu trong thành, nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, tộc nhân Nam gia người nào cũng tràn đầy hăng hái.

Trong thời gian này, Nam Vân Đình ở cách Lạc Tinh Sơn mười dặm bỏ ra tròn tám ngàn đồng đại dương mua lại một tòa trang viên, chuẩn bị dùng để an trí những đứa trẻ mồ côi mà Kim Bất Hoán mang tới.

Giai đoạn sau của việc xây dựng tộc địa, Trần Ngọc Lâu rất chu đáo rút dần người của mình đi, cuối cùng chỉ để lại một số thợ thủ công ở lại giúp đỡ tiến hành công tác thu dọn.

Đại Hộ Vệ Liên Hoàn Trận của Nam Vân Đình cũng bố trí hoàn thành hai ngày trước khi tộc địa xây xong.

Năm Dân Quốc thứ 14, tức năm 1925, ngày 8 tháng 9, tiết Bạch Lộ.

Nam gia tộc địa hoàn công.

Trong ba ngày sau khi tộc địa hoàn công, Nam Vân Đình bắt tay an bài tộc nhân di dời, dự trữ các loại vật tư.

Ngày 12 tháng 9, tháng Tân Dậu, ngày Quý Dậu.

Tộc nhân di dời đến tộc địa, vật tư đưa vào nhà kho.

Ngày 13 tháng 9, ngày Giáp Tuất, nghi nhập trạch.

Nam Vân Đình cùng tám người Nam Viêm an bài tộc nhân vào ở.

Thời đại này cũng không cần cân nhắc vấn đề formaldehyde gì đó.

Nhà mới rất lớn, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác

không quá chân thực.

Từ nghèo túng thất vọng, ăn bữa nay lo bữa mai, đến hiện tại vạn tượng đổi mới, Nam Vân Đình tiền nhiệm hai năm thời gian đã hoàn thành tất cả.

Vật liệu xây dựng nhờ vào Cửu Môn nên chất lượng đều vô cùng tốt, phòng mới rất đẹp, đối với các tộc nhân mà nói chính là... còn đẹp hơn cả trong huyện thành.

Ngày 14 tháng 9, ngày Ất Hợi.

Gia sự bất nghi, gia sự bất lợi.

Ngoại trừ người Nam gia, trong tộc địa không còn người ngoài, Nam Vân Đình chính thức khởi động Đại Hộ Vệ Liên Hoàn Trận.

Ngày 15 tháng 9, ngày Bính Tý.

Gia sự giai nghi.

Cho dù trong tộc địa đã dọn dẹp qua, nhưng Nam Vân Đình vẫn an bài mọi người tiến hành tổng vệ sinh triệt để toàn bộ tộc địa.

Đồng thời khởi động Chú lâu, mượn khuôn đúc đã chuẩn bị sẵn, chế tạo lệnh bài tiêu chí Nam gia.

Ngày 16 tháng 9, ngày Đinh Sửu.

Nghi giá thú, cầu tự.

Khụ khụ... ai hiểu thì hiểu.

Trong ba ngày sau đó, đám người Nam Viêm bắt đầu dựa theo sự sắp xếp của Nam Vân Đình để chia lại tổ.

Nam Vân Đình dẫn bọn Nam Kim tiếp tục công việc của mình tại Chú lâu.

Cứ như vậy, mãi cho đến ngày 19 tháng 9.

Tổng cộng có 108 khối lệnh bài Nam thị được chế tạo thành công.

Trong đó, trừ đi số để lại trong tộc cung cấp cho tộc nhân xuất hành, hơn tám mươi người nhóm Nam Viêm đều được trang bị lệnh bài.

Nam Vân Đình và Hoa Linh hai người cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, trong đó cũng có vài khối lệnh bài cần phải tặng đi làm quà cảm ơn.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu cùng với phía Cửu Môn, mỗi bên một khối là đủ.

Lệnh bài này cũng không phải làm cho có hình thức.

Trong lúc đúc lệnh bài, Nam Vân Đình đã gia nhập Thiên Tinh Thạch cùng với máu của Long Vương, có thể trấn tà, đẩy lui tai ương, phá ảo ảnh, tránh trận pháp.

Quan trọng nhất là, chỉ có cầm lệnh bài mới có thể thông hành trong đại trận hộ vệ.

Cho Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu lệnh bài là chuyện nên làm, dù sao người trước giúp mình không ít, người sau coi như là đại cữu ca (anh vợ) của mình, cũng tính là người một nhà.

Còn cho Cửu Môn... thì cũng chẳng có lý do gì đặc biệt, chỉ có thể nói là nhân tình thế thái.

Lệnh bài tuy rằng có thể đi qua đại trận, nhưng cũng có hạn chế, nếu ngươi cầm lệnh bài muốn dẫn một đám người đông đúc tiến vào thì khẳng định là không thể.

Cho phép ngươi dẫn vài người đã là nể mặt lắm rồi.

Còn về phía Doãn Húc Đông, Nam Vân Đình đã đưa lệnh bài cho Doãn Tân Nguyệt, còn cha nàng có lấy được hay không thì Nam Vân

Đình không có tinh lực đi quản.

Khoảng bốn trăm tộc nhân Nam gia ở trong tộc địa rộng hơn năm mươi mẫu có vẻ hơi trống trải.

Nhưng Nam Vân Đình cho rằng chỉ cần thời gian dư dả, tộc địa sẽ náo nhiệt lên.

Giống như đám cẩu độc thân Nam Viêm, Nam Vân Đình đã tính toán kỹ, sau này tìm người làm mai cho bọn họ, rồi chính mình cũng trải nghiệm một chút lạc thú giục cưới, giục đẻ.

Mà bên ngoài tộc địa còn lưu lại đất trống, bên đó Nam Vân Đình giao cho tộc nhân tự mình quyết định, là khai khẩn trồng lương thực hay là làm những cái khác thì hắn không quản.

Dù sao, làm tộc trưởng hắn cũng không thể coi tộc nhân như con rối gỗ mà sai bảo, như thế rất không tốt.

Lại qua hai ngày.

Ngày 22 tháng 9, ngày Quý Mùi.

Chương 77

Nghi tế tự, lập bia, cầu phúc.

Ngày này rất đặc biệt, cũng rất quan trọng, chí ít đối với các tộc nhân Nam gia là rất quan trọng.

Mới sáng sớm, các tộc nhân liền thay quần áo mới, dậy sớm tắm rửa, sau đó hội tụ về trung tâm tộc địa.

Mà Nam Vân Đình cùng Hoa Linh hai người còn có Tam a công, bọn Nam Viêm đã chuẩn bị từ lúc trời còn chưa sáng.

Hương án, bàn thờ, tam sinh ngũ cốc lục súc, còn có hương nến, cống phẩm... nhất ứng câu toàn.

Đặt ở bình thường, Nam gia chưa từng làm tế tự như thế này, cùng lắm đốt chút tiền giấy, bày chút hoa quả là xong.

Nhưng nay đã khác xưa.

Nam Vân Đình đã lựa chọn khởi nghiệp bằng con đường "vớt của thiên hạ", thì tế tự tương ứng khẳng định không thể thiếu, nếu không gia tộc này ngày sau phát đạt, tâm nhất định sẽ tán.

Đó không phải là điều Nam Vân Đình muốn nhìn thấy. "Tam a công, hôm nay vất vả cho ông rồi." Nam Vân Đình đặt bài văn tế mình đã chuẩn bị xong trước mặt Tam a công, mở miệng nói.

Tam a công nghe Nam Vân Đình nói vậy, vội vàng xua tay nói: "Không sao, không sao, có thể làm chút chuyện cho gia tộc, lão hủ cũng coi như không sống uổng phí." Việc khác ông không giúp được gì, có thể góp chút sức trong buổi tế tự gia tộc này, trong lòng Tam a công cũng cao hứng.

Trời dần dần sáng.

Các tộc nhân tương ứng đến đông đủ, đất trống bên ngoài từ đường đủ lớn, khoảng bốn trăm người tề tụ tại đây cũng không có vẻ chen chúc.

Theo quy củ tế tự gia tộc thông thường, tộc nhân không phải trực hệ không có tư cách tham gia.

Nhưng Nam Vân Đình lại không định làm theo quy củ đó.

Mọi người đều tương trợ lẫn nhau vượt qua cửa ải khó khăn, cho dù tương lai phải tuân thủ những quy củ kia, nhưng hiện tại lại không cần.

Chỉ cần hiện tại thân ở Nam gia tộc địa thì chính là người một nhà, không có chuyện ai không có tư cách.

Văn tế dài dòng phức tạp, nhưng các tộc nhân nghe đều mười phần chăm chú.

Bái trời xanh xong liền đến mời tiên nhân, linh vị bài mời vào từ đường thì bắt đầu bái tổ tông.

Mà sau khi hương nến thắp lên, pháo nổ, dập đầu xong, tế tự coi như hoàn thành.

Và đây, cũng chính là lúc đến bước tiếp theo.

Quan hệ đến việc phân phối điều động tộc nhân Nam gia.

Trải qua hai lần xuống mộ, Nam Vân Đình cũng biết mình đơn giản thô bạo chia tám tổ là có chút không hợp lý.

Cho nên, hôm nay cần quy hoạch lại.

Đợi Tam a công kết thúc công việc, trở về chỗ ngồi xong xuôi, Nam Vân Đình bước lên bậc thang, lãng thanh mở miệng nói: "Ta lấy thân phận tộc trưởng Nam thị, hiện tại bắt đầu công bố an bài tiếp theo đối với Nam thị nhất tộc." Nam Vân Đình quét mắt nhìn mọi

người bên dưới: "Trước đây, ta tuyển tám mươi tộc nhân, thiết lập tám chi đội ngũ, hiện hủy bỏ tám chi đội ngũ, đổi thành chín đại bộ phận.

Đầu tiên, Nam Viêm..." "Có!" Nam Viêm bước ra khỏi hàng ngũ, chắp tay đáp. "Từ giờ trở đi, ngươi là Bộ trưởng Phân bộ thứ nhất, lĩnh chức Phó tộc trưởng, thống lĩnh Nam thị ngoại tộc.

Sau này, ta sẽ thống kê những việc ngươi cần làm rồi nói cho ngươi.

Phân bộ một các ngươi lấy Tù Ngưu làm tiêu thức." "Rõ!" "Nam Kim." Đợi Nam Viêm lui về đội liệt, Nam Vân Đình tiếp tục hô. "Có." "Từ giờ trở đi, ngươi là Bộ trưởng Phân bộ thứ hai, tạm phụ trách nguồn thu nhập chủ yếu của Nam thị.

Phân bộ các ngươi lấy Nhai Tí làm tiêu thức." "Rõ." Tiếp đó, Nam Vân Đình lại thiết lập bảy phân bộ nữa.

Phân biệt là: Nam Thủy, Bộ trưởng Phân bộ thứ ba - Phân kim (chia vàng/định huyệt), lấy Trào Phong làm tiêu thức.

Nam Sơn, Bộ trưởng Phân bộ thứ tư - Hộ vệ, lấy Bồ Lao làm tiêu thức.

Nam Ngân, Bộ trưởng Phân bộ thứ năm - Tình báo, lấy Toan Nghê làm tiêu thức.

Nam Khai, Bộ trưởng Phân bộ thứ sáu - Vận chuyển, lấy Bá Hạ làm tiêu thức.

Nam Vân Hải, Bộ trưởng Phân bộ thứ bảy - Giám sát, lấy Bệ Ngạn làm tiêu thức.

Nam Vân Sở, Bộ trưởng Phân bộ thứ tám - Tài vụ, lấy Phụ Hí làm tiêu thức.

Nam Vân Phượng, Bộ trưởng Phân bộ thứ chín - Thu mua, lấy Si Vẫn làm tiêu thức.

Chín phân bộ, nhân số khác nhau, chức trách khác nhau, nhưng đối với Nam thị nhất tộc mà nói đều là một bộ phận rất quan trọng.

Nam Viêm ngày sau sẽ dẫn người huấn luyện đám trẻ mồ côi tổ kiến ngoại tộc.

Phân bộ hai và ba chính là đảo đấu xuống mộ.

Phân bộ bốn hộ vệ nội tộc.

Phân bộ năm thu thập các loại tình báo.

Phân bộ sáu phụ trách các phương diện áp vận, ví dụ như Phân bộ chín thu mua vật tư hay Phân bộ hai ba đảo đấu đều cần bọn họ.

Phân bộ bảy giám sát ngoại tộc, nếu có phản biến phát sinh thì tất sát.

Phân bộ tám trước mắt phụ trách đối tiếp các loại sinh ý bảo vật, tương lai phối hợp ngoại tộc làm các sinh ý khác.

Sắp xếp chính là như vậy.

Nam Vân Đình cảm thấy như vậy hợp lý nhất, cũng thích hợp nhất.

Đối với sự sắp xếp của Nam Vân Đình, mọi người cũng đều không có ý kiến.

Sau khi đọc xong an bài đối với chín đại phân bộ, Nam Vân Đình lần nữa mở miệng: "Đợi lát nữa, sau khi chính thức chia tổ kết thúc, toàn bộ các bộ phận ở lại." "Rõ!" Tế tự phân tổ tiến hành vô cùng thuận lợi.

Đợi sau khi kết thúc, Nam Vân Đình liền cho những người không thuộc chín đại phân bộ tự mình rời đi.

Lần này trải qua một lần mở rộng, máu mới gia nhập, nhân số chín đại phân bộ đạt đến trăm người chưa từng có.

Tương lai có khả năng còn nhiều hơn.

Mà trong trăm người này, có mấy người còn chưa đến mười tuổi, mục đích Nam Vân Đình giữ bọn họ lại cũng chỉ là để làm huyết mạch văn thân mà thôi.

Huyết mạch văn thân, dược liệu chủ yếu là máu bồ câu, thuốc nhuộm đặc chế cùng với máu Long Vương của Nam Vân Đình.

Hình xăm cho trăm người, Nam Vân Đình không thể nào một lần phóng hết máu ra, nếu không bị khô máu thì thật sự không biết khóc ở đâu.

Mà hai người Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt khi thật sự động thủ vẫn có chút khẩn trương.

Đứng mũi chịu sào là Nam Viêm và Nam Kim, hai người thành chuột bạch.

Cũng may có Nam Vân Đình ở bên cạnh, hai người này cùng lắm là bị đâm thêm mấy mũi kim, tịnh không xuất hiện tình huống hình xăm hỗn loạn.

Tuy rằng nói bị đâm thêm mấy mũi, nhưng Nam Viêm hai người sau khi hình xăm triệt để thành hình cũng cảm giác được sự thần kỳ trong đó, trong cơ thể tựa như có cái lò lửa nhỏ đang thiêu đốt.

Hình xăm càng là sống động như thật, nhìn qua vô cùng bá khí.

Cảm nhận được sự khác biệt, hai người cũng trực tiếp chắp tay bái tạ Hoa Linh: "Đa tạ Tộc trưởng, đa tạ Phu nhân!" "Khụ, không có chi." Hoa Linh lúc này trong lòng có chút xấu hổ, vừa rồi nếu không phải có Nam Vân Đình ở bên cạnh, đoán chừng mấy cái run tay của nàng có thể trực tiếp biến Tù Ngưu thành Tứ Bất Tượng.

Bất quá cũng có thể lý giải, dù sao nàng lần này là lần đầu tiên thực tế thao tác.

Chương 78

Con người mà, sai lầm là khó tránh khỏi.

Ai có thể cam đoan mình cả đời đều không xuất hiện sai lầm chứ.

Mà có hai người Nam Viêm và Nam Kim tự nguyện đi đầu làm chuột bạch, khi xăm cho các tộc nhân còn lại tuy rằng khó tránh khỏi phải chịu thêm mấy mũi kim, nhưng chung quy không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào.

Cấu thành chín đại phân bộ của Nam gia cuối cùng cũng lộ diện.

Trong đó, Phân bộ một người ít nhất, ngoại trừ Nam Viêm, trong tộc nhân Nam gia có năm người lớn tuổi nhất gia nhập đội ngũ của hắn, giúp đỡ hắn quản lý ngoại tộc.

Phân bộ hai thì khác, phân bộ này người đông nhất, vả lại đều là người trẻ tuổi, có tới hơn hai mươi người.

Đương nhiên, bọn họ tuy là một phân bộ nhưng không thể nào mỗi lần xuống mộ đều hành động cùng nhau, việc này Nam Vân Đình sẽ giảng giải cụ thể cho Nam Kim.

Các tổ khác nhân số cũng không thống nhất, Nam Vân Đình không có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không cần thiết phải để nhân số mỗi tổ đều nhất trí, cụ thể vẫn phải xem tuổi tác cũng như thực lực để phân chia. "Thiên mệnh chi tử" trong mắt Nam Vân Đình là Nam Dương cũng thành công gia nhập tổ hai, trở thành "Quật Địa Nhân" (Người đào đất) của Nam gia.

Đối với nhân viên xuống mộ tìm bảo vật nhà mình, Nam Vân Đình cũng không đặt danh hiệu gì cao sang.

Quật Địa Nhân, đơn giản thô bạo, vả lại không lâu dài.

Dù sao tương lai Nam gia nhất định sẽ chuyển hình, đảo đấu chỉ là kế sách tạm thời. "Thêm một thời gian nữa, Quật Địa Nhị phân bộ sẽ trở thành thanh đao sắc bén nhất của Nam gia ta." Nam Vân Đình trong lòng nghĩ như vậy.

Phân bộ hai không giống Phân bộ một là quản lý, cũng không giống các phân bộ khác ai làm việc nấy.

Việc bọn họ tiếp theo phải làm chính là dắt đầu vào lưng quần, tranh thủ lợi ích cho Nam gia.

Bất kể là xuống mộ đảo đấu hay tranh đấu với người đời, việc làm đều là những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Mà cá nhân Nam Vân Đình, ngoại trừ là tộc trưởng Nam thị, hắn định nghĩa bản thân cũng là không khác biệt lắm so với Phân bộ hai.

Truyền thừa hình xăm một ngày không thể hoàn thành, nhưng các bộ trưởng phân bộ đều đã tiếp thu truyền thừa của riêng mình, thực lực mắt trần có thể thấy được tăng cường.

Ngoài những người trực tiếp tiếp thu truyền thừa này ra, Nam Vân Đình cũng không bỏ qua các tộc nhân còn lại.

Hình xăm thứ này không phải tùy tiện cho.

Nhưng truyền thừa thì mỗi người đều có tư cách tiếp nhận, chỉ là vấn đề mạnh yếu mà thôi.

Sau khi tổng hợp cân nhắc, cuối cùng tất cả tộc nhân Nam thị đều dùng máu Long Vương làm dẫn, bỏ đi máu bồ câu, trên người xăm một chữ "Nam" theo lối thư pháp.

So với hình xăm Cửu Tử, hình xăm thư pháp này không chiếm chỗ, sẽ không ảnh hưởng gì.

Nhưng hiệu quả vẫn có, diên niên ích thọ, cường thân kiện thể,

tương đương với buff thụ động.

Khối lượng công việc của Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt tăng lên.

Nhưng bọn họ cũng vui vẻ chịu đựng.

Xăm hình sẽ nghiện, châm người cũng thế.

Sau khi quen tay hay việc, một hình xăm chữ Nam dùng không mất bao lâu, thời gian một khắc đồng hồ là xấp xỉ có thể hoàn thành một hình xăm thư pháp cho một người. *** "Đang đang đang..." Trong Chú lâu, Nam Vân Đình cùng mấy người Nam Kim vung đại chùy, gõ gõ đập đập vào phôi đao đã nung đỏ.

Pháp môn Bách Đoán Thành Binh đối với việc lựa chọn dược liệu cũng như sức mạnh, thể lực của người rèn đúc đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Mà Nam Vân Đình bọn họ thứ không thiếu nhất chính là khí lực.

Lần này bọn họ chế tạo lô vũ khí này lấy nguyên mẫu là Đường Đao Giao Long tinh xảo thời Thịnh Đường.

Đương nhiên, chỉ là lấy cái đó làm nguyên mẫu.

Đồ đằng gia tộc Nam thị là Long Vương.

So với Long Vương, Giao Long chỉ là đồ lai tạp, cho nên, Long Vương Đao ứng vận mà sinh.

Khi đúc phôi đao, Nam Vân Đình còn thêm máu Long Vương vào.

Thần binh lợi khí xuống mộ đảo đấu, cộng thêm phương thức rèn đúc bug như Bách Đoán Thành Binh, Long Vương Đao xuất thế định nhiên không kém gì Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Mà Nam Vân Đình rốt cuộc cũng cảm nhận được Tiểu Ca thỉnh thoảng phóng máu là cảm giác gì rồi.

Sau khi phóng máu ngược lại không hư nhược, nhưng tổng cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, qua một thời gian thì cũng ổn.

Nhưng dù nói thế nào, phóng máu đúng là mẹ nó hữu dụng thật.

Lệnh bài gia tộc, hình xăm, hiện tại là Long Vương Đao, sau khi thêm máu Long Vương vào trực tiếp biến thành hai loại đồ vật, chỗ máu này đáng hay không đáng, thật sự mẹ nó quá đáng giá... *** Thoáng cái lại năm ngày trôi qua.

Trong giáo trường Nam gia tộc địa, người của chín đại phân bộ tề tụ tại đây, tổng cộng hơn trăm người, mỗi người bên hông đều giắt súng Đức hai mươi phát, lưng đeo Long Vương Đao, tinh thần phấn chấn.

Nam Vân Đình đứng trên cao đài, thấy cảnh này trong lòng cũng tương đối tự hào.

Đây chính là gia tộc một tay mình tạo ra.

Tuy rằng người vẫn còn hơi ít, nhưng, vậy thì đã sao. "Bắt đầu từ hôm nay, chín đại phân bộ chính thức bắt đầu vận chuyển, lời thừa ta không nói, trong lòng các ngươi tự rõ ràng bản thân tiếp theo nên làm cái gì.

Những ngày tháng sau này, hãy để chúng ta cùng nhau nỗ lực, để Nam thị nhất tộc triệt để hưng thịnh!" "Rõ!!" Nam Vân Đình tịnh không trực tiếp truyền thụ Binh Thân Quyết cho tộc nhân.

Đối với bọn họ mà nói, Hoán Long Kinh đã đủ dùng.

Mà người cần Binh Thân Quyết là Phân bộ một của Nam Viêm, hắn cần quản lý ngoại tộc, Hoán Long Kinh không thể truyền ra ngoài nhưng Binh Thân Quyết lại có thể.

Với Phân bộ hai của Nam Kim, Nam Vân Đình chuẩn bị đem Binh Thân Quyết đã chỉnh lý đưa cho bọn họ một bản, kỹ năng nhiều không

áp thân, làm chuyện nguy hiểm thì bản thân lớn mạnh lên mới bảo đảm được an toàn.

Còn các tổ khác, Hoán Long Kinh đã đủ, tu luyện Binh Thân Quyết đối với bọn họ có chút lãng phí thời gian.

Cho nên, việc phổ cập Binh Thân Quyết trong nội tộc chỉ có thể hoãn lại.

Sau khi Nam Vân Đình giao Binh Thân Quyết đã chỉnh lý cho hai người, chín đại phân bộ Nam gia liền chính thức bắt đầu vận hành.

Nam Vân Đình tọa trấn chỉ đạo trong nội tộc hai ngày thì nhận được tin tức Nam Viêm truyền về.

Kim Bất Hoán đã lâu không có tin tức, đã tới.

Nam Vân Đình nhận được tin tức liền lập tức dẫn theo Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đi tới Nam gia trang viên.

Trang viên này Nam Vân Đình cũng không giữ bí mật với bên ngoài, thậm chí còn nhờ Trương Khải Sơn, Trần Ngọc Lâu giúp đỡ cố ý tiết lộ tin tức trang viên ra ngoài.

Kim Bất Hoán đi tới Tương Tây chỉ nghe ngóng một chút liền hỏi được tin tức bên này, căn bản không tốn bao nhiêu khí lực.

Nói ra thì sau khi mua lại trang viên này, Nam Vân Đình tổng cộng mới tới ba lần.

Lần đầu tiên là khảo sát thực địa và mua, lần thứ hai là an bài người hầu mình chọn lựa tiến vào, cam đoan trang viên sạch sẽ gọn gàng, lần này là lần thứ ba.

Nam Vân Đình vừa quẹo qua một con đường núi liền nhìn thấy ở cổng chính trang viên, Nam Viêm đang nói gì đó với Kim Bất Hoán.

Tại trang viên, một hàng khoảng hơn mười chiếc xe ngựa xếp

thành hàng dài.

Đoán chừng Kim Bất Hoán lần trước chia tay bọn họ xong là thật sự dụng tâm làm việc mình nhờ cậy.

Chương 79

Không hiểu sao, Nam Vân Đình lại cảm giác con người Kim Bất Hoán này thật sự có thể thâm giao. "Ai da, nhìn xem, nhìn xem, đây là ai thế này?

Cái phái đầu này, cái khí thế này, suýt chút nữa làm lóa mù cặp mắt của Lão Kim ta rồi." Nam Vân Đình còn chưa tới gần, giọng nói quái gở của Kim Bất Hoán đã ném qua.

Nam Vân Đình nghe hắn nói vậy cũng không giận.

Nếu người khác nói chuyện âm dương quái khí như vậy, Nam Vân Đình chắc chắn sẽ không thích, thậm chí có xúc động rút đao cho đối phương một nhát.

Nhưng Kim Bất Hoán nói như vậy, Nam Vân Đình lại không cảm giác được ý vị khác. "Ha ha, Lão Kim, thời gian dài không gặp, độ lượng (bụng) lớn lên không ít nha, mấy tháng rồi đấy?" Nam Vân Đình ha ha cười một tiếng, đi lên vỗ vỗ cái bụng rõ ràng nhô lên hơn lần trước của Kim Bất Hoán, mở miệng nói. "Đi đi đi, Lão Kim ta đây là có phúc khí, nhìn cậu nói kìa." Kim Bất Hoán trợn trắng mắt, gạt tay Nam Vân Đình đang rục rịch muốn động thủ ra. "Ta nhìn không lầm thì hai vị này là đệ muội đi?

Cậu nhóc cậu diễm phúc không cạn a.

Ta lần này tới vội vàng, cũng không đặc biệt chuẩn bị lễ gặp mặt gì..." Kim Bất Hoán thò tay vào túi áo móc móc, không đợi Nam Vân Đình nói gì liền từ bên trong móc ra hai cái ngọc trụy, đưa tới trước mặt Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt. "Ngọc trụy nho nhỏ, không thành kính ý, hai vị đệ muội đừng chê cười." Nam Vân Đình thấy thế, mí mắt giật giật.

Mẹ nó, tên Kim Bất Hoán này chắc chắn là cố ý.

Ngọc trụy kia tuy nói không phải bảo vật có niên đại gì, nhưng nhìn độ sáng bóng cùng độ gia công kia, định nhiên là hàng tốt hiếm có.

Kim Bất Hoán này đâu phải là không chuẩn bị lễ gặp mặt gì, chắc chắn là khách sáo, nói vậy thôi.

Thật ra lần này trở về, chắc chắn đã nghe ngóng rõ tình huống của Nam Vân Đình, có chuẩn bị mà đến. "Đã là một tấm lòng của Lão Kim, vậy Hoa Linh, Tân Nguyệt, hai nàng cứ nhận lấy đi." Một chủ gia đình đã mở miệng, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt tự nhiên cao hứng, nhận lấy ngọc trụy bắt đầu nghiên cứu.

Phụ thân Doãn Tân Nguyệt là Doãn Húc Đông, Hoa Linh là người Bàn Sơn, giám thưởng bảo vật tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Vừa cầm vào tay, hai nữ liền cảm giác được ngọc trụy này bất phàm, nói cảm ơn xong liền đi sang một bên nói nhỏ với nhau.

Mà Kim Bất Hoán rốt cuộc cũng nói đến chính sự. "Vân Đình, lần trước cậu nói nhờ ta thu thập trẻ con giúp cậu, Lão Kim ta lần trước trở về đã làm giúp cậu rồi." Nói xong, gã chỉ chỉ dòng xe ngựa kia. "Thời buổi này, người bán con cái quả thực không ít, không dùng bao nhiêu thời gian đã nhận hơn trăm đứa trẻ.

Ta thấy bọn chúng thực sự ốm yếu, cũng đã lâu không được ăn cơm no, sợ không chịu nổi xóc nảy.

Cho nên tới muộn chút, chớ trách." Kim Bất Hoán tuy là thương nhân nhưng tình nghĩa chưa mất, tuy kiếm tiền của thiên hạ nhưng trong lòng vẫn còn giữ một cỗ chính khí.

Đám trẻ mang đến chuyến này đều là những đứa khá khẩm được gã chọn ra từ những đứa được nhận nuôi.

Số còn lại đều giữ ở nhà, cho người chăm sóc, đợi thân thể bổ dưỡng tốt hơn chút nữa mới đưa tới đây.

Nếu không thì bắt vịt lên giá, chuẩn là chịu không nổi xóc nảy, chết ở nửa đường.

Nam Vân Đình cũng có thể lý giải.

Hắn đi tới bên cạnh một xe ngựa, vén rèm chắn gió nhìn vào bên trong.

Trong xe ngựa có bốn đứa trẻ, một nam ba nữ.

Đối với phối trí như vậy, Nam Vân Đình cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dù sao thời đại này, con gái đối với một gia đình mà nói chính là cái gọi là "món hàng lỗ vốn", bán con cái chỉ là câu nói cửa miệng, nếu thực sự không sống nổi nữa, ai lại đi bán con trai chứ.

Dù sao lúc này còn chú trọng dưỡng nhi phòng lão.

Bốn đứa trẻ tuy thân hình vẫn có chút đơn bạc, nhưng tinh khí thần rõ ràng có chuyển biến tốt, Kim Bất Hoán an bài người tĩnh tâm chăm sóc quả là không giả.

Mà bốn đứa nhỏ này nhìn thấy Nam Vân Đình cũng có chút khiếp đảm.

Nam Vân Đình xoay người nói với Kim Bất Hoán: "Lão Kim, trách móc gì đó thì không cần nói, ông làm lại không có gì sai, nếu đổi là ta, có lẽ còn chưa chu đáo được như ông đâu." Nói xong, Nam Vân Đình như đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng nói: "Đúng rồi, cái này cho ông." Nói rồi, Nam Vân Đình từ trong túi móc ra một khối lệnh bài gia tộc Nam thị, đưa tới trước mắt Kim Bất Hoán.

Lệnh bài này chính là đồ tốt.

Ngoại trừ người trong các phân bộ Nam gia mỗi người một khối ra, trong gia tộc giữ lại ba khối cung cấp cho nội tộc nhân sử dụng khi ra ngoài.

Những cái khác cơ bản đều phân đi rồi, khối này là khối duy nhất nhàn rỗi và vô chủ.

Lệnh bài gia tộc Nam thị cố định 108 khối, hợp với số Thiên Cương Địa Sát, thừa một khối, thiếu một khối đều không được.

Lại nói đến Long Vương Đao, cũng tương tự 108 thanh, sẽ không có thừa ra.

Đương nhiên, tương lai các phân bộ có thể chế tạo vũ khí tiêu chí riêng của phân bộ mình, cái đó Nam Vân Đình không quản.

Nhưng Long Vương Đao tuyệt đối không thể nhiều hơn.

Bởi vì trong hai loại đồ vật này đều thêm vào máu Long Vương, nếu sản xuất hàng loạt, tràn lan thì khó bảo đảm Nam Vân Đình có bị đại nhân quả quấn thân, tiến tới bị thiên khiển hay không. "Đây là..." "Lệnh bài Nam thị gia tộc của ta." Nam Vân Đình ném lệnh bài cho Kim Bất Hoán. "Lệnh bài tổng cộng 108 khối, một khối không nhiều, một khối không ít.

Trong gia tộc nội bộ trang bị 103 khối, lệnh bài này của ông là khối lệnh bài vô chủ cuối cùng." Kim Bất Hoán mộng bức: "Vân Đình, cậu bắt nạt ta không biết đếm à? 108 trừ đi 103 bằng 1??

Cậu học toán với thầy giáo nào?

Ta nhất định phải đi hỏi hắn dạy dỗ kiểu gì không biết." "Ông nghe ta nói hết rồi hãy quan tâm cái này." Nam Vân Đình ha ha cười một tiếng, nói tiếp: "Ngoại trừ nội bộ trang bị 103 khối lệnh bài ra, năm khối còn lại: Một khối đưa tới Thường Thắng Sơn giao cho Trần Ngọc Lâu, một khối đưa tới Điền Nam tặng cho Chá Cô Tiếu, hai

người này là nghĩa huynh của ta.

Một khối đưa tới Trường Sa cho Cửu Môn, một khối đưa tới Bắc Bình tặng cho nhạc phụ Doãn Húc Đông của ta, khối cuối cùng, nặc." Kim Bất Hoán càng nghe, tiếng nổ trong đầu càng lớn, cuối cùng suýt chút nữa đứng không vững ngồi bệt xuống đất. "Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Cửu Môn, Doãn Húc Đông...

Khá lắm, Vân Đình, cậu kết giao đều là nhân vật lớn a.

Ta đây..." Kim Bất Hoán cảm giác lệnh bài này có chút bỏng tay.

Gã hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đối với những người và thế lực này đều đã từng nghe nói qua, từng người đối với gã mà nói đều là nhân vật như ông trời.

Gã hà đức hà năng mà ở chỗ Nam Vân Đình được hưởng đãi ngộ ngang hàng với đám người này.

Mà Nam Vân Đình nhìn ra sự dị dạng của Kim Bất Hoán, cũng mở miệng nói: "Lão Kim, lệnh bài ông cứ giữ kỹ, tùy thân mang theo, ảo diệu trong đó ông cần từ từ tìm tòi, không cần so sánh gì với người khác.

Chỗ ta không có cái thói đó, ta công nhận ông là huynh đệ nhà mình, không liên quan gì đến người khác." Ba câu vài lời này nghe khiến trong lòng Kim Bất Hoán gọi là một cái cảm động.

Đem lệnh bài cất kỹ sát người, Kim Bất Hoán cũng khôi phục bộ dáng "kiệt ngạo bất tuân" trước đó, mở miệng nói: "Vậy ta sẽ không khách khí với cậu.

Chuyến này mang đến cho cậu sáu mươi ba đứa trẻ, đứa lớn nhất không quá bảy tuổi, sau này ta sẽ tìm tiếp cho cậu." "Ha ha, vậy thì vất vả cho Lão Kim ông rồi." "A Viêm, tiếp theo giao cho ngươi, để ta xem ngươi có tư cách gánh vác trách nhiệm Ngoại tộc hay không."

"Rõ!" Đợi Kim Bất Hoán dẫn theo xa đội của mình rời đi, Nam Vân Đình chỉ vào sáu mươi ba người đứng trên đất trống trong trang viên, mở miệng nói với Nam Viêm.

Muốn xây dựng Ngoại tộc, đầu tiên hắn phải an trí thỏa đáng những đứa trẻ này.

Đám trẻ trước đó ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thân thể đều vô cùng suy yếu, cũng nhờ Kim Bất Hoán an bài người chăm sóc tốt rồi mới đỡ hơn không ít.

Một đám trẻ như vậy mà bắt bọn chúng trực tiếp bắt đầu huấn luyện thì thà cầm đao, mỗi đứa một đao làm thịt hết cho xong.

Bất quản là thân thể hay tâm lý, Nam Viêm đều phải tốn không ít tâm tư.

Chương 80

Trang viên này quy mô tương đối lớn, gấp đôi tộc địa nội tộc.

Cũng đúng, chưa đến trăm mẫu đất thì cũng không tính là trang viên gì.

Trang viên này nghiêm khắc mà nói tương đương với một cái thôn, nhưng tốt hơn Nam Gia Thôn trước kia quá nhiều.

Bố cục gì đó Nam Vân Đình đều đã xem qua, rất tốt.

Chỉ là phòng ốc cần từng chút từng chút đi trùng kiến lại.

Xung quanh trang viên có một vòng tường vây cao hơn năm mét, chủ trang viên cũ nói là để phòng thổ phỉ.

Cảnh sắc cảnh quan trong trang viên cái gì cũng không thiếu.

Nếu không phải năm đại tai, địa chủ cũng không có lương thực dư thừa, bằng không Nam Vân Đình cũng nuốt không trôi.

Sau khi tiếp nhận trang viên, Nam Vân Đình an bài người tiến hành dọn dẹp triệt để nơi này, đồng thời dỡ bỏ phòng ốc một khu vực phía Bắc trang viên dùng để sau này huấn luyện.

Nhưng nếu tương lai có nhu cầu, có thể xây dựng lại.

Khi Nam Vân Đình nói chuyện xong với Nam Viêm, Nam Viêm vừa chuẩn bị đi ra thì Hoa Linh liền hưng phấn chạy tới, hỏi Nam Vân Đình: "Phu quân, phu quân, thiếp có thể chọn hai người từ bên trong ra không?" Hoa Linh biểu hiện thập phần hưng phấn.

Nam Vân Đình đầu óc nhất thời không chuyển kịp, khúc giải ý tứ của nàng, mở miệng nói: "Nàng và Tân Nguyệt nếu thiếu người hầu thì có thể bảo Thính Nô đi tìm Nha bà ở Trường Sa, chọn vài bà tử

làm việc thô kệch, bên này..." Nam Vân Đình vừa nói được một nửa, Hoa Linh liền biết hắn hiểu lầm, vội vàng nói: "Không phải không phải, thiếp không phải muốn tuyển người hầu, vừa rồi thiếp ở trong đám trẻ kia phát hiện hai hạt giống tốt, thiếp muốn nhận bọn chúng, đi theo thiếp học y thuật." Nghe nói như thế, Nam Vân Đình cũng hiểu ra. "Thì ra là thế à, vậy nàng cứ đi tìm Nam Viêm đi, nàng có thể nhận bọn chúng làm đồ đệ, nhưng sau này bọn chúng cũng vẫn phải tiếp nhận huấn luyện bên phía Ngoại tộc." "Ân ân, thiếp hiểu rồi." Hoa Linh nhận được đáp phục khẳng định xong lại hưng phấn chạy ra ngoài.

Nam Vân Đình cũng không biết nàng phân biện hạt giống tốt thế nào, dù sao tộc Trát Cách Lạp Mã có một số thứ không thể dùng đạo lý khoa học để giải thích.

Nam Viêm cùng năm người Phân bộ một đi tới trước mặt đám trẻ, bắt đầu phát biểu.

Nam Vân Đình ngồi trên cao nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Một số biện pháp chính mình dạy cho hắn, còn có thuật ngự hạ trong Hám Long Kinh bị Nam Viêm dùng vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà Nam Viêm cũng làm ra một cái quy tắc khiến Nam Vân Đình đều có chút kinh ngạc.

Số hiệu...

Nam Vân Đình còn nhớ kiếp trước xem phim truyền hình đề tài đặc chủng binh, binh sĩ bên trong tham gia tuyển bạt thì trước kia tên là gì đều không quan trọng, đến doanh huấn luyện thì chính là gà mờ số 1, 2, 3.

Đợi đến khi tuyển bạt kết thúc, người ở lại chính là Binh vương, có thể có mật danh.

Đến chỗ Nam Viêm cũng là số hiệu, hắn ở đây không phải tuyển Binh vương, cũng không có chế độ đào thải gì.

Đương nhiên nếu có kẻ lười biếng dùng mánh lới, không nghe khuyên bảo thì hắn cũng không thể dung túng.

Đợi đám trẻ này đạt tới yêu cầu nhất định mới có tư cách chính thức gia nhập Ngoại tộc, trở thành người Nam gia, tên trước kia cũng sẽ không dùng nữa.

Lấy câu "Thiên thu vạn thế, chính đại quang minh" mà Tam a công định ra làm tự bối (tên đệm) cho Ngoại tộc.

Nam Viêm phát biểu, có thể nói là ân uy tịnh thi, không chỉ làm cho đám trẻ này tràn ngập hy vọng và hăng hái với tương lai, còn khiến chúng lấy việc trở thành người Nam gia làm vinh dự.

Hoa Linh sau khi Nam Viêm nói xong cũng mang hai hạt giống tốt nàng nhìn trúng đến bên cạnh, không biết đang nói cái gì.

Là tương lai của Ngoại tộc, Nam Vân Đình đối với đám trẻ này tự nhiên sẽ không keo kiệt, cũng sẽ không nuôi cổ trùng như Uông gia.

Ăn mặc chi tiêu đều không kém, còn an bài người hầu chăm sóc.

Đám trẻ này tiếp theo chính là dưỡng tốt thân thể, mỗi ngày đi tiếp nhận hô hấp pháp mà Nam Viêm truyền thụ, từng chút từng chút bắt đầu rèn luyện.

Hô hấp pháp bắt nguồn từ Hoán Long Kinh.

Có hô hấp pháp này làm nền tảng, không cần lo lắng Binh Thân Quyết sẽ luyện phế đám trẻ này, cùng lắm là khẩu vị lớn hơn một chút, Nam Vân Đình còn nuôi nổi.

Nam Vân Đình ở trong trang viên một mạch hai tháng.

Trong hai tháng này, Phân bộ năm bên phía nội tộc truyền đến

không ít tin tức.

Ví dụ như vật tư thu mua hoàn thành.

Tin tức kiểu như Nam Kim, Nam Thủy ra ngoài xuống mộ, thắng lợi trở về không ngừng đưa tới tay Nam Vân Đình.

Nam Kim, Nam Thủy từng xuống mộ hai lần, nhưng bởi vì Nam Vân Đình nên bọn họ không xuất ra bao nhiêu sức, hiện tại tự mình xuống mộ, ngược lại đại triển quyền cước, thắng lợi trở về.

Điều này cũng rất không tệ.

Mà bảo vật đổ ra được, ngoại trừ một bộ phận tương đối quý trọng được Doãn Tân Nguyệt chọn lựa đưa vào bảo khố trữ tồn, số còn lại đều để Nam Vân Sở của Phân bộ tám thông qua Cửu Môn ở Trường Sa và Thường Thắng Sơn xuất hàng. *** "Vân Đình, đã lâu không gặp, làm vi huynh nhớ quá." Ngày hôm nay, mọi thứ vẫn như thường.

Nhưng Nam gia trang viên lại đón đám người Trần Ngọc Lâu.

Từ sau khi tộc địa xây xong lần trước, Trần Ngọc Lâu cứ như biến mất vậy.

Lúc Nam Viêm đi Thường Thắng Sơn đưa lệnh bài cũng không gặp được Trần Ngọc Lâu, cuối cùng chỉ có thể đưa đến tay Lão Bả Đầu.

Mà hiện tại, đám người này xuất hiện bên ngoài trang viên của hắn, trên người mang theo mùi đất nồng nặc.

Nam Vân Đình liền biết Trần Ngọc Lâu biến mất thời gian qua là đi làm gì rồi, chắp tay cười nói: "Ha ha, nghĩa huynh ngài đúng là người bận rộn a, rời đi mấy tháng không thấy người, dám hỏi nghĩa huynh là đi đâu phát tài rồi?" "Ha ha ha, thu hoạch được một lô minh khí bảo vật không tệ, phát tài thì không dám nhận, lại là không bằng

huynh đệ cậu a, vi huynh có nghe nói A Kim bọn họ thời gian qua thu hoạch không nhỏ." Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi về phía phòng khách của nhà chính trang viên.

Hoa Mã Quải và Côn Luân Ma Lặc thì không đi theo, dù sao ở chỗ Nam Vân Đình thì Trần Ngọc Lâu cũng sẽ không có nguy hiểm gì, Nam Vân Đình cũng cho đám người Nam Viêm tiếp đãi mấy người kia tử tế.

Nam Vân Đình từ cuộc đối thoại với Trần Ngọc Lâu cũng biết được Trần Ngọc Lâu chuyến này vẫn là hợp tác cùng La Lão Oai, đổ một cái đại mộ.

Là mộ của Khốc lại Lý Thân thời Đường, cái người viết "Mẫn Nông", vốn dĩ là một quan tốt, nhưng về sau bị đồng hóa thành đại tham quan, hạng người vong ân phụ nghĩa tai họa lê dân bách tính.

Nói ra thì Trần Ngọc Lâu dẫn đội đảo đấu cũng là chuyên môn chọn loại người tai họa bách tính này mà ra tay, kể cũng vô cùng không tệ.

Trần Ngọc Lâu tự xây dựng cho mình một hình tượng, chẳng qua cũng chỉ gói gọn trong năm chữ lớn: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Hơn nữa, với cái tính thích khoe khoang của hắn, đối với việc lựa chọn mục tiêu đổ đấu, hắn lại vô cùng thận trọng.

Những ngôi mộ của thanh quan hiền thần, Trần Ngọc Lâu tuyệt đối sẽ không đụng tới.

Một là sợ bị bách tính sau lưng chọc cột sống chửi rủa.

Hai là, trong mộ của những người đó ước chừng cũng chẳng có bồi táng phẩm gì giá trị.

Giống như Nghĩa Dương Vương vậy, trong mộ ngoại trừ mười khối vàng móng ngựa dùng để hối lộ ra, thì cơ bản chẳng có gì đáng

giá.

Cho dù là Thiên Tinh Thạch được xem là vô giá trong mắt Nghĩa Dương Vương, theo thời đại biến thiên, cũng sẽ dần trở nên không còn giá trị.

Trên Thường Thắng Sơn đạo phỉ tụ tập đông đúc.

Bình thường cũng không làm chuyện đánh nhà cướp của, cho dù là nhà giàu có, Trần Ngọc Lâu cũng sẽ không quản, dù sao chuyên môn cũng không đúng khẩu vị.

Đương nhiên, thủ hạ của hắn có đến mười vạn đạo phỉ, căn bản không thể nào quản lý hoàn toàn, cho nên bên dưới làm chuyện tác gian phạm khoa không phải là không có.

Nhưng chỉ cần tin tức không truyền đến tai Trần Ngọc Lâu, thì coi như vô can với hắn, còn nếu truyền đến tai hắn rồi, gia pháp xử trí, để an lòng dân.

Bao nhiêu năm trôi qua, hình tượng này của Trần Ngọc Lâu coi như đã dựng lên được.

Cộng thêm việc hắn mở kho lương, tiếp tế lưu dân, càng khiến danh vọng của hắn thực hiện bước nhảy vọt.

Nếu lùi về trước vài chục đến một trăm năm, Trần Ngọc Lâu nếu muốn kéo hoàng đế xuống ngựa, chỉ cần chấn tay hô to một tiếng, không cần bao lâu liền có thể tổ chức được một đội quân khởi nghĩa hùng hậu.

Chỉ tiếc là, Trần Ngọc Lâu sinh ra muộn quá nhiều...

Chương 81

"Vân Đình, có một câu vi huynh không biết có nên nói hay không." Sau khi trò chuyện hồi lâu về chuyện mộ phần của thân nhân họ Lý kia, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nói ra một câu như vậy. "Nghĩa huynh có lời cứ nói thẳng, giữa huynh đệ chúng ta, hà tất phải che che giấu giấu như thế." Nói rồi, Nam Vân Đình đẩy chén trà vừa pha xong đến trước mặt Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu bưng chén trà lên, thay đổi phong thái thường ngày, trực tiếp uống cạn một ngụm, sau đó mở miệng nói: "Lần này ta gặp lại La soái, từ trong miệng hắn biết được không ít tin tức.

Hiện tại trong Cửu Châu quân phiệt san sát, Bắc Dương chính phủ thế lớn, có xu thế nam chinh..." La Lão Oai hiện tại là đại quân phiệt số một Tương Tây, hơn nữa sau khi tiếp thu một sư đoàn của Mã Trấn Bang, dùng vàng bạc bảo vật lấy được trong mộ Bình Sơn để vũ trang, tại giới quân phiệt phương Nam phong đầu nhất thời vô lượng.

Mà cho dù như thế, đối mặt với Bắc Dương chính phủ, hắn vẫn chẳng tính là cái gì.

Cách đây một thời gian, có một vị tiên sinh họ Lý đăng môn bái phỏng, nói về chuyện Bắc Dương chính phủ nam chinh, nói đến mức thiên nộ nhân oán.

Vốn dĩ với tính cách của La Lão Oai thì căn bản sẽ không dính dáng vào chuyện này, nhưng lại không muốn đắc tội vị Lý tiên sinh lai lịch thần bí này.

Nhưng ngặt nỗi miệng lưỡi vụng về, nói không lại đối phương.

Vốn định hù dọa một chút cho người ta sợ chạy mất, nhưng ai ngờ, vị Lý tiên sinh này đối mặt với nòng súng mà mắt cũng không

chớp, kiên định với suy nghĩ của mình.

Đối phương cũng không phải ép buộc La Lão Oai đồng ý, chỉ trần thuật sự thật, đồng thời giải thích cho La Lão Oai tính nghiêm trọng của sự việc, sau đó liền cáo từ rời đi.

Nhưng theo thám báo của La Lão Oai báo lại, vị Lý tiên sinh này cũng chưa đi quá xa, mà ở lại trong khách sạn tại huyện thành gần đó.

La Lão Oai hết cách, liền mượn cớ mộ phần thân nhân họ Lý để hẹn Trần Ngọc Lâu, muốn nhờ Trần Ngọc Lâu đưa ra chủ ý.

Trần Ngọc Lâu, hay nói đúng hơn là Thường Thắng Sơn, những năm qua để tự vệ trong thời quân phiệt hỗn chiến, đã tư trợ cho mấy nhà vũ trang.

La Lão Oai liền đánh chủ ý lên Thường Thắng Sơn.

Hắn đề xuất, nếu Trần Ngọc Lâu nguyện ý chuyển hình, vậy hắn tuyệt đối ủng hộ, vũ khí trang bị các loại, có tiền là hắn có thể lo được, đồng thời cam kết tuyệt đối đều là hàng thượng đẳng.

Mà nếu Trần Ngọc Lâu cũng đi lên con đường này, La Lão Oai cho rằng, mấy thế lực vũ trang từng chịu ân huệ của Thường Thắng Sơn trước đây nhất định sẽ hưởng ứng.

Đến lúc đó, cho dù Bắc Dương chính phủ đánh xuống, bọn họ binh hợp một chỗ, cũng có thể mưu cầu tự vệ.

Trần Ngọc Lâu cũng không nắm chắc chuyện này.

Lão Bả Đầu để hắn tự mình quyết định, mà hắn nếu có thể quyết định được thì đã sớm vỗ tay đồng ý rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, dứt khoát đến hỏi thăm Nam Vân Đình.

Nghe xong những gì Trần Ngọc Lâu nói, trong lòng Nam Vân Đình cũng sinh ra một nghi vấn: Vị Lý tiên sinh kia rốt cuộc là thần thánh

phương nào?

Đến cả kẻ 'hỗn bất lận' như La Lão Oai cũng hết cách với ông ta, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Thế giới này tuy có biến hóa không nhỏ so với tiền kiếp của hắn, nhưng tiến độ cơ bản vẫn thôi tiến bình thường, cho nên trước đó Nam Vân Đình mới có ý định sau này khuyên Trần Ngọc Lâu hưng binh kháng chiến.

Nhưng ngay cả Nam Vân Đình cũng không ngờ tới, ý tưởng này lại được đề cập sớm hơn cả chục năm.

Đương nhiên, hiện tại nếu Trần Ngọc Lâu chuyển hình, thì tương lai có khả năng sẽ đi chệch khỏi dự tính ban đầu của Nam Vân Đình. "Nghĩa huynh, huynh cảm thấy nên làm thế nào?" "Hây dà, Vân Đình, vi huynh nếu biết làm thế nào thì đâu có phạm sầu, hưng binh không phải chuyện nhỏ, nếu lỡ xảy ra sơ suất gì thì coi như xong hết." Lông mày Trần Ngọc Lâu nhíu lại thành một đoàn, có thể thấy nội tâm hắn thực sự đang lo lắng.

Nam Vân Đình thấy bộ dạng này của hắn, cũng mở miệng nói: "Nghĩa huynh không cần phát sầu, chính như lời La soái đã nói, đại chiến Nam Bắc là không thể tránh khỏi, nếu không muốn bị cuốn vào, một mực thối lui né tránh tuyệt đối không phải thượng sách.

Nếu nghĩa huynh hiện tại chuyển hình, dẫn dắt các huynh đệ Tả Lĩnh tự thành một quân, cùng La soái binh hợp một chỗ, củng vệ Tương Tây, đó cũng là cực tốt." Dưới bánh xe của thời đại này, chiến tranh Nam Bắc, chỉ riêng binh lực đầu nhập đã gần hai trăm vạn, hai bên Nam Bắc nhìn qua thì thế quân lực địch, nhưng phương diện Bắc Dương thì người hòa mà tâm không hòa.

Dưới trướng La Lão Oai có hơn hai vạn người, dù có lui về thủ Tương Tây cũng chỉ kéo dài được một thời gian, nhưng nếu Trần

Ngọc Lâu gia nhập, huynh đệ dưới trướng cộng thêm việc tuyển binh, lại có La Lão Oai mua hộ vũ khí, tụ tập đại quân mười vạn không thành vấn đề.

Mà Trần Ngọc Lâu tại Tương Tây có danh tiếng rất lớn, là nơi dân tâm hướng về, chỉ cần tránh qua được nguy cơ lần này, thao quang dưỡng hối, dù sau này Quốc quân chính phủ chính thức thành lập, cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Đến lúc đó Trần Ngọc Lâu lại xuất hiện, mưu cầu một phần quân hưởng trong tân chính phủ, cố thủ Tương Tây, mưu đồ tương lai.

Nam Vân Đình đem suy nghĩ chân thực trong lòng liệt kê từng cái một cho Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu càng nghe mắt càng sáng, đợi đến khi Nam Vân Đình nói đến đoạn cuối cùng treo tên trong tân chính phủ để lấy quân hưởng, hắn trực tiếp vỗ bàn một cái. "Tốt!!!

Vân Đình quả nhiên là đại tài, vi huynh kính phục." Trần Ngọc Lâu đứng dậy, chắp tay với Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình khẽ lắc đầu, cười nói: "Nghĩa huynh quá khen, ngu đệ cũng chỉ là việc đâu luận đó mà thôi.

Những gì ta vừa nói, nếu nghĩa huynh cảm thấy có lý thì cứ việc áp dụng.

Còn về cuộc chiến Nam Bắc kia, theo ngu đệ thấy, chẳng qua là Cửu Châu tự mình nội hao mà thôi, nói nhiều thì không tiện, nghĩa huynh hẳn là hiểu được." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Mối nhục Mãn Thanh năm xưa, thiên hạ ai mà không biết, Trần Ngọc Lâu là khôi thủ một phương sao có thể không biết, Nam Vân Đình cũng không cần phải ghé sát tai hắn mà nói rõ.

Quy căn kết đáy chính là: Đợi thời cơ đến, Tương Tây xuất binh.

Khi bàn luận về vấn đề này, Nam Vân Đình không có nửa điểm ý tứ giấu nghề.

Nói lớn một chút, chuyện quan hệ đến tương lai Cửu Châu, thế lực bên phía Trần Ngọc Lâu nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải.

Nhân thủ, danh vọng mọi thứ đều đủ cả.

Lại thêm có kênh vũ khí của La Lão Oai, vô cùng 'ngoại thụy cổ đức' (very good), hơn nữa phải biết một điểm, Trần Ngọc Lâu có bản lĩnh bói toán.

Tuy không thể tính toán diện diện mọi chuyện lớn nhỏ, nhưng xu thế thời đại các loại thì căn bản không thành vấn đề.

Chuyện chọn phe đứng cũng không cần lo lắng.

Treo tên bên Quốc quân chỉ là mưu cầu một phần quân hưởng để nuôi sống huynh đệ dưới trướng mà thôi, lại không phải thật sự tử tâm tháp địa đi theo bọn họ.

Còn chưa đến thời khắc Trần Ngọc Lâu thực sự phát lực, thời gian mười mấy năm đủ để hắn thao quang dưỡng hối.

Mà trong đó, Nam Vân Đình cũng định góp một phần sức.

Dù sao, nói lớn là vì nước vì dân, nói nhỏ thì Nam Vân Đình cũng có thể mượn thế, góp một phần sức trong đó, kiếm một phần công trạng cho gia tộc Nam thị. "Có điều, nghĩa huynh, không biết vị Lý tiên sinh mà La soái nhắc tới là nhân sĩ phương nào, lại có thể khiến La soái cũng bó tay hết cách, nếu có cơ hội, ta thật sự muốn gặp mặt một lần..." Nam Vân Đình nghĩ đến Lý tiên sinh mà Trần Ngọc Lâu nói lúc trước, trong lòng cũng có chút tò mò.

Ở cái thời đại này, có được đảm sắc như vậy, định nhiên không phải nhân vật đơn giản. "Chuyện đó có gì khó, đợi vi huynh về

Thường Thắng Sơn xử lý xong việc vặt trong tay, sẽ đưa đệ đến chỗ La soái ngồi một chút, sau đó gặp vị Lý tiên sinh kia cũng không sao." Trần Ngọc Lâu nói rồi ngồi lại xuống ghế. "Căn cứ theo lời Vân Đình đệ nói, tên đã trên dây, không thể không phát.

Những cái khác thì dễ nói, nhưng huynh đệ cũng biết, môn nhân Tả Lĩnh đa phần là bách tính bình thường, trực tiếp chuyển hình thành quân đội tuyệt đối không được.

Không biết Vân Đình đệ có phương pháp hay kỹ pháp gì hay có thể dùng được không?" "Nghĩa huynh nói là phương pháp luyện binh?" Nam Vân Đình hiểu ý Trần Ngọc Lâu.

Trên dưới Nam gia thôn đều không phải người phàm, dù là Tam a công, quật ngã hai gã đàn ông cũng không thành vấn đề.

Đây đều là lợi ích do Hoán Long Kinh mang lại.

Nhưng Hoán Long Kinh là cơ sở lập thân của Nam gia, dù là ngoại tộc, Nam Vân Đình cũng chỉ lấy ra phần hô hấp pháp trong đó, từng bước nâng cao thể chất cho đám trẻ.

Đâu thể nào lấy ra cho Trần Ngọc Lâu để hắn đi luyện binh được.

Hơn nữa, nếu để hắn dùng Hoán Long Kinh luyện binh, mười vạn đại quân cùng dùng một pháp, sức mạnh đồ đằng Long Vương nhất định sẽ trong khoảnh khắc phân hóa vạn thiên, mất đi tác dụng căn bản.

Hoán Long Kinh không được, thì Binh Thân Quyết ngược lại có thể.

Nhưng Binh Thân Quyết tuy là loại luyện thể đứng đầu trong các thể kỹ, nhưng muốn tốc thành thì chẳng khác nào nằm mơ.

Nam Vân Đình suy nghĩ kỹ càng rồi mở miệng nói: "Ngu đệ nơi này có một môn thể kỹ, tên là Binh Thân Quyết, tu đến trình độ nhất

định, hóa thân thành binh khí, chủ đạo sát phạt." Nam Vân Đình vừa nói, hai ngón tay phải quét ngang về phía trước, chỉ thẳng vào cái giá gỗ trong phòng khách.

Chương 82

"Soạt" một tiếng.

Song chỉ của Nam Vân Đình lướt qua, một cái chân của giá gỗ kia ứng thanh rơi xuống đất, vết cắt phẳng lì không chút xước, tựa như bị đao kiếm chém đứt vậy.

Khiến Trần Ngọc Lâu kinh ngạc không thôi. "Nhưng kỹ pháp này tuy tốt, lại không phải trong thời gian ngắn có thể luyện thành, nếu nghĩa huynh có thể đợi, ngu đệ có thể tiến hành chỉnh hợp nó, biên soạn ra một bộ thể kỹ thích hợp cho quân đội, thấy thế nào?" Thực ra, Nam Vân Đình hoàn toàn có thể lôi Quân thể quyền của kiếp trước ra, tuy đơn giản nhưng lại rất thực dụng.

Nhưng ở đây không được.

Dù sao, Quân thể quyền chân chính hay thậm chí là thuật cách sát của bộ đội, hắn đều không biết.

Những thứ học trong kỳ quân sự miễn cưỡng còn chút ấn tượng, kết hợp với Binh Thân Quyết tạo ra mười mấy thức sáo lộ mới thì không thành vấn đề.

Dù sao Quân thể quyền là cầm nã, đoạt đao, đoạt thương... còn Binh Thân Quyết là lấy các bộ phận cơ thể làm binh khí tiêu diệt kẻ địch.

Hai cái này kết hợp lại, ước chừng không kém thuật cách sát là bao. "Vậy thì tốt quá, lời dư thừa vi huynh cũng không nói nữa, giữa huynh đệ chúng ta, sau này nếu vi huynh làm nên thành tựu, nhất định không quên ơn bang phù của huynh đệ." Lời đã đến đây, Trần Ngọc Lâu muốn hỏi cũng đã hỏi, phương pháp luyện binh cũng không cần lo lắng nữa, tiếp theo hắn chỉ cần tập kết nhân thủ là được.

Cho nên, hắn cũng không nán lại trang viên lâu, ăn xong bữa cơm liền vội vàng rời đi.

Phương pháp luyện binh kia, Nam Vân Đình cũng không đặt cái tên hoa mỹ gì, cứ thế tham khảo thuật cách sát rồi bắt đầu diễn hóa.

Đơn giản hóa Binh Thân Quyết kết hợp với Quân thể quyền.

Khiến Nam Vân Đình bất ngờ là, thuật cách sát kết hợp hai loại thể kỹ hoàn toàn khác biệt này lại không có chút cảm giác vi hòa nào.

Chỉ mất chưa đến một tuần, thuật cách sát này đã ra đời.

Người đầu tiên tiếp xúc cái này chính là sáu người nhóm Nam Viêm cùng với sáu mươi ba đứa trẻ đã bắt đầu huấn luyện chính thức.

Trong sáu mươi ba người này, tỷ lệ nam nữ chênh lệch cực lớn, đạt đến tỷ lệ nữ 7 nam 3.

Nhưng ở thời đại này thì coi là bình thường.

Thuật cách sát dễ luyện hơn Binh Thân Quyết, dùng để đánh nền tảng thì không tồi, nhưng muốn chúng trở thành tinh anh, vẫn phải là Binh Thân Quyết chính thống mới được.

Nửa tháng sau khi thuật cách sát được sáng tạo ra, Nam Vân Đình liền để Nam Khai nhân lúc ra ngoài mua sắm vật tư, gửi đến bên Thường Thắng Sơn.

Trần Ngọc Lâu đánh giá thuật cách sát như thế nào thì Nam Vân Đình không biết, nhưng khi Nam Khai trở về lại mang theo tạ lễ của Trần Ngọc Lâu.

Tràn đầy hai xe lớn bảo vật, đều là trân phẩm trong bảo khố Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn.

Theo lời Trần Ngọc Lâu nói, đây là tạ lễ, cũng là hạ lễ.

Việc hắn sắp làm tiếp theo, bất kể là thành quân hay mua sắm vũ

khí đều cần lượng lớn tài chính, trân tàng trong bảo khố cũng không giữ được nữa.

Nhưng nhiều bảo bối như vậy, Trần Ngọc Lâu thực sự luyến tiếc, nhưng hắn hiểu rõ đạo lý 'không bỏ được con trẻ thì không bắt được sói'.

Cuối cùng chỉ có thể trong số minh khí bảo vật đem đi xử lý, chọn ra một phần cực tốt tặng cho Nam Vân Đình.

Đến đây, tộc địa Nam gia lại có thêm một hộ người, Tam a công có thêm một người bạn: Lão Bả Đầu của Thường Thắng Sơn.

Lão Bả Đầu tuổi đã cao, đối với quyết định của Trần Ngọc Lâu, trong lòng ông tuy nói rất an ủi, nhưng bản thân niên lão thể suy, không giúp được gì, ngược lại thành gánh nặng cho Trần Ngọc Lâu.

Liền chủ động yêu cầu rời khỏi Thường Thắng Sơn, tìm một nơi ẩn cư.

Trần Ngọc Lâu không lay chuyển được lão gia tử, chỉ có thể bỏ qua mặt mũi đến thương nghị với Nam Vân Đình.

Tại đất Cửu Châu, nơi thích hợp ẩn cư lại an toàn, chẳng đâu bằng tộc địa Nam thị ở Lạc Tinh Sơn.

Đối với việc này, tộc nhân Nam thị đều tỏ vẻ hoan nghênh.

Nam Vân Đình liền nhận lời.

Trần Lão Bả Đầu liền mang theo người hầu tùy thân chuyển đến tộc địa Nam thị, làm bạn với Tam a công.

Động thái của Trần Ngọc Lâu cũng không giấu giếm ngoại giới.

Các thế lực trong cảnh nội Tương Tây biết được tin tức, kẻ thì hoảng sợ, kẻ thì vui mừng.

Mà Trường Sa Cửu Môn, lại nằm trong hàng ngũ hoảng sợ kia.

Phải biết Thường Thắng Sơn là nơi nào.

Đặt ở thế kỷ hai mươi mốt, đó chính là thế lực hắc đạo đỉnh cấp, Thường Thắng Sơn động một cái như vậy, bọn họ không hoảng sợ mới là lạ. "Đám sơn phỉ chết tiệt đó rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ Trần Ngọc Lâu hắn còn muốn yết can nhi khởi, cát cứ một phương hay sao?

Hắn tính là cái thứ gì chứ, một tên thổ phỉ đầu sỏ mà thôi.

Ta hiện tại hỏi chuyện này, Phật gia ngài rốt cuộc là quản hay không quản!" Tại hội nghị Cửu Môn, đệ tứ môn Thủy Hoàng một phản thường thái, vỗ bàn quát tháo.

Phải biết trong Trường Sa Cửu Môn, tam môn là tặc, Thủy Hoàng này cũng là kẻ sống bằng nghề đổ đấu hạ địa, phong cách và cách làm đều tương tự Tả Lĩnh.

Mà ngay mấy ngày trước, Thủy Hoàng nhận được tin tức, một lô bảo vật hắn trác ma hơn nửa năm bị người của Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn tiện tay cướp mất.

Lô bảo vật này bất kể là thành sắc hay niên đại đều cực tốt, nếu Thủy Hoàng có thể lấy được, hắn có niềm tin trực tiếp lũng đoạn việc làm ăn của Trung Tam Môn.

Đến lúc đó vận hành một chút, hắn trực tiếp thoát khỏi cái danh trộm mộ, nhưng hiện tại tất cả đều không còn. "Thủy tứ gia, khẩu khí đừng lớn như vậy, lời ngài vừa nói nếu truyền ra ngoài, bị Trần Ngọc Lâu hoặc người Thường Thắng Sơn nghe được thì không hay đâu." Lời Thủy Hoàng vừa dứt, một giọng nói nhẹ bẫng liền từ bên cạnh truyền tới.

Người nói ngồi trên xe lăn, biểu tình âm tình bất định, trong mắt đầy vẻ âm ngao, chính là người đứng thứ ba trong Thượng Tam Môn

của Cửu Môn - Bán Tiệt Lý.

Hắn là người tàn tật, hồi nhỏ hai cẳng chân bị đồng bọn đánh gãy, phế bỏ chân, là người có tâm địa tàn nhẫn nhất trong Cửu Môn, bệnh đa nghi cực nặng, cực độ không tin tưởng người khác.

Ngay cả Diêm La Trần Bì A Tứ sau này cũng không dám đắc tội Bán Tiệt Lý này, huống hồ là Thủy Hoàng chỉ biết võ mồm.

Nhưng hắn hiện tại đã là tiến thoái lưỡng nan, vì lô bảo vật kia, hắn tổn thất không ít nhân thủ, hơn nữa còn tốn không ít tiền.

Nói thẳng ra là nếu không truy hồi được số bảo vật đó, hắn tiếp theo đến tiền phát tuất, tiền vất vả cũng không có.

Đến lúc đó hỏa kế dưới tay hắn không làm phản mới lạ.

Đằng nào cũng chết, Thủy Hoàng cũng muốn đánh cược một phen, cược Trương Khải Sơn giúp hắn truy hồi số bảo vật đó.

Hoặc tệ nhất, để Trương Khải Sơn giúp đỡ hắn một tay.

Cho nên đối mặt với sự châm chọc của Bán Tiệt Lý, Thủy Hoàng không lùi bước, xoay người nghiến răng hỏi: "Tam gia, ngài nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ ngài sợ rồi..." "Rầm" một tiếng.

Lời của Thủy Hoàng im bặt, quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Trương Khải Sơn một tay vỗ lên chiếc bàn tròn dày nặng, mắt thường có thể thấy vị trí hắn vỗ xuống xuất hiện từng đạo vết nứt.

Sức lực này lớn đến mức nào.

Còn chưa đợi Thủy Hoàng hoàn hồn, Trương Khải Sơn mở miệng nói: "Thủy tứ gia, ta gọi các ngươi đến là để thương nghị sự tình, không phải để nghe ngươi ở đây đại phóng quyết từ.

Nếu ngươi còn làm loạn nữa, đừng trách ta gọi người mời ngươi ra ngoài." Một phen lời nói của Trương Khải Sơn khiến Thủy Hoàng xẹp xuống, ngồi lại vị trí của mình, không nói nữa.

Chương 83

Những người khác tại chỗ thấy vậy cũng không ai đứng ra nói đỡ cho hắn, đều bận việc riêng của mình.

Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý đều nhìn Trương Khải Sơn; Ngô Lão Cẩu ngồi tại chỗ trêu đùa Tam Thốn Đinh; Hắc Bối Lão Lục đang uống rượu; Hoắc Cẩm Tích nghịch tóc; Tề Thiết Chủy chơi móng tay; Giải Cửu lau mắt kính.

Tiểu hề hóa ra lại là chính Thủy Hoàng. "Phật gia, tôi cảm thấy ngài lần này có chút chuyện bé xé ra to.

Thường Thắng Sơn cho dù có động tác gì, nhưng bọn họ thứ nhất sẽ không động thủ với Trường Sa, thứ hai sẽ không gây bất lợi cho bách tính, chúng ta còn lo lắng cái gì." Tề Thiết Chủy chịu không nổi sự yên tĩnh, ngừng hành vi chơi tay, mở miệng nói. "Bát gia, những gì cậu nói tôi đều biết, nhưng mà, nếu chỉ là Thường Thắng Sơn có động tác thì tôi cũng sẽ không gọi các vị đến đây thương lượng." Trương Khải Sơn thở dài, đối với tính cách của Tề Thiết Chủy hắn thật sự hết cách, chỉ đành nói ra tin tức mình nhận được. "Căn cứ tin tức từ bên trên truyền xuống, bộ đội dưới trướng La Lão Oai đang hướng về phía Tương Tây dựa sát.

Nửa năm trước, sư trưởng họ Mã của Bắc Dương trú thủ tại Điền Nam chết tại Bình Sơn, đội ngũ dưới trướng đều bị La Lão Oai thu liễm, hiện nay hướng về Tương Tây, Thường Thắng Sơn lại có động tác lớn.

Tôi lo lắng..." Trương Khải Sơn dừng lại một lát rồi tiếp tục: "Tôi lo lắng, La Lão Oai đã gia nhập quân Nam Cách, lần này hợp binh một chỗ với Trần Ngọc Lâu, muốn biến cả Tương Tây thành thanh nhất

sắc." Lời này của Trương Khải Sơn vừa thốt ra, tất cả mọi người tại trường đều dừng công việc trong tay, vẻ mặt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn.

Lúc này bộ đội trú phòng Trường Sa bao gồm cả trưởng quan Trương Khải Sơn đều là nhân viên biên chế của chính phủ Bắc Dương.

Nếu La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu thực sự ôm suy nghĩ 'Tương Tây thanh nhất sắc', thì Trương Khải Sơn và bộ đội của hắn chính là mục tiêu hàng đầu của hai người đó. "Phật, Phật gia, ngài không đùa chứ?" Tề Thiết Chủy nuốt nước bọt, hỏi.

Hắn không ngốc, biết đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Khai chiến là điều tất yếu. "Phật gia, vậy Nam gia cũng sẽ..." Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên nhớ ra điều gì, muốn hỏi, nhưng hắn vừa nói được một nửa thì Giải Cửu gia đã lên tiếng. "Nam gia Tộc trưởng cùng Bàn Sơn Khôi thủ là kết bái huynh đệ của Trần Tổng bả đầu, nếu thực sự khai chiến, bọn họ chắc cũng sẽ tham gia vào chứ?" Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu: "Không rõ, nhưng căn cứ theo điều tra gần đây của tôi, Trần Ngọc Lâu qua lại rất mật thiết với Nam Vân Đình kia, cụ thể trong đó tôi cũng không rõ." "Vậy Phật gia ngài còn do dự cái gì, hay là chúng ta trực tiếp đầu hàng đi?" Tề Thiết Chủy mí mắt giật liên hồi, ôm ngực nói. "Thời gian đi Bắc Bình đó Phật gia ngài không phải không thấy, đám người Nam gia kia ai nấy đều hung hãn không chịu được, hơn nữa thương pháp cũng cực tốt.

Đặc biệt là tên Tộc trưởng của bọn họ, quả thực biến thái, tôi ước chừng Lão Lục lên đó cũng đánh không lại Nam Vân Đình." Nếu là người khác nói câu này, Trương Khải Sơn trực tiếp có thể phán đối phương tội làm ảnh hưởng sĩ khí, bắn bỏ cũng không quá đáng. "Bát gia, cậu đừng có đại kinh tiểu quái như vậy được không, sự tình còn

chưa đến mức đó đâu." Trương Khải Sơn vô ngữ lắc đầu.

Hắc Bối Lão Lục lại đặt bát rượu xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn, nói: "Ta có thể tìm cơ hội mò vào Thường Thắng Sơn, giết chết Trần Ngọc Lâu và tên La Lão Oai kia." "Không được." Trương Khải Sơn trực tiếp phủ định Hắc Bối Lão Lục. "Hiện nay Trần Ngọc Lâu đang trấn áp, môn nhân Thường Thắng Sơn mới không làm loạn, nếu Trần Ngọc Lâu xảy ra chuyện, Tương Tây tất định đại loạn." Bọn họ hiện tại hiểu biết chỉ giới hạn trong những tình báo đó, cụ thể căn bản không rõ, cho nên mới như vậy.

Mà Trương Khải Sơn cũng không ngốc, trước khi chưa làm rõ chân tướng sự việc thì tự nhiên không thể khinh cử vọng động.

Nếu không, lộng khéo thành vụng thì không hay.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" truyền đến tai mọi người.

Sau đó giọng nói của Trương Nhật Sơn từ bên ngoài truyền vào: "Phật gia, Nam gia Tộc trưởng đến thăm, lúc này đang đợi tại phủ thượng." Nghe Trương Nhật Sơn nói vậy, Trương Khải Sơn bật dậy, có chút bất ngờ khi Nam Vân Đình đến thăm, nhưng đồng thời với sự bất ngờ lại là cảm giác an tâm khó hiểu. "Hội nghị đến đây thôi, chư vị cứ tự nhiên." Trương Khải Sơn cầm lấy áo khoác, gật đầu với các gia tộc tại trường rồi đi về phía cửa. "Ấy, Phật gia, đợi tôi với..." Thấy Trương Khải Sơn muốn đi, Tề Thiết Chủy vội vàng đi theo, bỏ lại bảy người khác ngơ ngác trong gió.

Ngô Lão Cẩu và Nhị Nguyệt Hồng vốn cũng định đi theo, nhưng nghĩ đến việc Trương Khải Sơn và Nam Vân Đình có thể sẽ bàn luận chuyện quan trọng nên đành bỏ ý định.

Mà Hắc Bối Lão Lục ngồi đối diện Ngô Lão Cẩu mắt lại sáng lên, vuốt ve Hắc Kim Cổ Đao một hồi rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đến đây, ngoại trừ Thủy Hoàng vẫn ngây người tại chỗ, những người còn lại đều rời khỏi phòng họp.

Những người rời đi này tự nhiên sẽ không ai về nhà nấy, mà không hẹn mà cùng từ các hướng tiến về phủ đệ Trương Khải Sơn.

Có người lo lắng cho an nguy của Trương Khải Sơn, có người lại muốn kiến thức con quái vật trong miệng Tề Thiết Chủy. "Không biết Nam tộc trưởng đại giá, có điều thất lễ từ xa chưa đón tiếp, mong được lượng thứ." Trương Khải Sơn trở lại phủ đệ, liền dẫn theo Tề Thiết Chủy và Trương Nhật Sơn đi thẳng đến phòng khách, người còn chưa đến nơi, những lời khách sáo này đã thốt ra rồi.

Nam Vân Đình hôm nay đến đây cũng không phải rảnh rỗi đi dạo.

Khách sáo với Trương Khải Sơn một chút, hai bên chắp tay chào nhau rồi nhập tọa. "Trương Đại Phật gia, thực không dám giấu giếm, ta hôm nay tới đây chủ yếu có hai việc cần làm." Nam Vân Đình ngồi xuống, kính trực mở miệng nói.

Trong lòng Trương Khải Sơn thắt lại, hắn không biết suy đoán của mình rốt cuộc có đúng hay không.

Là quân nhân, chấp hành mệnh lệnh là nhiệm vụ hàng đầu.

Nếu Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai binh hợp một chỗ tấn công Trường Sa, thì Trương Khải Sơn thân là quan trú phòng buộc phải tham chiến ngay lập tức để đợi viện quân. "Nam tộc trưởng cứ nói." "Ừm, việc thứ nhất..." Nam Vân Đình rút từ trong tay áo ra một phong thư, đặt lên bàn. "Đây là thư nghĩa huynh của ta viết cho Phật gia, Phật gia có thể xem qua." Thư Trần Ngọc Lâu viết cho Trương Khải Sơn, nội dung bên trong Nam Vân Đình cũng biết.

Chẳng qua là để không gây hiểu lầm, khiến Trương Khải Sơn an tâm các loại, đồng thời thanh minh rằng Trần - La hợp binh là để củng

vệ Tương Tây, đất Điền Nam, sẽ không tham gia vào cuộc chiến Nam Bắc.

Nhờ Trương Khải Sơn bảo mật, đồng thời cũng có ý kéo gần quan hệ đôi bên.

Dù sao tương lai đại chiến Nam Bắc nổ ra, ý niệm của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai dao động không định, bất kể là Bắc Dương chính phủ hay tân chính phủ phương Nam đều sẽ đưa cành ô liu ra mời chào.

Trần Ngọc Lâu sẽ không đồng ý, cũng sẽ không cự tuyệt, cứ dao động giữa hai bên như vậy.

Mà điều này cũng cho Trương Khải Sơn một cái cớ.

Đợi đại chiến bắt đầu, Trương Khải Sơn có thể mượn cớ giám thị Tương Tây để không tham gia vào trận chiến này.

Bắc Dương chính phủ nhất định sẽ đồng ý.

Dù sao mới qua bao lâu, dưới trướng Trần Ngọc Lâu đã tụ tập hơn bảy vạn người.

Hơn nữa trong bảy vạn người này, mang danh môn nhân Tả Lĩnh chưa đến một nửa, còn lại đa số là bình dân bách tính từng được Thường Thắng Sơn tiếp tế cùng các thế lực nhỏ ở Tương Tây.

Đồng thời, biết tin Trần Ngọc Lâu lập quân, một số địa chủ, thương nhân ở Tương Tây đều tự bỏ tiền túi tặng một phần hạ lễ.

Điều này vượt xa dự tính của Trần Ngọc Lâu.

Có điều hắn hiện tại cũng vui vẻ đón nhận.

Đến cuối cùng, dưới trướng Trần Ngọc Lâu đừng nói mười vạn đại quân, tiếp tục nỗ lực thì hai mươi vạn cũng không thành vấn đề.

Trương Khải Sơn mở thư, đọc kỹ vài lần, càng xem trong lòng

càng kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc đồng thời, trái tim đang treo lơ lửng cũng được thả xuống.

Đợi xem xong bức thư tay của Trần Ngọc Lâu, Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn Nam Vân Đình. "Nam tộc trưởng, ngài nói có hai việc, không biết việc thứ hai là..." "Việc thứ hai, không liên quan đến việc thứ nhất." Nam Vân Đình liếm môi, mở miệng nói. "Trương Đại Phật gia dường như vẫn chưa biết, trong Cửu Môn có người thiết lập mai phục tại Hắc Phong Khẩu, ý đồ cướp đoạt lô bảo vật mà đội ngũ vận chuyển Nam gia ta áp giải." Nói đến chuyện này, Nam Vân Đình cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Ước chừng vài ngày trước, Nam Kim và Nam Thủy dẫn người phối hợp, từ một ngôi mộ lấy ra một số bảo vật.

Nam Vân Đình với tiêu chí 'có qua có lại mới toại lòng nhau', liền dẫn theo Nam Kim, Nam Thủy và những người khác vận chuyển lô bảo vật này làm hạ lễ đến Thường Thắng Sơn.

Nam Vân Đình nằm mơ cũng không ngờ, lần đầu tiên mình đi làm nhiệm vụ vận chuyển này lại gặp phải chuyện như vậy.

Đám người mai phục bọn hắn ước chừng hơn trăm tên.

Từng tên ngu xuẩn muốn chết.

Chương 84

Sau khi bao vây nhóm Nam Vân Đình, trực tiếp tự báo gia môn, tự xưng là hỏa kế của Thủy Tứ gia Cửu Môn.

Ý đồ dùng danh tiếng để chấn nhiếp Nam Vân Đình và những người khác, binh bất huyết nhận lấy được lô bảo vật bọn họ vận chuyển.

Kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Nam Vân Đình và những người khác sau khi giải quyết đám ngu xuẩn này, tại mặt sau sơn ao lại phát hiện ra mấy xe lớn minh khí mà đám ngu xuẩn này giấu, có thể gọi là thu hoạch ngoài ý muốn... "Cái này..." Trương Khải Sơn nhìn tấm kim bài Nam Vân Đình đặt trên bàn trà, nhất thời nghẹn lời.

Mặt sau kim bài điêu khắc hoa văn phức tạp, bao quanh hai chữ phồn thể lớn ở trung tâm: Cửu Môn.

Mà mặt trước cũng là một chữ: Tứ.

Chính là loại lệnh bài Cửu Môn nội bộ phát hành, mỗi nhà một tấm, căn bản không tồn tại hiềm nghi làm giả.

Cho nên... "Nam tộc trưởng chuẩn bị giải quyết như thế nào?" Trương Khải Sơn mở miệng hỏi.

Hắn thời gian này luôn bận rộn chuyện của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, căn bản không nghĩ tới trong khoảng thời gian này người của Thủy Hoàng lại đi đắc tội Nam Vân Đình. "Dễ nói." Nam Vân Đình mỉm cười. "Theo quy tắc trong nghề của nghĩa huynh ta, bày lôi đài làm một trận vũ đấu.

Thắng, hai lô bảo vật cứ việc lấy đi.

Thua, mạng để lại." Quy tắc này là do Trần Ngọc Lâu nói, là cách giải quyết mâu thuẫn giữa các sơn đầu mấy chục năm trước.

Đương gia của hai sơn đầu tụ lại một chỗ, bày lôi đài, thêm tiền cược, tính mạng tương bác, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Tuy Nam Vân Đình nói phong khinh vân đạm, nhưng Trương Khải Sơn cũng hiểu, Thủy Hoàng nếu không chết, Nam Vân Đình căn bản sẽ không bỏ qua.

Có điều, chuyện này không trách được người khác.

Đương gia làm chủ, quản người dưới không nghiêm, chết cũng không oan. "Được, Nam tộc trưởng cứ nghỉ ngơi tại đây, ta đi sắp xếp chuyện lôi đài." Trương Khải Sơn đứng dậy, nói một câu rồi dẫn Tề Thiết Chủy rời đi.

Vừa nãy Tề Thiết Chủy im lặng khác thường, nhưng vừa bước ra khỏi phủ đệ, cái miệng như được giải phong, liên thanh hỏi ra một đống vấn đề.

Nhưng quan trọng nhất trong đó là: "Phật gia, ngài sẽ không thật sự để Thủy Hoàng đánh với Nam tộc trưởng chứ?" "Không thì sao." Trương Khải Sơn bất lực lắc đầu. "Hỏa kế của Thủy Hoàng phạm lỗi, chẳng lẽ chúng ta gánh thay hắn?

Huống hồ Nam Vân Đình đã đủ nể mặt rồi, cứ như vậy đi." Tề Thiết Chủy thở dài.

Tuy nói Cửu Môn mặt ngoài đồng lòng nhưng trong lòng không đồng ý, nhưng dù sao cũng cùng nhau cộng sự lâu như vậy rồi.

Nói không có chút tình nghĩa nào là nói bậy.

Trương Khải Sơn tốc độ không chậm.

Một bên cho người tập kết các đương gia trong Cửu Môn, một bên

sắp xếp dựng lôi đài.

Về vị trí, Trương Khải Sơn cũng không kén chọn, trực tiếp định tại trong doanh trại quân trú phòng Trường Sa.

Tin tức vừa phát ra, ngoại trừ Thủy Hoàng, các đương gia của sáu môn còn lại đều rất nhanh chóng đến vị trí lôi đài.

Nhìn thấy lôi đài, trong lòng mọi người đều vô cùng nghi hoặc.

Trong Cửu Môn, truyền thống bày lôi đài không phải không có, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Người có chí thì nhiều vô kể, nhưng vị trí Cửu Môn lại chỉ có mấy cái đó.

Ban đầu để phục chúng, Trương Khải Sơn và bọn họ nghĩ ra cách dùng lôi đài chiến, quy tắc rất đơn giản: Thắng lên thua xuống.

Người thắng lên ngôi, người thua nhường chỗ.

Ban đầu, đám Nhị Nguyệt Hồng đều từng trải qua những khiêu chiến như vậy, hoặc là tự mình lên đài, hoặc là để hỏa kế đại quyền, nghiền nát giấc mộng xuân thu của không biết bao nhiêu người.

Lâu dần, liền không còn kẻ không biết tự lượng sức mình lên đài khiêu chiến nữa.

Cho nên, lôi đài chiến dần trở thành lịch sử.

Hiện nay bày lại lôi đài, đối với mấy người bọn họ đúng là chuyện mới mẻ.

Sau khi mấy người lần lượt an tọa, Thủy Hoàng nhận được tin tức cũng đến doanh trại.

Cũng không nói nhiều, đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Lúc này đây hắn một lòng một dạ đều nghĩ cách làm sao để vượt

qua nguy cơ lần này.

Còn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy là những người đến cuối cùng, đi cùng còn có Trương Nhật Sơn, Trần Bì và phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng là Nha Đầu.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thấy Trần Bì và Nha Đầu thì trong cái đầu nhỏ cũng đầy ắp nghi hoặc. "Trần Bì, ta không phải..." Đợi Trương Khải Sơn và mọi người đến gần, Nhị Nguyệt Hồng mở miệng định hỏi Trần Bì có chuyện gì.

Nhưng hắn vừa nói được một nửa, Nha Đầu đi lên liền ngắt lời thi pháp. "Nhị gia, Trần Bì là do Phật gia bảo phó quan gọi tới, em tự mình đòi đi theo, chàng đừng mắng nó." Trần Bì lúc này nội tâm có chút ngơ ngác.

Hắn không biết Trương Nhật Sơn đưa hắn đến đây làm gì, nhưng đối với nguyên tắc này, lúc này Nha Đầu còn sống, hữu hiệu áp chế được tính khí của Trần Bì.

Thêm vào đó Nhị Nguyệt Hồng thấy Nha Đầu ngày một khỏe lên, cũng không nghiêm khắc như trước, khiến Trần Bì chưa sinh ra nhân cách phản cốt.

Nếu không, Thủy Hoàng hiện tại đã sớm lạnh ngắt rồi.

Bên này Nhị Nguyệt Hồng nghe Nha Đầu nói, liền đưa mắt nhìn về phía Trương Khải Sơn, muốn biết chút gì đó.

Nhưng ở trường hợp này, hắn cũng không tiện trực tiếp mở miệng hỏi.

Trương Khải Sơn nhìn thoáng qua hướng cổng doanh trại, sau đó quay đầu nhìn Thủy Hoàng, lãng thanh nói: "Dám hỏi Thủy Tứ gia, hai ngày nay hỏa kế dưới tay ngài đều đi đâu rồi?" Thủy Hoàng rùng mình một cái, suy tư trong đầu trực tiếp bị đánh loạn, nhất thời có

chút nóng nảy, không vui nói: "Chết rồi!" Lời này vừa thốt ra, Thủy Hoàng lập tức trở thành tâm điểm. "Chết như thế nào?" Trương Khải Sơn lại hỏi.

Thủy Hoàng mất kiên nhẫn, bật dậy: "Phật gia, ngài có ý gì, hôm nay bày ra màn này là chuẩn bị nhắm vào tôi?" Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Bì. "Ngài bày lôi đài, còn cố ý mang theo tên nhãi con này tới, là chuẩn bị đổi người ngồi vào vị trí của tôi?" "Không sai." Trương Khải Sơn dám làm dám chịu, trực tiếp thừa nhận. "Ta mang đồ đệ của Nhị gia tới, xác thực là muốn cậu ta tiếp quản vị trí Đương gia đệ tứ môn của ngươi." Vốn dĩ Thủy Hoàng chỉ định võ mồm phát tiết một chút, không ngờ Trương Khải Sơn thật sự ôm tâm tư như vậy. "Phật gia..." Nhị Nguyệt Hồng muốn nói gì đó, nhưng Trương Khải Sơn lại giơ tay lên ngăn cản. "Phi, chỉ bằng tên nhãi con này mà đòi khiêu chiến ta?" Thủy Hoàng tuy tuổi tác không nhỏ, nhưng xác thực có vài phần bản lĩnh, hơn nữa hắn ngầm bồi dưỡng không ít hảo thủ, nếu không hắn cũng sẽ không ngồi vững ở vị trí Đương gia đệ tứ môn.

Trần Bì trước đây trong Cửu Môn hoàn toàn là một nhân vật trong suốt, chủ yếu làm việc giúp Nhị Nguyệt Hồng quản lý địa bàn.

Tuy có tiếng tàn nhẫn, nhưng tuổi đời còn trẻ, Thủy Hoàng căn bản chưa từng nhìn thẳng vào người này. "Không, Thủy Tứ gia hiểu lầm." Trương Khải Sơn nhận lấy cái ghế Trương Nhật Sơn đưa tới rồi ngồi xuống, khẩn trương nói tiếp. "Người muốn khiêu chiến ngươi không phải Trần Bì, mà là một người khác.

Ta khoan nói đối phương là ai, cứ nói về hành vi của hỏa kế dưới tay Thủy Tứ gia thời gian này trước đã." Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm Thủy Hoàng.

Chương 85

"Trước đó tại hội nghị Cửu Môn, Bát gia đã nói về một số chuyện liên quan đến Nam gia, Nam Vân Đình cùng tộc nhân của hắn.

Thủy Tứ gia nếu không phải kẻ điếc thì cũng nghe được." "Nam gia với Cửu Môn ta, không nói là ân tình tày trời, nhưng cũng có phần tình nghĩa với ta, Nhị gia, Ngũ gia, Bát gia, Cửu gia.

Hỏa kế của Thủy Tứ gia ngươi, tay cầm kim bài Cửu Môn, tại Hắc Phong Khẩu chặn giết đội ngũ vận chuyển của Nam gia, ngược lại bị tiêu diệt toàn bộ.

Chuyện này, chắc hẳn Thủy Tứ gia không biết đâu nhỉ." Trương Khải Sơn móc tấm kim bài từ trong túi áo khoác ra, giơ lên cho mọi người tại chỗ xem một lượt, rồi tùy tay ném cho Trương Nhật Sơn phía sau.

Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu và mấy người khác nghe xong lời Trương Khải Sơn, đều dùng ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn Thủy Hoàng.

Bọn họ ngược lại không cảm thấy phẫn nộ, bởi vì biết rõ năng lực của người Nam gia, bọn họ phẫn nộ thuần túy là dư thừa.

Hơn nữa tên Thủy Hoàng này còn bị mông ở trong trống (không hay biết gì).

Mà Thủy Hoàng nghe từng câu từng chữ của Trương Khải Sơn, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi.

Hắn tự nhủ, Thường Thắng Sơn và Cửu Môn xưa nay nước sông không phạm nước giếng, sao đám người đó lại đột nhiên ra tay với đội ngũ áp bảo của hắn.

Hóa ra, nguyên nhân căn bản là xuất phát từ hỏa kế nhà mình.

Nam Vân Đình người này, hắn không hiểu rõ, chỉ biết được hai điểm từ miệng Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy: Thứ nhất, là kết nghĩa huynh đệ của Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu; thứ hai, rất mạnh. "Vậy ta ngược lại muốn hỏi Phật gia, ngài đã biết chuyện này ta không biết tình, lại vì sao trong trường hợp hôm nay gây sức ép với ta?" Thủy Hoàng xệ mặt xuống, trong lòng mười phần khó chịu. "À, duyên do chuyện này là do ngươi quản người không nghiêm.

Ta không tìm ngươi, chẳng lẽ còn phải xuống âm phủ địa phủ tìm đám hỏa kế kia của ngươi?" Trương Khải Sơn mặt mày bất thiện, nhưng giọng điệu chuyển đổi, cười khẽ một tiếng. "A, tóm lại chuyện này vỡ lở không liên quan đến bọn ta.

Nếu không muốn mất mạng, Thủy Tứ gia vẫn nên chuẩn bị đầy đủ nhân thủ, tranh thủ cơ hội sống sót đi." Lời đã đến đây, Trương Khải Sơn cảm thấy mình đã tận tình tận nghĩa.

Mà ở lối vào, một nhóm mười mấy người dưới sự dẫn dắt của Nam Vân Đình từng bước đi về phía này.

Nhóm người này, ngoại trừ Nam Vân Đình mặc một thân trường bào, còn lại đều mặc trang phục kình trang màu đen cổ có thêu rồng, tay nắm Long Vương Đao, bên hông treo bao súng.

Nhìn qua khí thế mười phần.

Nam Vân Đình dẫn người đi đến bên mép lôi đài rồi đứng lại, chắp tay về phía đài quan sát.

Nhị Nguyệt Hồng và mấy người khác đứng dậy đáp lễ.

Trương Khải Sơn nhìn Thủy Hoàng, nói: "Thủy Tứ gia, mời." Trương Khải Sơn vừa mở miệng, đám Nhị Nguyệt Hồng cũng làm ra tư thế 'mời'.

Thủy Hoàng thấy thế, hít sâu vài hơi rồi bước xuống đài quan sát,

vẫy tay về phía cổng doanh trại.

Đứng bên ngoài doanh trại đều là tùy tùng hộ vệ do các đương gia mang đến, cũng có thể coi là bảo tiêu.

Bởi vì màn xuất hiện tỏa sáng của nhóm Nam Vân Đình, đám hộ vệ các nhà đều tụ tập ở lối vào xem náo nhiệt.

Thấy Thủy Hoàng vẫy gọi, đám hộ vệ hắn mang theo liền từ lối vào xông vào, đến bên cạnh Thủy Hoàng.

Thủy Hoàng tuổi tác không nhỏ, là người quý mạng, hộ vệ của hắn cơ bản đều là tinh nhuệ do Thủy gia chiêu mộ hoặc bồi dưỡng, cho nên cũng không cần tốn công về nhà gọi người.

Đợi hộ vệ của Thủy Hoàng vào, lôi đài chiến cũng tiến vào giai đoạn chuẩn bị.

Nam Vân Đình nhìn thoáng qua các tộc nhân sau lưng, suy nghĩ một chút rồi nói: "A Kim, ngươi lên." "Vâng." Trận sinh tử chiến này, không đánh đủ ba trận, trừ khi chết, nếu không căn bản không thể xuống đài.

Nam Vân Đình cũng không có nửa điểm ý niệm khinh địch, trực tiếp để Nam Kim đi đầu.

Đợi Nam Kim nhận lệnh, đem đai lưng, Long Vương Đao giao hết cho tộc nhân bên cạnh cầm, bắt đầu cởi quần áo.

Đây không phải là ban ngày ban mặt giở trò lưu manh, mà quy tắc sinh tử chiến vốn là như vậy.

Để phòng ngừa gian lận.

Nếu không, đang đánh mà đối phương giấu ám khí trong tay áo thì căn bản không tránh được.

Cho nên, lâu dần liền xuất hiện quy tắc này.

Có điều, không phải sinh tử chiến thì lôi đài chiến bình thường không cần thiết phải như vậy.

Thấy bên này bắt đầu cởi quần áo, Thủy Hoàng cũng chỉ phái một người, người nọ thân cường thể tráng, vác một thanh đại khảm đao sống vàng, nhìn qua khá dọa người.

Đợi hắn cởi bỏ y phục, Nam Kim đã đi trước một bước, nhảy lên lôi đài.

Lúc này đã qua Lập Đông, tuy chưa có tuyết nhưng lạnh là lạnh thật.

Hai người tuy ở trần ra trận, nhưng đều có bản lĩnh thật sự, không sợ nóng lạnh, chút lạnh này chẳng thấm vào đâu. "Keng" một tiếng.

Long Vương Đao xuất vỏ, hàn mang lóe lên rồi biến mất.

Hai người đứng đối diện nhau.

Trương Khải Sơn đứng trên đài quan sát thấy chuẩn bị xong xuôi, cũng mở miệng nói: "Bắt đầu!" Tiếng hô vừa dứt, đám Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý đều lấy lại tinh thần nhìn xuống lôi đài bên dưới.

Riêng có hai người, ánh mắt lại không nhịn được liếc về phía Nam Vân Đình bên cạnh lôi đài.

Chính là nữ đương gia duy nhất trong Cửu Môn - Hoắc Cẩm Tích, cùng với kẻ cuồng chiến - Hắc Bối Lão Lục.

Lão Lục là một kẻ cuồng chiến đấu, thực lực mạnh mẽ, có thể nói là đứng đầu Cửu Môn.

Hắn muốn đột phá bản thân thì chỉ có thể tìm một người còn mạnh hơn mình.

Mà Lão Lục đang suy tư xem Nam Vân Đình có phải là người mình cần tìm hay không.

Còn Hoắc Cẩm Tích, ả đàn bà này thuần túy là kẻ háo sắc (nhan khống), trước kia nhắm vào Nhị Nguyệt Hồng có nam sinh nữ tướng, tuấn tú vô song, hiện tại nhìn thấy Nam Vân Đình thì lại thấy một vẻ đẹp không thua kém Nhị Nguyệt Hồng nhưng lại khác biệt.

Nhất thời có chút mê trai.

Chiến đấu đã bắt đầu.

Tên tráng hán kia tạng người rất lớn, tốc độ, phản ứng luôn chậm nửa nhịp, sau khi đỡ hai đao của Nam Kim chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cánh tay sưng tấy.

Hiệp thứ ba vừa bắt đầu, Nam Kim liền tìm ra sơ hở, chân đạp Du Long Bộ, thân hình bạo đột lao ra, Long Vương Đao quét ngang, bay lướt ra sau lưng tráng hán.

Tráng hán cứng đờ người.

Hồi lâu sau, trên cổ hắn xuất hiện một đường huyết tuyến, khí huyết cuộn trào cùng huyết áp cường đại lúc này hiển hiện lâm ly tận chí.

Cái đầu to lớn trực tiếp bị cột máu từ cổ họng xung kích bay lên, rơi xuống dưới chân Thủy Hoàng.

Nam Kim cũng tránh không kịp bị phun đầy người, máu nóng cộng thêm nhiệt độ bản thân sinh ra khi vừa thuấn sát tráng hán, hình xăm Nhai Tí trên người Nam Kim dần dần hiện ra.

Cái này vừa hiện, Trương Khải Sơn ngồi không yên nữa.

Hình xăm Nhai Tí vừa hiện, huyết mạch sức mạnh trong cơ thể hắn và Trương Nhật Sơn liền rất nhanh nổi lên, sau đó lại cực nhanh thối lui, tựa như bị áp chế vậy. "Đó là hình xăm gì?" Ngô Lão Cẩu không nhận ra sự dị thường của Trương Khải Sơn, quay sang hỏi Tề Thiết Chủy bên cạnh. "Hình như là một loại hung thú trong thần thoại,

là..." Tề Thiết Chủy gãi đầu suy nghĩ khổ sở.

Giải Cửu gia bên cạnh thấy vậy liền nói: "Là Nhai Tí, Nhai Tí tất báo Nhai Tí.

Truyền thuyết là đứa con thứ hai của Rồng, tính cách cương liệt, hiếu chiến thiện đấu, thị huyết thị sát, thường được khắc trên khoen đao, chuôi kiếm." Đối với cái này, Giải Cửu gia vẫn rất am hiểu.

Chương 86

Bên dưới chiến đấu vẫn chưa dừng lại.

Phong cách chiến đấu của Nam Kim chính là nhanh, chuẩn, độc.

Ba trận chiến trôi qua, trên đài bị máu tươi nhuộm đỏ, thậm chí máu của tên tráng hán đầu tiên bị giết còn chưa kịp bị không khí lạnh làm đông lại, thì ba trận chiến này đã kết thúc toàn bộ. "Vị bằng hữu này, phải biết làm người lưu một đường, sau này dễ gặp mặt, chi bằng hôm nay đến đây thôi, đối với chuyện ở Hắc Phong Khẩu, ta sẽ bỏ ra bồi thường cho các hạ." Thủy Hoàng thấy ba thân tín của mình lên đài ngay cả một khắc cũng không kiên trì nổi, cũng cuống lên rồi, trực tiếp hét lớn với Nam Vân Đình đối diện.

Nam Vân Đình nghe Thủy Hoàng nói thì không thèm để ý, mà Thủy Hoàng lại không muốn cứ thế bỏ mạng.

Người bên cạnh hắn đã không còn ai dám liều mạng với Nam Kim.

Vậy tiếp theo hắn chỉ có thể tự mình lên đài.

Bản thân có mấy cân mấy lượng Thủy Hoàng vẫn rất rõ, nếu để hắn đánh với Nam Kim thì tất nhiên là một đi không trở lại.

Nhưng Nam Vân Đình căn bản không đáp lại hắn.

Chuyển niệm nghĩ ra một cách khác, lại mở miệng hét với Nam Vân Đình: "Nếu các hạ kiên trì, vậy chúng ta chi bằng làm một cái 'tướng đối tướng, vương đối vương', ngươi và ta giao tay đôi, thế nào?" Nghe lời này, Nam Vân Đình mở mắt ra, nhìn về hướng Thủy Hoàng.

Trên đài quan sát, đám Tề Thiết Chủy nghe Thủy Hoàng hét đều lộ

vẻ quái dị. "Cái này...

Thủy Tứ gia là chê mình chết quá chậm hay sao, lại trực tiếp tìm hắn." Tề Thiết Chủy vô cùng cạn lời.

Ngô Lão Cẩu thì không nói nhiều, cười khẩy một tiếng, tiếp tục vuốt ve Tam Thốn Đinh trong lòng. "Có thể." Nam Vân Đình không để Thủy Hoàng thất vọng, trực tiếp gật đầu đồng ý, bước lên lôi đài, nói tiếp. "Ta có thể cho ngươi chết thể diện một chút, quần áo thì không cần cởi nữa." Thủy Hoàng lấy từ tay người phía sau một thanh phiến đao (dao phay), theo sát phía sau bước lên lôi đài.

Hắn vừa bước lên liền thấy Nam Vân Đình đứng đối diện, lại là hai tay trống trơn, không mang vũ khí.

Mà Nam Vân Đình cũng cởi bỏ áo bào, bên trong là áo sơ mi cổ tàu, cổ tay áo mở rộng, căn bản không giấu được vũ khí gì.

Thấy cảnh này, Thủy Hoàng nắm chặt phiến đao trong tay, trong lòng đại định, sự khẩn trương vừa rồi cũng biến mất, lại có nhàn tâm xàm xí: "Các hạ không mang vũ khí, xem ra rất tự tin với thân thủ của mình a, chi bằng thế này, ta nhường ngươi..." Lời của Thủy Hoàng còn chưa nói hết, Nam Vân Đình liền thiểm thân áp sát, nhưng tịnh không ra tay với Thủy Hoàng.

Đợi Thủy Hoàng phản ứng lại, Nam Vân Đình sớm đã đạp Du Long Bộ trở về vị trí vừa đứng. "Không nói nhảm nữa chứ?" Nhìn Thủy Hoàng mặt đầy hoảng sợ, Nam Vân Đình cười khẩy một tiếng. "Ta đã cho ngươi cơ hội phản ứng, tiếp theo, ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa đâu." Vừa bị Nam Vân Đình hư hoảng một chiêu, trán Thủy Hoàng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Đám Trương Khải Sơn trên đài quan sát thấy bộ dạng này của hắn cũng đều lắc đầu.

Chênh lệch thực lực giữa hai người này thực sự quá rõ ràng.

Nếu Nam Vân Đình vừa rồi nghiêm túc thì Thủy Hoàng hiện tại đã thành cái xác rồi.

Mà trên lôi đài sinh tử này, giết chết đối thủ, sống sót mới là mục đích cuối cùng.

Quang minh lỗi lạc gì đó đều là diễn cho người khác xem, chỉ có sống sót trong chiến đấu mới là chân lý.

Có điều, lời này dùng cho trận chiến giữa Nam Vân Đình và Thủy Hoàng hiển nhiên là không hợp lý.

Chênh lệch thực lực rõ ràng không nói, chỉ riêng chiêu hư hoảng vừa rồi của Nam Vân Đình, tâm thái Thủy Hoàng đã sắp sụp đổ.

Chiến đấu như vậy thực sự vô vị.

Tay phải giơ lên hư không, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, đầu ngón tay ngưng tụ một luồng khí, chính là sơ thức của Binh Thân Quyết: Kiếm Chỉ.

Đối với thứ gọi là 'Khí' này, Nam Vân Đình hiện tại vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng xuyên việt qua đây mấy năm, hắn cũng hiểu được một số thứ.

Một là Đạo pháp thực sự tồn tại, ví dụ như Thuật Bàn Sơn Điền Hải của Chá Cô Tiếu chính là một phần chi nhánh trong đó, các phương thuật như Hùng Thử Noãn, Cầu Vũ... thần dị vô cùng.

Chỉ là đang cận kề thời mạt pháp, dù Chá Cô Tiếu là Khôi thủ Bàn Sơn hiện đại cũng chỉ có thể mượn phù lục để thi triển, uy lực so với Bàn Sơn Điền Hải thuật chân chính miễn cưỡng chỉ được một hai phần mười.

Hai là thứ gọi là 'Khí' này.

Khí trong Đạo giáo còn được gọi là Nguyên khí, có thể nói là một loại năng lượng cực đặc biệt, có thuyết Tiên thiên, Hậu thiên, liên quan mật thiết đến căn cốt thiên phú.

Không nói gì khác, chỉ nói riêng Binh Thân Quyết này.

Binh Thân Quyết nếu không có khí gia trì, tuy cũng có thể xếp vào hàng thể kỹ đỉnh cao, nhưng so với Binh Thân Quyết được khí gia trì thì vẫn kém một đoạn dài.

Nam Vân Đình ngưng tụ một điểm khí nơi đầu ngón tay, dùng làm Kiếm Chỉ, độ sắc bén không thua gì bảo kiếm tuyệt thế.

Thủy Hoàng nhìn chằm chằm Nam Vân Đình, trong lòng không còn vì đối phương không có vũ khí mà sinh lòng khinh thị, tay phải nắm chặt thanh phiến đao nhỏ, chuẩn bị cho Nam Vân Đình một đòn phòng thủ phản kích.

Mà tiếp theo, Thủy Hoàng đột nhiên phát hiện Nam Vân Đình vẫn đứng đối diện biến mất.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy ngực đau nhói, cả người không khống chế được bay ngược về phía sau.

Cùng với việc Thủy Hoàng bay ngược ra, Nam Vân Đình nghe thấy một tiếng "rắc rắc" vỡ nát chứ không phải tiếng "phập".

Điều này khiến Nam Vân Đình rất bất ngờ.

Trong khoảnh khắc đó, hắn nghĩ đến một thứ: Hộ tâm kính.

Đây là tấm gương đồng được khảm ở vùng ngực lưng trên chiến y thời cổ đại dùng để chống tên.

Thường nằm ở vị trí chính giữa ngực, đa phần hình tròn, mặt trước lồi ra, dày hơn các phần giáp khác.

Bề mặt khá nhẵn bóng nên được gọi là "Kính" (Gương), khi chịu công kích có thể có tác dụng hoãn xung, chuyển di công kích chính diện.

Theo suy đoán ban đầu của Nam Vân Đình, một chỉ này của hắn đâm xuống, tim và tâm mạch của Thủy Hoàng tất sẽ bị xuyên thủng, lập tức chết ngay.

Nhưng không có.

Phía trước đã nói, Thủy Hoàng là một kẻ quý mạng, kẻ thù của hắn không ít, để tránh bị kẻ thù giết chết, Thủy Hoàng bình thường bên cạnh mang theo một đám hộ vệ không nói, dưới lớp quần áo này cũng làm văn chương.

Hộ tâm kính là do hắn thuê người đặc chế.

So với đồ cổ thời xưa còn chắc chắn hơn, cho dù là đạn cũng bắn không thủng.

Đương nhiên đạn xuyên giáp thì tính riêng.

Nhưng Thủy Hoàng làm sao cũng không ngờ, cái Hộ tâm kính hắn lấy làm tự hào, có thể đỡ đạn, lại bị Nam Vân Đình dùng một chỉ điểm nát bấy. "Ọe, oa!!!" Sau khi tiếp đất, Thủy Hoàng phun ra một ngụm máu lớn, trong đó còn lẫn vài mảnh nội tạng linh tinh.

Tuy đỡ được đòn chí mạng, nhưng dưới một chỉ này của Nam Vân Đình, mặt Thủy Hoàng trong nháy mắt trắng bệch, nội tạng bị cự lực chấn nát, mắt thấy sống không được bao lâu nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc sinh tử một đường này, Thủy Hoàng như hồi quang phản chiếu, chộp lấy thanh phiến đao lăn một vòng đứng dậy, lao về phía Nam Vân Đình. "Xem ra ngươi cũng không cần thể diện gì nữa." Nam Vân Đình thấy Thủy Hoàng lao về phía mình, trong lúc lùi lại phía sau quát lớn một tiếng: "Hát!!!" Ngay lập tức,

chân phải quét ngang về phía trước, mượn lực chân trái đạp đất, cả người nghênh đón thanh phiến đao của Thủy Hoàng mà lao tới.

Binh Thân Quyết thức thứ tám: Đại Kích Thối.

Trên chân tụ khí, giống như đại kích cổ đại quét ngang, sắc bén vô thất.

Thân thể có chút ung thũng của Thủy Hoàng dưới quán tính tiếp tục lao tới, thân trên và thân dưới bị chia làm hai, máu tươi như không cần tiền phun ra xối xả.

Chương 87

Nam Vân Đình dưới chân điểm Du Long Bộ nhảy lên cọc đài, tịnh không bị máu bẩn của Thủy Hoàng vấy lên người.

Mà Thủy Hoàng bị Nam Vân Đình dùng một chiêu Đại Kích Thối chém ngang lưng, lập tức khí tuyệt thân vong.

Trong doanh trại yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng qua không lâu, trên đài quan sát có một người trực tiếp đứng lên. "Tốt!!!" Người này vác một thanh Hắc Kim Cổ Đao, chính là Hắc Bối Lão Lục.

Tại hội nghị Cửu Môn khi nghe nói về Nam Vân Đình, hắn đã nảy sinh xúc động muốn tìm đối phương chiến một trận, hiện tại thấy Nam Vân Đình một cước chém ngang lưng Thủy Hoàng, cảm xúc trong lòng được phóng đại vô hạn, kích động không thể kiềm chế. "Nam gia Tộc trưởng, xem ngài vừa rồi dăm ba cái giải quyết tên phế vật họ Thủy kia thực sự là chưa đã nghiền, Lão Lục ta tới bồi ngài tỷ thí một chút, thế nào!?" Hắc Bối Lão Lục trong lời nói nhảy từ trên đài quan sát xuống, vài cái nhún nhảy đã lên đến lôi đài.

Thấy lôi đài một mảnh hỗn độn, Hắc Bối Lão Lục trong lòng không vui, chân gạt một cái, đem thi thể đứt làm hai đoạn của Thủy Hoàng đá xuống đài.

Sau đó, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Nam Vân Đình, một tay vịn chuôi Hắc Kim Cổ Đao sau lưng. "Lão Lục, không được!!" Trương Khải Sơn thấy thế cũng không màng gì khác, trực tiếp đứng dậy hét lớn. "Lão Lục, chớ có xúc động, xúc động là ma quỷ." Đám Tề Thiết Chủy cũng người một câu ta một câu khuyên can, mà Hắc Bối Lão Lục phảng phất như không nghe thấy, vẫn chằm chằm nhìn Nam Vân

Đình nói: "Thế nào!?" Nam Vân Đình nhìn hai cái động tác vừa rồi của Hắc Bối Lão Lục khi lên đài, cộng thêm những đánh giá về hắn trên mạng ở kiếp trước, cũng nảy sinh ý niệm giống Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục là chiến lực đỉnh phong của Cửu Môn.

Tuy thực lực chưa siêu thoát thường lý, nhưng một thân sát khí và chiến ý kia, có thể khiến hắn ở trong mộ đuổi theo Tống tử mà chém, đủ thấy thực lực bất phàm.

Mà Hắc Bối Lão Lục là đao khách, từ nhỏ đã lấy việc theo đuổi đao đạo làm mục tiêu, đao pháp định nhiên bất phàm.

Nếu có thể, Nam Vân Đình ngược lại muốn mượn xem một chút, đến lúc đó dùng để huấn luyện cung nhân ngoại tộc cũng cực tốt. "Tỷ thí thì tự nhiên có thể, có điều, đánh chay thực sự vô vị, chi bằng chúng ta thêm vài phần tiền cược, thế nào?" "Ồ?" Hắc Bối Lão Lục hứng thú. "Tiền cược gì?

Là bảo vật hay địa bàn, chỉ cần Lão Lục ta có, Nam gia Tộc trưởng ngài tùy ý chọn." "Nghe nói Hắc Bối Lục gia đao pháp xuất quần, nếu ta thắng, đao pháp kia của ngươi có thể cho ta xem một lần không?" Hắc Bối Lão Lục nghe Nam Vân Đình nói vậy, cười ha hả bảo: "Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã, Lão Lục ta nhận lời, chúng ta mau bắt đầu đi." Hắn hiện tại đã không thể chờ đợi thêm, chỉ muốn cùng Nam Vân Đình đại chiến một trận, thậm chí quên cả hỏi tiền cược của Nam Vân Đình là gì.

Trên đài quan sát, Trương Khải Sơn ôm trán.

Hắn rất quen thuộc với Lão Lục, cũng biết Lão Lục hiện tại cái gì cũng không nghe lọt.

Cái gã cuồng chiến đấu này, bình thường thì một hai bầu rượu ngon là có thể ổn định, nhưng nếu gặp phải đối thủ hứng thú, muốn

hắn bình tĩnh lại quả thực khó khăn trùng trùng. "Người Nam thị này, quả thực bất phàm." Bán Tiệt Lý vỗ vỗ tay vịn xe lăn, đầy hứng thú nhìn xác chết Thủy Hoàng bị Nam Vân Đình chém ngang lưng, lại bị Hắc Bối Lão Lục đá xuống đài lôi đài. "Thủ đoạn bực này, e rằng tại giang hồ đương kim cũng khó gặp đối thủ." Nhị Nguyệt Hồng cúi đầu trầm ngâm, không mở miệng.

Mà Trần Bì đứng sau lưng hắn, nhìn Nam Vân Đình trên đài, trong mắt cũng dâng lên vài phần kính ý.

Có thể khiến kẻ mạnh kính bội, chỉ có kẻ mạnh hơn.

Trần Bì chỉ là ngang tàng, chứ không ngốc.

Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy đều đứng dậy, đi tới mép đài quan sát, nhìn xuống lôi đài bên dưới.

Hoắc Cẩm Tích và Giải Cửu tịnh không động đậy, một người đang phạm bệnh mê trai, đôi mắt dán chặt không rời, một người thì đã sớm dự liệu, đối với việc này tịnh không cảm thấy hứng thú. "Nam gia Tộc trưởng, có thể bắt đầu được chưa?" Hắc Bối Lão Lục nhìn Nam Vân Đình, mở miệng hỏi.

Nam Vân Đình vẫy tay với Nam Thủy dưới đài, Nam Thủy hiểu ý, ném Long Vương Đao trong tay lên.

Nắm lấy Long Vương Đao, Nam Vân Đình nhìn Hắc Bối Lão Lục. "Hắc Bối Lục gia, Nam Vân Đình ta cũng không phải kẻ thích chiếm tiện nghi, nếu hôm nay bại dưới tay ngươi, ta sẽ tặng thanh đao này cho ngươi." Nam Vân Đình nắm chuôi đao, "keng" một tiếng, Long Vương Đao xuất vỏ, hàn mang lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Hắc Bối Lão Lục thế mà lại phát ra từng trận tiếng ong ong. "Bảo đao cộng minh!!" Hắc Bối Lão Lục trong lòng rùng mình, sự hưng phấn trong lòng càng thêm nồng đậm. "Đao tốt, đao tốt!!

Bất quá, Lão Lục ta không cần, nếu Nam gia Tộc trưởng ngươi thua, liền mời Lão Lục ta một bình rượu ngon là được!!" Hắc Bối Lão Lục cũng không phải kẻ tham lam.

Mục đích chủ yếu của hắn vẫn là đại chiến một trận với Nam Vân Đình để nâng cao thực lực bản thân.

Nam Vân Đình thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ nhắc nhở một câu: "Lục gia cẩn thận." Tức thì, Nam Vân Đình lao tới, Long Vương Đao từ hữu hình hóa vô hình, với tốc độ cực nhanh chém về phía Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục lật Hắc Kim Cổ Đao trong tay, dùng một góc độ cực diệu, lấy sống đao đón đỡ đòn này. "Đang!" Như vậy, lưỡi đao mới không bị tổn hại.

Nếu lưỡi của hai thanh bảo đao va vào nhau, tuy chưa chắc sứt mẻ, nhưng Hắc Bối Lão Lục cũng không nỡ, Nam Vân Đình cũng nhìn ra manh mối.

Trong Hoán Long Kinh ghi chép đao pháp cũng có nguyên do, đây là pháp bảo vệ đao. "Lực đạo tốt, hây a!!" Hắc Bối Lão Lục khen một câu, tay thi triển lực đạo, chuẩn bị hất văng Nam Vân Đình ra để phản kích.

Nam Vân Đình lui lại vài bước, đổi hướng, lần nữa áp sát trực xung, Hắc Bối Lão Lục cũng không phòng thủ nữa, Hắc Kim Cổ Đao hướng người Nam Vân Đình mà chào hỏi.

Tốc độ hai người cực nhanh.

Mọi người quan sát chỉ thấy trên lôi đài hai người không ngừng đối chọi, nghe tiếng rèn sắt "đang đang đang" tiếng sau to hơn tiếng trước.

Tề Thiết Chủy không kìm được hít một hơi khí lạnh: "Quá khoa

trương rồi, đây còn là người sao??" Cọc gỗ chống đỡ lôi đài bên cạnh thỉnh thoảng bị lan đến, cái đứt, cái nứt toác, không chịu nổi gánh nặng.

Mà y phục trên người hai người chịu đao khí lan đến, rách nát không chịu nổi.

Nam Vân Đình dứt khoát xé toạc mấy miếng vải rách còn lại, chuyển sang tiếp tục sát phạt Hắc Bối Lão Lục.

Hình xăm Long Vương, trong từng lần va chạm của hai người, dần dần hiện ra.

Hình xăm hắc kim sắc vừa xuất hiện, Nam Vân Đình toàn thân như được thứ gì đó bao bọc.

Từng bước hóa giải sát khí trên người Hắc Bối Lão Lục, nhưng điều này đối với Hắc Bối Lão Lục không có nửa điểm ảnh hưởng.

Trong từng lần va chạm, sát khí quanh thân Hắc Bối Lão Lục không ngừng cuộn trào, thế mà lại có thế thành hình.

Hắc Sát tựa hổ, tuy bị thế khí Long Vương từng bước chèn ép, nhưng lại một mực ngoan kháng.

Hắc Bối Lão Lục ngộ cường tắc cường, Nam Vân Đình cũng không muốn thật sự giết chết đối phương.

Nhưng cảm giác lực đạo của Hắc Bối Lão Lục dần tăng cường, cũng cảm giác được đối phương bất phàm.

Đuổi theo tống tử mà chém, quang sát khí trên người cũng đủ khiến tống tử khiếp đảm, đâu thể đơn giản.

Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm hai người trên đài.

Máu trong cơ thể chịu ảnh hưởng, không ngừng sôi trào, sắc mặt cũng đỏ như say rượu.

Mà Trương Nhật Sơn, mang trong mình huyết mạch Trương gia chính thống, nhưng đối mặt với huyết mạch Long Vương của Nam Vân Đình, vẫn là rơi xuống hạ phong.

Tiếng rèn sắt không dứt, nhưng rất nhanh, mọi người bàng quan liền nghe thấy một trận thanh âm răng rắc. "Không ổn, lôi đài không trụ được nữa." Trương Khải Sơn đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền muốn từ đài quan sát nhảy xuống.

Nhưng động tác của hắn vừa mới tiến hành được một nửa. "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Lôi đài kia lại sụp đổ trước một bước, nhất thời khói bụi cuồn cuộn.

Chương 88

Xuyên qua khói bụi, Trương Khải Sơn cùng mọi người dường như nhìn thấy trong đó long hổ tranh đấu.

Long nãi Long Vương, vạn long chi tổ; Hổ nãi Bạch Hổ, vạn sát sở tụ.

Bạch Hổ vẫn luôn phản kháng, lại luôn bị áp chế, nhưng lực phản kháng lại càng lúc càng mạnh. "Cái này..." Tề Thiết Chủy chép miệng.

Tràng diện này, cả đời hắn chưa từng thấy qua.

Những người khác cũng đều chấn kinh.

Khi khói bụi tan đi, Nam Vân Đình và Hắc Bối Lão Lục đã dừng tay.

Nhìn từ thương thế, trên người Hắc Bối Lão Lục nhiều thêm mấy vết rạch, đang rỉ máu.

Mà Nam Vân Đình, tuy không bị thương, lại cũng bị đao khí bức cho sắc mặt trắng bệch, tịnh vô đại ngại.

Hắc Bối Lão Lục sờ sờ vết rạch trên người, nhìn vệt máu tươi trên đầu ngón tay, không khỏi cười ha hả: "Tốt tốt tốt, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trận chiến hôm nay, Lão Lục ta coi như được mở rộng tầm mắt." Nói rồi, Hắc Bối Lão Lục cởi dải đai lưng bên hông, ném cho Nam Vân Đình: "Nam gia Tộc trưởng, đây là thứ ngươi muốn, Lão Lục ta ngày sau sẽ đòi lại!" Nam Vân Đình đón lấy dải vải kia, dùng tay miết một cái, nhìn thấy hình vẽ chữ viết trên đó, xác nhận Hắc Bối Lão Lục không lừa dối mình, xoay người đi đến trước mặt Nam Kim, thu hồi áo bào của mình.

Kinh qua trận chiến này, Hắc Bối Lão Lục thu hoạch không nhỏ,

Nam Vân Đình cũng có sở cảm ngộ.

Có thể nói là cả hai cùng vui.

Đợi Trương Khải Sơn sai người thu dọn sân bãi xong, Hắc Bối Lão Lục cũng xử lý vết thương, thay bộ y phục rồi quay lại.

Một đám người đi tới, đối với trận chiến vừa rồi của Nam Vân Đình và Hắc Bối Lão Lục tán thán không thôi.

Mà Nam Vân Đình cũng không mất lễ số, đáp lễ từng người, bất quá hắn luôn cảm thấy có chút dị dạng.

Từ lúc mới vào quân doanh, hắn đã cảm giác có người đang nhìn chằm chằm mình.

Với cảm tri lực của hắn, thế mà lại không thể phân biệt ra người đó là ai.

Điều này có chút ly phổ.

Nhưng tịnh không ảnh hưởng, đợi bên quân doanh dọn dẹp triệt để xong, việc chính thứ hai cũng bắt đầu. "Chư vị, hiện tại Cửu Môn ta khuyết môn thứ tư, Trương Khải Sơn tại đây to gan, mời Nam tộc trưởng làm cái nhân chứng, định ra đương gia nhân của môn thứ tư này." Trương Khải Sơn chắp tay với Nam Vân Đình.

Bán Tiệt Lý cũng là kẻ thông minh, biết ý tứ của Trương Khải Sơn, mở miệng nói: "Phật gia, ngài chuẩn bị để ai làm đương gia?" Những người khác cũng đều nhìn về phía Trương Khải Sơn, còn có Trần Bì sau lưng Nhị Nguyệt Hồng.

Ai cũng không phải kẻ ngốc.

Thấy Trương Khải Sơn sai Phó quan dẫn Trần Bì qua đây, thì chính là vì để Trần Bì tiếp quản đệ tứ môn.

Quả nhiên, Trương Khải Sơn giơ tay chỉ Trần Bì: "Nhân tuyển ta

đề cử, đồ đệ của Nhị gia, Trần Bì.

Tuy nói Trần Bì tâm tính chưa đủ, nhưng ta tin tưởng, có sự dạy bảo của Nhị gia cùng sự mài giũa của thời gian, hắn sẽ trở thành một đương gia nhân hợp cách." Nói đoạn, hắn nhìn về phía những người khác hỏi: "Không biết chư vị có ý kiến gì không?" Tại trường đều cùng nhau cộng sự lâu như vậy, giữa mọi người cũng không có hiềm khích gì, ngoại trừ Hoắc Cẩm Tích cùng vài môn khác mặt hòa tâm không hòa ra.

Mấy nhà còn lại, cùng Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều có quan hệ lớn lao.

Mà hiện giờ Hoắc Cẩm Tích, thấy Nam Vân Đình đại triển thần uy, đã cơ bản loại bỏ Nhị Nguyệt Hồng khỏi đầu, tự nhiên sẽ không nhảy ra ngáng chân người khác.

Bán Tiệt Lý sinh tính đa nghi, nhưng hắn rất tín nhiệm Trương Khải Sơn.

Những người khác càng không cần nói nhiều.

Nhất thời, cũng không có ai mở miệng nói gì. "Nam tộc trưởng, ngài thấy thế nào?" Trương Khải Sơn quay đầu nhìn về phía Nam Vân Đình, lại hỏi một câu. "Ha ha, Phật gia ngài hỏi ta câu này thì không hợp thích rồi, dù sao ta cũng không phải người trong Cửu Môn, đối với Cửu Môn cũng không tính là quá quen thuộc, chỉ có thể đưa ra một lời khuyên tương đương." Nam Vân Đình quay đầu nhìn Trần Bì: "Lấy tính cách của Nhị gia mà xem, bản tính đồ đệ có kém cũng kém không đến nỗi nào.

Không cầu có công với thiên hạ, nhưng cầu vô tội với thế nhân, làm việc xứng đáng với bản thân, xứng đáng với người một lòng hướng về mình, vậy là được rồi." Trần Bì không ngốc, biết Nam Vân Đình đây là đang nói với mình, vội vàng chắp tay vái chào: "Tôi đã

hiểu." Nam Vân Đình khẽ cười một tiếng.

Chỉ cần Trần Bì sau này không vì xuống mộ mà làm ra đồ sát, thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì lớn, còn đối với người dưới tay thế nào, đó là việc không liên quan đến hắn.

Cái khác không dám nói, chứ xuống đất kiếm cơm, trong mắt Nam Vân Đình, kẻ nào cũng không phải loại hiền lành gì, bao gồm cả Nam Vân Đình hắn và các tộc nhân. "Nhị gia, Trần Bì là đồ đệ của ngài, nghi thức nhập chủ của hắn liền do ngài chủ trì đi, còn về gia quyến Thủy Hoàng, Nam tộc trưởng, tôi..." "Không sao." Nam Vân Đình lắc đầu: "Họa không đến gia đình, cái này ta hiểu, tư sản Thủy Hoàng để lại cũng đủ bọn họ sống qua ngày, để bọn họ rời khỏi đất Tương Tây là được." "Đa tạ Nam tộc trưởng khai ân." Trương Khải Sơn không phải không dám ra tay, hắn là không muốn làm sự tình quá lớn.

Nếu không, hắn đã sớm sai Trương Nhật Sơn đi phóng hỏa ngay lúc Thủy Hoàng chết rồi.

Trương Nhật Sơn là hộ chuyên nghiệp phóng hỏa, đốt đâu chuẩn đó, bảo đảm Thủy gia không còn người sống sót.

Mà Nam Vân Đình cũng không lo lắng giữ lại những người đó có hậu hoạn gì, Giám Sát Bộ của Nam gia cũng không phải ăn chay.

Nếu Thủy gia có người muốn báo thù, chỉ cần Tình Báo Bộ có được tin tức, thì Giám Sát Bộ sẽ ra tay ngay lập tức, đến lúc đó vong tộc diệt chủng đều là bình thường.

Chỉ hy vọng sẽ không có kẻ không biết tốt xấu.

Nghi thức thượng vị của Trần Bì sẽ tiến hành tại tửu lâu Hoắc gia, đối với việc này Nam Vân Đình cũng không có suy nghĩ gì, dù sao trong nguyên tác cũng không đề cập nghi thức thượng vị gì cả.

Nghi thức này cử hành, Nhị Nguyệt Hồng chủ trì, đương gia nhân

thất môn còn lại tọa trang, những kẻ có máu mặt trong thành Trường Sa nhận được tin tức đều đến tặng một phần hạ lễ.

Nhị Nguyệt Hồng đối với việc Trần Bì thành tứ môn chủ là vừa mừng vừa lo.

Mừng là đồ đệ có tiền đồ, hắn cũng có mặt mũi.

Lo là Trần Bì sát tâm quá nặng.

Không biết thượng vị đối với hắn mà nói là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Ở dưới tay mình, Trần Bì phạm lỗi thì mình còn có thể gánh cho hắn.

Nhưng hiện tại, Trần Bì và mình địa vị ngang hàng, muốn phạm lỗi, hắn còn gánh được sao?

Nghi thức tiến hành vô cùng thuận lợi, mà hạ lễ thu được, Trần Bì cũng đã làm an bài, ngoại trừ Nhị Nguyệt Hồng và Sư nương Nha Đầu mỗi người tặng một phần đại lễ, mấy nhà khác hắn cũng không bỏ sót.

Thậm chí, Nam Vân Đình cũng nhận được một phần.

Trương Khải Sơn phái ra một tên thân binh của mình là Trương Tiểu Đinh đi giúp đỡ Trần Bì, sinh ý đệ tứ môn ra dáng ra hình.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Đợi nghi thức thượng vị của Trần Bì kết thúc, Nam Vân Đình liền cáo từ Trương Khải Sơn và mọi người rời đi, trở về tộc địa Nam gia.

Bên phía tộc địa, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do Doãn Tân Nguyệt xử lý, Hoa Linh thì vừa chế tác dược vật vừa dạy hai tiểu đồ đệ học tập y lý, cũng không có đại sự phát sinh.

Huấn luyện nhân viên dự bị ngoại tộc cũng đang tiến hành từng

chút một, không ngừng có dòng máu mới gia nhập, trang viên Nam gia cũng náo nhiệt hẳn lên.

Xét thấy tình huống trang viên, Nam Viêm sau khi thỉnh thị Nam Vân Đình, bắt đầu kế hoạch cải tạo mạnh tay.

Đối với việc này, Nam Vân Đình cũng nghĩ đến tình trạng mấy chục năm sau, bất quá cũng không cần quá lo lắng, dù sao trên có chính sách, dưới có đối sách.

Cứ như vậy, bình tĩnh chưa đến nửa tháng.

Nam Kim rời đi không lâu đột nhiên hiện thân.

Mấy ngày trước, Nam Kim, Nam Thủy thông qua phân bộ tình báo có được tin tức về một ngôi cổ mộ, liền chuẩn bị đi khảo sát thực địa.

Nhưng không ngờ, cổ mộ xác thực là có, nhưng lại bị người ta nhanh chân đến trước.

Nam Kim mấy người vốn định dẫn người xuống dạo một vòng, dù sao mở mang tầm mắt cũng tốt.

Nhưng vừa xuống liền xảy ra chuyện.

Chương 89

Cơ quan trong mộ đều bị phá, mấy người dễ dàng đi tới chủ mộ thất.

Nhưng vừa bước vào chủ mộ thất liền gặp chuyện lạ.

Nam Kim bọn họ chỉ thấy một lão giả hắc bào đang ngồi đả tọa trên nắp quan tài mộ chủ nhân, không có hô hấp, giống như đã chết.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần, lão đầu kia thế mà lại mở mắt, há mồm phun ra một ngụm máu đen.

Máu đen phun ra như mũi tên, trực tiếp lao về phía Nam Thủy.

Không thể đỡ, không thể tránh, Nam Thủy trúng chiêu.

Mà lão giả hắc bào kia sau khi phun máu đen liền lần nữa tắt thở, mềm oặt ngã xuống.

Nam Thủy cũng vì chịu công kích của huyết tiễn mà hôn mê bất tỉnh.

Việc này quá mức tà môn.

Mọi người vốn định cứ thế rút lui, nhưng không ngờ ý ngoại luôn kết bạn mà đến, mộ chủ nhân kia trá thi, trực tiếp phá vỡ nắp quan tài, hướng về phía đám người Nam gia trùng sát.

Nam Kim vác Nam Thủy, dẫn người vừa chặn tống tử vừa chạy, vốn tưởng chạy ra ngoài là xong chuyện, nhưng mộ chủ nhân kia lại trực tiếp đuổi theo ra ngoài.

Nam Kim đành phải kiên trì nghênh kích con đại tống tử kia.

Đám người Nam gia phối hợp, đảo cũng nhất thời chiếm thượng phong, nhưng vì lo lắng cho Nam Thủy, Nam Kim bọn họ không

muốn cùng tống tử dây dưa, một lòng muốn thoát thân tìm nơi cứu trị Nam Thủy.

Ngay cửa ải này, Nam Kim bọn họ nghe thấy trong rừng cây truyền đến một trận tiếng chuông đinh linh linh. "A Kim, ngươi nói nghĩa trang còn bao xa?" Trên quan đạo, Nam Vân Đình ghìm chặt dây cương, quay đầu hỏi Nam Kim bên cạnh.

Nam Kim đánh giá xung quanh, hồi ức lại địa hình địa thế phương này một chút rồi nói: "Không xa nữa, cưỡi ngựa thì chừng hai canh giờ là tới." Nhận được hồi đáp, Nam Vân Đình cũng không tiếp tục trễ nải thời gian, tiếp tục sách mã chạy đi.

Hắn sở dĩ cấp thiết như vậy, thứ nhất là vì Nam Thủy trúng chiêu hôn mê, hắn phải nhanh chóng đi xác nhận tình huống.

Thứ hai, hắn cũng muốn gặp đạo nhân kia để ấn chứng suy đoán trong lòng.

Hôm đó, Nam Kim bọn họ xuống mộ, Nam Thủy trúng chiêu, Nam Kim chờ người sinh sợ Nam Thủy xảy ra chuyện nên không trực tiếp triền đấu với đại tống tử kia mà chọn vừa đánh vừa lui.

Sở gọi là trời không tuyệt đường người, ngay lúc Nam Kim vừa định chủ ý ở lại đoạn hậu thì sự tình phát sinh chuyển cơ.

Một trận tiếng chuông thanh thúy vang lên trong rừng, một Cản Thi Đạo Nhân dẫn theo một đội thi thể mặc quan phục thời Thanh vừa khéo đi qua.

Cản Thi Đạo Nhân này cũng là chính phái, thấy một màn này quả đoán vươn tay viện thủ.

Nam Kim chờ người không tiện làm phiền đạo nhân, liền giao Nam Thủy tạm thời cho đạo nhân chăm sóc, sau đó chuyên tâm đối phó đại tống tử.

Không cần phân tâm, Nam Kim chờ người tương hỗ phối hợp, dùng huyết mạch Nhai Tí phối hợp Hoán Long Kinh, trấn áp và diệt trừ đại tống tử kia.

Nhưng cho dù như thế, đối với tình huống của Nam Thủy, bọn họ cũng không có phương pháp giải quyết tốt.

Cuối cùng, Cản Thi Đạo Nhân đề nghị đưa tộc nhân đến chỗ ở của sư huynh hắn, đó là một tòa nghĩa trang không nhỏ.

Đến nghĩa trang, Nam Kim gặp sư huynh của Cản Thi Đạo Nhân, mượn Hám Long Vọng Khí Chi Thuật, hắn nhìn ra người đó một thân chính khí liền yên tâm, để lại tộc nhân ở nghĩa trang chiếu ứng, còn mình thì đi tìm Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình trước đó nghe Nam Kim kể lại, tâm tư lập tức hoạt động.

Cản Thi Đạo Nhân, thân phận này rõ ràng như ban ngày rồi, có thể xác nhận là Tứ Mục Đạo Trưởng.

Dù sao khi Nam Kim kể về đạo nhân kia có nói đặc trưng là đeo một cặp kính mắt.

Quá dễ đoán.

Còn về sư huynh, Nam Vân Đình không quá xác nhận, bởi vì sư huynh của Tứ Mục có mấy người, trừ những người trong nguyên tác không lưu danh tính thì còn ba người: Đại sư huynh Thạch Kiên, Ma Ma Địa và người nổi danh nhất là Cửu Thúc Lâm Phượng Kiều.

Tại sao nói Cửu Thúc nổi danh nhất?

Ở kiếp trước của Nam Vân Đình, ai xem phim kinh dị mà không niệm một cái "Anh Thúc hộ thể" chứ?

Còn tại sao không xác nhận ngay?

Đó là vì Thạch Kiên trước khi hắc hóa cũng rất chính phái, đồng thời khi chưa về Mao Sơn làm Đại chưởng môn cũng kinh doanh một cái nghĩa trang.

Còn Ma Ma Địa thì trực tiếp bỏ qua.

Trong đó khả năng cao nhất chính là Cửu Thúc.

Nam Vân Đình cũng kỳ vọng là Cửu Thúc đương diện.

Nhưng nếu thật sự gặp Cửu Thúc thì sự tình định nhiên sẽ trở nên phiền toái.

Nam Vân Đình bọn họ đảo đấu kiếm cơm, trong mắt chính phái như Mao Sơn, Long Hổ Sơn thì chính là tà môn ngoại đạo.

Nếu không sao đảo đấu lại bị gọi là Lao Thiên Môn (Môn phái vớt tiền từ người chết) chứ.

Nam Vân Đình vừa nghĩ vừa thúc ngựa phi nhanh, giống như Nam Kim nói, chưa đến hai canh giờ, một cái trấn không nhỏ liền xuất hiện trước mắt hai người.

Nghĩa trang nằm ngoài trấn, đỡ được cái khâu rêu rao qua phố. "Cốc cốc cốc." Đến cửa nghĩa trang, Nam Vân Đình xuống ngựa, Nam Kim đã tiến lên gõ cửa lớn nghĩa trang.

Hồi lâu sau, cửa lớn nghĩa trang mở ra một khe hở, một cái đầu nấm từ bên trong thò ra.

Nhìn thấy người tới là Nam Kim, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, kéo cửa lớn ra. "Hóa ra là các ngươi a." Nhìn thấy đầu nấm tiêu chí tính của Văn Tài, Nam Vân Đình cũng cơ bản xác định nghĩa trang này là cái do Cửu Thúc tọa trấn.

Bất quá, hắn nhìn thế nào cũng thấy cử động vừa rồi của Văn Tài có chút phản thường.

Nghĩa trang, đặc biệt là nghĩa trang do Cửu Thúc tọa trấn, ngày thường đều là rộng mở thiện môn, trừ quỷ hàng yêu, bảo vệ một phương thanh tịnh.

Hiện tại trời còn sáng trưng, Văn Tài này sao lại giống như làm chuyện gì trái lương tâm, sinh sợ người gõ cửa là quỷ vậy. "Mau vào đi." Văn Tài mở cửa xong, vẫy tay với hai người Nam Kim, mắt thỉnh thoảng liếc ra ngoài.

Đợi hai người vào nghĩa trang, Văn Tài đóng lại cửa lớn, dẫn hai người đi về phía căn phòng phía sau. "Người của các ngươi ở bên trong, Sư phụ trước khi bị bắt có dặn dò, bùa chú trên người hắn tạm thời đừng động vào, đợi người thoát thân trở về rồi tính sau." Nghe lời Văn Tài, Nam Vân Đình có chút kinh ngạc.

Từ khóa quan trọng không phải bùa chú đừng động, mà là Cửu Thúc bị bắt.

Nhất thời, Nam Vân Đình thật sự không nhớ ra trong nguyên kịch tình Cửu Thúc bị bắt lúc nào. "Đa tạ cho biết, còn chưa thỉnh giáo..." Nam Vân Đình chắp tay hỏi.

Dù đã biết tình huống đối phương nhưng cái cần hỏi vẫn phải hỏi, nếu không tỷ lệ lộ tẩy rất lớn. "Ta tên Văn Tài, sư phụ ta tên Lâm Cửu, người trên trấn đều gọi ông là Cửu Thúc, ta còn có một sư huynh tên Thu Sinh.

Đúng rồi, người đưa họ tới là sư thúc ta, tên Tứ Mục." Nam Vân Đình chỉ hỏi một câu, Văn Tài lại thật thà như dốc ống đậu, xả ra một đống tên. "Đa tạ cho biết." Nam Vân Đình chắp tay, đẩy cửa phòng bước vào.

Trong phòng, hơn mười tộc nhân Nam thị vây quanh giường, thấy Nam Vân Đình vào đều đứng dậy vái chào: "Tộc trưởng." "Ừ." Nam Vân Đình gật đầu, đi tới bên giường, nhìn Nam Thủy sắc mặt xanh

đen, hôn mê bất tỉnh.

Nam Thủy mang huyết mạch Trào Phượng, với huyết mạch và tố chất thân thể cường hãn, nói là bách độc bất xâm cũng không quá đáng, nhưng lại bị hắc huyết kia âm cho một vố. "Chủ nhân nghĩa trang có từng nói qua là tình huống gì không?" Nam Vân Đình hỏi tộc nhân bên cạnh.

Chương 90

"Có.

Cửu Thúc nói Nam Thủy trúng không phải độc thường mà là Chú Độc, người thường dính phải thì nhất thời ba khắc sẽ hóa thành oán khôi, thuốc thang khó chữa.

Cửu Thúc vốn định mượn Mao Sơn Thanh Trận Thuật để khu độc cho Nam Thủy, nhưng vừa mới bắt đầu chuẩn bị thì có một đám người xông vào bắt Cửu Thúc đi." Người nói là Nam Dương, trong lời nói khuôn mặt nhỏ vì phẫn nộ mà có chút đỏ lên. "Ồ, biết đám người đó vì sao bắt Cửu Thúc đi không?" "Nói là Cửu Thúc giết đại hộ trên trấn, tình huống cụ thể chúng tôi cũng không biết." Một tộc nhân khác nghĩ nghĩ rồi nói.

Nghe vậy, Nam Vân Đình không hỏi thêm, chuyên tâm trí chí nhìn chằm chằm mặt Nam Thủy.

Trong mắt Nam Vân Đình, màu xanh đen kia tịnh không tuyệt đối tĩnh chỉ mà đang tiến hành vận động vô quy tắc, tựa hồ muốn tiến thêm một bước xâm nhập vào cơ thể Nam Thủy nhưng bị một cỗ sức mạnh ngăn cản bên ngoài, động đậy không được.

Nam Vân Đình thấy vậy, quay đầu bảo Nam Kim: "Đưa đao cho ta." Nhận lấy đao từ Nam Kim, Nam Vân Đình không do dự cứa một đường trong lòng bàn tay, máu tươi róc rách chảy ra.

Nam Vân Đình giơ tay vỗ một chưởng lên lá bùa kia.

Máu tươi đỏ thẫm trong nháy mắt nhuộm đỏ lá bùa.

Vốn dĩ lá bùa và sức mạnh huyết mạch bản thân Nam Thủy tiền hô hậu ứng, tạo thành thế vây hợp đối với Chú Độc, đóng vai trò phụ

trợ, giờ dưới một chưởng của Nam Vân Đình, lá bùa kia trong nháy mắt vùng lên.

Nhất thời kim quang lóe lên rồi tắt.

Lá bùa như một cái máy hút bụi công suất lớn, đem Chú Độc nhổ tận gốc, hấp thu vào trong kỷ thân, lá bùa bản thể bị máu nhuộm đỏ trong nháy mắt hóa thành màu xanh đen.

Thật là thần kỳ.

Người Nam gia xung quanh thấy vậy đều trố mắt, ngay cả Nam Vân Đình cũng có chút ngạc nhiên.

Tuy đã là thời mạt pháp, nhưng không thể không thừa nhận đạo pháp là thực sự tồn tại, hơn nữa thực sự lợi hại.

Tồn tại bực này như Cửu Thúc, thực sự siêu hồ thường lý.

Nhưng... cũng có tệ đoan.

Người tu đạo, ngũ tệ tam khuyết chạy không thoát, sau khi chết cũng phải bị thanh toán, nhân quả báo ứng, thưởng phạt luân hồi, tất cả đều phải tính cho rõ ràng.

Đợi lá bùa hoàn toàn chuyển sang màu xanh đen, Nam Vân Đình liền giật nó xuống, ném xuống đất, lá bùa liền tự nhiên bốc cháy.

Nam Vân Đình thấy vậy cũng không bất ngờ, ngược lại là Nam Thủy đã khôi phục bình thường, khí tức du viễn miên trường, nhìn qua không khác gì người thường. "Để cậu ta nghỉ ngơi chút là không sao." Nam Vân Đình vẩy vết máu còn sót lại trên tay, nói: "Chúng ta tạm thời lui ra ngoài." "Vâng." Nam Kim và mọi người đáp, theo sau Nam Vân Đình ra khỏi phòng.

Vừa bước ra liền thấy Văn Tài bưng một cái khay đi tới, trên khay đặt ấm trà chén trà, xem ra là muốn đưa nước tới.

Nam Vân Đình thấy vậy, nhớ tới lời Nam Dương vừa nói, liền hỏi: "Văn Tài huynh đệ, ta vừa nghe tộc nhân nói Cửu Thúc bị người trên trấn bắt đi, không biết là tình huống gì?" Văn Tài nghe vậy, đặt khay xuống bàn gỗ dưới bóng cây, trong lòng khá bất lực: "Sư phụ bị oan uổng, giết người là cương thi, cái tên đội trưởng bảo an kia cứ khăng khăng nói là sư phụ giết nên bắt người đi rồi.

Bất quá không sao, Thu Sinh đã lén chuẩn bị đồ nghề, tối nay sẽ đi cứu sư phụ ra." Nam Vân Đình cúi đầu trầm ngâm một lát.

Cũng không nói gì thêm, nếu hắn đoán không sai, tối nay sẽ diễn ra màn kịch thầy từ trò hiếu, Cửu Thúc bị tụt quần...

Còn có kẻ bị cương thi giết kia, tên Nhậm Phát, sắp thi biến.

Thi biến ở đây không phải loại trá thi trong mộ, huyết thi trong mộ giết người đồng hóa so với cái này thì có hơn chứ không kém.

Trừ việc đao thương bất nhập ra, cương thi bản địa ở đây vẫn rất dễ đối phó.

Long Vương Đao chuyên trị các loại không phục. "Văn Tài huynh đệ, không biết có cần chúng tôi giúp đỡ?" Nam Vân Đình lại hỏi.

Văn Tài nghe vậy vội ngẩng đầu lên, nhưng rất nhanh lại cúi xuống.

Hắn ngẩng đầu vì biết đám người này có mang theo súng, chính là loại Đức hai mươi phát.

Cúi đầu là vì ngay từ đầu Cửu Thúc đã ra lệnh cho hắn và Thu Sinh không được giao thiệp sâu với tộc nhân Nam gia.

Cổ mộ Nam Vân Đình làm gì Cửu Thúc đã biết, hơn nữa huyết sát chi khí trên người Nam Kim và những người khác cực kỳ nồng nặc, đó là do sát lục quá độ mà dưỡng thành.

Chắc là bị Cửu Thúc coi thành một loại đạo phỉ. "Thế này đi, đợi lát nữa trời tối, chúng tôi phối hợp với sư huynh đệ các người cứu Cửu Thúc ra, coi như báo đáp ân tình các người giúp tộc nhân nhà ta." Nam Vân Đình thấy bộ dạng Văn Tài cũng không nói nhiều, coi như không nhìn thấy.

Người đội bảo an tuy cũng mang súng, nhưng đối mặt với tộc nhân Nam gia, súng trong tay họ chẳng khác gì que cời lửa.

Rất nhanh, trời đã vào đêm.

Thu Sinh trở lại nghĩa trang lấy những khí vật Cửu Thúc dặn, nghe Văn Tài nói xong thì không giống Văn Tài cứ nhất nhất nghe theo ý kiến Cửu Thúc mà trực tiếp hân nhiên đồng ý.

Nam Vân Đình lấy từ chỗ Nam Kim một bộ kình trang thêu rồng cổ tròn thay vào, dẫn theo Nam Kim và mấy người đi theo sau, hướng về phía nhà giam. "Các người đợi ở đây một chút, ta vào xem tình hình." Thu Sinh thắt chặt tay nải trên người, nói với Nam Vân Đình. "Được, theo ước định của chúng ta.

Nếu có tình huống bất ngờ, cứ hô to cứu mạng." Thu Sinh gật đầu, nói tiếng "vất vả rồi" liền chạy nhanh về phía nhà giam.

Nam Vân Đình chỉ thấy hắn nhún vài cái đã lật người lên tường cao, cũng thầm chép miệng.

Thao tác như vậy hắn làm được, tộc nhân Nam gia cũng có thể, không những được mà còn làm tốt hơn.

Chỉ có điều, đạo pháp gì đó Nam Vân Đình chưa từng rút ra được, sau này có hay không thì chưa chắc.

Bất quá nếu có cơ hội, hắn sẽ tranh thủ thu thập một ít.

Nhưng cũng chỉ là tranh thủ thôi, dù sao hiện tại là thời mạt pháp, tu đạo pháp từ nhỏ có lẽ còn chút thành tựu.

Với tuổi tác hiện tại của Nam Vân Đình, thân thể cốt cách đã định hình, tu đạo pháp dù Cửu Thúc có tâm dạy, hắn khổ tu vài năm chắc cũng chỉ đạt tới trình độ của Thu Sinh. "Cứu...

Cứu...

Thu...

Thu...!" Đang suy nghĩ vấn đề, hướng nhà giam đột nhiên truyền đến tiếng cầu cứu của Thu Sinh.

Nam Vân Đình vẫy tay với đám người sau lưng, rảo bước chạy về phía nhà giam.

Lúc này, trong nhà giam, Cửu Thúc đang biểu diễn tư thế cực kỳ hoạt kê: đầu xuyên qua song sắt.

Thu Sinh và A Uy hai người vừa né tránh công kích của Nhậm Phát vừa lớn tiếng kêu cứu. "Kêu cái gì, mau nín thở!!" Cửu Thúc không biết Thu Sinh giở trò quỷ gì, hiện tại đầu hắn kẹt ở song sắt không cử động được, thấy hai người vừa trốn vừa kêu cứu thì tức không chỗ phát tiết.

Hắn vừa rồi đã dặn dò, đợi Nhậm Phát thi biến xong thì nín thở mới có thể tự vệ.

Nhưng bộ dạng Thu Sinh hiện tại hoàn toàn coi lời hắn như gió thoảng bên tai, vừa lo lắng vừa hận rèn sắt không thành thép.

Ngay khi móng vuốt Nhậm Phát sắp vả trúng người Thu Sinh. "Pằng pằng pằng!" Một loạt tiếng súng vang vọng nhà giam.

Lực tác động của đạn trực tiếp đẩy lùi Nhậm Phát vài bước.

Ngay sau đó, vài bóng người từ tường cao nhảy xuống, rút đao lao tới chém Nhậm Phát.

Chương 91

Chính là tộc nhân Nam thị đến cứu viện.

Nam Kim dẫn tộc nhân lao vào Nhậm Phát, Nam Vân Đình cũng không nhàn rỗi, đi tới bên cạnh Cửu Thúc, tay phải ngón trỏ ngón giữa khép lại, tụ khởi một đạo khí chém về phía song sắt.

Kiếm chỉ sắc bén không gì sánh được, song sắt ứng thanh mà đứt.

Sau khi Nam Vân Đình đưa tay bẻ gãy song sắt, Cửu Thúc thành công thoát khốn.

Trong lúc Nam Vân Đình làm tất cả những việc này, Cửu Thúc cũng đang đánh giá người thanh niên này.

Tuy khí tức nội liễm nhưng lại toát ra ý bễ nghễ thiên hạ, tướng mạo đường đường, tuyệt phi thường nhân.

Nam Vân Đình giải nguy cho Cửu Thúc xong, dùng Long Trảo Thủ trực tiếp chộp lấy ổ khóa cửa sắt nhà giam, "xoảng xoảng" vài tiếng, ổ khóa cửa sắt lớn bị bóp nát bét, cửa lao cũng theo đó mở ra.

Bên kia, Thu Sinh và A Uy thoát khốn, nhìn Nam Kim mấy người tay cầm Long Vương Đao vây giết Nhậm Phát.

Đối mặt với phá sát chi lực của Long Vương Đao, Nhậm Phát không có chút lực hoàn thủ nào, rất nhanh liền bị chém đứt gân cơ, đoạn tuyệt mọi cơ năng, mềm oặt ngã xuống đất.

Coi như là giữ lại được một cái toàn thây. "Các hạ là..." Cửu Thúc thấy Nam Kim chờ người, trong lòng có suy đoán nhưng vẫn lễ mạo hỏi một câu. "Tại hạ Nam Vân Đình, đương đại Tộc trưởng Nam thị, kiến quá Cửu Thúc, còn phải đa tạ Cửu Thúc cùng Tứ Mục đạo trưởng đã viện thủ tộc nhân ta." Nam Vân Đình cung thân vái chào.

Cửu Thúc nghe vậy trong lòng kinh ngạc.

Tuổi còn trẻ đã là tộc trưởng một tộc, đám người Nam Kim bản sự đã không tầm thường, có thể áp được Nam Kim, Cửu Thúc cho rằng Nam Vân Đình rất không đơn giản. "Nam tộc trưởng khách khí rồi, lộ kiến bất bình vốn là bổn phận của người trong đạo, nơi này không phải chỗ nói chuyện, đợi lát nữa về nghĩa trang chúng ta lại nói kỹ cũng không muộn." Nam Vân Đình khẽ gật đầu, không từ chối.

Mà Cửu Thúc cũng dường như nghĩ tới điều gì. "Thu Sinh, con và đội trưởng A Uy đem thi thể Nhậm lão gia phong quan, lại đến Nhậm phủ mời Nhậm tiểu thư tới nghĩa trang, cương thi kia hôm qua giết Nhậm Phát, hôm nay đa phần sẽ không xuất hiện nhưng cũng khó nói." "Vâng ạ." Thu Sinh đáp một tiếng rồi đi làm việc.

Nam Vân Đình và Cửu Thúc một đoàn cũng trở về nghĩa trang.

Trong nghĩa trang, vì có Nam Vân Đình gia nhập mà Văn Tài ở lại trông coi đang đợi tin tức.

Gặp lại Cửu Thúc, tâm hắn coi như an định không ít, một câu sư phụ hai câu sư phụ gọi đến là ngọt.

Nam Vân Đình vừa vào liền thấy Nam Thủy đã tỉnh lại đi theo Văn Tài ra nghênh đón, cũng gật đầu.

Mà Cửu Thúc nhìn Nam Thủy lại vô cùng kinh ngạc, hắn tin tưởng phán đoán của mình, cũng biết bùa chú của mình không thể có hiệu quả căn trừ Chú Độc.

Nhưng sự xuất hiện của Nam Vân Đình khiến Cửu Thúc hạ ý thức liên hệ sự việc với hắn, cũng không hỏi nhiều, dù sao trong đó hoặc giả sẽ liên quan đến bí mật gia tộc.

Đợi đến chính sảnh, Cửu Thúc đưa tay mời Nam Vân Đình nhập tọa.

Đợi ngồi xuống xong, Cửu Thúc mới mở miệng: "Ta quan sát Nam tộc trưởng nhất biểu nhân tài, tộc nhân Nam thị đều là nhân trung long phượng, nhưng lại nghĩ không thông vì sao phải làm cái việc tổn hại âm đức như vậy." Cửu Thúc đi thẳng vào chủ đề.

Nếu không phải Nam Vân Đình bọn họ ra tay cứu mình thì có lẽ Cửu Thúc hiện tại đã mở miệng tiễn khách rồi.

Nam Vân Đình nghe Cửu Thúc nói vậy, khẽ cười: "Cửu Thúc chỉ việc Lao Thiên Môn?" "Không sai." Cửu Thúc trực tiếp gật đầu.

Nam Vân Đình nhanh chóng chỉnh lý tư duy trong đầu rồi nói: "Cửu Thúc ngài nói tại hạ nhất biểu nhân tài, tộc nhân tại hạ cũng đều là nhân trung long phượng, nhưng lại không biết một năm trước tộc ta quẫn cảnh thế nào." Nam Vân Đình vừa nói ra lời này, Cửu Thúc khẽ ngẩng đầu: "Nguyện nghe rõ." "Nam thị ta hưng thịnh vào niên hiệu Đại Đường, từ sau khi tiên tổ Nam Bát qua đời liền dần dần bắt đầu một lạc, triều đại thay đổi, nam nhi Nam thị da ngựa bọc thây không biết bao nhiêu mà kể, người trong tộc lại bữa đói bữa no.

Nhưng cho dù như thế, Nam thị nhất tộc ta hành sự cũng vấn tâm vô quý, tiên tổ dẫu sống có khổ nữa cũng sẽ không làm chuyện doanh doanh cẩu thả.

Nhưng thời đại bất đồng, hiện nay quân phiệt hỗn chiến, bách tính dân bất liêu sinh, có nơi thây chết đói đầy đồng.

Nam thị nhất tộc ta, những năm đầu Dân quốc, tộc nhân hơn ngàn người, trước khi ta kế nhiệm tộc trưởng, trong tộc không có lương thực, người già không muốn trở thành gánh nặng đều tự mình kết liễu.

Hiện giờ, thế hệ già trong tộc ta chỉ còn lại một người, đó là chúng ta cứu được từ trên cây cổ thụ xuống, đến nay tộc nhân còn sống sót bất quá bốn trăm." Nam Vân Đình từng câu từng chữ, nghiêm túc kể.

Cửu Thúc cũng nghe nghiêm túc, thỉnh thoảng trên mặt lộ ra vài phần khổ sắc. "Chứng kiến bi kịch của Nam thị nhất tộc, ta khi kế nhiệm đã từng phát thệ, sau này bất luận là trộm là cướp, đều phải để tộc nhân được sống những ngày tốt đẹp.

So sánh ra, Lao Thiên Môn gì đó lại là một lựa chọn tốt, ít nhất không cần đem bi ai mà Nam thị nhất tộc từng trải qua thi gia lên người khác." Cửu Thúc gật đầu: "Nghe Nam tộc trưởng nói, quả thực bần đạo chấp tướng, nhưng Nam tộc trưởng phải hiểu, thế giới vạn sự vạn vật giai hữu nhân quả, trồng nhân đắc quả, đây là thiên số." Cửu Thúc nói rồi bưng chén trà nhấp một ngụm.

Nam Vân Đình lại lắc đầu: "Thiên số khó định, đó không phải việc ta nên bận tâm, chỉ cần cuộc sống của tộc nhân bình an hỷ lạc.

Dẫu có muôn vàn nhân quả, cứ đổ hết lên thân ta thì đã làm sao!" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Cửu Thúc nghe lời này của Nam Vân Đình, toàn thân chấn động, mạc danh kỳ diệu cảm thấy có chút quen thuộc.

Một vị tổ sư Mao Sơn chẳng phải đã từng nói câu này sao.

Tổ sư Mao Sơn vì cứu thế nhân, trảm yêu trừ ma, tuyệt không lưu nửa điểm tình diện, để lại câu nói này rồi một đi không trở lại.

Nhân quả báo ứng, không ai không sợ.

Tổ sư Mao Sơn kiến thức qua quá nhiều bi hoan ly hợp, nhân gian thảm kịch mới thốt ra lời này.

Mà người thanh niên trước mặt mình, lại vì gia tộc mà buông lời tương tự, Cửu Thúc sao có thể không động dung, đứng dậy liền muốn bái hạ. "Nam tộc trưởng cao nghĩa, bần đạo bái phục, trước đây có chỗ đắc tội, còn mong lượng thứ." "Cửu Thúc không thể." Thấy Cửu Thúc muốn hành đại lễ với mình, Nam Vân Đình vội vàng tiến lên

ngăn cản: "Tại hạ chẳng qua chỉ vì gia tộc, sao có thể nhận đại lễ này của Cửu Thúc." "Chữ Nghĩa đâu có phân lớn nhỏ, cái gọi là thời thế tạo anh hùng, nếu Nam tộc trưởng sinh sớm vài trăm ngàn năm, bần đạo dám đoạn ngôn Nam tộc trưởng định có thể lưu lại một nét bút đậm đà trong dòng chảy lịch sử." Cửu Thúc cuối cùng vẫn bái xuống.

Dưới cái bái này, quan hệ giữa đôi bên tiềm di mặc hóa kéo gần không ít.

Những hiềm khích trước đó trực tiếp tan thành mây khói.

Cửu Thúc dám làm dám chịu, lại hành sự thấu tình đạt lý, là cao nhân chân chính.

Nam Vân Đình trước đó chỉ là thích nhân vật này, hiện tại xác thực có thêm vài phần kính bội.

Hai người lại giao đàm rất nhiều.

Nghe Nam Vân Đình thu dưỡng cô nhi để tổ chức Ngoại tộc, Cửu Thúc càng thêm khâm phục.

Hành đạo hạnh đạo, tiên tiểu gia, hậu đại gia mới là chính xác nhất.

Đa hành bất nghĩa tất tự tễ, Cửu Thúc càng nói chuyện với Nam Vân Đình càng cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ than Nam Vân Đình sinh muộn vài trăm năm, nếu không Cửu Châu đại địa cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Còn về đạo pháp, khi bàn đến chủ đề này, Cửu Thúc cũng không giấu giếm.

Thời mạt pháp, Mao Sơn thuật tu luyện càng lúc càng khó khăn.

Khi nghe Nam Vân Đình nói về Hô Hấp Pháp, đề khí trong cơ thể dùng cho bản thân, trong lòng Cửu Thúc đột nhiên nảy ra một số ý

tưởng kỳ dị.

Thời mạt pháp linh khí suy kiệt, nhưng khí trong cơ thể con người thì không đoạn tuyệt.

Nếu thật sự có thể dùng khí trong cơ thể thay thế pháp lực, thì Mao Sơn hoặc giả sẽ lần nữa hoán phát sinh cơ.

Trong cuộc nói chuyện với Cửu Thúc, Nam Vân Đình phát hiện không ít vấn đề.

Ví dụ như yêu quỷ tinh quái, sau khi kiến quốc đã vô cùng ít, hiện tại dù có cũng đa phần ứng kiếp mà thành, nhân quả phúc báo trong đó Nam Vân Đình nghe cũng nhất tri bán giải.

Bất quá Cửu Thúc cũng dường như biết Nam Vân Đình nghe không hiểu nên lấy một ví dụ.

Ví dụ thế đạo hiện nay, quân phiệt loạn chiến, mỗi ngày đều có vô số người mất mạng, nếu những người chết này đều thành quỷ quái thì thế giới sẽ đại loạn.

Quỷ do nhân sinh, kết quả tắc tác quái.

Còn sơn tinh dã quái như Hoàng Bì Tử thì là ứng phúc báo mà xuất hiện.

Chương 92

Có đạo hạnh nhưng không cao, đến trình độ nhất định chỉ có thể thông qua "Thảo Phong" để tiến thêm một bước, đương nhiên không thành chân tiên, đỉnh đa chỉ là Bảo Gia Tiên ở tầng thứ đó.

Nhưng nếu Hoàng Bì Tử trước khi thảo phong làm điều ác, phá hoại phúc báo, chuyển thành nhân quả, người bị nó thảo phong nếu chọn giúp thì sẽ phải gánh chịu nhân quả tương ứng.

Tổng kết lại là quỷ quái không dễ hình thành như vậy, nhưng quỷ quái thế gian cũng không thiếu.

Đương nhiên không liên quan gì đến bọn Nam Vân Đình.

Tộc nhân Nam thị mang huyết mạch, yêu ma quỷ quái tầm thường không dám lại gần, có thể nói là chư tà tị dịch.

Đây là chuyện tốt.

Ý định thu thập vài môn thuật pháp để cầu an tâm của Nam Vân Đình coi như bỏ.

Thời mạt pháp, dù căn cơ một người tốt đến đâu, nếu không có mấy chục năm khổ tu, thậm chí còn không bằng Thu Sinh và Văn Tài.

Biết tin này Nam Vân Đình cũng không tự tang, dù sao Nam thị nhất tộc có huyết mạch, có Hoán Long Kinh đề khí, tương lai nếu từ hệ thống đoạt được pháp tương ứng để phối hợp dùng khí, đến lúc đó so với thuật pháp cũng không kém. "Sư phụ." "Cửu Thúc." Ngay khi hai người giao lưu, hai nam một nữ từ ngoài bước vào, chính là Thu Sinh, A Uy cùng Nhậm Đình Đình.

Nam Vân Đình thấy ba người này vào cũng thức thời im lặng, ngồi uống trà. "Thu Sinh, con đưa Nhậm tiểu thư xuống nghỉ ngơi trước,

sau đó ra sân lập thần đàn." "Vâng." Thu Sinh đáp rồi dẫn người ra ngoài.

Nhân lúc trống này, Nam Vân Đình đứng dậy hỏi: "Cửu Thúc, không biết tiếp theo ta có thể giúp được gì không?" Cửu Thúc suy nghĩ kỹ càng rồi nói: "Nếu tiểu huynh đệ không chê phiền phức, liền đến làm bạn với ta, giúp ta hộ pháp thế nào?" "Được." Nam Vân Đình cũng muốn kiến thức một chút Mao Sơn thuật pháp này, dù cuối cùng mình không dùng được, mở mang tầm mắt cũng tốt.

Thời gian tiếp theo, Cửu Thúc đều chuẩn bị đồ đối phó cương thi kia, trình độ phiền phức còn hơn cả Nam Vân Đình bọn họ xuống một cái mộ.

Mộc dục, bái thần, cắt giấy, họa phù, giăng tuyến bố trận... một loạt các bước rườm rà xong xuôi thì đã hết một ngày.

Trong lúc đó, Nam Vân Đình cũng gặp Nhậm Đình Đình vài lần.

Nhậm Đình Đình kiếp trước vô cùng nổi tiếng, được xưng là "gói quà tân thủ bắt buộc" cho người xuyên không.

Cô nương này cũng không "tiểu bạch" như Nam Vân Đình tưởng tượng, hoặc giả sau khi Nhậm Phát chết, cô cũng đã hiểu ra một số chuyện.

Dù sao gia nghiệp Nhậm gia cuối cùng vẫn rơi vào tay cô, có năng lực giữ được hay không, ai biết được chứ.

Đến tối, mọi người ăn xong cơm tối liền tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng.

Cửu Thúc mặc đạo bào màu vàng hạnh, tay cầm kiếm gỗ đào tọa trấn trung ương.

Tộc nhân Nam thị phân bố các nơi trong nghĩa trang, khoảng cách giữa nhau cũng không lớn, tiện chi viện.

Hôm qua Nam Kim bọn họ đã phế Nhậm Phát, nhưng đối với cương thi vẫn chưa có sự hiểu biết hoàn toàn, dù sao Nhậm Phát kia vẫn chưa tính là cương thi.

Tối nay lại có thể mở mang tầm mắt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết giờ nào, tai Nam Vân Đình khẽ động, một trận âm thanh "bịch bịch bịch" truyền vào tai hắn.

Âm thanh này giống như một khúc gỗ thô nặng nện xuống đất có nhịp điệu, trầm muộn và nặng nề. "Đến rồi." Nam Vân Đình mở mắt, Cửu Thúc bên cạnh cũng vậy, đều nhìn về phía cửa nghĩa trang.

Nam Vân Đình căn bản không sợ cương thi này không đến.

Bởi vì tộc nhân Nam thị một thân khí huyết cực kỳ hùng hậu, dù chỉ có hơn mười người, cộng thêm gia trì của huyết mạch trực hệ Nhậm Đình Đình, hiện tại sức hấp dẫn của nghĩa trang đối với cương thi là trí mạng.

Cương thi đến ngoài nghĩa trang đứng vững, bình cử hai tay xoay chậm rãi trái phải, dường như đang xác nhận phương hướng cụ thể. "Gào!!!" Sau khi xác định mình không đi nhầm cửa, Nhậm Lão Thái Gia gầm lên một tiếng, trực tiếp lao về phía cửa lớn nghĩa trang. "Ong ong ong!!" Khi Nhậm Lão Thái Gia va vào cửa lớn nghĩa trang, phù văn khắc bên trong cửa lập tức sáng lên, phát ra tiếng ong ong truyền khắp nghĩa trang.

Mà Nhậm Lão Thái Gia cũng trong tiếng ong ong đó bị bật ngược ra ngoài.

Rơi xuống đất, trong cái đầu nhỏ của Nhậm Lão Thái Gia chứa đầy nghi hoặc to lớn, không biết mình vừa trải qua chuyện gì.

Nhưng hai mươi năm ở đất dưỡng thi cùng máu của con trai ruột

khiến nó có được trí tuệ nhất định.

Sau khi húc cửa hai lần vô công nhi phản, Nhậm Lão Thái Gia trực tiếp vòng qua bờ tường bên cạnh.

Dự bị, bật nhảy.

Tường nghĩa trang nói toạc ra cũng chỉ cao tầm hai mét rưỡi, Nhậm Lão Thái Gia dễ dàng nhảy qua.

Nhưng chưa đợi nó vui mừng đã cảm thấy dưới chân nóng rực, ngay sau đó toàn thân bắt đầu xèo xèo.

Cửu Thúc đã sớm tính đến điểm này, cho nên sau tường đã được ông lót kín bùa trắng, Nhậm Lão Thái Gia chỉ cần nhảy tường vào thì nhất định sẽ trúng chiêu.

Còn về bùa trắng, cái này cũng dễ nói.

Thông thường vẽ bùa đều dùng giấy vàng, bút lông sói, chu sa, nhưng Cửu Thúc thì khác, ông thích động não.

Sau khi thực nghiệm phát hiện vẽ bùa trên vải trắng màu vàng hạnh cũng có hiệu quả, cho nên bùa trắng ra đời, Cửu Thúc thường dùng nó làm vải bọc xác.

Hiện tại dùng làm thủ đoạn bẫy Nhậm Lão Thái Gia lại vô cùng thực dụng.

Bất quá, chỉ dựa vào năng lực bùa trắng thì không thể trực tiếp đánh gục Nhậm Lão Thái Gia, dù sao đã là thời mạt pháp, cho dù thiên địa linh khí sung phái, muốn lộng chết Nhậm Lão Thái Gia như thế này cũng phải tổ sư gia hạ phàm mới được.

Nhậm Lão Thái Gia bị khốn hai ba giây, ánh sáng trên bùa trắng liền ảm đạm xuống.

Tương đối không bền.

Nam Vân Đình và Cửu Thúc nhìn thấy cũng không bất ngờ.

Nguyên nhân vẫn là cái đó: thời mạt pháp, vạn tuế lý giải. "Vân Đình, ta cần khởi động trận pháp, làm phiền cậu giữ chân cương thi này, cẩn thận." "Được." Nam Vân Đình gật đầu.

Dứt lời, nhìn Nhậm Lão Thái Gia đang nhảy nhót cực không an phận, hắn rút Long Vương Đao ra, chắn ngay con đường tất yếu của nó.

Nam Kim và mấy người cũng với tốc độ cực nhanh chi viện tới.

Đám người Nam thị trực tiếp bao vây Nhậm Lão Thái Gia vừa nhảy vào giữa sân.

Nhậm Lão Thái Gia cứng lại tại chỗ.

Tuy nó vốn đã cứng, nhưng âm sát chi khí nồng nặc trên người đám Nam Vân Đình khiến nó cảm thấy một tia bất an, bản năng dã thú khiến nó tạm thời không có động tác.

Nhưng Nhậm Lão Thái Gia không động, không có nghĩa là đám Nam Vân Đình cứ đứng chờ. "Lên!" Nam Vân Đình quát lớn, Thuấn Bộ áp sát, Long Vương Đao trong tay mang theo thế lôi đình đâm về phía cổ Nhậm Lão Thái Gia.

Nhậm Lão Thái Gia phản ứng cực nhanh, cả thân thể ngửa ra sau.

Nam Kim và Nam Thủy đao trong tay cũng chém tới, một trái một phải nhắm thẳng eo Nhậm Lão Thái Gia.

Các tộc nhân còn lại đều cầm đao, phối hợp Du Long Bộ bắt đầu đánh du kích, thỉnh thoảng tìm cơ hội bồi cho Nhậm Lão Thái Gia một đao.

Tuy nói Nhậm Lão Thái Gia đao thương bất nhập, nhưng cũng phải xem là đao gì.

Long Vương Đao mỗi lần công kích tuy không thể phá phòng nhưng cũng đem theo một trận hắc khí, nhất thời sân nghĩa trang tràn ngập tiếng "đinh đinh đang đang". "Gào!!!" Nhậm Lão Thái Gia bị công kích như vậy cũng tiến vào trạng thái cuồng bạo, lao về phía Nam Vân Đình.

Chương 93

Nó không ngốc.

Long Vương Đao mỗi lần công kích đều lấy đi một luồng sát khí trong cơ thể nó, nếu cứ tiếp tục nó tất bại.

Thấy Nhậm Lão Thái Gia lao tới, Nam Vân Đình không tránh không né, đảo ngược Long Vương Đao, chân phải tụ khởi một đạo khí, tung một cú đại kích thối sút văng Nhậm Lão Thái Gia. "Ầm!!" Nhậm Lão Thái Gia tuy không giống Thủy Hoàng bị chém ngang lưng, nhưng cũng bị đá bay ra ngoài.

Một màn này khiến Cửu Thúc ngẩn người, cũng dọa sợ Văn Tài và Thu Sinh đang trốn trong phòng.

Đợi Nhậm Lão Thái Gia đứng dậy lần nữa, y phục trên người đã rách nát, ngực cũng bị lực phá hoại cường hãn của cú đá kéo ra một vết rách.

Tuy không chảy máu nhưng sâu có thể thấy xương. "Lại đây!!!" Nam Vân Đình cầm lại Long Vương Đao, đâm về phía vết thương trước ngực Nhậm Lão Thái Gia.

Mà Cửu Thúc sau khi thỉnh Tổ sư gia, mở miệng hét lớn: "Vân Đình, bức nó qua đây." "Được!" Nam Vân Đình nghe vậy, chuyển đâm thành húc, dưới cự lực, Nhậm Lão Thái Gia bị húc lùi lại vài bước. "A Kim, A Thủy!" "Có!" Nam Vân Đình hô một tiếng, Nam Kim và Nam Thủy hiểu ý, trực tiếp lao về phía Nhậm Lão Thái Gia, từ sau lưng húc vào, tống nó đến trước mặt Cửu Thúc.

Cửu Thúc sững sờ.

Cái này... cái này khác hẳn tưởng tượng của ông.

Nhưng cũng không làm chậm trễ việc Cửu Thúc khởi động trận pháp.

Trận pháp khởi động, một đạo kim quang trùng thiên nhi khởi, hô ứng cùng ánh trăng, giữa phong khởi vân dũng, "rầm" một tiếng.

Một đạo kinh lôi giáng xuống đỉnh đầu Nhậm Lão Thái Gia.

Chỉ thấy Nhậm Lão Thái Gia huyết khí phản phệ, sát khí tan vỡ.

Đạo kinh lôi này nãi thiên uy, uy lực tự nhiên không kém.

Nam Vân Đình và mọi người chỉ thấy tai ong ong không dứt.

Đợi tiếng sấm triệt để tiêu tán, trong trận pháp đâu còn bóng dáng Nhậm Lão Thái Gia.

Chỉ có những mảnh thi thể tứ tán đang bốc cháy mà thôi. "Xem ra...

Cửu Thúc chính là điểm cuối của Thuật rồi, sau ông ấy, thuật pháp sẽ dần rút khỏi vũ đài lịch sử." Nam Vân Đình lòng sinh cảm khái.

Hôm nay kiến thức Mao Sơn thuật của Cửu Thúc, tuy là bản mạt pháp nhưng nếu thời toàn thịnh thì lợi hại đến mức nào a.

Đợi sau này, khi vị kia đứng trên cổng thành Bắc Bình, thuật pháp sẽ triệt để tiêu thanh nặc tích thôi.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Nam Vân Đình nhất thời trong lòng vui buồn lẫn lộn, nhưng không biểu lộ ra ngoài. "Cửu Thúc, việc này đã xong, chúng ta cũng chuẩn bị rời đi, sau này nếu có cơ hội, mời Cửu Thúc đến Nam gia ta ngồi một chút, ta tất quét dọn giường chiếu đón chào." Nam Vân Đình lấy ra một tấm lệnh bài gia tộc, đưa đến trước mặt Cửu Thúc.

Đây là hắn lấy từ chỗ Nam Kim, tịnh không có dư thừa.

Cửu Thúc nhìn tấm lệnh bài, cũng cười nhận lấy, xoay người lấy ra một cái hộp đưa cho Nam Vân Đình: "Bần đạo ngũ tệ tam khuyết phạm vào chữ Tiền, không thể chuẩn bị lễ vật gì quá tốt, đây là một ít bình an phù cùng bùa chú khác ta thường chuẩn bị, cách dùng ta đã viết trong hộp.

Hy vọng Vân Đình cậu chớ để lợi ích che mờ đôi mắt, tương lai của cậu sẽ bất khả hạn lượng." "Đa tạ Cửu Thúc." Nam Vân Đình nhận lấy hộp, cung thân bái một cái.

Lại nói vài câu khách sáo, Nam Kim dắt ngựa tới. "Cửu Thúc bảo trọng, nếu có khó khăn, cứ đến Lạc Tinh Sơn tìm tộc ta." "Được." Nam Vân Đình lên ngựa, dẫn tộc nhân rời đi.

Đợi bọn họ đi xa, Văn Tài và Thu Sinh mới từ trong phòng ra, bắt đầu giúp sư phụ thu dọn nghĩa trang.

Cửu Thúc vừa thu dọn thần đàn, chuẩn bị ngồi uống ngụm trà thì Văn Tài từ ngoài chạy vào, tay xách hai bọc vải.

Cửu Thúc xem xong không khỏi cười khổ lắc đầu.

Hai bọc vải đó mỗi bọc chứa năm trăm đồng đại dương, một phần cho Cửu Thúc, một phần cho Tứ Mục.

Trên đường trở về, Nam Vân Đình nghiên cứu bùa chú Cửu Thúc cho, trong đó có bình an phù, trấn thi phù, phá sát phù...

đầy đủ mọi thứ, nhưng không có loại bùa sát phạt như Dẫn Lôi Phù.

Nhưng Nam Vân Đình cũng hiểu, bùa này sử dụng không cần phương pháp đặc biệt, chỉ cần ném về phía mục tiêu là được.

Đơn giản thực dụng lại đủ dùng.

Khi xuống mộ mang theo vài tấm sẽ gia tăng độ an toàn.

Đường về, Nam Vân Đình bọn họ cũng không vội, có cảm giác như du sơn ngoạn thủy.

Đợi họ về đến trang viên đã là chạng vạng ngày thứ tư.

Nam Vân Đình vừa bước vào trang viên liền nghe tiếng quát non nớt từ trường huấn luyện phía Bắc vọng lại, vang vọng cả trang viên, tuế nguyệt tĩnh hảo.

Nhưng yên bình duy trì không lâu.

Nam Vân Đình ở trang viên chưa được hai ngày, vừa chuẩn bị về tộc địa tọa trấn thì một đám khách không mời mà đến.

Kẻ cầm đầu không phải ai khác, chính là Cừu Đức Khảo (Cox Hendry), kẻ từng bị Nam Vân Đình làm mất mặt tại khách sạn Trường Sa.

Trước đó đôi bên chung đụng không mấy vui vẻ, nhưng hiện tại Cừu Đức Khảo thế mà lại chạy tới, khiến người ta cảm thấy vô cùng mê hoặc.

Khi nghe Nam Viêm báo cáo, Nam Vân Đình suýt chút nữa nghi ngờ mình nghe nhầm.

Nhưng sự thật đúng là vậy, người đến xác thực là Cừu Đức Khảo, còn mang theo hai xe ngựa, bên trong không biết là người hay vật.

Đối với việc này, Nam Vân Đình không muốn tìm hiểu sâu.

Hắn cũng không muốn có quan hệ gì với Cừu Đức Khảo.

Dù sao tên cháu trai này tâm địa đen tối, sau kháng chiến không những dính dáng đến Uông gia mà còn thuận tay âm Cửu Môn một vố, chuyện này Cừu Đức Khảo có giải thích thế nào cũng không rõ ràng được. "Ồ, Nam tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi." Đợi Cừu Đức

Khảo nhìn thấy Nam Vân Đình bước ra khỏi trang viên, hắn lập tức đổi sang một vẻ mặt khác, hành cái gọi là lễ thân sĩ với Nam Vân Đình. "Dương nhân tiên sinh, ông có việc gì sao?" Nam Vân Đình ngược lại chẳng cho Cừu Đức Khảo sắc mặt tốt.

Dù sao thì, vốn dĩ Ngô Lão Cẩu cùng Cừu Đức Khảo từng xưng huynh gọi đệ, quan hệ tốt vô cùng.

Nhưng sau lưng, Cừu Đức Khảo về nước lại bôi nhọ Ngô Lão Cẩu thành sâu bọ.

Cho nên, Nam Vân Đình cũng chẳng quan tâm tên Cừu Đức Khảo này sau khi về nước sẽ biên bài mình thế nào.

Phản chính đang ở địa bàn của hắn, gã muốn nhìn thấy sắc mặt tốt, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào. "Nam tiên sinh, lần trước từ biệt tại khách sạn, bỉ nhân liền đã nói qua, sẽ đăng môn bồi lễ xin lỗi, hiện tại bỉ nhân là đến để thực hiện lời hứa." Cừu Đức Khảo lộ ra một nụ cười hòa thiện, mở miệng nói với Nam Vân Đình. "Ồ, ý tốt ta xin nhận, bồi lễ thì không cần thiết, dương nhân tiên sinh còn có chuyện gì khác không?" "Ồ, Nam, cậu cứ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như vậy thật không tốt chút nào, chẳng lẽ cậu không muốn biết món quà ta mang đến là gì sao?" Cừu Đức Khảo nói xong, tên tay sai phía sau liền vén rèm xe ngựa lên, khiêng xuống một cái rương gỗ được đóng gói cực kỳ nghiêm ngặt.

Rương gỗ rất lớn, tính năng niêm phong cũng cực tốt.

Tay sai của Cừu Đức Khảo dùng chủy thủ rạch nửa ngày mới miễn cưỡng mở ra được.

Chương 94

Mà khi rương gỗ vừa mở, khoảnh khắc Nam Vân Đình nhìn thấy thứ bên trong, trên mặt liền hiện lên một thoáng kinh ngạc.

Nguyên nhân không có gì khác.

Trong cái rương gỗ này, đang nằm yên tĩnh một vật mà Nam Vân Đình nghĩ thế nào cũng không ngờ tới.

Đầu thú.

Không sai, chính là một trong mười hai đầu thú quốc bảo của kiếp trước.

Đặt trong cái rương này, dù là vật chết, lại sống động như thật, phảng phất như có thể sống lại bất cứ lúc nào.

Đầu rồng trong mười hai con giáp, Nam Vân Đình thật sự không ngờ lại gặp được nó theo cách thức này. "Nam, ta nghe nói cậu cực kỳ thích rồng, đương nhiên, bỉ nhân cũng rất thích.

Các đời đế vương Cửu Châu đều mặc long bào, thống lĩnh thiên hạ.

Nghĩ đến món quà này của ta, cậu sẽ thích." Rồng, tại Cửu Châu có địa vị vô cùng quan trọng.

Nhưng ở phương Tây thì lại khác.

Người phương Tây cho rằng rồng là sinh vật tà ác, mà Cừu Đức Khảo cũng không tốn quá nhiều sức lực liền lấy được đầu rồng.

Phải nói là tâm tư của tên Cừu Đức Khảo này thật sự rất nặng.

Hắn lợi dụng điểm này để tiếp cận Nam Vân Đình.

Mà Nam Vân Đình lại căn bản không tìm được lý do gì để cự tuyệt

đầu rồng quy về Cửu Châu.

Nếu hắn từ chối, Cừu Đức Khảo hoàn toàn có thể tuyên dương ra ngoài, nói rằng hắn từng muốn tặng trả đầu rồng cho Cửu Châu nhưng bị Nam Vân Đình cự tuyệt.

Nam Vân Đình tin tưởng, tin tức vừa truyền ra, thời đại này thì chưa có gì, nhưng đợi sau khi mạng internet bùng nổ, mình tuyệt đối sẽ trở thành tội nhân lịch sử.

Nhưng nếu tiếp nhận, thì đầu rồng này Nam Vân Đình cũng phải tìm cơ hội trả lại cho quốc gia.

Nếu không, Cừu Đức Khảo vừa tuyên truyền, Nam Vân Đình đồng dạng đuối lý.

Cừu Đức Khảo, tên cẩu tặc này tâm địa thật bẩn thỉu. "Đừng vội, Nam, ta còn chuẩn bị cho cậu những món quà khác." Cừu Đức Khảo lại cho tay sai khiêng ra thêm mấy cái rương.

Sau khi lần lượt mở ra, lấy nhãn quang của Nam Vân Đình mà xem, đều là những bảo vật có thể xưng là trọng bảo.

Vận vị lịch sử rất nặng, bảo tồn cũng rất hoàn mỹ.

Lại để thêm vài chục hay cả trăm năm nữa, chúng đều có thể trở thành vô giá chi bảo.

Nam Vân Đình xây dựng bảo khố tại tộc địa, chẳng phải là để tồn phóng những trân bảo cổ xưa đó sao, tương lai hoặc để lại cho mình, hoặc thượng giao Cửu Châu, đều là mang theo mục đích tính nhất định.

Nhưng phải nói một câu, "Hốt du đại pháp" (kỹ năng lừa phỉnh) của Cừu Đức Khảo này thật sự hữu dụng.

Cuối cùng, Nam Vân Đình vẫn nhận lấy lô hàng này, đặc biệt là

cái đầu rồng kia.

Thời đại này kỹ thuật làm giả chưa mạnh như vậy, mà nhãn lực của Nam Vân Đình cũng cực tốt, cho nên căn bản không cần lo lắng Cừu Đức Khảo sẽ lừa mình.

Cừu Đức Khảo lần này dường như thật sự đến để bồi lễ, đợi sau khi Nam Vân Đình nhận những bảo vật kia, hắn liền cáo từ rời đi.

Nam Vân Đình cũng mang theo số bảo vật này trở về tộc địa.

Hiện tại tộc địa Nam gia đã có thể nói là có chút nhân khí.

Thời gian trước, Nam thị đã thêm người mới, tương lai còn có thể có nhiều hài tử hơn ra đời tại tộc địa.

Trong đó có một đứa bé càng là trực tiếp được đặt tên theo chữ lót, gọi là Nam Nghĩa Ân.

Nghĩa, Đình, Chính, Đức, Chí, Văn, Chương, Thiên, Vân, chính là chữ lót của Nam gia.

Tuy nói không nhiều, nhưng cũng đủ dùng.

Tam a công vui mừng muốn chết, liên tục hô to tiểu tổ tông ra đời rồi.

Sau khi tộc địa xây xong, qua sự sắp xếp của Lão bả đầu và Tam a công, đám trai đơn thân cẩu của gia tộc Nam thị nghênh đón cuộc sống tươi đẹp, Nam Kim, Nam Viêm các loại đều bị Tam a công ép cưới vợ.

Số lượng tộc nhân Nam thị cũng từ chưa đến bốn trăm, trực tiếp đột phá bốn trăm hai mươi.

Đa phần đều là nữ tử trên Thường Thắng sơn.

Tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.

Lại qua một đoạn thời gian, Chá Cô Tiếu đã lâu không xuất hiện tìm đến trang viên Nam thị.

Tùy thân mang theo Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương.

Nhắc đến Hồng Cô Nương, thì không thể không nhắc đến cô bé làm xiếc mà Trần Ngọc Lâu gặp ở Bắc Bình.

Cô bé kia sau khi bái sư Hồng Cô Nương, mỗi ngày đều cần cù khổ luyện, ẩn ước có loại cảm giác dạy giỏi đồ đệ làm chết đói sư phụ.

Trần Ngọc Lâu đối với việc này tự nhiên là vui vẻ vô cùng.

Dù sao Nguyệt Lượng môn hiện tại chỉ còn lại Hồng Cô Nương, ả đàn bà này tính tình hởi lởi, nếu không phải Trần Ngọc Lâu mang cô bé kia tới, phỏng chừng cô ta cũng chưa từng nghĩ tới việc kỹ nghệ Nguyệt Lượng môn có bị thất truyền hay không.

Nam Vân Đình sau khi biết tin Chá Cô Tiếu tới cửa, cũng cảm thấy bất ngờ, bất quá vẫn ra khỏi trang viên nghênh tiếp, dẫn ba người Chá Cô Tiếu vào phòng khách. "U a, không tệ nha." Hồng Cô Nương sau khi bước vào trang viên, ngó trái ngó phải, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Trong trang viên, tiến độ trùng kiến phòng ốc đã được hai phần ba, cho nên nhìn cả trang viên vô cùng xinh đẹp.

Cũng khó trách Hồng Cô Nương lại tò mò. "Nghĩa huynh, đã lâu không gặp, hôm nay đột nhiên ghé thăm, là có chuyện gì cần chúng đệ giúp đỡ sao?" Đi vào phòng khách ngồi xuống, Nam Vân Đình mới mở miệng hỏi nghi hoặc trong lòng.

Chá Cô Tiếu gật đầu, mở miệng nói: "Vân Đình, đệ đoán không sai, lần này ta tới tìm đệ, quả thật là có ý nghĩ muốn mời đệ ra tay." Hiện tại Chá Cô Tiếu đã biết tin tức về mộ Hiến Vương, đã không còn gấp gáp đi tìm Mộc Trần Châu nữa, mà vẫn luôn bồi dưỡng thế

hệ Bàn Sơn đạo nhân mới.

Nhưng lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã vẫn tồn tại.

Chá Cô Tiếu nếu không muốn nỗ lực của mình uổng phí, thì phải tìm được loại bảo dược giống như Quỷ Đầu Đằng để kéo dài sinh mệnh cho tộc nhân thế hệ mới.

Mà gần đây, hắn cũng tra được một số tin tức từ cổ tịch.

Cổ Minh đại gia Tĩnh hoàng đế một lòng cầu đạo, thu liễm vô số bảo dược trong thiên hạ, luyện chế tiên đan, không màng triều chính.

Qua nghe ngóng cũng như thôi toán, Chá Cô Tiếu cho rằng, mộ của Gia Tĩnh hoàng đế này nằm ở khu vực Tấn Trung, còn về phần Minh Thập Tam Lăng ngoài mặt kia, chỉ là dùng để mê hoặc người đời, căn bản không phải nơi lăng mộ chân chính tọa lạc. "Nghĩa huynh, tin tức này có chuẩn xác không?" Nam Vân Đình nhìn tình báo mà Chá Cô Tiếu đưa qua, có chút nghi hoặc hỏi.

Đại danh Minh Thập Tam Lăng kiếp trước hắn cũng có nghe qua, cơ bản bao quát tất cả hoàng đế triều Minh.

Gia Tĩnh hoàng đế này dù có si mê luyện đan thế nào, cũng không nên chạy đến nơi khác xây mộ mới chứ.

Như vậy có khác gì phản bội hoàng tộc, lập môn hộ riêng đâu.

Bất quá... nếu tin tức về mộ Gia Tĩnh hoàng đế này là chính xác, vậy thì ngôi mộ của ông ta trong Minh Thập Tam Lăng chẳng phải thành mộ gió, hoặc là mộ quần áo sao?

Ở thời nhà Minh...

Chương 95

hành vi lãng phí tài nguyên như vậy, liệu có được cho phép?

Có lẽ là phát giác được sự nghi hoặc của Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu mở miệng giải thích: "Thi thể Gia Tĩnh hoàng đế tịnh không nằm trong Minh Thập Tam Lăng, trong lăng mộ đó chôn cất đa phần là phi tử, con cái của Gia Tĩnh cùng một số thị nhân bồi táng.

Còn về phần Gia Tĩnh, sau khi ông ta kế nhiệm, si mê đan dược đạo thuật, không thể tự thoát ra được, sau khi không làm được vĩnh sinh, liền tin tưởng việc chết đi sống lại là thật sự tồn tại, cho nên mệnh lệnh người tại Tam Dương Lĩnh xây dựng lăng mộ riêng.

Những năm cuối đời, Gia Tĩnh sai người thu liễm thiên hạ bảo dược, dùng để chế tạo 'Động thiên phúc địa' cho chính mình.

Như nay mấy trăm năm trôi qua, ngôi mộ kia hoặc giả đã thật sự có khả năng trở thành động thiên phúc địa cũng không chừng." Chá Cô Tiếu nói, trong mắt lóe lên một tia cuồng nhiệt.

Nếu tin tức này là thật, nếu chiếm được động thiên phúc địa đó, thì trong đó rất có khả năng sẽ có lượng lớn bảo dược loại như Quỷ Đầu Đằng.

Đến lúc đó, tộc Trát Cách Lạp Mã liền không cần lo lắng vấn đề lời nguyền Quỷ Nhãn trước khi phá được mộ Hiến Vương.

Nam Vân Đình cũng có thể lý giải tâm tư hiện tại của Chá Cô Tiếu.

Đối với việc này, hắn thật sự không giúp được gì nhiều, dù hắn là người xuyên việt, thân mang bàn tay vàng, cũng không làm được việc triệu hoán một khối thiên thạch đến phá vỡ Thủy Long Vựng.

Bốn chữ "Nếu không trời sập" kia cũng không phải nói chơi. "Nghĩa huynh, chuyến này xuống đất, có cần chuẩn bị gì không?" Gia Tĩnh hoàng đế coi mộ của mình là động thiên phúc địa, vậy nhất định sẽ có sự chuẩn bị.

Khoan nói đến cơ quan, mộ thú, chỉ nói riêng việc Gia Tĩnh cả đời si mê đan dược chi đạo, nghiên cứu đạo thuật, thì ngôi mộ này đã không đơn giản rồi.

Chẳng thấy thời mạt pháp Cửu thúc mượn thiên uy cương phi thi, còn có Tứ Mục thỉnh thần thượng thân, ngạnh kháng kim giáp thi vương sao.

Gia Tĩnh hoàng đế mấy trăm năm trước, lại sẽ nghiên cứu ra thứ gì đây?

Đây là một vấn đề.

Nói không chừng, trong những thuật pháp mà Gia Tĩnh thu thập được, có một số tà môn ngoại đạo cũng nên. "Chuẩn bị cái gì, còn phải đến Tam Dương Lĩnh bên kia mới biết được, dù sao thì ví dụ như độc trùng yêu thận ở mộ Bình Sơn, chỉ có thể đến tận nơi mới biết được." "Được." Nam Vân Đình một lời đáp ứng.

Phải nói là, Bình Sơn độc trùng yêu thận kia, đặt vào lúc trước khi tộc địa thành hình, Nam Vân Đình có lẽ còn sẽ thoái nhượng ba phần.

Nhưng hiện tại, dưới sự gia trì của huyết mạch, đừng nói là hắn đích thân xuống mộ, cho dù Nam Kim các loại tùy tiện chọn một người xuống dưới, đám rết kia cũng không dám tới gần.

Uy nghiêm của Long cửu tử, đám độc trùng kia căn bản không cách nào thừa nhận nổi.

Mà Nam Vân Đình chuyến này hợp tác với Chá Cô Tiếu, kim ngân bảo hóa trong mộ đều thuộc về Nam Vân Đình.

Còn những dược liệu kia, Chá Cô Tiếu cũng chỉ lấy những thứ hữu dụng với tộc Trát Cách Lạp Mã, dược liệu dư lại cũng tận số quy về Nam thị nhất tộc sở hữu.

Chưa nói đến quan hệ giữa hai tộc, chỉ nói đến điều kiện như vậy, Nam Vân Đình cũng không có lý do gì không đáp ứng.

Mà hiện nay, ngoại tộc có Nam Viêm trấn thủ, nội tộc có Doãn Tân Nguyệt lo liệu, Cửu bộ đều làm tốt chức trách, Nam Vân Đình ngược lại được rảnh rỗi.

Chỉ chờ ngoại tộc thành hình, Nam thị liền có thể chính thức bắt đầu con đường bay cao.

Đợi đến khi gia tộc nhân đinh hưng vượng, chính là ngày Nam thị đăng lâm đỉnh phong. "Sư huynh!!" Ngay lúc Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu đang nói chuyện, bên ngoài phòng khách truyền đến một thanh âm kinh hỉ.

Mấy người cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoa Linh dẫn theo hai nha đầu nhỏ đang chạy về phía này.

Thấy Hoa Linh, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều cười lên rất tự nhiên.

Chá Cô Tiếu mặt cương thi này, cả đời số lần cười đếm trên đầu ngón tay, có thể thấy Hoa Linh ở Bàn Sơn nhất mạch, xứng đáng với danh hiệu đoàn sủng. "Sư huynh, các huynh tới rồi, sao cũng không nói với muội một tiếng, còn có phu quân, chàng thế mà cũng không nghĩ tới việc thông báo cho thiếp." Hoa Linh chạy vào, nhìn Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng vẫn bĩu môi, bất mãn lầm bầm.

Thấy thế, Nam Vân Đình ha ha cười một tiếng, cũng không đáp lời, còn Chá Cô Tiếu thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Người đều nói nữ đại bất trung lưu, sư muội này lớn rồi, đã làm vợ người ta, uy nghiêm của sư huynh hắn đối với cô cũng chẳng còn tác dụng gì mấy. "Hoa Linh, dạo này thế nào?" Chá Cô Tiếu vươn tay xoa đầu Hoa Linh, dùng ngữ khí tận lượng ôn nhu hỏi.

Một màn này khiến Hồng Cô Nương bên cạnh trợn trắng mắt.

Ở cùng nhau lâu rồi, Hồng Cô Nương hiểu tính tình Chá Cô Tiếu khá thấu triệt.

Đặt ở hậu thế, Chá Cô Tiếu chính là thuần túy đại thẳng nam.

Nếu không phải Hồng Cô Nương tính tình khá thẳng thắn, có lẽ hai người còn không đến được với nhau.

Hiện tại thấy Chá Cô Tiếu bộ dạng này, Hồng Cô Nương luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái quái. "Rất tốt a, phu quân, a công còn có các trưởng bối trong nhà đều rất tốt, chỉ là sư huynh huynh vừa đi gần một năm không có tin tức.

Nếu không phải phu quân nói huynh đang bận việc trong tộc, muội đều tưởng huynh đã quên sư muội này rồi." Hoa Linh đối với việc này vô cùng bất mãn.

Một năm trời, một chút tin tức cũng không có.

Việc này đặt ở bình thường là căn bản không thể xảy ra.

Nếu không phải Nam Vân Đình nói tộc Trát Cách Lạp Mã đang di dời, Hoa Linh đều muốn đi ra ngoài tìm Chá Cô Tiếu. "Là sư huynh sơ suất." Chá Cô Tiếu cũng bất đắc dĩ, hắn một năm nay quả thực rất bận, cũng nghĩ Hoa Linh ở bên cạnh Nam Vân Đình sẽ không có việc gì, liền lựa chọn sơ suất.

Lại không ngờ Hoa Linh vẫn luôn nhớ kỹ. "Đúng rồi sư huynh, muội giới thiệu với huynh một chút, hai người này là đồ đệ mới nhận của muội, Hoa Nhi, Linh Nhi, mau ra mắt đại sư bá, nhị sư bá." Hoa

Nhi, Linh Nhi là tên Hoa Linh đặt cho chúng, sau khi gia nhập gia tộc, trước kia tên là gì đều sẽ bị thay thế.

Tương lai nếu cần đi ra khỏi Nam gia, sẽ còn có tên khác.

Mà hai nha đầu này được Hoa Linh nhận làm đồ đệ, vậy tên tương lai của chúng cũng cơ bản xác định rồi: Nam Thiên Hoa, Nam Thiên Linh.

Chỉ chờ nhóm hài tử đầu tiên xuất sư, đó sẽ là tên của chúng. "Ra mắt đại sư bá, nhị sư bá." Hai nha đầu nhỏ đồng thanh nói, cung thân vái chào rất đoan chính.

Binh Thân Quyết, hô hấp pháp tu tập xuống, lại có Hoa Linh đích thân điều dưỡng, thân thể hai nha đầu cũng không còn đơn bạc như lúc đầu, nếu đối chiến, người trưởng thành bình thường hai ba người cũng không phải đối thủ của chúng.

Chá Cô Tiếu trong lòng cũng cảm khái: "Tốt a, không ngờ tiểu sư muội của chúng ta hiện tại cũng thu đồ đệ rồi." "Đương nhiên, sư huynh huynh đừng coi thường muội, muội hiện tại đi theo phu quân tu luyện, sớm muộn có một ngày huynh và nhị sư huynh đều không phải là đối thủ của muội." Hoa Linh nắm nắm nắm đấm nhỏ, vẻ mặt kiêu ngạo nói với Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu nghe xong cũng bất đắc dĩ.

Hắn đâu thể ngờ, tiểu sư muội khả khả ái ái, đầu lắc lư lúc trước, sau khi làm vợ người ta lại biến thành bộ dạng này.

Tuy vẫn đáng yêu như cũ, nhưng lại nhiều thêm vài phần thành thục. "Đúng rồi, sư huynh hôm nay đến là chuẩn bị cùng phu quân thương nghị chuyện gì sao?" Hoa Linh đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi, sau đó hậu tri hậu giác: "Vậy muội vừa rồi có làm phiền mọi người không?" Vừa nãy nghe Nam Viêm nói Chá Cô Tiếu ghé

thăm, cô căn bản không nghĩ nhiều, trực tiếp buông việc trong tay, dẫn hai đồ đệ chạy qua.

Lại sơ sót việc Chá Cô Tiếu lần này không phải đến thăm mình, nhất định là muốn cùng Nam Vân Đình thương nghị chuyện quan trọng.

Nam Vân Đình thấy Hoa Linh như vậy cũng bất đắc dĩ.

Mình rốt cuộc cưới cái gì đây, vị miễn có chút ngốc manh quá trớn rồi.

Nam Vân Đình hiện tại có hai người vợ.

Hoa Linh y thuật cao siêu nhưng thi thoảng ngốc manh.

Doãn Tân Nguyệt giỏi kinh doanh nhưng thi thoảng phạm ngốc.

Rất ly kỳ.

Chương 96

"Chuyện cần bàn, nghĩa huynh đã bàn với ta rồi, không cần lo lắng." Nam Vân Đình nói. "Hoa Nhi, Linh Nhi, các con đi gọi A Viêm qua đây, nói ta có việc tìm nó." "Vâng, tộc trưởng." Hai nha đầu nhỏ nhận lệnh, vội vàng đáp một tiếng, rảo bước rời đi.

Đợi hai nha đầu đi khỏi, Nam Vân Đình quay đầu nói với Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, huynh và Hoa Linh cũng đã lâu không gặp, chi bằng cứ ở lại trang viên hai ngày, đợi ta chuẩn bị xong xuôi, chúng ta liền cùng xuất phát thế nào?" "Cung kính không bằng tuân mệnh." Chá Cô Tiếu không từ chối, mang theo Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương ở lại trang viên.

Nam Vân Đình hai ngày này cũng chạy ngược chạy xuôi, một là chuẩn bị xuống đất, hai là giao phó một số công việc sau khi mình rời đi.

Chuyến đi động thiên phúc địa tại Tam Dương Lĩnh này, Nam Vân Đình vô cùng coi trọng.

Từ đệ nhị phân bộ rút ra mười người cộng thêm Nam Kim, đệ tam phân bộ năm người cộng thêm Nam Thủy, còn có bộ vận tải Nam Khai tùy thời chờ lệnh, mới có thể đảm bảo chuyến đi này vạn vô nhất thất.

Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, Nam Vân Đình liền dẫn người cùng ba người Chá Cô Tiếu lên đường.

Bởi vì kịch bản thay đổi, Chá Cô Tiếu tịnh không kết giao với Liễu Trần đại sư kia.

Bất quá, Nam Vân Đình cũng sẽ không để mặc thân thủ của Liễu Trần đại sư cứ thế bị bỏ xó.

Chỉ đợi chuyến đi Tam Dương Lĩnh này kết thúc, Nam Vân Đình sẽ đi tìm đối phương.

Cho dù không lấy được Liễu Trần Mạc Kim phù, cũng phải lấy được Kim Cương Tán kia về nghiên cứu một phen.

Tam Dương Lĩnh không nằm trong Tương Tây.

Cả đoàn người chỉ riêng việc đi đường đã tốn hơn mười ngày.

Có lẽ là Gia Tĩnh hoàng đế không muốn bị người khác quấy nhiễu đại kế trọng sinh của mình, nên trong vòng mười dặm quanh Tam Dương Lĩnh không có bóng người, xung quanh đều là mật lâm được bố trí như mê cung.

Người bình thường vào rồi, phỏng chừng sẽ rơi vào kết cục vào được ra không được, bị khốn chết trong đó.

Nhưng Nam Vân Đình mượn thuật vọng khí, quan địa, ngay lập tức tìm ra một con đường.

Sau đó, đoàn người cũng không dừng lại lâu ngoài mật lâm, mang theo gia hỏa của mình, đi theo sau Nam Vân Đình tiến vào. "Mật lâm này rắn rết chuột kiến rất nhiều, đều nâng cao tinh thần lên, đừng để vì không cẩn thận mà bỏ mạng tại đây." Nam Vân Đình đi đầu mở đường, vừa đi vừa không quên dặn dò những người khác.

Ba người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương đều là lão thủ xuống mộ, đối phó với rắn rết đều có đối sách riêng.

Mà tộc nhân Nam thị thân mang huyết mạch, bách độc bất xâm, độc trùng không dám tới gần, cũng không cần lo lắng vấn đề này.

Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu có loại thứ gì đó giống như cổ gà rừng, căn bản không quan tâm ngươi huyết mạch gì, không vui liền đớp ngươi một cái, ngươi

biết tìm ai nói lý.

Không chết, nhưng rất đau.

Nếu bị tấn công vào chỗ hiểm, dù là tộc nhân Nam thị có huyết mạch thì cũng phải chết. "Nghĩa huynh, mộ huyệt này không biết ở vị trí nào, trời sắp tối rồi, chúng ta đến phía trước tìm một khoảng đất trống dựng trại, sau đó hãy từ từ tính toán, thế nào?" Lại qua một lúc, Nam Vân Đình dừng bước nhìn sắc trời và mật lâm không thấy điểm cuối xung quanh, mở miệng nói với Chá Cô Tiếu. "Được, Vân Đình đệ cứ sắp xếp là được." Chá Cô Tiếu không có ý kiến.

Hắn cũng hiểu đạo lý trời tối khó tìm huyệt, đạo tìm mộ, quan sát hình núi thế đất là điểm không thể thiếu.

Trời tối đen như mực, hai mắt mù tịt, tìm cái gì mà tìm.

Đoàn người lại tiến về phía trước một đoạn đường, cuối cùng dừng lại ở một bãi đất trống.

Nam Vân Đình trước tiên cho người dựng lều đơn giản, sau đó lấy ra thuốc đuổi trùng rắc bốn phía.

Đợi đến khi vào đêm, trăng treo giữa trời, trong mật lâm hoàn toàn tối đen, dù Nam Vân Đình bọn họ ở bãi đất trống cũng không thấy nửa điểm ánh trăng.

Tam Dương Lĩnh, nó vốn còn có một cái tên khác là Tam Dương (Dê) Lĩnh.

Vì ba ngọn núi này hình dáng tựa sơn dương, lại tráng kiện như ba con dê đang chiếm giữ, phân bố ba phương, chỉ có một bên làm lối vào, nên được gọi là Tam Dương Lĩnh.

Nam Vân Đình trước khi vào đây đã nhìn ra, nơi này là phong thủy bảo địa, có thể coi là thượng thượng chi tuyển.

Ánh mắt của Gia Tĩnh hoàng đế quả thực không tệ.

Phong thủy bảo địa, lại có lượng lớn bảo dược, nói là động tiên cũng không quá đáng.

Ánh sáng nhật nguyệt đều bị ba ngọn núi chặn lại, nơi này quanh năm khuất bóng, trong thuyết phong thủy lại là một điều kiêng kị: nguyệt quang bất chiếu, âm khí bất tiêu; nhật quang bất nhập, sát khí bất trừ.

Nói thế nào nhỉ.

Nếu như nói nơi chôn Nhậm lão thái gia kia là đất dưỡng thi cực kỳ hung lệ, thì cái Tam Dương Lĩnh này hung lệ gấp ít nhất mười lần.

Bất quá, mộ Nhậm lão thái gia là bị thầy phong thủy động tay chân, còn Tam Dương Lĩnh này lại là tự nhiên hình thành.

Nam Vân Đình đã dự cảm được, đại nghiệp trọng sinh của Gia Tĩnh hoàng đế rất có khả năng đã hoàn thành.

Không chỉ hoàn thành, thậm chí hiện tại hắn đã trở thành cái gọi là Ma trong đạo giáo, Thi Ma.

Đương nhiên, trọng sinh ở đây không phải là phục sinh. ... "Tộc trưởng, địa hình thế đất nơi này đều không tệ, nhưng phân bố phong thủy lại linh linh tán tán, vô cùng kỳ quái, vị trí mộ huyệt cụ thể thuộc hạ không thể xác định." Nam Thủy sáng sớm đã dẫn người ra ngoài thám thính địa hình, lên núi xuống đèo bận rộn một hồi cũng không nhìn ra nguyên do, chỉ có thể quay về báo cáo với Nam Vân Đình. "Ừ, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, ta lại xem xét tứ phía một chút." Nam Vân Đình cho Nam Thủy lui xuống, chính mình thì men theo một con đường nhỏ, đi về phía ngọn chủ phong của Tam Dương Lĩnh.

Độ khó tìm huyệt rất cao, phương pháp cũng có rất nhiều, phong thủy phân bố vặn vẹo loạn xạ, vọng khí quan địa không đủ dùng thì

dùng phương pháp khác.

Mộ Gia Tĩnh hoàng đế này thế nào cũng không thể mọc chân chạy mất được.

Tốc độ của Nam Vân Đình rất nhanh, thể lực cũng cực tốt, chưa đến nửa canh giờ liền leo lên đỉnh chủ phong Tam Dương Lĩnh.

Vừa leo lên, Nam Vân Đình liền cảm giác một luồng gió lạnh thổi thẳng vào mặt.

Hiện tại đã là mùa đông, thể chất Nam Vân Đình tất nhiên không cần quan tâm trời lạnh hay không, nhưng luồng tà phong này ập tới, mấy cái cây cổ thụ cong queo bên cạnh bị gió thổi làm cành khô phát ra tiếng cọt kẹt.

Ngay cả Nam Vân Đình bị thổi như vậy cũng nhịn không được rùng mình một cái. "Tê, trời đang nắng gắt, sao lại có luồng tà phong thế này, có cổ quái." Nam Vân Đình trong lòng thấy lạ.

Nhưng gió là thứ vô hình vô sắc, vô ảnh vô tung, dù biết có cổ quái cũng không nói ra được nguyên do.

Đứng trên đỉnh chủ phong Tam Dương Lĩnh, Nam Vân Đình thấy tầm nhìn hơi bị che khuất, dứt khoát chọn một cái cây, tay chân cùng sử dụng, ba hai cái đã leo lên ngọn.

Đứng trên ngọn cây, Nam Vân Đình cuối cùng cũng cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời.

Đứng ở sơn đỉnh, tuy nói chiếu được ánh nắng, lại không có nửa phần noãn ý.

Thật rất ly kỳ.

Để chứng thực suy nghĩ này, Nam Vân Đình lại leo lên leo xuống cái cây mấy lần.

Càng chứng thực, Nam Vân Đình càng cảm thấy không bình thường.

Trên cây và dưới cây cứ như hai thế giới, hơn nữa bên dưới thi thoảng lại có một trận tà phong thổi qua, khiến người ta tê dại da đầu.

Tư khảo hồi lâu, Nam Vân Đình cũng không nghĩ ra nguyên do, đành từ bỏ suy đoán, bắt đầu quan sát địa hình thế đất xung quanh để xác định vị trí mộ huyệt.

Như Nam Thủy nói, phong thủy nơi này cực độ vặn loạn, đông tây nam bắc bài liệt cực kỳ không đều, vị trí, cách cục đều hỗn loạn.

Hám Long Kinh có ghi chép: Phong thủy cách cục nãi thiên định, cách cục vặn loạn bất khả vi.

Chương 97

Ý là phong thủy cách cục là do ông trời định, nếu cách cục vặn loạn thì tuyệt đối không thể đụng vào.

Cách cục vặn loạn, long mạch tự đứt.

Nơi này, bất kể là người sống hay người chết ở đều không được, trừ phi có thiên nhân hạ giới, tù long mạch tại đây ngàn năm mới có thể phá cục.

Nói trắng ra, phong thủy cách cục nơi này dù thiên tai cũng không thể thay đổi.

Gia Tĩnh hoàng đế có ngu xuẩn thế nào cũng sẽ không đặt mình vào một nơi như vậy.

Đương nhiên, nếu đây là hắn cố ý làm thì lại là chuyện khác.

Nam Vân Đình mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.

Dương quang phổ chiếu đại địa, lại dường như tịnh không nguyện ý quyến cố Tam Dương Lĩnh này.

Gió mát vốn có thể vỗ về lòng người, thổi tới đây lại biến thành tà phong.

Mỗi một chỗ, mỗi một điểm đều thấu lộ sự quỷ dị.

Mà càng quỷ dị hơn là, khi Nam Vân Đình trên cao nhìn xuống quan sát Tam Dương Lĩnh, lại phát hiện giữa chốn mật lâm bao phủ, duy độc bãi đất trống mà bọn họ dựng trại là lạc lõng nhất.

Hơn nữa, bãi đất trống đó dường như là trung tâm của mật lâm.

Dù đã vào đông, mật lâm vẫn cứ xanh tốt um tùm, không giống trên đỉnh núi mấy cái cây cong queo đã rụng trụi lá.

Nam Vân Đình biết đây là chịu ảnh hưởng của phong thủy cục.

Cũng giống như khu rừng nguyên sinh ở Lạc Tinh Sơn, Chiếu Nguyệt Hồ, hiện tại cũng sinh trưởng um tùm như vậy.

Cho nên điều này không nói lên vấn đề gì.

Chỉ là bãi đất trống kia thực sự quỷ dị, hoặc giả bên dưới đó có thứ gì cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, nội tâm Nam Vân Đình rộng mở sáng tỏ.

Phong thủy cách cục không nhìn ra cái gì, vậy bãi đất trống kia chẳng phải là một đột phá khẩu rất tốt sao.

Nếu thật sự là vậy, bọn họ cũng tiện hơn nhiều.

Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn (không quyết đoán ắt sẽ loạn).

Nam Vân Đình thấu hiểu đạo lý này.

Nghĩ thông điểm này, hắn không do dự nữa, nhảy xuống cây cong queo, đi về phía bãi đất trống.

Tại doanh trại tạm thời, đám người Nam Kim đang đợi tin tức, Chá Cô Tiếu thì vừa dẫn sư đệ đi tìm dược thảo có thể dùng được rồi quay về.

Chá Cô Tiếu về không bao lâu thì thân ảnh Nam Vân Đình xuất hiện trong tầm mắt mọi người. "Vân Đình, thế nào?" Chá Cô Tiếu vừa nghe Nam Thủy nói tin phong thủy cục vặn loạn xong cũng có chút mông lung, nhưng vẫn ôm một phần hy vọng. "Nghĩa huynh chớ vội, đợi ta xác nhận một phen liền biết." Nam Vân Đình nói, đi đến vị trí trung tâm bãi đất, cúi người, ấn tay xuống mặt đất.

Mặt đất rất sáng, chất đất cứng rắn, tựa như đất nện (kháng thổ), nhưng vì trải qua mấy trăm năm gió mưa, không nhìn ra bộ dáng

nguyên bản. "A Kim, xẻng Lạc Dương." Nam Vân Đình quay đầu nói với Nam Kim.

Nam Kim nghe vậy, chạy về chỗ để trang bị, lấy ra một cái xẻng tạo hình kỳ đặc, lưỡi xẻng hình bán nguyệt, chính là xẻng Lạc Dương, hay còn gọi là xẻng thăm dò.

Nam Vân Đình nhận lấy xẻng, nối thêm cán sắt, đứng thẳng người, hai chân tách ra, hai tay nắm cán xẻng, dùng lực đâm xuống đất. "Sát" một tiếng, xẻng Lạc Dương trong tay Nam Vân Đình cắm thẳng xuyên qua lớp đất cứng, đâm sâu xuống.

Xoay xẻng một vòng rồi rút lên, trực tiếp mang theo một xẻng đất.

Nam Vân Đình lấy một khối, bóp bóp, không hài lòng lắm, lại tiếp tục xắn xuống.

Liên tiếp năm lần, Nam Vân Đình phát hiện càng xuống sâu, đất càng đen và bắt đầu lạnh băng.

Hơn nữa, Nam Vân Đình cơ bản có thể xác nhận, đất bên dưới là kháng thổ (đất nện).

Thời cổ đại kháng thổ dùng để xây tường thành hoặc nhà cửa, có người cũng dùng để xây mộ, kháng thổ cứng rắn không kém gì gạch đá.

Đỉnh mộ dùng kháng thổ, mấy trăm năm ngăn chặn âm sát khí ngoại tiết, tự nhiên là lạnh. "Không sai, chính là chỗ này." Nam Vân Đình đặt xẻng xuống, nói: "Lấy xẻng toàn phong, động thổ!" "Rõ!" Nghe mệnh lệnh của Nam Vân Đình, mọi người đều vui mừng, trong đó vui nhất đương nhiên là sư huynh đệ Chá Cô Tiếu. "Vân Đình, không phải nói nơi này phong thủy vặn loạn sao, sao đệ lại biết mộ nằm ngay dưới doanh trại chúng ta?" Hồng Cô Nương tò mò hỏi. "Gia Tĩnh hoàng biết trường sinh là vô vọng, cho nên chọn một con đường

khác: Trọng sinh.

Trọng sinh này không phải phục sinh, cái đó vi phạm thiên lý.

Mà Gia Tĩnh hoàng đế vì để mình có thể trọng sinh, đặc biệt tìm nơi đại hung đại lệ này để táng chính mình.

Mượn sức mạnh của vạn thiên bảo dược cùng địa thế nơi này để đạt được mục đích.

Tại đạo giáo, hiện tại Gia Tĩnh hoàng đế hẳn coi như thành công rồi, táng tại nơi hung lệ này mấy trăm năm, còn có nhiều bảo dược giúp hắn như vậy.

Tối thiểu cũng là Thi Ma, nếu cơ duyên thích hợp, thậm chí hắn đã thành tựu Thi Tiên." Lời của Nam Vân Đình mọi người đều nghe rõ.

Chá Cô Tiếu nghe vậy mày nhíu lại: "Thi Ma, Thi Tiên...

Vân Đình, hai thứ này có gì khác biệt?" Nam Vân Đình gật đầu nói: "Khác biệt rất lớn.

Nếu là Thi Ma, bị thiên địa bất dung, thị sát vô tính, xuất thế ắt là tai nạn, đến lúc đó đỉnh sẽ sinh linh đồ thán." Thấy mọi người lộ vẻ kinh nghi, Nam Vân Đình bổ sung: "Lục Sí Ngô Công trong Bình Sơn lúc trước, nếu có thêm trăm năm thời gian sinh ra một đôi cánh nữa, chính là đẳng cấp Thi Ma đó." Nam Vân Đình nói vậy, mấy người Chá Cô Tiếu coi như đã hiểu, sự kiêng kỵ trong lòng hiện rõ trên mặt.

Lục Sí Ngô Công đã đủ cường hãn rồi, giờ lòi ra một con Thi Ma còn mạnh hơn, ai mà chịu nổi. "Vậy Thi Tiên lại là gì?" Chá Cô Tiếu hỏi. "Có liên quan gì đến Thi giải thành tiên không?" "Tịnh không liên quan.

Thi giải thành tiên là đạo sĩ đắc đạo có thể bỏ lại nhục thể mà tiên đi, hoặc không lưu di thể, mượn một vật để lại thế gian mà thăng thiên, sau khi thành công gọi là Thi Giải Tiên." Nam Vân Đình lắc đầu.

"Còn Thi Tiên, cách hiểu tốt nhất chính là, trong truyền thuyết con gái của Hoàng Đế là Nữ Bạt, chính là Thi Tiên.

Bọn họ có tính cách độc lập, không thị sát như Thi Ma, nhưng vì tính đặc thù, một khi xuất hiện trên thế gian nhất định sẽ gây ra tai nạn.

Như Nữ Bạt đi đến đâu đất đai khô cằn ngàn dặm đến đó, mỗi Thi Tiên đều sẽ nương theo tai nạn ứng thiên ý mà sinh, hoặc hạn hán, hoặc lũ lụt, dịch bệnh vân vân." Giải thích của Nam Vân Đình đều là ghi chép trong Hám Long Kinh mà hệ thống thưởng.

Nội dung không nói chính xác hoàn toàn nhưng cũng tám chín phần mười.

Nói xong, Nam Vân Đình nhún vai: "Bất quá, sau khi nhà Minh kiến quốc, Lưu Bá Ôn trảm long mạch, Gia Tĩnh hoàng muốn thành tựu Thi Tiên vô cùng khó khăn.

Khả năng đến cuối cùng hắn cũng chỉ là một Bán Tiên.

Đây đều là phỏng đoán của ta, cụ thể vẫn phải xuống dưới mới xác định được." Trong lúc nói chuyện, Nam Kim và mấy người đã lấy xẻng toàn phong đặc chế của Nam gia ra lắp ráp.

Xẻng toàn phong rất lớn, đường kính gần một mét, người thường không dùng nổi, nhưng tộc nhân Nam thị không phải người thường.

Dù vậy, động dụng xẻng toàn phong cũng cần hai người phối hợp, đứng đối diện nhau cùng phát lực.

Đất cứng trước mặt xẻng toàn phong lại thúy nhược như đậu hũ.

Mỗi lần xoay đều mang lên lượng lớn đất, vô cùng bá đạo.

Chương 98

Các tộc nhân thay phiên nhau ra trận, chưa đầy nửa canh giờ, một đạo động (lỗ đào trộm mộ) đủ cho một người đi qua đã thành hình. "Đèn mộ." Đạo động rất sâu, thông thẳng tới mộ đạo, đứng trên này căn bản không thấy rõ tình huống bên trong.

Đợi mở đạo động cho thoáng khí khoảng một khắc đồng hồ, Nam Vân Đình cầm lấy đèn mộ đặc chế, treo bên hông, chuẩn bị xuống thăm dò.

Chá Cô Tiếu bên cạnh thấy thế mở miệng: "Vân Đình, cẩn thận một chút." Hắn không định tranh công xuống mộ đầu tiên, dặn dò một câu rồi làm tốt chuẩn bị chi viện. "Nghĩa huynh cứ yên tâm." Nam Vân Đình đáp lại, xách Long Vương đao đi xuống.

Hắn không dùng dây thừng hay thang, đối với hắn mấy thứ đó là gánh nặng.

Nếu bên dưới thật sự có biến, tin tưởng ngoại vật không bằng tin tưởng tay chân mình.

Nam Vân Đình tay chân chống vào thành mộ đạo, từng bước nhích xuống.

Đường kính chưa đến một mét, vừa khéo thích hợp.

Nam Kim ở lại bên trên bắt đầu bố trí móc khóa để lát nữa sử dụng.

Mượn ánh đèn mộ, Nam Vân Đình thấy rõ đất xung quanh càng xuống càng sẫm màu.

Đến khi miệng hang trên đầu chỉ còn bằng hạt gạo, Nam Vân Đình đã tới chỗ giao nhau giữa đạo động và mộ đạo.

Từng trận âm phong không ngừng cuộn lên khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Cũng may đã thoáng khí, nếu không xuống đây chắc chắn sẽ ngất vì thiếu dưỡng khí.

Hai chân chống thành hang, Nam Vân Đình thả tay, cởi đèn mộ bên hông ném xuống.

Đèn mộ rơi tự do, lát sau chạm đất.

Mượn ánh đèn, Nam Vân Đình thấy rõ tình hình bên dưới.

Có lẽ do vị trí khá hợp lý, đèn mộ tiếp đất thành công, chiếu sáng một vùng vài mét.

Đèn này là đặc chế, từng linh kiện đều xuất từ Chú lâu, tim đèn tẩm mỡ heo dê, cháy được hơn trăm tiếng, tắt thì thay tim là xong, tiện lợi, thực dụng.

Đợi một lát không thấy động tĩnh gì, Nam Vân Đình ổn định tâm thần, từ đạo động nhảy xuống.

Mượn kỹ thuật triệt tiêu lực rơi của Du Long Bộ, hắn tiếp đất an toàn. "Hửm??" Vừa rơi xuống, Nam Vân Đình ngẩng đầu liền thấy một màn quỷ dị.

Dưới ánh đèn, hắn thấy trong mộ đạo nằm ngổn ngang hơn mười cái xác, trên người ít nhiều đều cắm mấy mũi tên.

Thi thể đã mục nát không còn ra hình người, nhưng có lẽ do nơi này đặc thù nên vẫn giữ được vài phần dáng vẻ lúc còn sống.

Hơn mười cái xác này toàn thân mặc giáp sắt, hông đeo bảo kiếm, bên cạnh vứt thương sắt cung cứng.

Thời Minh, có được trang bị này đại khái chỉ có Ngự lâm quân bảo vệ hoàng đế.

Mười mấy tên Ngự lâm quân chết dưới tên nhọn, không giống người bồi táng.

Điều này khiến Nam Vân Đình não bổ ra một vở kịch máu chó: Gia Tĩnh hoàng đế xây mộ ở đây, hậu bối của hắn thấy không hợp nên sai Ngự lâm quân đến trộm mộ?

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán.

Cụ thể thế nào chưa rõ, nhưng đám Ngự lâm quân này xác thực mặc giáp xích sắt quan phối triều Minh.

Nam Vân Đình tìm kiếm xung quanh, nhặt một cây thương sắt ném về phía trước mộ đạo.

Thương sắt dù đã trần phong trăm năm nhưng chất lượng quá tốt, bị ném đi vẫn cắm phập vào nền mộ đạo một cách vững vàng. "Vút vút vút..." Thương sắt chạm đất, tiếng xé gió vang lên, cơ quan chưa bị kích hoạt khởi động, một loạt tên bắn ra bao phủ một mảng lớn mộ đạo, kéo dài ba giây rồi im bặt.

Về phần nguy hiểm khác, Nam Vân Đình chưa thấy.

Hắn quay lại dưới miệng đạo động, lấy ra một ống tre, đối chuẩn miệng hang, giật phong bao, đặt xuống đất.

Mùi thuốc súng xộc vào mũi.

Hai ba giây sau, "Vút" một tiếng, một quả cầu lửa từ ống tre bay lên, theo đạo động xông thẳng lên trời.

Đừng hỏi, hỏi chính là pháo hoa.

Thứ này còn đáng tin hơn tên lệnh của Tả Lĩnh, lại dễ mang theo.

Bên ngoài đạo động, nhóm Nam Kim đang chuẩn bị. "Chíu..." Một quả cầu lửa mang theo tiếng sáo chói tai từ dưới mộ bắn lên, nổ tung giữa không trung thành một chùm pháo hoa đỏ.

Nam Kim thấy vậy lập tức hiểu ý, hô lớn: "Lần lượt xuống mộ, chú ý an toàn!" "Rõ!" Mọi người thắp đèn mộ, mượn móc khóa lần lượt theo đạo động đi xuống.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng đi theo, còn Hồng Cô Nương bị Chá Cô Tiếu ra lệnh ở lại doanh trại làm bạn với nhóm Nam Khai.

Nam Vân Đình vừa đợi tộc nhân xuống, vừa nhặt binh khí của Ngự lâm quân dọn dẹp đám cơ quan linh tinh trong mộ đạo.

Mộ đạo này cơ quan không ít, bước nào cũng có sát chiêu, nhưng đám Ngự lâm quân đã phá hơn nửa, Nam Vân Đình chỉ cần phá nốt phần còn lại, tiết kiệm được không ít việc. "Tộc trưởng!" Tộc nhân xuống tới nơi, thấy đầy đất mũi tên và vách tường nám đen, không khí nồng nặc mùi lạ, ai chịu đựng kém ngửi thấy chắc nôn cả cơm cách đêm. "Vân Đình, tình hình thế nào?" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân xuống tới, cũng nhìn thấy hơn mười xác Ngự lâm quân. "Cơ quan trong mộ đạo đã dọn xong, có thể thử mở cửa mộ, bất quá sau cửa mộ có bị ai động tay chân hay không thì không biết." Nam Vân Đình chỉ vào cánh cửa mộ đang đóng ở cuối đường. "Ừ, để ta thăm dò một phen." Chá Cô Tiếu gật đầu, tháo cái gùi sau lưng xuống.

Bàn Sơn Tam Đinh Tứ Giáp tuy đa phần đã thất truyền, nhưng Chá Cô Tiếu hành tẩu giang hồ bao năm, hắn rất hiểu mấy cái kỹ xảo kỳ dâm, hơn nữa về mặt thăm dò cơ quan, không ai chuyên nghiệp hơn Bàn Sơn.

Hì hục một hồi, Chá Cô Tiếu lôi từ trong gùi ra một túi vải nhỏ, đi đến cửa mộ, mở miệng túi đặt xuống đất, rồi lùi lại vài bước, đưa tay phải lên miệng. "Lạc lạc lạc..." Một âm thanh cực quái dị từ miệng hắn truyền ra.

Sau đó Nam Vân Đình thấy cái túi vải bắt đầu phồng lên và nhúc

nhích theo âm thanh.

Không bao lâu, Nam Vân Đình nghe thấy tiếng tạp loạn, dường như có thứ gì đó bò ra từ miệng túi, bò lên cửa mộ rồi thẩm thấu vào các khe hở. "Nghĩa huynh, đây là cái gì?" Nam Vân Đình nghi hoặc.

Dường như trong nguyên tác Chá Cô Tiếu không lộ ra chiêu này. "Đây là một phương pháp ta nghiên cứu phát hiện hai năm gần đây, chuyên khắc chế cơ quan mộ thất, ta đặt tên là Quyệt Lăng Phá Quan Giáp." Chá Cô Tiếu dường như rất hài lòng với thứ này, vẻ vui mừng trên mặt không sao che giấu được.

Nam Vân Đình thấy vậy thầm cảm khái, Chá Cô Tiếu không hổ danh thiên tài, Tam Đinh Tứ Giáp thất truyền quá nửa mà hắn vẫn tự mày mò ra được một Giáp.

Điều này khiến Nam Vân Đình hoài nghi tương lai Tam Đinh Tứ Giáp có khi nào sẽ tái hiện thế gian?

Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Quyệt Lăng Phá Quan Giáp chuyên khắc cơ quan, chủ yếu là dùng loài côn trùng nhỏ không rõ tên ăn mòn, cắn phá, sau một hồi thao tác thì cơ quan trong mộ thất cơ bản thành đồ bỏ đi.

Nam Vân Đình thi thoảng nghe thấy tiếng lạo xạo, Chá Cô Tiếu nhắm mắt chờ đợi.

Không biết bao lâu sau, Chá Cô Tiếu lại phát ra âm thanh như trước, nhưng lần này tiếng "lạc lạc lạc" càng thêm sắc nhọn.

Khi âm thanh truyền vào, tiếng lạo xạo biến mất.

Chương 99

Túi vải từ trạng thái xẹp lép nhanh chóng phồng trở lại.

Chá Cô Tiếu tiến lên buộc chặt miệng túi, thu vào trong gùi. "Được rồi Vân Đình, có thể mở cửa." Nam Vân Đình gật đầu, vẫy tay với tộc nhân phía sau.

Nam Kim mấy người rảo bước tiến lên, hợp lực mở cửa.

Theo tiếng ầm ầm trầm đục, cửa mộ thất mở ra.

Nam Vân Đình ném đèn mộ vào.

Đèn vừa chạm đất, Nam Vân Đình liền thấy một màn vô cùng quỷ dị.

Sau cửa là mộ thất không sai, không tính là lớn, nhưng giữa mộ thất lại treo lơ lửng một cỗ quan quách, bị bốn sợi xích sắt nối bốn góc trần mộ kéo giữ giữa không trung.

Mộ thất huyền quan (quan tài treo), hiện tượng này không thường gặp nhưng không phải không có.

Cửu Châu lịch lai giảng giải lá rụng về cội.

Nhưng quan tài này không chạm đất.

Như lá rụng trôi ngang, không chạm đất thì lấy đâu ra cội?

Thời cổ đại, hành vi này tuyệt đại đa số người không thể dung thứ.

Hơn nữa... "Nghĩa huynh, huynh xem quan quách này, dường như có chút không đúng." Nam Vân Đình xách đèn mộ tiến lên, tỉ mỉ quan sát.

Quan quách rất lớn, thông thể đen kịt, tỏa ra mùi tanh hôi.

Chá Cô Tiếu rút một mũi tên từ túi của Lão Dương Nhân, đi đến bên quan quách, dùng đầu mũi tên rạch mạnh một đường. "Là quan quách chế tạo bằng vàng mềm (nhuyễn kim)." Nhìn vệt vàng kim lộ ra dưới vết rạch, Chá Cô Tiếu nói: "Hơn nữa, đã oxy hóa đến trình độ này, tuyệt đối không phải mấy trăm năm có thể hình thành." Nam Vân Đình nghe Chá Cô Tiếu phân tích cũng kinh ngạc.

Không phải vì quan quách làm bằng vàng mềm, mà vì mức độ oxy hóa không phải mấy trăm năm hình thành.

Vậy chẳng phải nói quan quách này đã có lịch sử hàng ngàn năm?

Gia Tĩnh hoàng đào trộm quan quách này từ mộ ai?

Hay là ngôi mộ này vốn không phải do Gia Tĩnh hoàng xây dựng?

Nếu là trường hợp một, tại sao Gia Tĩnh hoàng đào được quan quách lại không dùng cho mình mà treo ở ngoài này?

Nếu là trường hợp hai, vậy mọi chuyện liền thông suốt.

Gia Tĩnh hoàng trầm mê đan đạo, đạo pháp, không màng triều chính, vơ vét bảo dược, vốn đã khiến nhiều người bất mãn.

Nếu hắn dám đề xuất xây mộ thứ hai, nhất định sẽ bị quần thần phản đối, thậm chí gây binh biến.

Dù sao Đại Minh khi đó cũng chưa giàu đến mức cho Gia Tĩnh hoàng huy hoắc trong việc xây mộ. "Cho nên nói, trong quan tài vàng này mới là chân chủ của ngôi mộ, còn Gia Tĩnh hoàng là kẻ đến sau chiếm đoạt, đám Ngự lâm quân kia là do Gia Tĩnh hoàng đưa vào." Nam Vân Đình trong mắt linh quang lóe lên.

Thông rồi, mọi chuyện đều nghĩ thông rồi.

Đây thỏa thỏa là phiên bản Chu Mục Vương, Lỗ Thương Vương a, thật sự quá ly kỳ.

Chỉ không biết bên cạnh Gia Tĩnh hoàng có Thiết Diện Sinh hay không.

Nếu có thì thật sự thú vị.

Bất quá nghĩ đến cũng không khả năng.

Dù sao Gia Tĩnh hoàng nhìn thấu triệt, biết trường sinh, phục sinh là không thể, cho nên mới chọn con đường thành tựu Thi Tiên.

Nhưng nếu vậy, Gia Tĩnh hoàng chính mình trộm mộ người khác, khẳng định sẽ nghĩ đủ cách phòng ngừa mộ mình bị trộm lại, cho nên con đường phía sau định nhiên gian hiểm vô cùng.

Nghĩ đến điểm này, Nam Vân Đình cũng không tiếp tục chú ý đến quan tài vàng kia, cũng không có ý định cướp quan quách đem bán lấy tiền.

Tuy quan tài vàng này ở thời đại này đem ra ngoài bán khá được giá, nhưng người ta đã đủ thảm rồi, mộ bị trộm, Nam Vân Đình cũng không thể táng tận lương tâm để người ta phơi thây nơi hoang dã.

Dù sao Nam thị nhất tộc xuống mộ cũng có quy củ, chỉ lấy đại bộ phận đồ bồi táng, không mở quan tài, nếu không phải tình huống bắt buộc thì tộc nhân Nam thị sẽ không làm gì thi thể mộ chủ.

Lấy xong bảo vật thì an trí thi thể về nguyên trạng, dâng hương nến, quan quách và quan tài bên trong dù đáng giá cũng không được động, đây là điểm mấu chốt.

Còn người đến sau làm gì thì Nam Vân Đình không quản được.

Tóm lại trước khi rút lui, tộc nhân Nam thị sẽ giúp mộ chủ bố trí một trận pháp nhỏ và một phần cơ quan.

Thỏa thỏa hành vi của lão lục, ăn xong đá bát. "Đi thôi." Nam Vân Đình đi quanh quan quách một vòng, không nhìn ra manh mối gì liền

hô hào tộc nhân tiếp tục tiến lên.

Đoàn người đi qua cửa sau mộ thất.

Lại qua một đoạn mộ đạo dài ngoằng, phía trước xuất hiện ngã ba.

Trong mộ, nhất là mộ lớn, tình huống ngã ba rất thường gặp.

Nếu đơn độc chỉ có hai con đường, thì tất nhiên một là sinh lộ, một là tuyệt lộ.

Nam Vân Đình dừng bước, rút khẩu súng Đức hai mươi phát (Mauser C96) bên hông ra, nói với Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, chúng ta mỗi người một bên, căn cứ vào tiếng vang để phán đoán đường đi, thế nào?" Nghe âm thanh biện huyệt, kỹ năng này không phải của riêng ai, chỉ là căn cứ ngũ quan cá nhân và các yếu tố khác để xác định.

Ngũ quan Nam Vân Đình nhờ Hoán Long Kinh mà được cường hóa, tuy không thể so bì với Trần Ngọc Lâu nhưng cũng đạt đến trình độ người thường cả đời không với tới.

Chá Cô Tiếu thì kinh nghiệm đầy mình, ngũ quan phi bỉ tầm thường, có khi còn mạnh hơn đại đa số tộc nhân Nam thị.

Chá Cô Tiếu không từ chối, đứng vào vị trí bên phải, nhắm mắt chuẩn bị.

Nam Vân Đình đi sang trái, chĩa súng vào mộ đạo trước mặt, bóp cò.

Sau tiếng súng không lâu, hắn lại bóp cò bắn về phía bên phải.

Mộ đạo yên tĩnh trở lại.

Nam Vân Đình nhắm mắt lắng nghe sóng âm phản hồi.

Chá Cô Tiếu sau tiếng súng không lâu liền mở mắt, suy tính một lát rồi có đáp án. "Vân Đình, cửa bên phải mộ đạo dài, thông tin âm

thanh phản hồi cực nhỏ.

Bên đệ thế nào?" "Mộ đạo bên trái hẹp hòi, lại có vật cản trở, không tính là dài, âm thanh phản hồi rất nhanh nhưng suy yếu hơn nửa, tựa như lại chia ra đường rẽ." Nam Vân Đình nhìn cửa mộ đạo trước mặt, có chút không xác định nói.

Lại có đường rẽ, đây rốt cuộc là mộ hay mê cung.

Nam Vân Đình có chút không chắc chắn.

Trong mộ nhiều ngã rẽ, nếu chia nhau hành động ngược lại là lựa chọn tốt. "A Kim, ngươi dẫn năm người đi bên phải, chú ý an toàn." "Rõ." Nam Kim nhận lệnh, lập tức gọi năm người đi vào mộ đạo bên phải.

Nam Vân Đình và nhóm Chá Cô Tiếu đi vào bên trái.

Phương pháp tương tự, kết quả tương tự.

Chương 100

Đoàn người lại chia ra năm người, chia nhau hành động.

Lại đi tiếp, lại gặp ngã ba.

Nam Vân Đình lại chọn chia nhau hành động.

Đội ngũ từ đầu hai mươi mấy người, đến cuối cùng chỉ còn Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu.

Mà ở lần thứ tư dùng súng biện huyệt, Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu cũng tách ra, hắn một mình đi bên trái.

Cùng lúc đó, nhóm sáu người Nam Kim vây lại một chỗ, nắm chặt Long Vương đao, thuận theo mộ đạo bên phải tiến lên.

Không đi bao xa liền thấy một cửa mộ màu đỏ thẫm, cao hơn ba mét.

Bên trên có tấm biển đề một chữ "Mai" rất lớn, vô cùng bắt mắt. "Bộ trưởng, chúng ta mở cửa không?" Tộc nhân bên cạnh Nam Kim hỏi. "Mở, ta chuẩn bị trước một chút." Nam Kim gật đầu mạnh, bọn họ chia nhau hành động mục đích không phải chỉ để tham quan đơn giản.

Mộ cửa có thể mở, tự nhiên là phải mở.

Hồi lâu, Nam Kim cùng mấy người đẩy cửa mộ, tên bắn lửa bay trong tưởng tượng không xuất hiện, thay vào đó là sự yên tĩnh dị thường.

Xách đèn mộ, sáu người thận trọng tiến vào mộ thất chữ "Mai" này.

Vừa bước vào, nhóm Nam Kim đã bị chấn kinh.

Mộ thất này không hề bừa bộn như những nơi họ từng thấy, ngược lại chỉnh tề như có người ở.

Giữa mộ thất có một cái đài án, có ghế dựa, còn có mấy giá sách.

Trên đài án bày biện văn phòng tứ bảo, trên ghế có một bức tượng dũng, hình dáng người trẻ tuổi, đoan tọa trên ghế, cúi người như đang ngủ.

Trên giá sách xung quanh chất đầy sách vở, tạo hình y hệt một cái thư phòng.

Mấy người dò xét từ phía một hồi không phát hiện dị dạng, trái tim đang treo lên cũng hạ xuống.

Nam Kim vừa định cho người đi báo Nam Vân Đình thì phát hiện cửa mộ sau lưng không biết đóng lại từ lúc nào.

Hơn nữa lư hương trên đài án lại bắt đầu tỏa ra từng làn khói thơm. "Không ổn!!" Nam Kim thầm kêu một tiếng, xách Long Vương đao chém về phía tượng dũng kia.

Ngay lúc hắn sắp đắc thủ, bức tượng vốn đang yên tĩnh đột nhiên ngẩng đầu lên. "Keng" một tiếng.

Nhát đao bị đỡ lại, Nam Kim trong lòng càng cảm thấy bất ổn.

Bên kia, nhóm năm người Nam Thủy theo mộ đạo đi đến cuối cùng, cũng thấy cánh cửa lớn kiểu dáng tương tự.

Trên biển là chữ "Lan" to tướng, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

Mở cửa mộ, Nam Thủy xách đèn mộ dẫn đầu đi vào.

Khác với mộ thất chữ Mai, mộ thất chữ Lan không có giá sách, trên tường treo đầy tranh chữ lớn nhỏ, nhìn không kịp mắt.

Những bức tranh chữ này nếu đem ra ngoài, một bức cũng đủ cho một nhà ăn uống cả đời không lo.

Nhưng Nam Thủy hiện tại không nghĩ đến cái đó.

Hắn nhìn tượng dũng trên cao đài giữa mộ thất.

Tượng dũng này ngồi trên bồ đoàn, hai tay đặt trên đùi, ngẩng đầu làm dáng quan sát, tổng thể sống động như người thật, nhìn không ra tì vết.

Đợi Nam Thủy đến gần định sờ thử xem sao, tượng dũng này ngay lập tức ngửa ra sau, bàn tay to bằng đất nung đẩy về phía vai Nam Thủy.

Nam Thủy thấy vậy trực tiếp vận Du Long Bộ lùi xa, Long Vương đao xuất vỏ, hét lớn với các tộc nhân đang tra xét: "Cảnh giới!!" Đệ tam mộ thất, mộ thất chữ Trúc.

Mộ thất này có một hàng giá binh khí, trên không có đao thương kích, búa rìu đinh ba, chỉ có kiếm, rất nhiều kiếm.

Thời cổ đại, kiếm không chỉ được dùng làm vũ khí giết người mà còn được coi như vật trang trí.

Trong mộ thất chữ Trúc này cũng có kiếm.

Bất kể là dài, ngắn, trung bình, bốn mặt, sáu mặt, tám mặt, có vỏ hay không vỏ, cơ bản đều có đủ cả.

Ngay chính giữa mộ thất, một pho dũng tượng đứng tựa vào kiếm, tay trái đặt ngang, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, chỉ về hướng cửa mộ.

Chá Cô Tiếu vừa mới bước vào liền nhìn thấy pho tượng này.

Do dũng tượng được làm quá sống động, gia công tinh xảo, nên dù Chá Cô Tiếu đã xuống không ít ngôi mộ, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu dáng này.

Tuy nhiên, Chá Cô Tiếu có tính cảnh giác cực cao, hiểu rõ đạo lý

trong mộ huyệt luôn ẩn chứa nguy cơ trùng trùng, nên hắn luôn giữ thêm một tâm nhãn, không đi quá sâu vào trong mộ thất, sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

Nhưng Chá Cô Tiếu làm sao cũng không ngờ tới, hắn vừa mới bước vào, cửa mộ thất đã lặng lẽ đóng sập lại.

Sau khi phát hiện ra điều này, Chá Cô Tiếu lập tức rút hai khẩu súng Mauser C96 ra, bắn liền hai phát vào pho tượng tựa kiếm kia.

Động tác của hắn nhanh như sấm sét, đối thủ bình thường căn bản sẽ không có cơ hội phản ứng, nhưng pho tượng này lại lập tức di chuyển né tránh ngay sau khi Chá Cô Tiếu hành động. ... "Cúc... không ngoài dự đoán, ba cái trước chính là Mai, Lan, Trúc, chỉ là không biết trong mộ thất này rốt cuộc có thứ gì." Nam Vân Đình đứng bên ngoài mộ thất chữ Cúc, không lập tức đi vào mà nhìn tấm biển lắc đầu.

Hắn đi một mạch tới đây, dựa vào thuật Biện huyệt thăm dò nhiều lần, lần nào cũng ra kết quả giống nhau: hai ngả rẽ, bên trái trống trải không biết nông sâu, bên phải có một mộ thất.

Bốn ngả rẽ đã gặp đều như vậy.

Nam Vân Đình thầm nghĩ, đằng nào cũng cùng một kết quả, chi bằng vào mộ thất xem thử rốt cuộc có gì.

Nếu có nguy hiểm, hắn cũng tiện đường đi chi viện cho những người khác.

Ôm suy nghĩ đó, Nam Vân Đình đẩy cánh cửa đá đỏ thẫm ra.

Cửa mộ bị đẩy ra rất dễ dàng, điều này khiến Nam Vân Đình cảm thấy khá kinh ngạc, nhưng hắn vẫn xách đèn mộ đi vào.

Dưới ánh sáng đèn mộ, Nam Vân Đình nhìn rõ cấu tạo và tình trạng trong mộ thất chữ Cúc.

Một pho dũng tượng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn chính giữa mộ thất, trên bàn trước mặt đặt một cây cổ cầm.

Tuy niên đại đã lâu, nhưng cây đàn này dường như được gia công và chất lượng đều rất tốt, không hề xuất hiện dấu hiệu mài mòn.

Pho tượng này cúi người nghiêng tai, làm động tác gảy đàn lắng nghe âm thanh.

Bên cạnh bàn đặt một chiếc lư hương không nhỏ, thỏa thỏa phong thái phòng đàn của các công tử ca thời xưa.

Phía sau dũng tượng có một giá để đồ, trên đó hoặc đặt nằm hoặc dựa nghiêng vài cây cổ cầm.

Nhìn niên đại, hẳn là do chủ nhân đầu tiên của mộ huyệt bố trí. "Chậc, cũng thật nhã hứng." Nhìn bộ dạng say sưa gảy đàn của dũng tượng, Nam Vân Đình tắc lưỡi khen lạ.

Đợi đến khi hắn quay đầu chuẩn bị lui ra, cửa mộ đã bị đóng lại, đồng thời trong lư hương tự nhiên có đàn hương cháy lên, khói hương lượn lờ tràn ngập cả mộ thất.

Chương 101

Nam Vân Đình thấy vậy cũng không vội, ánh mắt lại rơi vào trên đầu pho tượng. "Đã tỉnh rồi thì đừng tiếp tục giả vờ nữa.

Là la hay là ngựa, đánh qua mới biết." Nam Vân Đình rút Long Vương Đao ra, nhìn chằm chằm pho tượng gảy đàn.

Dường như nghe hiểu lời Nam Vân Đình, đầu của pho tượng gảy đàn hơi ngẩng lên, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ không định giao thủ với Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình thấy cảnh này cũng lấy làm lạ.

Từ động tác vừa rồi, có vẻ như nó có khả năng tư duy.

Phải nói rằng, một pho tượng làm từ dược liệu không tên lại sinh ra trí tuệ và cảm xúc, giống hệt người thật, điều này đủ để khiến Nam Vân Đình cảm thấy mới mẻ. "Nơi này là đất Phá Phối Hoang Lương, huyệt này là huyệt Phong Thủy Vặn Loạn.

Nghĩ lại thì ngươi cũng là hưởng sái hào quang của Gia Tĩnh hoàng đế, mượn phong thủy vặn loạn này cùng âm sát chi khí gia tăng từng ngày mà sinh ra linh trí phải không?" Nam Vân Đình cũng không quan tâm dũng tượng có nghe hiểu hay không, cứ tự mình mở miệng nói. "Hiện nay long mạch đoạn tuyệt, linh khí hiếm hoi, ngươi tuy có thể sinh ra linh trí nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Nếu mục đích của Gia Tĩnh hoàng đạt thành, hoặc bọn ta phá hỏng việc tốt của hắn, ngươi sẽ lại trở thành cục đá ban đầu.

Ta nói đúng không?" Dũng tượng nghe Nam Vân Đình tự hỏi tự trả lời, rốt cuộc không thể tiếp tục giả chết.

Hai tay rời khỏi cổ cầm, kèm theo một tràng tiếng lách cách, dũng

tượng trực tiếp đứng dậy.

Đôi mắt đá tử khí trầm trầm nhìn chằm chằm Nam Vân Đình.

Từ đôi mắt đá này không nhìn ra được gì, nhưng Nam Vân Đình lại mẫn cảm nhận thấy cảm xúc của nó.

Vạn sự vạn vật, chỉ cần hậu thiên đản sinh linh trí, không ai không phải là con cưng của ông trời.

Cho dù bản chất chỉ là một pho tượng, nhưng đã sinh ra linh trí, làm sao cam tâm biến lại thành vật chết?

Cho nên, bất kể thế nào, nó đều phải ngăn cản Nam Vân Đình, khiến hắn không thể tiếp tục thám hiểm trong mộ. "Đợi đã." Thấy dũng tượng đứng dậy, bày ra tư thế muốn động thủ, Nam Vân Đình cảm thấy thú vị.

Hắn vốn chỉ định thử một chút, không ngờ pho tượng này thật sự có thể nghe hiểu.

Đã nghe hiểu thì sự tình đơn giản hơn nhiều.

Thấy động tác của dũng tượng đình trệ, Nam Vân Đình mở miệng nói: "Có lẽ, chúng ta có thể đàm đạo một chút.

Ngươi cũng không muốn bản thân lần nữa biến thành một cục đá vô tri chứ?" Ở một bên khác, mộ thất chữ Trúc.

Chá Cô Tiếu tay cầm hai khẩu súng Mauser, vừa công kích ngăn trở dũng tượng, vừa né tránh đòn tấn công của nó.

Dũng tượng không biết kiếm pháp gì cao siêu, nhưng thắng ở chỗ mỗi đòn tấn công đều thế mạnh lực trầm, nhanh như sấm đánh, cộng thêm thanh bảo kiếm sắc bén, Chá Cô Tiếu buộc phải tạm tránh mũi nhọn.

Dũng tượng cầm bảo kiếm, hoặc chém, hoặc đâm, hoặc gạt,

không có nửa điểm chương pháp, nhưng lại khiến Chá Cô Tiếu vô cùng đau đầu.

Đạn hắn bắn ra đối với dũng tượng mà nói căn bản không tạo thành thương tổn gì đáng kể, chỉ có thể có tác dụng ngăn chặn tạm thời.

Trong lúc né tránh, Chá Cô Tiếu cũng suy nghĩ một vấn đề: Sau khi bắn hết đạn thì phải làm sao?

Nếu cận chiến triền đấu, Chá Cô Tiếu cũng không ngán dũng tượng này.

Nếu thật sự để hắn tìm được sơ hở, trực tiếp thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, đầu của dũng tượng này cũng sẽ bị hắn bẻ xuống.

Nhưng điều đó cần dũng tượng lộ ra sơ hở mới được.

Nghĩ đến đây, Chá Cô Tiếu cũng bắt đầu đau đầu.

Nếu có người phối hợp với hắn thì dễ xử lý, nhưng quan trọng là hiện tại hắn chỉ có một mình, dũng tượng cũng chỉ nhắm vào một mình hắn mà đánh.

Lại một lần nữa né tránh cú đâm của dũng tượng, Chá Cô Tiếu đang định thừa cơ áp sát tấn công bất ngờ thì dũng tượng lại nhanh chóng lùi về phía sau, bảo kiếm trong tay cũng hạ xuống.

Một màn này thực sự khiến Chá Cô Tiếu không hiểu nổi.

Nhưng rất nhanh, hắn liền nhìn thấy cửa lớn mộ thất đã mở ra.

Chá Cô Tiếu thấy cửa mộ mở, nghĩ là Nam Vân Đình phát hiện tình huống không đúng nên quay lại, nhưng không ngờ người bước vào lại không phải Nam Vân Đình.

Dưới ánh đèn mộ, Chá Cô Tiếu thấy ngay khi cửa mở, một dũng tượng y hệt dũng tượng tựa kiếm đi vào. "Hỏng rồi." Chá Cô Tiếu

thấy dũng tượng kia thì trong lòng trầm xuống.

Theo sự hiểu biết của hắn về mộ thất chữ Trúc, dũng tượng mỗi phòng chỉ có một, vậy mà dũng tượng phòng khác lại chạy sang đây, chẳng lẽ ba đội kia đã xảy ra chuyện?

Chá Cô Tiếu não bộ vận chuyển phi tốc.

Vân Đình thì chắc chắn không sao, liệu có phải Lão Dương Nhân bọn họ xảy ra chuyện gì không?

Càng nghĩ Chá Cô Tiếu càng gấp, muốn thoát thân ra ngoài kiểm tra tình hình các đội khác, nhưng chưa đợi hắn hành động, đã thấy Nam Vân Đình đi theo sau lưng dũng tượng kia bước vào.

Nam Vân Đình đi vào, nhìn thấy Chá Cô Tiếu liền mở miệng chào hỏi: "Nghĩa huynh, huynh vẫn ổn chứ?" Chá Cô Tiếu bị một câu hỏi của hắn làm cho im lặng, nhìn dũng tượng đi vào và dũng tượng tựa kiếm đã yên tĩnh lại, hắn rất nghi hoặc.

Là ai đầu hàng địch vậy?

Nam Vân Đình dường như cũng biết suy nghĩ của Chá Cô Tiếu, mở miệng nói: "Nghĩa huynh chớ vội, trước tiên cùng đệ đi sang hai mộ thất khác, chúng ta vừa đi vừa nói." "Được." Chá Cô Tiếu gật đầu đáp một tiếng.

Sau đó hai người dẫn theo hai pho dũng tượng đi về phía hai mộ thất còn lại.

Trên đường đi, Chá Cô Tiếu nghe Nam Vân Đình kể lại, càng nghe càng kinh hãi. "Vân Đình, ý đệ là dũng tượng này sinh ra linh trí, và đã đạt thành hiệp nghị với đệ?" Chá Cô Tiếu có chút không dám xác định hỏi lại.

Người và tượng đá đạt thành hiệp nghị, nghe thế nào cũng thấy ly kỳ. "Những dũng tượng này được điêu khắc để dùng cho việc bồi

táng, nơi này phong thủy vặn loạn, sau đó Gia Tĩnh hoàng đế mượn nơi này trùng sinh, bọn chúng cũng từ đó được hưởng lợi ích, sinh ra linh trí.

Mục đích chuyến đi này của chúng ta chắc chắn là muốn đối đầu với Gia Tĩnh hoàng đế, nếu thành công, cục diện phong thủy nơi này sẽ lại bị phá hoại, âm sát chi khí cũng sẽ tiêu tán.

Bọn chúng không muốn biến lại thành vật chết ban đầu, cho nên chỉ có thể ra tay ngăn chặn chúng ta." Nam Vân Đình bất đắc dĩ nhún vai.

Dũng tượng đao thương bất nhập, tấn công vừa nhanh vừa hiểm, Nam Vân Đình nếu muốn giải quyết đối phương cũng cần tốn không ít công phu. "Vậy Vân Đình làm thế nào thuyết phục được dũng tượng này?" Chá Cô Tiếu nghe mà tấm tắc lạ kỳ, lại nghĩ đến một vấn đề khác. "Đơn giản, đệ chỉ nói sau chuyến đi này, tại bên ngoài tộc địa của gia tộc, sẽ xây cho chúng một ngôi miếu, tộc nhân Nam thị cung phụng chúng, dùng khí vận gia tộc nuôi dưỡng chúng, đổi lại chúng cũng phải bảo hộ tộc nhân Nam thị." Nam Vân Đình đáp.

Chá Cô Tiếu nghe Nam Vân Đình nói vậy, khóe miệng khẽ giật giật.

Tay không bắt sói, đúng là chỉ có đệ.

Không chỉ giải quyết được một rắc rối lớn mà còn thuận tiện kiếm cho mình mấy bảo vệ trông coi tộc địa.

Hai người dẫn theo dũng tượng đi từng mộ thất, lần lượt giải phóng Nam Thủy, Lão Dương Nhân, Nam Kim...

Bốn pho dũng tượng cũng tụ họp lại một chỗ.

Đám người Nam Kim tuy không diệt được dũng tượng nhưng cũng không bị thương, phối hợp với nhau áp chế tốt, nhưng vì dũng

tượng quá đặc thù, thủ đoạn tầm thường căn bản không thương tổn được chúng.

Nam Vân Đình đứng trong mộ đạo, mở miệng nói với Nam Kim: "A Kim, đi gọi người, khiêng hết đồ trong bốn gian mộ thất này ra ngoài." Lúc Nam Vân Đình dẫn bốn dũng tượng ra, hắn đã thuận đường đi một vòng quanh mộ đạo, trong lòng cũng có kết luận.

Đó là bốn mộ thất Mai, Lan, Trúc, Cúc mỗi cái chiếm một phương vị, vây thành một vòng tròn lớn.

Chương 102

Cửa vào chủ mộ thất Nam Vân Đình cũng chưa vội tìm, trước tiên đem bốn pho dũng tượng và đống cổ cầm kia tìm chỗ an trí tạm thời mới là chính sự.

Nam Vân Đình lần này một chút cũng không khách khí, tất cả vật dụng trong mộ thất đều cho người mang ra khỏi mộ, thậm chí tấm biển cũng không tha.

Bận rộn một hồi, thời gian đã đến chập tối.

Bốn pho dũng tượng đứng ở một bên doanh trại, yên tĩnh lạ thường, mọi người nghỉ ngơi trong doanh trại thỉnh thoảng liếc nhìn, trong lòng bội phần hiếu kỳ. "Chá Cô Tiếu, các huynh ở dưới đó đã xảy ra chuyện gì, sao lại mang bốn cái tượng đá lên đây?" Hồng Cô Nương mở miệng hỏi.

Nàng không biết tình hình bên dưới, cũng không biết chuyện Nam Vân Đình lừa gạt dũng tượng.

Sau khi Nam Vân Đình và mọi người xuống mộ không lâu, nàng liền không ngồi yên được, bất đắc dĩ chỉ đành dẫn theo mấy người Nam gia ra ngoài đi săn.

Nhưng sau khi trở về, phát hiện một bên doanh trại có bốn pho dũng tượng sống động như thật, bèn hỏi Chá Cô Tiếu. "Ách..." Chá Cô Tiếu thật sự không biết nói thế nào.

Ngược lại Nam Vân Đình ở bên cạnh lên tiếng: "Cũng không có gì, những dũng tượng đó cư trú ở nơi này hơn ngàn năm, đã có linh tính.

Lần này xuống mộ không tìm thấy đường vào chủ mộ thất, đành phải mang bọn chúng lên, cũng coi như là thu hoạch." Đồ mà nhóm

Nam Vân Đình mang từ trong mộ ra không ít, nhưng kiểm tra một chút mới phát hiện, sách thì giấy trắng, tranh thì là tranh lâm mô (chép lại), còn có đàn và kiếm, ngoại trừ niên đại cửu viễn, bảo tồn hoàn hảo ra thì cơ bản không có điểm sáng giá trị nào.

Phổ thông đến mức không chịu được.

Đương nhiên, đàn và kiếm trên tay dũng tượng vẫn rất tốt, nhưng Nam Vân Đình cũng không muốn mạo hiểm bị chúng nó đập cho một trận để cướp lấy.

Cho nên thu hoạch lớn nhất lần này của nhóm Nam Vân Đình chính là bốn pho dũng tượng và mấy cái lư hương kia.

Hành vi này khiến Nam Vân Đình cảm thấy vô cùng cạn lời.

Hóa ra mộ chủ bày ra trận thế lớn như vậy là để lòe người, đốt báo thay vàng mã lừa gạt quỷ sao?

Nói thế cũng đúng mà cũng không đúng, nói không chừng là sau khi làm xong cái mộ lớn như vậy thì ngân sách cạn kiệt cũng nên, dù sao quan tài treo lơ lửng kia cũng là làm bằng vàng ròng.

Đồ trong bốn mộ thất kia thuần túy là để lừa mộ tặc.

Tuy nhiên, mộ thất treo quan tài và bốn mộ thất Mai Lan Trúc Cúc tạo thành một hình vòng cung.

Diện tích bao vây ở giữa rất lớn.

Vậy có phải mộ thất thật sự nằm chính giữa vòng vây này không?

Ý nghĩ này tuy chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng Nam Vân Đình càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nhưng tự mình suy đoán chung quy cũng chỉ là suy đoán, dứt khoát, Nam Vân Đình trực tiếp làm bóng đèn, đem suy nghĩ của mình nói với Chá Cô Tiếu đang cùng Hồng Cô Nương nhóm lửa nấu canh

thịt.

Chá Cô Tiếu nghe vậy lắc đầu: "Vân Đình, tuy lời đệ nói không phải không có lý, nhưng muốn xây dựng mộ huyệt không phải chuyện đơn giản.

Nếu trung tâm vòng tròn này bị đào rỗng tạo mộ thất, thì khoan nói cái khác, âm sát chi khí không ngừng thẩm thấu từ trong mộ ra cũng đủ khiến nơi này cỏ cây không mọc nổi." Lời này cũng có lý.

Dù sao mấy cái cây cổ thụ xiêu vẹo trên đầu núi chính là bằng chứng tốt nhất.

Thế nhưng, chủ mộ không ở trung tâm, vậy thì sẽ ở đâu? "Như vậy thì có chút không hợp lý, chủ mộ không nằm trong vòng tròn, chẳng lẽ lại nằm ngoài vòng mộ đạo sao?" Nam Vân Đình cũng bất đắc dĩ.

Phong thủy nơi này quả thực quỷ dị: Phong là âm phong, Thủy là trọng thủy, mạch nước ngầm phân bố cực độ không đều, ai đến cũng khó xoay sở.

Nhưng lời Chá Cô Tiếu nói xác thực có lý.

Chủ mộ âm sát cực độ, dù chôn sâu dưới đất mấy chục mét thì khu rừng rậm này cũng không thể không chịu chút ảnh hưởng nào.

Mà nữ chủ nhân ban đầu xây dựng một mộ đạo hình vòng cung, làm ra năm cái mộ thất là để làm gì?

Nam Vân Đình không tin bà ta làm vậy chỉ để mê hoặc mộ tặc.

Nếu vậy thì bà ta cứ việc làm một cái Ông thành hoặc cơ quan tuyệt hộ gì đó là được, ví dụ như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đến lúc đó ngọc đá cùng tan, người ngoài nhìn vào tưởng mộ đã hủy, sẽ không ai đến quấy rầy nữa.

Nhưng hiện tại nguyên mộ chủ làm ra một bộ này, thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Dù sao ngoại trừ mấy cái cơ quan cung nỏ, rồng lửa trong mộ đạo, những thứ còn lại đều bình bình vô kỳ.

Ngay cả dũng tượng, trước khi Gia Tĩnh hoàng đến cũng chỉ là vật chết.

Nam Vân Đình nghĩ tới mấy quyển sách không chữ, tranh lâm mô. "Sẽ không phải mộ chủ làm ra đống đồ này là để giả nghèo chứ?" Nam Vân Đình mí mắt giật giật.

Điều này có lẽ là sự thật, nếu không mộ chủ làm ra đống đồ này không thể nào là do thiếu tiền được.

Không thể nào, chỉ riêng quan tài bằng vàng ròng đã chứng tỏ nguyên mộ chủ không cần làm vậy. "Có lẽ trong mấy cái mộ thất đó có manh mối gì cũng không chừng." Ôm ý nghĩ như vậy, Nam Vân Đình ăn một bát canh thịt nóng hổi, dùng lương khô lấp đầy bụng, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhắm mắt tĩnh dưỡng vài canh giờ, qua một đêm chỉnh đốn, Nam Vân Đình cảm thấy thần thanh khí sảng, toàn thân thư thái.

Nhóm người Nam Kim cũng đều nghỉ ngơi xong, khôi phục thể lực và tinh lực.

Vì chưa có manh mối gì về ngôi mộ này, sau khi ăn chút đồ, nhóm Nam Vân Đình lại lần nữa theo đường hầm xuống mộ.

Trong bốn mộ thất Mai Lan Trúc Cúc, họ tìm kiếm một hồi lâu nhưng vẫn không phát hiện dấu vết thông đạo.

Thậm chí gạch lát nền mộ thất đều bị tộc nhân Nam thị cạy lên từng viên nhưng vẫn không phát hiện nửa điểm dị thường.

Cả bốn mộ thất đều như vậy.

Điều này khiến Nam Vân Đình buộc phải đặt ánh mắt vào mộ thất có quan tài vàng treo lơ lửng. "Cộc cộc cộc..." Nam Vân Đình cầm Long Vương Đao, dùng cán dao gõ vào bốn mặt tường mộ thất, phát ra từng trận âm thanh trầm đục.

Tộc nhân Nam thị và Chá Cô Tiếu đều không lên tiếng, sợ ảnh hưởng đến Nam Vân Đình. "Cộc cộc." Khi Nam Vân Đình gõ đến một bên tường, tiếng gõ phát sinh biến hóa.

Biến hóa này cực kỳ nhỏ, người bình thường nghe không ra, nhưng Nam Vân Đình lại mẫn cảm bắt được sự thay đổi vi diệu đó. "A Kim, dỡ bức tường này cho ta." Nam Vân Đình chỉ vào bức tường đó nói với Nam Kim, trong lòng thầm tính toán phương vị: chính Nam, tương ứng hướng Tam Dương Sơn.

Tuy đã tìm ra chút khác biệt, Nam Vân Đình vẫn không ngừng tham tra, tiếp tục dùng cán dao gõ tường, liên tiếp tìm ra tám vị trí khác biệt, tiếng vọng lại cũng khác nhau.

Gõ xong tường, Nam Vân Đình lại bắt đầu động thủ với gạch nền, vẫn chọn cách gõ nghe tiếng vọng để tìm manh mối.

Nam Kim và mọi người đã bắt đầu động thủ.

Gạch mộ trên tường rất dày nặng, Nam Kim bọn họ dù thi triển Long Trảo Thủ cũng tốn không ít sức lực mới rút được ra.

Hồi lâu sau... "Tộc trưởng, bên này có đồ!" Tiếng Nam Thủy truyền đến từ một bên.

Nam Vân Đình quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn mộ có thể thấy, bức tường Nam Kim đang đối mặt sau khi gỡ gạch ra có một ô vuông, trong ô vuông có một cái cần gạt. "Các ngươi lui ra khỏi mộ thất, ra ngoài mộ đạo đợi." Nam Vân Đình quan sát cần gạt một hồi rồi nói

với mọi người.

Cần gạt này không biết dùng làm gì, có thể là mở lối vào mộ đạo, cũng có thể là cơ quan mê hoặc, hoặc bẫy rập.

Tóm lại, để an toàn, cho tộc nhân lui ra là tốt nhất.

Chương 103

Tuy nhiên, Chá Cô Tiếu sau khi bảo Lão Dương Nhân lui ra thì lại chọn ở lại.

Dù sao lần này là hắn mời Nam Vân Đình đến, có rủi ro hắn cũng không thể để Nam Vân Đình gánh vác một mình.

Nam Vân Đình thấy Chá Cô Tiếu như vậy cũng cười một cái, không nói gì thêm.

Đợi tộc nhân lui ra hết, đứng trong mộ đạo nhìn vào, Nam Vân Đình kéo cần gạt xuống. "Ầm ầm ầm..." Ngay khoảnh khắc cần gạt bị kéo xuống, mọi người nghe thấy một trận tiếng ầm ầm.

Đám người Hồng Cô Nương ở doanh trại bên trên cũng cảm thấy mặt đất chấn động.

Nam Khai và Hồng Cô Nương lập tức nghĩ đến nhóm người dưới mộ. "Chắc là dưới mộ xảy ra chuyện, không được, tôi không thể ngồi đây chờ." Hồng Cô Nương tính tình nóng nảy, việc này lại liên quan đến Chá Cô Tiếu, nàng thực sự không cách nào bình tĩnh.

Không đợi Nam Khai mở miệng, nàng chạy nhanh vài bước, nắm lấy dây xích sắt do tộc nhân Nam gia để lại, nhảy xuống đường hầm. "Bộ trưởng, chúng ta cũng xuống đi." Tộc nhân bên cạnh Nam Khai cũng biết bên dưới xảy ra chuyện, nhưng không biết cụ thể thế nào.

Nam Khai là người hiểu chuyện.

Họ là Bộ Vận Tải, năng lực không bằng Bộ 2, bản lĩnh xuống đấu (trộm mộ) có nhưng không bằng Bộ 2, Bộ 3.

Cho nên Nam Khai cũng không muốn dẫn bộ viên xuống thêm phiền phức, nhưng trong lòng thực sự lo lắng, bèn nói: "Các cậu cứ ở

đây đừng động, chuẩn bị sẵn sàng chi viện, tôi xuống thăm dò tình hình rồi tính tiếp." Chấn động chỉ kéo dài một lúc ngắn.

Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu sau tiếng ầm ầm liền nghe thấy tiếng xích sắt trượt "loảng xoảng".

Nam Vân Đình cảm thấy mặt đất có xu thế hạ xuống, vội vàng đưa tay đẩy cần gạt về vị trí cũ.

Trong lòng đã có tính toán. "Hóa ra là thế, quả là thủ đoạn hay." Mộ thất treo quan tài này không chỉ đơn giản là một mộ thất.

Từ chấn động vừa rồi cùng tiếng xích sắt hoạt động và trạng thái mặt đất hạ thấp, Nam Vân Đình xác định đây là một bản thang nâng hạ cổ xưa, hay nói cách khác là phòng thang máy.

Sau khi cần gạt quy vị, mộ thất cũng trở lại trạng thái trước đó.

Quan tài vàng treo trong mộ thất bị giật lên giật xuống trở nên không ổn định, lắc lư trái phải như nôi trẻ em. "Chá Cô Tiếu!!!" Nam Vân Đình vừa định chia sẻ phát hiện của mình cho Chá Cô Tiếu thì từ hướng đường hầm truyền đến tiếng Hồng Cô Nương.

Nam Vân Đình khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo chút hương vị trêu chọc nói với Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, xem ra nghĩa tẩu rất quan tâm huynh mà." Chá Cô Tiếu đối với lời trêu chọc của Nam Vân Đình không đáp lại, quay đầu nhìn về hướng đường hầm, đôi mắt tràn đầy ôn nhu.

Trong mắt những kẻ chưa từng tiếp xúc, Chá Cô Tiếu là kẻ giết người không chớp mắt, dưới họng súng Mauser không biết bao nhiêu vong hồn.

Nhưng người chết trong tay hắn đa phần là kẻ vi phú bất nhân, ức hiếp dân lành, nói là thế thiên hành đạo thì hơi quá, nhưng Chá Cô Tiếu xác thực thật tâm đòi lại công đạo cho người bị áp bức.

Giết không biết bao nhiêu người nên mang tiếng ác là "Diêm Vương sống", nhưng nếu thật sự tiếp xúc, trừ phi Chá Cô Tiếu vừa gặp đã bắn chết ngươi, nếu không theo thời gian sẽ thấy con người này cũng không tệ.

Hồng Cô Nương xuống đường hầm, đứng trong mộ đạo nhìn thấy Chá Cô Tiếu đứng trong mộ thất cách đó không xa, trái tim đang treo lên mới hạ xuống.

Nam Vân Đình lẳng lặng lùi lại vài bước, đi đến bên cạnh mấy người Nam Kim, nhường không gian cho hai người họ, bản thân thì suy tư về cơ quan thăng hàng của mộ thất. "Hoắc hoắc hoắc, Tộc trưởng, nhìn kìa, mau nhìn kìa." Đang lúc Nam Vân Đình cúi đầu trầm tư, Nam Kim bên cạnh đột nhiên phản ứng thái quá, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Đợi Nam Vân Đình ngẩng đầu lên, liền thấy Hồng Cô Nương trực tiếp lao vào... làm cho Chá Cô Tiếu choáng váng.

Đa số tộc nhân Nam thị đã lập gia đình, nhưng những người chưa thành niên như Nam Dương thì là lần đầu thấy cảnh này.

Tuy nhiên, cân nhắc đến việc nơi này đông người, hai người họ cũng không làm hành động gì quá phận, chỉ là ôm ấp nâng cao...

Nam Dương mấy đứa nhỏ tuổi mắt trừng lớn như chuông đồng, chuyện kích thích thế này chúng mới thấy lần đầu.

Nam Vân Đình nhìn hai người kia thân mật coi như chốn không người cũng bất đắc dĩ đỡ trán.

Cái này mà đặt vào thời kỳ đặc thù mấy chục năm sau, hành vi của hai người này có thể bị bắt đi xử bắn vì tội hủ hóa.

Lại vài phút trôi qua. "Nghĩa huynh, đệ vừa nghĩ lại, cơ quan thăng hàng mộ thất này tuy kỳ lạ, phía dưới có khả năng liên kết với mộ đạo

thông tới mộ thất thật sự.

Bất quá, nếu mộ đạo bên dưới tồn tại thì đã bỏ không mấy trăm năm, e rằng dưỡng khí không nhiều, cho nên đệ chuẩn bị xuống trước thám thính tình hình." Nam Vân Đình mở miệng nói. "Đợi đệ thám thính rõ ràng, chúng ta sẽ tính tiếp." "Vân Đình, đã như vậy thì ta và đệ cùng xuống, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Chá Cô Tiếu nói.

Nam Vân Đình thật sự không biết từ chối thế nào, cuối cùng đồng ý đề nghị của Chá Cô Tiếu.

Phải nói rằng Chá Cô Tiếu thực sự rất nghĩa khí.

Để tránh những tình huống không cần thiết, Nam Vân Đình lấy ra khẩu trang đặc chế, đưa cho Chá Cô Tiếu một cái, mỗi người đeo một cái.

Trong lớp lót khẩu trang có hương dược đặc chế của Hoa Linh, để tránh việc bên dưới âm khí quá nồng khiến hai người trúng độc.

Đợi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Nam Vân Đình lần nữa kéo cần gạt cơ quan mộ thất xuống.

Cùng với tiếng xích sắt loảng xoảng và tiếng ầm ầm, Hồng Cô Nương và các tộc nhân Nam thị chỉ thấy mộ thất đang từ từ hạ xuống, thân ảnh hai người cũng dần dần biến mất.

Một khắc sau, mộ thất cuối cùng cũng ngừng rơi, xuất hiện trước mặt Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu không phải là mộ đạo như họ tưởng tượng, mà là một không gian liên kết với mộ thất họ đang đứng, tạo thành một mộ thất rộng lớn hơn.

Nam Vân Đình có chút buồn bực nhưng không nói gì.

Quan tài vàng treo giữa mộ thất do dừng lại đột ngột nên bắt đầu lắc lư dữ dội.

Quan tài lắc lư khiến những sợi xích sắt niên đại cửu viễn phát ra tiếng cọt kẹt quá tải.

Kèm theo tiếng cọt kẹt, "Phanh!" - một sợi xích sắt đột nhiên đứt, văng về phía hai người.

Nam Vân Đình rút Long Vương Đao, đang định chém đứt sợi xích thì Chá Cô Tiếu đã rút hai khẩu Mauser, nhắm vào sợi xích bóp cò liên tục. "Đoàng đoàng đoàng..." Một tràng tiếng súng vang lên, xích sắt tiếp xúc với đạn lập tức bị bắn nát.

Và đây chỉ là bắt đầu.

Sợi xích đầu tiên đứt, trọng lượng quan tài không thể phân bố đều, ba sợi xích còn lại cũng lần lượt đứt đoạn.

Quan tài làm bằng vàng ròng rơi thẳng xuống đất, một góc do tiếp xúc trực tiếp với mặt đất nên bị móp thành góc bằng.

Nắp quan tài vàng cũng không biết bay đi đâu, Nam Vân Đình chỉ thấy bên trong quan tài vàng là một cỗ quan tài đen tuyền. "Đây là...

Quan tài Ô Mộc?" Nam Vân Đình có chút không chắc chắn hỏi.

Ô Mộc, hay còn gọi là Âm Trầm Mộc (Chú ý: khác với Trầm Hương).

Nó kiêm bị sự cổ nhã của gỗ và thần vận của đá, được xưng tụng là "Đông phương thần mộc" và "Mộc nãi y thực vật".

Cổ nhân có câu: "Nhà có nửa tấc Ô Mộc, hơn cả một rương châu báu".

Đủ thấy giá trị của nó cao thế nào.

Mà hiện tại cả cỗ quan tài này đều làm từ Ô Mộc, giá trị còn cao hơn nhiều so với quan tài vàng ròng kia.

Nhất thời, Nam Vân Đình có chút động lòng.

Chương 104

Ô Mộc, đặc biệt là loại thượng phẩm thế này, hiện tại có thể nói là hiếm thấy trên đời.

Dù chỉ cạy một miếng tiện thành vòng hạt cũng đủ làm gia bảo, huống chi là cả một cỗ quan tài.

Tuy nhiên quy củ là quy củ, nếu mộ chủ không chủ động "khởi thi" (hóa cương thi), Nam Vân Đình sẽ không động vào quan tài này.

Đè xuống tà niệm trong lòng, Nam Vân Đình quan sát mộ thất trước mặt.

Khác với mộ thất họ đứng, mộ thất ghép này không đơn giản.

Trên tường vẽ đủ loại bích họa, trong mộ thất đặt rất nhiều rương hòm, có mấy cái đã bị cạy mở, dường như là do đám Ngự Lâm Quân của Gia Tĩnh hoàng đế làm.

Tuy nhiên đồ trong rương lại chưa bị lấy đi.

Nam Vân Đình dùng vỏ dao khều nắp một cái rương đã mở, chỉ thấy bên trong xếp ngay ngắn một chồng sách bọc giấy dầu, còn có mấy cuộn thẻ tre.

Không nói cái khác, chỉ nhìn cách bảo quản này cũng biết không giống mấy quyển sách vô tự ở trên, đây là cổ thư cổ tịch thật sự.

Chỉ là không biết nội dung gì.

Ngoài sách còn có họa quyển bọc giấy dầu, đoán chừng đều là vật trân quý cả đời của tiền mộ chủ.

Hiện tại lại hời cho Nam Vân Đình.

Tuy nhiên, điều khiến Nam Vân Đình thất vọng là trong mộ thất

này không có cơ quan mật đạo nào khác, chủ mộ thất ở đâu vẫn biệt tăm biệt tích. "Nghĩa huynh, chúng ta..." Nam Vân Đình đang định gọi Chá Cô Tiếu quay lên tính tiếp thì thấy Chá Cô Tiếu xách đèn mộ đứng trước bích họa xem xét gì đó.

Chá Cô Tiếu xuống mộ không ít, thấy qua nhiều bích họa, nên có thể giải mã được một chút thông tin.

Thấy Nam Vân Đình qua, hắn chia sẻ thông tin mình đọc được: "Nguyên chủ ngôi mộ này vốn là tộc trưởng đời đầu của Bạch thị ở Ứng Hà, sinh vào thời Bắc Tống.

Sinh tiền ông ta ham học, tập lục nghệ quân tử và đạo thương giả.

Ông ta vốn muốn làm quan, nhưng không ngờ Bạch thị nhất tộc gặp phải lưu khấu..." Tóm tắt lại: Vị tộc trưởng Bạch thị này khi chưa phất lên là con trai trang chủ Bạch gia trang.

Bạch gia trang bị lưu khấu cướp bóc, cha mẹ thân nhân đều bị giết sạch.

Bạch tộc trưởng nhờ bị người nhà nhét vào chum nước mới may mắn thoát nạn.

Sau đó, ông ta bắt đầu cuộc đời đặc sắc của mình.

Đầu tiên tập hợp những người sống sót, bái thiên địa, tế tổ tiên, tuyên bố thành lập gia tộc Bạch thị.

Sau khi điều tra rõ nguyên nhân Bạch gia trang bị nạn là do Huyện lệnh cấu kết với lưu khấu, ông ta thiết lập cạm bẫy khiến lưu khấu và Huyện lệnh huyện Ứng Hà nội đấu.

Khi mâu thuẫn đôi bên gia tăng, Bạch tộc trưởng lừa con trai Huyện lệnh ra khỏi thành, dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết rồi phân thây, vứt xác ra đường, vu oan cho lưu khấu.

Hai bên từ đấu đá ngầm chuyển sang chiến đấu thật sự, tử thương thảm trọng.

Bạch tộc trưởng ngư ông đắc lợi, tóm gọn cả hai phe, giết sạch, đoạt vô số tài sản, rồi rời Ứng Hà huyện, dẫn tộc nhân còn lại bắt đầu kinh doanh.

Sau này, tiền tài của Bạch thị lúc đỉnh cao có thể so sánh với cả Bắc Tống.

Chỉ tiếc, Bạch tộc trưởng quên mất lòng tham của con người.

Để leo lên hoàng gia, trong lễ mừng thọ Hoàng hậu, ông ta tặng một phần đại lễ, áp chế tất cả mọi người bao gồm cả Hoàng đế, dẫn đến Hoàng đế sinh lòng bất mãn.

Biết mình sắp bị tống vào ngục chết, ông ta tìm một thầy phong thủy, lấy cớ tạo phúc cho bá tánh để tìm đến Tam Dương Sơn - nơi phong thủy vặn loạn, long mạch không đoái hoài này.

Ông ta dặn quản gia trung thành chôn cất thi thể mình ở đây sau khi chết.

Trên bích họa còn có một đoạn lưu ngôn của ông ta: "Ta lấy lòng thiện đãi người đời, người đời lại lấy cái ác đối với ta.

Hoàng đế hôn dung, chỉ thấy cái lợi nhỏ trước mắt, làm chuyện giết gà lấy trứng.

Nào biết, từ khoảnh khắc này, ta đã tính toán xong xuôi.

Đốt cửa hiệu, giải tán tộc nhân, gia sản tẫn tàng chỉ là bắt đầu.

Có một ngày, đợi ta nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, ta tự sẽ vứt bỏ tất cả, họa loạn thương sinh!!" "Đại khái là vậy." Chá Cô Tiếu nói xong, nhìn quan tài, ánh mắt không còn vẻ cảm khái như trước.

Họ vốn tưởng mộ chủ bị Gia Tĩnh hoàng chiếm chỗ mà thấy bất

bình, nhưng giờ cảm giác đó biến mất hoàn toàn.

Kẻ này có não, nhưng không nhiều.

Họa loạn thương sinh?

Trò cười mà thôi.

Ngay cả Gia Tĩnh hoàng chuẩn bị đầy đủ cũng chỉ vì tự mình trọng sinh, còn kẻ Bạch thị này lại muốn mượn cục diện phong thủy vặn loạn, lấy bản thân làm vật chứa, dưỡng thi báo thù thế giới.

Cái gọi là "lấy lòng thiện đãi người đời", Nam Vân Đình không cho là thật.

Thời xưa thiên tai nhân họa không ít, tộc trưởng Bạch thị này tích lũy được tài phú sánh ngang quốc gia thì sao có thể là người lương thiện.

Ví dụ như Thẩm Vạn Tam, người này nhờ cần lao làm giàu, lại hay làm việc thiện.

Năm hai mươi mấy tuổi, quê hương gặp nạn, bá tánh một quận lưu ly thất sở.

Thẩm Vạn Tam vì an đốn những người này, dù chỉ là nấu cháo chẩn tai, cũng phải bán cửa hiệu mới làm được.

Nhưng ông ta cũng nhân họa đắc phúc, được các cự phú phương Nam tán thưởng, nếu không Thẩm Vạn Tam cũng sẽ không có thành tựu về sau, được hậu thế xưng là Phú Tài Thần.

Còn vị Bạch tộc trưởng này, cái gọi là "lấy lòng thiện đãi người", đoán chừng là tự mình đánh giá, chỉ đến thế mà thôi. "Tự oán tự ngải, nực cười." Ý niệm Nam Vân Đình vốn đã đè xuống lại dâng lên, quay sang nói với Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, chúng ta khai quan xem thử thế nào?

Nếu thi biến, chúng ta tiện thể giải quyết luôn cái rắc rối này, đỡ để nó thành tai họa." Chá Cô Tiếu gật đầu: "Vi huynh cũng có ý này." Hai người ý tưởng gặp nhau, Nam Vân Đình rút Long Vương Đao, cắt lớp vàng ròng bên ngoài quan tài Ô Mộc vứt sang một bên, chỉ chừa lại phần đế lót quan tài. "Một, hai, mở!!" Hai người hợp lực đẩy nắp quan tài.

Nắp vừa hé mở, một luồng khói đen lập tức từ khe hở tràn ra.

Nam Vân Đình thấy thế, tay trái lướt qua lưỡi Long Vương Đao, một đường chỉ đỏ xuất hiện trên tay.

Hắn vẩy tay trái, một chuỗi huyết châu theo khe hở bắn vào trong quan tài.

Lập tức, hai người nghe thấy trong quan tài truyền đến tiếng lách tách như rang đậu.

Đợi khói đen tan hết, Nam Vân Đình đẩy mạnh nắp quan tài ra, tình trạng bên trong hiện rõ mồn một.

Trong quan tài nằm một thi thể mặc thọ y gấm vàng, mắt thường có thể thấy thi thể hơi biến đen, cổ có một vết rách được khâu bằng chỉ vàng rất rõ.

Chính là Bạch thị tộc trưởng bị chém đầu không nghi ngờ gì nữa.

Nhìn mức độ biến đen này, nếu không phải Gia Tĩnh hoàng chiếm chỗ, bàn tính của Bạch tộc trưởng nói không chừng đã thành công thật.

Nam Vân Đình vừa vẩy Long Vương huyết lên đầu và thân thể cái xác, máu đang không ngừng ăn mòn thi thể.

Nam Vân Đình cũng không khách khí, Long Vương Đao trong tay đâm thẳng xuống đầu cái xác.

Long Vương Đao sắc bén vô cùng, cộng thêm bùa chú đặc thù, đâm cái xác này còn dễ hơn cắt đậu phụ.

Long Vương Đao đâm xuống, thi thể khẽ run rẩy vài cái rồi không còn động tĩnh, nhưng rất nhanh bên trên thi thể lại xuất hiện khói đen hỗn độn.

Cái xác vốn còn nhìn ra hình người, trong lúc khói đen bốc lên, nhanh chóng phân hủy, thoắt cái đã hóa thành một bộ xương khô.

Chương 105

"Như vậy thì dù có tiên nhân hạ phàm, hắn cũng không thể hỗn loạn thế gian được nữa." Nam Vân Đình rút đao ra nói.

Chá Cô Tiếu gật đầu.

Đồ đạc trong mộ thất chỉ có bấy nhiêu, mộ đạo thông tới mộ thất thật sự vẫn chưa tìm thấy.

Bất đắc dĩ, Nam Vân Đình chỉ đành đẩy cần gạt về chỗ cũ, mộ thất rung động trở về vị trí ban đầu.

Hồng Cô Nương và nhóm Nam Kim đang chờ đợi thấy hai người đi lên liền tới hỏi thăm tình hình.

Nhìn thấy quan tài đã mở, ai cũng tò mò. "Xuống dưới mang đồ lên, thi thể trong quan tài tìm chỗ chôn, quan tài thì phân giải ra rồi mang đi." Đối với Bạch thị tộc trưởng vi phú bất nhân, Nam Vân Đình không khách sáo, chỉ huy tộc nhân khiêng hết đồ, quan tài tự nhiên cũng không tha.

Trong lúc Nam Kim bọn họ mượn cơ quan thăng hàng đi xuống, Nam Vân Đình cũng tò mò về kết cấu cơ quan này, bèn thò đầu nhìn lên trên.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, Nam Vân Đình liền thấy lối vào mộ đạo mà hắn tâm tâm niệm niệm.

Thấy mộ đạo, Nam Vân Đình lập tức gọi Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, huynh lại đây xem, kia có phải là mộ đạo thông tới chủ mộ không?" Nghe tiếng gọi, Chá Cô Tiếu đang định khuyên Hồng Cô Nương về doanh trại liền dừng bước, quay phắt lại chạy nhanh về phía Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình chỉ tay vào cái lỗ lớn cao hơn ba mét trên vách tường đối diện khi mộ thất hạ xuống, nói: "Nếu đệ đoán không lầm, đó chính là mộ đạo thông tới chủ mộ." "Không sai, thảo nào chúng ta tìm không thấy mộ đạo, hóa ra người Bạch thị chơi trò khôn vặt, làm ra cái 'quan trung quan' (quan tài trong quan tài, ý nói mộ trong mộ)." Chá Cô Tiếu cười cười.

Đã tìm thấy mộ đạo, tiếp theo chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, đề cao cảnh giác là mục đích có thể đạt thành. "Nghĩa huynh, huynh cứ đợi ở đây, đệ qua đó thám thính tình hình mộ đạo trước, phòng ngừa có cơ quan gì." Nam Vân Đình nói rồi chuẩn bị mượn sợi xích sắt trung tâm đu sang đối diện.

Nhưng Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Không được, hai chúng ta cùng qua đó mới an toàn nhất.

Nếu lời đệ nói là thật, Gia Tĩnh hoàng hiện tại chắc chắn đã 'khởi thế', hai ta cùng đi còn có thể chiếu ứng." Chá Cô Tiếu sống chết không chịu để Nam Vân Đình đi một mình, không phải lo Nam Vân Đình nuốt riêng thứ gì, mà là lo hắn không ứng phó được nguy cơ bên trong.

Nếu hai người hợp lực, dù mộ đạo có yêu ma quỷ quái gì cũng không thành vấn đề. "Vậy quyết định thế đi." Nam Vân Đình gật đầu, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, cả người vọt ra ngoài.

Giữa không trung, hắn nắm lấy sợi xích sắt, mượn lực nhảy vào trong cái lỗ kia. "Thân thủ tốt." Chá Cô Tiếu cao giọng khen một câu, sau đó cũng bắt chước cách của Nam Vân Đình, mượn lực trên không chui vào mộ đạo. "Hồng Cô, đợi ở đây." Sợ Hồng Cô Nương đi theo, sau khi tiếp đất, Chá Cô Tiếu quay lại hét lớn một tiếng rồi cùng Nam Vân Đình đi vào sâu trong mộ đạo. "Nói cứ như bà đây sẽ kéo chân sau không bằng, thật sự đánh nhau chưa biết ai thắng ai đâu." Hồng

Cô Nương khoanh tay trước ngực, bĩu môi lầm bầm bất mãn.

Nhưng hiện tại nàng nghĩ gì thì không ai biết.

Hai người vào mộ đạo không lâu thì nhóm Nam Kim xuống dưới chuyển đồ cũng thao túng cơ quan đi lên.

Vốn định báo cáo số lượng bảo vật, nhưng liếc mắt chỉ thấy Hồng Cô Nương đứng trơ trọi một mình. "Hồng Cô Nương, xin hỏi có thấy Tộc trưởng đâu không?" Nam Kim hỏi.

Nhưng lời vừa dứt, Hồng Cô Nương liền lườm một cái cháy mặt, không nói một lời.

Bất đắc dĩ, Nam Kim đành dẫn tộc nhân bắt đầu chuyển đồ.

Quan tài vàng, quan tài Ô Mộc đều bị dỡ thành tấm ván mang ra ngoài.

Thi cốt Bạch thị tộc trưởng được Nam Kim dùng vải bạt gói lại, đem ra ngoài tìm một gốc cổ thụ chôn cất. ... "Hô hô hô..." Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu đi trong mộ đạo, bên tai toàn là tiếng gió rít.

Mộ đạo u thâm dài dằng dặc, không nhìn thấy điểm cuối. "Nhìn hướng đi và thế đất của mộ đạo này, chủ mộ có khả năng nằm dưới chủ phong Tam Dương Sơn.

Nếu không phải chúng ta vì tìm bảo dược mà đến, có lẽ sẽ thực sự bỏ lỡ chủ mộ cũng nên." Nam Vân Đình vừa nói vừa soi đèn nhìn trái phải.

Hai bên vách tường mộ đạo không có bích họa trang trí, chỉ có những vết tích đục đẽo để lại.

Điều này khiến Nam Vân Đình cảm thấy rất tiếc nuối.

Nếu cả mộ đạo này đều là bích họa thì giá trị không thể đo bằng tiền.

Nhưng đoán chừng người Bạch thị cũng không nghĩ tới điểm này, thợ thuyền xây mộ có khi còn là bị uy hiếp bắt đến, cuối cùng chắc cũng chỉ có con đường chết.

Đi được một đoạn, Nam Vân Đình đột nhiên phát hiện mộ đạo bắt đầu trở nên hẹp lại, lờ mờ cảm giác phía trước có thứ gì đó.

Dừng bước, Nam Vân Đình đưa đèn mộ về phía trước.

Đèn vừa chiếu tới, Nam Vân Đình liền nhìn thấy một khuôn mặt xanh đen.

Đó là một thi thể bị treo chính giữa mộ đạo, mặt mũi dữ tợn, màu da xanh đen, cổ bị thừng treo lên đỉnh mộ đạo, hai tay buông thõng trên dây thừng như muốn giãy giụa.

Nhìn trang phục, không phải Ngự Lâm Quân của Gia Tĩnh hoàng mà là áo vải thô kệch, có lẽ vì oán khí quá nặng nên ngàn năm qua đi vẫn không có dấu hiệu phân hủy.

Treo trong mộ đạo ngàn năm, cái xác này sớm đã thành tinh.

Hai người muốn lờ đi mà qua hiển nhiên là không thể.

Chá Cô Tiếu rút súng Mauser, nhắm vào sợi thừng treo xác bắn một phát.

Súng nổ, người rơi.

Thi thể rơi phịch xuống đất phát ra tiếng trầm đục.

Nam Vân Đình cầm cán Long Vương Đao bước tới, lật cái xác lại. "Vân Đình, đốt đi." Chá Cô Tiếu nhíu mày nói. "Nếu không đốt, e rằng không bao lâu nữa nó mượn hơi người của chúng ta sẽ thi biến." "Ừm." Nam Vân Đình cũng có ý này.

Hắn lấy từ túi ra một ống trúc nhỏ đựng dầu hỏa, đổ lên thi thể.

Sau đó dùng vỏ Long Vương Đao quẹt mạnh xuống đất.

Tia lửa bắn ra lập tức bén vào dầu hỏa, bao trùm lấy cái xác. "Đi." Nam Vân Đình thấy xác bốc cháy cũng không dừng lại lâu.

Dầu hỏa này đã qua tinh luyện, cháy trên người thì xương cốt cũng không còn.

Hai người lùi lại vài bước, thấy cái xác không còn động tĩnh liền tiếp tục tiến lên.

Đi thêm một đoạn, Chá Cô Tiếu đột nhiên cảm thấy bất an, vươn tay kéo Nam Vân Đình lại. "Sao vậy Nghĩa huynh?" Nam Vân Đình ngạc nhiên hỏi. "Ta có cảm giác không ổn, không thể tiếp tục đi về phía trước." Chá Cô Tiếu nói, đôi mắt quan sát tứ phía. "Cảm giác không ổn?" Nam Vân Đình nhíu mày.

Hắn tin lời Chá Cô Tiếu vì Chá Cô Tiếu thân là thủ lĩnh Bàn Sơn, trên người có nhiều bí mật, ví dụ như năng lực dự tri.

Sau chuyến đi Bình Sơn, ngày đại hôn với Hồng Cô Nương, Chá Cô Tiếu từng mơ thấy Lão Dương Nhân, Hoa Linh chết ở Bình Sơn, Hồng Cô Nương chết vì dịch bệnh.

Lúc đó Chá Cô Tiếu tưởng ác mộng, nhưng khi tỉnh lại giấc mơ vô cùng chân thực.

Chương 106

Chá Cô Tiếu từng nói chuyện này với Nam Vân Đình, hắn lấy cớ Chá Cô Tiếu áp lực quá lớn để cho qua chuyện.

Nhưng chỉ có Nam Vân Đình biết giấc mơ đó là thật.

Đối với năng lực dự tri của Chá Cô Tiếu, Nam Vân Đình cũng không quá hâm mộ, dù sao đó là thiên phú của người ta.

Tộc Trát Cách Lạp Mã từ xưa đã được gọi là Tiên Tri tộc.

Tuy nhiên qua bao năm tháng, bản lĩnh dự tri đã biến mất, nhưng Chá Cô Tiếu và sau này là Shirley Dương bẩm sinh thừa kế năng lực của tiên tổ lại là hiếm thấy.

Hơn nữa do năng lực tộc Trát Cách Lạp Mã tiêu biến quá nửa, họ không thể chủ động mở ra năng lực dự tri, tất cả như trò đùa của ông trời, muốn cho biết gì thì mơ thấy cái đó. "Nghĩa huynh, phía trước có gì?" Nam Vân Đình đứng lại hỏi.

Ngôi mộ này một kẻ muốn báo thù thế giới, một kẻ muốn mượn phong thủy trùng sinh, độ nguy hiểm có thể tưởng tượng được.

Chỉ sẽ nguy hiểm hơn phía trước. "Không rõ, nhưng ta cảm giác bên đó rất nguy hiểm, hình như chúng ta đốt cái xác treo kia đã kinh động thứ gì đó bên trong." Chá Cô Tiếu mặt mũi ngưng trọng. "Vân Đình, đã biết chủ mộ ở dưới Tam Dương Sơn, chi bằng chúng ta tạm lui về doanh trại rồi tính tiếp?" Chá Cô Tiếu vừa dứt lời, Nam Vân Đình định trả lời thì phát hiện không ổn.

Hắn nhíu mày: "Nghĩa huynh, xem ra thứ bên trong không muốn thả chúng ta đi." Nam Vân Đình vừa dứt lời, tai Chá Cô Tiếu khẽ động. "Loảng xoảng, loảng xoảng..." Một trận tiếng bước chân từ sâu

trong mộ đạo truyền ra, từng bước từng bước tới gần hai người.

Tiếng bước chân nghe như đạp lên tim họ, khiến nhịp tim cả hai tăng tốc. "Xem ra số lượng không nhỏ, Nghĩa huynh, huynh phải cẩn thận đấy." Nam Vân Đình nắm chặt Long Vương Đao, cùng Chá Cô Tiếu từng bước lùi lại.

Họ biết chỉ khi mộ thất thăng hàng phía sau hạ xuống mới có thể lui, nếu đang ở trạng thái nâng lên thì chỉ còn cách tử chiến.

Tiếng bước chân ngày càng lớn, ngày càng gần.

Không biết qua bao lâu, một đoàn bóng người thân khoác giáp trụ, tay cầm trường thương, hông đeo bảo kiếm xuất hiện trước mặt hai người.

Giống hệt đám Ngự Lâm Quân đã gặp ở mộ đạo trước, nhưng khác là đám trước đã lạnh ngắt, còn đội này nhìn đội hình thì dường như vẫn giữ được bản trí, hoặc là có thứ gì cao cấp hơn đang điều khiển.

Tóm lại, đây là cọng rơm cứng.

Đội Ngự Lâm Quân sải bước đi tới, dừng lại cách hai người hơn mười bước, sau đó chỉnh tề tách ra hai bên, chừa lại lối đi ở giữa.

Nam Vân Đình thấy vậy cũng biết "hàng khủng" sắp lên sàn.

Quả nhiên, sau khi đội quân tách ra không lâu, một bóng người khôi ngô từ sâu trong mộ đạo bước tới.

Bóng người này giáp trụ giống hệt đám lính, nhưng trước ngực có hộ tâm kính, sau lưng khoác áo choàng đỏ sẫm.

Có lẽ áo choàng vốn không phải màu đỏ sẫm, nhưng giờ không phải lúc soi xét chuyện đó.

Bóng người này rõ ràng là Thống lĩnh hoặc Tướng quân, mức độ

lợi hại e rằng so với Lục Sí Ngô Công cũng không kém cạnh. "Rời đi, hoặc là, CHẾT." Vị Thống lĩnh Ngự Lâm Quân tuy chưa mở miệng, nhưng trong đầu Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu đều vang lên âm thanh như sấm nổ.

Âm thanh cực kỳ uy hiếp, mang theo sát khí nồng đậm.

Nếu gan nhỏ một chút, tiếng quát này đủ làm vỡ mật.

Thời cổ đại, thân vệ của Hoàng đế đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, thống lĩnh lại càng là bách chiến chi binh, mạng người trong tay không biết bao nhiêu mà kể.

Nam Vân Đình nhìn chằm chằm tên Thống lĩnh, bắt đầu tính toán chiến đấu.

Luận đơn đả độc đấu, hiện tại hắn gặp Lục Sí Ngô Công cũng không sợ, sao lại sợ một con cương thi (tống tử).

Tên Thống lĩnh cầm một thanh Phác đao cán dài, công kích chắc chắn là đại khai đại hợp.

Nam Vân Đình tự tin có thể hạ gục hắn mà không để hắn chạm vào mình.

Nhưng đám Ngự Lâm Quân sau lưng hắn mới khó nói.

Hiện tại chỉ có hắn và Chá Cô Tiếu.

Đám lính này ít nhất cũng trăm người, Chá Cô Tiếu có cầm chân được không rất khó nói.

Nhưng không phải không có cách.

Đám binh tốt này rõ ràng không có trí tuệ, sở dĩ yên lặng như vậy chắc chắn là do tên Thống lĩnh.

Nếu Nam Vân Đình giải quyết được Thống lĩnh, đám binh tốt xử lý sau cũng dễ. "Tìm chết." Tên Thống lĩnh thấy hai người chần chừ,

Nam Vân Đình còn dùng ánh mắt soi mói hắn, liền giơ Phác đao chỉ về phía hai người.

Đám Ngự Lâm Quân lập tức giơ trường thương, lao tới tấn công. "Nghĩa huynh, huynh tạm thời giữ chân đám binh tốt, tên Thống lĩnh giao cho đệ giải quyết!" Nam Vân Đình hét nhanh với Chá Cô Tiếu, sau đó vung đao chém bay đầu một tên lính, mượn thế Du Long Bộ, cả người đằng không nhảy lên, lao thẳng về phía Thống lĩnh Ngự Lâm Quân.

Tên Thống lĩnh thấy vậy không tránh không né, Phác đao trong tay quét ngang một đường lớn về phía trước.

Đao mang sắc bén dù trong hoàn cảnh tối tăm vẫn nhìn rõ mồn một.

Nam Vân Đình để thử sức mạnh của tên này, không hề né tránh, xoay chuyển Long Vương Đao, dùng sống dao đón đỡ cú chém. "Keng!!!" Một tiếng giòn tan vang lên, thân hình Nam Vân Đình bị đánh bật lại phía sau.

Tên Thống lĩnh này sinh tiền là lính già trăm trận, sau khi chết lại được thiên địa tạo hóa, lực đạo quả nhiên kinh người. "Vân Đình, không sao chứ!!" Thấy Nam Vân Đình bị Thống lĩnh Ngự Lâm Quân dùng một đao đánh bay ra ngoài, Chá Cô Tiếu vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

Nam Vân Đình trúng một đao này, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, tâm can tỳ phổi đều đang rung động, hiển nhiên là chịu ảnh hưởng từ cự lực của tên Thống lĩnh kia. "Không sao." Nam Vân Đình liếm liếm môi, nhìn Thống lĩnh Ngự Lâm Quân đang lần nữa vung thanh phác đao lao về phía mình cách đó không xa.

Trong mắt Nam Vân Đình lóe lên một tia ngưng trọng.

Chỉ riêng lực đạo vừa rồi của tên Thống lĩnh này đã không thua kém gì Lục Sí Ngô Công.

Con rết sáu cánh kia tuy chiếm ưu thế về thể hình, nhưng Nam Vân Đình dám khẳng định, ở trước mặt tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân này, nó hoàn toàn không đủ trình. "Đến hay lắm!" Chưa đợi Thống lĩnh Ngự Lâm Quân lao tới, Nam Vân Đình đã hét lớn một tiếng, xách Long Vương Đao xông lên trước.

Một người một quái chiến thành một đoàn.

Tên Thống lĩnh này đã chết mấy trăm năm, tự nhiên không còn là người, nhưng nói hắn là thây ma hay tống tử cũng không hợp lý.

Dù sao cũng chưa thấy nhà ai tống tử lại biết truyền âm cả.

Cho nên, chỉ có thể nói hắn là quái vật.

Một con quái vật sinh ra bởi phong thủy và Gia Tĩnh Đế.

Trong mộ đạo, tiếng sắt thép va chạm vang lên không dứt.

Âm thanh này theo đường hầm không mấy rộng rãi truyền đi tứ phía.

Tại mộ đạo trước thất mộ thăng hàng, đám người Nam Kim cuối cùng cũng vận chuyển toàn bộ đồ đạc về doanh trại trong đạo động, dùng vải bạt xử lý sơ qua.

Vừa chuẩn bị cho thất mộ chìm xuống, Nam Kim liền nghe thấy một trận tiếng leng keng khe khẽ cùng tiếng súng.

Chương 107

Nghe thấy âm thanh này, Nam Kim lập tức phản ứng lại. "Không ổn, chắc chắn là Tộc trưởng bọn họ gặp nguy hiểm." Thất mộ thăng hàng này cần nhân lực thao tác.

Vì vậy, Nam Kim chỉ phái hai người ở lại vận hành cơ quan hạ xuống, còn mình thì dẫn theo những tộc nhân còn lại, nương theo dây xích sắt thả xuống ở giữa, tiến vào trong mộ đạo.

Tại doanh trại, Nam Khai dẫn người xử lý đơn giản các cỗ quan tài gỗ mun và quan tài vàng, những sách cổ, chữ vẽ cùng đồ kim ngân khí mãnh đều được bọc lót bảo vệ tương ứng, trông vô cùng chuyên nghiệp.

Hồng Cô Nương ngồi một bên nhìn cảnh này, cảm thấy khá mới lạ.

Làm như vậy vừa bảo vệ được hàng hóa, chỉ cần bỏ vào túi hành lý là không lo hư hỏng, mà vận chuyển cũng rất tiện lợi. "Tá Lĩnh trước kia sao không gặp được cái mộ nào như thế này nhỉ, quan quách đều làm bằng vàng, mộ này mà để lão đại biết được, chắc chắn sẽ oán thán cho xem." Hồng Cô Nương thầm nghĩ.

Từ sau khi làm vợ người ta, nàng không còn xuống mộ nữa, lần này nếu không phải lo lắng Chá Cô Tiếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng cũng sẽ không đi theo.

Là thủ lĩnh cũ của Tá Lĩnh, bản lĩnh xuống mộ của Hồng Cô Nương không tồi, nhưng ngoài việc truyền thụ cho đồ đệ, nàng cũng giữ lại một phần, chuẩn bị truyền cho con cháu tương lai của mình. ..... "Tộc trưởng, chúng thuộc hạ tới rồi!" Đám người Nam Kim hơn mười người tiến vào mộ đạo, không dừng lại lâu mà chạy thẳng

đến chỗ Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu.

Mộ đạo đến đoạn này đã rất hẹp, cũng chính vì nguyên nhân này mà Chá Cô Tiếu mới có thể cầm chân được cả trăm binh tốt kia.

Hiện tại có Nam Kim dẫn tộc nhân đến chi viện, áp lực của Chá Cô Tiếu giảm đi không ít.

Nam Vân Đình đang kịch chiến với Thống lĩnh Ngự Lâm Quân thấy vậy cũng yên tâm, chuyên tâm trí chí đối phó với kẻ địch trước mắt.

Lúc này, tên Thống lĩnh kia dáng vẻ không còn được như lúc trước, giáp trụ trên người bị Nam Vân Đình chém cho tơi tả, dải linh trên đỉnh đầu cũng bị chém rụng, áo choàng sau lưng bị xé toạc mấy đường.

Tuy nhiên, hắn vẫn chưa chịu tổn thương gì quá lớn.

Bên kia, tộc nhân Nam thị bắt đầu cuộc đồ sát đám Ngự Lâm Quân.

Đám lính này chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, động tác chậm chạp, căn bản không phải đối thủ của tộc nhân Nam thị.

Trong những lần giao phong, đám Ngự Lâm Quân ngã xuống đầy đất, tay chân cụt vương vãi khắp nơi.

Thấy cảnh này, tên Thống lĩnh dường như tràn đầy nộ khí, phác đao trong tay chém từ trên xuống, nối tiếp đường đao trước đó không một kẽ hở, bổ thẳng vào đầu Nam Vân Đình. "Vù!!!" Nam Vân Đình lăn một vòng tránh sang bên cạnh, phác đao mang theo tiếng gió chém xuống đất, để lại một vết nứt cực sâu. "Cơ hội!" Thống lĩnh chém vào không khí, trong thời gian ngắn không thể phản ứng kịp.

Nam Vân Đình thấy thế, xoay người bật dậy, chân ngưng tụ khí kình, tung cú Đại Kích Thối quét ngang, trúng thẳng vào ngực tên

Thống lĩnh.

Cú đá cường hãn trực tiếp đánh nát tấm hộ tâm kính thành hai nửa, để lại một vết lõm sâu trên ngực hắn.

Cả cơ thể hắn lùi lại vài bước mới đứng vững. "Hô hô hô..." Nam Vân Đình định thừa thắng xông lên, tiêu diệt triệt để tên Thống lĩnh này.

Nhưng khi hắn vừa định hành động, từ sâu trong mộ đạo đột nhiên gió lớn nổi lên, hắc vụ cuồn cuộn cuốn tới, bao phủ lấy tên Thống lĩnh, mắt thấy sắp cuốn cả Nam Vân Đình vào trong.

Nhưng khi sắp chạm vào Nam Vân Đình, hắc vụ dừng lại.

Đám binh tốt Ngự Lâm Quân còn đang ngoan cố kháng cự từng người một mềm nhũn ra, cùng với tay chân cụt trên mặt đất như nước thấm xuống lòng đất.

Hắc vụ đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi hắc vụ biến mất, tên Thống lĩnh kia cũng đã biến mất theo, mộ đạo khôi phục vẻ thanh tịnh. "Cái quỷ gì vậy?" Nam Vân Đình nhìn đến ngẩn người.

Hắn không hiểu hắc vụ kia là thứ gì, cũng không biết đám binh tốt kia làm sao độn thổ được.

Bất quá, mọi chuyện đều phải tiến vào chủ mộ mới có đáp án.

Tóm lại, có thể xác định đám binh tốt kia tuyệt đối không phải ảo giác.

Sau khi chỉnh đốn đơn giản, mấy người Nam Vân Đình tiếp tục đi sâu vào trong.

Không lâu sau, trước mắt Nam Vân Đình xuất hiện một cánh cửa mộ.

Cửa mộ đang ở trạng thái mở, bên trong có ánh sáng chiếu ra, chỉ là không biết là đèn trường minh hay dạ minh châu.

Nam Vân Đình ra hiệu cho mọi người phía sau chờ đợi, còn mình đi đến trước cửa mộ, nhìn qua khe hở vào bên trong.

Chủ mộ thất này không giống bên ngoài làm mấy thứ mai lan trúc cúc, mộ thất rất lớn và ở giữa có vách ngăn.

Từ góc độ của Nam Vân Đình, hắn có thể thấy trong mộ thất xếp chỉnh tề mấy hàng xác khô.

Trang phục trên người những xác khô này chính là cùng kiểu với đám Ngự Lâm Quân vừa giao chiến.

Mà ở ngay đối diện cửa mộ, Nam Vân Đình nhìn thấy tên Thống lĩnh cầm phác đao vừa rồi.

Điểm giống nhau là tên Thống lĩnh này thân hình khôi ngô, dù chết đã nhiều năm vẫn chưa thấy khô héo.

Điểm khác biệt là Nam Vân Đình vừa đánh nhau với hắn, phá hủy áo choàng, hộ tâm kính của hắn tan nát, nhưng người đang quỳ trong mộ kia thì áo choàng, giáp trụ lại hoàn chỉnh.

Điều này thật vô lý.

Tên Thống lĩnh này quỳ một chân xuống đất, lưng hướng về phía cửa mộ, dựa vào phác đao chống đỡ mới không ngã xuống.

Với ngũ cảm của Nam Vân Đình, hắn phân biệt được đây chỉ là một cái xác, không có gì quá đặc biệt.

Nam Vân Đình rất khó hiểu.

Vừa rồi mình đánh một trận với tên Thống lĩnh kia, mạo hiểm cực lớn dùng Binh Thân Quyết trọng thương đối phương, giờ gặp lại lại không thấy thương thế đâu.

Chuyện này nhìn thế nào cũng thấy ly kỳ.

Nam Vân Đình có thể vỗ ngực xác nhận đám Ngự Lâm Quân vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác.

Nếu là ảo tượng, không có lý nào hắn không nhận ra.

Thân mang huyết mạch Long Vương, Nam Vân Đình tự tin như vậy đấy.

Nam Vân Đình nhìn lướt qua lớp ngoài chủ mộ thất, trừ xác chết Ngự Lâm Quân ra thì chỉ có mấy cái rương gỗ đặt rải rác trong góc.

Mấy cái rương này tuy nhờ hoàn cảnh địa lý đặc thù mà chưa mục nát quá nghiêm trọng, nhưng do chất lượng gỗ không tốt cộng thêm thời gian trôi qua, chỉ cần chạm vào là tan nát.

Chắc là do đám Ngự Lâm Quân mang vào để đựng thứ gì đó.

Còn đựng bảo dược hay không thì chưa biết.

Đám Ngự Lâm Quân này không hổ danh là thân vệ của Hoàng đế.

Sau khi giúp Gia Tĩnh Đế xây xong mộ này, bọn họ đều không chọn rời đi.

Không phải vì lối ra bị bịt, thất mộ thăng hàng chỉ dựa vào mấy sợi xích sắt, nếu muốn ra ngoài, chỉ cần tên Thống lĩnh chém đứt xích là xong.

Nhưng bọn họ lại chọn ở lại canh giữ nơi này.

Nhìn dáng vẻ những cái xác kia, đại khái đều là chết khát chết đói.

Chỉ có tên Thống lĩnh là khác biệt.

Chương 108

Hắn thu dọn thi thể thuộc hạ, xếp đặt chỉnh tề rồi dùng phác đao trong tay tự kết liễu đời mình.

Lòng trung thành có thể thấy rõ.

Trong đó có ẩn tình gì khác hay không, Nam Vân Đình không biết, cũng không muốn tìm hiểu sâu.

Đi vòng qua các thi thể, Nam Vân Đình tiếp tục tiến lên.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn bước qua lối vào vách ngăn ở giữa, Chá Cô Tiếu đã nhanh chân chạy lên, kéo tay Nam Vân Đình lại. "Nghĩa huynh?" Nam Vân Đình quay đầu nhìn, có chút khó hiểu. "Không cần tiếp tục đi về phía trước nữa." Chá Cô Tiếu khẽ lắc đầu. "Bên trong không có thứ chúng ta muốn." Bảo dược vốn là thiên tài địa bảo, là vật thiên sinh địa tạo.

Chá Cô Tiếu nghiên cứu y lý khá sâu, nương theo không khí lưu thông trong mộ đạo, hắn có thể đoán định bên trong không có bảo dược.

Nếu đã vậy, đi vào trừ nguy cơ ra thì chẳng được gì.

Chuyện Gia Tĩnh Đế thu liễm bảo dược thiên hạ là thật, nhưng mấy người bọn họ đều bỏ qua một vấn đề.

Gia Tĩnh Đế vì không muốn quần thần phản đối, ngay cả ngôi mộ thứ hai này cũng là cướp của người khác, liệu ông ta có dám mạo hiểm làm chuyện trái đạo trời, hao phí nhân lực tài lực thu gom tất cả bảo dược không?

Cho dù ông ta muốn, đám người giúp ông ta thu gom cũng chưa chắc đã tận tâm tận lực.

Hơn nữa, như Nam Vân Đình nói, Gia Tĩnh Đế mấy trăm năm nay mượn phong thủy nơi này để trọng sinh, thành công hay không chưa bàn, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, bảo dược tốt đến mấy chắc cũng bị hút khô rồi.

Chuyến này coi như công cốc.

Nam Vân Đình thấy Chá Cô Tiếu như vậy lại lắc đầu: "Nghĩa huynh hà tất phải thế, bảo dược khó tìm nhưng không phải không thể có, cho dù trong mộ này không có, chúng ta cũng có thể dùng cách khác để lấy được.

Ta chủ yếu muốn biết, thứ chúng ta vừa đối phó rốt cuộc là cái gì." Nam Vân Đình đã nói vậy, Chá Cô Tiếu cũng không có ý kiến gì khác, buông tay để mặc Nam Vân Đình tiếp tục tiến lên.

Đi qua vách ngăn, trước mặt bọn họ xuất hiện một cây cầu xích sắt.

Tại sao gọi là một cây chứ không phải một tòa?

Vì cầu này do ba sợi xích sắt tạo thành, gọi là cầu thì hơi đề cao nó quá.

Xích sắt nối liền hai khoảng đất bằng, bên dưới là vực sâu vạn trượng không thấy đáy, dài khoảng hai mươi mét.

Nhờ ánh sáng, chỉ miễn cưỡng nhìn thấy khoảng đất bằng đối diện.

Nam Vân Đình bước lên, dùng vỏ đao gõ gõ vào xích sắt, tiếng "đinh" vang lên lanh lảnh, cả sợi xích rung lắc theo cú gõ.

Theo sự rung lắc, Nam Vân Đình cảm giác mặt đất hơi chấn động, từng trận âm phong từ phía dưới rít gào thổi lên khiến người ta không mở nổi mắt.

Nam Vân Đình lại làm như không thấy, hắn nhìn khoảng đất bằng phía trước, nói với mọi người phía sau: "Cầu xích này rất quái dị, mọi người cứ đợi ở đây, ta đi thăm dò tình huống." Xích sắt vừa rung, bên dưới liền có âm phong thổi lên, ai mà mạo muội leo lên chắc chắn sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Nhìn vết tích đứt gãy trên mặt đất dưới chân, không biết là Gia Tĩnh Đế hay người Bạch thị đã đập gãy cây cầu đá vốn có.

Nhưng vấn đề không lớn.

Nam Vân Đình treo Long Vương Đao bên hông, lấy găng tay từ chỗ Nam Kim rồi nhảy lên xích sắt.

Nam Vân Đình vốn định qua nhanh, nhưng vừa nhảy lên lại nhìn thấy tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân vừa biến mất.

Dáng vẻ hắn hiện tại cực kỳ thê thảm, sắc mặt thiết xanh, giáp trụ trước ngực và hộ tâm kính đều bị chém nát, áo choàng sau lưng rách bươm, dải linh trên đầu cũng biến mất.

Tuy không nhìn rõ biểu tình, nhưng Nam Vân Đình cảm nhận được sát ý.

Tên này muốn chặn đường hắn ở đây.

Đám Chá Cô Tiếu cũng nhìn thấy tên Thống lĩnh, từng người rút súng nhắm vào hắn, nếu hắn có động tác gì, bọn họ sẽ lập tức tập hỏa tiêu diệt.

Nhưng ngoài dự đoán, tên Thống lĩnh chỉ đứng trên đài bằng đối diện, không làm gì cả.

Nếu hắn muốn giết Nam Vân Đình, chỉ cần vung phác đao chém đứt ba sợi xích sắt là Nam Vân Đình sẽ rơi xuống vực, chết không toàn thây.

Nhưng hắn lại không làm thế.

Nam Vân Đình không cho rằng hắn đại phát thiện tâm, mà nảy sinh một suy đoán khác.

Dường như cầu xích này đối với hắn, hoặc nói đúng hơn là đối với Gia Tĩnh Đế sau lưng hắn rất quan trọng.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán.

Nam Vân Đình đạp Du Long Bộ, đi trên xích sắt như đi trên đất bằng.

Tuy thỉnh thoảng có âm phong thổi lên không theo quy luật khiến hắn phải phân tâm đề phòng, còn lại cơ bản không có nguy hiểm gì khác.

Khi sắp đến bờ bên kia, Nam Vân Đình rút Long Vương Đao chuẩn bị chiến một trận.

Nhưng cho đến khi hắn nhảy lên đài bằng, tên Thống lĩnh vẫn không có bất kỳ động tác nào.

Điều này khiến Nam Vân Đình rất nghi hoặc.

Bên này cũng là một đài bằng nhỏ, sau lưng tên Thống lĩnh là lối vào qua vách ngăn.

Thống lĩnh quay đầu lại, sát ý băng lãnh lan tràn, Nam Vân Đình híp mắt.

Sát ý này dùng lên người khác có thể hiệu quả, nhưng với hắn... không có tác dụng!

Sát ý ngưng tụ thành thực chất, tuy lý thuyết là không thể, nhưng ở thế giới trộm mộ này không gì là không thể.

Nam Vân Đình xuất đạo đến nay, chém giết sinh linh không ít, còn tự tay diệt sát đại yêu như Lục Sí Ngô Công, sát khí trên người không

thua kém ai.

Tên Thống lĩnh rõ ràng không ngờ Nam Vân Đình lại có thể đối chọi với hắn về phương diện này, sát ý trên người dần thu liễm lại. "Đi theo ta." Giọng nói như sấm nổ lại xuất hiện, Thống lĩnh truyền âm một câu rồi quay đầu đi vào cửa động.

Nam Vân Đình không nghi ngờ gì, đi theo sau hắn.

Đi sau lưng Ngự Lâm Quân, Nam Vân Đình lại có nhàn tâm tham quan mộ thất này.

Đi vào cửa động là một hang đá không sâu.

Hai bên hang có hai hàng đèn trường minh, hỏa quang nhảy múa, nhiên liệu là gì Nam Vân Đình không biết, nhưng ánh sáng rất bắt mắt.

Đi qua hang đá, tầm mắt Nam Vân Đình khoát nhiên khai lãng.

Chủ mộ nằm trong núi Tam Dương, cầu xích và vách ngăn phía trước không chiếm bao nhiêu chỗ, nên đa số không gian đều nằm ở nơi này.

Nam Vân Đình vừa bước vào liền cảm thấy từng trận hàn ý từ đỉnh đầu chạy xuống gót chân.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy một viên châu to bằng cái chậu rửa mặt khảm trên đỉnh mộ thất.

Cấu tạo mộ thất này giống như kiểu nhà mái nhọn phóng to thời cổ, viên châu nằm ngay vị trí đỉnh nhọn, như một mặt trăng nhỏ không ngừng rắc hàn quang xuống. "Chắc là mấy cái cây cổ vẹo bên ngoài khô héo là do thứ này đây." Nam Vân Đình thầm đoán.

Hắn không có ý đồ gì với nó.

Nếu thứ này ở bên ngoài, hắn nhất định sẽ tranh đoạt, nhưng viên châu này ở trong mộ, được âm khí và phong thủy uẩn dưỡng không

biết bao lâu, đã không còn là bảo khí mà có thể gọi là tuyệt thế hung khí.

Chương 109

Cho dù Trần Ngọc Lâu đến cũng sẽ không động vào.

Đùa à, loại hung khí này ai động vào là chết.

Trong mộ thất không có trang trí hoa lệ gì, tường vách được mài giũa cực kỳ bằng phẳng nhưng không thấy bích họa.

Do ảnh hưởng của âm khí và hàn quang, đa số nơi trong mộ thất đã đóng sương.

Nam Vân Đình nhìn thấy cảnh này trong lòng khá kinh ngạc.

Quay đầu nhìn về phía trung ương mộ thất, nơi đó có một cái cao đài, dưới đài có hai cái cây nhỏ trông xấu xí, trơ trụi ngoan cường đứng đó.

Còn quanh cao đài trống huơ trống hoác, không thấy thứ gì khác.

Nam Vân Đình thật muốn hỏi một câu: Bài diện của Gia Tĩnh Đế đâu rồi?

Trên cao đài có một chiếc giường đá, trên giường có một người nằm.

Người đó mặc long bào, đầu đội mũ miện, thân hình gầy gò nhưng đầy vẻ uy nghiêm, chính là Gia Tĩnh Đế không nghi ngờ gì.

Tên Thống lĩnh đi trước Nam Vân Đình quỳ một chân xuống trước người trên cao đài, dường như đang bẩm báo điều gì.

Một lúc sau, hắn đứng dậy, đối diện Nam Vân Đình, dùng giọng nói sấm nổ thông báo: "Bệ hạ cho gọi ngươi lên trước nói chuyện." Nói thật, mỗi lần tên này nói chuyện, đầu óc Nam Vân Đình đều ong ong như bị sét đánh.

Nhưng không còn cách nào khác, thứ này không biết mở miệng nói chuyện, truyền âm đã là giới hạn rồi.

Nam Vân Đình không chấp nhặt, từng bước đi về phía cao đài.

Đến gần, bên tai Nam Vân Đình vang lên một giọng nói già nua: "Ngươi chính là người đã đả thương Hồ Thống lĩnh?" Giọng nói uy nghiêm nhưng không đốt đốt bức người.

Gia Tĩnh Đế nửa đời trước làm vua nỗ lực trị vì, thiên hạ thái bình, sử gọi là "Gia Tĩnh tân trị".

Nhưng về sau ông ta một lòng tu huyền, cầu trường sinh, không màng triều chính, dẫn đến tham quan ô lại hoành hành, phía nam giặc lùn, phía bắc rợ hồ thường xuyên xâm phạm.

Cho nên hậu thế không mấy ai không coi ông ta là hôn quân. "Chính là ta." Nam Vân Đình ưỡn ngực ngẩng đầu, không muốn thua kém về khí thế.

Gia Tĩnh Đế cũng không để ý.

Thân thể nằm trên giường đá tuy không động đậy nhưng dường như nhìn thấy toàn bộ quang cảnh mộ thất, mở miệng hỏi: "Người xưa nói người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Ngươi có thể đả thương Hồ Thống lĩnh, chứng tỏ thân thủ bất phàm.

Nếu tham quân chắc chắn có thể phong thê ấm tử, tiền đồ vô lượng.

Trẫm lại nghĩ không thông, vì sao ngươi lại làm cái nghề không thấy ánh mặt trời này." "Thời đại biến rồi." Nam Vân Đình không muốn nói nhiều, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hai cái cây trơ trụi dưới cao đài, hắn cảm giác được chúng tuyệt đối không bình thường.

Nghe Nam Vân Đình nói vậy, Gia Tĩnh Đế tựa hồ cũng xúc động, than một tiếng: "A a, đúng vậy, thời đại biến rồi.

Đại Minh chung quy vẫn không địch lại hồng lưu thời đại, đi vào mạt lộ.

Hậu sinh, ngươi có thể nói cho trẫm biết, hiện giờ là triều đại nào chiếm giữ thiên hạ?" "Không có triều đại nào." Nam Vân Đình lắc đầu. "Hiện nay là thời Dân quốc, thời đại quân phiệt cát cứ." Gia Tĩnh Đế trầm mặc.

Nhưng Nam Vân Đình tò mò hơn là làm sao Gia Tĩnh Đế biết Minh triều đã diệt vong.

Dường như đoán được suy nghĩ của hắn, giọng Gia Tĩnh Đế vang lên bên tai: "Có phải ngươi tò mò vì sao ngô lại biết chuyện Đại Minh đã diệt vong?" Nam Vân Đình không nói gì, coi như mặc nhận.

Gia Tĩnh Đế cũng không giấu giếm, kể lại đầu đuôi sự tình.

Có vẻ mấy trăm năm không gặp người sống nên Gia Tĩnh Đế nói chuyện khá nhiều.

Từ khi Gia Tĩnh Đế bắt đầu kế hoạch mượn phong thủy địa mạch để trọng sinh, ông ta muốn sống lại, muốn nhìn thấy thế giới này lần nữa.

Nhưng trọng sinh khó khăn biết bao.

Thiên nhân còn có ngũ suy, ông ta là vua chốn nhân gian muốn nghịch thiên hành sự, độ khó không kém gì lên trời.

Nhưng trong quá trình nghiên cứu những năm cuối đời, Gia Tĩnh Đế phát hiện có thể mượn khí vận Đại Minh cùng long khí đế vương của mình để đạt được mục đích trọng sinh.

Ban đầu mọi chuyện rất thuận lợi.

Nhưng khi kế hoạch chưa thành công thì Đại Minh bị bánh xe lịch sử nghiền nát, khí vận đoạn tuyệt, Gia Tĩnh Đế tâm linh cảm ứng nên tỉnh lại.

Kế hoạch trọng sinh chỉ thành công một nửa.

Thân thể không thể cử động nửa phân, ý thức lại luôn tỉnh táo.

Gia Tĩnh Đế không biết trạng thái này kéo dài bao lâu, cũng không biết mình có thể chịu đựng sự cô tịch này đến bao giờ.

Mấy trăm năm qua, người bầu bạn với ông ta chỉ có Hồ Thống lĩnh được "Nguyệt Hoa Châu" cụ hiện ra.

Ông ta từng nghĩ chết quách cho xong nhưng lại bất lực.

Hồ Thống lĩnh không thể tiếp cận thân thể ông ta do bị quy tắc hạn chế, còn bản thân ông ta thì cử động ngón tay cũng không được.

Chỉ có thể kéo dài thời gian từng chút một, chờ đợi ngày mình có thể kết thúc sự cô độc này.

Một kẻ theo đuổi trường sinh, giờ khắc này thực sự đạt được trường sinh nhưng lại không thể cảm nhận niềm vui của nó.

Thật là bi ai.

Ban đầu Nam Vân Đình nghe vậy còn tưởng Gia Tĩnh Đế muốn nhờ mình kết thúc cuộc sống vô vị này.

Nhưng tuy lời lẽ đầy bất mãn, nội tâm ông ta vẫn rất khát vọng sinh tồn.

Trước khi xuống mộ, Nam Vân Đình đoán Gia Tĩnh Đế có thể đã thành thi ma hoặc thi tiên.

Nhưng hiện thực luôn đầy bất ngờ.

Gia Tĩnh Đế tuy đạt được trường sinh theo nghĩa rộng nhưng vĩnh

viễn không thể ra khỏi núi Tam Dương, thậm chí cử động cũng là xa vời.

Kết cục này quy căn kết đáy vẫn là do Minh triều diệt vong.

Minh triều chưa diệt, Gia Tĩnh Đế mượn long khí trấn địa mạch, mượn địa thế thành đại nghiệp trọng sinh.

Cái gọi là thu liễm bảo dược thiên hạ, Gia Tĩnh Đế đúng là có làm, nhưng số bảo dược đó đa phần đã bị âm sát khí của núi Tam Dương xâm thực gần hết khi ý thức ông ta chưa phục hồi.

Kế hoạch mượn bảo dược thành sự chưa bắt đầu đã kết thúc.

Chỉ còn lại cặp cây lê song sinh kia, cũng vì âm sát khí xâm thực mà giờ trơ trụi chỉ còn cành nhánh.

Gia Tĩnh Đế thảm thật sự.

Nhưng nội tâm ông ta vẫn có chút ngạo kiều.

Dù sao chuyện Thủy Hoàng Đế năm xưa không làm được, ông ta đã làm được một nửa, thực sự nghịch thiên.

So ra thì cô tịch chẳng là gì.

Sau khi trút bầu tâm sự, Gia Tĩnh Đế hỏi: "Hậu sinh, ngươi tên là gì?" "Nam thị, Vân Đình." "Ồ, Nam Vân Đình, cái tên không tồi.

Nam thị...

Nhớ năm xưa trẫm từng đọc sách thánh hiền, có nghiên cứu lịch sử.

Chương 110

Đường Đại Tông năm Chí Đức sơ niên, lúc bình định loạn An Sử, có một trung nghĩa chi tướng tên là Nam Tễ Vân, ngươi có biết không?" Nam Vân Đình khá bất ngờ.

Nam Tễ Vân chính là lão tổ tông của hắn đời này.

Vị lão tổ tông này trong lịch sử Cửu Châu không quá nổi danh so với Tần Quỳnh hay Trình Giảo Kim, sự tồn tại của Nam Tễ Vân như sao băng vụt sáng rồi tắt.

Nam Tễ Vân năm xưa xuất sĩ, dũng vũ hơn người, trong loạn An Sử đã ngăn chặn phản quân, cuối cùng binh bại bị bắt, thành hãm bất khuất, khảng khái hy sinh. "Chính là tiên tổ." Nam Vân Đình đáp.

Chuyện này không cần giấu giếm, Gia Tĩnh Đế đã nhắc đến tên Nam Tễ Vân thì chắc chắn không phải bắn tên không đích.

Lịch sử ghi nhận người Nam thị nhiều như cá diếc sang sông, tuy không tràn lan nhưng cũng không ít.

Gia Tĩnh Đế thích đạo thuật, thuật thôi diễn e rằng cũng rất giỏi nên mới nhắc ngay đến lão tổ tông của Nam Vân Đình. "Dương Châu Đại đô đốc Nam Tễ Vân, dũng vũ hơn người, trung nghĩa vô song.

Thân là hậu nhân của ông ấy mà lại rơi vào cảnh ngộ này, đáng buồn, đáng than." Giọng Gia Tĩnh Đế có chút bất đắc dĩ.

Nhưng có đáng buồn đáng than thế nào cũng chẳng liên quan đến ông ta, dù sao Đại Minh cũng đã vong rồi. "Hậu sinh, nhìn dáng vẻ ngươi vừa rồi, hẳn là có hứng thú với cặp cây Lê Song Sinh này hả?" Trầm mặc chốc lát, Gia Tĩnh Đế lại mở miệng, đi thẳng vào vấn đề.

Nửa canh giờ sau.

Đám người Chá Cô Tiếu đang đợi ở đài bằng đối diện.

Chá Cô Tiếu thầm tính toán thời gian, những người khác cũng nín thở ngưng thần.

Đột nhiên, Chá Cô Tiếu bị tiếng gọi của Nam Kim bên cạnh làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Nam Vân Đình và tên Thống lĩnh một trước một sau đi ra từ cửa động.

Trên tay tên Thống lĩnh xách hai khúc thân cây, còn sau lưng Nam Vân Đình đeo một bọc cành nhánh.

Cây Lê Song Sinh (Song Sinh Lê Tử Thụ).

Trong mộ này tuy thời thời khắc khắc chịu âm sát khí xâm nhiễu nhưng nhờ sinh mệnh lực ngoan cường nên vẫn sống sót.

Tuy không ra hoa kết quả, nhưng chỉ cần rời khỏi nơi này, chôn thân cây vào đất tốt, không bao lâu sẽ mọc rễ nảy mầm lại.

Đây là tài sản cuối cùng của Gia Tĩnh Đế, nhưng với ông ta hiện tại, thứ này đã vô dụng.

Tên Thống lĩnh đi đến đài bằng, ném hai khúc thân cây qua đối diện.

Nam Kim và Chá Cô Tiếu vội đưa tay đón, cũng may tên kia không giở trò xấu, nếu không hai người ít nhất cũng bị chấn thương nội tạng. "Có chuyện gì ra ngoài rồi nói." Nam Vân Đình đạp xích sắt trở về bên cạnh nhóm Chá Cô Tiếu, nói với mọi người.

Cả nhóm không ai thắc mắc, lập tức bắt đầu rút lui.

Đi trong mộ đạo, Nam Vân Đình bẻ một nhánh cây Lê Song Sinh đưa cho Chá Cô Tiếu: "Nghĩa huynh, đây là cây Lê Song Sinh, theo lời Gia Tĩnh Đế thì sức sống của nó cực kỳ ngoan cường, công hiệu ngang ngửa dây leo đầu quỷ (Quỷ Đầu Đằng), chắc là thứ huynh

muốn tìm." "Gia Tĩnh Đế?" Chá Cô Tiếu nhíu mày, nắm bắt trọng điểm. "Vân Đình, ý đệ là Gia Tĩnh Đế...

ông ta trọng sinh..." "Coi như thành công một nửa." Nam Vân Đình không giấu giếm. "Hiện giờ Gia Tĩnh Đế nửa bước đạp vào thi ma đạo, nhưng khó tiến thêm bước nữa, chỉ có thể tồn tại trong mộ dưới dạng người sống đời sống thực vật (hoạt tử nhân)." Nam Vân Đình nói rồi đổi giọng: "Bất quá như vậy cũng tốt.

Phong thủy nơi này vặn vẹo hỗn loạn, nếu không có Gia Tĩnh Đế ở đây trấn áp, đổi thành thứ khác thì đúng là tai họa cho thế gian." Chá Cô Tiếu nghe vậy cũng không hỏi thêm.

Hắn nhận lấy nhánh cây, đưa lên mũi ngửi.

Dù ở trong mộ mấy trăm năm, nhánh cây vẫn giữ được sự thuần túy, mùi hương gỗ khiến Chá Cô Tiếu cảm thấy tâm thần thư thái.

Đợi nhóm Nam Vân Đình rút khỏi mộ thất, Gia Tĩnh Đế đang nằm trên giường đá bỗng nhiên ngồi dậy. "Bệ hạ, cặp cây Lê Song Sinh kia..." Thống lĩnh Ngự Lâm Quân quỳ một chân xuống, ánh mắt đầy lo lắng. "Không sao, lấy đi thì cứ lấy đi." Gia Tĩnh Đế ngồi xếp bằng, nhìn xuống thuộc hạ. "Đợi bọn họ rời đi, ngươi hãy phong tỏa cửa mộ.

Âm sát khí dưới này không thể để lọt ra ngoài, nếu không hậu quả khôn lường." "Mạt tướng lĩnh mệnh." Nam Vân Đình có nằm mơ cũng không ngờ tới, Gia Tĩnh Đế trọng sinh không hề thất bại, ông ta đã thành công, nhưng sau khi thành công lại không chọn rời đi.

Đó là cái giá của trọng sinh.

Cô tịch chỉ là một phần, hiến tế thân xác và tâm hồn để trấn áp địa mạch mới là mấu chốt.

Nói là nghịch thiên nhi hành, cuối cùng vẫn là làm công cho ông

trời.

Còn vì sao phải diễn kịch trước mặt Nam Vân Đình?

Chính Gia Tĩnh Đế cũng không rõ, có lẽ vì thấy thú vị, hoặc vì lý do nào đó khác.

Tóm lại, Gia Tĩnh Đế đã hạ xong quân cờ của mình từ khi nhóm Nam Vân Đình đến núi Tam Dương. ..... "Sự tình đại khái là như vậy." Tại doanh trại, Nam Vân Đình ngồi trên tảng đá kể lại trải nghiệm cho Chá Cô Tiếu và mọi người.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Trên đời này thật sự có người làm được chuyện trọng sinh.

Tuy thất bại (theo lời kể), nhưng không thể phủ nhận Gia Tĩnh Đế đã làm được điều mà các hoàng đế khác không làm được. "Nghĩa huynh, cặp cây Lê Song Sinh này có lẽ là hai cây cuối cùng trên thế giới, huynh cứ mang về tộc nghiên cứu, có lẽ không kém gì dây leo đầu quỷ đâu." Sức sống của cây Lê Song Sinh cực mạnh, còn lời nguyền Mắt Quỷ (Quỷ Nhãn) là tước đoạt sinh mệnh lực, hai thứ ý nghĩa trái ngược nhau nên chắc chắn sẽ có tác dụng.

Cặp cây này chắc đủ cho tộc Trát Cách Lạp Mã dùng rất lâu. "Nếu đã vậy, vi huynh đa tạ huynh đệ." Chá Cô Tiếu vô cùng xúc động.

Nam Vân Đình mạo hiểm chọc giận Gia Tĩnh Đế để lấy được cây, giờ lại hào phóng tặng hẳn, sao có thể không cảm động.

Chá Cô Tiếu không từ chối, nhưng cũng chưa vội cất vào túi, hẳn cần về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Chuyến đi này Nam Vân Đình thu hoạch không nhỏ.

Ngoài quan tài, sách cổ, tranh chữ và bốn bức tượng gốm, còn có vô số vàng bạc ngọc ngà.

Kho tàng của tộc trưởng Bạch thị toàn là hàng thượng thừa, đủ để làm đầy bảo khố tộc địa Nam thị.

Sau một đêm nghỉ ngơi, cả đoàn bắt đầu trở về.

Dọc đường có không ít kẻ nhòm ngó những bọc hành lý trên lưng ngựa, nhưng sát khí và trang phục đen thống nhất của đám Nam Kim khiến bọn chúng phải chùn bước.

Cũng có kẻ liều mạng muốn thử, nhưng chỉ làm tăng thêm chút thú vị cho hành trình nhàm chán của Nam Vân Đình.

Trở về tộc địa, cuộc sống của Nam Vân Đình dần bình lặng.

Nhờ có thêm tượng gốm, tộc địa Nam thị càng thêm an toàn.

Thời gian trôi qua, chiến tranh Bắc Phạt bắt đầu.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và Trương Khải Sơn ở Trường Sa tạo thành thế chân vạc củng vệ Tương Tây.

Dòng người tị nạn đổ về Tương Tây cầu che chở, Trần Ngọc Lâu nhận hết.

Chương 111

Chưa đầy hai năm, binh lực của hắn từ mười mấy vạn tăng lên ba mươi vạn.

Có phương pháp luyện binh của Nam Vân Đình, binh sĩ giữ được sức chiến đấu khá tốt.

La Lão Oai mê vũ khí, tiền bạc kiếm được đều đem đi đổi súng ống.

Bị bọn nước ngoài bán cho toàn hàng cũ, hàng thải loại, La Lão Oai ngày nào cũng ngồi cửa chửi đổng.

Trần Ngọc Lâu thì khác, hắn ngầm xây dựng công xưởng binh khí (binh công xưởng), thiếu nhân tài hay bản vẽ thiết kế thì đi "mời", uy bức lợi dụ đủ kiểu, không được thì đấm cho một cái rồi cho củ cà rốt, cuối cùng cũng khiến người ta phục tùng.

Sau nửa năm, binh công xưởng đi vào hoạt động.

Thế lực Trần Ngọc Lâu phát triển quá nhanh khiến cả hai chính phủ Nam - Bắc gai mắt.

Sau vài lần chiêu hàng bị Trần Ngọc Lâu đánh thái cực qua loa, chính phủ Bắc Dương không nhịn được nữa, coi đội quân của Trần Ngọc Lâu là tạp nham, điều một sư đoàn đến trấn áp.

Nhưng quân Bắc Dương vừa đến Tương Tây, lữ đoàn hỗn hợp đi đầu đã gặp chuyện, lữ trưởng và các chỉ huy cao cấp bị ám sát, cả lữ đoàn như rắn mất đầu, bị bắt sống toàn bộ.

Tin tức lữ đoàn hỗn hợp bị tiêu diệt trong chưa đầy hai ngày truyền ra, đại quân phía sau sợ hãi rút lui, trở thành trò cười.

Trần Ngọc Lâu một trận thành danh.

Tháng 6 năm 1928, nhân vật quan trọng cuối cùng của chính phủ Bắc Dương bị người Nhật ám sát tại Đông Bắc (sự kiện Hoàng Cô Đồn), chiến tranh Bắc Phạt kết thúc, Cửu Châu thống nhất.

Năm sau, Trương Khải Sơn đại diện đến đàm phán với Trần Ngọc Lâu, nhưng tất cả chỉ là diễn kịch.

Dưới công thế "tiền bạc" của chính phủ mới, Trần Ngọc Lâu "miễn cưỡng" đồng ý treo tên, đại quân ba mươi tám vạn được ăn lương chính quy, vũ khí mới được đầu tư, thực lực Tương Tây quân tăng lên một tầm cao mới.

Trong thời gian này, Nam thị nhất tộc nhân đinh hưng vượng, nhân số đạt sáu trăm.

Nam Vân Đình giữ lại Đệ nhị phân bộ, cải tổ Đệ tam phân bộ thành Bộ Trinh sát để phò tá Ngoại tộc.

Ba năm sau, Nam thị Ngoại tộc chính thức thành hình, một nửa nam nhi Ngoại tộc gia nhập Tương Tây quân, số còn lại vào binh công xưởng học tập.

Ba năm sau, sài lang lộ nanh vuốt, mượn cớ chính phủ đương cục nhu nhược để mưu đồ vùng Đông Bắc.

Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu muốn dấy binh quang phục Cửu Châu nhưng thời cơ chưa tới.

Nam Vân Đình dẫn người ám sát sĩ quan Nhật, ngược lại tạo cớ cho giặc Nhật đốt phá cướp bóc.

Sau sự việc này, Trần Ngọc Lâu làm ngược lại, âm thầm mở rộng quân đội và ẩn mình, an trí bách tính sinh sống tại Tương Tây.

Vài năm sau, dục vọng quyền lực của Lão Tưởng (Quang Đầu) đạt đỉnh điểm, khơi mào nội chiến, ra lệnh Trần Ngọc Lâu xuất binh vây tiễu Tân quân.

Trần Ngọc Lâu đơn phương hủy bỏ hiệp nghị treo tên, xuất binh chinh thảo các thế lực Quốc quân trong địa phận Tương Tây, bao gồm cả mạch của Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn "thề chết" bảo vệ Trường Sa.

Sau khi lãng phí vô số đạn dược, Lão Tưởng đành lệnh cho Quốc quân rút khỏi Tương Tây.

Binh sĩ Quốc quân bị bỏ rơi nhao nhao phản chiến, đầu nhập dưới trướng Trần Ngọc Lâu.

Đến lúc này, Trần Ngọc Lâu đã nắm trong tay năm mươi vạn đại quân.

Cùng năm, lão bả đầu của Tá Lĩnh qua đời.

Theo thỉnh cầu của Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình cho chôn cất ông ta vào trủng địa Nam gia.

Nam Vân Đình chọn phong tỏa tộc địa, đích thân thống ngự Ngoại tộc, mượn danh nghĩa Trần Ngọc Lâu mở rộng quy mô, nhưng bản thân không gia nhập quân đội.

Hắn chỉ làm những việc như ám sát, phá hoại và thu thập tình báo.

Cuộc sống này tuy không nguy hiểm như xuống mộ nhưng cũng đầy gian nan.

Lão Tưởng đối với Tương Tây vừa muốn chiếm lại vừa không muốn lặp lại kịch bản Bắc Phạt, cuối cùng thỏa hiệp để chuyên tâm đối phó Tân quân.

Tuy nhiên vì e ngại thế lực Trần Ngọc Lâu, Lão Tưởng phái quân đội giám sát bên ngoài địa giới Tương Tây, vô tình giảm bớt áp lực cho Tân quân.

Sau khi Tân quân hội sư, dã tâm của quân Nhật triệt để bùng nổ.

Trần Ngọc Lâu nghe theo kiến nghị của Nam Vân Đình, xuất binh Tương Tây, tiến về phía Đông, binh lực không ngừng mở rộng, cuối cùng đến Giang Tô.

Lão Tưởng bị thụ địch ba mặt, rời Giang Tô lên phía Bắc.

Chiến tranh Vệ quốc bắt đầu.

Dù có Trần Ngọc Lâu dị quân đột khởi, dã tâm xâm lược của Nhật Bản vẫn mang lại nhiều tai ách cho bách tính Cửu Châu.

Nam Vân Đình dù tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể dẫn dắt Trần Ngọc Lâu đến Giang Tô để ngăn chặn một cuộc thảm sát.

Đội quân của Trần Ngọc Lâu sau mấy năm thao quang dưỡng hối đã mạnh hơn Quốc quân nhiều bậc.

Nam Vân Đình cùng Nam Viêm, Nam Kim và các thành viên khác trở thành những cái bóng, thực hiện ám sát và phá hoại tùy theo tình hình chiến sự.

Sau đó Chá Cô Tiếu đưa tộc nhân đến hội hợp với Nam Vân Đình, mọi chuyện càng thêm đơn giản.

Năm thứ năm sau khi chiến tranh bắt đầu, La Lão Oai binh bại bị vây, đột vây không thành, nổ súng tự sát.

Năm sau, quân Nhật chiếm lĩnh phía bắc Giang Tô, mưu đồ đánh chiếm toàn bộ vùng này từ hai phía Bắc Nam.

Trần Ngọc Lâu suất quân kháng cự, bị mảnh đạn văng trúng mắt, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh mù lòa.

Cẩu đầu quân sư Hoa Mã Quải phối hợp với Trần Ngọc Lâu, một sáng một tối thống ngự Tương Nam quân.

Chứng kiến sự tàn bạo của quân Nhật, bách tính Cửu Châu đa phần chọn tham gia quân đội.

Quốc quân vì chính sách tiêu cực kháng chiến nên mất lòng dân.

Cửu Châu Hồng quân và Tương Nam quân nhanh chóng mở rộng, có đủ năng lực kháng cự quân Nhật và Ngụy quân.

Trước năm 43, vài vị lãnh đạo Hồng quân đến thăm Trần Ngọc Lâu.

Từ đó về sau, Tương Nam quân trở thành lịch sử, thay vào đó là Tân Nam quân với bảy mươi vạn quân.

Nhờ sự điên cuồng của quân Nhật, nội bộ Cửu Châu binh hợp một chỗ, Quốc - Cộng cùng kháng chiến.

Hai năm sau, chiến tranh Vệ quốc đến hồi kết.

Tiếp theo là chiến tranh giải phóng (nội chiến).

Nam Vân Đình không tham dự.

Hắn biết rõ vì huyết mạch nên dung nhan không đổi, nếu bị kẻ có tâm chú ý thì rất phiền phức, có khi mấy chục năm sau sự kiện như núi Tứ Cô Nương sẽ rơi xuống đầu hắn.

Cần thiết phải ẩn mình.

Sau khi nội chiến kết thúc, có lẽ do tin tức từ Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu đưa vợ con và tộc nhân xuất ngoại.

Nam Vân Đình đưa Nam Kim về tộc địa, bắt đầu cuộc sống ẩn dật.

Mười mấy năm trôi qua, Nam Vân Đình thu hoạch không ít đao kiếm, súng ống và huân chương của sĩ quan Nhật.

Ngoại tộc cũng có vài người giữ chức vụ quan trọng trong quân đội.

Nam Viêm làm tộc trưởng Ngoại tộc cũng làm rất tốt.

Tộc nhân Nam thị nội tộc đã lên tới hai ngàn người, Ngoại tộc hơn ba ngàn người, phần lớn là trẻ mồ côi chiến tranh được Nam Viêm thu nhận.

Chương 112

Nam thị tiến vào thời kỳ đỉnh thịnh chưa từng có.

Tam a công tuổi đã hơn trăm nhưng vẫn ăn khỏe ngủ khỏe, hiệu quả trường thọ còn tốt hơn Trương gia.

Nhà khác tứ đại đồng đường là cùng, Nam gia lục đại đồng đường là chuyện thường.

Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt trong những ngày Nam Vân Đình "nằm yên" này đã giúp hắn hưởng thụ niềm vui gia đình.

Trong thập niên 50-60, hai nàng sinh hạ hai trai bốn gái, vô cùng năng suất. ..... "Tộc trưởng, Nam Viêm cầu kiến." Một ngày nọ, Nam Vân Đình đang ngồi uống trà trong phòng khách, trà chưa kịp uống thì bên ngoài vang lên tiếng Nam Viêm. "Vào đi." Nam Vân Đình không ngẩng đầu lên, gọi một tiếng.

Nam Viêm bước vào, tuy dung nhan không đổi nhưng làm tộc trưởng Ngoại tộc mấy chục năm nên người có chút uy nghiêm. "A Viêm, ngươi tìm ta có việc gì?" Nam Vân Đình đặt chén trà xuống, ra hiệu Nam Viêm ngồi.

Nhưng Nam Viêm vừa ngồi xuống, đối diện với Nam Vân Đình, đầu óc lại rối tinh rối mù. "Có chuyện gì vậy?" Nam Vân Đình cảm giác không ổn.

Nếu là chuyện bình thường, Nam Viêm sẽ không ấp úng như thế.

Chắc chắn là gặp rắc rối khó giải quyết. "Chẳng lẽ Ngoại tộc xảy ra vấn đề?" Nam Vân Đình thầm đoán.

Ngoại tộc phần lớn là trẻ mồ côi được nuôi dưỡng, hiện đã có người làm quan, làm tướng, địa vị xã hội cao hơn Nội tộc.

Có kẻ phản bội chăng?

Nam Vân Đình ngẩng đầu bảo Nam Viêm: "A Viêm, đi gọi Vân Hải tới đây." "Tộc trưởng, tìm hắn làm gì?" Nam Viêm ngơ ngác.

Thấy phản ứng này, Nam Vân Đình biết mình đoán sai. "Không có gì, ngươi nói tiếp đi." Nam Vân Đình ho khan một tiếng, rót trà cho Nam Viêm.

Nam Viêm vẻ mặt quyết tuyệt, nói: "Tộc trưởng, hôm nay Ngoại tộc có một đám người tới, kẻ cầm đầu nói muốn gặp ngài, còn nói..." "Nói cái gì?" Nam Vân Đình hờ hững hỏi.

Hiện giờ Chá Cô Tiếu đã ra nước ngoài, Trần Ngọc Lâu và Hoa Mã Quải đang sống an nhàn ở Bắc Bình.

Kim Bất Hoán (Lão Kim) thì lần cuối gặp đã bạc trắng đầu, từ chối về Nam thị dưỡng lão vì sợ nhìn thấy người Nam gia trẻ mãi không già mà tủi thân.

Cha của Doãn Tân Nguyệt là Doãn Húc Đông đã qua đời, Khách sạn Tân Nguyệt giao cho tiểu thúc quản lý.

Người quen cũ chỉ còn lại Cửu Môn.

Dù kịch bản có thay đổi nhưng bi kịch Cửu Môn vẫn xảy ra.

Sự tồn tại của Nam Vân Đình cùng sự thúc đẩy của Cừu Đức Khảo khiến nhiều nhân vật lớn chú ý đến Cửu Môn.

Vài năm trước, Trương Khải Sơn bị lệnh phải tổ chức đội ngũ vào núi Tứ Cô Nương tìm bí mật Trương gia cổ lâu.

Khi đó có năm người đến tìm Nam Vân Đình: Nhị Nguyệt Hồng, Trần Bì, Ngô Lão Cẩu, Hoắc Cẩm Tích và Giải Cửu.

Tề Thiết Chủy bị Trương Khải Sơn giữ lại nên không đến được.

Mục đích của họ đa phần là nhờ Nam Vân Đình che chở gia đình.

Riêng Hoắc Cẩm Tích thì... người đàn bà điên này giao vị trí gia chủ cho Hoắc Tiên Cô rồi tuyên bố nếu sống sót trở về từ núi Tứ Cô Nương sẽ gả cho Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình nhớ rõ lúc đó cả trang viên đều im lặng.

Chuyến đi núi Tứ Cô Nương cửu tử nhất sinh, kéo dài ba năm, được coi là hoạt động trộm mộ quy mô lớn nhất lịch sử.

Trương Kỳ Lân là người dẫn đầu.

Kết quả tinh nhuệ Cửu Môn tổn thất gần hết, lãnh đạo Cửu Môn tuy không chết nhưng đều bị thương, Trương Kỳ Lân trọng thương mất trí nhớ, mất tích bí ẩn (thực ra đang bị Nam Vân Đình giam lỏng trong viện điều dưỡng).

Trần Ngọc Lâu từng cho Hoa Mã Quải điều tra kẻ ra lệnh cho Trương Khải Sơn.

Kết quả không ngoài dự đoán của Nam Vân Đình: "Hắn" vì muốn giải mã bí mật trường sinh nên đã tung tin về Trương gia cổ lâu, dẫn đến sự kiện này.

Quay lại chuyện chính. "Hắn nói gì?" Nam Vân Đình hỏi lại. "Kẻ đó nói, nếu Tộc trưởng không muốn phu nhân bị tổn thương thì hãy gặp hắn một lần." "Phu nhân?" Nam Vân Đình nhíu mày. "Hắn có nói là ai không?" "Không có." Nam Viêm lắc đầu.

Nam Vân Đình cười lạnh: "Không nói thì không cần phí lời với hắn, giết hắn là được." Loại uy hiếp trắng trợn này, từ khi xuyên không đến giờ hắn mới gặp lần đầu.

Phu nhân ở đây chỉ có thể là Hoa Linh hoặc Doãn Tân Nguyệt.

Hai người hiện tại đang ở nhà dạy con, rất ít ra ngoài. "Dạ." Nam Viêm đứng dậy định đi. "Ta đi cùng ngươi." Nam Vân Đình đứng lên.

Tại phòng khách Nam thị trang viên, một đám người đang ngồi chờ.

Kẻ cầm đầu là một trung niên mặc trường sam, dáng vẻ thư sinh, những người còn lại đa phần là thanh niên mang theo chút nhuệ khí.

Nam Vân Đình dẫn Nam Viêm bước tới cửa, chỉ liếc mắt là thấy đám người này không tầm thường.

Nhưng không tầm thường thì sao?

Dám uy hiếp hắn, hắn không thể bỏ qua.

Khi Nam Vân Đình quan sát đám người trong phòng, gã trung niên ngồi ghế khách cũng ngước mắt nhìn sang.

Thấy Nam Vân Đình đi trước Nam Viêm, trong mắt gã lóe lên vẻ hiểu rõ. "A a, xem ra vị này chính là Nam tộc trưởng đại danh đỉnh đỉnh rồi, hữu lễ." Trung niên nhân đứng dậy chào, nhưng Nam Vân Đình không đáp lại. "Ta còn tưởng kẻ nào không mở mắt dám đến tận cửa uy hiếp khiêu khích ta, hóa ra là..." Trong sảnh tiếp khách tại trang viên Nam gia.

Nam Vân Đình chằm chằm nhìn người mới đến, trong mắt mang theo vài phần không vui. "Nam tộc trưởng, đã lâu không gặp, thật là nhớ mong.

Ngài vẫn trẻ trung như vậy, quả thực khiến người ta hâm mộ." Người đàn ông trung niên kia mở miệng liền dùng giọng điệu người quen cũ.

Nhưng Nam Vân Đình lại chẳng hề khách khí với hắn, ngữ khí mang theo vài phần bất thiện: "Ta không nhớ là từng mời ngươi tới làm khách.

Không mời mà đến thì thôi đi, còn mở miệng uy hiếp ta, là có ý gì?

Trương gia Đông Bắc các ngươi, chẳng lẽ là muốn thụ địch với chúng ta hay sao?" Trương gia Đông Bắc.

Trong cả thế giới trộm mộ, gia tộc này là sự tồn tại bí ẩn nhất, độ bí ẩn so với Uông gia cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Chương 113

Người trung niên này tên là Trương Kỳ Phong, là một trong những tộc lão đương đại của Trương gia.

Nam Vân Đình gặp Trương Kỳ Phong từ mấy chục năm trước.

Khi đó hắn đang dẫn theo vài tộc nhân đi lại ở khu vực Đông Bắc, thường xuyên nhân lúc bọn Hán gian không để ý mà phá hoại, giết vài tên quan quân chơi.

Nhưng thiên có bất trắc phong vân, nhân có họa phúc khôn lường.

Hoạt động của Nam Vân Đình kéo dài hơn nửa tháng thì bị quân Nhật tra ra manh mối, cộng thêm Hán gian chỉ điểm.

Để cắt đuôi truy binh, Nam Vân Đình dẫn người xông vào một ngôi mộ lớn, chính lần đó đã kết nghiệt duyên với tên Trương Kỳ Phong này.

Đoạn ký ức kia tuy đã qua mấy chục năm, nhưng Nam Vân Đình vẫn nhớ như in.

Vì sao ư?

Khi đó Nam Vân Đình dẫn người vào mộ là muốn mượn cơ quan trong mộ để tiêu diệt lính Nhật.

Nhưng không ngờ tới, ngày hôm đó Trương Kỳ Phong vừa khéo phụng mệnh dẫn đám tiểu bối Trương gia ra ngoài lịch luyện.

Đám tiểu bối Trương gia đang phá quan, thì đám Nam Vân Đình xông vào.

Kết quả hiển nhiên dễ thấy.

Trương gia phản ứng kịp thời, không có tổn thất quá lớn, nhưng vì

Nam Vân Đình và bọn Hán gian kẻ trước người sau xông vào, trực tiếp dẫn đến nhiệm vụ của hắn thất bại.

Quy củ Trương gia rất nghiêm, Trương Kỳ Phong về gia tộc liền chịu trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Vì thế, Trương Kỳ Phong ghi hận Nam Vân Đình.

Sau khi chịu phạt xong, tên này liền giống như Tiểu Cường đánh mãi không chết, không làm gì khác, chuyên môn nhìn chằm chằm người Nam gia, âm thầm ngáng chân.

Nam Vân Đình cũng thử chỉnh chết Trương Kỳ Phong, nhưng không biết vì sao, lần nào hắn cũng có thể tìm được đường sống trong cõi chết.

Trương Kỳ Phong hành xử có chừng mực, giống như con cóc nhảy lên mu bàn chân, tuy hắn làm người ta ghê tởm nhưng lại không cắn người.

Cho nên, qua lại vài lần, Nam Vân Đình liền coi hắn như không tồn tại.

Hiện giờ, Cửu Châu đã định.

Trương Kỳ Phong lại lần nữa đăng môn, dùng phương thức uy hiếp ép Nam Vân Đình gặp mặt, khiến sát tâm đã sớm đè xuống của Nam Vân Đình lại lần nữa dâng lên. "Nam tộc trưởng nói quá lời rồi, tục ngữ nói rất hay, không đánh không quen biết.

Các người phá hỏng chuyện của ta, ta cũng âm thầm ngáng chân các người.

Nhưng thù nhỏ không nhớ, thù lớn không có, Nam tộc trưởng hà tất vừa thấy ta đã kiếm bạt nỗ trương như vậy?" Trương Kỳ Phong cười ha hả, ngôn ngữ càn rỡ, khiến Nam Vân Đình trong lòng cực kỳ khó chịu. "Chúng ta vào chuyện chính nhé." Trương Kỳ Phong thấy

Nam Vân Đình không có ý đáp lại, cũng cảm thấy vô vị, mở miệng nói: "Ta lần này tới bái phỏng, tổng cộng có hai chuyện muốn nói.

Thứ nhất là muốn thông báo Nam tộc trưởng tới Trương gia nhận người.

Thứ hai là muốn cùng Nam tộc trưởng làm một cuộc giao dịch." "Nhận người?" Nam Vân Đình trong lòng thực sự có chút nghi hoặc. "Người nào?" "Ha ha, Nam tộc trưởng đúng là quý nhân hay quên.

Muốn biết là ai, ta đã nói với vị tiểu huynh đệ này rồi, hơn nữa, ngài hẳn là đã biết mới đúng.

Nếu không, ngài sao lại nói ra lời ta uy hiếp ngài chứ, cẩn thận ngẫm lại xem." Trương Kỳ Phong bưng chén trà trên bàn lên, mở ra ngửi ngửi: "Người chưa đi trà đã lạnh, đây không phải đạo đãi khách đâu." Câu sau của Trương Kỳ Phong, Nam Vân Đình tịnh không nghe lọt.

Hắn hiện tại trong đầu toàn suy nghĩ xem Trương Kỳ Phong muốn hắn đi nhận ai.

Nam Viêm thấy Nam Vân Đình như đang suy tư, cũng xoay người đi an bài trà nước điểm tâm.

Trương Kỳ Phong tuy không tính là khách, nhưng Nam gia cũng không phải nhà nghèo, người ngoài tới cửa còn chưa đến mức tiếc chút trà nước. "Ngươi bảo ta tới Trương gia nhận người, người đó là phu nhân của ta, có đúng không?" "Chính xác." "Hai vị phu nhân của ta, giờ phút này đang ở trong nhà dạy con, ta ngược lại muốn hỏi ngươi, trong Trương gia các ngươi có ai là phu nhân của ta?" Nam Vân Đình đi đến chủ vị ngồi xuống, hiển nhiên là có ý muốn cùng Trương Kỳ Phong nói chuyện một phen. "Năm đó, phía quan phương tổ chức cho Cửu Môn tham dự, Trương gia Kỳ Lân đảm đương vai trò người dẫn đầu, cùng nhau thăm dò núi Tứ Cô Nương kia, mưu

toan phá giải bí mật Trương gia cổ lâu.

Tham tâm chưa dứt rắn nuốt voi.

Dã tràng xe cát biển Đông.

Tinh nhuệ Cửu Môn thương vong hầu như không còn, không phục lại vinh quang ngày xưa, đây chính là kết cục của kẻ dòm ngó Trương gia cổ lâu." Trương Kỳ Phong không biết từ đâu lôi ra cái quạt xếp, soạt một cái mở ra, làm bộ làm tịch phe phẩy.

Thấy cái bộ dáng tao bao này của hắn, Nam Vân Đình vô lực phun tào.

Trời đại hàn, cho dù phương Nam không lạnh như vậy, nhưng cầm cái quạt xếp, ngươi trang bức cho ai xem chứ.

Bọn họ đều là người tập võ, tuy không làm được dời non lấp biển khoa trương như vậy, nhưng hàn thử bất xâm thì không khó. "Nhưng..." Trương Kỳ Phong nói, sắc mặt biến đổi: "Trong đội ngũ Cửu Môn kia, lại có một người mạo hiểm tang mạng, dựa vào phương pháp của chính mình, mò vào trong Trương gia cổ lâu.

Trộm mất chí bảo Trương gia là Kỳ Lân Quả không nói, còn chuẩn bị mang đi một khối Phát Khâu Ấn duy nhất hiện còn tồn tại của Trương gia ta." Nghe được lời này, Nam Vân Đình ngược lại không biểu hiện kinh ngạc bao nhiêu.

Dựa theo sự tiên tri của hắn về cốt truyện, muốn tiến vào Trương gia cổ lâu kia tuy khó nhưng không phải không thể.

Nhưng trong Trương gia cổ lâu có cái gì, Nam Vân Đình lại không biết.

Cho nên hắn vẫn luôn không có tâm tư vào đó dạo chơi.

Hiện giờ vừa nghe Trương Kỳ Phong nói, đồ tốt trong Trương gia

cổ lâu cũng không ít a.

Kỳ Lân Quả là cái gì, hắn không biết.

Nhưng nghe cái tên này, cộng thêm danh đầu 'chí bảo Trương gia', liền biết cực kỳ không đơn giản.

Mà trong Trương gia cổ lâu kia, thế nhưng còn tồn một khối Phát Khâu Ấn.

Thời Minh sơ, Quan Sơn Thái Bảo chơi xấu, Phát Khâu Ấn từ đó tuyệt tích, người trong giang hồ đều cho rằng Phát Khâu Ấn đã biến mất.

Lại không ngờ trong Trương gia cổ lâu còn cất chứa một khối, chuyện này rất thần kỳ.

Bất quá, Nam Vân Đình nghe Trương Kỳ Phong nói, tổng cảm thấy chỗ nào không đúng, cẩn thận hồi tưởng lại, sắc mặt Nam Vân Đình khôi phục bộ dáng lúc đầu. "Cho nên, ngươi lần này tới Nam gia ta, là để hưng sư vấn tội?" Từ biểu hiện của Trương Kỳ Phong từ đầu đến giờ, bất quản nói cái gì, đều mang theo chút giọng điệu hưng sư vấn tội.

Chưa nói đến việc bảo Nam Vân Đình tới Trương gia nhận người, chỉ riêng việc Trương Kỳ Phong một mực khẳng định người Trương gia bắt được là phu nhân Nam Vân Đình, đã đủ chứng minh suy nghĩ này của Nam Vân Đình là thật. "Nam tộc trưởng dường như không tin tưởng a." Trương Kỳ Phong cũng không phải tay mơ trong xã giao, bản lĩnh sát ngôn quan sắc không tồi.

Thấy bộ dáng này của Nam Vân Đình, hắn đã hiểu thấu tâm tư đối phương, bèn vẫy tay với một thanh niên phía sau.

Thanh niên kia rất nhanh hiểu ý Trương Kỳ Phong, từ túi áo trên móc ra mấy tấm ảnh chụp.

Đúng vậy, ảnh chụp.

Thời đại này máy ảnh phi thường hiếm thấy, nhưng không phải là không có.

Trương gia muốn kiếm máy ảnh cũng không khó, cho dù Nam thị nhất tộc thành lập không lâu, nhưng trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc, Nam gia cũng thu được vài cái máy ảnh.

Về phần từ đâu mà có thì rất đơn giản: giết phóng viên tùy quân của Nhật là có ngay.

Đối với Nam Vân Đình mà nói, đám Hán gian và giặc Nhật không một ai vô tội, bất kể là phóng viên tùy quân, quân y hay đầu bếp, chỉ cần cầm vũ khí đạp lên đất Cửu Châu thì đều quy vào loại súc sinh.

Giết cũng là giết.

Chương 114

Thanh niên kia đặt ảnh chụp lên bàn, bày ra từng cái một.

Ảnh chụp tuy là trắng đen, nhưng nội dung cực kỳ rõ ràng, nhân vật chính là một nữ tử.

Nam Vân Đình chỉ liếc mắt liền nhận ra thân phận đối phương.

Chính là Hoắc Cẩm Tích, người đã bặt vô âm tín sau hành động ở núi Tứ Cô Nương.

Nam Vân Đình nghĩ thế nào cũng không ngờ, Hoắc Cẩm Tích thế mà làm được chuyện những người khác không làm được.

Không chỉ trà trộn vào Trương gia cổ lâu, không chết ở bên trong, còn phá hoại chí bảo Trương gia.

Nam Vân Đình thật sự muốn vỗ tay khen ngợi Hoắc Cẩm Tích.

Bất quá nghĩ đến lời Trương Kỳ Phong vừa nói, Nam Vân Đình lại mở miệng: "Hành động trộm mộ núi Tứ Cô Nương đã kết thúc từ lâu, ngươi sẽ không nói cho ta biết, Trương gia các ngươi phế vật đến mức bắt một nữ tử mà thời gian dùng đơn vị tính bằng năm đấy chứ?" "A." Trương Kỳ Phong trợn trắng mắt, quay đầu nhìn sang một bên.

Mặc ai cũng sẽ không ngờ tên này ngoại biểu trung niên, tâm lý tưng tửng, nhưng tuổi thực tế lại không dưới tám mươi tuổi, đúng là lão bất tử. "Mượn ả thêm hai cái chân nữa thì Trương gia ta bắt ả cũng chỉ trong khoảnh khắc." "Cho nên..." Nam Vân Đình quay đầu nhìn Trương Kỳ Phong: "Các ngươi bắt nàng, sau đó tù cấm không biết bao lâu, hiện tại lại bảo ta đi nhận người.

Ngươi là đang coi khinh ta, hay là không để Nam thị ta vào mắt?"

Trương Kỳ Phong nghe vậy, thay đổi hẳn sự khinh phù trước đó, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn.

Hắn tới đây đã suy xét tất cả, lại xem nhẹ một nhân tố cực kỳ quan trọng: Thời gian.

Trương gia bọn họ cho rằng Hoắc Cẩm Tích là phu nhân tộc trưởng Nam thị là do chính miệng Hoắc Cẩm Tích nói, cộng thêm tộc lão trong tộc thôi toán, cảm thấy rất có khả năng.

Mà sở dĩ tù cấm lâu như vậy, là vì Trương gia muốn mượn máu Hoắc Cẩm Tích làm một số thực nghiệm.

Kỳ Lân Quả là vật thiên sinh địa tạo, đừng nói vạn vàng khó cầu, đối với Trương gia mà nói, hoàn toàn có thể trả bất cứ cái giá nào để đổi lấy một quả.

Nhưng Hoắc Cẩm Tích này sau khi lẻn vào Trương gia cổ lâu, không biết dùng cách gì tránh được đủ loại cạm bẫy bố trí, đem ba quả Kỳ Lân Quả duy nhất còn sót lại trên đời nuốt hết vào bụng.

Trương gia không giết nàng cũng là cân nhắc đến công hiệu của Kỳ Lân Quả cùng với Nam thị.

Hiện nay, Trương gia vốn muốn dùng Hoắc Cẩm Tích đã vô dụng để giao dịch với Nam Vân Đình một phen, ngàn tính vạn tính lại không tính đến vấn đề thời gian.

Thời gian thứ này, nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ.

Trương Kỳ Phong dùng mông cũng có thể nghĩ ra, chính mình và các tộc lão khác đã thất sách rồi.

Hành vi lần này định sẽ chọc Nam Vân Đình bạo nộ, cái gọi là hợp tác cũng chỉ thành trò cười. "Nam tộc trưởng nếu đã nghĩ kỹ, cứ đến chỗ cũ tìm ta, đợi ta về tộc sẽ an bài thả người.

Nam tộc trưởng cứ yên tâm, Hoắc cô nương ở tộc địa Trương gia ta tuyệt đối chưa chịu ủy khuất." Trương Kỳ Phong thở dài, trong lòng thầm mắng chính mình và các tộc lão khác ngu xuẩn.

Hắn đứng dậy, dẫn người đi ra ngoài.

Đợi Trương Kỳ Phong dẫn người ra khỏi sảnh tiếp khách, Nam Vân Đình cao giọng hô: "A Viêm, truyền lệnh xuống, chuẩn bị chiến đấu." "Rõ!" Trương Kỳ Phong đã đi ra ngoài, nghe được lời này, bước chân cũng hơi khựng lại. "Tộc lão, chúng ta..." "Về tộc, chuẩn bị chiến đấu." Trương Kỳ Phong chắp hai tay sau lưng, sải bước rời đi.

Trong những năm này, tuy nói bá tánh sinh hoạt càng ngày càng an ổn, nhưng người thường sống dưới ánh mặt trời vĩnh viễn không thấy được bóng tối trong đó.

Trương gia, Nam thị.

Một bên là gia tộc lão bài, thực lực không dung khinh thường, cho dù là hắn cũng không dám trực tiếp đắc tội.

Bên kia là gia tộc mới nổi, thực lực không kém đại gia tộc lâu đời.

Nam Vân Đình còn nhớ kiếp trước từng xem qua một ghi chép lịch sử chân thực.

Hai cái thôn chiến tranh, quy mô năm ngàn người, súng kíp thổ pháo động lên, thanh thế gấp mấy lần Lý Vân Long công đánh huyện thành Bình An.

Nhưng dù thanh thế to lớn thế nào, đó cũng chỉ là hai cái thôn dân thường ở mà thôi, tịnh không thể tính là đấu tranh giữa các gia tộc.

Gia tộc, đặc biệt là giữa các đại gia tộc, một chút ma sát nhỏ cũng không biết sẽ làm bao nhiêu người bỏ mạng.

Chứ không như hai cái thôn kia đánh ba ngày, ném mấy trăm ngàn

quả pháo, cuối cùng sấm to mưa nhỏ.

Bất quá, Nam Vân Đình sẽ không vì nhất thời tức giận mà lấy sinh mệnh tộc nhân ra nói giỡn. .....

Phân cách tuyến .....

Đợi Trương Kỳ Phong về đến tộc địa Trương gia đã là ba ngày sau.

Trương Kỳ Phong vừa về, tịnh không cho người đi thông báo các tộc lão khác, ngược lại trực tiếp rảo bước về phía một căn nhà bên trong tộc địa.

Căn nhà đó chính là nơi dùng để giam lỏng Hoắc Cẩm Tích.

Nói là giam lỏng cũng không đúng lắm, dù sao trừ lúc đầu Trương gia rút máu làm thực nghiệm ra, cơ bản Hoắc Cẩm Tích không chịu thương tổn gì khác.

Trước cửa nhà, một đội ngũ Trương gia đang đứng gác.

Trương Kỳ Phong thấy thế liền phất tay, cho những người này lui xuống.

Dù sao tiếp theo cũng không cần dùng đến bọn họ nữa.

Trong nhà, Hoắc Cẩm Tích ngồi trước bàn trang điểm, đang nói gì đó với nha đầu do Trương Kỳ Phong phái tới hầu hạ.

Trương Kỳ Phong không có hứng thú với chuyện riêng tư của họ, ho nhẹ vài tiếng nhắc nhở rồi trực tiếp đi vào. "Tộc lão." Nha đầu hầu hạ thấy Trương Kỳ Phong, cung cung kính kính bái một cái.

Trương Kỳ Phong khẽ ừ một tiếng, chuyển sang nhìn Hoắc Cẩm Tích đang tràn đầy mong chờ.

Trước đó, trong những ngày Hoắc Cẩm Tích bị nhốt ở Trương gia, tuy mỗi ngày cũng sẽ chải chuốt nhưng sẽ không tinh xảo như

vậy.

Cẩn thận nghĩ lại, Trương Kỳ Phong liền biết suy nghĩ của Hoắc Cẩm Tích.

Phỏng chừng nàng cho rằng Nam Vân Đình sẽ đạp thất sắc tường vân tới đón nàng đi đây mà.

Lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực lại rất tàn khốc. "Hoắc cô nương, ta đã mệnh người đi chuẩn bị tiền lương xe ngựa, đợi sau khi nhập dạ, ngươi liền rời đi đi." Trương Kỳ Phong trực tiếp mở miệng nói.

Hoắc Cẩm Tích nghe xong lại nghi hoặc: "Lúc ông rời đi, không phải nói đi tìm..." Lời Hoắc Cẩm Tích mới nói một nửa, Trương Kỳ Phong liền ngắt lời: "Không cần nói nhiều, rời đi càng sớm càng tốt, đến lúc đó đỡ phải chịu thiên nộ." Hắn tịnh không đổ nguyên nhân lên đầu Hoắc Cẩm Tích.

Dù sao quan hệ giữa Trương gia và Nam thị vốn đã chẳng ra sao.

Ngạo khí dưỡng thành từ xưa đến nay của Trương gia cùng tinh thần không khuất phục vận mệnh của Nam thị hình thành sự đối lập rõ rệt.

Không biết từ khi nào, tộc nhân Trương gia từ tận đáy lòng sinh ra ý nghĩ coi thường Nam thị.

Mà tộc nhân Nam thị cũng dán cho người Trương gia cái nhãn "mắt chó coi người thấp".

Trương gia cổ lâu - nơi tồn tại bí ẩn nhất của Trương gia, liên quan mật thiết đến bí mật cửa đồng xanh, cũng đã có người ngoài đặt chân.

Trong Trương gia cổ lâu cơ quan mật bố, không phải tộc nhân trực hệ Trương gia tiến vào thì bước đi khó khăn.

Năm đó Hoắc Cẩm Tích đi theo đại đội ngũ vào, nhưng khi cơ quan thứ hai khởi động, để giữ mạng, Hoắc Cẩm Tích không tiếc thoát ly đội ngũ, ngẫu nhiên đi vào một con "xà đạo" - tức là con đường cực kỳ chật hẹp.

Dựa vào kỹ xảo Hoắc gia đời đời tương truyền, Hoắc Cẩm Tích kiên trì bò trong xà đạo hai ngày một đêm, rốt cuộc lúc sắp sụp đổ thì thấy ánh sáng.

Nàng thế mà tránh được tất cả cơ quan, trực tiếp thông qua xà đạo tiến vào Trương gia cổ lâu.

Chương 115

Sau đó vì trong bụng đói khát, ngẫu nhiên nuốt trọn chí bảo Trương gia là Kỳ Lân Quả.

Con xà đạo kia vốn là Trương gia lão tổ vì để lại cho hậu nhân một con đường sống mà xây.

Trừ phi có bí kỹ Súc Cốt Công tương truyền của Trương gia, nếu không cho dù là đứa trẻ mười mấy tuổi cũng chưa chắc bò lọt.

Trương gia lão tổ nghĩ thế nào cũng không ngờ sẽ có một người như Hoắc Cẩm Tích.

Nàng từ nhỏ học tập kỹ nghệ Hoắc gia, thể nhược linh lung, thân như không xương, chui lọt xà đạo tự nhiên không thành vấn đề.

Khi người Trương gia tới cổ lâu thì đã là ngày thứ hai sau khi Hoắc Cẩm Tích nuốt Kỳ Lân Quả.

Sau đó nàng bị Trương gia tù cấm.

Vốn tưởng rằng sẽ mất mạng, Hoắc Cẩm Tích trằn trọc khó ngủ, hồi ức chuyện cũ, nhớ tới những lời mình từng nói trước mặt Nam Vân Đình, tâm tình suy sụp dẫn đến cảm xúc thất khống.

Vừa khéo lúc đó Trương Kỳ Phong canh giữ gần đấy, nghe được từ miệng Hoắc Cẩm Tích mấy từ khóa: Nam Vân Đình, phu quân.

Cũng chính vì thế mới có chuyện Trương Kỳ Phong tới chơi Nam thị trang viên.

Bản ý của Trương gia là mượn chuyện này để Nam Vân Đình nợ ân tình, còn cái gọi là hợp tác thì chỉ là thêm thắt, không nhắc tới cũng được.

Nhưng hiện giờ, suy nghĩ của người Trương gia đã tan vỡ.

Trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Bọn họ chỉ nghĩ nếu sự tình bàn thành công thì gia tộc mới nổi này sẽ nợ Trương gia ân tình, nhưng các tộc lão Trương gia lại xem nhẹ một chuyện: Bọn họ bắt và giam giữ Hoắc Cẩm Tích tính bằng đơn vị năm.

Hiện tại họ quang minh chính đại phái người đi thông báo Nam Vân Đình lên Trương gia tộc địa nhận người.

Chưa nói bản ý sự tình thế nào, chỉ riêng ý tứ vũ nhục trong đó đã chiếm phần rất lớn.

Đến lúc đó sự tình truyền ra, Nam Vân Đình không thể ngờ đám rảnh rỗi sinh nông nổi sẽ truyền sự việc thành cái dạng gì.

Đặt ở đời sau, hành vi này của Trương gia mà truyền ra, trên đầu Nam Vân Đình không thiếu một cái 'thảo nguyên xanh', cho dù Nam Vân Đình và Hoắc Cẩm Tích không có bất cứ quan hệ gì.

Hoắc Cẩm Tích không nhận được đáp án mình muốn, nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc.

Sau khi rời Trương gia tộc địa, nàng tịnh không tới Nam gia trang viên tìm người mà trực tiếp tìm đến cháu gái, hiện tại là đương gia Hoắc gia - Hoắc Tiên Cô.

Thông qua Hoắc Tiên Cô hỗ trợ, cộng thêm Giải Cửu Gia đang hoạt động giúp đỡ, rất nhanh đã tra ra chút manh mối.

Tại phủ Hoắc gia.

Nghe Giải Cửu nói, sắc mặt Hoắc Cẩm Tích càng thêm tái nhợt: "Cửu Gia, lời ngài nói là..." "Là thật." Giải Cửu gật đầu khẳng định: "Nam thị và Trương gia trong miệng cô, hiện giờ tuy không bùng nổ

xung đột quá lớn nhưng ma sát không ngừng.

Người trong Nam thị trang viên có cả trăm người rời đi, chia làm nhiều đợt đi về phía Đông Bắc.

Mà Trương gia cô nói, căn cứ điều tra của ta cũng có không dưới trăm người từ Đông Bắc xuất phát, chạy tới Tương Tây rồi." Giải Cửu đẩy gọng kính, tiếp tục nói: "Nếu là gia tộc môn hộ tầm thường, quy mô như vậy căn bản không tính là gì, nhưng là Nam thị..." Nam thị nhất tộc triệt để dương danh là trong thời kỳ chiến tranh, lai vô ảnh khứ vô tung, ám sát không biết bao nhiêu người.

Còn Trương gia kia, Giải Cửu nghe Hoắc Cẩm Tích kể cũng biết không đơn giản.

Dù sao năm đó Cửu Môn vì phá giải bí mật Trương gia cổ lâu mà tổn binh hao tướng, nguyên khí đại thương, có mấy nhà đều triệt để ẩn lui.

Hai nhà cứ thế va chạm, không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nghe đầu đuôi câu chuyện xong, Giải Cửu gia cũng hiểu vì sao Nam thị nhất tộc lại có phản ứng lớn như vậy.

Trong lòng cảm thấy lần này hai nhà tương đấu tất có một bên nguyên khí đại thương.

Sự thật đúng như Giải Cửu gia dự đoán.

Nam thị và Trương gia va chạm trong từng cái ma sát càng lúc càng kịch liệt.

Trong thời gian đó, Nam Kim, Nam Thủy, Nam Vân Hải... sôi nổi đi ra tộc địa, dẫn người tập kích quấy rối Trương gia tộc địa.

Người Trương gia tuy cũng muốn công kích Nam thị tộc địa nhưng bọn họ vừa vào rừng cây đã rơi vào bẫy rập, cuối cùng chết

sạch dưới trận pháp và công kích của Tứ Đại Dũng Tượng.

Một phen tranh đấu này kéo dài nửa năm.

Cuối cùng, khi Trương gia tổn thất thảm trọng, nguyên khí đại thương, Trương Khải Sơn rốt cuộc cũng xuất hiện.

Tên Trương Khải Sơn này rất xấu tính, hắn cũng là xuất thân Trương gia, lẽ ra hắn nên đứng ra ngay từ đầu khi Trương gia rơi xuống hạ phong để ngăn cản, nhưng hắn không làm.

Trương Khải Sơn đối với Trương gia tịnh không có bao nhiêu tình cảm, cuối cùng đứng ra tránh cho Trương gia họa diệt tộc cũng chỉ vì hắn họ Trương.

Thấy Trương gia thê thảm như vậy, Trương Khải Sơn trong lòng sảng khoái, chỉ có một suy nghĩ: Đáng đời.

Sự tình đến đây hạ màn, vì lý do nhân sự thiếu hụt không tham dự chiến đấu, tộc lão duy nhất còn sống sót là Trương Kỳ Phong dẫn theo tộc nhân còn lại lui về Trương gia cổ lâu.

Tinh anh Trương gia bồi dưỡng chết hơn một nửa, Đại tộc trưởng, các tộc lão, trong tình huống Nam Vân Đình không tự mình xuống sân, đều bị người Nam gia lần lượt ám sát.

Đây đối với Trương gia là một đả kích cực lớn.

Lần này Nam thị cũng không phải không có tổn thất.

Nam thị ngoại tộc chết hơn hai trăm người, bị thương nặng nhẹ vài trăm, nội tộc không có tử vong nhưng bị thương cũng không ít.

Trận chiến này, Nam thị nhất tộc không chỉ thành công bịt miệng lời đồn đại mà còn trực tiếp đè ép một đối thủ cạnh tranh xuống, lộ ra thủ đoạn của chính mình.

Khiến các thế lực trong tối ngoài sáng ở Cửu Châu từ giờ khắc

này phải nhớ kỹ: trong Cửu Châu có một gia tộc rất cường đại tên là Nam gia.

Nửa năm thời gian chớp mắt đã qua.

Trương gia và Nam thị đấu tranh kết thúc, bá tánh bình thường không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cao tầng chính phủ Cửu Châu mới không thể không biết.

Bất quá chuyện này bọn họ không có biện pháp tham dự.

Đối với loại giới đấu quy mô lớn thế này, nếu chọn trấn áp vật lý thì rõ ràng không thể.

Dù sao chưa nói đến thực lực, Nam thị nhất tộc lại có không ít người hoạt động trong quân doanh và quan trường, hơn nữa Nam thị hiện tại còn là gia tộc công huân được cấp trên sắc phong.

Còn Trương gia, từ hoạt động trộm mộ núi Tứ Cô Nương trước kia liền có thể thấy không đơn giản.

Cho nên vật lý trấn áp không khả thi.

Khuyên bảo thì họ cũng không biết mở miệng thế nào, đánh đỏ cả mắt rồi thì ai quan tâm?

Cuối cùng, các cao tầng chỉ có thể mặc kệ hai nhà đấu tranh, họ đứng ra đè xuống dư luận, giảm bớt tính truyền bá của sự kiện.

Mà Hoắc Cẩm Tích, thông qua Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu khuyên giải phân tích, cũng hiểu nguyên nhân Nam thị khai chiến với Trương gia không phải vì nàng, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, được Hoắc Tiên Cô an bài xuất ngoại.

Có hậu thủ của Giải Cửu, Hoắc Cẩm Tích ở nước ngoài sẽ không gặp bất cứ phiền toái nào.

Sau khi giải quyết xong chuyện Hoắc Cẩm Tích, Giải Cửu cũng

bắt đầu bắt tay xử lý chuyện của mình.

Trải qua cuộc chiến Nam - Trương, nội bộ Cửu Châu tiến vào thời kỳ bình tĩnh tương đối dài.

Nhưng trong những năm 60 của thế kỷ 20, một số sự tình tương đối không tốt đã phát sinh.

Một đám người bắt đầu mù quáng thiêu hủy tác phẩm cổ điển, đập phá văn vật thư họa, phá hoại danh thắng cổ tích.

Trước đó Nam Vân Đình minh lí ám lí đã tiến hành thu thập những cổ tịch văn vật này, nhưng sức một người chung quy có hạn.

Cuối cùng Nam Vân Đình vẫn nghe được không ít tin tức về việc văn vật bị hủy.

Chương 116

Trong đoạn thời gian đặc thù này, tộc nhân Nam thị thu mình về tộc địa và trang viên.

Theo thời gian trôi đi, danh vọng ngày xưa của Nam thị dần dần tiêu biến.

Nam thị trang viên cũng vì từng bước phát triển mà đổi tên thành Nam Vân Hương. .....

Phân cách tuyến ..... "Ký chủ: Nam Vân Đình" "Thân phận hiện tại: Tộc trưởng đương đại Nam gia" "Thời gian tại nhiệm: 68.5 năm" "Đẳng cấp gia tộc: Ẩn thế gia tộc" "Đồ đằng gia tộc: Long Vương" "Số lượng nội tộc: 2901/3792.

Số lượng ngoại tộc: 6600/12400" "Công pháp gia tộc: Hoán Long Kinh, Hám Long Kinh, Binh Thân Quyết, Bách Đoán Thành Binh, Hợp Kích Chi Thuật, Sơ Đại Cách Sát Thuật..." "Dưới sự dẫn dắt của ngươi, Nam gia đã là gia tộc đỉnh tiêm.

Muốn trở thành Vô Song Thế Gia, ngươi còn cần đi một đoạn đường rất dài, thỉnh ký chủ tiếp tục nỗ lực." Trên đỉnh núi Lạc Tinh, Nam Vân Đình ngồi trong lương đình, nhìn bảng hệ thống trước mặt, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc.

Tính cả năm nay, hắn đã trở thành tộc trưởng Nam thị nhất tộc gần bảy mươi năm.

Gia tộc phát triển vẫn luôn rất ổn định, nhưng hệ thống chỉ cho hắn một cái đánh giá 'đỉnh tiêm thế gia'.

Hoặc có lẽ, hắn không nên câu nệ ở đất Cửu Châu, nơi Nam gia phát triển hẳn phải là cả thế giới mới đúng.

Hiện nay đã là đầu thập niên 90.

Nam Vân Đình thân tại tộc địa nhưng vẫn có thể nghe được không ít tin tức về ngoại giới.

Mấy chục năm này, Cửu Châu từng loạn, từng yên tĩnh, nhưng bất kể thế nào hắn cũng không bước ra khỏi tộc địa.

Về nguyên nhân, lại là có liên quan đến hệ thống.

Sau trận chiến với Trương gia, Nam thị trở thành đỉnh tiêm gia tộc, khi đó Nam Vân Đình liền nhận được tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Chúc mừng ký chủ hoàn thành sơ bộ nhiệm vụ chính tuyến." "Chúc mừng ký chủ đạt được một phần khen thưởng nhiệm vụ chính tuyến, thỉnh ký chủ tự mình kiểm tra." "Nhiệm vụ chính tuyến hủy bỏ." Nam Vân Đình còn nhớ, lúc ấy từ phần thưởng nhiệm vụ chính tuyến này, hắn nhận được một thứ mà có nằm mơ cũng không đoán nổi: Mở ra một cái tịch mịch.

Nam Vân Đình chưa từng nghĩ tới, phần thưởng nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống lại là 'Cảm ơn đã tham dự'.

Thật sự là trêu ngươi người ta.

Bất quá Nam Vân Đình cũng không để ý nhiều như vậy, hắn hiện tại chịu sự mài giũa của mấy chục năm sinh hoạt, đối nhân xử thế đã sớm thâm am.

Tuy rằng tướng mạo biến hóa không lớn, nhưng khí chất trên người Nam Vân Đình lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. "Cha!!" Ngay lúc Nam Vân Đình bưng chén trà định uống một ngụm, một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một tiểu nha đầu mười bảy mười tám tuổi đang rảo bước chạy về phía mình.

Nha đầu này Nam Vân Đình sao có thể không nhận ra, là đứa con

thứ chín, cũng là con gái thứ sáu của hắn - Nam Tô. "Tiểu Cửu, con tới tìm cha, có chuyện gì quan trọng không?" Nam Vân Đình mở miệng hỏi.

Nam Tô nghe Nam Vân Đình hỏi, vội vàng gật đầu: "Đại ca từ bên ngoài trở về, huynh ấy bảo con nói với cha, Viêm thúc thỉnh người và Đại nương tới Nam Vân Hương một chuyến, có khách nhân tới chơi." "Ừ, vậy chúng ta đi thôi." Nam Vân Đình buông chén trà, đứng dậy thuận theo sơn đạo đi xuống núi.

Cùng lúc đó, tại trung tâm biệt viện Nam Vân Hương.

Trong sảnh tiếp khách, có một lão giả đang ngồi ngay ngắn ở chủ vị.

Lão giả nhìn tuổi tác đã là tri thiên mệnh (50 tuổi), nhưng thực tế đã sắp đến tuổi kỳ di (100 tuổi).

Lão giả này cũng không phải ai khác, chính là Nam Viêm - tộc trưởng Nam thị ngoại tộc, hiện tại là Đại thái công của Nam Vân Hương.

Mà ở hai bên phía trước hắn, hoặc ngồi hoặc đứng có không ít người, có già có trẻ, có nam có nữ.

Bọn họ đa số đều tụ tập cùng một chỗ, nhưng có hai người lại bất đồng, ngồi ở trong góc nói thì thầm. "Hắc, Lão Hồ, cậu nói xem cô nàng người Tây này nói có thật không!" "Bàn Tử, cậu nói nhỏ thôi, đừng nói chuyện nữa.

Tôi tổng cảm giác... dường như có người đang nhìn chằm chằm chúng ta." Hồ Bát Nhất không trả lời vấn đề của Vương Bàn Tử.

Giờ phút này trong lòng hắn có một loại cảm giác cực kỳ đặc thù, giống như trong bóng tối có ai đó vẫn luôn nhìn chằm chằm bọn họ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Hai người này Nam Vân Đình vẫn chưa quên.

Mà đi cùng hai người này, 'cô nàng người Tây' trong miệng Vương Bàn Tử phỏng chừng chính là Shirley Dương (Tuyết Lỵ Dương).

Vì nguyên cố của Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương đã dẫn đa số người tộc Trát Cách Lạp Mã xuất ngoại, số còn lại cũng phân tán để bảo tồn sinh lực.

Nhưng đáng tiếc là, bao nhiêu năm trôi qua, tộc Trát Cách Lạp Mã tuy có thần vật như Song Sinh Lê Tử Thụ nhưng vẫn không thể hưng thịnh lên được.

Chá Cô Tiếu ở xa nơi đất khách quê người, có tâm cũng vô lực.

Nam Vân Đình tuy có tâm hỗ trợ nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Nam Vân Đình nhận được thư của Chá Cô Tiếu là vài tháng trước.

Ông ta gửi thư, muốn nhờ Nam Vân Đình giúp chiếu cố cháu gái về nước là Dương Tuyết Lỵ (Shirley Dương).

Chính vì Chá Cô Tiếu gửi thư nên Nam Vân Đình mới không quá bất ngờ trước sự xuất hiện của đám người này.

Mà Shirley Dương lần này tới, phỏng chừng là một đoạn cốt truyện nào đó sắp bắt đầu rồi.

Chỉ có điều Nam Vân Đình nghĩ không ra, hắn đã nói cho Chá Cô Tiếu biết Mộc Trần Châu ở trong mộ Hiến Vương, vì sao Shirley Dương vẫn chọn đầu tư cho đội khảo cổ.

Chẳng lẽ đây chính là lực sửa chữa của thế giới? "Người đâu, dâng trà." Dường như cảm nhận được Nam Vân Đình đã đến, Nam Viêm cũng không tiếp tục giả thâm trầm, lớn tiếng phân phó ra ngoài cửa.

Có khách tới cửa, bất kể là thiện khách hay ác khách, dâng trà là lễ

nghi cơ bản.

Nhưng nhóm người Shirley Dương lại bất đồng.

Shirley Dương cầm lệnh bài mà đến, từ thân phận mà nói còn là cháu nuôi của Nam Vân Đình.

Nam Viêm tự hiểu lễ nghĩa, nhưng đụng phải chuyện thế này, dù là ông ta cũng không biết xử lý ra sao.

Cho nên trước khi Nam Vân Đình tới, ông ta vẫn luôn giả chết.

Nam Vân Đình ở ngoài biệt viện tịnh không vội vã đi vào, vừa thấu qua cửa sổ đánh giá mấy người trong phòng, vừa chờ Hoa Linh tới.

Hồ Bát Nhất đã gặp được Shirley Dương, chứng tỏ hắn đã vào nghề, có kinh nghiệm.

Trước kia từng đánh giặc, còn làm qua đại đội trưởng trinh sát, sắc bén nội liễm, khiến người ta nhìn không thấu.

Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh hắn thì hoàn toàn bất đồng.

Từ lúc Nam Vân Đình nhìn thấy người này, đôi mắt nhỏ của Vương Bàn Tử cứ tít thò lò đảo loạn.

Hắn có hứng thú cực đại với trang trí phú lệ đường hoàng trong sảnh tiếp khách, thỉnh thoảng lộ ra biểu tình phẫn khái cùng hâm mộ.

Phỏng chừng trong lòng cũng đang nghĩ: Quá hủ bại rồi, cái này mà là mấy chục năm trước, Bàn gia trực tiếp đeo băng đỏ hồng vệ binh, dọn sạch cái viện này cho ông xem.

Trần giáo sư, Hách Ái Quốc hai người thỉnh thoảng thì thầm giao lưu, đều nói về những thứ liên quan đến chuyến đi này, không có gì đáng nói.

Về phần mấy người trẻ tuổi trong đội khảo cổ thì không có kiến

thức như hai vị giáo sư, biểu hiện thậm chí còn không bằng Vương Bàn Tử.

Ít nhất Vương Bàn Tử còn có Hồ Bát Nhất đè ép, biểu hiện không quá phận như vậy.

Chương 117

Còn Shirley Dương, biểu tình hiện tại của cô rất phức tạp.

Cô từ miệng ông ngoại Chá Cô Tiếu biết được có nhân vật Nam Vân Đình này, tính ra đó là ông nuôi của cô.

Hiện tại sắp gặp mặt, trong lòng Shirley Dương vừa kỳ vọng lại vừa khẩn trương, không thể tưởng tượng được "ông nuôi" của mình là người thế nào.

Shirley Dương ở đây không giống như trong nguyên tác hoành tráng trực chỉ, một lòng muốn đi tìm tung tích Mộc Trần Châu.

Dù sao Chá Cô Tiếu sau khi dùng Lam Xà Đảm thì tuổi thọ vô cùng bền bỉ.

Nhưng chính Chá Cô Tiếu cũng không ngờ, Lam Xà Đảm giải được nguyền rủa quỷ nhãn của bản thân nhưng lại không thể phúc trạch tử tôn.

Shirley Dương và mẹ cô vẫn không thể thoát được.

Cha mẹ Shirley Dương vận mệnh phi thường khảm khải.

Đơn giản mà nói là xảy ra ngoài ý muốn, chết rồi.

Cha cô - vị đại hanh kia vì giải quyết vấn đề nguyền rủa cho con gái, dẫn theo một nhóm người đi một đi không trở lại, hiện nay phỏng chừng đã thành bộ xương khô.

Tộc nhân Trát Cách Lạp Mã dựa vào Song Sinh Lê Tử Thụ duy trì được một đoạn thời gian tuổi thọ, nhưng Song Sinh Lê Tử Thụ trị ngọn không trị gốc.

Hơn nữa, có lẽ vì thủy thổ không phục, Song Sinh Lê Tử Thụ sau

khi xuất ngoại không bao lâu liền dần khô héo.

Đến nay, cây Song Sinh Lê Tử Thụ trong tay Chá Cô Tiếu đã triệt để mất đi sinh cơ, đồng thời cũng mất đi tác dụng tương ứng.

Bất quá ông ta tịnh không vì thế mà tự tang, bởi vì ông ta từ miệng tộc nhân lưu thủ ở Điền Nam biết được: 'Thiên băng' mà Nam Vân Đình nói, đã giáng lâm theo một phương thức không ai ngờ tới.

Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập (thiên băng), người ngoài khó phá.

Hiện nay thiên băng đã tới, nhưng Chá Cô Tiếu lại đã già rồi.

Ông ta không ngăn cản Shirley Dương về nước đầu tư đội khảo cổ.

Đối với ông ta mà nói, con cháu tự có phúc con cháu.

Nếu Shirley Dương có thể thành công lấy được Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu hẳn cũng coi như không thẹn với tổ tông Trát Cách Lạp Mã. "Tộc trưởng, phu nhân, Tiểu tiểu thư." Ngay lúc Shirley Dương đang miên man suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thủ vệ.

Mọi người nhìn ra, liền thấy một nam hai nữ kẻ trước người sau đi vào.

Thấy người tới, Nam Viêm đứng dậy.

Đám người Trần giáo sư không hiểu gì cũng đi theo đứng lên.

Người tới cũng không phải ai khác, chính là Nam Vân Đình, Hoa Linh cùng với Tiểu Cửu Nam Tô cực kỳ thích náo nhiệt. "Tộc trưởng." Khi Nam Vân Đình bước vào sảnh tiếp khách, Nam Viêm khom người hành lễ.

Nam Vân Đình xua xua tay nói: "Ngươi cứ đi sai người chuẩn bị rượu và thức ăn trước, ta sẽ tới sau." "Vâng." Nam Viêm gật đầu đáp,

sau đó đi ra ngoài.

Màn này làm tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy bất ngờ.

Bọn họ đều nghĩ không ra người trẻ tuổi này là ai, nghe Nam Viêm xưng hô với hắn, hình như là tộc trưởng gì đó.

Bọn họ không hiểu, Nam Vân Đình cũng không trách bọn họ.

Bởi vì hắn giờ phút này xác thực có chút trẻ quá mức.

Tộc nhân Nam gia có huyết mạch đều có đặc tính trường thọ, dung nhan chậm già.

Mà hắn cùng Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt và các con cái lại càng rõ ràng hơn.

Giờ phút này Nam Vân Đình tuy tuổi không nhỏ, nhưng trừ mái tóc do hắn rảnh rỗi nhuộm thành màu xám trắng ra, tướng mạo hoàn toàn không có biến hóa. "Lão Hồ, cậu nói xem, tên này trẻ như vậy đã làm tộc trưởng rồi, trong tay hắn phải có bao nhiêu tiền a?" Vương Bàn Tử đánh giá Nam Vân Đình nửa ngày, chịu không nổi tịch mịch bắt đầu gọi Hồ Bát Nhất bên cạnh. "Bàn Tử, câm miệng." Hồ Bát Nhất khẽ quát, trực tiếp thi triển cấm ngôn thuật, làm Vương Bàn Tử bên cạnh trực hô vô vị.

Nam Vân Đình đi đến chủ vị ngồi xuống, Hoa Linh lại dừng trước mặt Shirley Dương, hứng thú dạt dào đánh giá cô cháu gái họ này.

Mà Nam Tô từ đĩa trái cây vừa đưa vào bốc một nắm hạt dưa, không biết từ đâu lôi ra cái ghế gấp nhỏ, ngồi một bên Nam Vân Đình chuẩn bị làm quần chúng ăn dưa xứng chức. "Cô tên là Dương Ti Thụy?" Hoa Linh đánh giá Shirley Dương nửa ngày xong mới mở miệng hỏi. "Dương Ti Thụy là tên mẹ đặt cho tôi, vị phu nhân này, ngài cũng có thể gọi tôi là Shirley." Shirley Dương từ nhỏ tiếp thu giáo dục rất tốt, cộng thêm Chá Cô Tiếu là người tuần quy đạo củ, cho nên

cô rất thâm am lễ nghi.

Đối với câu hỏi thẳng thắn của Hoa Linh, cô cũng rất lễ phép trả lời.

Bất quá Hoa Linh rất không hài lòng với tiếng 'phu nhân' kia, mở miệng nói: "Shirley... tên không tồi.

Bất quá, cô xưng hô với ta không nên là phu nhân." Câu này làm Shirley Dương rất mông lung.

Không nên gọi phu nhân, thế thì gọi là gì?

Làm ơn đi, tôi lại không biết bà tên gì, chẳng lẽ gọi là nữ sĩ, hay dứt khoát gọi là đại tỷ sao?

Giáo dục của Shirley Dương và hoàn cảnh hiện tại không cho phép cô xưng hô như vậy.

Thấy bộ dáng rối rắm này của Shirley Dương, Hoa Linh trong lòng cảm thấy thú vị.

Bất quá Hoa Linh đã sớm không phải tiểu nha đầu thích nói giỡn năm xưa, mấy chục năm thời gian, tâm tính của bà đã không còn khớp với hình tượng ngốc bạch ngọt kia nữa.

Cũng không làm Shirley Dương khó xử bao lâu, bà liền mở miệng nói: "Nghiêm khắc mà nói, cô nên gọi ta một tiếng Ngoại cô nãi nãi." "Ngoại... ngoại...

Cô nãi nãi!!?" Shirley Dương trực tiếp kinh hãi.

Trần giáo sư, Hách Ái Quốc sững sờ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm.

Vương Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái với Hoa Linh: "Người có tiền các người thật biết chơi, vừa lên đã là một cái vai vế siêu cấp..." Thanh âm của hắn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Hồ Bát Nhất bên cạnh nghe xong, trực tiếp thúc cùi chỏ vào cái bụng phệ của Vương Bàn Tử, cưỡng ép đấm nửa câu sau của hắn về, nghiến răng nói: "Bàn Tử, đừng gây chuyện, nhìn là được rồi." Hoa Linh không để ý Vương Bàn Tử phát ngôn, đôi mắt to nhìn chằm chằm Shirley Dương: "Không sai, cô phải gọi ta là Ngoại cô nãi nãi." CPU của Shirley Dương suýt chút nữa quá tải.

Nhưng trong lúc tự hỏi, cô cũng nhớ tới một số lời ông ngoại từng nói: "Nếu cuối cùng không tìm được Mộc Trần Châu, con có thể bảo toàn bản thân, cầm lệnh bài đi tới tộc địa Nam thị tìm huynh đệ kia của ta, hắn sẽ giúp con giải quyết vấn đề nguyền rủa.

Nếu có thể, con hãy ở lại đó, thay ta chiếu cố Hoa Linh sư muội của ta." Ngoại cô nãi nãi, sư muội.

Shirley Dương là người thông minh, liên hệ hai thứ lại, rất nhanh cô liền nghĩ ra, mở miệng hỏi: "Ngoại cô nãi nãi, ngài chính là sư muội của ông ngoại tôi?" Lời cô vừa hỏi ra, Nam Tô đang ngồi ghế gấp nhỏ bên cạnh Nam Vân Đình đột nhiên mắt sáng rực.

Nếu đây là thật, vậy mình có phải tự nhiên thêm một đứa cháu gái, cháu ngoại không?

Từ chỗ Hoa Linh mà luận, Shirley Dương là cháu gái Nam Tô; từ chỗ Nam Vân Đình mà luận, Shirley Dương là cháu ngoại Nam Tô.

Dù sao mặc kệ thế nào, cái vai vế siêu cấp này Shirley Dương nhận cũng phải nhận, không nhận cũng không được. "Chính thị." Shirley Dương vừa dứt lời, Hoa Linh liền gật đầu thừa nhận.

Shirley Dương từng xem bút ký của ông ngoại, trong lòng cũng biết Hoa Linh là ai.

Chương 118

Tuổi của Hoa Linh nhỏ hơn Chá Cô Tiếu chưa đến mười tuổi, nói cách khác hiện tại Hoa Linh này... tám mươi mấy tuổi rồi??

Đây là cái quỷ gì?

Bà là tám mươi mấy chứ không phải mười tám a.

Vì sao lại trẻ như vậy?

Shirley Dương sờ sờ vết chân chim không mấy rõ ràng nhưng vẫn tồn tại ở đuôi mắt mình, trong lòng không biết là hâm mộ, ghen tị hay là hận. "Chào cháu nha, cháu ngoại." Nam Tô ném nắm hạt dưa còn lại vào đĩa, chạy nhanh đến trước mặt Shirley Dương chào hỏi. "Tiểu Cửu." Lời Hoa Linh định nói tiếp bị Nam Tô cắt ngang, cũng bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình: Đây là con ruột, không thể đánh chết, không thể đánh chết, không thể đánh chết, chuyện quan trọng nói ba lần.

Nam Tô le lưỡi, chắp tay sau lưng chạy đi. "Tiểu Cửu bị ta chiều hư, Shirley cô không cần để ý.

Ta có một số lời muốn nói với cô, cô hãy đi theo ta." Hoa Linh kéo tay Shirley Dương, xách theo Nam Tô, khẽ nhún người hành lễ với những người còn lại rồi rời khỏi sảnh tiếp khách.

Trước khi ra ngoài, Shirley Dương giao một phong thư và một cái túi vải nhỏ vào tay Nam Vân Đình.

Thư là từ Chá Cô Tiếu.

Mà trong túi vải nhỏ kia đựng cái gì, Nam Vân Đình dù không mở ra cũng biết.

Lệnh bài, lệnh bài gia tộc Nam thị.

Hoặc là do thời gian dài, hoặc do huyết mạch gia tộc dung hợp rất tốt, Nam Vân Đình, Nam Viêm...

đều có thể cách một khoảng cách cảm nhận được sự tồn tại của lệnh bài.

Nếu không, Shirley Dương cũng sẽ không được người Nam gia đưa tới sảnh tiếp khách khi còn chưa móc lệnh bài ra.

Nam Vân Đình buông phong thư, mở túi vải nhỏ lấy lệnh bài ra.

Tuy đã mấy chục năm nhưng lệnh bài vẫn y hệt như lúc vừa rèn đúc xong.

Năng lượng thần bí cộng hưởng với huyết mạch của hắn trong đó cũng vì không còn túi vải cách tuyệt mà trở nên sinh động.

Mặt sau lệnh bài có khắc dòng chữ do chính tay Nam Vân Đình khắc tặng nghĩa huynh Chá Cô Tiếu.

Một lát sau, Nam Vân Đình buông lệnh bài, ngẩng đầu nhìn đám người Trần giáo sư.

Đến Nam Vân Hương chắc chắn là do Shirley Dương chủ đạo, hỏi Trần giáo sư bọn họ cái gì phỏng chừng bọn họ cũng không hiểu.

Bất quá, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kia... "Hai người các ngươi tên gọi Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, không biết ta nói có đúng không?" Nam Vân Đình mở miệng hỏi. "Tại hạ Hồ Bát Nhất, đây là huynh đệ của ta, Vương Khải Tuyền.

Không biết các hạ vì sao biết tên huý huynh đệ hai người ta?" "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng.

Câu trảo thích can tử, đảo đấu quán đại đỉnh, nguyên lương nguyệt chiêu tử, viễn thải bao bất thượng." (Tiếng lóng trộm mộ: La

bàn treo ngàn vàng, biển hồ dậy sóng lạ.

Móng câu móc sào tre, trộm mộ gánh đỉnh lớn, cao nhân mắt sáng ngời, từ xa nhìn không ra).

Nam Vân Đình đơn giản hồi ức một chút rồi phun ra một câu như vậy.

Hồ Bát Nhất trong lòng rùng mình, chắp tay nói: "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài, sơn hạ thiêu hỏa..." (Không dám nhận là cao nhân, trên núi kiếm củi, dưới núi đốt lửa...) Hồ Bát Nhất chắp tay đáp lại, nhưng so với lời nói với Shirley Dương trong nguyên tác, hiện tại hắn nói trước mặt Nam Vân Đình ngắn gọn hơn nhiều.

Vương Bàn Tử nghe không hiểu, nhưng Trần giáo sư và Hách Ái Quốc lại từng nghiên cứu qua những thứ tương tự.

Đối với hắc thoại thiết khẩu trong nghề đảo đấu, bọn họ cũng có nghe thấy chút ít.

Lúc đầu gặp Hồ Bát Nhất, bọn họ liền khảo giáo thuật phong thủy quan tinh của người này, trong lòng cũng đoán được Hồ Bát Nhất trước kia làm gì.

Trộm mộ chứ gì.

Bất quá vì Shirley Dương gật đầu, bọn họ cũng không thể nói thêm gì.

Mà hiện tại Shirley Dương tới Nam Vân Hương tìm người, hai người thế nào cũng không ngờ... lại là trộm mộ tặc.

Hách Ái Quốc trong lòng không thoải mái, nói nhỏ: "Dương tiểu thư này là có ý gì, vì sao tìm người đều là đám trộm mộ tặc?" Hắn vừa nói câu này, Trần giáo sư liền muốn ngăn cản nhưng chưa kịp động tác thì lời Hách Ái Quốc đã nói ra.

Bởi vì sảnh tiếp khách yên tĩnh, dù thanh âm Hách Ái Quốc không lớn nhưng cũng làm những người khác nghe rõ ràng.

Nam Vân Đình khí tính không lớn như vậy, nhưng Vương Bàn Tử thì không nhịn được. "Ta phi, Bàn gia ta đã nhịn ngươi rất lâu rồi.

Ngươi nha mở mồm ngậm mồm là trộm mộ tặc, đứng đây giả bộ cái gì?

Ngươi trừ cái bằng cấp ra còn có cái gì a, ngươi còn không bằng Bàn gia ta đâu.

Cắm hành vào mũi lợn, ngươi giả làm con voi cái gì?

Ruồi bâu mu bàn chân, không chỉ cắn người, ngươi còn làm người ta ghê tởm, ngươi..." "Ngươi!!" "Ngươi cái gì mà ngươi, xã hội hòa bình cứu ngươi đấy, nếu đặt vào mấy năm trước, Bàn gia ta nhất định phải ấn ngươi xuống đất, cho ngươi biết biết vì sao hoa lại hồng như thế." Vương Bàn Tử một trận điên cuồng "xả sát thương".

Hách Ái Quốc trong lòng tức tối vô cùng, nhưng ở chung mấy ngày nay, hắn cũng biết mồm mép mình thế nào cũng không lại Vương Bàn Tử, chỉ có thể cắm đầu ngồi xuống.

Nam Vân Đình nhìn cũng thấy thú vị.

Vương Bàn Tử có lẽ cảm thấy như vậy chưa hả giận, còn muốn nói gì đó, nhưng Nam Vân Đình sẽ không để hắn tiếp tục nói tiếp.

Tuy rằng nghe rất vui tai nhưng nếu nghe nhiều cũng sẽ tiêu hóa không nổi.

Học chửi nhau với Vương Bàn Tử, một kèm một, ai có chút não thì một tiếng đồng hồ tốc thành không thành vấn đề.

Bất quá hiện tại trường hợp không đúng.

Mà Hồ Bát Nhất cũng không ngăn cản Vương Bàn Tử.

Ánh mắt hắn rơi vào lệnh bài trên bàn.

Hồ Bát Nhất cảm giác, chính mình dường như đã gặp qua ở đâu đó...

Ánh mắt Hồ Bát Nhất tự nhiên không qua mặt được Nam Vân Đình.

Thấy hắn một bộ dáng quen mắt, Nam Vân Đình cũng mở miệng: "Nhìn dáng vẻ của ngươi, ngươi dường như đã gặp qua lệnh bài Nam thị nhất tộc ta ở nơi nào đó." Nghe Nam Vân Đình nói, Hồ Bát Nhất tịnh không trả lời ngay lập tức, ngược lại mở miệng hỏi: "Dám hỏi các hạ, lệnh bài này có phải vật hiếm lạ gì không, trong đó có ý nghĩa đặc thù gì chăng?" "Ý nghĩa đặc thù." Nam Vân Đình nhìn Hồ Bát Nhất, lặp lại từ này. "Lệnh bài này đối với đại đa số người mà nói, chính là một cái thẻ bài chất liệu tàm tạm, gia công tàm tạm, không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng đối với một bộ phận người, ý nghĩa của lệnh bài này rất đặc thù.

Mấy chục năm trước, Nam thị nhất tộc xây đúc lâu, khai hỏa chú tạo, lệnh bài này chính là xuất thế vào lúc đó, số lượng cố định là 108 khối.

Trong thiên hạ, lệnh bài này trừ người Nam gia ta nắm giữ ra, chỉ có 6 khối còn lưu lạc bên ngoài, đây là một trong số đó." Hồ Bát Nhất nghe hiểu.

Chương 119

Hắn cũng nhớ lại chính mình rốt cuộc đã gặp lệnh bài tương tự ở nơi nào, ở chỗ ai.

Bắc Bình, Đại Kim Nha.

Trên eo gã kia có treo một khối lệnh bài như vậy.

Từng có lần Vương Bàn Tử còn trào phúng gã, nói lệnh bài này phi kim phi ngọc, tùy thân mang theo thật mất giá.

Nhưng Đại Kim Nha lại lắc đầu, chỉ đáp lại một câu: Gia huấn như thế.

Hiện tại nghe Nam Vân Đình nói vậy, trưởng bối Đại Kim Nha rất có khả năng chính là người sở hữu một trong 6 khối lệnh bài kia. "Đa tạ báo cho." Hồ Bát Nhất hít sâu mấy cái, sau đó chắp tay với Nam Vân Đình, ngồi xuống không hề lên tiếng.

Lời thừa thãi tịnh không thích hợp nhắc tới ở loại trường hợp công chúng này.

Đám người Trần giáo sư, Hách Ái Quốc đều không phải điếc, mù.

Nếu bọn họ nói gì không đúng, bị người có tâm nghe được, đến lúc đó khó tránh khỏi rước họa cho đôi bên.

Bất quá Nam Vân Đình lại không lo lắng vấn đề này lắm, bởi vì mục đích đám người này tới Nam Vân Hương vô phi là muốn thỉnh hắn giúp đỡ tìm đường tới Tinh Tuyệt cổ thành.

Mà chỉ cần bọn họ đi Tinh Tuyệt cổ thành kia, tất nhiên là một đi không trở lại.

Chính mình có gì phải lo lắng. "Hữu nhục tư văn, hữu nhục tư văn

a!!" Mà trong lúc Hồ Bát Nhất và Nam Vân Đình giao lưu ngắn ngủi, Hách Ái Quốc đã bị Vương Bàn Tử "xả" cho sắp đơ máy.

Mồm mép không lợi hại bằng Vương Bàn Tử, một trận võ mồm này hắn tiếp không nổi, cả người run rẩy ngồi xuống.

Vương Bàn Tử sát cho "kẻ địch" đại bại mà về, còn chưa hả giận, đang chuẩn bị tiếp tục phát huy thì Nam Viêm từ bên ngoài đi vào. "Tộc trưởng, rượu và thức ăn đã chuẩn bị thỏa đáng." "Tốt." Nam Vân Đình gật đầu, quay đầu nói với mọi người: "Cái gọi là người tới đều là khách, chư vị đường xa mà đến, trên đường e cũng mệt mỏi.

Hôm nay tới đây thôi, theo ta đi ăn bữa cơm rau dưa, sau đó nghỉ ngơi cho tốt một đêm ở biệt viện này, chuyện khác sau này hãy nói." Nam Vân Đình nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Đám Trần giáo sư còn chưa động tác, Hồ Bát Nhất liền túm Bàn Tử đi theo. "Giáo sư, chúng ta..." Mấy người nhìn thoáng qua Hách Ái Quốc vẫn đang bực tức, không biết làm sao, ném ánh mắt hy vọng về phía Trần giáo sư.

Bọn họ đi đường đã rất lâu rồi, bụng đã sớm đói.

Nhưng hiện tại Hách Ái Quốc đang giận, phỏng chừng trừ Trần giáo sư ra, ai mở miệng khuyên người đó ăn mắng.

Mà Trần giáo sư nhìn Hách Ái Quốc bộ dáng này cũng lắc đầu, mở miệng nói: "Ái Quốc, đi, đuổi kịp." Không có nhiều lời, Trần giáo sư nói xong liền dẫn ba đội viên trẻ tuổi của đội khảo cổ đi ra ngoài.

Hách Ái Quốc trong lòng nghẹn một cỗ khí, nhưng đối mặt với Trần giáo sư, cỗ khí kia căn bản phát không ra, cuối cùng chỉ có thể nuốt ngược vào bụng, cắm đầu đi theo.

Biệt viện, trong phòng ăn.

Người làm đã bày biện cơm rượu đầy đủ.

Khi Nam Vân Đình đến phòng ăn, Hoa Linh cũng dẫn theo Shirley Dương và Nam Tô tới.

Tâm thái Shirley Dương hiện tại rất vỡ vụn.

Cô ngàn tính vạn tính, chung quy vẫn không tính đến chuyện ông nuôi của mình lại là một người nhìn qua cũng trạc tuổi cô, nhưng thực tế đã là lão yêu quái.

Về chuyện này, Hoa Linh tịnh không đưa ra một lời giải thích hợp lý, Shirley Dương cũng không hỏi nhiều.

Hai người ở trong phòng nói chuyện, đại đa số đều là chuyện tộc Trát Cách Lạp Mã, cộng thêm một số việc vặt ở nước ngoài.

Hoa Linh chưa từng xuất ngoại.

Sau khi gả cho Nam Vân Đình, phạm vi hành động của bà trực tiếp bị chính bà hạn chế tại hai nơi là tộc địa và trang viên.

Mà Shirley Dương bất đồng, cô từng đi rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người.

Những sự vật cô kể đều có thể làm hai người Hoa Linh và Nam Tô mắt sáng rực.

Bữa cơm này cũng không có gì đặc biệt.

Ăn cơm xong, Nam Vân Đình liền cho người an bài bọn Trần giáo sư xuống nghỉ ngơi.

Đợi năm người kia rời đi, phòng ăn lập tức thanh tịnh không ít.

Người ở lại, trừ anh em Hồ Bát Nhất ra cũng chỉ còn gia đình Nam Vân Đình và Shirley Dương. "Phải nói là, cái cuộc sống này thật không có cách nào so sánh.

Bàn gia ta còn tưởng lẩu dê Bắc Bình đã là ăn ngon nhất rồi, hôm nay coi như mở rộng tầm mắt." Vương Bàn Tử vừa ăn vừa nói, một

cái miệng hận không thể chia làm mấy phần. "Bàn Tử, thịt cá ê hề còn không lấp được miệng cậu, ăn cơm mà nói lắm thế, cậu cũng không sợ nghẹn chết ở đây à." Hồ Bát Nhất đối với hành vi này của anh em tốt cảm thấy phi thường cạn lời.

Shirley Dương đỡ trán.

Cô hiện tại chỉ có một cảm giác: Mất mặt.

Thật sự quá mất mặt. "Sớm biết sẽ như vậy, lúc trước không nên thuê bọn họ đi cùng." Shirley Dương thầm nghĩ.

Nhưng sự tình đã xảy ra, dù cô nghĩ thế nào cũng vô lực hồi thiên. "Shirley, không phải cô có việc muốn nhờ Cô gia gia cô giúp đỡ sao, hiện tại vừa lúc những người đó đã ra ngoài, cô có thể nói rồi." Hoa Linh vừa gắp đồ ăn cho Shirley Dương vừa mở miệng nói.

Nghe được lời này, Hồ Bát Nhất vội vàng mở miệng: "Chờ chút.

Huynh đệ chúng tôi có phải nên tránh mặt một chút không?" Nghe vậy, Nam Vân Đình trong lòng cảm thấy hứng thú, nói: "Có gì phải tránh, nói ra thì đối với loại sự tình này, các ngươi cũng là người trong nghề không phải sao?" Nam Vân Đình nói xong, Hồ Bát Nhất yên lặng nuốt những lời định nói trở về. "Shirley, nói đi." "Vâng." Shirley Dương đứng dậy, từ túi xách tùy thân lấy ra một cuốn bút ký cỡ nhỏ. "Cô gia gia, đây là cuốn bút ký cháu ngẫu nhiên có được, ngài xem qua." Qua sự giáo dục của Hoa Linh, tiếng "Cô gia gia" này của Shirley Dương gọi cũng rất thuận miệng.

Chỉ có điều Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Cuốn bút ký kia Nam Vân Đình nhận lấy, đơn giản liếc vài lần liền biết nội dung bên trong.

Đơn giản mà nói, cuốn bút ký này chính là ghi chép cả đời của một

người truy tìm Tinh Tuyệt cổ thành, trong đó đa số là suy đoán của người đó về các loại manh mối, căn bản không có nội dung cốt lõi gì. "Dựa vào cuốn sổ ghi chép này, còn có tấm ảnh của một nhà thám hiểm người nước ngoài, tôi đã nghiên cứu rất lâu, Tinh Tuyệt cổ thành kia, chắc chắn nằm trong sa mạc Taklamakan." Tuyết Lỵ Dương ngôn chi xác xác, ngữ khí kiên định.

Nam Vân Đình cũng biết suy đoán của Tuyết Lỵ Dương không sai.

Nói thế nào nhỉ, Tinh Tuyệt cổ thành xác thực nằm tại sa mạc Taklamakan, chính xác mà nói, nó nằm ở hạ lưu sông Tư Độc trong sa mạc, về phía Đông Bắc của núi Côn Luân.

Nhưng nếu đi vào mùa gió, sẽ không tìm thấy được.

Hiện tại vừa khéo, không phải mùa gió.

Nhưng khoảng cách đến khi mùa gió tới cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian.

Để Nam Vân Đình đi đến Tinh Tuyệt cổ thành tự nhiên là không khó, nhưng bất luận thế nào, nếu Chá Cô Tiếu thật sự muốn để Tuyết Lỵ Dương được bảo vệ suốt chặng đường này, thì năm đó nên nói rõ chuyện lăng mộ Hiến Vương, đến lúc đó lại mời Nam Vân Đình ra tay, trực tiếp lấy Mộc Trần Châu, giải quyết lời nguyền Mắt Quỷ kia, chẳng phải tốt hơn sao?

Bất quá, lấy tính cách của Chá Cô Tiếu, căn bản sẽ không làm như vậy.

Chương 120

Lão từ khi lớn tuổi liền bắt đầu tuân theo đạo lý "nhi tôn tự hữu nhi tôn phúc".

Đối mặt với lời nguyền Mắt Quỷ, lão đã bắt đầu buông xuôi.

Tuy rằng đã có Nam Vân Đình răn dạy cũng như Chá Cô Tiếu đặc ý an bài, nhưng tộc Trát Cách Lạp Mã vẫn đi vào con đường mạt lộ, Tuyết Lỵ Dương nói mình là người Bàn Sơn cuối cùng cũng không quá đáng. "Cô là muốn ta giúp cô tiến vào bên trong Tinh Tuyệt cổ thành?" Nam Vân Đình đặt cuốn sổ xuống, trực tiếp mở miệng hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Tôi nghe ông ngoại kể không ít chuyện về ngài, cũng biết bản lĩnh ngài bất phàm, cho nên muốn mời ngài xuất sơn giúp đỡ." "Ồ?" Nam Vân Đình đưa mắt quét qua mọi người đang ngồi: "Đây là ý của ông ngoại cô, hay là ý của chính cô?" Nghe câu này, Tuyết Lỵ Dương có chút chần chừ.

Dù sao cô cũng không biết suy nghĩ thực sự của Chá Cô Tiếu, cô vẫn luôn cho rằng mình đã giấu được ông ngoại, để ông nghĩ rằng cô về Cửu Châu là để làm ăn.

Mà tấm lệnh bài này, cũng là Chá Cô Tiếu lấy lý do bảo cô đi bái phỏng bạn cũ mà đưa cho.

Tuyết Lỵ Dương thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Nếu nói là ý của mình, liệu Nam Vân Đình có thông báo cho ông ngoại, thậm chí dứt khoát nhốt cô lại hay không?

Như vậy thì mọi kế hoạch của cô coi như đi tong.

Nhưng nếu nói dối, liệu có bị vạch trần không...

Trong khoảnh khắc Tuyết Lỵ Dương do dự, Nam Vân Đình lại lên

tiếng: "Cô cầm lệnh bài đến tìm ta, yêu cầu của cô ta lý nên đáp ứng, nhưng vì thân phận của cô, ta vẫn phải nói một câu." Nam Vân Đình quay đầu nhìn thoáng qua Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang dỏng tai lên nghe.

Bốn mắt nhìn nhau, Hồ Bát Nhất cười gượng gạo: "Cái đó, chúng tôi ra ngoài đi dạo trước, tiện thể tiêu cơm." Dứt lời, cũng mặc kệ Vương Bàn Tử nghĩ thế nào, trực tiếp kéo hắn rời khỏi phòng ăn.

Trong phòng không còn người ngoài. "Cô với Hoa Linh xem như là cháu ngoại, với ta lại tính là cháu nuôi (càn thân).

Cô sở dĩ gấp gáp xuống mộ, chẳng qua cũng chỉ vì vấn đề lời nguyền Mắt Quỷ kia.

Ta có thể cho cô hai lựa chọn." Nam Vân Đình nhìn Tuyết Lỵ Dương, nói. "Thứ nhất, ta giúp cô đổ cái đấu Tinh Tuyệt cổ thành này, nhưng cuối cùng có Mộc Trần Châu hay không, toàn xem thiên ý.

Có khả năng rất lớn chuyến này cô sẽ công dã tràng." "Thứ hai, ta giúp cô tìm loại giải độc thánh dược như Lam Xà Đảm, giống như ông ngoại cô vậy, trị ngọn không trị gốc, nhưng có thể giải quyết được lời nguyền Mắt Quỷ." Nghe lời Nam Vân Đình, Tuyết Lỵ Dương có chút chần chừ.

Cô từng xem nhật ký của Chá Cô Tiếu, biết cuộc đời ông ngoại gập ghềnh thế nào.

Xuống mộ, nói thì dễ làm thì khó.

Chá Cô Tiếu nửa đời tìm cầu Mộc Trần Châu, xuống không biết bao nhiêu cái mộ vẫn không tìm được.

Cô lại dựa vào cái gì mà vừa xuất hiện đã tìm được Mộc Trần Châu?

Tuyết Lỵ Dương nhất thời rơi vào sự tự hoài nghi sâu sắc. "Thứ

ba, là điều ông ngoại cô từng nhắc với ta, đó là cô trở thành tộc nhân Nam thị.

Bất kể là xả bỏ quá khứ cũng tốt, hay gả vào cũng được, chỉ cần cô gia nhập, lời nguyền Mắt Quỷ kia cũng chẳng tính là gì." Nam Vân Đình chậm rãi nói.

Hoa Linh ở bên cạnh gật đầu: "Đúng vậy, Tuyết Lỵ, sư huynh và phu quân nói không sai đâu.

Cháu cũng là con gái lớn rồi, cũng không thể giống như bọn ta năm xưa, đi nam về bắc, đụng đâu hỏng đó được." Hai người kẻ xướng người hoạ nói với Tuyết Lỵ Dương.

Bên cạnh, Nam Tô lặng lẽ dùng khăn giấy bịt tai lại, cúi đầu gặm cái đùi gà trong bát.

Tuyết Lỵ Dương bị vợ chồng hai người nói cho đỏ mặt tía tai.

Nhưng tính tình cô vốn kiên cường, đâu chịu bỏ cuộc giữa chừng như vậy, chuyện này là không thể nào.

Nam Vân Đình thu hết sự biến hóa trong ánh mắt Tuyết Lỵ Dương vào đáy mắt, trong lòng cũng có tính toán đại khái.

Xem chừng Tinh Tuyệt cổ thành này Tuyết Lỵ Dương nhất định phải đi?

Như vậy cũng tốt.

Nam Vân Đình mấy chục năm không động thủ, chuyến này cũng vừa khéo hoạt động tay chân chút. "Sáng mai tám giờ, dẫn theo những người cô chiêu mộ đến sân gặp ta." "Vâng." Tảng đá lớn trong lòng Tuyết Lỵ Dương rơi xuống đất, cô cùng Hoa Linh lui ra ngoài.

Nam Vân Đình sắp xếp một người về tộc địa lấy đồ.

Chuyến này Nam Vân Đình không chuẩn bị mang người đi cùng.

Dù sao nhóm Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương tự vệ không thành vấn đề, hắn chỉ cần làm công tác bảo hiểm là được.

Còn về mấy người đội khảo cổ kia, Nam Vân Đình không để tâm lắm.

Kết quả tốt nhất là mấy kẻ đó chết hết trong sa mạc.

Còn về ông giáo sư Trần kia, đến lúc đó nếu có thể, thuận tay mang ra ngoài cũng không phải không được.

Đêm đó, Vương Bàn Tử ngủ rất ngon, Hồ Bát Nhất thì đầy bụng nghi vấn.

Tuyết Lỵ Dương bị bậc trưởng bối Hoa Linh khuyên bảo, lải nhải cả đêm, suýt chút nữa tinh thần thất thường.

Nhóm giáo sư Trần, Hách Ái Quốc ngủ cũng không quá yên giấc, dù sao nơi này không phải địa bàn của họ.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Chớp mắt đã là sáng hôm sau.

Tuyết Lỵ Dương vác đôi mắt gấu trúc, dẫn theo mọi người đến trong sân.

Lúc này trong sân đang đỗ tĩnh lặng hai chiếc xe Jeep địa hình màu xanh quân đội Beijing 212.

Loại xe Jeep 212 này, trong tương lai được rất nhiều người đam mê quân sự và xe cộ yêu thích.

Nhưng ở thời điểm thập niên 90 này, Jeep 212 vừa mới từ xe chuyên dụng quân sự chuyển sang quân chính thông dụng, tuy có hạng mục dân dụng nhưng cái giá đó trực tiếp khiến người ta chùn bước. "Khoát, hảo gia hỏa, cái này cũng quá ngầu rồi." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, bước nhanh tới vỗ vỗ lên cửa xe.

Cảm nhận xúc cảm rắn chắc cùng tạo hình cao lớn uy mãnh kia, tim Vương Bàn Tử sắp nhảy ra khỏi cổ họng. "Đồ đạc cần thiết ta đã cho người chuẩn bị xong, để ở cốp sau.

Trong các cậu có ai biết lái xe không?" Nam Vân Đình nói, ánh mắt hướng về phía nhóm năm người đội khảo cổ.

Tát Đế Bằng sau lưng giáo sư Trần lập tức giơ tay: "Ở trường học tôi có thi bằng lái." "Được, vậy cậu lái xe đi theo phía sau." Chọn xong tài xế, Nam Vân Đình xoay người mở cửa xe định bước lên.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở cửa biệt viện.

Nhìn thấy bóng người này, động tác mở cửa xe của Nam Vân Đình không khỏi khựng lại. "Tiểu Tinh, con tới làm gì?" Người tới không phải ai khác, chính là con trai út trong ba người con trai của Nam Vân Đình - Nam Tinh.

Luận về đám con cái của Nam Vân Đình: Ba con trai thì hai người đã lập gia đình, con cả tòng quân, con thứ theo chính trị.

Sáu cô con gái thì cô cả, cô hai theo thương nghiệp, trong mắt Nam Vân Đình đúng là hình mẫu nữ tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết sảng văn.

Bất quá vì đám thúc bá Nam Viêm, Nam Kim âm thầm nhúng tay giải quyết không biết bao nhiêu kẻ mưu đồ bất chính, nên hai cô vẫn trong trạng thái độc thân.

Cô ba thì đã lập gia đình, vợ chồng đều theo chính trị.

Chương 121

Còn lại ba cô con gái, hiện tại đều ở bên cạnh mấy người Nam Vân Đình, mỗi ngày ăn ăn uống uống, tu tập gia tộc công pháp tại tộc địa, cũng vui vẻ tự tại.

Nam Tinh có chút sợ Nam Vân Đình.

Tuy hắn hiện tại đã hơn hai mươi tuổi, nhưng bóng ma Nam Vân Đình mang lại cho anh em hắn hồi nhỏ vẫn còn rõ mồn một.

Gãi gãi đầu, Nam Tinh nói: "Cha, là đại nương cho người gọi con tới, nói là sợ cha một mình ra ngoài gặp nguy hiểm, bảo con đi bảo vệ cha." Nam Tinh là do Doãn Tân Nguyệt sinh ra, gọi Hoa Linh là đại nương cũng không có gì sai.

Nhưng mà, cái gì mà sợ Nam Vân Đình ra ngoài gặp nguy hiểm chứ, đúng là nói đùa.

Tuy Nam Tinh không nói rõ, nhưng trong lòng Nam Vân Đình cũng hiểu.

Đây đoán chừng là Hoa Linh vẫn chưa từ bỏ ý định với Tuyết Lỵ Dương, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch B rồi.

Đối với việc này, Nam Vân Đình tuy cạn lời nhưng cũng không tiện nói gì. "Lên xe đi." Nam Vân Đình phất tay, gọi mọi người lên xe.

Không gian bên trong chiếc 212 này cực kỳ rộng rãi, Nam Vân Đình cũng tận dụng tối đa, mang đủ các loại vật tư.

Có Nam Tinh ở đây, Nam Vân Đình tự nhiên nhường lại vị trí lái xe.

Hàng ghế sau ba người đàn ông to lớn, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên ngồi vào ghế phụ lái. "Nam gia, ngài kiếm chiếc xe này tốn bao nhiêu

tiền thế?" Vương Bàn Tử sờ chỗ này, ngó chỗ kia, trong lòng thích thú vô cùng. "Không tốn tiền." Nam Vân Đình xua tay nói: "Bạn cũ tặng." Hai chiếc 212 này, hay nói đúng hơn là mười mấy chiếc 212 đều là do Hoa Mã Quải phái người đưa tới.

Là hàng quân dụng, đã qua cải tạo nhất định, không gian lớn hơn, kết cấu càng thêm ổn định.

Hơn nữa khả năng phòng ngự và hoạt động liên tục (tục hàng) cũng rất trâu bò.

Lái vào sa mạc cũng không thành vấn đề. "Khoát, Nam gia, người bạn đó của ngài tuyệt đối là số một." Vương Bàn Tử nghe Nam Vân Đình nói, giơ ngón tay cái lên, sau đó cười nịnh nọt: "Không biết Nam gia có thể giới thiệu mấy người bạn đó cho tôi làm quen chút không?" Vương Bàn Tử tuy thường ngày không mấy đáng tin, nhưng con người vẫn rất tốt.

Cho nên Nam Vân Đình cũng không coi là thật.

Hồ Bát Nhất bên cạnh có chút bất đắc dĩ, thở dài một tiếng, bắt đầu chuyển chủ đề. "Nam gia, nghe Dương tiểu thư nói ngài là nhân vật cùng thời đại với ông ngoại cô ấy, tôi có một số vấn đề muốn thỉnh giáo." "Ồ, vấn đề gì?" Nam Vân Đình quay đầu nhìn sang. "Dám hỏi Nam gia, có từng nghe qua cái tên Hồ Quốc Hoa hay không?" Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng tò mò về ông nội mình, hắn cũng muốn thông qua nhân vật cùng thời đại là Nam Vân Đình để hỏi thăm một chút chuyện cũ. "Hồ Quốc Hoa, nếu ta nhớ không lầm, là Kim Điểm tiên sinh môn hạ của Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ, học được bản lĩnh xem bói của Tôn Quốc Phụ, cũng có chút danh vọng.

Bất quá, đối với ông nội cậu, ta hiểu biết không nhiều lắm, nhưng cha cậu thì ta lại vô cùng quen thuộc." Nam Vân Đình đột nhiên nghĩ đến cha của Hồ Bát Nhất, cười ha hả nói. "Vậy sao." Nghe lời Nam

Vân Đình, Hồ Bát Nhất cũng mất đi hứng thú.

Nói thế nào nhỉ, hắn đối với cha mình không có hứng thú gì, sau khi tiếp xúc với nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Hồ Bát Nhất chỉ muốn tìm hiểu tình hình ông nội.

Nhưng niên đại đã quá xa xưa, những gì hắn biết cũng chỉ là từ cuốn sổ tay của Hồ Quốc Hoa. (Đoạn lược bỏ tóm tắt về cuộc đời Hồ Quốc Hoa: gia đạo sa sút, hút thuốc phiện, lừa của hồi môn mẹ mua thuốc, gặp chuột tinh, giết chuột tinh, làm phó quan quân phiệt, lại nghiện thuốc, đi tìm nữ quỷ ở bãi tha ma Thập Tam Lý, bị nữ quỷ lấy mất tim gan, phải mua tim người thế mạng, gặp Tôn Quốc Phụ được cứu, diệt nữ quỷ, Tôn Quốc Phụ trúng thi độc, Hồ Quốc Hoa hối cải theo thầy học nghề.

Trung niên bị trộm mộ uy hiếp, được Trần Ngọc Lâu và Hoa Mã Quải cứu.

Về già sống cùng con trai Hồ Vân Hiên ở Phúc Kiến, truyền lại nửa cuốn sách cho cháu nội Hồ Bát Nhất).

Cuộc đời Hồ Quốc Hoa thay đổi nhờ Tôn Quốc Phụ.

Nếu không có Tôn Quốc Phụ, Hồ Quốc Hoa cả đời khó mà ngóc đầu lên được.

Sau này được Trần Ngọc Lâu cứu mạng, dần dần tiếp xúc với nghề đổ đấu.

Cuộc đời ba chìm bảy nổi, chính là nói về Hồ Quốc Hoa.

Còn Hồ Vân Hiên thì không cần nói nhiều.

Hồ Vân Hiên thời trẻ đi học ở Trường Sa, chưa yên ổn được bao lâu thì gặp giặc Nhật xâm lược.

Trường Sa thành khi đó mưa gió phiêu diêu, lòng người hoảng

loạn.

Nam Vân Đình cũng gặp Hồ Vân Hiên vào lúc đó, qua Nam Vân Đình giới thiệu, Hồ Vân Hiên gia nhập Tương quân.

Trong mười mấy năm chiến tranh vệ quốc, ông trưởng thành nhanh chóng.

Giết địch vệ quốc, dựa vào bầu nhiệt huyết kiên trì tới cùng, hiện giờ cũng thành nhân vật cấp thủ trưởng rồi.

Tóm lại, quan hệ giữa Nam Vân Đình và Hồ Bát Nhất rất phức tạp.

Hai chiếc xe Jeep 212 chạy trên đường nhựa, một đường tiến về phía Tây Bắc.

Trong xe, Hồ Bát Nhất từ sau khi Nam Vân Đình nói xong chuyện về Hồ Vân Hiên liền trầm tư.

Cũng không biết là vì tuổi thật của Nam Vân Đình hay vì điều gì khác. "Không ngờ nha Lão Hồ, cha cậu còn là một anh hùng vệ quốc, ngầu." Vương Bàn Tử thì mặc kệ cái khác, trực tiếp gân cổ lên hét lớn.

Cái bộ dạng đó cứ như vừa nói về cha hắn vậy.

Bất quá cha của Vương Bàn Tử cũng là người trong quân đội, tuy địa vị có thể không bằng Hồ Vân Hiên nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Dù sao thương pháp của Vương Bàn Tử không thể sinh ra đã biết.

Nếu không có lượng lớn đạn dược để "nuôi", Vương Bàn Tử tuyệt đối không thể có tài bắn súng như vậy.

Nghĩ đến cái này, Nam Vân Đình thò tay xuống gầm ghế, lôi ra một chiếc hộp dài.

Trong hộp dường như đựng thứ gì đó, lúc Nam Vân Đình lôi ra phát ra tiếng va chạm loảng xoảng.

Lần này, ngoại trừ Nam Tinh đang lái xe, mấy người khác đều dồn mắt nhìn sang.

Đợi Nam Vân Đình mở hộp, mấy người mới biết bên trong là gì.

Súng ngắn K54, hay còn gọi là Đại Hắc Tinh.

Uy lực lớn, mang theo thuận tiện, sử dụng cũng cực kỳ tiện lợi.

Sau khi loại súng này xuất hiện không lâu, Nam Vân Đình liền bỏ khẩu Mauser C96 (Đức thức hai mươi phát) vốn có, đổi sang dùng Đại Hắc Tinh này. "Khoát, Nam gia không hổ là Nam gia, Đại Hắc Tinh K54 này không phải người thường có thể kiếm được đâu." Vương Bàn Tử thấy cái lạ thì thích thú, lập tức cảm thấy khẩu Browning lấy từ kho súng của Nhật không còn thơm nữa. "Chuyến đi này gian hiểm, có chút đồ bảo mệnh tổng tốt hơn là không có." Nam Vân Đình vừa nói vừa đưa chiếc hộp dài đến trước mặt hai người Vương Bàn Tử.

Hai người cũng không khách khí, mỗi người vớ lấy một khẩu.

Đại Hắc Tinh K54 Nam Vân Đình không thiếu, nhưng trong hộp tổng cộng cũng chỉ có ba khẩu.

Khẩu cuối cùng Nam Vân Đình giữ lại cho mình.

Còn về việc tại sao không đưa cho Tuyết Lỵ Dương, chuyện này có chút ẩn ý.

Hoa Linh đã để Nam Tinh qua đây thì mục đích nhất định không đơn thuần.

Chương 122

Hắn làm thế cũng coi như nghênh hợp ý của Hoa Linh, tạo cơ hội cho Nam Tinh.

Nếu không, theo ý Nam Vân Đình thì khẩu súng đó phải có một phần cho Tuyết Lỵ Dương.

Nam Vân Đình bản thân không cần súng, dù sao hắn cận chiến mới là mạnh nhất.

Nhóm người lái xe đi đi dừng dừng trọn ba ngày mới đến Cương Địa, vùng rìa sa mạc Taklamakan.

Hồ Bát Nhất vừa tới nơi liền tách khỏi đội ngũ, nói là đi tìm một người chiến hữu thời ở bộ đội tên là Lưu Cương.

Lưu Cương là người Cương Địa bản xứ, nhưng do là hậu duệ của bộ đội tiến vào Tân Cương nên quan hệ với người địa phương không thân thiết lắm.

Bất quá thông qua người này, lúc Hồ Bát Nhất trở về vẫn mang theo một tin tốt: hắn tìm được hướng đạo viên thích hợp, là một ông già làm nghề buôn bán gia súc.

Người khác đều gọi ông ta là An Lực Mãn.

Nghe Hồ Bát Nhất nhắc tới, Tuyết Lỵ Dương liền chuẩn bị xuất phát đi tìm người.

Nam Vân Đình cũng muốn kiến thức một chút về cái lão già mở miệng ra là "đều là bạn bè mà" rồi quay đầu bỏ chạy này.

Cho nên hắn dẫn theo Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương cùng đi.

Nam Tinh không phải kẻ ngốc, hắn chỉ hơi ngáo ngơ một chút.

Dọc đường đi, Nam Vân Đình minh chỉ ám chỉ, Nam Tinh cũng hiểu ra tại sao mình lại phải lội vũng nước đục này.

Nam Tinh là con trai út của Nam Vân Đình, sự giáo dục hắn tiếp nhận cũng cực kỳ nghiêm khắc.

Đối mặt với tình huống này, hắn nhất thời không biết làm sao.

Nam Vân Đình vĩnh viễn không quên được một loạt cử động của Nam Tinh tối qua sau khi rốt cuộc cũng hiểu ý Hoa Linh.

Cái bộ dạng thẹn thùng khi gặp Tuyết Lỵ Dương, cái tâm tư "Tư Mã Chiêu" đó lộ rõ mồn một, Nam Vân Đình lúc ấy hận không thể rạch cái kẽ nứt dưới đất nhét đầu thằng con xuống.

Ba người dò hỏi trong trấn một hồi, rất nhanh tìm được An Lực Mãn đang buôn bán gia súc. "Lão tiên sinh, chào ông, nghe người ở đây nói ông rất quen thuộc tình hình sa mạc vùng này.

Chúng tôi tới thám hiểm sa mạc, thiếu một người dẫn đường, ông..." "Không được đâu, không được đâu, hiện tại đang là mùa gió, vào sa mạc đó mà, Hồ Đại lão nhân gia ngài ấy sẽ quở trách xuống đó mà." An Lực Mãn vừa nghe mấy người muốn vào sa mạc, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Thái độ vô cùng kiên quyết. "Lão tiên sinh..." "Đã nói là không được rồi mà, mấy người trẻ tuổi các người, về nhà mà ở yên đi mà..." Câu thứ hai của Tuyết Lỵ Dương vừa mở đầu liền bị thái độ kiên quyết của An Lực Mãn chặn họng.

Tuy nói An Lực Mãn là bản đồ sống trong sa mạc, nhưng Nam Vân Đình cũng không phải hạng vừa.

Cho dù không có An Lực Mãn, cái Tinh Tuyệt cổ thành này hắn cũng có thể tìm ra.

Tuyết Lỵ Dương bị An Lực Mãn nói cho cứng họng, Nam Tinh

tiến lên hai bước mở miệng: "Lão tiên sinh trong tay có bản đồ sa mạc không, chúng tôi có thể bỏ tiền mua." "Không được mà, bản đồ thứ này sao có thể giao cho người ngoài được chứ lị." An Lực Mãn vừa nghịch cái roi trong tay vừa đáp.

Nghe thấy có bản đồ, Tuyết Lỵ Dương lập tức tỉnh táo lại, kế đó phát động công thế tiền bạc với An Lực Mãn.

An Lực Mãn là một lão già rất bướng, nhưng có câu nói rất hay: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang ngược (hoành).

Mềm mỏng nói hết nước hết cái, An Lực Mãn vẫn không nhả ra.

Nam Tinh liền vung tay một cái. "Vút" một tiếng.

Một con dao găm không chuôi sạt qua vành mũ An Lực Mãn bay đi, cắt đứt một lọn bông rủ xuống.

An Lực Mãn chỉ trong nháy mắt liền cứng đờ tại chỗ.

Phải nói chiêu này thực sự khiến lão kinh hãi.

Lão được xưng là bản đồ sống sa mạc không giả, nhưng chung quy vẫn chỉ là người thường a.

Đối mặt tình huống này, An Lực Mãn cũng phải hoảng. "Mềm không ăn thì tôi cho ông ăn cứng." Nam Tinh mở miệng nói.

Con dao găm không chuôi trong tay phản chiếu ánh mặt trời, chiếu vào mắt An Lực Mãn khiến lão không mở nổi mắt.

Mà đã chơi biện pháp mạnh, thì mục tiêu chuyến này của bọn họ không còn là mời An Lực Mãn làm hướng đạo nữa.

Nếu không, lỡ An Lực Mãn giở trò trong sa mạc, cho dù mấy người Nam Vân Đình có thể ứng phó, cũng không cần thiết phải rước việc vào thân. "Ai nha, An Lực Mãn tôi mà, cái bản đồ này không phải không thể đưa cho các người, nhưng mà, cái này cũng phải được Hồ

Đại lão nhân gia đồng ý đó mà." An Lực Mãn hoảng rồi.

Đối mặt với dao găm của Nam Tinh, trong lòng lão có vô số câu chửi thề muốn nói nhưng không thốt nên lời.

Phải nói rằng, câu "kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt" đã được An Lực Mãn hiểu thấu đáo.

Cuối cùng, An Lực Mãn vẫn giao ra bản đồ trong tay.

Tuyết Lỵ Dương cũng không lấy không của lão, bỏ tiền mua hơn nửa số gia súc trong tay lão, địa chỉ ghi nơi ở của Lưu Cương - chiến hữu Hồ Bát Nhất.

Có tấm bản đồ này, Tuyết Lỵ Dương cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp gọi mọi người tới bắt đầu thảo luận lộ trình.

Mà giáo sư Trần sau khi xem tấm bản đồ kia mới biết mình lúc đầu ngây thơ thế nào.

Vốn dĩ, giáo sư Trần định ra kế hoạch là từ hồ Bác Tư Đằng xuất phát, hướng về phía Nam tìm kiếm lòng sông cổ Khổng Tước hà để tiến vào sâu trong sa mạc, dọc theo sông ngầm Tư Độc đi xuống phía Nam, tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng sau khi xem tấm bản đồ không biết có bao nhiêu năm lịch sử và cực kỳ giản lược của An Lực Mãn, giáo sư Trần phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đó là kế hoạch ban đầu của họ chẳng khác nào đi lòng vòng trong sa mạc Gobi, hơn nữa còn đi theo lộ trình hình chữ Z, vô cùng "bá đạo".

Mấy người đều thấy may mắn vì lộ trình đó chưa được chốt, nếu không đi hình chữ Z trong sa mạc, đến cuối cùng dù không chết khát chết đói thì cũng bị phơi thành xác khô. "Nam gia, chúng ta có nên đi tìm vài con lạc đà tới không, lái xe vào sa mạc có chút không bảo

hiểm." Sau khi thương lượng lộ trình một lát, Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng hỏi Nam Vân Đình.

Lạc đà vốn có mỹ danh là "thuyền của sa mạc", chúng không chỉ có khả năng thồ hàng lớn mà còn có thể tránh né đại bộ phận thiên tai tự nhiên, ví dụ như bão cát, cát chảy.

Hơn nữa lạc đà dù không ăn không uống vẫn có thể phụ trọng đi trong sa mạc.

Nhưng ô tô thì không được, nếu hết xăng thì nó thật sự không nể mặt mũi đâu, đến lúc đó trực tiếp thành gánh nặng.

Nói không chừng cả đám người đều phải bỏ mạng trong sa mạc.

Công cụ tuy tốt nhưng cũng phải xem hình thức.

Đây là suy nghĩ cá nhân của Hồ Bát Nhất.

Nam Vân Đình ngồi một bên, khoanh tay nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Hồ Bát Nhất nói không phải không có lý.

Nhưng Nam Vân Đình cũng biết chuyến này sẽ xảy ra chuyện gì.

Vào sa mạc mùa gió, đừng nói lạc đà, cho dù kiếm con Tứ Bất Tượng đến thì vẫn phải trốn chui trốn lủi.

Mà xe thì khác.

Xe quân dụng 212 này qua cải tạo gầm rất ổn định, chỉ cần trước khi xuất phát xả bớt khí trong lốp, cát chảy gì đó không cần lo lắng.

Chương 123

Cũng không cần lo gặp bão cát xe biến thành quan tài sắt.

Dù sao tính năng xe vẫn nằm đó.

Hơn nữa, hai chiếc 212 của Nam Vân Đình đã qua cải tạo, động cơ đã đổi thành động cơ Diesel sáu xi-lanh. "Tuy cậu nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng." Nam Vân Đình nhìn Hồ Bát Nhất. "Hiện tại là mùa gió, tiến vào sa mạc gặp phải bão cát xác suất phi thường lớn, lạc đà cũng không hoàn toàn dựa vào được.

Hai chiếc 212 này qua cải tạo xác thực có thể thích ứng được." Nói rồi Nam Vân Đình nhìn sang bên cạnh: "Tiểu Tinh, Tuyết Lỵ, hôm nay đến đây thôi, ngày mai các con đi quanh đây một vòng, xem có thể thu thập đủ dầu Diesel không." "Vâng, phụ thân." Nam Tinh gật đầu đáp một tiếng. "Những người còn lại tự mình chuẩn bị một chút, đem những đồ không cần thiết đi ký gửi hết đi." Đồ không cần thiết, ý chỉ của Nam Vân Đình rất rõ ràng, bất quá đám người này có nghe hiểu hay không thì không phải việc hắn nên quản.

Tóm lại, chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành này của đội khảo cổ tất nhiên là lành ít dữ nhiều, Nam Vân Đình cũng không có bao nhiêu tâm tư phí sức cứu bọn họ.

Trải qua một ngày chuẩn bị, vật tư trên hai chiếc xe việt dã đều được bổ sung chỉnh tề.

Hồ Bát Nhất thống kê một chút, nếu tiết kiệm thì đồ trên xe cộng với thùng nước đủ chi xài gần một tháng.

Thức ăn cũng có rất nhiều.

Còn các vật tư khác như lều bạt gì đó, căn bản không cần thiết

phải mang, dù sao chuyến này bọn họ không phải đi dã ngoại.

Ngoài nước và thức ăn, giáo sư Trần không biết từ đâu kiếm được 20kg thuốc nổ TNT.

Với tính cách đám đồ cổ này, thứ đó chắc chắn không phải dùng để phá mộ, cho nên có hay không cũng không ảnh hưởng lớn.

Còn nói về phòng thân, nếu thực sự gặp chuyện gì, số TNT này phát huy tác dụng lớn nhất chính là đồng quy vu tận với địch.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy.

Một nhóm mười người, cộng thêm hai chiếc xe Jeep 212 đầy ắp đồ đạc liền hướng về phía sa mạc Taklamakan tiến tới. "Hồ Đại nhất định phải phù hộ bọn họ đó nha, để tôi còn lấy lại được tấm bản đồ đó nha." Hai chiếc xe quang minh chính đại chạy vào sa mạc thu hút ánh mắt không ít người, trong đó bao gồm cả An Lực Mãn.

Nhìn chiếc 212 đi xa, An Lực Mãn lầm bầm lầu bầu không biết nói gì. ... (Trên sa mạc Gobi) ... "Nam gia, ngài đây là thao tác gì vậy?" Trên bãi đá Gobi, Vương Bàn Tử nhìn Nam Vân Đình và Nam Tinh cầm dụng cụ lần lượt xì hơi lốp xe, cả người đều không ổn.

Lốp không hơi xe chạy không nổi.

Cái đạo lý này cho dù là người không hay tiếp xúc với xe cũng ít nhiều hiểu được. "Bàn Tử, không hiểu thì học, cậu hỏi như vậy làm cậu trông rất thiếu văn hóa đấy." Hồ Bát Nhất nghe vậy ném cho Vương Bàn Tử một ánh mắt khinh bỉ.

Xe việt dã muốn tiến lên trong sa mạc là có bí quyết.

Trước khi vào sa mạc phải xả bớt hơi lốp, áp suất lốp xả xuống còn khoảng 1.0 BAR.

Căn cứ vào tính chất lốp xe, xả hơi có thể gia tăng diện tích tiếp

xúc của lốp với mặt đất, áp suất thấp có thể nâng cao tính năng thông qua của xe trong sa mạc.

Khoảng cách giữa hai xe không nên quá gần, các phương diện khác cũng không có gì cần đặc biệt chú ý.

Sau khi lái xe tiến vào sa mạc được một ngày, vì bên trong chiếc 212 trang bị đầy đủ nên đám người ngoại trừ việc xóc nảy gây chút khó chịu ra thì cơ bản không có trạng thái gì khác.

Bất quá thế này đã là rất tốt rồi.

Nếu cưỡi lạc đà, độ xóc nảy sẽ còn tăng cường hơn nữa, hơn nữa gió thổi nắng chiếu, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị mất nước.

So sánh như vậy, chút xóc nảy này tính là gì.

Nếu thế này còn không chịu nổi thì còn bàn gì chuyện thâm nhập sa mạc, trực tiếp dẹp đường hồi phủ, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy cho xong.

Đoạn đường ban đầu không phải sa mạc thực sự mà là một số lòng sông cổ của Khổng Tước hà, qua khỏi lòng sông này mới là sa mạc chân chính.

Nếu muốn tìm di tích Tinh Tuyệt cổ thành thì phải đi về hướng Tây Nam, tiến vào trong Hắc sa mạc (Sa mạc Đen) mới được.

Căn cứ theo lời An Lực Mãn nói (trong nguyên tác), Hắc sa mạc là do Hồ Đại trừng phạt những kẻ ngoại đạo tham lam mà sinh ra, trong sa mạc chôn vùi vô số thành trì và tài bảo nhưng không một ai có thể lấy chúng ra khỏi Hắc sa mạc.

Loại thuyết pháp này vô nghi là mê tín.

Dù sao trong nguyên tác, Bàn Tử cũng vớt được không ít đồ từ Tinh Tuyệt cổ thành ra.

Hắc sa mạc có tính lưu động, mỗi ngày một hình dạng, nếu người không có phương hướng cảm đi vào, cho dù không đi sâu cũng là vào được ra không được.

Nghỉ ngơi trên xe một đêm, ngoại trừ Nam Vân Đình, những người còn lại ngủ đều coi như ngon giấc.

Đợi đến khi trời tờ mờ sáng, Nam Vân Đình chú ý tới ánh dương đỏ rực phương Đông.

Người ta đều nói "ráng sáng đừng ra cửa, ráng chiều đi ngàn dặm".

Ráng sáng đỏ rực này tuy đẹp nhưng tuyệt đối không phải điềm lành gì. "Cộc cộc cộc." Nam Vân Đình bước xuống xe, gõ gõ vào cửa kính ghế lái.

Nam Tinh đang ngồi ở ghế lái trực tiếp bị làm cho tỉnh giấc, phát hiện Nam Vân Đình đang đứng ngoài xe cũng vội vàng mở cửa bước xuống. "Cha a, sao vậy?" Nam Tinh xuống xe liền hỏi ngay. "Gọi tất cả mọi người dậy, Hắc sa bạo sắp tới rồi." "Mới ngày thứ hai đã gặp Hắc sa bạo, cái vận khí gì đây..." Nam Tinh có chút cạn lời.

Bất quá lời Nam Vân Đình hắn không thể không nghe, kéo cửa xe ra, Nam Tinh ấn mấy cái lên bảng điều khiển xe việt dã. "Bíp!!!" Dưới thao tác của Nam Tinh, còi của cả hai chiếc Jeep 212 đều vang lên chói tai.

Mọi người đang ngủ say hoặc nửa tỉnh nửa mê đều bị dọa cho giật mình.

Nhưng dưới sự kích thích của tiếng còi, mọi người rất nhanh đều tỉnh táo lại.

Từng người bước xuống xe, đang định hỏi tình hình liền thấy Nam Vân Đình và Nam Tinh lấy từ cốp sau xe việt dã ra mấy sợi dây thừng sắt to. "Nam gia, cái này là..." Hồ Bát Nhất đang định hỏi làm gì

thì khóe mắt liếc thấy ánh dương đỏ như bầu trời rỉ máu kia.

Tức thì sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Hắn tinh thông phong thủy thuật, cũng không kém quan thiên trắc địa thuật trong Hám Long Kinh.

Đối với ý nghĩa của ánh dương đỏ rực này, hắn cũng biết rất nhiều. "Bàn Tử, giúp một tay." Hồ Bát Nhất cũng không hỏi nữa, xắn tay áo gọi Bàn Tử lên giúp đỡ.

Một đám người cùng nhau động thủ, dùng dây cáp sắt liên kết chặt hai chiếc xe việt dã lại, sau đó cố định tại chỗ.

Hắc sa bạo cố nhiên đáng sợ, nhưng phương pháp này của Nam Vân Đình cũng cực kỳ hữu dụng.

Trừ phi trận Hắc sa bạo này có thể cạo đất sâu sáu thước, nếu không căn bản không thể lay chuyển hai chiếc xe.

Làm xong tất cả, mấy người thu dọn dụng cụ liền cảm giác từng trận gió lạnh phả vào mặt.

Đây là điềm báo gió lớn sắp tới.

Chương 124

Mọi người trở lại xe, bên người trang bị đủ nước ngọt và thức ăn, chuẩn bị ngạnh kháng trận Hắc sa bạo này. "Người mà đã xui xẻo thì đánh rắm cũng đập vào gót chân.

Vừa vào sa mạc được bao lâu đã gặp Hắc sa bạo rồi, cũng không biết đám người này nghĩ thế nào, cứ phải tới cái nơi khỉ ho cò gáy này tìm kích thích." Vương Bàn Tử vừa tống miếng thịt khô vào miệng vừa bất mãn oán thầm. "Bàn Tử, nói ít vài câu đi." Nghe Vương Bàn Tử lải nhải, Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai hắn nói: "Nếu không có Nam gia, chúng ta hiện tại còn đang chạy trốn bán sống bán chết đấy, làm gì có chuyện trốn trong xe ăn ăn uống uống." Hồ Bát Nhất nói câu này tuy là để chặn họng Bàn Tử nhưng thực tế cũng là sợ nhóm Nam Vân Đình có ý kiến.

Dù sao bọn họ chuyến này là nhận tiền của Tuyết Lỵ Dương, coi như được thuê, bất kể gặp chuyện gì cũng phải nhịn.

Đây là nguyên tắc tối thiểu.

Từng luồng gió nhẹ thổi qua cồn cát, cuốn lên từng trận bụi đất đập vào cửa kính xe, phát ra tiếng lạch cạch.

Chân trời xa xa dần biến thành một mảng màu vàng sẫm, đây là tín phong.

Tín phong vừa đến thì gió lớn cũng không còn xa.

Ở trong sa mạc, ngồi trong xe nghe cát đập cửa kính, nhìn Hắc sa bạo dần dần hung hăng ập tới, đây cũng là một chuyện vô cùng thú vị.

Hắc sa bạo cuốn theo vô số cát bụi, mang theo khí thế muốn chôn vùi hai chiếc xe xuống lòng đất, che trời lấp đất ập đến. "À, đúng rồi."

Vương Bàn Tử đang nhai thịt khô, nhìn Hắc sa bạo bên ngoài, giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, thò tay giật một cái mặt dây chuyền trên cổ xuống: "Nam gia, ngài kiến thức rộng, thẩm định giúp tôi cái này trị giá bao nhiêu." Mặt dây chuyền đen nhánh trong suốt, dưới ánh sáng yếu ớt lấp lánh quang mang nhuận trạch, đầu trước sắc bén nhọn hoắt, hình nón, đầu dưới nạm mấy sợi chỉ vàng.

Màu trắng của nó tạo thành dạng "thấu địa văn", trên thân khắc hai chữ cổ triện "Mạc Kim". "Đây là...

Mạc Kim Phù??" Nam Tinh nhìn thấy vật này cũng lập tức nhận ra.

Còn vì sao hắn biết, tự nhiên là do Nam Vân Đình.

Năm xưa sau khi cùng Chá Cô Tiếu đổ cái mộ trong mộ ở Tam Dương Sơn, Nam Vân Đình liền đi tìm Liễu Trần đại sư.

Liễu Trần không khó tìm, nhưng khi Nam Vân Đình tìm thấy thì người đã sắp tắt thở.

Cũng không phải vì lý do gì khác.

Liễu Trần đại sư là đồ đệ của Trương Tam Liên Tử.

Chuyện này hiện tại không biết vì sao bị lũ tay sai (trung cẩu) nghe được.

Lũ tay sai đó vì mưu đồ bảo vật Cửu Châu, uy bức lợi dụ muốn ép Liễu Trần giúp bọn chúng.

Nhưng Liễu Trần cứ luôn giả ngây giả ngô.

Sau tìm được thời cơ liền muốn rời đi, lại không ngờ lũ tay sai đã sớm thiết hạ cạm bẫy, Liễu Trần vừa ra khỏi hang sói lại vào hang cọp.

Nếu không phải Nam Vân Đình đến sớm, e rằng Liễu Trần đã sớm

mất mạng.

Nhưng vì thương thế quá nặng, sau khi được Nam Vân Đình cứu không lâu, Liễu Trần cũng cưỡi hạc về tây.

Trước khi chết, Liễu Trần đem hai chiếc Mạc Kim Phù mà mình liều chết bảo vệ thác phó cho Nam Vân Đình, nhờ hắn tìm Kim Toán Bàn, để Kim Toán Bàn truyền Mạc Kim Phù xuống.

Nhưng khi đó Kim Toán Bàn đã biến mất đã lâu.

Nam Vân Đình đoán chừng người này đã mất mạng nên chuyện cũng gác lại.

Còn về Kim Cương Tán (ô kim cương), trước khi ra ngoài, để không cho lũ tay sai đoạt được, Liễu Trần đã tự tay tháo rời thành linh kiện.

Sau này Nam Vân Đình dựa theo khẩu thuật của Liễu Trần, cơ bản phục nguyên lại, mang về tộc địa thử sao chép.

Có thuật rèn đúc cổ xưa gia trì, cải tạo, Nam Vân Đình chế tạo ra Thuẫn Tán, không kém gì Kim Cương Tán, trang bị cho người trong Nhị tổ.

Hai chiếc Mạc Kim Phù cũng luôn được cất giữ trong bảo khố tộc địa Nam thị.

Trên đời, Mạc Kim Phù còn tồn tại ba chiếc.

Trong đó hai chiếc ở Nam gia, một chiếc trong tay Kim Toán Bàn.

Cho dù chiếc Mạc Kim Phù trên tay Vương Bàn Tử có giống thật đến đâu thì cũng vẫn là giả. "Nói đáng tiền thì cũng đáng tiền, bất quá không có tác dụng gì." Nam Vân Đình khẽ lắc đầu: "Mạc Kim Phù trên đời chỉ còn ba chiếc, trong đó hai chiếc trong tay Nam thị ta, chiếc còn lại ở trong tay đồ đệ của Trương Tam Liên Tử là Kim Toán Bàn,

hiện tại không biết tung tích.

Chiếc Mạc Kim Phù này của cậu tuy có thể lấy giả làm thật, nhưng lại không có năng lực khu tà tị hại của Mạc Kim Phù, có điều tay nghề chế tác cũng không tệ." Nam Vân Đình nói xong, Vương Bàn Tử nghe vậy, cái tâm tư muốn bóp chết Đại Kim Nha càng thêm nồng đậm.

Hắn lấy cái Mạc Kim Phù này ra vốn định khoe khoang trước mặt "đồng nghiệp", chém gió chuyện đổ đấu giết thời gian.

Lại không ngờ màn khoe khoang còn chưa bắt đầu đã bị báo cho biết là hàng giả.

Cái này đúng là ly phổ (quá đáng). "Nam gia, ngài nói có hai chiếc Mạc Kim Phù trong tay Nam thị?" "Không sai." Nam Vân Đình gật đầu, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình cũng không có ý giấu giếm, chậm rãi kể lại chuyện trước và sau khi gặp Liễu Trần. "Năm đó ta chia tay với nghĩa huynh, dẫn tộc nhân về tộc địa..." Mọi người nghe rất chăm chú.

Nghe đến đoạn lũ tay sai bức ép Liễu Trần, ai nấy đều nhíu mày, trong lòng rất khó chịu.

Sau đó nghe Nam Vân Đình giết giặc Nhật, giải cứu Liễu Trần, mọi người hận không thể vỗ tay khen hay. "Cuối cùng, Liễu Trần thương thế quá nặng vẫn không qua khỏi, ông ấy thác ta bảo quản Mạc Kim Phù, ngày sau truyền cho...

Mạc Kim Phù đó theo ý nguyện ban đầu của Liễu Trần là phải giao cho sư đệ ông ấy là Kim Toán Bàn, nhưng Kim Toán Bàn đã biến mất đã lâu.

Cho nên Mạc Kim Phù cũng vẫn luôn được bảo quản trong tay Nam thị." Nam Vân Đình nói, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, tiếp tục:

"Ông nội cậu sư thừa Tôn Quốc Phụ, được nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, mà Tôn Quốc Phụ cùng với Liễu Trần, Kim Toán Bàn cũng là đồng môn, đều là đệ tử của Trương Tam Liên Tử.

Mạc Kim Phù này giao tới tay các cậu cũng là có thể, bất quá..." Nam Vân Đình cố ý dừng lại một chút.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe được một nửa, lập tức ngồi không yên.

Vương Bàn Tử trực tiếp mở miệng: "Nam gia, ngài đừng úp mở nữa, bất quá cái gì a?" "Cũng không có gì." Nam Vân Đình dựa vào lưng ghế nói: "Theo quy củ ban đầu, hai cậu phải bái tổ sư gia trước, được tiền bối nhận khả mới có thể nhập môn Mạc Kim.

Nhưng hiện giờ, Tả Lĩnh đã không còn trộm mộ (lao thiên môn), Phát Khâu tiêu nặc giữa thế gian, Bàn Sơn truyền thừa gần như đoạn tuyệt, truyền nhân chính thống của Mạc Kim cũng gần như tử thương hầu hết." Lời này tựa như cảm thán, lại tựa như oán trách thời đại thay đổi, tứ đại môn phái đổ đấu danh chấn giang hồ năm xưa đều tan biến trong dòng chảy thời đại.

Hơn nữa, ba chiếc Mạc Kim Phù từ khi Trương Tam Liên Tử hành tẩu giang hồ đã có quy tắc "hợp tắc sinh, phân tắc tử".

Thứ này cứ như một lời nguyền vậy, tà môn vô cùng.

Năm xưa Mạc Kim Hiệu Úy vì đường ai nấy đi, mạnh ai nấy đánh, cuối cùng tử thương hầu hết.

Mà bộ ba sắt (Thiết Tam Giác) trong nguyên tác, hiện tại xem ra có Hoa Linh chen ngang một chân cũng không thể thành hình được nữa.

Bất quá chuyện này không liên quan nhiều đến Nam Vân Đình.

Hắn quen biết cha của Hồ Bát Nhất là Hồ Vân Hiên, nhưng quen

biết thì quen biết, quan hệ chưa tốt đến mức hắn phải chăm sóc con trai người ta.

Hắc sa bạo kéo dài một ngày một đêm.

Vì Nam Vân Đình trước đó đặc ý nâng cao gầm xe Jeep việt dã nên hai chiếc xe mới không bị chôn sống.

Khi Hắc sa bạo triệt để tan đi, mọi người liền cùng nhau dọn dẹp cát còn sót lại trên xe.

May mà chiếc 212 này qua cải tạo, tính năng bịt kín của thùng xăng, thùng nước đều cực tốt, nếu không đống cát này chắc chắn sẽ lấp đầy hai thùng.

Dọn dẹp xong, Nam Vân Đình thử khởi động động cơ, có thể khởi động, đây là chuyện tốt, không cần tốn công sửa chữa.

Chương 125

Vì Hắc sa bạo, địa hình địa thế trong Hắc sa mạc đều thay đổi, mấy cồn cát vốn ở không xa xe giờ đã không biết đi đâu.

Nam Vân Đình leo lên nóc xe nhìn quanh bốn phía, sa mạc mênh mông vô bờ, đập vào mắt toàn là cát vàng, quả thực chẳng có gì đáng xem.

Bất quá, lúc Nam Vân Đình quay đầu định nhảy xuống, ngẫu nhiên phát hiện phía xa có một khối lớn thứ gì đó đang lưu động.

Thứ đó rất kỳ quái, dường như có sinh mệnh, đang di chuyển về một hướng, tốc độ cực nhanh, lại không kém gì một số dã thú thường gặp. "Đó là thứ gì??" Nam Vân Đình có chút nghi hoặc, cúi đầu gọi Nam Tinh: "Ống nhòm." Khoảng cách thực sự quá xa, lấy nhãn lực của Nam Vân Đình cũng chỉ có thể nhìn đại khái, cụ thể thì thật sự không rõ.

Cầm ống nhòm, Nam Vân Đình rốt cuộc cũng phân biệt được đó là thứ gì.

Thân đen nhánh, đuôi đỏ, đỏ đen xen kẽ, giống như thủy triều vỡ đê, nhiều không đếm xuể.

Kiến.

Hơn nữa không phải kiến bình thường.

Cách gọi chuyên nghiệp, đám này tên là Hành quân nghĩ (kiến quân đội), trong miệng chứa lượng lớn axit kiến.

Hành quân nghĩ thành đàn có thể trong nháy mắt gặm nhấm sạch sẽ bất kỳ sinh vật nào, cho dù là voi lớn cũng không chịu nổi.

Đàn lớn thế này, ít nhất cũng có cả vạn con, cho dù Nam Vân Đình

muốn giải quyết cũng rất khó khăn.

Số lượng hàng vạn con Hành quân nghĩ sa mạc này có hướng di chuyển không phải về phía Nam Vân Đình bọn họ.

Nhưng đám nhỏ này Nam Vân Đình không muốn trêu chọc, cho dù huyết mạch trên người thiên khắc đối phương thì Nam Vân Đình cũng không muốn tìm phiền toái cho mình.

Dời tầm mắt khỏi đám nhỏ này, Nam Vân Đình quay đầu nhìn về một hướng khác.

Hướng phía sau đàn Hành quân nghĩ sa mạc.

Vì Hắc sa bạo vừa kết thúc, Hành quân nghĩ sa mạc tuy hung dữ nhưng đối mặt với Hắc sa bạo thì có hung nữa cũng vô dụng.

Cho nên Nam Vân Đình đoán đám Hành quân nghĩ này là từ một di tích nào đó chui ra.

Cũng không câu nệ vào di tích trong nguyên tác, trong Hắc sa mạc này di tích cổ thành nhiều không đếm xuể, ai biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu cái. "Quả nhiên có." Mượn ống nhòm, Nam Vân Đình đứng trên nóc xe quan sát hồi lâu, cuối cùng phía sau một cồn cát nhìn thấy nửa cái mái vòm.

Mái vòm này phi thường đơn sơ, bất quá vào thời cổ đại cũng không phải nhà bình thường có thể dựng nổi.

Cho nên di tích này khẳng định không đơn giản.

Nhưng hiện tại Nam Vân Đình đã không cần dựa vào đồ cổ để phát tài.

Nam thị đã bắt đầu kế hoạch thương nghiệp, tương lai nhất định không thiếu tiền tài.

Huống hồ tiếp theo bọn họ còn cần tiếp tục đi sâu vào, cho dù tìm

được bảo bối gì thì đoán chừng cũng không có cách nào mang theo.

Đại mạc mênh mang không bờ bến.

Hai chiếc 212 sau khi đình trệ hồi lâu lại tiếp tục đội nắng xuất phát, nếu không phải do vết bánh xe lưu lại trên cát, mọi người có lẽ còn tưởng mình vẫn đang đứng tại chỗ.

Dù sao sa mạc này thực sự quá lớn, hơn nữa đại đa số địa phương đều giống nhau. "À, Nam gia, vừa rồi trên nóc xe ngài nhìn thấy gì thế?" Vương Bàn Tử không chịu nổi yên tĩnh, chủ động tìm chủ đề nói chuyện.

Nam Vân Đình cũng không giấu giếm, mở miệng nói: "Kiến hành quân." Nghe thấy ba chữ này, Tuyết Lỵ Dương đang nhắm mắt dưỡng thần ở ghế phụ lái đột nhiên mở mắt: "Cô gia gia, ngài xác định là kiến hành quân?" "Ừ, thân đen đuôi đỏ, số lượng hàng vạn, hành tiến có trật tự, xác thực là kiến hành quân không thể nghi ngờ." Nam Vân Đình vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên tò mò: "Nam gia, kiến hành quân này là giống loài gì, nghe tên 'hành quân', chẳng lẽ chúng nó còn có thể thành quân đội được chắc?" "Khi kiến hành quân tập thể đi săn mồi, lúc xuất phát sẽ xếp thành hàng dọc dày đặc và có quy tắc, có một số kiến hành quân lại áp dụng đội hình hàng ngang rộng lớn để tiến lên.

Chúng vừa rời khỏi nơi trú ẩn liền phân nhánh rồi lại phân nhánh, bao vây và tấn công đối tượng săn mồi.

Tất cả côn trùng thân mềm và côn trùng hành động chậm chạp đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng chúng.

Trong lúc đó, kiến hành quân phối hợp với nhau ăn ý, giống như quân đội vậy, có tính kỷ luật và tính tổ chức." Tuyết Lỵ Dương mở miệng trả lời một cách chính quy.

Nam Vân Đình cũng tiếp lời: "Thời thế chiến thứ hai, kiến hành quân từng thôn phệ một tiểu đội của Trung Quốc (Quốc dân đảng), cũng từng dưới sự bảo vệ trùng trùng giết chết một vị tướng quân nước ngoài được mệnh danh là 'Cáo sa mạc'.

Kiến hành quân vì thế mà đắc danh.

Điều Tuyết Lỵ Dương nói là kiến thức theo nghĩa thông thường, còn bản chất kiến hành quân, cũng tức là chúng nó chưa chắc đã..." "Hả, chỉ là một đám kiến nhỏ như thế mà còn có thể đánh nhau với quân đội ư?

Nam gia, Bàn Tử tôi đọc sách ít, ngài đừng lừa tôi." Vương Bàn Tử có chút không dám tin.

Nhưng Nam Vân Đình nói chính là sự thật.

Kiến hành quân xác thực có một trang lịch sử quanh vinh như vậy, thôn phệ tiểu đội Nhật (chú thích: bản gốc ghi 'Tiểu đội Trung Cẩu' tức phe thân Nhật/Quân ngụy hoặc quân Nhật, ngữ cảnh này ám chỉ quân Nhật hoặc tay sai), đó chỉ là nói trên mặt nổi.

Thực tế còn không biết bao nhiêu tên tay sai chết trong miệng kiến hành quân. "Cô gia gia, đàn kiến hành quân sa mạc đó hẳn là vừa từ nơi nào đó tránh Hắc sa bạo chui ra nhỉ?" Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ xong cũng nghĩ đến điểm này. "Ừ, ta nhìn thấy ở phía sau đội ngũ kiến hành quân sa mạc có một cái mái vòm, không có gì bất ngờ thì bên đó hẳn là có một tòa di tích cổ." Nghe lời này, Vương Bàn Tử lại không bình tĩnh nổi nữa.

Một bộ biểu cảm như vừa bỏ lỡ cả trăm triệu nhìn Nam Vân Đình: "Ai da, Nam gia của tôi ơi, sao ngài không nói một tiếng a.

Ngài mà nói một tiếng, tôi và Lão Hồ đi mò mấy món đồ cổ ra, chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao." Nói xong câu này, Bàn Tử

dường như nghĩ tới điều gì, lại bồi thêm một câu: "Nam gia, ngài đúng là kẻ no không biết kẻ đói khổ." Nhìn bộ dạng này của Vương Bàn Tử, mọi người đều cười ra tiếng.

Hồ Bát Nhất ngồi cạnh Bàn Tử vỗ vai hắn: "Bàn Tử, vốn dĩ tôi tưởng cậu chỉ hơi ngáo ngơ một chút, bây giờ xem ra cậu không chỉ ngáo ngơ đơn giản như vậy đâu." "Lão Hồ, cậu nói thế là ý gì, ghét bỏ Bàn gia ta hả?" Vương Bàn Tử lập tức không vui.

Người khác nói sao cũng được, anh em ruột thịt mỉa mai mình thì Vương Bàn Tử phải nói cho ra lẽ. "Nam gia vừa nãy chẳng phải đã nói đằng đó có kiến hành quân sao, cậu tưởng cậu có một thân mỡ này là đủ làm món tráng miệng cho bọn chúng chắc." "Lão Hồ, là cậu ngốc hay tôi ngốc a.

Đám kiến hành quân sa mạc đó trốn Hắc sa bạo trong di tích, giờ Hắc sa bạo qua rồi thì bọn chúng kiểu gì chẳng phải rời đi." Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói liền bắt đầu cãi lý.

Nói nghe cũng có lý có cứ lắm.

Mà hắn nói quả thực cũng có lý.

Nam Vân Đình sở dĩ không đi tới di tích kia cũng không phải vì sợ tàn dư kiến hành quân bên trong, mà là không muốn tăng thêm gánh nặng cho lộ trình tiếp theo.

Còn suy nghĩ của Hồ Bát Nhất càng đơn giản hơn.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Nếu đám kiến hành quân rời đi chỉ là một phần thì sao?

Nhỡ trong di tích là sào huyệt của kiến hành quân thì sao?

Mấy người mạo muội qua đó chẳng phải bằng đi tặng món tráng miệng cho người ta ư.

Còn về Vương Bàn Tử, hắn cũng không có tâm tư đổi đường đi di tích.

Dù sao đã đi xa thế này rồi, vật tư dự trữ trên xe có hạn.

Vì một cái di tích không biết có đồ cổ hay không mà đổi đường thì chẳng thành "đại thông minh" à.

Hiện tại nhắc tới cũng chỉ là để giết thời gian. "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu đám kiến hành quân sa mạc Nam gia nhìn thấy chỉ là một phần, còn một phần lưu lại trong di tích thì cũng là chuyện phiền toái." Hồ Bát Nhất nói xong quay đầu nhìn Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình cũng gật đầu: "Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Đám kiến hành quân sa mạc này mục tiêu quá nhỏ, hơn nữa số lượng khổng lồ, biện pháp thông thường đối với chúng vô hiệu." Thấy Nam Vân Đình phụ họa, Vương Bàn Tử cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chương 126

Mà đúng lúc này, tai Nam Vân Đình khẽ động, một trận âm thanh lạo xạo "rắc rắc" giống như thứ gì đó bị bánh xe nghiền nát truyền vào tai hắn.

Nam Vân Đình thò tay quay cửa kính xe xuống, nhìn ra ngoài.

Chỉ một cái liếc mắt, Nam Vân Đình liền cảm thấy gáy lạnh toát.

Hai chiếc 212 vẫn chạy về phía trước như thường, dưới bánh xe nghiền nát vẫn là cát vàng.

Nhưng trong đám cát vàng này, loáng thoáng những điểm màu vàng lấp lánh lại bị Nam Vân Đình bắt được.

Màu vàng kim đó nếu không nhìn kỹ, người thường còn tưởng là hạt vàng trong cát, nhưng nhãn lực Nam Vân Đình cường đại bực nào.

Chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra hình dạng thật sự của hạt vàng đó.

Nó giống hệt như kiến hành quân mà Nam Vân Đình nhìn thấy trong ống nhòm.

Khác biệt là kiến hành quân có màu đen đỏ xen kẽ, còn con kiến này lại phiếm màu vàng nhạt.

Điều này khiến Nam Vân Đình nghĩ tới loài mà người Cương Địa thường nói: Thực kim nghĩ (Kiến ăn vàng).

Thực kim nghĩ, thứ này không thường gặp.

Chúng ẩn tàng trong sa mạc, dưới lớp cát vàng.

Chúng ăn kim loại giống như ăn đậu phụ vậy.

Trong đại hoang mạc này, ngoại trừ cát ra thì cái gì chúng cũng ăn.

Vì chúng cái gì cũng ăn được nên còn gọi là Phệ nghĩ (kiến cắn nuốt).

Thực kim nghĩ đi đến đâu vạn vật không còn.

So với kiến hành quân còn hung tàn hơn, nguy hiểm hơn. "Nam gia, sao vậy?" Hồ Bát Nhất cảm giác không ổn, mở miệng hỏi Nam Vân Đình. "Là Thực kim nghĩ, chắc chắn là Hắc sa bạo đã cuốn chúng từ dưới cát lên, bị tiếng xe ô tô hấp dẫn tới.

Nếu không giải quyết chúng, thùng nước hoặc thùng xăng bị chúng cắn thủng thì chúng ta tất sẽ bị vây chết ở đây." Nam Vân Đình đứng dậy, đẩy ghế xe sang một bên, thò tay lấy từ cốp sau ra một cuộn ống mềm, hai bên ống nối với ống sắt dài có tạo hình kỳ lạ.

Xách cuộn ống mềm, Nam Vân Đình quay đầu nói: "Tiểu Tinh, mở nắp bình xăng ra." "Vâng." Nam Tinh nhận lệnh, trực tiếp thò tay xuống dưới vô lăng ấn nút mở nắp bình xăng.

Nắp bình xăng bên hông xe việt dã lập tức bật mở.

Nam Vân Đình trực tiếp thuận theo cửa sổ xe đang mở, thò đầu ra, cắm một đầu ống mềm vào bình xăng, vặn chặt để cố định.

Tán cái ống mềm kia ra hoàn toàn, dài chừng năm sáu mét, đỉnh đầu ống sắt tạo hình vô cùng quái dị, giống như họng súng lại giống nòng súng phóng lựu.

Hồ Bát Nhất từng đi lính, nhìn một lát liền nhận ra thứ này là gì: "Súng phun lửa??

Nam gia, ngài còn có thứ đồ tốt này cơ à?" Nam Vân Đình thấy Hồ Bát Nhất nhận ra cũng mở miệng hỏi: "Biết dùng không?" "Từng học qua một chút, coi như biết dùng." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Ngay sau đó, Nam Vân Đình liền giao khẩu súng phun lửa gắn xe giản lược đã chuẩn bị thỏa đáng vào tay Hồ Bát Nhất: "Nhắm vào

đám Thực kim nghĩ dưới đất mà thiêu, không cần lo hao dầu, tuyệt đối không thể để đám vật nhỏ đó động miệng vào xe." Nam Vân Đình dặn dò xong, lập tức xoay người mở cửa xe dứt khoát nhảy xuống.

Đám Thực kim nghĩ vốn không biết ngoạm vào đâu trên chiếc ô tô đang chạy, đang định phát động chiến lược gì đó, đột nhiên phát hiện có một kẻ "không biết sống chết" từ trên xe nhảy xuống.

Lần này, đại bộ phận mục tiêu của Thực kim nghĩ đều thay đổi, quay đầu liền muốn xông về phía Nam Vân Đình.

Bất quá đám Thực kim nghĩ này vừa mới động đậy không bao lâu, một cột lửa liền từ súng phun lửa trong tay Hồ Bát Nhất bắn ra.

Ngọn lửa hung mãnh dị thường, những con Thực kim nghĩ bị trúng hoặc bị lan đến lập tức bị thiêu cháy đen, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi khét lẹt.

Mà Nam Vân Đình chạy nhanh vài bước, sau khi tới gần chiếc 212 phía sau, tung người nhảy lên nóc xe, mượn cửa sổ đang mở chui tọt vào trong xe.

Nam Vân Đình diễn lại trò cũ, đem súng phun lửa chui vào trong xe 212, sau đó đứng trên nóc xe, mượn hỏa lực của súng phun lửa để dọn dẹp lũ kiến Thực Kim đang bám sát xe. "Mẹ kiếp, sao càng lúc càng đông thế này?" Trên nóc chiếc xe đi đầu, Hồ Bát Nhất vừa khống chế súng phun lửa, vừa quan sát tình hình dưới xe.

Khi hắn phát hiện lũ kiến Thực Kim vây quanh chẳng những không giảm bớt vì bị rồng lửa xâm thực, mà ngược lại càng tụ tập càng đông, hắn không nhịn được bắt đầu chửi thề.

Từ trong miệng Nam Vân Đình, hắn đã biết được thông tin liên quan về kiến Thực Kim.

Trừ cát vàng ra, không gì là chúng không ăn.

Hiện tại bọn họ còn có thể mượn súng phun lửa để cầm cự một lúc.

Nhưng phải biết rằng, súng phun lửa tiêu hao nhiên liệu cực lớn, cho dù dầu diesel có cháy lâu thế nào thì cũng không chịu nổi mức tiêu hao như vậy.

Không bao lâu nữa, dầu diesel sẽ cạn sạch, đến lúc đó kiến Thực Kim sẽ ùa lên, gặm nhấm sạch sẽ chiếc xe mất động lực cũng như tất cả bọn họ.

Giọng Hồ Bát Nhất không nhỏ, Nam Tinh cùng hai người kia ngồi trong xe cũng nghe rõ ràng.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ, Nam Tinh quay đầu hỏi Shirley Dương ở ghế phụ lái: "Shirley, cô biết lái xe không?" Shirley Dương tuy không biết Nam Tinh có ý đồ gì, nhưng nghe hỏi vẫn gật đầu.

Thấy vậy, Nam Tinh cũng phản ứng cực nhanh, không màng nam nữ thụ thụ bất thân, trực tiếp vươn tay đổi vị trí với Shirley Dương.

Trong quá trình đó, tiếp xúc cơ thể là điều không thể tránh khỏi.

Shirley Dương tuy có chút không thoải mái, nhưng vì tình huống nguy cấp, cô cũng chỉ đành kiên trì, mặt đỏ bừng, mặc cho Nam Tinh hành động.

Hai người đổi chỗ, Nam Tinh cũng chẳng có thời gian mà đi cảm nhận hương thơm ngọc ngà.

Ngồi vào ghế phụ lái, hắn không biết rút từ đâu ra một con dao găm.

Dưới ánh mắt chăm chú của Shirley Dương và Vương Bàn Tử, Nam Tinh hạ cửa kính xe xuống, dùng dao rạch rách lòng bàn tay, rồi đưa bàn tay đang chảy máu ra ngoài cửa sổ.

Xe 212 đang chạy với tốc độ rất nhanh.

Sau khi Nam Tinh đưa tay ra ngoài, máu tươi trào ra từ lòng bàn tay hắn tựa như hoa tuyết, bị gió cuốn đi, bay lả tả rơi xuống phía sau xe.

Cảnh tượng này, ngoại trừ Shirley Dương và Vương Bàn Tử, cũng chỉ có Nam Vân Đình đứng trên nóc chiếc xe phía sau là nhìn rõ.

Phóng huyết đại pháp.

Trong tác phẩm "Tam Thúc đi đâu rồi", cách này là chiêu độc quyền của Trương Kỳ Lân.

Gặp chuyện không quyết định được thì cứ phóng máu trước.

Điểm này Nam Vân Đình cũng biết rõ.

Nhưng sở dĩ hắn không dùng cách này là vì trong quá trình hai chiếc xe đang lao đi vun vút, máu phóng ra sẽ rơi xuống theo quỹ đạo không quy tắc, chỉ có thể trị ngọn chứ không trị được gốc.

Đám anh chị em của Nam Tinh là dòng dõi trực hệ của Nam Vân Đình, huyết mạch trong cơ thể cũng đều thừa kế huyết mạch Long Vương trực hệ.

Tuy không phải chín đứa con của rồng (Long sinh cửu tử), nhưng còn hơn thế một bậc.

Con trai là Ngũ Trảo Thần Long, con gái là Triển Sí Ứng Long, chín người đều như vậy.

Khoảnh khắc máu của Nam Tinh rơi xuống đất, lũ kiến Thực Kim như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ xuất hiện, liền tản ra như thủy triều.

Thế nhưng, sau khi xe chạy đi chưa được bao xa, đám kiến Thực Kim này lại vây lên.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, sắc mặt Nam Tinh dần trở nên trắng bệch.

Mà mượn cơ hội này, Nam Vân Đình phát hiện ra một việc rất quan trọng.

Chương 127

Đám kiến Thực Kim này nhìn qua có vẻ hỗn loạn vô trật tự, nhưng thực tế bất kể là lùi lại hay tiến lên, dường như đều có thứ gì đó đang chỉ huy chúng.

Nhìn phương hướng và động tác lùi lại mấy lần của chúng, Nam Vân Đình đoán định, phía sau có tồn tại loại như Kiến Chúa đang đi theo hai chiếc xe.

Không chỉ có thế, con Kiến Chúa này trong quá trình di chuyển dường như đang tụ tập thêm càng nhiều kiến Thực Kim tới. "Đây là đi vào ổ tụ tập của kiến Thực Kim rồi sao?" Nam Vân Đình khẽ nhíu mày.

Khi kiến Thực Kim lại một lần nữa lui đi vì máu Thần Long của Nam Tinh, hắn biết không thể tiếp tục như vậy nữa, bằng không chẳng mấy chốc Nam Tinh sẽ vì mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Nam Vân Đình buông súng phun lửa xuống, nhảy khỏi nóc xe, dùng đầu ngón tay rạch rách lòng bàn tay, lao nhanh về hướng kiến Thực Kim đang rút lui.

Uy lực do huyết mạch Long Vương mang lại vượt xa Ngũ Trảo Thần Long.

Kiến Thực Kim không dám tới gần, bầy kiến tự động tách ra một con đường.

Nam Vân Đình một đường thông suốt không gặp trở ngại, nhưng đây chỉ là kế hoãn binh, nếu muốn giải quyết bầy kiến Thực Kim này, con Kiến Chúa kia bắt buộc phải chết.

Nam Vân Đình nghĩ vậy, dưới chân cũng không dừng, sải bước

như bay trên mặt đất cát vàng.

Thấy cảnh này, Shirley Dương đạp phanh xe, Hồ Bát Nhất trên nóc xe hét lớn với Vương Bàn Tử trong xe: "Bàn Tử, mau sang chiếc xe phía sau, đừng để kiến Thực Kim tới gần." "Được." Vương Bàn Tử mở cửa xuống xe.

Thừa dịp kiến Thực Kim tạm lui, hắn chạy đến bên cạnh chiếc xe 212 phía sau, bám vào khung xe leo lên nóc.

Phải nói rằng, đây là một tên béo linh hoạt.

Vương Bàn Tử cầm lấy súng phun lửa, không nói nhảm nhiều lời, phun rồng lửa về phía bầy kiến Thực Kim đang cuồn cuộn ập tới lần nữa.

Trong xe, đám người Giáo sư Trần muốn giúp đỡ nhưng lực bất tòng tâm, chỉ đành trơ mắt nhìn. ... "Nam Tinh, Nam Tinh, cậu sao rồi!!" Shirley Dương dừng xe, vội vàng quay đầu xem tình hình của Nam Tinh.

Trong lòng vô cùng lo lắng.

Nam Tinh có thể sao chứ?

Hắn lớn lên trong tộc địa từ nhỏ, rèn luyện, tu luyện cũng như thực chiến chưa bao giờ thiếu.

Thậm chí, anh chị em bọn họ trong những ngày tháng đầu đời là trải qua trong huyễn trận của Nam Vân Đình.

Phóng chút máu đối với hắn mà nói chẳng đáng là gì.

Chỉ có điều, sắc mặt trắng bệch kia lại là thật.

Huyết mạch cố nhiên mạnh mẽ, nhưng máu mang theo sức mạnh huyết mạch, cho dù không phải tinh huyết thì cũng chẳng kém bao nhiêu.

Tình trạng Nam Tinh hiện giờ cũng giống như thức đêm quá lâu, cơ thể cơ bản bị thâm hụt.

Chỉ cần sau này tẩm bổ đàng hoàng thì sẽ không có việc gì, nhưng Shirley Dương đâu biết.

Nhìn sắc mặt Nam Tinh trắng đến dọa người, tim Shirley Dương đều thắt lại.

Cô vừa mở hộp y tế trên xe, vừa dùng tay bịt miệng vết thương của Nam Tinh, muốn ngăn máu tiếp tục chảy ra.

Nếu đổi lại là một cao thủ tình trường, ước chừng với tình huống hiện tại, chỉ cần vài câu nói là sang năm Nam Tinh đã có thể làm bố rồi.

Nhưng rất bất lực, tâm tư Nam Tinh quá đơn thuần.

Đối với sự lo lắng của Shirley Dương, hắn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng miệng lại nói: "Không sao, không sao, cô đừng lo lắng." Nghe câu phát ngôn có chút ngây ngô của Nam Tinh, cảm giác căng thẳng của Shirley Dương cũng vơi đi không ít.

Thấy Nam Tinh vì để chứng tỏ mình thật sự không sao mà còn định cử động cho cô xem, cô vội vàng ấn tay Nam Tinh xuống, lườm hắn một cái: "Ngoan ngoãn một chút." "Ồ..." Không khí trong xe khá tốt, nhưng trên nóc xe thì khác.

Vì không biết khi nào mới kết thúc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong lòng đều vô cùng sốt ruột, việc sử dụng súng phun lửa cũng là tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng bầy kiến Thực Kim hung hãn ập tới, có tiết kiệm thế nào cũng vô dụng, một khi hết dầu, bọn họ chỉ có đường chết. "Hắn chính là ngươi!!" Nói trở lại, Nam Vân Đình bên kia, tuân theo lý niệm "bắt giặc phải bắt vua trước", tạm thời tách khỏi đội ngũ, lao về hướng

Kiến Chúa.

Dưới ảnh hưởng của Long Vương huyết, đám kiến Thực Kim như gặp phải đại khủng bố, hình thành một vùng chân không rộng chừng tám mét quanh người Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình cũng mượn ngũ cảm lục giác, sau một hồi chạy băng băng, rốt cuộc cũng nhìn thấy con Kiến Chúa này.

Con Kiến Chúa này kích thước cực lớn, ước chừng gấp hơn hai mươi lần kiến Thực Kim thường.

Dưới thân nó, không biết bao nhiêu kiến Thực Kim đang nâng nó di chuyển về phía trước.

Xem ra, sở dĩ kiến Thực Kim có thể liên tục truy sát đám người Nam Vân Đình chính là vì đám kiến thợ này vừa tiến lên vừa khiêng Kiến Chúa, thuận tiện cho nó ra lệnh cho bầy kiến.

Điều này đúng là có chút thú vị.

Có điều... "Ngày lành của ngươi đến đầu rồi." Nam Vân Đình tùy tiện vung tay, một đoàn huyết châu theo động tác của hắn bay về phía Kiến Chúa.

Cảm nhận được khí tức Long Vương huyết, đám kiến thợ đang khiêng Kiến Chúa hoảng loạn.

Trong lúc chạy tán loạn va vào nhau, chúng lại lờ đi sự thật là Nam Vân Đình đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

Khi Nam Vân Đình tới gần cũng không khách sáo, nhắm thẳng vào cơ thể phì nhiêu của Kiến Chúa, trực tiếp tung một cú đại kích chém xuống.

Một luồng khí lãng xuyên qua cơ thể Kiến Chúa, chia nó thành hai nửa dọc ngang.

Nam Vân Đình chỉ thấy vô số trứng trùng màu trắng chảy ra từ cơ thể đứt làm hai đoạn của Kiến Chúa.

Kiến Chúa vừa chết, bầy kiến Thực Kim lập tức nảy sinh bạo động.

Chúng lại từ bỏ tấn công hai chiếc xe, vây về phía Nam Vân Đình.

Vì nguyên do Long Vương huyết, cho dù chúng có thể nén được nỗi sợ hãi cũng không chịu nổi uy áp huyết mạch.

Cho nên, chúng chỉ có thể hình thành thế bao vây bốn phương tám hướng quanh Nam Vân Đình.

Bầy kiến Thực Kim ở đây còn áp dụng chiến thuật tường kiến, những con kiến màu vàng nhạt chồng chất lên nhau, trông cực kỳ hùng vĩ.

Nhưng Nam Vân Đình tịnh không vì thế mà hoảng loạn.

Dưới chân tuy là cát vàng, nhưng Nam Vân Đình thi triển Du Long Bộ vẫn dư dả thành thạo.

Du Long Bộ triển khai, với sự tích lũy mấy chục năm của Nam Vân Đình, lúc này hắn tựa như trích tiên, nhảy ngang nhảy dọc, một bước vài mét, bầy kiến trước mặt hắn chỉ là đồ trang trí.

Hai chiếc xe 212 vẫn dừng tại chỗ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngồi trên nóc xe, dường như muốn giải tỏa sự căng thẳng trong lòng.

Shirley Dương sau khi xử lý xong vết thương cho Nam Tinh liền lo lắng cho an nguy của Nam Vân Đình.

Nam Tinh tự có cảm ứng, mở miệng an ủi: "Cha tôi mạnh lắm, cô không cần lo lắng như vậy..." Lời hắn còn chưa nói xong, giọng Nam Vân Đình đã từ xa truyền đến: "Lái xe!!" Shirley Dương nghe thấy

tiếng hô, khởi động xe, quay đầu liền nhìn thấy trên đụn cát một bên, Nam Vân Đình với tư thế "đạp nát nắp quan tài Newton", đang bay nhảy trên đụn cát.

Cảnh tượng này, ngoại trừ Nam Tinh ra, tất cả những người còn lại đều nhìn đến ngẩn ngơ.

Ngay khi Nam Vân Đình tới gần, Shirley Dương đạp mạnh chân ga phóng vọt đi.

Tát Đế Bằng ở phía sau tuy phản ứng chậm, nhưng Vương Bàn Tử đang ở trên nóc xe hắn.

Chương 128

Thấy Tát Đế Bằng nửa ngày không động tĩnh, hắn vội vàng mở miệng chửi đổng: "Không phải chứ, cậu sinh viên cậu đang nằm mơ à?

Lái xe đi!

Cậu muốn chết thì đừng có kéo theo Bàn gia tôi." Lời của Vương Bàn Tử nhắc nhở Tát Đế Bằng.

Hai chiếc xe một trước một sau lao về phía xa.

Mà Nam Vân Đình ngay lúc Shirley Dương đạp ga phóng đi đã mượn tay Hồ Bát Nhất nhảy lên nóc xe. "Nam gia, ngầu thật đấy." Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái lên với Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình lắc đầu cười, nhìn đám kiến Thực Kim dần ngừng truy kích ở phía xa, an tâm lại.

Xe tiếp tục chạy về phía trước hai canh giờ, trước mắt cả nhóm xuất hiện một dải ốc đảo xanh.

Nam Vân Đình khẳng định đây không phải ảo cảnh, liền bảo Shirley Dương dừng xe, chuẩn bị nghỉ ngơi tại đây một đêm.

Về phần có nguy hiểm hay không, Nam Vân Đình tịnh không lo lắng.

Chỉ cần không phải loại vừa nhỏ vừa khó chơi như lũ kiến kia, thì cho dù là Lục Sí Ngô Công có tới, hắn cũng bẻ gãy răng nó. "Nam gia, dầu trong bình sắp cạn đáy rồi." Hồ Bát Nhất xuống xe, trước tiên chạy tới kiểm tra bình xăng, khi xác nhận dầu sắp hết, trong lòng cũng thổn thức.

Với mức độ tiêu hao ban ngày của bọn họ, chút dầu diesel này có

thể cung cấp cho bọn họ chạy xa được như thế đã là rất hiếm có rồi. "Phía sau có thùng dầu dự phòng, đổ dầu vào đi, bảy phần đầy là được rồi." Nam Vân Đình chỉ ra sau xe việt dã.

Ở đó ngoại trừ lốp dự phòng, còn treo rất nhiều thùng dầu dẹt, đều là chuẩn bị cho chuyến đi này.

Sau khi đổ dầu, mấy người mới hoàn hồn lại, bắt đầu quan sát ốc đảo giữa sa mạc đen này.

Ốc đảo sa mạc chủ yếu là do nguồn nước ngầm phong phú làm thay đổi môi trường thổ nhưỡng nơi đây mà hình thành.

Mà ốc đảo trước mặt nhóm Nam Vân Đình, có thể tồn tại đến nay ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi như sa mạc đen này quả thực không dễ dàng.

Ước chừng ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy khó tin.

Ở trung tâm ốc đảo có một vũng nước không nhỏ. "Thời gian của chúng ta sung túc, Bát Nhất cậu và Bàn Tử nhóm bếp lên, đun nước dự trữ để dùng cho những ngày sau." "Tuân lệnh." "Những người khác tự nghỉ ngơi đi, lát nữa đun nước xong thì luộc thịt khô hay gì đó ăn..." Nam Vân Đình sắp xếp công việc nghỉ ngơi.

Trải qua một ngày hành trình, lại thêm bị kiến Thực Kim dọa cho một trận, ba người chưa từng thấy sự đời như Diệp Diệc Tâm có thể nói là thân tâm đều mệt mỏi.

Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc cũng chẳng khá hơn là bao.

So sánh ra, bọn họ còn không có tinh thần bằng Nam Tinh - người vừa bị rút mất nửa ngày máu.

Sắp xếp xong xuôi, Nam Vân Đình lấy một lọ thuốc nhỏ từ trên xe xuống, đi đến trước mặt Nam Tinh. "Thế nào, không sao chứ?" Nam Vân Đình nhìn bàn tay đã được xử lý tỉ mỉ và băng bó của con trai, mở

miệng hỏi.

Nam Tinh thấy người hỏi là Nam Vân Đình, vội vàng đứng dậy nói: "Cha, con không sao." "Ừ, nhìn ra được." Ánh mắt Nam Vân Đình quét một vòng trên người Nam Tinh và Shirley Dương cũng vừa đứng dậy theo, tiếp tục nói: "Nói nhiều cũng bằng thừa, con phải nhớ kỹ, nơi nào có ta thì không cần con phải mạo hiểm.

Máu này, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối chớ động dụng nữa, nếu không thương tổn đến bản nguyên thì không tốt đâu." "Con hiểu rồi." Nam Tinh ngoan ngoãn gật đầu.

Nam Vân Đình cũng không có ý định tiếp tục làm kỳ đà cản mũi, quay đầu rời khỏi tầm mắt hai người. "Nam Tinh, Cô gia gia bình thường hung dữ với cậu lắm hả?

Sao cảm giác cậu rất sợ ông ấy vậy?" Shirley Dương rất tò mò về vấn đề này.

Nam Tinh nghe Shirley Dương hỏi, cũng cực kỳ nghiêm túc trả lời: "Cũng không phải là hung dữ lắm, có điều, anh chị em chúng tôi đều rất sợ cha, có cái từ gọi là bất, bất..." "Bất nộ tự uy?" "Đúng, chính là cái này.

Lớp con cháu Nam gia không có ai là không sợ cha tôi." "Có đáng sợ thế sao?" Shirley Dương có chút kinh ngạc.

Mấy ngày nay tiếp xúc, ấn tượng của cô về Nam Vân Đình vô cùng tốt.

Tuy nhìn qua có chút trẻ tuổi, nhưng tiếp xúc lâu vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm của bậc trưởng bối từ Nam Vân Đình.

Còn như Nam Tinh nói "bất nộ tự uy", Shirley Dương quả thực không cảm nhận được, có điều Nam Vân Đình xử sự có lý có cứ thì cô có thấy. "Cô đừng có không tin." Nam Tinh vừa thấy Shirley

Dương không tin, lập tức lên tinh thần, nói nhỏ: "Đợi chuyến này trở về, cô theo tôi đi dạo một vòng tộc địa, cô sẽ thấy đám con cháu đó có ai là không sợ cha tôi đâu." Khóe miệng Shirley Dương giật giật.

Cô lại phát hiện ra một đặc điểm lớn của Nam Tinh: Hay nghiêm túc quá mức.

Có điều như vậy cũng tốt, rất chân thực.

Shirley Dương đã trải qua sự lừa lọc dối trá, bị bài xích nơi đất khách quê người, cảm thấy ấn tượng về Nam Tinh thực sự không tệ.

Cách đó không xa, Nam Vân Đình cũng từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia cười ý vị.

Hắn thế nào cũng không ngờ, Hoa Linh loạn điểm uyên ương phổ phen này mà lại thành thật.

Với tính cách của Nam Tinh và Shirley Dương, ước chừng chỉ cần có thời gian sung túc, hai người sẽ có thể đến với nhau.

Đến lúc đó, dự tính không bao lâu nữa Nam Vân Đình sẽ có thêm một cô con dâu.

Không biết qua bao lâu, sắc trời tối đen.

Nam Vân Đình rà soát cả ốc đảo một lượt, tịnh không có nguy hiểm gì tồn tại.

Đương nhiên, cũng không có di tích hay cổ mộ gì.

Nơi này chỉ là một ốc đảo sống tạm bợ trong sa mạc đen mà thôi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa đun nước vừa thì thầm to nhỏ gì đó, Nam Vân Đình cũng chẳng hứng thú nghe, sau khi xác định ốc đảo không có an toàn ẩn họa liền trở lại xe nghỉ ngơi.

Đêm trong sa mạc đen vô cùng yên tĩnh.

Đi cùng với sự yên tĩnh còn có cái lạnh thấu tim.

Ban đầu, đám Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất còn có thể chống đỡ một lúc, nhưng trong quá trình nhiệt độ liên tục giảm xuống, mấy người cũng rất thức thời quay lại xe, bưng bát canh thịt khô gừng tươi nóng hổi, ăn kèm với bánh nướng.

Trong hai chiếc xe không khí mỗi nơi một khác.

Mấy người đội khảo cổ vừa ăn trong xe vừa nghe Hách Ái Quốc lên lớp.

Có lẽ đây là cách giết thời gian của đám học sinh này.

Vương Bàn Tử vốn định sán lại nghe một chút để mở mang kiến thức, tăng thêm thuận tiện cho bản thân sau này, nhưng vừa nghe chưa được bao lâu hắn đã bỏ cuộc.

Những thứ Hách Ái Quốc giảng đa số đều là kiến thức sách vở.

Những thứ trong sách vở này đối với ba người Diệp Diệc Tâm mà nói có thể gia tăng học thức, tăng thêm sự tự tin khi thảo luận học thuật trong tương lai.

Nhưng đối với Vương Bàn Tử mà nói, thì thật sự một điểm tác dụng cũng không có.

Cứ cho là họ học mấy kiến thức sách vở đó, ước chừng đến lúc vào mộ thật, cùng lắm chỉ có thể nhìn ra ngôi mộ đó thuộc triều đại nào, còn lại thì vô dụng.

Quay lại chiếc xe đi đầu, Vương Bàn Tử cũng không quản được cái miệng của mình, trực tiếp bắt đầu phun tào: "Ài, Lão Hồ, cậu nói xem đám mọt sách đó học cái này có tác dụng gì a?

Phải tôi nói ấy, bọn họ học mấy thứ này một điểm tác dụng cũng không có, nếu ném bọn họ vào Tướng Quân Mộ kia, đảm bảo không

một ai ra được." "Bàn Tử." Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói, nhất thời dở khóc dở cười: "Cậu thôi đi nhá, người ta học cái gì là chuyện của người ta, hơn nữa, sao cậu biết học cái đó vô dụng?

Nói không chừng người ta học xong còn dùng được đấy." Vương Bàn Tử khinh thường đảo mắt: "Tôi nói này đồng chí Hồ, cậu nói thế là không đúng rồi.

Chương 129

Đám mọt sách đó nếu thật sự có bản lĩnh thì Dương tiểu thư cần gì phải tìm đến hai chúng ta, còn có Nam gia bọn họ nữa.

Nam gia, ngài nói xem có phải lý lẽ này không?

Mấy chục hàng trăm năm trước, mấy vị tiền bối kia có ai đọc sách đâu, chẳng phải vẫn đào hầm trộm mộ như thường?" Nói rồi, Vương Bàn Tử còn giả bộ hắng giọng, tiếp tục: "Cho nên ấy à, học cái đó vô dụng." Nghe thấy lời này, Nam Tinh ngồi ở ghế lái a a cười một tiếng, nhưng không nói gì.

Trẻ con Nam thị năm sáu tuổi đã được đưa vào học đường, đó là do Nam Vân Đình xây dựng hơn hai mươi năm trước.

Kiến thức học đường truyền thụ cũng thượng vàng hạ cám, có rất nhiều.

Giáo viên dạy học đều đến từ ngoại tộc Nam thị.

Đồng thời với việc học ở trường, bọn họ còn phải tu tập Hoán Long Kinh và kỹ thuật cách sát sơ đại do Nam Vân Đình cải tạo.

Còn có một số thứ khác như lễ nghi cơ bản vân vân, đều là để trải đường cho việc tòng quân, theo chính trị hoặc kinh doanh sau này.

Tóm lại, sinh ra ở Nam thị, an toàn là có bảo đảm, nhưng mệt mỏi cũng là tất nhiên, thu hoạch cũng rất rõ ràng.

Còn về việc đội khảo cổ học những gì, có dùng được hay không, cái đó ước chừng chỉ có người trong đội khảo cổ mới biết. "Thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ, nếu không học tập thì sẽ mãi giậm chân tại chỗ, không theo kịp sự phát triển của xã hội, cuối cùng sẽ bị đào thải." Shirley Dương thuận miệng ném ra một câu đại đạo

lý.

Nam Tinh bên cạnh nghe xong liên tục gật đầu: "Shirley nói đúng." Nhìn hai người này "chồng tung vợ hứng", Vương Bàn Tử có chút bất lực: "Hai vị, Bàn gia tôi vừa rồi đâu có nói học tập là vô dụng, chỉ nói những thứ đám mọt sách đội khảo cổ học là vô dụng thôi." Vương Bàn Tử móc một nắm thịt khô từ tay Hồ Bát Nhất, vừa tống vào miệng vừa nói: "Học mấy thứ đó rồi xuống mộ, cơ quan trong mộ cũng đâu có vì thế mà không khởi động.

Nếu thật sự như vậy, Bàn gia tôi chuyến này về sẽ nhờ quan hệ đi thi đại học luôn." Lời thô nhưng lý không thô.

Nam Vân Đình nghe Vương Bàn Tử nói chuyện cảm thấy vô cùng thú vị.

Dù sao người này nói chuyện tuy khó nghe nhưng có đạo lý.

Tính kỹ hành vi của đội khảo cổ trong nguyên tác, không phải đang gây thêm phiền phức thì cũng là đang trên đường gây thêm phiền phức, tác dụng có thể phát huy cực kỳ nhỏ bé.

Có điều, Nam Vân Đình cũng tịnh không muốn quản nhiều như vậy.

Tình hình Nam thị hiện giờ đã không cần dựa vào trộm mộ để duy trì sinh kế.

Chỉ cần phát triển như thường là được.

Sau này khoa học kỹ thuật bùng nổ, Nam thị chiếm lĩnh tiên cơ, quân - chính - thương đa diện nở hoa thì chẳng có vấn đề gì. "Bàn Tử, cậu nghỉ ngơi chút đi, với cái não của cậu mà thi đại học, tôi thấy cũng gay go đấy." Hồ Bát Nhất tổn thương Vương Bàn Tử một câu xong cũng không nói gì thêm.

Dù đội khảo cổ có ngàn vạn cái không phải, nhưng họ cũng là một

cơ quan được nhà nước thừa nhận.

Mà bọn họ dù có tám ngàn bản lĩnh, không có nhà nước thừa nhận, chỉ cần xuống mộ thì cũng sẽ bị gọi là trộm mộ.

Về phần Nam Vân Đình, hắn cũng không tham gia vào cuộc thảo luận này, chỉ làm một thính giả mà thôi.

Một đêm ngắn ngủi và yên tĩnh.

Sau khi nghỉ ngơi tốt, đoàn người mười thành viên lái xe tiếp tục lên đường.

Trên đường đi khá vô vị, may là có Vương Bàn Tử thỉnh thoảng mở miệng điều tiết không khí mới khiến thời gian đi đường không quá nhàm chán.

Lái xe trong sa mạc đen có một điểm khiến mọi người vô cùng bất lực, đó là cát vàng bị gió cuốn lên, cứ đi vài tiếng lại phải dừng lại để dọn dẹp.

Cát vàng này nếu không dọn thì xác suất rất lớn sẽ lấp kín kính chắn gió, đến lúc đó muốn dọn thì tốn sức lắm.

Cho nên đoàn người cứ đi đi dừng dừng, cũng nhân lúc dọn dẹp mà xuống xe hoạt động tay chân.

Lại một lần nữa dừng xe.

Khi đám Hồ Bát Nhất, Nam Tinh, Tát Đế Bằng bắt đầu động thủ dọn kính chắn gió, một trận gió nhẹ thổi tới, cuốn theo lượng lớn cát vàng thổi mọi người không mở nổi mắt.

Đồng thời, sau đụn cát đối diện đột nhiên truyền đến tiếng còi lanh lảnh.

Mọi người nghe tiếng còi, ai nấy đều kinh hãi.

Sau khi lấy vũ khí, cả nhóm rảo bước lao về phía đụn cát.

Tiếng còi này là phương pháp truyền tin mấy người bọn họ nghĩ ra trong hai ngày nay.

Trong sa mạc trống trải lại thường có bão cát, nếu gặp chuyện gì mà dựa vào họng để hét thì khoan nói có nghe thấy hay không, lỡ mở miệng bị cát gió lùa vào làm sặc thì đúng là chỉ có nước chờ chết.

Cho nên mới làm ra mấy cái còi này.

Đám người mang theo vũ khí chạy về phía đụn cát, người chạy đầu tiên không phải ai khác chính là Nam Tinh.

Nam Tinh hiện tại rất sốt ruột.

Không vì gì khác, hiện giờ trong đội ngũ chỉ có hai người vắng mặt là Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm.

Nhắm mắt hắn cũng có thể nghĩ ra, chắc chắn là hai người này xảy ra chuyện hoặc gặp nguy hiểm.

Cả nhóm vượt qua đụn cát, nhìn về phía sau đụn cát, chỉ thấy hai người Diệp Diệc Tâm, Shirley Dương nửa người đã bị cát vàng nuốt chửng.

Shirley Dương còn đỡ, lúc này vẫn có thể ổn định tâm thái, nhưng Diệp Diệc Tâm thì không được rồi.

Cô ta không ngừng giãy giụa, mà càng giãy giụa thì càng lún nhanh, kéo theo Shirley Dương cũng không ngừng chìm xuống. "Cát chảy!!" Cũng không biết là ai hét lên một tiếng.

Nghe thấy từ này, Nam Tinh cũng cuống lên, ba bước thành hai, Du Long Bộ đạp trên cát vàng để lại một dấu vết cực nông, tốc độ nhanh đến mức thái quá, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không kìm được nhớ lại cảnh Nam Vân Đình như trích tiên bay nhảy hôm nọ.

Hóa ra khinh công này là gia truyền à?

Trong lòng hai người toát ra suy nghĩ như vậy.

Nam Vân Đình thấy Shirley Dương cùng Diệp Diệc Tâm đang chìm xuống lại có chút ngạc nhiên.

Tuy nhiên, hắn quan sát địa hình địa thế xung quanh cũng có thể xác nhận đây không phải cát chảy, chẳng qua là ngôi mộ đá bị người ngoại quốc dùng thuốc nổ phá ra, vì chịu lực mà một lần nữa bị mở ra thôi. "Đừng qua đây!!" Nhìn thấy Nam Tinh bất chấp hậu quả lao về phía mình, Shirley Dương trong lòng tuy cảm động nhưng lý trí lại khiến cô tạm thời nén sự cảm động này xuống.

Nhưng Nam Tinh vào lúc dầu sôi lửa bỏng này đâu có nghe lọt lời này.

Du Long Bộ vừa thi triển, cả người hắn như chiếc xe đua đang lao đi, lướt trên cát vàng.

Cuối cùng khi đến gần hai người Shirley Dương, hắn trực tiếp nghiêng người sang bên cạnh, mượn lực đạo này, Nam Tinh vươn tay, hai tay vòng qua vai Shirley Dương, trực tiếp nhổ cô ra khỏi cát vàng.

Mà tay Shirley Dương cũng kéo theo Diệp Diệc Tâm.

Bộ dạng hai người tuy không được tốt lắm, giống như củ cải lớn mới tươi vừa được nhổ khỏi đất, nhưng may là nhặt lại được một cái mạng.

Diệp Diệc Tâm sợ hỏng rồi, ôm lấy Shirley Dương khóc nức nở.

Lúc này mọi người đều đã đến nơi, thấy Nam Tinh nhẹ nhàng cứu được hai người ra như vậy cũng kinh ngạc.

Cát chảy nuốt người tốc độ nhanh, lực hút lớn, Nam Tinh cho dù có khỏe thế nào cũng không thể nhẹ nhàng nhổ người ra như vậy

được.

Bản thân Nam Tinh cũng có chút kinh ngạc.

Có điều, sau khi an ủi Diệp Diệc Tâm và Shirley Dương, hắn mở miệng nói: "Đây không phải cát chảy.

Vừa rồi lúc tôi bị lún xuống đã đạp phải một tấm đá, làm chậm tốc độ lún, nếu không..." Nghe lời này, mọi người cũng nhìn về phía đám cát vàng vẫn đang không ngừng chảy vào trung tâm.

Chương 130

"Bất kể là gì, không phải cát chảy là tốt rồi." Giáo sư Trần thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Nam Tinh mang theo chút cảm kích.

Vương Bàn Tử bên cạnh vung xẻng công binh lên: "Đào thử xem chẳng phải sẽ biết là cái gì sao?" Nói xong liền bắt đầu đào vào hố cát lún đó.

Lớp cát vàng này không tính là dày, Vương Bàn Tử và Tát Đế Bằng cùng nhau động thủ, chẳng bao lâu đã nhìn thấy một bức tường đá nghiêng.

Trên tường đá bị người dùng thuốc nổ phá ra một cái lỗ lớn, nhìn qua có lẽ mới bị phá không lâu.

Vừa rồi hai người kia chính là dẫm phải mép tường đá đó, làm chấn động cát chảy nên mới sụt xuống.

Một đám người nhìn cái lỗ lớn kia, tất cả đều không mở miệng.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hai mặt nhìn nhau.

Trong đội ngũ bất kể là ai cũng đều có thể nhìn ra đây là một ngôi mộ đá.

Nhìn cái lỗ lớn kia, ước chừng là đã bị trộm rồi.

Hồ Bát Nhất tiến lên kiểm tra một hồi, mở miệng nói: "Tôi từng làm công binh mấy năm, nhìn hướng xung kích này hẳn là nổ định hướng cỡ nhỏ, thủ pháp rất lợi hại, chắc là một kẻ già đời kinh nghiệm.

Hơn nữa, nhìn uy lực của thuốc nổ này, chắc cũng không phải thuốc nổ dân dụng..." Ý tứ lời này đã rất rõ ràng, mấy người đều có thể nghe hiểu.

Ở sa mạc này, mộ đá tịnh không hiếm thấy, thậm chí có thể nói là nhan nhản khắp nơi.

Từng có người nói, mộ đá có lớn có nhỏ, nhiều không đếm xuể, có hơn một nửa chôn dưới cát vàng lộ ra đỉnh nhọn, giống như phiên bản thu nhỏ của kim tự tháp Ai Cập, vô cùng thần kỳ.

Có điều đó đã là trước kia.

Hiện tại mộ đá đa số đã bị cát vàng vùi lấp, không còn dấu vết để tìm.

Bên trong ngôi mộ đá này tối om.

Nam Vân Đình tịnh không có hứng thú với thứ gì bên trong, đi đầu về một chỗ nghỉ.

Mà mấy người Giáo sư Trần quả thực cầm đèn pin, người này nối tiếp người kia đi vào.

Ngôi mộ đá này thất mộ cũng chỉ lớn bằng gian nhà trệt nhỏ, bên trong rải rác bốn năm cỗ quan tài, nắp quan tài đã bị cạy mở, trong thất mộ lộn xộn, một mảnh bừa bộn.

Trong mộ này không chỉ đồ tùy táng bị người trộm đi, những xác khô kia cũng không được buông tha.

Xác khô vùng cương địa hình thành tự nhiên trong môi trường khô ráo, nhiệt độ cao, vô trùng đặc thù, loại xác khô này niên đại hơi lâu đời một chút sẽ vô cùng đáng tiền.

Ở hải ngoại không biết có bao nhiêu người muốn thu mua.

Giáo sư Trần thấy cảnh này cũng than ngắn thở dài.

Hách Ái Quốc thì mày nhíu chặt, hận đám trộm mộ ngoại quốc nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng chẳng làm được gì.

Cuối cùng, mấy người đội khảo cổ chỉ có thể tiến hành dọn dẹp

ngôi mộ đá này.

Một là xem có thể cứu vãn được thứ gì không, hai là cũng trả lại cho chủ mộ sự thanh tịnh, tuy rằng thi thể chủ mộ đã bị người ta đem đi rồi. "Nam tộc trưởng." Giáo sư Trần được Hồ Bát Nhất khuyên trở lại, nhìn thấy Nam Vân Đình đang dựa vào xe liền lập tức lên tinh thần, trực tiếp nghênh đón.

Nam Vân Đình thấy vậy cũng khá nghi hoặc.

Đợi Giáo sư Trần tới gần, dưới ánh mắt khó hiểu của mấy người, ông ta hơi khom người với Nam Vân Đình. "Nam tộc trưởng, tôi biết ngài là người có bản lĩnh.

Ngôi mộ đá đó bị trộm chưa đến hai ngày, đám trộm mộ kia chắc chắn đang ở phía trước.

Nếu chúng ta tiếp tục đi tới, nhất định sẽ đụng độ bọn chúng.

Nếu gặp phải, tôi muốn nhờ Nam tộc trưởng bắt giữ bọn chúng..." Giáo sư Trần có lẽ lo lắng Nam Vân Đình sẽ từ chối, hoặc có lẽ hận đám trộm mộ kia đến tận xương tủy, cho nên giọng điệu của ông vô cùng thành khẩn, bộ dạng như chỉ cần ngài đồng ý, tùy ngài đưa ra điều kiện gì cũng được.

Hồ Bát Nhất nhìn Giáo sư Trần, lại nhìn Nam Vân Đình, tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn về phía Nam Vân Đình lại mang theo chút ý tứ phủ định.

Rất hiển nhiên, Hồ Bát Nhất muốn Nam Vân Đình từ chối.

Hắn từng đi lính, cũng từng dẫn lính, bản lĩnh trên tay không nhỏ.

Hắn vừa rồi không mất nhiều thời gian đã phân biệt được đám trộm mộ kia sử dụng thuốc nổ định hướng cỡ nhỏ của quân đội.

Đã là trộm mộ mà có thể kiếm được thuốc nổ chuyên nghiệp như

vậy, hơn nữa còn có kỹ thuật bạo phá ngang ngửa với người từng làm công binh mấy năm như hắn, thì vũ khí bọn chúng mang theo để phòng thân có thể tưởng tượng được, nhất định sẽ không kém.

Chí ít sẽ không kém hơn trang bị hiện dịch của quân đội Cửu Châu bao nhiêu.

Nam Vân Đình cũng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Hồ Bát Nhất, trong lòng cũng có nhận thức mới về Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ này con người được đấy, chơi được.

Tên này tuy được coi là nhân vật chính, nhưng ít nhất không phải loại nhân vật chính nhiệt huyết xông lên não, mất trí mà không màng đến sống chết của người khác. "Giáo sư Trần, sa mạc đen rất lớn, có thể gặp được hay không còn là vấn đề.

Vật tư dự trữ chúng ta mang theo không cho phép chúng ta đi truy bắt đám trộm mộ này.

Nếu không gặp được thì cũng là chuyện không còn cách nào.

Nếu gặp phải, cho dù chúng ta không muốn giao ác với họ, nhưng để che giấu hành vi của mình, đám trộm mộ đó cũng sẽ không buông tha chúng ta." Nam Vân Đình phân tích khá đúng chỗ.

Giáo sư Trần cũng không phải loại người cố chấp, đối với lời của Nam Vân Đình ông cũng có thể nghĩ thông suốt.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Giáo sư Trần cũng chỉ cười khổ lắc đầu, quay lại xe, lấy cuốn sổ của mình ra viết gì đó. "Nam gia, đám trộm mộ này..." Đợi Giáo sư Trần lên xe, Hồ Bát Nhất cũng đi tới, mở miệng định nói gì đó.

Nam Vân Đình xua tay: "Cậu muốn nói băng nhóm trộm mộ ngoại cảnh đúng không?" "Ừ, xem ra là một đám có tổ chức, không xác định quân số và vũ khí.

Chúng ta đụng độ bọn họ, nếu có thể tránh thì cố gắng tránh, hỏa táng (đấu súng) e là rất khó chiếm được lợi lộc gì." Nam Vân Đình không trả lời lời của Hồ Bát Nhất, chỉ a a cười một tiếng.

Băng nhóm trộm mộ ngoại cảnh có rất nhiều, nhưng thế lực lớn nhất trong đó chẳng qua chỉ là cái công ty trục vớt của Cừu Đức Khảo.

Nhưng cho dù là người của Cừu Đức Khảo, Nam Vân Đình cũng chẳng sợ, huống chi là đám trộm mộ vô danh khác? ...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Mấy người đội khảo cổ đã gần kết thúc việc khai quật mang tính bảo vệ đối với ngôi mộ đá kia.

Trong lúc đó, Vương Bàn Tử đã quay lại xe.

Shirley Dương và Nam Tinh lại vẫn luôn không quay lại, lưu lại bên mộ đá.

Trong thời gian đó hai người làm gì, nói gì, ai cũng không biết.

Dù sao Vương Bàn Tử sau khi về khua tay múa chân miêu tả nửa ngày, Nam Vân Đình và Hồ Bát Nhất cũng chẳng rút ra được kết luận phát triển nào.

Nam Vân Đình hiểu rõ tính cách hai đứa trẻ này như lòng bàn tay.

Shirley Dương cơ trí dũng cảm và lương thiện, tính tình quật cường, đại khí.

Nam Tinh thật thà nhưng không phải không có não - có điều không nhiều, tính tình chấp nhất nhưng cũng biết biến thông.

Chương 131

Hai người trong mắt Hoa Linh là có chút bù trừ cho nhau, cho nên cô mới muốn thành toàn chuyện tốt này.

Mà Nam Vân Đình cũng không phản đối.

Về phần phá hoại tình duyên trong nguyên tác hay gì đó, hắn đến tình duyên của Trương Khải Sơn còn xé lẻ được thì còn sợ cái này? (PS: Đảng nguyên tác xin mời đi xem nguyên tác, đừng đến đây gây sự, thể hiện tố dưỡng Tổ An trong khu bình luận, xuất khẩu thành thơ bẩn, nhất luật coi như không có mẹ, xử lý như tế phẩm).

Lại qua một lúc, công việc của đội khảo cổ hoàn thành.

Hách Ái Quốc mang theo một miếng ngói màu xám đen được bọc bằng vải đi về, ba người kia cũng mang theo đồ đạc của mình quay lại xe.

Về phần Nam Tinh và Shirley Dương, hai người không nhanh không chậm như đang đi dạo phố, bước đi trên cát vàng.

Thân là cẩu độc thân, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từng người bịt mắt lại, ra vẻ "tôi đã ngủ rồi".

Đợi đến khi hai người "chậm chạp", "bất tình bất nguyện" trở lại xe thì đội ngũ mới tiếp tục tiến lên.

Miếng ngói Hách Ái Quốc mang về bên trên có khắc một số hoa văn phức tạp, trong đó xen lẫn văn tự chưa biết.

Giáo sư Trần nhìn thấy thì mừng rỡ, trực tiếp đeo thiết bị vào, phân phó Tát Đế Bằng lái xe ổn định xong liền bắt đầu nghiên cứu miếng ngói đó.

Chuyện này năm người trên xe trước không hề hay biết.

Lúc này, trên xe đi đầu, Nam Tinh và Shirley Dương đã không còn như trước kia nửa ngày không nói một câu.

Cơ bản cứ cách một lúc sẽ có một người tìm chủ đề để nói chuyện, coi ba người ngồi sau như không khí.

Mà ba người ngồi sau cũng chẳng để ý đến hai người này, tự mình nói chuyện phiếm. "Ài, tôi nói này Nam gia." Vương Bàn Tử vừa tháo rời, lau chùi khẩu súng trường kiểu cũ mang theo bên người, vừa mở miệng khơi chuyện. "Hửm?" Nam Vân Đình quay đầu lại, muốn xem Vương Bàn Tử định nói gì để giết thời gian. "Ngài gia đại nghiệp đại, chắc hẳn đã thấy qua không ít bảo bối nhỉ.

Ngài giảng cho nghe chút, món đồ gì đáng tiền nhất?" "Cậu đây là ý của Túy Ông không phải ở rượu a.

Theo tôi thấy cậu là muốn hỏi trong mộ thứ gì đáng tiền nhất chứ gì." Nam Vân Đình cười khẽ một tiếng.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng xấu hổ, không ngừng cười gượng, khiến Hồ Bát Nhất bên cạnh trợn trắng mắt muốn lật lên tận thiên linh cái. "Cậu muốn hỏi giá cả thị trường thì tôi không nói được, cậu phải tìm người chuyên môn nghe ngóng.

Tôi ngược lại có thể nói cho cậu nghe mấy thứ tôi cảm thấy đáng tiền nhất trong mộ." Nam Vân Đình gõ gõ ngón tay.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh đều ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn chờ Nam Vân Đình giảng bài.

Nam Tinh và Shirley Dương ở ghế lái và ghế phụ lái cũng hạ thấp giọng, cũng muốn nghe xem Nam Vân Đình nói thế nào. "Thứ nhất, vàng bạc ngọc khí, cái này thì khỏi phải nói nhiều, các cậu đều hiểu, trong mỗi ngôi mộ ít nhiều đều có mấy thứ đó, rất nhiều người chính là nhắm vào cái đó mà đi." "Thứ hai, gốm sứ, mấy thứ bình bình lọ lọ.

Đương nhiên so với vàng bạc ngọc khí, mấy cái bình lọ trong mộ lại giữ giá hơn một chút.

Dù sao loạn thế hoàng kim, thịnh thế cổ đổng mà." Hai thứ này dù không nói Hồ Bát Nhất cũng biết.

Dù sao nếu ngay cả cái này cũng không biết thì hắn còn trộm cái mả mẹ gì nữa, tìm miếng đậu phụ đập đầu chết cho rồi. "Thứ ba, cổ tịch tự họa (sách cổ tranh chữ), những thứ đó thuộc về văn hóa di lưu quý báu của lịch sử, giá trị không thể đong đếm, bất kể sưu tầm hay bán đi tuyệt đối sẽ không lỗ." "Thứ tư, thiên tài địa bảo, kỳ trân dị thạch.

Tưởng là cái này các cậu chắc không biết, dù sao hiện giờ mấy thứ này cơ bản đều sắp biến mất sạch rồi, có điều vẫn còn một bộ phận tồn tại trên thế gian.

Nếu có cơ hội, các cậu có thể đi tìm thử, tìm được là cơ duyên, không tìm được cũng đừng oán thán.

Dù sao thời thế khác rồi, thế giới này chung quy vẫn có biến hóa xảy ra." "Ài Nam gia, thiên tài địa bảo ngài nói có phải giống mấy thứ viết trong sách của Kim lão gia tử không, kiểu ăn vào dùng vào công lực đại tăng ấy?" Vương Bàn Tử chen vào nói.

Nghe lời hắn, Nam Vân Đình hơi suy tư một chút, cũng không phủ định: "Cũng gần giống như cậu nghĩ vậy." "Hoắc, thật sự có loại đồ tốt đó hả?

Vậy nếu để Bàn gia đoạt được, trực tiếp thành võ lâm cao thủ, thế còn trộm mộ làm gì nữa, trực tiếp đi cướp phú tế bần cho rồi." Công phu tấu hài của Vương Bàn Tử một chút cũng không kém tài bắn súng của hắn. "Cô gia gia, giống như Song Sinh Lê Tử Thụ mà ông ngoại nói, chính là một loại thiên tài địa bảo?" Shirley Dương mở miệng hỏi.

Nam Vân Đình không tỏ rõ ý kiến gật đầu: "Cháu hiểu không sai, Song Sinh Lê Tử Thụ quả thực là một loại thiên tài địa bảo, thiên sinh địa tạo, có công năng đoạt thiên tạo hóa." Nam Vân Đình nói rồi cũng thở dài: "Đáng tiếc khô héo rồi.

Quất sinh Hoài Nam vi quất, quất sinh Hoài Bắc vi chỉ a." Trong lòng Shirley Dương cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Dù sao hồi nhỏ khi cô nghe Chá Cô Tiếu kể chuyện liền biết được lai lịch của Song Sinh Lê Tử Thụ này.

Đó là do Nam Vân Đình lấy thân mạo hiểm đổi về.

Hiện tại Chá Cô Tiếu chăm sóc không chu toàn dẫn đến Song Sinh Lê Tử Thụ khô héo.

Việc này suýt nữa khiến Chá Cô Tiếu tẩu hỏa nhập ma, may mà có Hồng Cô luôn bầu bạn an ủi Chá Cô Tiếu, nếu không Chá Cô Tiếu đã chết từ đời nào rồi. "Cô gia gia, cháu thường nghe ông ngoại nhắc tới Song Sinh Lê Tử Thụ này là do ngài lấy thân mạo hiểm mới có được, ông ngoại lại không nói qua sự tình cụ thể trong đó.

Không biết ngài có thể kể lại một hai không?" "Cái này tôi biết." Lời Shirley Dương vừa thốt ra, Nam Tinh đang cầm vô lăng liền nhanh nhẩu đoạt lời, mở miệng thu hút mọi ánh nhìn. "Cha, con có thể nói không?" Dường như phát hiện mình ngắt lời người khác như vậy có chút không thỏa đáng, Nam Tinh cũng phản ứng lại, chuyển sang yếu ớt hỏi một câu.

Vì đang lái xe nên Nam Tinh tịnh không màng quá nhiều vấn đề lễ nghi.

Dù sao có lễ phép đến đâu mà không có mạng thì cũng là xàm xí. "Kể đi." Nam Vân Đình cũng không bác bỏ thỉnh cầu của Nam Tinh, vừa khéo đỡ tốn công mở miệng. "Tuân lệnh." Nam Tinh được cho

phép cũng vui vẻ, cực kỳ nghiêm túc mở miệng: "Trong gia tộc chí của Nam thị ghi chép: Mùa đông năm 1923, Tộc trưởng Nam Vân Đình dẫn theo mấy chục người trong gia tộc cùng nghĩa huynh Chá Cô Tiếu, nghĩa tẩu Hồng Cô và nhị sư huynh Lão Dương Nhân xuất trang, đi thẳng đến Tam Dương Lĩnh." Thứ Nam Tinh kể là gia tộc chí của Nam thị.

Những thứ ghi chép trong đó có rất nhiều, cơ bản Nam Kim, Nam Thủy, Nam Vân Đình đều có ghi chép, đa phần là một số đại sự trong ngoài tộc, cũng như một số ngôi mộ đã xuống.

Chuyến đi Tam Dương Lĩnh, mộ Gia Tĩnh hoàng đế chính là do Nam Vân Đình tự tay ghi lại.

Gia tộc chí này cũng không phải ai cũng được xem.

Dù sao ai hứng thú thì lật ra xem vài lần, trong gia tộc cũng không có quy định đặc biệt về phương diện này.

Dù sao thì, có thể, nhưng không cần thiết.

Nam Tinh vừa lái xe vừa kể cho mấy người nghe đủ loại trải nghiệm trong chuyến đi mộ Gia Tĩnh hoàng đế của Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu.

Bất kể là mộ trong mộ, hay là người họ Bạch vọng tưởng báo thù thế giới, hay là thống lĩnh Ngự Lâm Quân trung thành cảnh cảnh, đều được Nam Vân Đình ghi lại trong gia tộc chí.

Ngay cả Gia Tĩnh hoàng đế sống tạm bợ trong thất mộ, tồn tại trên đời cũng được Nam Vân Đình ghi lại. "Nam gia, cái ông Gia Tĩnh hoàng đế đó thật sự còn sống?" Vương Bàn Tử nghe xong vẻ mặt không thể tin nổi, hắn có chút không tin vào tai mình.

Trên thế giới thật sự có người sống lâu như vậy? "Theo thường lý mà nói, ông ta xác thực còn sống.

Nhưng vì Minh triều đã diệt vong, Gia Tĩnh hoàng đế không còn long khí bảo hộ, hiện nay kế hoạch trùng sinh đã thất bại quá nửa, chỉ có thể làm một hoạt tử nhân (người chết sống lại).

Nếu không phải vong hồn thống lĩnh Ngự Lâm Quân hộ hữu, Gia Tĩnh hoàng không biết đã chết bao nhiêu lần." Mấy người trầm mặc.

Bọn họ nghe Nam Vân Đình nói lời này sao mà thấy ly kỳ thế nhỉ.

Chương 132

Hơn nữa, ngài hiện tại sắp qua đại thọ tám mươi rồi đấy, vì sao trông vẫn trẻ như vậy.

Hồ Bát Nhất trong lòng có nỗi khổ khó nói, hắn bất quá mới hơn hai mươi tuổi đã bộ dạng này, Nam Vân Đình sắp tám mươi rồi còn trẻ như thế, thật quá vô lý. "Vậy... tại sao ông của Dương tiểu thư lại chọn xuất ngoại?

Chẳng lẽ là vì Trung Cẩu?" Vương Bàn Tử lại ném ra một câu hỏi không liên quan. "Bàn Tử, lời này không được nói bừa!" Hồ Bát Nhất vội vàng vươn tay bịt miệng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử miệng không có người gác cửa, câu vừa rồi tuy hắn không có ác ý nhưng nếu để người khác nghe thì lại không phải chuyện đó.

Hỏi ông ngoại người ta vì sao xuất ngoại, còn hỏi có phải vì Trung Cẩu (chó trung thành) hay không, thế chẳng phải chỉ thẳng vào mũi Shirley Dương mà nói ông ngoại cô là kẻ nhát gan sợ chết chạy ra nước ngoài sao?

Giống nhau cả thôi.

Nếu đổi là người khác bị hỏi câu này thì đã sớm nổi giận rồi.

Có điều công phu dưỡng khí của Shirley Dương không tồi, người cũng thông minh, biết Vương Bàn Tử miệng vụng về, không có ác ý.

Tuy nhiên lời này cô thật sự không dễ nói.

Cô biết sự thật nhưng không biết miêu tả thế nào.

Dù sao Chá Cô Tiếu cũng là trưởng bối của cô. "Vẫn là để ta nói đi." Nhìn Shirley Dương vẻ mặt rối rắm, Nam Vân Đình chậm rãi mở

miệng: "Nghĩa huynh xuất ngoại là do ta sắp xếp.

Còn về Trung Cẩu mà Tiểu Béo Tử cậu nói, chớ nói nghĩa huynh, ngay cả người nhỏ nhất của tộc Trát Cách Lạp Mã cũng chưa từng sợ bọn họ.

Sau khi chiến tranh vệ quốc bùng nổ, ta và nghĩa huynh liền chia làm hai đường, mỗi người dẫn theo tộc nhân của mình trợ giúp đại ca Trần Ngọc Lâu thu thập tình báo, đồng thời tiến hành ám sát, phá hoại bộ đội của giặc.

Tộc Trát Cách Lạp Mã trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc hy sinh rất nhiều, sư huynh của thê tử ta là Lão Dương Nhân cũng bất hạnh thân vong trong khoảng thời gian đó." Vương Bàn Tử nghe lời Nam Vân Đình có chút ngại ngùng, đang định nói gì đó lại bị ánh mắt của Hồ Bát Nhất chặn lại. "Chiến tranh vệ quốc kết thúc, Cửu Châu bước vào một kỷ nguyên mới.

Ta và nghĩa huynh sau khi thương nghị liền sắp xếp cho nghĩa huynh cùng tộc nhân xuất ngoại, còn Nam thị thì thoái ẩn về tộc địa, mai danh ẩn tích." "Cái này vì sao a?

Nam gia ngài là người có bản lĩnh như vậy..." Vương Bàn Tử lại không hiểu.

Nghĩ cũng phải, Vương Bàn Tử tuy xuất thân không tệ nhưng cũng không phải cái gì cũng biết. "Bàn Tử, đừng hỏi nữa.

Chỉ có thể nói thời không đợi người.

Có điều Nam gia, lão Hồ tôi phục ngài." Hồ Bát Nhất rất bội phục Nam Vân Đình.

Nếu năm xưa Nam Vân Đình nguyện ý, dựa vào chiến công hách hách hắn lập được trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc, hắn có thể cả đời, thậm chí mấy đời ăn uống không lo.

Tuy hiện tại Nam thị nhìn qua cũng không lo ăn uống, nhưng không hề ỷ thác công lao xin xỏ Cửu Châu phương diện cái gì.

Hồ Bát Nhất hoàn toàn lờ đi việc chiếc xe Jeep 212 dưới mông mình có thể coi là quốc gia tặng Nam Vân Đình. "Lão Hồ, đừng nói cái đó.

Nam gia, ngài nếu không chê, sau này Bàn Tử tôi phụng dưỡng ngài tuổi già..." Tuy lời Vương Bàn Tử là nói đùa, nhưng phải nói rằng với thân gia của Nam Vân Đình, quả thực đương thế không có mấy ai so bì được.

Người như vậy, đừng nói nhận làm cha nuôi, ước chừng nhận Nam Vân Đình làm ông nội, làm tổ tông cũng có cả đống người xếp hàng. "Bàn Tử, nhìn cái chút tiền đồ của cậu đi." Hồ Bát Nhất bỉ dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, tiếp tục nói: "Tôi cũng ngại vạch trần cậu, cậu là nhắm vào Nam gia hả?

Còn phụng dưỡng tuổi già, với cái thể chất này của cậu, tương lai còn chưa biết ai dưỡng ai đâu." Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Lão Hồ nói thế là không đúng rồi, cậu nhìn xem..." Lời hắn vừa nói được một nửa thì cảm giác một trận cự lực từ xe truyền đến thân thể, khiến cả người Vương Bàn Tử không tự chủ được lao về phía trước. "Đù mé!" Vương Bàn Tử chỉ kịp chửi một câu, sau đó đầu đập vào vách ngăn phía trước, phát ra tiếng "boong" một cái.

Âm thanh trầm đục và thực tế.

Đầu tốt chính là đầu tốt. "Cha..." Ở ghế lái, Nam Tinh giật đai an toàn ra, từ bên cạnh ghế lái xách ra một khẩu súng ngắn K54. "Ừ, thấy rồi." Nam Vân Đình khẽ gật đầu, mắt nhìn thẳng phía trước.

Cách chiếc xe Jeep 212 một đoạn không xa ngay chính diện, một đám người đang cầm súng nhô đầu ra từ sau đụn cát, họng súng chĩa thẳng về hướng hai chiếc xe. "Đây chính là đám trộm mộ đã phá ngôi

mộ đá kia hả?" Hồ Bát Nhất nhìn qua cửa sổ xe, thấy đám người ngoại quốc đội mũ, cầm vũ khí dài ngắn, mặc đồ rằn ri sa mạc, cơ bản có thể xác định thân phận đối phương. "Chuẩn bị một chút." Nam Vân Đình vươn tay vỗ vai Bàn Tử, mang theo một tia trêu chọc nói: "Chuyện dưỡng già để sau hãy nói." Nam Vân Đình vòng qua Hồ Bát Nhất, đẩy cửa xuống xe.

Trong khoảnh khắc đó, Nam Vân Đình liền cảm giác được họng súng của đám người kia đã nhắm chuẩn vào mình.

Trong xe. "Nam gia đây là định làm gì?" Vương Bàn Tử nâng khẩu súng trường yêu quý lên, hạ thấp người hỏi. "Cha hẳn là muốn thu hút sự chú ý, tạo cơ hội cho chúng ta.

Vũ khí cha đã đưa cho các anh rồi, đạn ở dưới ghế ngồi, các anh tự mình lấy là được." "Mẹ kiếp, đều nói đồng hành là oan gia.

Vừa rồi tôi còn nghĩ ngàn vạn lần đừng gặp phải, thế quái nào ghét của nào trời trao của nấy." Hồ Bát Nhất chửi thầm, động tác trên tay không ngừng, lấy mấy hộp đạn bắt đầu nạp đạn vào. "Đứng ở đó, không được động." Nam Vân Đình xuống xe xong, không nhanh không chậm đi về phía trước vài bước.

Băng nhóm trộm mộ kia thấy Nam Vân Đình đơn thân độc mã xuống xe, cũng không biết hắn giở trò gì.

Khi Nam Vân Đình tới gần đụn cát, tên cầm đầu nghiêm giọng quát lớn. "A." Nam Vân Đình dừng bước, trong lòng đánh giá về băng nhóm trộm mộ này càng thấp đi vài phần.

Nào biết, đám trộm mộ này vốn dĩ là hạng tôm tép nhị lưu, chẳng qua là chui lọt lỗ hổng, kiếm được không ít vũ khí mới động tâm tư đến Cửu Châu muốn phát tài.

Mà Nam Vân Đình bọn họ lái hai chiếc xe này, người tinh mắt

nhìn một cái là biết không đơn giản.

Bọn chúng lại không phải kẻ ngốc, sao có thể mặc cho Nam Vân Đình tới gần.

Trong lòng bọn chúng ước chừng đã dán nhãn quân đội Cửu Châu cho Nam Vân Đình rồi.

Chính vì như vậy, băng nhóm trộm mộ này mới không hành động thiếu suy nghĩ.

Phải biết rằng trải qua mấy chục năm phát triển, đại danh Cửu Châu đã là người đời đều biết.

Năm xưa Cửu Châu vì một chút ma sát biên giới tạo thành sự kiện đổ máu mà trực tiếp khai chiến, hành động đó khiến tất cả mọi người đều biết Cửu Châu không dễ chọc.

Mà hiện giờ, lái hai chiếc xe nhìn qua đã thấy không đơn giản đi vào sa mạc, nếu bọn chúng động thủ, e rằng thế giới này sẽ không còn đường sống cho bọn chúng. "Hai người các ngươi, đi kiểm tra một chút." Tên cầm đầu nói với hai gã ngoại quốc bên cạnh, súng trên tay vẫn luôn chỉ vào Nam Vân Đình dưới đụn cát.

Đám Hồ Bát Nhất trong xe vẫn luôn chờ đợi tín hiệu tấn công, mà ở xe sau, đám người Giáo sư Trần cũng qua cửa sổ xe hiểu được tình hình. "Đám người này chả lẽ chính là lũ trộm mộ đáng chết đó sao?

Nếu đúng là vậy, Nam tộc trưởng có thể..." Lời Giáo sư Trần còn chưa nói xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng súng "đoàng đoàng đoàng..." Nhìn sang, liền thấy Nam Vân Đình một tay xách một cái xác, một tay giơ khẩu AK vừa cướp được, bắn điểm xạ về phía trên đụn cát.

Chương 133

Đám Hồ Bát Nhất thấy Nam Vân Đình động thủ, cũng người thì xuống xe, người thì trực tiếp hạ kính xe nổ súng.

Nhất thời, sa mạc đen không còn yên tĩnh.

Nam Vân Đình xách cái xác, từng bước từng bước di chuyển về phía trước, mãi cho đến khi tới gần đụn cát mới ném cái xác sang một bên, cả người áp sát lên, AK trong tay cũng liên tục khai hỏa.

Mãi đến khi hết đạn mới dừng lại.

Đám Nam Tinh, Shirley Dương nổ súng yểm hộ Nam Vân Đình hiệu quả vô cùng tốt.

Băng nhóm trộm mộ kia thương pháp không tệ, hẳn là có qua huấn luyện, nếu không năng lực bạo phá cũng không thể so sánh với Hồ Bát Nhất.

Có điều, vì Nam Vân Đình đột nhiên phát nan, đám người kia lại vì căng thẳng vẫn luôn nhìn chằm chằm Nam Vân Đình, cho nên bị đám Hồ Bát Nhất đánh cho trở tay không kịp.

Vương Bàn Tử bắn cực tốt, một phát một mạng, ba người nhóm Nam Tinh cũng không kém, đạn đều không lãng phí, lại thêm uy lực của Đại Hắc Tinh đủ mạnh, rất nhanh cục diện liền bắt đầu nghiêng về một phía.

Nam Vân Đình cũng nhân thế lật qua đụn cát, đi tới trước mặt tên cầm đầu, ngón tay khép lại, kiếm chỉ quét ngang.

Tên cầm đầu còn chưa kịp phản ứng liền bị Nam Vân Đình một chỉ phong hầu, vũ khí trên tay rơi xuống đất, ôm cổ trợn mắt ngã xuống đất mà chết.

Tên cầm đầu mất mạng, những kẻ khác cũng không còn tâm tư tiếp tục chiến đấu, túm năm tụm ba phân tán bỏ chạy giữ mạng.

Nam Vân Đình đứng trên đụn cát, nhặt khẩu súng trường tự động dưới đất lên, ngắm vào đám trộm mộ đang bỏ chạy liên tiếp bóp cò.

Đạn bắn mạnh ra, xé gió ghim từng tên trộm mộ đang bỏ chạy xuống đất.

Có kẻ phản ứng nhanh nhặt lại được một mạng, có kẻ phản ứng chậm đành ôm hận tại chỗ.

Nam Vân Đình cũng nhìn thấy sau đụn cát có một đàn lạc đà đang vùi đầu vào cát.

Ước chừng là đám trộm mộ này kiếm được từ vùng cương địa, mà những kẻ chạy thoát kia không có vật tư, ở trong sa mạc đen này e rằng không sống nổi.

Hồi lâu sau, tiếng súng ngừng lại.

Đám người Nam Tinh đều tụ tập bên cạnh Nam Vân Đình.

Hai người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh đội lạc đà, kiểm tra đồ đạc trên lưng lạc đà. "U a, đám ngoại quốc già này cũng được đấy chứ, đi sa mạc còn mang theo rượu." Vương Bàn Tử tìm được một thùng rượu, nhìn hơn nửa bình rượu trắng không rõ tên còn lại bên trong, nhe răng nói.

Đội lạc đà mang theo vật tư còn thừa không ít.

Nhóm Nam Vân Đình kiểm kê vật tư một hồi, mang về xe giữ lại để dùng.

Mà thi thể và đồ tùy táng bị trộm trong mộ đá, Nam Vân Đình tịnh không phát hiện ra.

Ước chừng đám trộm mộ kia sau khi trộm mộ đá đã sắp xếp người

mang những thứ trộm được ra khỏi sa mạc đen rồi.

Điều này cũng không ai biết được. "Haiz..." Trần giáo thụ tại thính nghe tin băng nhóm trộm mộ kia có lẽ đã đem đồ vật trộm được vận chuyển ra khỏi Hắc sa mạc, liền thở dài một hơi.

Tuy nhiên, ông ta cũng chỉ có thể thở dài mà thôi. "Nam tộc trưởng, đa tạ." Nhìn Trần giáo thụ cúi người chào mình, Nam Vân Đình cũng nhún vai, tỏ vẻ việc này chẳng có gì to tát.

Dù sao, băng nhóm trộm mộ này cũng không quá chuyên nghiệp, tạm thời chỉ có thể coi là người bình thường có chút tố chất quân sự mà thôi.

Chiếm được vật tư của đám trộm mộ này, hành trình tiếp theo của nhóm Nam Vân Đình ước chừng sẽ càng thêm nhẹ nhàng.

Hơn nữa, Vương Bàn Tử hoặc là vì không muốn lãng phí, hoặc là vì dọc đường đi ăn bánh nướng, thịt khô đến phát ngán rồi.

Mà đám trộm mộ kia có lẽ sợ vật tư không đủ, nên đồ ăn mang theo trừ thịt bò khô ra cũng chỉ có loại thực phẩm như bánh nướng cứng ngắc.

Khi Nam Vân Đình vừa mới trở lại bên cạnh xe ngựa, Vương Bàn Tử liền sán lại gần nói: "Nam gia, ngài có muốn đổi khẩu vị không?" Hồ Bát Nhất ở bên cạnh dường như biết Vương Bàn Tử muốn nói gì, đưa tay day trán, có chút bất lực.

Nguyên nhân không có gì khác.

Mất mặt a. "Ồ, cậu nhắm vào mấy con lạc đà kia hả?" Nhìn bộ dáng nịnh nọt của Vương Bàn Tử, Nam Vân Đình đâu còn lạ gì suy nghĩ thực sự của hắn.

Lũ lạc đà của đám trộm mộ kia từ lúc súng nổ đã bị kinh hãi, vùi đầu vào trong cát vàng, mưu toan ẩn giấu chính mình.

Nếu không có người đi lôi kéo, ước chừng đám lạc đà này sẽ giữ nguyên tư thế này đến chết. "Hề hề, có vị tiên sinh nói rất hay, lãng phí là sự phạm tội cực lớn, Bàn Tử em chính là thanh niên tốt, không thể phạm tội được, cho nên, mấy con lạc đà kia..." Nam Vân Đình nhìn bộ dáng bỉ ổi này của Bàn Tử, cũng hiểu ý. "Có thể, bất quá, cậu chỉ được ra tay với con lạc đà đầu đàn thôi.

Sau khi giết con đầu đàn, những con lạc đà còn lại thì dắt về, buộc sau xe, tương lai có lẽ sẽ hữu dụng." Hữu dụng là nhất định.

Dù sao, nếu xe hết xăng, nhóm Nam Vân Đình còn có thể mượn lạc đà để kéo xe. "Được rồi, ngài cứ nhìn cho kỹ." Bàn Tử nghe Nam Vân Đình nói vậy, hứng chí bừng bừng kéo Hồ Bát Nhất xuống xe.

Ước chừng hơn nửa giờ sau, tên Béo này mới cùng Hồ Bát Nhất dắt lạc đà trở về.

Có thể thấy, có mấy con lạc đà trên lưng cõng những tảng thịt lạc đà lớn đã được xẻ ra, bị kéo đi về phía trước, run lẩy bẩy.

Điều này cũng rất ưu tú rồi.

Lạc đà trừ đi con đầu đàn bị hai người Vương Bàn Tử giết thịt, tổng cộng còn mười sáu con.

Nếu ngày sau xe không còn xăng, mười sáu con lạc đà này cũng có thể kéo xe tiến về phía trước.

Thịt lạc đà đã có, sắc trời cũng dần tối.

Phụ cận nơi này khắp nơi là cát vàng, nhưng muốn tìm một ít cỏ khô, gỗ khô thì cũng không khó.

Mấy người tản ra tìm kiếm, không bao lâu sau liền gom đủ nhiên liệu.

Vương Bàn Tử cầm một đống gia vị, liền muốn hướng mọi người

biểu diễn trù nghệ của mình một chút.

Gia vị là tìm được từ trong vật tư đám lạc đà mang theo, nếu không, thịt mà không có gia vị, ăn vào còn chẳng thơm bằng thịt khô.

Nhìn thấy gia vị, Nam Vân Đình mới hiểu được vì sao tên Vương Bàn Tử này lại muốn ra tay với lạc đà.

Vương Bàn Tử động thủ, Hồ Bát Nhất, Nam Tinh và mấy người khác giúp đỡ làm trợ thủ.

Trần giáo thụ ngồi bên đống lửa, cầm cuốn sổ, không biết đang ghi chép những gì.

Trong nguyên tác, nhóm đội khảo cổ vì cưỡi lạc đà nên cơ bản lựa chọn đi vào buổi tối và sáng sớm, mạo hiểm gió cát để tiến lên.

Đi tới đi lui, còn chưa tìm được Tinh Tuyệt cổ thành thì đã có người thân thể không chống đỡ nổi mà ngã xuống trước.

Hiện giờ, có Nam Vân Đình gia nhập, chuyến đi Hắc sa mạc của cả nhóm cứ như đi du lịch.

Ban ngày lái xe đi đường, buổi tối Hồ Bát Nhất lợi dụng Thiên Tinh Phong Thủy thuật quan sát sao xác định phương hướng không sai lệch.

Những ngày tháng này trôi qua ngược lại rất tự tại.

Một bữa thịt lạc đà nướng ăn xong, phối hợp với rượu trắng không tên, một đám người ăn đến miệng đầy dầu mỡ, tương đương hài lòng.

Mà dọc đường đi này, mấy người đội khảo cổ cũng không gây thêm phiền toái gì.

Chương 134

Có lẽ là do kịch bản đã có sự thay đổi... ... "Trong cuốn nhật ký của nhà thám hiểm kia có ghi chép, tại mảnh biển chết không một ngọn cỏ này, hai ngọn núi từ tính khổng lồ đón lấy dư huy của tịch dương đứng đối diện nhau, giống như hai vị võ sĩ viễn cổ khoác hắc giáp, trầm mặc thủ hộ bí mật cổ xưa.

Xuyên qua sơn cốc giống như cánh cửa lớn kia, một tòa thành thị trong truyền thuyết xuất hiện ngay trước mắt..." Tuyết Lỵ Dương ngồi bên đống lửa, vừa nói vừa nhận lấy xiên thịt do Nam Tinh đưa qua.

Hồ Bát Nhất xoa cằm suy tư điều gì đó.

Mà Nam Vân Đình sau khi nghe Tuyết Lỵ Dương nói, lại trực tiếp mở miệng. "Nếu như cuốn nhật ký kia của cô ghi chép không sai, vậy thì chúng ta ước chừng không cần bao lâu nữa là có thể đến được di tích Tinh Tuyệt cổ thành kia." Nam Vân Đình từ trong túi móc ra một chiếc đồng hồ quả quýt mở ra.

Đồng hồ còn rất mới, là hàng cao cấp.

Sau khi Nam Vân Đình mở nắp đồng hồ, Hồ Bát Nhất ghé mắt nhìn vào.

Chỉ thấy kim đồng hồ kia lúc nhanh lúc chậm, phi thường không quy luật, điều này khiến Hồ Bát Nhất nhớ tới đồng hồ của mình dường như cũng như vậy. "Từ tính của núi từ ảnh hưởng tới mọi thứ xung quanh, bất kỳ thiết bị điện tử nào ở đây đều sẽ hỗn loạn, mất linh." "Vùng này có truyền thuyết, sâu trong Hắc sa mạc có hai ngọn thần sơn Trát Cách Lạp Mã một đen một đỏ, trong đó mai táng tiên thánh." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tuyết Lỵ Dương, nói tiếp: "Thần sơn Trát Cách Lạp Mã, tộc Trát Cách Lạp Mã, lại là trùng tên a." "Không." Nam Vân Đình hơi lắc đầu. "Không nhất định là trùng tên, có lẽ tộc Trát Cách Lạp Mã chính là xuất phát từ thần sơn Trát Cách Lạp Mã này.

Tất cả mọi chuyện đều phải tìm được Tinh Tuyệt cổ thành kia trước đã, rồi hãy nói chuyện khác." Đợi ngày hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, cả nhóm liền bắt đầu xuất phát.

Bởi vì đến gần Tinh Tuyệt cổ thành, các thiết bị điện tử trên xe đều bị Nam Vân Đình tắt hết.

Xe chậm rãi tiến lên, kéo theo mấy con lạc đà đi về phía trước.

Mà còn chưa đến giữa trưa. "Cô gia gia, ngài nhìn kìa!!" Ngồi ghế phụ, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên phát ra một tiếng kinh thán, chỉ về phía trước hô lớn với Nam Vân Đình ở ghế sau. "Hả?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc.

Thuận theo hướng Tuyết Lỵ Dương chỉ nhìn sang.

Chỉ thấy tại phương hướng đó, như ở tận cùng trời đất, xuất hiện một đường hắc tuyến bắt mắt.

Bằng mắt thường không nhìn ra cái gì, đợi sau khi Nam Tinh dừng xe, cả nhóm liền lấy kính viễn vọng ra.

Điều chỉnh tiêu cự, nhìn về phía tận cùng trời đất kia.

Một dãy núi màu đen nằm giữa cát vàng vô tận, tựa như một con hắc long đang nằm yên, dãy núi bị cắt đứt ở giữa, có một lối vào.

Tất cả những thứ này, giống hệt như lời Tuyết Lỵ Dương nói tối qua.

Mà dãy núi đen như hắc long này, cũng tuyệt đối không phải hải

thị thầm lâu có thể so sánh được.

Có được mục tiêu, mọi người đều rất cao hứng, vui mừng nhất không nghi ngờ gì chính là Trần giáo thụ.

Ông theo đuổi Tinh Tuyệt cổ thành nửa đời người, hiện giờ sắp đạt thành mục tiêu, ông sao có thể không hưng phấn chứ.

Sau khi ăn đơn giản một chút đồ, cả nhóm lại xuất phát, chạy thẳng đến dãy núi màu đen kia.

Tục ngữ nói rất hay, nhìn núi làm ngựa chạy chết.

Tuy rằng tìm được phương hướng, mọi người cũng đều nhìn thấy dãy núi như hắc long ở tận cùng trời đất kia, nhưng dù cả nhóm dốc hết sức, chân ga xe Jeep 212 đạp lút cán, tốc độ tăng lên, thì mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, đội ngũ cũng chưa thể đến được nơi dãy núi tọa lạc.

Ngược lại là xe, càng đến gần núi Trát Cách Lạp Mã, chiếc xe lại càng trở nên không nghe lời.

Vốn dĩ dự định của mấy người đội khảo cổ là đến núi Trát Cách Lạp Mã trước, sau đó nghỉ ngơi một đêm, đợi mặt trời mọc rồi mới tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành thám hiểm.

Hiện giờ, cũng chỉ có thể tạm thời vứt xe ở bên này, nếu không, ai cũng không biết cưỡng ép lái xe qua bên kia, xe có thể vì từ trường mà triệt để báo phế hay không. "Trần giáo thụ, kiến nghị của tôi là, trong đội khảo cổ các vị lưu lại một người, thứ nhất là trông coi hai chiếc xe này, thứ hai cũng có thể hạ thấp xác suất nguy hiểm phát sinh." Khi dừng lại không đi tiếp nữa, Hồ Bát Nhất cũng là người đầu tiên tìm Trần giáo thụ, đưa ra kiến nghị của mình.

Trong mấy người đội khảo cổ này, trừ Trần giáo thụ và Hách Ái Quốc ra, những người khác cơ bản đều là mới ra trường không lâu,

không có kinh nghiệm gì chưa nói, còn có khả năng tăng thêm gánh nặng cho đội ngũ.

Cho nên, gánh nặng này bớt được một người thì hay một người. "Tiểu Hồ đồng chí, không biết cậu muốn để ai ở lại?" Trần giáo thụ không cự tuyệt kiến nghị này.

Nhưng di tích như Tinh Tuyệt cổ thành thực sự khó gặp, nếu Sở Kiện, Tát Đế Bằng và Diệp Diệc Tâm có thể từ nơi này trở về, đó cũng coi như một loại tư lịch.

Điều này đối với sự phát triển tương lai của bọn họ rất quan trọng.

Cho nên, Trần giáo thụ rất khó quyết sách vấn đề ai đi ai ở. "Giáo thụ, hay là để Tiểu Diệp ở lại đi?" Hách Ái Quốc mở miệng nói.

Dọc đường đi này tuy rằng không phát sinh những chuyện như trong nguyên tác, nhưng xóc nảy suốt chặng đường, mấy người đội khảo cổ đều có chút không chịu nổi.

Trong đó, Diệp Diệc Tâm là nữ sinh duy nhất (trừ Shirley Dương) biểu hiện rõ ràng nhất, nhưng cô bé rất bướng bỉnh, cố nén không nói ra.

Bất quá, tại trường cũng không phải kẻ ngốc, ai chẳng nhìn ra cô bé đang khó chịu. "Nhưng mà..." "Không được." Trần giáo thụ vừa định gật đầu, Hồ Bát Nhất liền phủ định đề nghị của Hách Ái Quốc. "Trần giáo thụ, trong Hắc sa mạc này nguy cơ trùng trùng, chúng ta muốn rời đi ít nhất cũng phải mất mấy ngày công phu, để một cô gái ở lại trong xe, thế còn không hù chết người ta sao.

Tôi nghĩ, hai vị nam sinh kia của ngài để một người ở lại, chúng ta để lại cho cậu ta đủ đồ ăn cùng vũ khí, để cậu ta có thể kiên trì đến khi chúng ta trở về." Kỳ thực, Hồ Bát Nhất muốn để Tát Đế Bằng ở

lại nhất.

Dọc đường đi này hắn đã quan sát, tính cách mấy người đội khảo cổ này hắn cơ bản đều nắm rõ.

Trần giáo thụ có tài năng, biết biến thông, thông tục mà nói chính là một trưởng bối có năng lực, học thức.

Hách Ái Quốc cổ hủ, đối với mấy người nghi là trộm mộ luôn không có sắc mặt tốt.

Tát Đế Bằng hàm hậu thành thật, Diệp Diệc Tâm kiên cường lanh lợi.

Còn tên Sở Kiện kia, tuy rằng dáng người cao to, nhưng tâm tư nặng, theo cách nói của Bàn Tử thì chính là tên này một bụng ý xấu.

Nếu để Sở Kiện ở lại, hắn liệu có vì mọi người phá hỏng chuyện tốt lấy tư lịch của hắn mà trả thù mọi người hay không?

Đợi mọi người rời đi, tên Sở Kiện này chỉ cần phá hỏng hai chiếc xe, tự mình mang theo lạc đà biết đường mà rời đi thì sao?

Cho nên, người này không thể lưu lại.

Trần giáo thụ hiểu ý của Hồ Bát Nhất, gọi Tát Đế Bằng và Sở Kiện lại, nói chuyện một lần với hai người.

Hồ Bát Nhất đứng ngay bên cạnh quan sát, hai người này sau khi nghe Trần giáo thụ nói xong, biểu tình đều phát sinh biến hóa.

Tát Đế Bằng biểu tình khẩn trương, Sở Kiện mắt hàm chứa bất mãn. "Tiểu Tát, em ở lại, đợi lần thám hiểm Tinh Tuyệt cổ thành này kết thúc, thầy sẽ điền thêm một bút vào tư lịch của em." Người già thành tinh, quỷ già thành linh.

Hồ Bát Nhất còn có thể nhìn mặt đoán ý, Trần giáo thụ sống đến từng tuổi này sao có thể không biết. "Được rồi ạ." Tát Đế Bằng bất

đắc dĩ thở dài một hơi.

Đứng bên cạnh hắn, Sở Kiện thì thở phào nhẹ nhõm, vươn tay vỗ vỗ vai Tát Đế Bằng, an ủi vài câu, việc này liền định ra như vậy.

Chương 135

"Haiz, tôi bảo này Nam gia." Cách đó không xa, nhìn thấy một màn này, Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc hỏi Nam Vân Đình: "Ngài nói xem, xuống mộ vốn là chuyện nguy hiểm, nhưng tôi thấy mấy sinh viên đại học kia, từng người cứ như không sợ chết vậy, cứ như thể không cho bọn họ đi chính là đòi mạng bọn họ." Nam Vân Đình hơi gật đầu: "Có người là vì danh, có người là vì quyền, có kẻ thì vì lợi.

Xuống mộ tuy rằng nguy hiểm, nhưng rủi ro cao, hồi báo cao." Nam Vân Đình chậm rãi nói.

Hắn không phủ nhận có nhân viên khảo cổ là thật sự đang bảo vệ di sản cổ của Cửu Châu.

Nhưng nhân vô thập toàn, trong đội ngũ này luôn có vài con sâu làm rầu nồi canh.

Ví dụ như Nam Vân Đình từng nghe nói, có kẻ khảo cổ mở bảo tàng tư nhân.

Lại ví dụ như, có cá nhân khảo cổ thành cả thủ phú một thành phố.

Những kẻ như vậy, muốn nói bọn họ thật lòng vì bảo vệ di sản cổ, nói ra ai mà tin.

Chỉ không chừng xuống mộ, đưa tay chỉ trỏ, cái này không giá trị, cái kia không hữu dụng, lấy ra ngoài quay đầu liền bán được giá tốt, sau đó nhét vào túi mình.

Hạng người lấy công làm tư, thậm chí không bằng trộm mộ.

Trộm mộ ít nhất được tiền tài nhưng cũng mang tiếng xấu.

Còn loại này, được tiền tài không nói, cái danh tiếng bọn họ cũng

muốn, vừa muốn làm đĩ lại muốn lập đền thờ.

Tát Đế Bằng bị giữ lại trông xe.

Tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng vì bản tính, cậu ta rất nhanh liền khôi phục bình thường, đi theo Nam Vân Đình, Hồ Bát Nhất dùng dây xích cố định xe sau một cồn cát.

Như vậy bảo đảm sự an toàn và ổn định của xe.

Nói thế nào nhỉ, chỉ cần không có kiến lửa sa mạc, thì Tát Đế Bằng sẽ không gặp nguy hiểm.

Không có xe, cả nhóm cũng không thể đội nắng to mà đi, cho nên trời còn chưa sáng, mấy người Nam Vân Đình liền mang theo vũ khí, đồ tiếp tế, xuất phát đi tới núi Trát Cách Lạp Mã.

Mà Nam Tinh trước khi rời đi, đem lệnh bài của mình tạm thời giao cho Tát Đế Bằng, cho cậu ta mượn dùng để bảo mệnh.

Đã xác nhận phương vị của Tinh Tuyệt cổ thành, mọi người cũng đều tinh khí thần tràn đầy.

Bất quá, Tuyết Lỵ Dương và mấy người đội khảo cổ trong lòng giờ phút này vừa khẩn trương lại mang theo chút mong chờ.

Bọn họ nắm giữ tin tức về việc Tinh Tuyệt cổ thành có tồn tại hay không cũng không nhiều, tin tức duy nhất có thể tin cậy chính là tấm ảnh đen trắng mà Tuyết Lỵ Dương có được.

Tinh Tuyệt cổ thành liệu có tồn tại?

Có phải là tin đồn nhảm hay không?

Sau núi Trát Cách Lạp Mã kia liệu có phải không có gì cả?

Tinh Tuyệt cổ thành có bị cát vàng chôn vùi hay không?

Quá nhiều câu hỏi không ngừng vang lên trong đầu bọn họ.

Mà mấy người Nam Vân Đình thì không có lo lắng như vậy, cùng lắm thì Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sẽ vì chuyện sau khi tìm được Tinh Tuyệt cổ thành thì Tuyết Lỵ Dương có tăng tiền hay không mà lo lắng một chút, chỉ thế thôi.

Đi không biết bao lâu.

Mặt trời vẫn mọc như thường lệ.

Mãi cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, cả nhóm rốt cuộc đi tới dưới chân núi Trát Cách Lạp Mã.

Núi Trát Cách Lạp Mã thế núi phập phồng, toàn thân đều là đá màu đen, nhìn gần thì càng thêm bắt mắt.

Mà nếu nói là núi, chi bằng nói là hai tảng hắc thạch khổng lồ thì thỏa đáng hơn, hắc thạch chôn trong cát vàng, chỉ lộ ra sống lưng bên trên cát vàng.

Hoặc là, hai tảng đá vốn là một thể.

Cửa núi kia có lẽ chính là một vết nứt trên tảng đá mà thôi.

Trong hắc thạch có chứa từ thiết (nam châm).

Nam Vân Đình có thể cảm giác rõ ràng Long Vương Đao trên tay trầm trọng thêm vài phần.

Tuy rằng Long Vương Đao được chế tạo từ dược liệu, chủ thể không phải sắt, nhưng lúc đầu để thân đao phù hợp yêu cầu của mình, Nam Vân Đình vẫn cho thêm vào một lượng bột sắt và khối sắt nhất định.

Cho nên, Long Vương Đao bị hắc thạch này ảnh hưởng cũng thuộc về lẽ thường. "Hắc thạch sơn này quả thực là một chốn kỳ cảnh, nói là quỷ phủ thần công cũng không quá đáng a." Trần giáo thụ nhìn núi Trát Cách Lạp Mã, phát ra một tiếng cảm khái, những người

còn lại trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có suy nghĩ tương tự. "Lão Hồ, cậu làm gì thế?" Khi mọi người đang quan sát hắc thạch sơn, Vương Bàn Tử lại phát hiện Hồ Bát Nhất đang nhìn dáo dác, trong miệng lẩm bẩm không biết đang niệm cái gì. "Ngọn núi này được người xưa coi là thần sơn, trong đó mai táng hai vị tiên thánh, tôi vừa rồi mượn bí thuật xem phong thủy nơi này một chút.

Nơi này chiếm hết hình thế, khí thôn vạn tượng, hai ngọn hắc thạch sơn kia chính là hắc long trấn giữ cửa quan.

Xem ra truyền thuyết nơi này mai táng tiên thánh là chém gió, nhưng chuyện lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương ở sau núi thì tám chín phần mười là thật." "Việc này không nên chậm trễ, trời đang nắng gắt thực sự thiêu đốt người, chúng ta vẫn nên đi vào sau hắc thạch sơn kia trước, tìm một chỗ tránh ánh mặt trời." Trần giáo thụ nói xong, liền chuẩn bị dẫn đầu đi về phía khe hở của hắc thạch sơn.

Nam Vân Đình xách Long Vương Đao trong tay, ra hiệu bằng mắt cho Nam Tinh.

Hắn không ngăn cản Trần giáo thụ dẫn người đi trước.

Bởi vì đám trộm mộ kia đã bị Nam Vân Đình trừ bỏ, nên ở cửa hắc thạch sơn này không có thi thể tên trộm mộ chết vì rắn hồng Tịnh Kiến A Hàm.

Cho nên, cả đám người cũng không có cảnh giác gì.

Dưới sự dẫn đầu của Trần giáo thụ, mọi người đi về phía khe núi Trát Cách Lạp Mã. "Mọi người đều cẩn thận một chút, đừng chủ quan." Hồ Bát Nhất cầm xẻng công binh đi một bên Trần giáo thụ, Vương Bàn Tử thì ở bên kia, sau lưng là mấy người Hách Ái Quốc.

Nam Vân Đình, Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương đi cuối cùng.

Nơi này vô cùng yên tĩnh.

Cả nhóm đi được một lúc lâu cũng không gặp phải thứ gì ghê gớm.

Bất quá, đôi mắt Nam Vân Đình đã chú ý tới những con rắn hồng đang ẩn nấp trong khe hở hắc thạch sơn kia.

Đây chính là Tịnh Kiến A Hàm, trên đỉnh đầu có u thịt màu đen giống như con mắt, cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng.

Sức sống cực mạnh, sau khi bị chặt làm hai đoạn thì trong thời gian ngắn vẫn có thể công kích, hơn nữa cực độc, cắn người xong vài giây là chết ngay.

Bởi vì hiện giờ là ban ngày, đám Tịnh Kiến A Hàm này không dám mạo muội ra ngoài vận động.

Bất quá, bởi vì đám người Nam Vân Đình đến, bầy Tịnh Kiến A Hàm này cảm giác được nguy cơ.

Cho nên, từng con ngẩng đầu lên, thè lưỡi rắn, chuẩn bị tìm cơ hội phát động công kích. "Vút..." Một tiếng xé gió vang lên.

Một thanh đao không cán từ trong tay áo Nam Tinh phóng ra, rạch phá không khí, lướt qua căn tai Hồ Bát Nhất, xuyên thủng đầu một con Tịnh Kiến A Hàm đang há to mồm chuẩn bị cho Hồ Bát Nhất một đòn tuyệt sát, ghim nó lên hắc thạch.

Con Tịnh Kiến A Hàm bị xuyên thủng đầu chết tức tưởi.

Hồ Bát Nhất khựng lại, nhìn con rắn bị ghim trên vách đá, đồng tử co rút nhanh chóng, lớn tiếng hô: "Cảnh giới!" Con Tịnh Kiến A Hàm này chỉ là bắt đầu.

Theo tiếng hô của Hồ Bát Nhất dứt lời, từng con lại từng con Tịnh Kiến A Hàm từ trong khe núi thò đầu ra.

Do nắng gắt chiếu rọi, tốc độ của chúng không nhanh, nhưng dù

vậy, bầy rắn rậm rạp chằng chịt ùa tới thực sự khiến người ta tê da đầu.

Chương 136

"Xì xì xì..." Một loạt tiếng thè lưỡi truyền vào tai mọi người, khiến đáy lòng phát lạnh.

Nam Tinh lại vung ra mấy thanh phi đao, ghim chặt mấy con rắn hổng đang bật dậy xuống đất. "Lão Hồ, đưa tôi cái bật lửa." Vương Bàn Tử ở bên cạnh sau khi bắn mấy phát súng vào bầy rắn phía trước cũng từ bỏ ý định lãng phí đạn dược, từ cái túi bên hông ba lô sau lưng móc ra một cái chai rượu.

Nghiêm khắc mà nói, thứ này không thể coi là chai rượu, thứ đựng trong đó đều là dầu diesel Vương Bàn Tử chắt ra từ bình xăng.

Lại thêm dải vải nhung ở miệng chai, thứ này chính là bom xăng.

Cầm lấy bật lửa, châm lửa dải vải nhung.

Vương Bàn Tử hét một tiếng "Mẹ nó chứ", trực tiếp ném bom xăng xuống đất.

Giữa bọn họ và bầy rắn lập tức xuất hiện một dải lửa cách ly không nhỏ.

Thế tấn công của Tịnh Kiến A Hàm bị chặn lại.

Mà Vương Bàn Tử cũng không thả lỏng, lại móc ra thêm một quả bom xăng nữa. "Vãi, Bàn Tử, mày trộm bao nhiêu dầu diesel ra thế hả?" Hồ Bát Nhất đều nhìn đến ngây người.

Tên Vương Bàn Tử này kiếm dầu diesel lúc nào hắn sao lại không biết. "Không nhiều, cũng chỉ bảy tám cái chai nhỏ thôi." Bom xăng này không phải dầu diesel nguyên chất, trong đó có pha thêm nước, như vậy tiết kiệm dầu, hơn nữa thời gian cháy cũng dài hơn.

Dù sao nước ở nhiệt độ cao cũng có thể phân giải ra khí hydro, gia

tăng sự cháy.

Vương Bàn Tử cũng coi như tận dụng mọi thứ.

Ba quả bom xăng ném xuống, ánh lửa chiếu sáng khe núi.

Tịnh Kiến A Hàm mẫn cảm với ánh sáng là không thể thay đổi.

Không bao lâu sau liền có rắn lâm trận bỏ chạy, chui về trong khe núi tránh ánh sáng.

Mà có mở đầu thì có kết thúc.

Cả nhóm chỉ thấy ngọn lửa dần dần bốc lên, đám Tịnh Kiến A Hàm liền như thủy triều rút đi, những con rắn ở lại đa phần đều là bọn ngốc nghếch, không tạo thành uy hiếp quá lớn. "Đám rắn này sợ lửa?" Thấy Tịnh Kiến A Hàm rút lui, Vương Bàn Tử vui vẻ, móc bom xăng ra chuẩn bị bồi thêm mấy phát, nhưng bị Hồ Bát Nhất ở bên cạnh ấn lại. "Bàn Tử, tiết kiệm chút đi, nói không chừng phía sau còn dùng đến." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử chỉ đành bỏ qua, thu hồi bom xăng nói: "Chỗ tôi bom xăng không còn nhiều, hơn nữa cháy không được bao lâu, nếu muốn đi vào còn phải nghĩ cách khác.

Nam gia, ngài có biện pháp gì hay không?" Nam Vân Đình nhìn hai bên khe núi, vỗ vỗ Nam Tinh bên cạnh: "Con bảo vệ tốt cho Tuyết Lỵ, ta đi mở đường." Nam Tinh gật đầu, cũng không nói thêm gì, cũng không ngu ngốc tranh việc mở đường với cha ruột mình.

Nếu cậu ta muốn mở đường, ước chừng phải vừa đi vừa phóng máu.

Như vậy đợi cậu ta qua được khe núi này, ít nhất phải cống hiến vài cân máu.

Nam Vân Đình từ phía sau đội ngũ chuyển lên phía trước, rút Long Vương Đao ra, vòng qua đống lửa bom xăng đang cháy, đi về phía

trước.

Thanh Long Vương Đao này vốn có máu Long Vương gia trì, lại thêm trải qua quá nhiều chuyện, Nam Vân Đình không biết dùng thanh đao này chém bao nhiêu người, thu bao nhiêu mạng.

Cỗ sát khí kia kết hợp với sự bá đạo của máu Long Vương, đám Tịnh Kiến A Hàm vốn còn rục rịch ngóc đầu dậy, từng con đều ỉu xìu xuống, núp trong khe hở không dám lộ đầu. "Ái chà, đây chính là vương bá chi khí trong truyền thuyết sao." Thấy một màn này, Vương Bàn Tử nhịn không được mở miệng nói.

Vừa rồi hắn và Hồ Bát Nhất đi đầu, đám rắn hổng này con nào con nấy súc thế chờ phát động, chuẩn bị xuất kích.

Bây giờ Nam Vân Đình đi đầu, đám rắn hổng này toàn bộ đều héo rũ.

Điều này làm cho Vương Bàn Tử cảm giác phi thường thần kỳ.

Chẳng lẽ đám rắn hổng chết tiệt này sớm tiến vào thời đại nhìn mặt rồi? "Bàn Tử im lặng, đi theo." Hồ Bát Nhất trợn trắng mắt, nắm chặt xẻng công binh bảo vệ Trần giáo thụ đi theo sau Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình một tay nắm Long Vương Đao, một tay xách vỏ đao, quanh thân lượn lờ một cỗ bá khí khó diễn tả bằng lời.

Mà người từng đi lính, từng đánh giặc như Hồ Bát Nhất càng có thể từ trên người Nam Vân Đình cảm nhận được sát khí nồng đậm đến cực hạn.

Loại sát khí này không phải nói tùy tiện giết vài người, đạt được thành tựu trăm người chém là có thể dưỡng thành.

Loại khí dưỡng ra kiểu đó tối đa cũng chỉ có thể xưng là huyết khí.

Còn sát khí, tại chiến trường cổ đại, đa số đều là những tinh binh hãm trận, mãnh tướng vào sinh ra tử lần này đến lần khác mới dưỡng ra được.

Bởi vì trong tình huống cực độ nguy hiểm đó, một người không chỉ phải giết chết kẻ địch, mà còn phải thời khắc giữ cảnh giác để bảo đảm an toàn cho bản thân.

Điều này rất khó.

Người có thể làm được điểm này rất ít.

Đám Tịnh Kiến A Hàm sở dĩ bị áp chế không dám ngoi đầu, chính là vì trong mắt chúng, huyết mạch Long Vương trên người Nam Vân Đình phóng đại vô hạn cỗ sát khí này, khiến chúng sinh lòng khiếp đảm.

Bất quá, kẻ không sợ chết ở đâu cũng có.

Bất kể là ở đâu, bất kể là loài gì, đều có những kẻ liều mạng.

Nam Vân Đình đi dọc theo đường, Long Vương Đao trong tay vung chém vài lần, chém rơi từng con Tịnh Kiến A Hàm lao về phía mình xuống đất.

Hắc thạch sơn rất lớn, nhưng dưới sự dẫn dắt của Nam Vân Đình, mọi người chỉ đi mười mấy phút liền nhìn thấy một tia sáng.

Đó là lối ra của khe núi. "Hửm??" Ngay khi Nam Vân Đình chuẩn bị một lần đi xuyên qua sơn động này, khóe mắt liếc qua lại thấy phía sau có một người tách khỏi đội ngũ.

Người này không phải ai khác, chính là kẻ cổ hủ nhất trong đội, Hách Ái Quốc.

Người này vì băng nhóm trộm mộ bị tiêu diệt trước nên hiện tại may mắn giữ được một mạng.

Nam Vân Đình vốn tưởng rằng tên này sẽ thành thành thật thật đi theo mình, nhưng sao cũng không ngờ tới, suy nghĩ của hắn vừa xuất hiện không bao lâu, Hách Ái Quốc liền tách khỏi đội ngũ, hung hăng vả mặt hắn.

Hách Ái Quốc tách khỏi đội ngũ tự nhiên không phải vô cớ, trong quá trình di chuyển, ông ta bị một vật thể hình tròn không rõ tên dựa vào vách núi hấp dẫn.

Vật thể hình tròn đó có đường kính khoảng nửa mét, bên trên có hoa văn kỳ dị và một số hình vẽ loằng ngoằng, nhìn qua là văn tự, không biết là sản vật của Tinh Tuyệt cổ thành hay nơi nào khác.

Hách Ái Quốc vốn là một ông giáo già cổ hủ, sao chịu nổi sự dụ dỗ này, cho nên, không ngoài ý muốn mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Người đầu tiên phát hiện Hách Ái Quốc tách đội là Nam Vân Đình, hắn không mở miệng ngăn cản.

Người phát hiện sau đó là Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương đi ở cuối đội. "Hách giáo thụ!!!" Thấy Hách Ái Quốc đưa tay định chạm vào vật thể hình tròn kia, Tuyết Lỵ Dương trực tiếp hét lên một tiếng.

Hách Ái Quốc bị giật mình, tay run lên, vật kia trực tiếp lăn sang một bên, lộ ra một cái cửa hang tròn vốn bị nó che chắn phía sau. "Không ổn!" Nam Tinh cảm giác được bất ổn.

Hai tay vung lên xuống, hai thanh phi đao xé gió bay ra.

Cùng lúc đó, trong cửa hang, một con Tịnh Kiến A Hàm vốn đang an tâm ẩn nấp đột nhiên cảm giác được một tia sáng yếu ớt chiếu vào.

Nhạy cảm như nó trực tiếp bị tia sáng này kích thích.

Chương 137

Cảm giác nguy cơ khiến nó phát điên, bất chấp tất cả lao về phía Hách Ái Quốc đang ở gần nhất.

Con Tịnh Kiến A Hàm này vừa ra khỏi hang, hai thanh phi đao liền phá không lao tới.

Một thanh chém đứt đuôi nó, một thanh xuyên ngang qua thân thể nó, mưu toan đẩy lùi nó.

Con Tịnh Kiến A Hàm đã phát điên, bất chấp công kích của phi đao, từ dưới đất bật lên, há to mồm cắn về phía Hách Ái Quốc đang không kịp phản ứng. "Ách!!!" Hách Ái Quốc cuối cùng vẫn bị cắn.

Cú cắn liều chết của con Tịnh Kiến A Hàm khiến ông ta trong nháy mắt bị độc tố định tại chỗ.

Hai mắt trừng lớn, chỉ một lát sau liền không còn dấu hiệu sự sống.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, Hồ Bát Nhất căn bản phản ứng không kịp, khi hắn chạy đến bên cạnh Hách Ái Quốc thì ông ta đã cùng Tịnh Kiến A Hàm đồng quy vu tận. "Hít, rắn độc thật." Hồ Bát Nhất đi lính bao năm, rắn gì chưa thấy qua, nhưng Tịnh Kiến A Hàm độc như vậy hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.

Vị trí Hách Ái Quốc bị cắn là cổ.

Thân xác tàn tạ của con Tịnh Kiến A Hàm cứ lủng lẳng ở cổ ông ta.

Hách Ái Quốc một tay giơ lên, vốn định che chắn một chút, nhưng chung quy phản ứng không kịp, chết ngay tại chỗ. "Ái Quốc, Ái Quốc a!!!" Trần giáo thụ, Diệp Diệc Tâm và mấy người khác hậu tri hậu

giác chạy tới, nhìn Hách Ái Quốc sắc mặt tím tái, chết không nhắm mắt, đều nhịn không được rơi lệ. "Trần giáo thụ, nén bi thương, hiện tại không phải lúc khóc, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Bàn Tử, qua đây khiêng một tay." "Được." Vương Bàn Tử đáp lời, cùng Hồ Bát Nhất khiêng thi thể Hách Ái Quốc tiếp tục đi tới.

Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương đi lên, nhìn vật thể hình tròn không rõ tên kia, liền thuận tay mang theo.

Dù sao cũng là thứ Hách Ái Quốc dùng mạng đổi lấy, nói thế nào cũng không thể lãng phí.

Cả nhóm ra khỏi khe núi, lại đi thêm một lúc lâu mới dừng bước. "Tạm nghỉ ở đây một đêm, ngày mai lại tính tiếp." Nam Vân Đình nhìn sắc trời rồi mở miệng nói.

Hiện tại mấy người đội khảo cổ đều vì Hách Ái Quốc đột phát sự cố mà đau lòng buồn bã.

Tuy không biết thật giả, nhưng muốn tiếp tục đi đường cũng khó. "Nghe Nam gia.

Bàn Tử, chúng ta dựng lều lên trước." Hồ Bát Nhất gật đầu đồng ý với Nam Vân Đình, gọi Vương Bàn Tử dựng lều.

Trừ lều dùng để nghỉ ngơi, Hồ Bát Nhất cân nhắc đến tình trạng hiện tại của đội khảo cổ, còn chu đáo dựng thêm một cái lán che nắng, cũng coi như tận lực rồi.

Mặt trời treo cao.

Ánh nắng rải xuống mặt đất.

Trên biển cát vô tận kia, một tòa thành thị khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Vô số tường đổ vách xiêu, gạch gỗ đất đá tán loạn khắp nơi, pháo

đài kiến trúc chỉnh tề bài liệt, tháp canh điếu lâu nhiều vô số kể.

Nổi bật nhất là một tòa tháp đá màu đen đang nghiêng đi, lẳng lặng sừng sững trong thành.

Giống hệt như trong tấm ảnh đen trắng, di tích Tinh Tuyệt cổ thành này, thời cách hai ngàn năm, quả thực vẫn tồn tại.

Quy mô của Tinh Tuyệt cổ thành này ít nhất cũng có thể cư trú năm sáu vạn người.

Phải biết rằng, danh thành như Lâu Lan năm đó cũng chỉ có hơn hai vạn nhân khẩu cộng thêm hơn ba ngàn binh sĩ mà thôi.

Đáng tiếc, tòa cổ thành này đại thể đã hư hại gần hết, quá nửa bị cát vàng chôn vùi, có nơi thậm chí không phân biệt được là đồi cát hay là pháo đài.

Chỉ có thể nói, năm tháng vô tình. "Ái Quốc, em nhìn xem, em không phải vẫn luôn muốn nhìn thấy tòa cổ thành thần bí này sao, chúng ta tìm được rồi, em mau nhìn xem." Trần giáo thụ đỡ thi thể Hách Ái Quốc, chỉ về phía Tinh Tuyệt cổ thành khóc gọi.

Mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thấy thế, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều bó tay.

Cuối cùng vẫn là Hồ Bát Nhất sợ Trần giáo thụ vì quá độ thương tâm mà xảy ra chuyện, tiến lên an ủi một phen, lúc này mới làm tâm thái Trần giáo thụ ổn định không ít.

Mà Nam Vân Đình ngồi trên tảng đá dài, nhìn một màn này cũng lắc đầu. "Cha, sao vậy?" Nam Tinh thấy Nam Vân Đình lắc đầu liền hỏi. "Không có gì.

Tiểu Tinh, tiếp theo tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành, mức độ nguy hiểm còn sẽ nâng cao, ta đối với con không có yêu cầu gì khác, con chỉ cần bảo vệ tốt Tuyết Lỵ là được rồi." Nam Vân Đình nhìn Nam Tinh,

lại nhìn Tuyết Lỵ Dương cách đó không xa đang an ủi Trần giáo thụ, nói: "Còn những người khác thì không cần con bận tâm." Mục đích ban đầu của Nam Vân Đình là để toàn bộ đội khảo cổ bỏ mạng trong Tinh Tuyệt cổ thành này, nhưng dọc đường đi, căn cứ hắn quan sát, trừ Sở Kiện một bụng ý xấu ra, thì ngay cả ông giáo già Hách Ái Quốc cũng không tính là quá tệ.

Hách Ái Quốc tuy rằng vì đoán được bọn Nam Vân Đình, Hồ Bát Nhất là trộm mộ mà không có sắc mặt tốt, nhưng bản tính người này vẫn tạm được.

Chôn sống cả đội khảo cổ, không cần thiết.

Chưa nói đến việc Nam Vân Đình có lo lắng chuyện Nam thị từng trộm mộ bị phơi bày hay không, chỉ nói hiện tại tiến độ của Nam thị tại các lãnh địa, cũng không cần lo lắng có người uy hiếp được Nam thị.

Cho nên, người của đội khảo cổ, chỉ cần không tự tìm đường chết, Nam Vân Đình vẫn sẽ ra tay đỡ một phen.

Còn về phần Sở Kiện, cho dù hắn không chết trong cơ quan của Tinh Tuyệt cổ thành, Nam Vân Đình cũng sẽ chém hắn khi Thi Hương Ma Dụ nở hoa.

Loại người một bụng xấu xa này, giữ lại chung quy là cái tai họa.

Người ta nói cóc ghẻ bò lên chân, không cắn người nhưng làm người ta ghê tởm, nói thật không sai.

Nếu tên Sở Kiện này an toàn ra khỏi sa mạc, trở lại đơn vị công tác, chỉ cần hắn muốn một bước lên trời, vậy thì trừ việc mang từ Tinh Tuyệt cổ thành ra bảo vật giá trị liên thành, thì chỉ còn con đường tố giác.

Đến lúc đó hắn tất nhiên sẽ viết thư tố cáo Nam thị cùng anh em

Hồ Bát Nhất là trộm mộ.

Lòng người khó dò, chính là đạo lý này.

Trần giáo thụ và mọi người hợp lực, dùng một tấm vải bọc thi thể Hách Ái Quốc lại, đào một cái hố ở cửa núi, đem thi thể Hách Ái Quốc chôn nghiêng, mặt hướng về phía Tinh Tuyệt cổ thành.

Phải nói là, phi thường ưu tú a.

Hồ Bát Nhất mấy lần muốn mở miệng đều phải nín lại.

Chôn nghiêng như vậy căn bản không phù hợp táng pháp trong phong thủy học.

Tại nơi có phong thủy tuyệt giai như Tinh Tuyệt cổ thành, bình táng mới là tốt nhất, đến lúc đó phúc trạch tử tôn đều là chuyện nhỏ.

Bất quá, Hách Ái Quốc là kẻ cô độc, chôn thế nào cũng tùy tiện thôi. ...

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người thu thập hành lý, lại lần nữa xuất phát.

Một số thứ không cần thiết như lều bạt đều bị bỏ lại, chỉ mang theo vũ khí, đồ tiếp tế và công cụ cần thiết tiếp tục đi.

Cửa núi cách Tinh Tuyệt cổ thành cũng không xa, đi bộ tầm một bữa cơm là đủ.

Tường thành của Tinh Tuyệt cổ thành đã sụp đổ, mọi người cũng không tốn sức, liền từ chỗ sụp đổ đi vào.

Chương 138

Bởi vì Diệp Diệc Tâm hiện tại đang ở trạng thái sức khỏe bình thường nên cả nhóm cũng không vội vã.

Đội ngũ Nam Vân Đình không hứng thú với tường đổ vách xiêu, nhưng Trần giáo thụ thì khác.

Qua mọi người khuyên giải, ông đã thoát khỏi bi thương sau cái chết của Hách Ái Quốc.

Nhưng ông đối với mọi thứ của Tinh Tuyệt cổ thành đều cảm thấy mới lạ, dẫn theo hai học sinh nhìn cái này, ngắm cái kia, ngay cả một bức tường rách cũng có thể nhìn rất lâu.

Đối với việc này, mấy người còn lại cũng không còn gì để nói.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần giáo thụ nghiên cứu đống đổ nát nửa ngày mới đem ánh mắt đặt lên tòa tháp đá màu đen trong thành.

Nam Vân Đình biết bên trong là cái gì, cho nên không đi theo.

Hồ Bát Nhất thấy thế cũng dừng lại, không theo vào.

Còn Bàn Tử, tự nhiên không cần nói nhiều, hắn đến đây mục đích là vì bảo bối.

Vừa rồi lượn lờ trong thành nửa ngày, trong thành này không phải cát vàng thì là tường đổ vách xiêu, không có thứ gì bán được giá.

Hiện tại tháp đá đen này nhìn qua có vẻ bất phàm, Vương Bàn Tử tự nhiên là muốn đi lên xem thực hư thế nào.

Tuyết Lỵ Dương và Nam Tinh cũng đi theo đội khảo cổ vào tháp đá đen.

Tuyết Lỵ Dương là tò mò, còn Nam Tinh, ý của kẻ say không nằm ở rượu. "Nam gia, ngài nói xem, trong Tinh Tuyệt cổ thành này liệu còn có loại rắn quái dị kia không?" Hồ Bát Nhất đánh giá chung quanh, mở miệng hỏi Nam Vân Đình. "Bộ dạng con rắn kia quả thực kỳ quái, trên đầu mọc cái u thịt, cực độc, bình sinh hiếm thấy a." Nam Vân Đình nghe Hồ Bát Nhất dò hỏi và tâng bốc, cũng nhếch khóe miệng nói: "Con rắn quái dị kia tên là Tịnh Kiến A Hàm, hay còn gọi là Quái Mục Đại Xà, cơ bản đều sống theo bầy đàn, rất khó gặp con lẻ loi, rất mẫn cảm với ánh sáng.

Nếu có ánh sáng mạnh chiếu rọi, Tịnh Kiến A Hàm sẽ cứng đờ hoặc dứt khoát lăn ra chết thẳng cẳng.

Nhưng nếu là ánh sáng yếu, bình thường thì còn tốt, nhưng con trong hang rắn kia rõ ràng là bị kinh động không nhẹ, cho nên mới bất chấp tất cả công kích." Nghe Nam Vân Đình phổ cập kiến thức, Hồ Bát Nhất hơi trầm mặc một chút. "Nam gia, ý ngài là Tịnh Kiến A Hàm sợ không phải lửa, mà là ánh sáng?" Hắn trong lòng sinh ra một trận sợ hãi.

Ánh lửa kia chỉ có khoảnh khắc bắt đầu là khá mạnh mà thôi, về sau dần yếu đi.

Nếu trong khe núi không phải Nam Vân Đình, mà chỉ dựa vào bom xăng của Vương Bàn Tử và sự tự tin mù quáng, bọn họ hiện tại ước chừng đã toàn quân bị diệt. "Không sai, Tinh Tuyệt cổ thành này rất lớn, hơn nữa ánh mặt trời sung túc, khắp nơi là cát vàng, Tịnh Kiến A Hàm sẽ không sinh tồn ở đây.

Bất quá, trong lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương tất nhiên không thiếu được số lượng lớn Tịnh Kiến A Hàm.

Dù sao Tinh Tuyệt nữ vương tạo ra loại rắn quái dị này chính là dùng để bảo hộ mộ huyệt của mình.

Cho nên, bên trong mộ nhất định sẽ có.

Ánh sáng đèn pin không đủ, trong tay ta có thể phát ra cường quang cũng chỉ có đèn flash máy ảnh trong tay Tuyết Lỵ và đội khảo cổ thôi." Nam Vân Đình quán triệt cho Hồ Bát Nhất một hồi bí kíp thông quan, Hồ Bát Nhất nghe xong liên tục gật đầu.

Nếu là như vậy thì còn gì tốt bằng. "Nếu trong tay tôi có đạn choáng thì tốt rồi, độ sáng thứ đó mạnh hơn máy ảnh nhiều, nói không chừng ném một cái ra ngoài trực tiếp dọn sạch hiện trường." Nam Vân Đình a a cười một tiếng, không trả lời vấn đề này.

Đạn choáng hiện tại ở Cửu Châu vô cùng hiếm có, dù sao loại đạn choáng gây mù 98 do Cửu Châu chế tạo còn phải qua hơn chục năm nữa mới xuất hiện. "Sẽ có thôi, với tốc độ phát triển của Cửu Châu, quốc gia khác có, quốc gia chúng ta cũng sẽ có." Hồ Bát Nhất liên tục gật đầu. "Nam gia ngài nói không sai, người khác có, chúng ta nhất định cũng có, tương lai chúng ta khẳng định cũng có thể có những thứ người khác không có." Hai người đứng dưới tháp đá đen tán gẫu rất lâu.

Mấy người trong tháp đá cũng không ngừng thám hiểm gì đó.

Vẫn là câu nói kia, vì kịch bản thay đổi, mấy người đội khảo cổ đối với mọi việc thám hiểm đều trở nên không nhanh không chậm.

Một đám người này ở trong tháp đá đen nhìn cái này, chụp cái kia, dường như muốn ghi lại hết thảy.

Đối với việc này, người khác thì không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng Vương Bàn Tử thì không nhịn nổi.

Hắn bỏ lại mấy người đội khảo cổ, nhanh chóng xem xét tháp đá đen một lượt.

Trừ những bức tượng điêu khắc khổng lồ ra, Vương Bàn Tử tịnh

không phát hiện bảo bối gì.

Điều này làm hắn thất vọng tràn trề.

Cuối cùng, chỉ có thể hậm hực trở lại dưới tháp, thấy Nam Vân Đình và Hồ Bát Nhất đang nói chuyện gì đó, cũng sán lại xen mồm. "Hồ gia, Nam gia, hai người tán gẫu gì thế, cho Bàn gia tham gia với." Nhìn thấy Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất phi thường ngoài ý muốn, hỏi: "Bàn Tử, cậu không ở bên trong bảo vệ đám người Trần giáo thụ, chạy ra làm gì?" "Hại, đừng nhắc nữa." Vương Bàn Tử tìm tảng đá bê qua, đặt mông ngồi xuống, bắt đầu kể khổ: "Trong tháp kia trừ một đống tượng điêu khắc ra thì căn bản chẳng có thứ gì khác.

Bàn gia tôi lần này lỗ to rồi, lượn lờ nửa ngày chẳng được cái gì." "Tượng điêu khắc?" Hồ Bát Nhất có chút ngoài ý muốn. "Tượng điêu khắc thế nào??" "Còn có thể thế nào, thần thần quỷ quỷ.

Bất quá, cái ở tầng cao nhất ấy, chậc chậc, Lão Hồ cậu không đi xem một cái thật sự là lỗ vốn.

Tượng điêu khắc kia hắn là cái gì mà Tinh Tuyệt nữ vương, dáng dấp ngon nghẻ, chính là loại tượng điêu khắc này đều không lấy bộ mặt thật gặp người.

Lão Hồ, cậu nói xem, cái gọi là Tây Vực đệ nhất mỹ nhân này có phải chém gió không.

Thực tế tên này là một kẻ xấu xí?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất đầy đầu hắc tuyến. "Bàn Tử, cậu tích đức cái miệng đi, Tinh Tuyệt nữ vương này đều chết hai ngàn năm rồi, nếu nghe được lời này của cậu, còn không tức đến sống lại?" Nghe hai người đối thoại, Nam Vân Đình đột nhiên nhớ tới một điểm kịch tình trong nguyên tác.

Nói đi cũng phải nói lại, Tinh Tuyệt nữ vương này dường như có vài phần tương tự Tuyết Lỵ Dương.

Không chỉ như thế, thời cổ đại Tinh Tuyệt nữ vương được bình chọn là Tây Vực đệ nhất mỹ nhân, tuy bình thường không lấy diện mạo thật gặp người nhưng khẳng định cũng không kém được.

Hơn nữa, theo logic phát triển của thế giới hiện tại, trường sinh đều tồn tại rồi, Tinh Tuyệt nữ vương này liệu có phải cũng chưa chết?

Đối với những vấn đề này, Nam Vân Đình cũng ôm thái độ quan vọng.

Sau chuyện này, mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sẽ bị dính lời nguyền Mắt Quỷ (Quỷ Nhãn).

Mà Tuyết Lỵ Dương nếu gả cho Nam Tinh thì lời nguyền tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng hai anh em này thì thảm rồi.

Hồ Bát Nhất năm nay ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, nếu dính lời nguyền Mắt Quỷ, tuổi thọ hắn sẽ rút ngắn xuống khoảng bốn mươi.

Mà theo tuổi tác tăng trưởng, cơ năng thân thể Hồ Bát Nhất sẽ vì lời nguyền Mắt Quỷ mà không ngừng bị áp súc.

Nhìn như vậy, nếu hắn không tiếp tục đi trộm mộ thì chỉ có thể chờ chết.

Vương Bàn Tử trẻ hơn một chút, bất quá cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Còn về mấy người đội khảo cổ, trừ đi nhờ xe hai người này, ước chừng không có con đường nào khác để chọn.

Đối với Hiến Vương mộ kia, Nam Vân Đình thật đúng là không muốn đi một chuyến.

Nguy hiểm tự nhiên là có, nhưng đối với Nam Vân Đình mà nói

không tính là gì.

Chỉ cần hắn mang đủ nhân thủ, chỉnh trang xuất phát, cộng thêm lượng lớn thời gian, Hiến Vương mộ này không tính là gì.

Nhưng Hiến Vương đẳng thuật (thuật ký sinh) quả thực ghê tởm.

Hơn nữa xuống mộ một chuyến, trừ Mộc Trần Châu ra, cơ bản không lấy được vật kiện nào khác.

Chương 139

Nhìn thế nào cũng thấy lỗ.

Vậy còn phí tâm phí sức đi Hiến Vương mộ làm gì.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, người của đội khảo cổ cũng chưa từ trong tháp đá đen đi ra, khiến Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại chửi đổng vài câu.

Mà Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương thì đã sớm đi ra rồi, bất quá hai người bọn họ lấy cớ đi lấy vật tư, tạm thời tách khỏi đại bộ đội.

Nhìn hai người nói nói cười cười, bộ dạng đôi tình nhân nhỏ đang yêu đương nồng nhiệt, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều thấy chua lòm.

Mà đúng lúc này, Nam Vân Đình giống như cảm giác được cái gì, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời, mặt trời đã mất tăm, mặt trăng treo cao, ánh trăng xuyên qua tầng mây gần như không tồn tại, rải xuống mặt đất.

Đương nhiên, đây không phải điểm thu hút Nam Vân Đình.

Hắn chú ý tới, ngay khi ánh trăng rải xuống, tháp đá màu đen kia dường như bắt đầu tản mát ra một cỗ u quang.

Điểm này nguyên tác tịnh không nói rõ.

Bởi vì trong nguyên tác, cả nhóm vì tình trạng thân thể của Diệp Diệc Tâm nên không dừng lại lâu ở tháp đá.

Khi mặt trời chưa lặn liền tiến vào cung điện của Tinh Tuyệt cổ thành.

Mà hiện tại, đội khảo cổ không nhanh không chậm, sự dị thường

của tháp đá đen lại xuất hiện. "Vãi, tháp đá đen này sao còn phát sáng, không phải là Tinh Tuyệt nữ vương phục sinh đấy chứ." Đúng lúc này, thanh âm của Vương Bàn Tử ở bên cạnh truyền tới.

Nam Vân Đình trong nháy mắt hiểu ra, hai anh em bên cạnh cũng có thể nhìn thấy tháp đá đen phát sáng. "Bát Nhất, cậu theo ta vào trong.

Bàn Tử, cậu ở đây trông chừng, nếu bọn Tiểu Tinh trở về, bảo bọn chúng đừng vào tháp." "Nam gia, Hồ gia, chú ý an toàn a." Nam Vân Đình gật đầu, xách Long Vương Đao, rảo bước đi về phía tháp đá đen.

Mà Hồ Bát Nhất cũng đi sát theo sau hắn.

Hai người một trước một sau tiến vào tháp đá đen, lúc này hai người Nam Tinh đi lâu chưa về mới mang theo túi lớn túi nhỏ chạy về.

Những thứ này là Nam Vân Đình bọn họ để ở bên chỗ lều trại để phòng khi cần thiết.

Hai người Nam Tinh cũng là thấy người đội khảo cổ không biết khi nào mới ra, cho nên đi lấy một phần về dùng. "Bàn gia, cha cháu đâu?" Hai người Nam Tinh từ xa đã thấy tháp đá đen phát sáng, cũng biết xảy ra chuyện.

Trở về xem xét, Nam Vân Đình và Hồ Bát Nhất mất dạng, chỉ còn Vương Bàn Tử lưu thủ ở đây, cho nên mới có câu hỏi này. "Nam gia bọn họ vào tháp rồi, còn bảo tôi nói với hai người đừng đi vào, ở đây chờ." Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người Nam Tinh vừa mới có chút động tác cũng phải kìm lại.

Lời Nam Vân Đình bọn họ không thể không nghe.

Mà nếu Nam Vân Đình xảy ra chuyện ở bên trong, bọn họ đi vào

cũng là nộp mạng.

Nếu Nam Vân Đình cả một đêm không ra, vậy sáng sớm ngày thứ hai bọn họ sẽ vào xem xét tình hình.

Cùng lúc đó.

Tầng năm tháp đá đen.

Trần giáo thụ vốn đang nghiên cứu gạch lát sàn đột nhiên phát giác không đúng, ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện Sở Kiện và Diệp Diệc Tâm đều mất tăm tích.

Không chỉ như thế, ông phát hiện trong tháp đá đen này dường như sáng lên không ít.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, độ sáng càng lúc càng mạnh.

Điều này khiến Trần giáo thụ cảm thấy thần kỳ đồng thời cũng sinh lòng bất an.

Mà đúng lúc này. "Ầm ầm ầm..." Trần giáo thụ đột nhiên cảm giác được dưới chân rung chuyển, tháp đá đen đang lay động, hết thảy chung quanh đều đang sụp đổ. "Mạng ta xong rồi..." Trần giáo thụ cảm thụ biên độ rung lắc kia, không khỏi sinh lòng chua xót.

Hách Ái Quốc chết làm cho ông biết chuyến đi này tịnh không đơn giản.

Mà ông vì ham mê thám hiểm nghiên cứu, nhất thời si mê tháp đá đen này, quên mất thời gian, làm hại những người khác.

Trong lòng Trần giáo thụ, cảm giác tội lỗi tràn đầy tự nhiên sinh ra.

Ông vừa rồi ngẩng đầu không nhìn thấy Sở Kiện, Diệp Diệc Tâm.

Với sự hiểu biết của ông đối với hai người này, Trần giáo thụ tự nhiên sẽ không cho rằng hai người đã tự mình rời đi.

Nếu là ảo giác thì vị miễn quá mức chân thực rồi.

Nếu không phải ảo giác, thì hôm nay không chỉ mình ông phải bỏ mạng ở đây, ngay cả hai người học sinh của ông cũng không chạy thoát... ... "Nam gia, có...

Nam gia!?" Ở một bên khác, hai người vừa mới tiến vào tháp đá đen cũng phát giác được không đúng.

Hồ Bát Nhất vẫn luôn đi sát theo sau Nam Vân Đình, nhưng tiến vào tháp đá đen không bao lâu liền cảm giác được một trận rung chuyển.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, Nam Vân Đình vẫn luôn đi phía trước lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Hồ Bát Nhất kinh nghiệm phong phú lúc này cũng không lo được việc tìm kiếm Nam Vân Đình, chạy sang một bên, dựa vào vách tường để phòng ngừa một lát nữa tháp đá sụp đổ đè trúng.

Nhưng vì hành động quá vội vàng, đèn pin trong tay vô ý rơi mất, nhưng Hồ Bát Nhất lúc này đã không còn tâm trí đâu mà quản nhiều như vậy, dựa vào vách tường, tự hỏi đối sách tiếp theo.

Nhưng đợi Hồ Bát Nhất vừa mới dựa vào vách tháp không bao lâu, trong bóng tối trước mắt hắn lại không hề có điềm báo trước xuất hiện một đôi đồng tử dựng đứng.

Đồng tử dựng đứng này vô cùng quỷ dị, nó cứ như thể vốn dĩ đã ở đó vậy.

Hồ Bát Nhất ngẩn người một cái, liền cùng đôi đồng tử dựng đứng kia bốn mắt nhìn nhau. "Cái quái gì thế!" Hồ Bát Nhất giật nảy mình.

Vừa định đưa tay móc xẻng công binh lại cảm giác đầu óc mình càng ngày càng hôn mê.

Đợi Hồ Bát Nhất khôi phục thanh minh, đôi đồng tử dựng đứng kia đã biến mất không thấy, mà mặt đất cũng không còn rung chuyển.

Cảnh tượng trước mắt Hồ Bát Nhất cũng không còn là tháp đá đen nữa.

Giờ này khắc này, hắn cứ như xuyên không, đứng ngay giữa đường phố, chung quanh đều là người Tây Vực mặc kỳ trang dị phục đi đi lại lại.

Trong những người này, có dân chúng bình thường, có kẻ buôn bán nhỏ, có thương đoàn xe ngựa, cũng có vệ binh tuần tra.

Nhà cửa chung quanh giống hệt Tinh Tuyệt cổ thành rách nát mà Hồ Bát Nhất nhìn thấy ban ngày, hắn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước cách đó vài dặm có một tòa tháp đá đen đứng sừng sững ngay trung tâm thành. "Đây là ảo giác, hay là..." Hồ Bát Nhất có chút không tin vào mắt mình, dùng sức dụi dụi mắt, lại phát hiện cảnh tượng trước mắt không hề thay đổi.

Hắn đưa tay muốn sờ súng, nhưng tay đưa ra sau lại vồ hụt.

Lúc này, hắn phát hiện quần áo trên người mình cũng bị thay đổi một lượt.

Chương 140

"Cút ngay, tên tiện dân chết tiệt!" Ngay khi Hồ Bát Nhất đang đánh giá trang phục trên người mình, đột nhiên một tiếng quát tháo cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, liền thấy một con ngựa cao to đang phi nhanh về phía mình.

Cùng lúc đó, ở một bên khác.

Nam Vân Đình tùy tiện vứt bỏ loan đao nhiễm máu trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn đám vệ binh Tinh Tuyệt bị mình chém đầu, quay đầu sải bước đi về phía tháp đá đen.

Hắn cũng gặp phải chuyện gần giống Hồ Bát Nhất, chẳng qua tình cảnh của Nam Vân Đình nguy hiểm hơn Hồ Bát Nhất nhiều.

Có lẽ là do tư thế không đúng, Nam Vân Đình mắt nhắm lại, vừa mở ra liền tới nơi này, mà hắn dường như là xông vào địa phương nào đó không tầm thường.

Đám vệ binh Tinh Tuyệt kia nhìn thấy Nam Vân Đình, ngay lập tức liền rút đao nghênh chiến.

Đối với việc này, Nam Vân Đình tự nhiên không có lý do chiều chuộng bọn họ, ba sáu mười tám thế đoàn diệt đối phương.

Bởi vì huyết mạch, ảo cảnh căn bản không có tác dụng với hắn.

Cho nên, khác với Hồ Bát Nhất suy đoán, Nam Vân Đình càng thiên về cho rằng nơi này là hiện thực ảo do Tinh Tuyệt nữ vương mượn một loại sức mạnh thần bí nào đó chế tạo ra.

Giống như võng du trong tiểu thuyết vậy, phi thường chân thực, chẳng qua điểm khác biệt là nơi này không có đánh quái thăng cấp, nơi

này cũng không có chết đi sống lại, đồng dạng, nơi này cũng không có tự chủ offline.

Nếu nơi này là một không gian thực tế ảo, Tinh Tuyệt nữ vương thiết lập ra tất nhiên không phải chuẩn bị để người ta đến trải nghiệm cuộc sống.

Xác suất rất lớn là thông qua thủ đoạn này để thanh lý kẻ xâm nhập.

Nhưng Nam Vân Đình lại cảm giác nói như vậy có chút khiên cưỡng.

Bởi vì trang bị thực tế ảo này là tiếp thu ánh trăng mới khởi động.

Nếu muốn thanh lý kẻ xâm nhập thì tại sao không mở hai mươi bốn giờ.

Cho nên, cách nói này tịnh không thành lập. "Tát Nhật Lãng, Tát Nhật Lãng..." Động tác đoàn diệt vệ binh của Nam Vân Đình rất nhanh liền bị người phát hiện, sau đó là từng tiếng hô hoán.

Nam Vân Đình dừng bước, quan sát tứ phía.

Xung quanh hắn tháp canh san sát, thoạt nhìn vô cùng xa hoa, ước chừng là khu sinh hoạt của quý tộc thời cổ đại.

Điều này cũng không khó giải thích vì sao đám vệ binh kia nhìn thấy Nam Vân Đình liền rút đao muốn bắt hắn lại.

Thời cổ đại, chế độ giai cấp phi thường rõ ràng.

Tại Thăng Long, một người dân thường xông vào khu sinh hoạt của quý tộc còn bị trừng phạt, huống chi nơi này là Tây Vực giai cấp càng thêm rõ ràng.

Nam Vân Đình lúc này ăn mặc phi thường mộc mạc, không khác biệt lắm so với dân chúng nghèo khổ trong ấn tượng của hắn, cũng

không có quá màu mè hoa lá.

Dù sao cơm đều ăn không nổi, Tây Vực dù thế nào cũng không thể nhịn cơm đi làm quần áo đẹp.

Theo từng tiếng hô hoán, từng tên lại từng tên vệ binh và hộ vệ tay cầm vũ khí từ bốn phương tám hướng ùa ra, vây kín Nam Vân Đình.

Từ sau khi Cửu Châu đại định, cơ hội Nam Vân Đình động thủ ít lại càng ít, mà một thân bản lĩnh bị đè nén không có chỗ thi triển, tâm hắn đã sớm ngứa ngáy không chịu được.

Hiện giờ trong thực tế ảo này, ngược lại hoàn thành một tâm nguyện của hắn.

Nam Vân Đình ra tay trước, dưới sự gia trì của Binh Thần Quyết, hiện trường thập phần hùng vĩ, từng cái xác ngã xuống dưới chân Nam Vân Đình, máu chảy thành sông.

Mà khác với Nam Vân Đình trực tiếp cường sát, Hồ Bát Nhất hèn mọn một chút.

Sau khi né qua con ngựa lao tới, để tránh phiền toái, Hồ Bát Nhất trực tiếp chạy vào một con hẻm, mượn thân thủ bất phàm trèo lên mái nhà một ngôi nhà thấp, bắt đầu quan sát tứ phía.

Vốn tưởng rằng quan sát như vậy cùng lắm chỉ xem địa hình, nhưng Hồ Bát Nhất lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Tại một con hẻm nhỏ cách hắn trăm mét, một cô gái cũng ăn mặc kiểu dân thường bị mấy gã nhìn qua đã thấy không đàng hoàng chặn lại trong hẻm.

Hồ Bát Nhất thị lực không tệ, liếc mắt một cái liền phát giác cô gái kia trông quen quen.

Cẩn thận hồi tưởng lại, Hồ Bát Nhất lập tức vỗ đùi, hắn nhớ ra

rồi.

Cô gái bị chặn đường này không phải chính là cô sinh viên Diệp Diệc Tâm của đội khảo cổ sao?

Sau khi xác định mình không nhìn lầm, Hồ Bát Nhất tùy tiện gỡ một viên ngói trên mái nhà không biết của ai, ném về phía đám lưu manh ở đầu hẻm.

Mảnh ngói vẽ nên một đường parabol tuyệt đẹp trên không trung, xoay chín vòng rưỡi, chuyển thể phương ngang hai vòng rưỡi, tiếp đất hoàn hảo...

đập thẳng vào đầu tên côn đồ kia. "Bốp!" Thanh âm vô cùng thanh thúy, có thể thấy đây là một cú ném tốt.

Tên côn đồ bị ném trúng gáy, cả cơ thể không khống chế được mà ngã nhào về phía trước.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất không vì thế mà buông lỏng cảnh giác, hắn lại thò tay cạy thêm một mảnh ngói nữa, chuẩn bị ra tay lần hai.

Dù sao thì nơi này cũng là cổ đại.

Côn đồ thời cổ đại không giống như cái loại nhuộm tóc vàng, tóc xanh, mồm mép tép nhảy nói mấy câu tán gái bậy bạ ở tương lai.

Ở cổ đại mà muốn làm côn đồ, không có chút bản lĩnh thì sớm đã bị người ta đánh chết rồi.

Cho nên, dù bọn chúng không làm việc đàng hoàng, nhưng nếu thực sự đánh nhau, một trận quần ẩu khua tay múa chân loạn xạ, chưa biết chừng cả lão sư phụ cũng đỡ không nổi.

Chỗ này có thể tham khảo mấy tên vô lại trong Thủy Hử Truyện.

Vì vậy Hồ Bát Nhất không dám chủ quan. "Là ai?

Kẻ nào không muốn sống dám đánh lén ông đây?" Tên côn đồ bị

mảnh ngói quật ngã chỉ sững sờ trong giây lát, liền bật tôm đứng dậy, ôm lấy gáy nhìn dáo dác xung quanh.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng chẳng khách khí, mảnh ngói trong tay nhắm thẳng mặt tên côn đồ ném tới.

Lại một tiếng "Bốp" vang lên.

Có lẽ tên côn đồ đã có tâm đề phòng, mảnh ngói này không đập trúng mặt hắn mà bị hắn gạt sang một bên. "Ở đằng kia, bắt lấy nó!!" Lần này, Hồ Bát Nhất không chỉ đánh lén thất bại mà còn để lộ vị trí của mình.

Trong ngõ nhỏ, Diệp Diệc Tâm nghe thấy tiếng tên đầu sỏ, nhìn theo hướng tay hắn chỉ, liền thấy Hồ Bát Nhất đang đứng trên mái nhà không ngừng ném ngói xuống. "Hồ đại ca." Mũi Diệp Diệc Tâm cay cay.

Người ta nói đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Mơ màng hồ đồ đến nơi này, lại vô cớ bị bắt nạt, tâm trạng của Diệp Diệc Tâm khi gặp được Hồ Bát Nhất lúc này có thể tưởng tượng được.

Nhưng sự xúc động của cô không kéo dài bao lâu.

Hồ Bát Nhất thấy mình đã thu hút sự chú ý của đám côn đồ mà Diệp Diệc Tâm vẫn còn ngẩn người tại chỗ, nhất thời sốt ruột, ném thẳng một mảnh ngói xuống trước mặt Diệp Diệc Tâm, nhắc nhở cô mau chạy.

Diệp Diệc Tâm cũng không phải kẻ ngốc, quệt nước mắt rồi chạy về một hướng.

Còn Hồ Bát Nhất thì tiếp tục xử lý đám côn đồ.

Chiến thuật đánh chặn của hắn vô cùng hợp lý, chỉ tiếc cho mái

nhà của hộ dân kia bị hắn dỡ đến tan hoang thất bát.

Chương 141

Cuối cùng, đợi đám côn đồ vác thang tới chuẩn bị leo lên bắt, Hồ Bát Nhất mới rời đi.

Trước khi đi, hắn cũng không quên thuận tay đẩy đổ cái thang.

Đám côn đồ tức điên người nhưng chẳng còn cách nào.

Bắt không được, đuổi không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn Hồ Bát Nhất đi xa.

Sau khi cắt đuôi được đám người kia, Hồ Bát Nhất dựa theo trí nhớ chạy nhanh về hướng Diệp Diệc Tâm vừa rời đi.

Hắn vừa chạy chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng gọi: "Hồ đại ca, ở đây." Hồ Bát Nhất quay đầu lại, thấy Diệp Diệc Tâm đang nấp sau cánh cửa lớn của một ngôi nhà, vẫy tay với hắn.

Đợi Hồ Bát Nhất vào nhà, hắn mới phát hiện trong nhà ngoài Diệp Diệc Tâm ra còn có cả Giáo sư Trần.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn quanh một lượt không thấy Sở Kiện đâu, hắn liền hỏi: "Giáo sư Trần, Tiểu Diệp, Sở Kiện đâu?

Cậu ấy không ở cùng mọi người sao?" Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, Giáo sư Trần thở dài một tiếng, lắc đầu: "Từ lúc chúng tôi đến nơi này vẫn chưa gặp lại Tiểu Sở.

Tôi và Tiểu Diệp cũng là ngẫu nhiên mới gặp nhau.

Sự việc vừa rồi tôi đã biết, đồng chí Tiểu Hồ, đa tạ cậu đã cứu Tiểu Diệp." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cười xua tay: "Đây đều là việc nên làm.

Tôi đã nhận tiền của Dương tiểu thư thì phải bảo vệ đội khảo cổ chu toàn.

Tuy nhiên, việc cấp bách bây giờ là phải tập hợp đội ngũ lại." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Giáo sư Trần, lúc ngài đến đây có gặp phải chuyện gì kỳ quái không?" "Đồng chí Tiểu Hồ..." Giáo sư Trần có chút không hiểu, "Chuyện kỳ quái cậu nói là..." "Chính là những chuyện khác thường ấy.

Lúc tôi mới đến suýt nữa thì bị ngựa tông..." Hồ Bát Nhất nói đến chuyện mình suýt bị ngựa tông, có chút ngại ngùng.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở chút ngại ngùng đó thôi.

Ở thời cổ đại này, đẳng cấp chế độ phân minh, mỗi ngày đều có thường dân vì đắc tội quý tộc hoặc nguyên do khác mà mất mạng.

Cho nên, Hồ Bát Nhất đoán già đoán non xem Giáo sư Trần bọn họ có gặp phải chuyện tương tự không. "Chuyện này..." Giáo sư Trần suy tư giây lát rồi lắc đầu: "Tôi không gặp chuyện gì kỳ quái cả.

Tiểu Diệp, còn cháu?" "Cháu ư?" Diệp Diệc Tâm thấy chủ đề chuyển sang mình, vẫn còn hơi ngơ ngác, đáp: "Cháu cũng không có." Nghe hai người nói, khóe miệng Hồ Bát Nhất khẽ giật giật.

Hóa ra đến cuối cùng, vai hề lại là chính mình sao.

Tuy nhiên, dù phỏng đoán của mình không đúng thì cũng chẳng quan trọng.

Lúc này Hồ Bát Nhất chỉ có một suy nghĩ, đó là tìm được Nam Vân Đình, sau đó cùng nhau nghĩ cách thoát ra. *** Cùng lúc đó, ở một bên khác.

Nam Vân Đình thong thả bước về phía trước.

Những vệ binh Tinh Tuyệt thành nhìn thấy hắn đến gần, nội tâm ai

nấy đều vô cùng căng thẳng.

Sau lưng Nam Vân Đình, vô số thi thể nằm ngang dọc.

Dùng từ "máu chảy thành sông" để hình dung cũng không ngoa chút nào.

Chính vì thế mà đám vệ binh mới căng thẳng như vậy.

Dù sao người thanh niên trước mặt này trông thì trắng trẻo, vô hại, nhưng giết người lại chẳng hề nương tay, mỗi bước một mạng, vô cùng có nhịp điệu.

Cho nên, Nam Vân Đình tiến lên, bọn họ lùi lại.

Nam Vân Đình dừng lại, bọn họ cũng dừng.

Dù sao bọn họ cũng không muốn thất trách, lại càng không muốn chết. "Tránh ra!!" Ngay khi hai bên đang giằng co, một tiếng quát lớn từ phía sau đám người truyền đến.

Vệ binh tách ra, nhường một con đường.

Nam Vân Đình ngước mắt nhìn, thấy một đám tráng hán ở trần, lưng đeo búa khai sơn, đang hộ vệ một nữ tử mặc cung trang tiến về phía mình.

Nữ tử cung trang kia có vẻ kiêng dè, đứng cách một đoạn xa, rân cổ lên hét: "Vị dũng sĩ này, Nữ vương có lệnh, có thể miễn đi tội trạng ngươi đã phạm phải, còn mời dũng sĩ theo chúng ta cùng vào cung, ngày sau hiệu mệnh cho Nữ vương..." Lời của nữ tử cung trang nói đến đó thì dừng.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn đến đó thôi.

Nam Vân Đình đối với lời thừa thãi của ả chẳng có chút hứng thú nào.

Mũi chân hắn điểm nhẹ xuống đất, hất lên một thanh loan đao, mũi

đao như mũi tên lao vút về phía nữ tử cung trang.

Nữ tử cung trang kia dường như là cận thị của Tinh Tuyệt nữ vương, cũng không phải hạng xoàng xĩnh.

Ả ngừng nói, lách mình sang bên cạnh, thanh loan đao liền cắm phập vào người một tráng hán ở trần đứng sau lưng ả.

Tên tráng hán hự lên một tiếng, ngửa mặt ngã gục, máu tươi như không cần tiền tuôn ra theo miệng vết thương. "Về nói với Nữ vương các ngươi, ta không có hứng thú.

Nếu không muốn chết thì lui đi, còn không muốn lui thì xếp hàng cho ngay ngắn, ta giết từng người một." Tuy Nam Vân Đình đã giết không ít người, nhưng có lẽ do nơi này không phải hiện thực nên thể lực của hắn không hao tổn bao nhiêu.

Nếu là ở bên ngoài, hắn có thể không ăn không uống không nghỉ ngơi giết chóc suốt hai ngày một đêm.

Còn ở đây, con số đó ít nhất cũng phải gấp ba lần.

Thứ mà không gian thực tế ảo này tác động đến, giống như trong mấy tiểu thuyết võng du hay nói, là tinh thần lực và một lượng nhỏ thể lực.

Mà Nam Vân Đình tu luyện Hoán Long Kinh, lại có Long Vương Huyết gia trì, tinh thần lực mạnh mẽ biết bao nhiêu.

Cho nên... cứ giết là xong.

Nữ tử cung trang thấy Nam Vân Đình không nể mặt Nữ vương nhà mình như vậy, sắc mặt liền trầm xuống: "Dũng sĩ, chỉ có một thân võ lực thì không thể chống lại Nữ vương đâu.

Nếu ngươi thật sự không biết điều như vậy, chọc giận Nữ vương, chờ đợi ngươi sẽ là sự trừng phạt ngang với thần nộ." Truyền

thuyết kể rằng đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương có thể khiến người ta biến mất.

Chỉ cần bà ta nhìn kẻ địch một cái, đối phương sẽ biến mất không dấu vết vào hư không, vĩnh viễn không trở lại.

Người sáng lập vương quốc Tinh Tuyệt là tộc Quỷ Động đến từ lòng đất.

Đến từ thế giới bóng tối dưới lòng đất, bọn họ tôn thờ nhãn cầu làm vật tổ, không ngừng hiến tế sinh mệnh cho chủ thần "Quỷ Nhãn Thần".

Thân là sứ giả của "Quỷ Nhãn Thần", Tinh Tuyệt nữ vương trở thành người thống trị tối cao của cả vương quốc, nắm trong tay quyền lực vô thượng.

Khi kế vị, để đạt được sức mạnh, Tinh Tuyệt nữ vương đã ký khế ước với "Quỷ Nhãn Thần", hiến dâng đôi mắt của mình để đổi lấy pháp lực vô biên và sự thần phục của "Lôi Tôn".

Nhưng dù Tinh Tuyệt nữ vương có mạnh mẽ đến đâu, Tinh Tuyệt cổ thành trong tương lai cũng chỉ là di tích.

Đây là sự thật không thể thay đổi. "Bắt lấy!" Thấy Nam Vân Đình mãi không trả lời, trên mặt lại hiện rõ ba phần lãnh ngạo, bảy phần khinh thường, nữ tử cung trang cũng không lãng phí thời gian nữa.

Ả trực tiếp hô hào vệ binh và đám tráng hán cùng xông lên, thề phải bắt bằng được Nam Vân Đình. *** Cùng lúc đó, bên ngoài tháp đá đen. "Tôi bảo này, hai vị đừng đi qua đi lại nữa.

Chương 142

Với bản lĩnh của Nam gia và Hồ gia bọn họ, cho dù cái gì mà Nữ vương kia có sống lại cũng chẳng làm gì được đâu, yên tâm đi." Vương Bàn Tử vừa ném củi vào đống lửa vừa nói.

Số củi này là lấy từ những mảnh gỗ gãy nát trong đống đổ nát của Tinh Tuyệt cổ thành.

Kể từ lúc nhóm Nam Vân Đình tiến vào tháp đá, đã mười mấy phút trôi qua.

Trong tháp đá không có chút âm thanh nào vọng ra, điều này rất kỳ lạ.

Ở bên ngoài mới trôi qua mười mấy phút, nhưng bên phía Nam Vân Đình thực chất đã trôi qua cả nửa ngày.

Chuyện này rất ly kỳ nhưng cũng không phải quá khó chấp nhận.

Chênh lệch thời gian mà.

Hơn nữa, điều quỷ dị là nhóm Nam Vân Đình ở trong tháp đá đen bị lắc đến đầu váng mắt hoa, nhưng bên ngoài lại sóng yên biển lặng, tháp đá đen không hề có chút động tĩnh nào.

Vương Bàn Tử thậm chí còn lôi thịt lạc đà thừa ra, chuẩn bị nướng một bữa để trấn an tinh thần. "Bàn gia, sao có thể không sốt ruột được chứ." Nam Tinh bất lực lắc đầu, "Nếu bên trong có nguy hiểm, ít nhất chúng ta ở đây cũng phải nghe thấy tiếng đánh nhau chứ.

Nếu không có nguy hiểm, mười mấy phút trôi qua rồi, người cũng nên xuống rồi." "Liệu có phải là ảo cảnh không?" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh hỏi.

Nghe cô nói vậy, Nam Tinh lắc đầu: "Không thể nào.

Nếu là ảo cảnh, người khác có thể trúng chiêu, nhưng phụ thân tôi tuyệt đối sẽ không." Nam Tinh rất lo lắng cho an nguy của Nam Vân Đình.

Tuyết Lỵ Dương cũng chẳng kém bao nhiêu.

Vương Bàn Tử tuy cũng lo cho Hồ Bát Nhất, nhưng thấy hai người trẻ tuổi lo lắng như vậy, hắn chỉ đành cố tỏ ra không quan tâm.

Nếu không thì khoan hãy nói đến chuyện lo lắng có tác dụng gì hay không, Vương Bàn Tử căn bản không có lý do để giữ hai người này lại, không cho bọn họ vào tháp đá đen.

Mà ý của Nam Vân Đình là muốn Vương Bàn Tử chặn hai người này lại.

Nếu hai người này muốn vào tháp đá đen, ít nhất cũng phải đợi đến khi trời sáng. "Hai vị, đừng lo lắng nữa.

Nếu Nam gia gặp nguy hiểm bên trong, mấy người chúng ta có lên đó cũng chỉ là nộp mạng thêm thôi, cứ yên tâm đi." Nghe Vương Bàn Tử nói, Nam Tinh trầm mặc một chút.

Hồi lâu sau, cậu nói: "Bàn gia, Tuyết Lỵ, hai người đến giúp một tay, tôi muốn cầu viện gia tộc." Cầu viện gia tộc, nói chung là ở nơi sâu nhất của sa mạc đen này, cho dù có mang theo điện thoại vệ tinh thì cũng chưa chắc dùng được.

Nam gia đã tính đến điểm này, cho nên trên cơ sở điện thoại vệ tinh, đã liên hợp với bộ phận kỹ thuật chế tạo ra một loại thiết bị truyền tin.

Nam Tinh chạy đến bên ba lô của mình, lấy ra hai đoạn "thanh sắt", ấn vào đỉnh, thanh sắt liền duỗi dài ra thành một thiết bị truyền tin trên hẹp dưới rộng, dài khoảng ba mét.

Hai cột truyền tin này do Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương mỗi

người giữ một cái, Nam Tinh lại lôi ra một đài điện tín cỡ nhỏ, bắt đầu thao tác.

Không biết qua bao lâu, dưới sự dẫn đường của thiết bị truyền tin, đài điện tín phát ra tiếng tích tích tích, mấy cái đèn bên trên cũng chuyển từ màu đỏ sang màu xanh.

Đây là ý nghĩa kết nối thành công.

Theo thao tác của Nam Tinh, văn bản cầu cứu cũng được truyền đi xa ngàn dặm.

Tại Nam Vân Hương.

Từ khi Nam Vân Đình đưa Nam Tinh rời đi, Hoa Linh liền đưa Nam Tô ở lại Nam Vân Hương, một là để đợi phu quân trở về, hai là để xem Nam Tinh và Tuyết Lỵ rốt cuộc có thể thành đôi hay không.

Hôm nay, trời đã tối.

Khoảng mười giờ đêm, Hoa Linh và Nam Tô ngồi trước tivi, vừa xem xong chương trình chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng gõ cửa vang lên. "Phu nhân, tôi có việc gấp cần báo cáo." Tiếng của Nam Viêm từ bên ngoài vọng vào.

Hoa Linh nghe nói có việc gấp cũng ngạc nhiên.

Dù sao từ sau khi Nam Vân Hương thành lập, đã bình yên không biết bao lâu rồi.

Đột nhiên Nam Viêm có việc gấp báo cáo khiến Hoa Linh cảm thấy rất bất ngờ.

Nam Viêm vào phòng cũng không dài dòng, trực tiếp đặt văn thư Nam Tinh truyền về lên bàn.

Trên văn thư cầu viện của Nam Tinh có đánh dấu vị trí, lộ trình đại khái và tình hình sự việc.

Hoa Linh xem xong, mày cau lại. "Tinh Tuyệt cổ thành, tháp đá quỷ dị..." Cô tự nhiên sẽ không cho rằng thứ này có thể làm hại đến Nam Vân Đình, bởi vì trong lòng cô, Nam Vân Đình là mạnh nhất.

Tuy nhiên, phiền phức thì vẫn có.

Đây còn chưa vào mộ đã xảy ra chuyện như vậy, nếu sau này vào mộ thì sao?

Liệu có chuyện nguy hiểm hơn xuất hiện không?

Cho dù cha con Nam Vân Đình có thể tự vệ, vậy còn Tuyết Lỵ thì sao, chẳng phải con bé sẽ gặp nguy hiểm? "Nam Viêm đại ca, huynh giúp ta liên hệ với Nam Kim đại ca, bảo huynh ấy tuyển chọn một đội nhân sự thích hợp, mang theo vật tư, theo lộ trình này tiến vào sa mạc đen chi viện cho phu quân bọn họ.

Xem những gì Tiểu Tinh mô tả trên này, dường như trên đường có không ít nguy hiểm tồn tại, kiến vàng, kiến quân đội..." "Phu nhân, có cần điều động trực thăng không?" "Được, vậy vất vả cho Nam Viêm đại ca rồi." Hoa Linh đồng ý.

Chuyện điều động trực thăng chi viện cứ thế được quyết định.

Trực thăng là thứ mà mười mấy hai mươi năm sau có thể thuộc sở hữu tư nhân, nhưng ở thời đại này, ngay cả trong tay chính quyền cũng chưa chắc có bao nhiêu.

Vì vậy, trong tay Nam gia tự nhiên là không có trực thăng.

Điều động trực thăng cần có thời gian.

Một là liên hệ với Nam Quân trước kia, hiện là người phụ trách chiến khu Tây Nam - Hoa Mã Quải (hiện đổi tên là Hoa Túc) để xin phê chuẩn.

Hai là cũng phải trong khoảng thời gian này quy định tốt lộ trình.

Bão cát đen không phải mấy ngày mới có một lần, nhưng ai dám khẳng định khi trực thăng bay vào sa mạc đen thì bão cát đen sẽ không nổi lên?

Ba là, tình báo cho thấy núi Zagrama (Trát Cách Lạp Mã) có chứa từ trường, bất lợi cho thiết bị điện tử, cho nên trực thăng không có cách nào bay trực tiếp qua núi Zagrama.

Vì vậy, lần cứu viện này có thể nói là vô cùng khó khăn.

Trong khi Nam gia bên này đang làm công tác chuẩn bị, thì tại Tinh Tuyệt cổ thành, dưới chân tháp đá đen, Nam Tinh nhìn hồi âm cứu viện cũng thở phào nhẹ nhõm. "Ây da, Tiểu Nam gia, cậu cầu viện xong rồi à?" Vương Bàn Tử thấy Nam Tinh đặt đài điện tín xuống mới hỏi.

Hắn rất tò mò.

Lúc nãy thấy Nam Tinh gõ gõ đánh đánh trên cái đài đó, khá là có nhịp điệu, nếu nhắm mắt lại hắn còn tưởng là loại nhạc cụ gõ mới nào đó.

Nếu không phải hoàn cảnh không phù hợp, Vương Bàn Tử chắc đã lắc lư theo rồi. "Vâng, xong rồi." Nam Tinh gật đầu, ngẩng lên nhìn tháp đá đen trước mặt.

Vật liệu đúc tháp đá này, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là cùng loại vật liệu với núi Zagrama.

Loại đá đen chứa từ lực này sao lại phát ra thứ ánh sáng đó?

Bên trong lại xảy ra chuyện gì?

Chương 143

Trong lòng Nam Tinh rất tò mò.

Nhưng tò mò thì tò mò, dù tò mò đến đâu Nam Tinh cũng sẽ không mạo muội xông vào, như thế chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho phụ thân.

Nam Tinh tin tưởng phụ thân mình.

Nhưng để đảm bảo phụ thân có thể bình an cùng mình về nhà, Nam Tinh vẫn chọn cầu viện.

Trong lòng cậu đã có kế hoạch.

Ngày mai khi mặt trời mọc, cậu sẽ vào tháp thám thính tình hình.

Nếu Nam Vân Đình và mọi người bình an vô sự thì thôi, nếu bọn họ xảy ra chuyện, dù có phải dỡ bỏ cái tháp đá đen này, cậu cũng phải cứu người ra. *** Nam Tinh sao có thể ngờ được hiện tại Nam Vân Đình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Sau khi trải qua không biết bao lâu chém giết, Nam Vân Đình cuối cùng cũng đến được gần tháp đá đen.

Phong cách của tháp đá đen này y hệt cái hắn nhìn thấy trong cổ thành, chỉ là tháp đá đen ở đây sừng sững ngay vị trí trung tâm thành. "Cũng không biết những người khác rơi vào chỗ nào rồi, hay là bọn họ rơi vào không gian khác." Nam Vân Đình thầm nghĩ.

Dưới chân không ngừng, sau khi đánh ngất hai tên lính gác dưới tháp, Nam Vân Đình sải bước đi vào.

Vừa vào tháp đá, hắn liền thấy ở trung tâm tầng một có một con dê đá thể hình to lớn, trông cũng chẳng có gì đặc biệt, con dê đá kia cũng không giống loại thú giữ mộ có thể sống lại tấn công kẻ xâm nhập.

Đi vòng qua con dê đá, Nam Vân Đình theo cầu thang lên tầng hai.

Trung tâm tầng hai có một bức tượng người bằng đá, kích thước y hệt người thường, mũi cao mắt sâu, đang trong tư thế bán quỳ.

Tầng ba là một bức tượng người bằng đá cự đồng, toàn thân đen kịt, trông vật liệu giống hệt tháp đá.

Lên đến tầng bốn cũng là tượng người bằng đá, mình rắn đầu người, tứ chi thô to, trên là người dưới là thú, tay cầm lợi kiếm khiên tròn, mặt mũi dữ tợn như Nộ Mục Kim Cương, trên đỉnh đầu có một quả cầu đá đen hình con mắt.

Đến tầng năm thì trống không, chẳng có gì cả, trông vô cùng quỷ dị.

Còn tầng sáu chính là nơi ở của Tinh Tuyệt nữ vương "điện nước đầy đủ" trong miệng Vương Bàn Tử.

Nam Vân Đình đứng ở tầng năm, suy tính xem có nên tiếp tục đi lên hay không.

Theo lý mà nói, nơi này là không gian thực tế ảo, Tinh Tuyệt nữ vương nắm quyền kiểm soát không gian này có thể lấy mạng bọn họ bất cứ lúc nào.

Cảm giác bị thao túng này rất tệ.

Dù sao Nam Vân Đình cũng không muốn cứ tiếp tục như thế này mãi.

Cho nên, dù tầng sáu có là bản thân Tinh Tuyệt nữ vương, Nam Vân Đình cũng phải xông lên một phen.

Nam Vân Đình theo cầu thang rảo bước lên tầng sáu.

Vừa đi được vài bước, hắn liền cảm thấy trước mắt tối sầm.

Đợi khi có ánh sáng trở lại, người hắn đã xuất hiện trong một

không gian xa lạ.

Mắt thường có thể thấy đây là một căn phòng được trang hoàng vô cùng xa hoa.

Bất kể là phong cách trang trí hay đồ nội thất đều không giống phong cách của Thăng Long Hội.

Phòng chỉ có một cửa sổ, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Nam Vân Đình ghé vào song cửa nhìn ra, liếc mắt liền thấy cách đó vài dặm, tòa tháp đá đen cao sừng sững ở phía trước.

Lần này Nam Vân Đình nghệt mặt ra. "Đây là... búp bê Nga (Vô tuyến sáo oa) sao??" Có chút quá đáng rồi đấy, mình sắp thông quan rồi, sau đó ngươi bảo ta reset lại từ đầu?

Hơn nữa nhìn kiểu dáng căn phòng này, sao cũng không giống nhà dân thường thời xưa được.

Không chừng đây chính là cung điện của Tinh Tuyệt nữ vương.

Cửa sổ có thể mở ra.

Nam Vân Đình cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, định bụng nhảy cửa sổ ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến tai hắn.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra.

Nam Vân Đình quay đầu lại, thấy một đoàn người đi vào.

Người đi đầu ăn mặc lộng lẫy, đầu đội khăn che mặt, khí chất phi phàm, đôi mắt hổ phách dường như có thể nhiếp hồn người khác.

Nam Vân Đình đoán người này chính là Tinh Tuyệt nữ vương.

Hai nha đầu tùy tùng phía sau ả cũng không tầm thường, theo con

mắt của Nam Vân Đình thì thân thủ của hai nha đầu này không tệ, nhưng so với hắn thì còn kém xa. "Các ngươi lui xuống." Tinh Tuyệt nữ vương phất tay với người phía sau.

Hai nha đầu lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi cửa lớn đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Nam Vân Đình và Tinh Tuyệt nữ vương, không khí trầm lắng và mang theo chút gượng gạo. "Ngươi đưa chúng ta vào không gian này là có rắp tâm gì?" Hồi lâu sau, Nam Vân Đình phá vỡ sự tĩnh lặng, mở miệng hỏi Tinh Tuyệt nữ vương. "Ồ, ta có rắp tâm gì ư?" Tinh Tuyệt nữ vương cười khẽ, "Xâm nhập lãnh địa của bản vương, còn muốn phá hoại không gian của bản vương, ngươi hỏi bản vương có rắp tâm gì, bản vương lại muốn hỏi, những kẻ đến từ hai ngàn năm sau như các ngươi có mục đích gì?" Nghe câu này, trong lòng Nam Vân Đình "thót" một cái.

Tinh Tuyệt nữ vương này tuyệt đối là hàng thật, không giống mấy nhân vật NPC khác.

Tình hình hiện tại trở nên phức tạp rồi.

Nếu ví không gian này như game online thì Tinh Tuyệt nữ vương chính là GM đứng sau màn, không chỉ có quyền hạn tối cao mà còn có thể chưởng khống mọi thứ trong không gian này.

Hơn nữa, nghe ý tứ của Tinh Tuyệt nữ vương, bà ta biết hắn đến từ hai ngàn năm sau?

Nói như vậy, liệu có phải Tinh Tuyệt nữ vương đã hoàn thành một loại vĩnh sinh khác?

Giống như Gia Tĩnh hoàng đế vì trùng sinh mà lấy thi tu tiên, cuối cùng thất bại nhưng vẫn giữ được một phần khí khái đế vương, lấy thân vĩnh trấn địa mạch.

Còn Tinh Tuyệt nữ vương này, có lẽ sinh mệnh của bà ta đã kết

thúc từ rất lâu, nhưng ý thức lại chưa từng tiêu tan, dùng sức mạnh đặc thù sáng tạo ra không gian này, tiếp tục làm Nữ vương của mình.

Người này cũng có chút bản lĩnh đấy. "Tuy nhiên, bản vương cũng không trách các ngươi.

Không gian này không biết đã lặp đi lặp lại bao lâu rồi.

Những chuyện xảy ra trong thành mỗi ngày đều đã lặp lại cả ngàn lần.

Sự xuất hiện của các ngươi khiến không gian vốn dĩ tẻ nhạt này có thêm chút màu sắc.

Nói ra thì bản vương còn phải cảm ơn các ngươi." "Lặp lại cả ngàn lần??" Nam Vân Đình có chút kinh ngạc.

Lời này của Tinh Tuyệt nữ vương là ý gì?

Chương 144

Thật sự coi đây là thế giới game, tự có chức năng xem lại (replay) sao?

Lần này Tinh Tuyệt nữ vương không phí lời nữa, đôi mắt hổ phách lóe lên ánh sáng.

Trong đầu Nam Vân Đình liền hiện lên từng màn hình ảnh.

Hồi lâu sau, Nam Vân Đình đã hiểu ý của Tinh Tuyệt nữ vương.

Cái gọi là lặp lại của bà ta chính là việc bà ta thêm khoảng thời gian yên bình nhất của Tinh Tuyệt thành sau khi kế nhiệm Nữ vương vào trong không gian này.

Khoảng thời gian yên bình đó không dài, chỉ có hơn một năm lẻ mấy tháng mà thôi.

Thời gian còn lại, Tinh Tuyệt quốc không phải đang chiến tranh thì cũng là trong giai đoạn chuẩn bị chiến tranh.

Tinh Tuyệt nữ vương tự nhiên sẽ không lưu giữ những đoạn ký ức đó lại, cho nên chỉ có thể ngày qua ngày, năm qua năm lặp lại khoảng thời gian tươi đẹp kia.

Nhưng thời gian dù tươi đẹp, dục vọng của con người lại không ngừng bành trướng.

Tinh Tuyệt nữ vương dần chán ghét quãng thời gian như vậy, bà ta muốn thay đổi nhưng bà ta không phải thần.

Theo dòng thời gian trôi đi, khả năng kiểm soát không gian của bà ta ngày càng yếu, hiện giờ chỉ có thể dựa vào sức mạnh nhỏ nhoi của tháp đá đen để định nghĩa sự tồn tại của không gian này.

Một khi không gian sụp đổ, Tinh Tuyệt cổ thành sẽ triệt để biến mất khỏi thế giới, Tinh Tuyệt nữ vương cũng sẽ vì sức mạnh và tín ngưỡng sụp đổ kép mà hoàn toàn tan biến.

Tóm lại, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau thời Hồ Bát Nhất không còn Tinh Tuyệt cổ thành nữa.

Khác với nguyên tác, hiện tại Tinh Tuyệt nữ vương vẫn còn cơ hội để bộc bạch những chuyện này.

Trong nguyên tác, Tinh Tuyệt nữ vương cũng chỉ trừng mắt một cái rồi kết thúc. "Cho nên, ngươi muốn giữ chúng ta vĩnh viễn ở lại đây, hay là muốn chúng ta rút khỏi Tinh Tuyệt cổ thành?" Nam Vân Đình nhìn Tinh Tuyệt nữ vương hỏi. "Ngươi rất thông minh, nhưng nhận thức của ngươi dường như có chút sai lệch.

Chẳng lẽ ngươi mới gặp bản vương lần đầu liền nhận định bản vương là kẻ bá đạo như vậy sao?" Tinh Tuyệt nữ vương ngồi trên giường, hai tay đan chéo đặt trên đùi, ngữ khí bình tĩnh nhưng mang theo chút hương vị không cho phép nghi ngờ. "Rất khó tưởng tượng một thủ lĩnh dẫn dắt Tinh Tuyệt quốc, tộc Quỷ Động trở thành bá chủ Tây Vực hai ngàn năm trước lại cho rằng mình không phải kẻ bá đạo." Nam Vân Đình hai tay chống lên bệ cửa sổ, giọng điệu cũng bình tĩnh.

Nhưng Tinh Tuyệt nữ vương nghe xong lại cười khẩy: "Ha, sinh ra trong loạn thế, thân bất do kỷ.

Tộc nhân đã nhận định ta là Nữ vương, vậy thì bản vương nên suy nghĩ cho tộc nhân.

Tây Vực là đất nghèo nàn, khó mà so sánh với Thăng Long.

Vì sinh tồn, vì sống sót, bản vương không thể không làm như vậy.

Nếu không, ngươi cho rằng ta hiến tế đôi mắt đổi lấy sức mạnh là

vì cái gì?

Chẳng lẽ là vì ham vui?" Tinh Tuyệt nữ vương nói rồi, khóe miệng dưới lớp khăn che mặt nhếch lên một độ cong, tiếp tục nói: "Nói ra thì ngươi cũng chẳng tốt đẹp hơn ta là bao.

Ta đã xem qua cuộc đời của ngươi, ta cảm thấy chúng ta là cùng một loại người." "Cho nên..." "Cho nên, ta cảm thấy chúng ta có tiếng nói chung.

Ngươi rất thú vị, chi bằng ở lại đây, bản vương có thể hứa cho ngươi vị trí Vương quân.

Tại không gian này, ta là chúa tể của tất cả, chỉ cần ngươi gật đầu, ngươi cũng có thể." Lời của Tinh Tuyệt nữ vương mang theo vài phần mị hoặc.

Có lẽ ý của bà ta là muốn giữ Nam Vân Đình ở lại, đến lúc đó hắn có thể ở đây muốn làm gì thì làm.

Cái gọi là "chúa tể tất cả" thực ra cũng chỉ là một kiểu "muốn làm gì thì làm" khác mà thôi.

Không chịu sự phiền nhiễu của chế độ, không bị quy tắc hạn chế, ở đây chúa tể chính là thần. "Ta là kẻ phàm tục, lời hứa của ngươi tuy rất hấp dẫn nhưng rất xin lỗi, ta không thể đồng ý." Nam Vân Đình chậm rãi nói. "Không thành vấn đề." Tinh Tuyệt nữ vương nhìn Nam Vân Đình, "Con người chung quy vẫn bị quy tắc hạn chế, dù trong cơ thể ngươi có một luồng sức mạnh đang kháng cự quy tắc nhưng chung quy vẫn phải chết.

Đời người ngắn ngủi, cho dù ngươi có sống được vài trăm năm, bản vương cũng đợi được.

Đến lúc đó, quyền chủ động sẽ không còn nằm trong tay ngươi nữa." Nam Vân Đình nhìn Tinh Tuyệt nữ vương, trong lòng suy tính

rất nhiều.

Tinh Tuyệt nữ vương này đang gài bẫy hắn.

Nói trắng ra, Nam Vân Đình ở đây có hai lựa chọn.

Thứ nhất, ở lại ngay bây giờ, trở thành chúa tể.

Thứ hai, rời khỏi đây, tương lai khi thọ mệnh sắp hết sẽ bị Tinh Tuyệt nữ vương nhiếp hồn vào không gian này, trở thành người bầu bạn với bà ta.

Nam Vân Đình không cho rằng Tinh Tuyệt nữ vương không có năng lực này, bởi vì khi hắn bị kéo vào không gian này, sự việc đã có kết luận. "Ta có một câu hỏi." Nam Vân Đình quay đầu nhìn Tinh Tuyệt nữ vương, "Không gian này có phải là một loại Hư Số Không Gian không?" Hư Số Không Gian còn gọi là Không gian tưởng tượng, đúng như tên gọi, là không gian được tưởng tượng ra, chính là một hình thái khác của cùng một địa điểm trong cùng một thời không.

Ví dụ như: Trên hành lang có một dãy phòng, nếu thời không của chúng ta được coi là phòng 101, thì 102, 103, 104 đối với chúng ta chính là không gian dị huyễn.

Mà Hư Số Không Gian rốt cuộc lớn bao nhiêu thì không thể đếm được.

Bởi vì từ khi Hư Số Không Gian xuất hiện đến lúc hình thành cần một thời gian rất dài, cộng thêm một cơ hội.

Tinh Tuyệt nữ vương dùng bản thân làm chìa khóa mở ra Hư Số Không Gian này, bà ta chính là chúa tể của không gian này.

Còn không gian này cụ thể lớn bao nhiêu thì phải xem tư tưởng của Tinh Tuyệt nữ vương lớn thế nào.

Nếu bà ta muốn, có thể lấy Tinh Tuyệt cổ thành làm điểm tựa, kéo

dài không gian vô hạn.

Nhưng tất cả những điều này cần tiêu hao một số thứ: tinh thần lực và một số năng lượng không rõ tên khác.

Nếu nhóm Nam Vân Đình không xâm nhập, Tinh Tuyệt nữ vương có thể dựa vào tháp đá đen làm cầu nối giữa hiện thực và không gian, mượn năng lượng của thế giới hiện thực để miễn cưỡng duy trì không gian này.

Nhìn thế này, không gian này có vẻ rất giống với "trí tưởng tượng" (brain hole), không sai, rất giống. "Phỏng đoán của ngươi rất chính xác, bản vương rất thưởng thức ngươi.

Tuy nhiên, ngươi đoán sai một điểm.

Hư Số Không Gian này nếu muốn duy trì thì năng lượng không cần quá nhiều, nhưng hai ngàn năm trôi qua, không gian này ngày càng trở nên vô vị.

Bản vương tuy muốn vĩnh sinh, nhưng sự vĩnh sinh như thế này lại giống như tra tấn." Tinh Tuyệt nữ vương thở dài, sau đó chuyển chủ đề, nhìn Nam Vân Đình hỏi: "Còn ngươi..." Hư Số Không Gian đã là do Tinh Tuyệt nữ vương thông qua tưởng tượng hư cấu ra, vậy thì đầu tiên, tinh thần của bản thân Tinh Tuyệt nữ vương là quan trọng nhất.

Nếu đổi thành người có tinh thần bạc nhược, e rằng trong vòng tuần hoàn vô hạn này chưa được bao lâu sẽ bị suy sụp tinh thần.

So ra thì Tinh Tuyệt nữ vương có thể kiên trì hơn hai ngàn năm đã là khá lắm rồi.

Hư Số Không Gian này liên kết với Tinh Tuyệt nữ vương.

Bà ta vui thì nắng đẹp chan hòa, bà ta giận thì sấm chớp ầm ầm.

Tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của bà ta.

Cho nên cách thoát ra chỉ có Tinh Tuyệt nữ vương biết. "Ngươi muốn biết làm thế nào để ra ngoài sao?" Tinh Tuyệt nữ vương mắt phượng đong đưa, hứng thú nhìn Nam Vân Đình. "Mong được cho biết, cảm kích vô cùng." "Nói cho ngươi biết cũng không phải là không được.

Trước tiên ngươi phải hiểu chính mình đã vào đây như thế nào." Tinh Tuyệt nữ vương hai tay đặt trên đùi, chậm rãi nói: "Không gian này mỗi khi đến lúc 'trọng trí' (reset), Thần tháp sẽ thắp lên ánh sáng hy vọng, ánh sáng đó sẽ chỉ dẫn con người sống cuộc sống hạnh phúc, tốt đẹp.

Chương 145

Câu nói này là do bản vương để lại, ngươi chắc hiểu là ý gì chứ." Nam Vân Đình khẽ gật đầu.

Xem ra Hồ Bát Nhất tên này và Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) có điểm tương đồng đấy.

Kẻ sau thì khai quan tất quật xác, xuống đấu tất sập mộ.

Kẻ trước thì chuyện trâu bò ngựa xe gì cũng gặp phải, đúng chuẩn đãi ngộ nhân vật chính. "Cho nên, cách ra ngoài là gì?" Nam Vân Đình dứt khoát hỏi lại. "Hoặc là đợi lần sau Thần tháp thắp sáng quang mang, nếu cơ thể các ngươi chưa biến thành xác khô thì đứng dưới Thần tháp sẽ được đưa ra khỏi Hư Số Không Gian.

Tính toán thời gian thì đại khái khoảng hai năm rưỡi.

Theo dòng thời gian, sau khi các ngươi ra ngoài, thế giới bên ngoài chắc đã trôi qua khoảng một năm." Lần này Nam Vân Đình lại không vui.

Một năm đối với hắn không là gì, nhưng lãng phí trong không gian reset vô hạn này thật sự không đáng. "Còn cách nào khác không?" "Đương nhiên." Tinh Tuyệt nữ vương khẽ gật đầu, "Cách thứ hai, cũng là cách cuối cùng, ngươi chia sẻ một nửa quyền khống chế không gian từ tay ta.

Đến lúc đó, ngươi muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Mà muốn chia sẻ quyền khống chế từ tay ta thì phải như ta vừa nói, trở thành Vương phu của ta, chúng ta cùng nhau thay đổi thế giới này." Thế giới mà bà ta nói chính là không gian này.

Dựa vào Hư Số Không Gian, Tinh Tuyệt nữ vương thậm chí có

thể hoàn thành việc vĩnh sinh về mặt tinh thần.

Hơn nữa, sự vĩnh sinh của bà ta còn tự do hơn kiểu vĩnh sinh ru rú trong Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.

Vẫn Ngọc tuy có sức mạnh thần kỳ giúp người uống đan Thi Miết được vĩnh sinh thân xác, nhưng dù sức mạnh có lớn đến đâu thì không gian bên trong cũng có hạn.

Cho nên kiểu vĩnh sinh của Tây Vương Mẫu, người không đủ cố chấp e là không chấp nhận nổi.

Còn Tinh Tuyệt nữ vương thì sao?

Tọa ủng Hư Số Không Gian, tư tưởng lớn bao nhiêu thì không gian lớn bấy nhiêu.

Nếu để Tây Vương Mẫu đang trốn trong Vẫn Ngọc biết còn có cách này, e là sẽ ghen tị đến mức "bà dì" cũng tới luôn.

Tuy nhiên, Hư Số Không Gian tuy thần kỳ nhưng cũng không thể quá hoang đường, nó lấy hiện thực làm điểm tựa, lấy tư tưởng làm nội dung để hình thành.

Tinh Tuyệt nữ vương dựa vào tư tưởng có thể tạo ra Tinh Tuyệt thành, tạo ra Tây Vực.

Nếu là Nam Vân Đình, hắn thậm chí có thể hội tụ toàn bộ các triều đại Đường, Tống, Nguyên, Minh lại.

Nhưng nếu muốn hoang đường hơn một chút như Hồng Hoang hay Tu Chân đại thế giới thì đừng hòng.

Điểm tựa hiện thực không thể gánh vác nổi, như vậy chỉ dẫn đến Hư Số Không Gian sụp đổ. "Ngươi suy nghĩ thế nào?" Tinh Tuyệt nữ vương mở lời hỏi.

Bà ta vô cùng hứng thú với Nam Vân Đình.

Lúc nãy khi chia sẻ một phần ký ức của mình, bà ta cũng nhận được một số ký ức về Nam Vân Đình.

Do cái hệ thống đã "nằm ngửa" kia, ký ức mà Tinh Tuyệt nữ vương nhận được ước chừng chỉ có từ thời Dân quốc đến Thế chiến thứ hai.

Nhưng nội dung trong đó thực sự đặc sắc, cộng thêm luồng sức mạnh trong cơ thể Nam Vân Đình khiến Tinh Tuyệt nữ vương cũng cảm thấy e ngại.

Điều này không nghi ngờ gì nữa càng làm tăng thêm sự tò mò của bà ta đối với hắn. "Cốc cốc cốc." Tinh Tuyệt nữ vương vừa dứt lời, tiếng gõ cửa vang lên. "Nữ vương, theo phân phó của người, chúng thần đã đưa tất cả những kẻ ngoại lai về đây." "Ừ, giải vào đi." Tinh Tuyệt nữ vương cao giọng. "Vâng!" Kẻ ngoại lai.

Nhắm mắt Nam Vân Đình cũng đoán được là ai.

Hư Số Không Gian của Tinh Tuyệt nữ vương reset vô hạn hai ngàn năm, vạn người trong thành này ước chừng bà ta nhắm mắt cũng đọc được tên.

Cho nên đám Hồ Bát Nhất căn bản không thể ẩn mình, cộng thêm việc họ muốn đến tháp đá đen thám thính nên bị bắt chỉ là chuyện sớm muộn.

Ở bên kia, Giáo sư Trần, Hồ Bát Nhất, Diệp Diệc Tâm ba người bị một đám binh lính cầm vũ khí vây quanh, giải về hướng Vương cung. "Hồ đại ca, Giáo sư, chúng ta sẽ không bị xử tử chứ?" Diệp Diệc Tâm có chút sợ hãi.

Binh khí sáng loáng trong tay đám lính tỏa ra hàn khí và sát khí, không biết lưỡi đao này đã chém giết bao nhiêu người, tiễn đưa bao nhiêu nhiệm chủ nhân.

Mà cổ đại không so được với hiện đại.

Cổ đại muốn giết một người, nhất là dân đen đầu đinh, chỉ cần một lệnh ban xuống là đảm bảo đầu rơi xuống đất.

Đừng nói Diệp Diệc Tâm, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút hoảng, dù sao hắn chưa từng tiếp xúc với chuyện như thế này, nhưng hắn rốt cuộc cũng từng trải qua chiến tranh.

Cho nên cũng chỉ dừng lại ở mức "có chút hoảng" mà thôi.

Ba người bị đưa đến bên ngoài Vương cung thì dừng lại.

Cửa lớn cung điện đang mở, từ góc độ của ba người có thể nhìn thấy một phần bên trong đại điện.

Còn chưa đợi họ nhìn kỹ, liền thấy một đám tráng hán ở trần, lưng đeo búa khai sơn, xách một người đàn ông trung niên sắc mặt khó coi đi ra.

Lướt qua ba người Hồ Bát Nhất, họ đi thẳng ra bãi cát bên ngoài cung điện.

Ba người tò mò không biết bọn họ định làm gì, quay đầu nhìn lại thì thấy đám tráng hán kia, một kẻ ấn vai người trung niên, một kẻ túm tóc, còn một kẻ giơ cao búa khai sơn trong tay, chém xuống cổ người trung niên nọ.

Cảnh tượng đầu mình hai nơi khiến ba người cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ xương cụt lên tận đỉnh đầu.

Cái này là làm gì vậy?

Tiếp theo có phải đến lượt ba người mình không?

Mắt thấy Diệp Diệc Tâm sắp khóc thành tiếng, từ hướng Nghị Sự Điện truyền đến tiếng hô: "Đưa lên đây!!!" Sau tiếng hô, ba người Hồ Bát Nhất liền nghe binh lính phía sau quát: "Cúi đầu xuống!!" Đối mặt

với lưỡi dao sáng loáng, ba người chỉ đành làm theo, cúi đầu bị giải lên Nghị Sự Điện.

Lúc này trong Nghị Sự Điện lòng người hoang mang.

Ngay vừa rồi, Nữ vương trực tiếp hạ lệnh lôi một vị đồng liêu của họ ra ngoài chém đầu, khiến họ vô cùng thấp thỏm.

Nhưng họ làm sao biết được vì sao người kia lại bị Tinh Tuyệt nữ vương hạ lệnh chém đầu...

Từ khi Tinh Tuyệt nữ vương rảnh rỗi sinh nông nổi, mọi chuyện lớn nhỏ trong Tinh Tuyệt thành bà ta đều tra xét rõ ràng.

Tên quan văn bị chém đầu kia nói trắng ra là tội đại ác cực.

Cho nên mỗi lần reset, buổi triều hội đầu tiên bà ta đều chém tên quan văn đó để trợ hứng.

Bao nhiêu năm trôi qua, tên quan văn này bị chém hơn một ngàn năm trăm lần.

Có tư lịch như vậy, xuống Âm phủ Địa phủ, ước chừng Diêm Vương gặp cũng phải mời điếu thuốc. "Có thấy thắc mắc vì sao ta lại giết hắn không?" Tinh Tuyệt nữ vương ngồi ngay ngắn ở chủ vị, hỏi Nam Vân Đình đang ngồi bên cạnh. "Không thắc mắc." Nam Vân Đình không ra bài theo lẽ thường, trực tiếp làm Tinh Tuyệt nữ vương cứng họng.

Trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, Nam Vân Đình cũng đã hiểu sơ qua về vị Nữ vương này.

Chương 146

Tinh Tuyệt nữ vương tên thật là Ô Thiền Na Gia.

Tinh Tuyệt cổ thành tên là Ni Nhã thành.

Vốn là một người có tính cách hoạt bát, cởi mở, nhưng sau khi bị tộc nhân cưỡng ép đẩy lên vương vị, Ô Thiền bắt đầu che giấu tính cách của mình, bắt đầu nghiêm túc học làm một Nữ vương.

Khi Tinh Tuyệt quốc gặp ngoại địch xâm lăng mà không địch lại nổi, Ô Thiền đã hiến tế đôi mắt của mình, đạt được vĩ lực vô thượng.

Sau khi Tinh Tuyệt thành diệt vong, Ô Thiền vì bản thân tính cách và luồng sức mạnh kia đã phá vỡ cấu trúc giữa hiện thực và Hư Số Không Gian, tái hiện lại Ni Nhã thành trong lòng bà ta tại nơi này. "Bẩm Nữ vương, người đã đưa đến." Ô Thiền ra lệnh lôi tên quan văn kia ra chém đầu không bao lâu thì ba người Hồ Bát Nhất bị giải lên.

Ô Thiền phất tay: "Lui xuống đi." "Vâng." Nam Vân Đình nhìn ba người đang cúi đầu bên dưới, cái khác không nói, chỉ nhìn kiểu tóc ngông nghênh kia là đoán ra thân phận của họ rồi.

Còn vì sao là ba người mà không phải bốn, đó là vì Sở Kiện đã chết.

Sở Kiện và Hồ Bát Nhất có cuộc tao ngộ rất giống nhau nhưng lại hơi khác một chút.

Vị trí hắn rơi xuống là đường phố chính của Ni Nhã thành.

Lúc đó hắn đột nhiên xuất hiện làm kinh động con ngựa đang chạy, sau đó liền được hưởng thụ cảm giác khoái cảm khi bị xe ngựa cán qua. *** Trời sáng.

Nhóm Nam Tinh canh giữ cả đêm, mặt trời vừa ló rạng liền xông

vào tháp đá đen.

Vừa vào tháp, mấy người liền thấy trong góc tường có một người đang nằm. "Lão Hồ!!!" Nhìn thấy người này, mắt Vương Bàn Tử đỏ hoe trong nháy mắt, ba chân bốn cẳng lao tới ôm lấy Hồ Bát Nhất, đưa tay thử hơi thở. "Còn thở, còn thở, may quá." Vương Bàn Tử cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Hồ Bát Nhất cũng thả lỏng hơn nhiều.

Sau khi khiêng Hồ Bát Nhất ra khỏi tháp đá đen, ba người tiếp tục đi lên.

Tầng hai không có người.

Lên đến tầng ba, ba người nhìn thấy Nam Vân Đình đang quỳ một chân xuống đất, đầu cúi thấp bên cạnh bức tượng người bằng đá cự đồng ở trung tâm tháp.

Khi chấn động bắt đầu, Nam Vân Đình không giống Hồ Bát Nhất đi tìm chỗ ẩn nấp mà dùng Long Trảo Thủ, cắm ngón tay vào tượng đá cự đồng, muốn đợi chấn động giảm đi vài phần rồi tính tiếp.

Với thực lực của Nam Vân Đình, cho dù tháp này có sập hắn cũng chạy thoát được. "Có chỗ dựa nên không sợ" (hữu thị vô khủng) đại khái là để nói về hắn.

Vương Bàn Tử ghé sát vào Nam Vân Đình liếc nhìn hai cái, khi thấy dấu ngón tay trên tượng đá cự đồng, không khỏi thốt lên tán thán: "Chà, Nam gia cứng thật, đá này cũng bị ngài ấy chọc cho mấy lỗ." Nam Tinh từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên thấy phụ thân mình chật vật như vậy, hơi thở dài nhưng yếu, nhịp tim có lực nhưng chậm chạp.

Họ không biết mấy người này đã trải qua những gì, chỉ đành khiêng năm người ra khỏi tháp đá đen, dựng lán che nắng dưới chân tháp.

Vương Bàn Tử không biết kiếm đâu ra miếng gỗ mỏng, chốc chốc lại quạt cho Hồ Bát Nhất, chốc chốc lại quạt cho Nam Vân Đình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng mãi đến khi trời tối, những người này vẫn không có ý định tỉnh lại. "Nước sắp hết rồi, chúng ta không thể ngồi chờ chết ở đây được, phải tìm nguồn nước, nếu không chưa đợi cứu viện đến, chúng ta đã chết khát ở đây rồi..." Nam Tinh nói rồi đưa tay cầm lấy Long Vương Đao bên cạnh Nam Vân Đình, chuẩn bị đi về hướng Vương cung. "Tôi đi cùng cậu." Tuyết Lỵ Dương thấy thế cũng đứng dậy nói.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử cũng muốn đòi đi theo, nhưng nếu hắn đi thì năm người nằm đây chắc chắn không an toàn.

Cho nên hắn đành hậm hực nói: "Vậy đôi vợ chồng son các người đi đi, Bàn gia tôi ở lại đây trông chừng Nam gia bọn họ." Nghe câu này, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương hơi ửng hồng.

Nhưng giờ không phải lúc để làm mình làm mẩy.

Hai người mang theo dụng cụ đựng nước, Nam Tinh đeo cái ba lô rỗng cao bằng nửa người lên lưng rồi xuất phát.

Vương cung và lăng tẩm đều nằm dưới lòng đất trong thành, khoảng cách tới tháp đá đen không xa lắm.

Ni Nhã thành bị cát vàng chôn vùi, đa số kiến trúc đã không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Nhưng trước khi vào thành, Nam Vân Đình đã quan sát toàn bộ Tinh Tuyệt cổ thành và dùng danh nghĩa khảo giáo (kiểm tra bài vở) để nói với Nam Tinh về căn cứ phán đoán.

Còn về chìa khóa mở địa cung, tức là miếng ngọc bội của Vương Bàn Tử, trước khi xuất phát Vương Bàn Tử đã giao cho Tuyết Lỵ Dương.

Hắn tuy không dứt ra được nhưng cũng muốn giúp chút gì đó.

Trên đường đến đây họ đã nghiên cứu qua miếng ngọc bội này, nhận định nó có quan hệ mật thiết với lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương.

Truyền thuyết kể rằng từng có không ít nhà thám hiểm đến tòa Tinh Tuyệt cổ thành này, nhưng cát vàng không ngừng di động, hoàn toàn không tìm thấy tung tích của họ.

Trong số đó có thể cũng có người từng vào địa cung, nhưng hoàn toàn không thể chứng thực, tự nhiên cũng chẳng biết họ vào địa cung từ đâu.

Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương đến vị trí trung tâm thành, tìm được một kiến trúc có địa thế cao nhất.

Kiến trúc này dường như là gian Thần miếu, cũng được xây bằng đá đen Zagrama.

Cửa đá tạo hình như một con cự thú đang há miệng lớn, cửa bị cát vàng chất đống.

Phí chút công sức dọn dẹp cát vàng, hai người đeo mặt nạ phòng độc rồi đi vào.

Thạch điện vô cùng to lớn, có mười sáu cây cột đá khổng lồ.

Chỉ là trước cửa bị cát vàng lấp kín nên bên trong không có cát.

Sâu nhất trong điện, trên mặt đất thờ phụng một con mắt bằng ngọc, trong ngọc thạch còn có tơ máu hình thành tự nhiên, đồng tử màu lam, tầng lớp rõ ràng, có thể lấy giả làm thật.

Loại bảo vật này hiếm thấy trên đời.

Nhưng lúc này hai người đã không còn tâm trí đâu mà thưởng thức.

Sau khi tìm kiếm một hồi, họ phát hiện trên nhãn cầu ngọc thạch có một cái rãnh lõm.

Tuyết Lỵ Dương lấy ngọc bội ra, ấn vào đó.

Đồng nhân của nhãn cầu ngọc thạch hướng lên trên, đối diện với trần nhà, rãnh lõm ngay phía trên dường như khớp với miếng ngọc kia.

Xoay ngọc thạch đổi hướng mấy lần, cuối cùng cũng khớp, "cạch" một tiếng nắp vào, nhãn cầu ngọc thạch rung lên, lăn khỏi vị trí cố định ban đầu.

Nam Tinh lôi xẻng công binh ra, gõ gõ vào vị trí nhãn cầu ngọc thạch vừa nằm.

Phát ra tiếng boong boong.

Gạch dưới đó rõ ràng là rỗng.

Nhưng cũng rõ ràng là cần cơ quan gì đó để mở ra.

Nhìn những cây cột trong Thần điện, Nam Tinh đột nhiên nảy ra một ý niệm: "Xem ra đây là Cự Môn trận pháp truyền lại từ thời xưa." Nam Tinh nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh có chút nghi hoặc: "Cự Môn trận pháp...

đó là cái gì?" "Tức là loại cơ quan này đa phần dùng cho cửa ngõ lối đi, các thuật số này đều diễn biến từ Lạc Số và sự sắp xếp của các tinh tú trên trời.

Huyền bí trong đó thâm sâu lắm, nói với cô cô cũng không hiểu đâu." Nam Tinh rất "trực nam" (thẳng thắn đến mức vô duyên) buông một câu như vậy.

Nghe xong Tuyết Lỵ Dương trực tiếp đảo mắt.

Nếu không phải thời cơ hiện tại không thích hợp thì nhất định cô phải tranh luận với Nam Tinh một trận ra trò.

Chương 147

Dù sao Tuyết Lỵ Dương hiện nay cũng không phải là cô gái không có bản lĩnh gì trong nguyên tác.

Vì Chá Cô Tiếu còn sống, Tuyết Lỵ Dương từ nhỏ đã được Chá Cô Tiếu huấn luyện đặc biệt.

Công phu của phái Bàn Sơn cô học không ít.

Tam Đinh Tứ Giáp tuy không tiếp xúc được, nhưng kiến thức đảo đấu tầm thường thì Tuyết Lỵ Dương lại rất rành rẽ.

Xác nhận đây là Cự Môn trận pháp, Nam Tinh liền dựa theo trí nhớ bắt đầu phá trận.

Hồi lâu sau... "Ầm ầm" một tiếng vang lớn.

Cánh cửa ngầm cũng ứng thanh mà mở.

Tuyết Lỵ Dương ghé lại gần, dùng đèn pin soi xuống ám đạo.

Có một lối đi bậc thang bằng đá đen, dốc nghiêng thông xuống dưới.

Phạm vi chiếu sáng của đèn pin có hạn, sâu hơn nữa thì không nhìn thấy.

Thời gian khẩn cấp, hai người không lãng phí thì giờ.

Nhưng vì lo lắng trong ám đạo có cơ quan nên lúc đi xuống rất cẩn thận, kéo giãn khoảng cách từ từ mà đi.

Đợi xuống đến tận cùng bậc đá, trước mắt bỗng nhiên khoáng đạt, xuất hiện một đường hầm rộng chừng năm mét, cao khoảng ba mét.

Đường hầm bốn phía không còn là đá đen tối tăm nữa mà đều xây bằng gạch trời Tây Vực, đỉnh xây hình vòm, trên vách đầy những bích

họa cổ quái sặc sỡ.

Thứ xuất hiện nhiều nhất trên tranh chính là những con mắt, to nhỏ đều có, mở có nhắm có, có cái chỉ vẽ nhãn cầu, có cái còn có cả mí mắt và lông mi.

Điều này khiến Nam Tinh vô cùng ngạc nhiên.

Người tộc Quỷ Động này đúng là thích mắt thật.

Cũng không biết đám người đó có thói quen thu thập mắt hay không.

Đường hầm này vô cùng kín, không khí không lưu thông, màu sắc bích họa như mới, không hề bong tróc.

Hai người đi về phía trước rất xa, Tuyết Lỵ Dương thỉnh thoảng lại lôi máy ảnh ra chụp bích họa hai bên đường hầm.

Dù sao chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành này định trước là không có kết cục hoàn mỹ.

Họ không biết nhóm Nam Vân Đình bao giờ mới tỉnh, cũng không biết bên dưới còn nguy hiểm gì chưa biết.

Tóm lại, Tuyết Lỵ Dương vì cân nhắc an toàn cho mọi người nên đã có ý định từ bỏ.

Xuống đến Vương cung, hai người thấy trên một bãi đất trống có mấy đài phun nước rào bằng lan can ngọc thạch, nhưng đã cạn khô từ lâu. "A Tinh, dưới đài phun nước này nói không chừng nối với mạch nước ngầm, chúng ta đập ra lấy nước được không?" Tuyết Lỵ Dương đề nghị.

Nam Tinh không nói gì, nhắm mắt, dựng tai lắng nghe kỹ càng. "Tuyết Lỵ, cô nghe xem, có phải có tiếng nước không, ở ngay hướng kia kìa." Nghe Nam Tinh nói, Tuyết Lỵ Dương cũng lắng nghe giây

lát, quả nhiên nghe thấy tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa, nhìn phương vị thì là ở phía sau tẩm điện. "Tôi nghe thấy rồi, là tiếng nước, không sai!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Không do dự nhiều, hai người lần theo hướng tiếng nước truyền đến mà xuất phát.

Hang động có địa thế cực thấp, đi xuống rất sâu, đến một hang đá thiên nhiên to bằng sân bóng.

Nơi này tuy là thiên nhiên nhưng rõ ràng đã qua nhân công tu sửa, mặt đất vô cùng bằng phẳng.

Trong động có một hồ nước ngầm nhỏ, mặt hồ như gương, dùng đèn pin soi xuống, trong veo thấy đáy.

Tìm được nguồn nước, tiếp theo là lấy nước.

Dụng cụ lấy nước Nam Tinh mang theo có ba loại: túi nước bằng da, bình toong và thùng nước mấy người họ xách theo từ trên xe xuống.

Đổ đầy túi nước và bình toong, hai người bắt đầu dẫn nước vào thùng.

Thùng nước nằm trong cái ba lô cao nửa người kia, muốn ném xuống múc nước hiển nhiên là không thể.

Nhưng Nam Tinh đã sớm nghĩ đến điểm này, cậu lấy từ ngăn giáp trong ba lô ra một ống nước dài, dùng nguyên lý xi phông, lấy nước cũng không phiền phức lắm.

Ngay khi hai người vừa nói chuyện phiếm giết thời gian vừa canh chừng tình hình lấy nước vào thùng thì đột nhiên, "Chít chít chít", một tràng tiếng chuột kêu truyền đến tai hai người.

Quay đầu nhìn lại, thấy từ góc kẹt nào đó chạy ra mấy con chuột

lớn.

Đám chuột lớn này căn bản không sợ người, vòng qua hai người rồi dùng tư thế "đội tuyển nhảy cầu" nhảy xuống nước, bơi về phía trung tâm hồ.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lập tức biến đổi.

Chuột mang trên mình không biết bao nhiêu loại vi khuẩn virus, mà nhìn động tác thành thạo của đám chuột này, rõ ràng không phải lần đầu.

Vậy thì nước này e rằng cũng không sạch sẽ.

Cái này mà cho người uống, chẳng phải sẽ xảy ra chuyện sao?

Nhưng lúc này Nam Tinh bên cạnh cô lại vô cùng hứng thú nhìn đám chuột.

Lúc này cậu mới phát hiện ở vị trí trung tâm hồ có một khoảng đất trống, trên khoảng đất đó bò lổm ngổm một lớp phù du dày đặc, phải đến cả vạn con.

Đám chuột kia chính là nhắm vào lũ phù du đó. "Được rồi, nước đủ rồi, chúng ta đi thôi." Nam Tinh nhìn một lúc rồi hết hứng thú, thấy thùng nước đã đầy hơn một nửa liền nói với Tuyết Lỵ Dương. "A Tinh, nước này... uống được không?" Tuyết Lỵ Dương nghi ngại hỏi.

Nghe cô hỏi, Nam Tinh mỉm cười: "Không cần lo lắng, nước này là nước ngầm, lúc nào cũng lưu động.

Mà mục đích chúng ta lấy nước cũng không phải để uống trực tiếp, đợi khi về dùng bình lọc lọc qua rồi đun sôi là được." Nam Tinh vừa đeo ba lô lên vừa nói.

Nghe cậu nói vậy, Tuyết Lỵ Dương thở phào, nhưng trước khi đi cũng liếc nhìn trung tâm hồ mấy lần.

Mấy con chuột đã bắt đầu "ăn cơm".

Chúng bắt mồi phù du, thỉnh thoảng phát ra tiếng chít chít hoan hỉ.

Vạn vật thế gian, quy luật sinh tồn, không thể thay đổi, không thể thay thế.

Hai người theo đường cũ lui về Thần miếu, sau đó đi xuống hướng tháp đá đen.

Còn chưa đợi họ đến gần đã nhìn thấy một màn khiến họ khá chấn kinh. "Phụ thân!!" Bên cạnh tháp đá đen, Nam Vân Đình đã ngồi dậy, Hồ Bát Nhất cũng dựa nghiêng sang một bên.

Ba người nhóm Giáo sư Trần vẫn còn nằm đó, nhưng ngoại trừ Sở Kiện ra thì những người khác đều đã tỉnh lại.

Tuy nhiên, cơ thể mấy người hiện tại dường như có chút suy yếu.

Tuy bên này chưa trôi qua bao lâu, nhưng ý thức bị cưỡng ép tách khỏi cơ thể rồi lại mạnh mẽ quay về bản thể, cảm giác đó khiến ngay cả Nam Vân Đình cũng thấy đầu óc hơi nhẹ bẫng.

Chương 148

Ước chừng không có vài ngày thì không thể hồi phục.

Nhìn thấy Nam Tinh trở về, Vương Bàn Tử mang theo chút ý trêu chọc mở miệng: "Ui chà, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nam gia, ngài thấy chưa, trong khoảng thời gian ngài ngủ, Tiểu Nam gia quả là có phong phạm của ngài đấy." "Không sai." Nam Vân Đình gật đầu nhẹ, sắc mặt có chút trắng bệch.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử cũng không còn tâm trạng đùa giỡn nữa, xách ba lô hành quân đến lót cho Nam Vân Đình, để hắn dựa vào.

Nam Vân Đình cũng không từ chối.

Trong đầu hắn lúc này một mảnh hỗn độn.

Không ai biết hắn đã trải qua những gì, cũng không biết hiện tại hắn đang phải chịu đựng điều gì.

Nhóm Hồ Bát Nhất chỉ đơn thuần suy yếu do ý thức bị bóc tách, còn Nam Vân Đình lại là vì nguyên nhân liên quan đến Ô Thiền.

Ngày hôm đó... ba người Hồ Bát Nhất bị áp giải vào đại điện, Ô Thiền liền hạ lệnh cho đám văn quan võ tướng: Chuẩn bị một chút, nàng muốn thành thân.

Không phải nạp phu, mà là vì tôn trọng Nam Vân Đình, nàng nói là thành thân.

Dứt lời, cũng chẳng đợi đám quần thần phản ứng, nàng trực tiếp cho lui hết, chỉ giữ lại ba người Hồ Bát Nhất ở giữa sảnh.

Hồ Bát Nhất và hai người kia vẫn luôn cúi đầu, căn bản không phát hiện ra Nam Vân Đình mà họ đang tìm kiếm đang ngồi ngay phía

trên.

Còn Nam Vân Đình cũng không lên tiếng nhắc nhở, cảm thấy vô cùng thú vị. "Kẻ đứng dưới kia là ai?" Ô Thiền thấy Nam Vân Đình không mở miệng, đầu óc xoay chuyển, liền nghĩ ra một cách hay, cất tiếng hỏi vọng xuống. "Bách tính thường dân, không đáng nhắc tới, mong Nữ vương mở cho chúng tôi một con đường sống." Hồ Bát Nhất tráng gan, tầm mắt khẽ di chuyển lên trên, chậm rãi mở miệng.

Bậc thềm đại điện vương cung này cũng không khoa trương như ở Cố Cung.

Tầm mắt Hồ Bát Nhất vừa nhích lên một đoạn, liền phát hiện ra Ô Thiền đang ngồi ở chủ vị, và cả...

Nam Vân Đình đang ngồi bên cạnh Ô Thiền. "Nam gia!?" Hồ Bát Nhất ngớ người.

Nam Vân Đình thấy mình đã lộ tẩy, cũng không còn ý định trêu chọc cậu ta nữa, mở miệng nói: "Ừ, Bát Nhất, vẫn khỏe chứ?" Nhìn thấy Nam Vân Đình, Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại nghĩ đến điều gì, hỏi: "Nam gia, ngài đây là... sắp thành thân sao?" Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn.

Dù sao thì con trai Nam Vân Đình cũng to xác gần bằng Vương Bàn Tử rồi.

Hơn nữa đối tượng thành thân này lại là một "lão yêu bà" đã chết hơn hai ngàn năm!? "Coi là vậy đi." Nam Vân Đình khẽ gật đầu, không phủ nhận.

Suy cho cùng, Ô Thiền đã chủ động ngã vào lòng, Nam Vân Đình không có lý do gì để từ chối.

Bản sắc nam nhi mà.

Trong số rất nhiều người xuyên không, Nam Vân Đình đã được coi là biết kiềm chế rồi.

Hơn nữa, của hồi môn của Ô Thiền cũng có giá trị liên thành: một nửa quyền kiểm soát Hư Số Không Gian.

Không gian này không hề đơn giản.

Có nó, Nam Vân Đình cũng có thể giống như Tinh Tuyệt nữ vương, thực hiện sự vĩnh sinh về mặt tinh thần.

Mà đám người Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu cũng có thể được hưởng sái.

Chỉ có điều, bọn họ có nguyện ý chấp nhận loại vĩnh sinh này hay không thì chưa biết được.

Nam Vân Đình mang trong mình ký ức hai kiếp, lại có thể thông qua các tài liệu lịch sử để gia tăng chiều sâu tư tưởng.

Cửu Châu trên dưới năm ngàn năm, nếu Nam Vân Đình thực sự nghiên cứu thấu đáo, lại kết hợp điều chỉnh giới hạn thời gian, thì Hư Số Không Gian này có thể sẽ trở thành một thời không song song thực sự.

Sở dĩ Nam Vân Đình đồng ý, cũng là vì nhớ lại trong nguyên tác, Tinh Tuyệt nữ vương và Shirley Dương có dung mạo tương tự nhau, nên muốn kiểm chứng một phen.

Kết quả nằm ngoài dự liệu của Nam Vân Đình.

Dung mạo của Tinh Tuyệt nữ vương, phải hình dung thế nào nhỉ?

Nàng có thể thỏa mãn mọi quan điểm và yêu cầu về cái đẹp: vẻ đẹp thiên nhiên, thuần khiết, đáng yêu, ngự tỷ, vân vân.

Cứ như một sự pha trộn quái lạ, nhưng đặt cùng một chỗ lại hài hòa đến thế.

Ô Thiền và Shirley Dương có vài nét giống nhau, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Nói tóm lại, hắn đã vớ bở rồi.

Dường như là cố ý, trong khoảng thời gian thành thân, Ô Thiền đã gia tốc sự chênh lệch thời gian giữa hai bên.

Dẫn đến việc đám người Nam Vân Đình ở trong Hư Số Không Gian gần nửa tháng, mà bên ngoài mới trôi qua chưa đầy một ngày.

Đó cũng là lý do vì sao mấy người Hồ Bát Nhất cảm thấy khó chịu trong người.

Nam Tinh cầm dao găm, cắt thùng sắt thành hai nửa, bắt đầu múc nước.

Shirley Dương vừa nhìn thấy nước này liền nhớ đến con chuột thí nghiệm của đội dò mìn, cảm giác ớn lạnh sống lưng.

May mà Nam Tinh đã chuẩn bị sớm, đưa bầu nước chưa động đến mà mình mang từ bên ngoài vào cho Shirley Dương. "Nam gia, tình huống hiện tại thế này, cái mộ này chúng ta hạ (trộm), hay là không hạ?" Hồ Bát Nhất dựa vào một bên, hỏi Nam Vân Đình.

Tình huống này tự nhiên là chỉ việc Nam Vân Đình đã thành thân với Tinh Tuyệt nữ vương.

Nữ vương coi như là người nhà, giờ nếu còn đi đào mộ nhà người ta thì có chút không nể mặt mũi.

Nam Vân Đình chưa kịp mở miệng, liền cảm thấy vai phải dâng lên một luồng hơi ấm.

Đây là thiết bị liên lạc độc đáo mà Ô Thiền để lại trên người hắn, biểu hiện cụ thể là tâm linh tương thông.

Ý của Ô Thiền là bảo Nam Vân Đình cứ gật đầu.

Dù sao thì Hư Số Không Gian và bản thân Ô Thiền sau này đều sẽ đi theo Nam Vân Đình rời đi.

Núi vàng núi bạc, bảo vật ngọc khí trong mộ cũng chẳng còn tác dụng gì.

Còn về thi thể của Ô Thiền, ngay khoảnh khắc nàng chia sẻ quyền hạn Hư Số Không Gian với Nam Vân Đình, nó đã mất đi lực chống đỡ và hóa thành tro bụi.

Nói cách khác, trong Tinh Tuyệt cổ mộ hiện tại, ngoài vàng bạc châu báu, cũng chỉ còn lại đám rắn quái dị và bích họa.

Cây Thi Hương Ma Dụ kia không bao lâu nữa cũng sẽ khô héo vì mất nguồn năng lượng.

Không lấy thì phí, để Nam Vân Đình rời đi rồi thì đống đồ đó cũng bỏ hoang.

Đây là ý muốn và nguyên văn của Ô Thiền.

Tuy nàng không thể rời khỏi Hư Số Không Gian, nhưng có thể thông qua ký ức của Nam Vân Đình để nhìn ngắm thế giới mới, gia tăng kiến thức, cũng có thể thông qua đó để xây dựng không gian ảo.

Chương 149

Đối với một Nữ vương bị kẹt trong vòng lặp vô hạn suốt hai ngàn năm, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. "Hạ." Nam Vân Đình gật đầu.

Hiện tại ở Tinh Tuyệt cổ mộ, hắn hoàn toàn có thể đi lại tự do.

Đám rắn quái dị kia chắc chắn sẽ vì dấu ấn của Ô Thiền mà tránh xa hắn.

Không lấy thì phí của giời.

Nhưng muốn xuống đó, dù sao cũng phải đợi mấy người kia tinh thần ổn định, cơ thể hồi phục bình thường đã.

Có Bàn Tử mang theo thịt lạc đà, cả nhóm cũng không lo chết đói.

Nam Vân Đình ăn xong liền dựa vào ba lô ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, trong giấc mơ đột nhiên nghe thấy tiếng nổ ầm ầm.

Âm thanh đó dường như truyền đến từ hướng núi Trát Cách Lạp Mã.

Nam Vân Đình mạnh mẽ mở mắt, xoay người đứng dậy.

Tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng đối phó với người thường, dù là lính đánh thuê hay đặc chủng binh, hắn cũng có thể khiến kẻ đó huyết tiễn đương trường.

Đám Nam Tinh, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng đều nghe thấy âm thanh đó.

Trừ Hồ Bát Nhất cử động cực kỳ khó khăn, ba người còn lại đều cầm lấy vũ khí.

Hướng núi Trát Cách Lạp Mã tiếng nổ không dứt, như thể có người đang đốt pháo bên đó.

Nam Vân Đình nghe ra được, đó là tiếng lựu đạn nổ.

Hắn đã nghe Nam Tinh nói chuyện cầu cứu gia đình, nhưng ra ngoài vẫn nên cẩn thận một chút là hơn.

Ai biết người đến là địch hay bạn.

Tiếng nổ kéo dài một khoảng thời gian khá lâu, âm thanh từ xa lại gần.

Chắc là gặp phải đám Tịnh Kiến A Hàm số lượng lớn, bất đắc dĩ phải dùng lựu đạn mở đường.

Loại rắn này độc tính rất mạnh.

Hơn nữa, vì nhóm Nam Vân Đình đã đi qua một đợt trước đó, cách hai ba ngày lại có người tới, Tịnh Kiến A Hàm tuy nhạy cảm với ánh sáng, không muốn chạy ra ban ngày, nhưng không có nghĩa là chúng không có tính khí.

Cho nên, đám người đến sau này trực tiếp trở thành những kẻ hứng đạn.

Một lúc lâu sau, Nam Vân Đình nhìn thấy một nhóm người đi ra từ khe núi Trát Cách Lạp Mã.

Thị lực hắn rất tốt.

Nhóm người đó thống nhất mặc đồ đen thêu rồng (tú long kình trang), hông đeo Long Vương đao, chính là lớp người già đã góp sức từ thuở sơ khai lập nghiệp của Nam thị.

Theo thời đại thay đổi, tú long kình trang tại Nam thị đã trở thành đặc quyền chỉ những người thuộc Cửu Bộ đời đầu mới có.

Còn thế hệ mới sau này, trong tộc toàn mặc áo bào trắng vạt sạch,

nếu có việc ra ngoài thì tùy việc mà mặc.

Nếu là bàn chuyện làm ăn thì mặc chính thức một chút, nếu ra ngoài giết người trộm mộ thì mặc đồ rằn ri tác chiến.

Dần dà, tú long kình trang trở thành một loại biểu tượng gia tộc.

Người trẻ đều muốn mặc thử, nhưng cuối cùng, ngay cả con cái Nam Vân Đình cũng chưa có tư cách mặc, bọn họ càng không cần nghĩ tới.

Còn người thuộc Cửu Bộ đời đầu thì lấy làm vinh dự, hận không thể hàn chết bộ đồ này lên người.

Cộng thêm thanh Long Vương đao quen thuộc kia, thân phận đối phương đã rõ như ban ngày.

Vì khi Nam Tinh cầu cứu, nhóm Nam Vân Đình đã rơi vào nguy cơ, nên Nam Viêm và mọi người cực kỳ coi trọng lần cứu viện này.

Nam Kim, Nam Thủy cùng Nam Viêm đích thân dẫn đội, cộng thêm hơn mười tên sát thần của phân bộ hai cũ và các hảo thủ được Ngoại tộc bồi dưỡng cùng xuất phát.

Hoa Linh vì lo lắng cho an nguy của cha con Nam Vân Đình và Shirley Dương nên cũng dẫn theo đồ đệ nhỏ của mình, tộc nhân đời thứ ba của Ngoại tộc là Nam Uyển Thu đi theo. "Tiểu Tinh, ra đón người đi." Nam Vân Đình ngồi xuống lại, nói với Nam Tinh bên cạnh. "Không cần căng thẳng, người mình." Nghe Nam Vân Đình nói, mọi người đều kinh ngạc.

Nam Tinh nhớ lại chuyện mình đã cầu cứu gia đình, vội vàng buông bỏ đề phòng, chạy về phía đám người Nam Viêm.

Nhóm Nam Viêm từ khe núi đi ra, không bao xa liền nhìn thấy nơi nhóm Nam Vân Đình từng cắm trại, ở đó có dấu vết nhóm lửa, rất dễ phân biệt.

Nam Thủy đang định tiến lên tìm kiếm manh mối thì nghe phía trước có tiếng người hét lớn: "Bên này!!" Tiếng hét thu hút sự chú ý của mọi người. "Tiểu Tinh." Cả đoàn người đi lên, Nam Tinh đến trước mặt mọi người chào hỏi: "Đại nương, Viêm ca, Kim ca, Thủy ca..." "Được rồi được rồi, Tiểu Tinh, mau nói tình hình xem, chúng ta còn nghĩ cách cứu Tộc trưởng ra." Nam Kim, người có vết sẹo đao trên mặt, ồm ồm nói.

Lúc này Nam Kim cũng như Nam Viêm, Nam Thủy, đều ở độ tuổi bốn năm mươi, nhưng khác với Nam Viêm càng lớn tuổi tâm thái càng thay đổi, tâm thái Nam Kim vẫn trước sau như một.

Tâm tư hắn rất thuần túy, chỉ cần gia tộc cần, hắn sẵn sàng đề đao lên ngựa, xung phong hãm trận.

Vết sẹo trên mặt hắn chính là minh chứng tốt nhất. "Ngạch, Kim ca, phụ thân hiện tại đã thoát hiểm, chỉ là có chút suy yếu." Nam Tinh cũng có chút ngại ngùng.

Dù sao chính cậu cũng không ngờ Nam Vân Đình lại tự thoát hiểm nhanh như vậy. "Hại, ta đã bảo mà, Tộc trưởng bản lĩnh lớn như vậy, sẽ không có việc gì.

A Kim ngươi đúng là đồ mãng phu, cả ngày cứ sồn sồn lên." Nam Thủy nghe Nam Tinh nói, cũng quay sang trêu chọc Nam Kim.

Hắn đang ngủ ngon thì bị Nam Kim xách cổ lôi lên trực thăng.

Tuy nhiên, hiểu là vì cứu người, lại là cứu Tộc trưởng, Nam Thủy cũng không có tính khí gì.

Giờ nghe Nam Vân Đình không sao, hắn mà không oán trách vài câu thì có lỗi với cái cửa bị đá hỏng ở nhà. "A Tinh, Vân Đình hiện tại đang ở đâu?" Hoa Linh nghe Nam Vân Đình không sao cũng thở phào, nhưng nàng nghe được từ khóa quan trọng: suy yếu.

Không nói nhiều, Nam Tinh trực tiếp dẫn cả đoàn người đến dưới tháp đá màu đen.

Hồ Bát Nhất nhãn lực cực tốt, liếc mắt liền phân biệt được những người mặc tú long kình trang nhìn như bốn năm mươi tuổi kia, tùy tiện một người cũng có thể đánh bại cậu.

Còn đám người mặc đồ tác chiến đen phía sau không nói lời nào, chỉ riêng khí thế kia, ném vào bất kỳ đơn vị nào cũng đều là lính mũi nhọn.

Dù sao trang viên Ngoại tộc tuy đã xây lại, đổi tên thành cấp hương trấn, nhưng bên trong toàn bộ đều là người Ngoại tộc của Nam thị.

Ngoại tộc Nam thị phát triển từ đời đầu, sau này dần dần phân thành hai bộ phận: một là có tư chất phục vụ gia tộc, hai là không có tiềm chất thì ở lại Nam Vân Hương an cư lạc nghiệp.

Việc Ngoại tộc nhận nuôi trẻ mồ côi chưa bao giờ dừng lại, bởi vì hạ thuộc được bồi dưỡng từ con số không, Nam Vân Đình có thể đảm bảo 95% lòng trung thành tuyệt đối.

Hơn nữa, những gì người Ngoại tộc được học là Binh Thân Quyết, Du Long Bộ, Lão Lục Đao Pháp và một số thứ lặt vặt khác...

đừng nói là lính mũi nhọn, có bảo là đặc chủng binh cũng không quá lời. "Phu quân, chàng thế nào rồi?" Hoa Linh đến trước mặt Nam Vân Đình, vẻ mặt quan thiết hỏi. "Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi." Nam Vân Đình xua tay.

Chương 150

Nhưng Hoa Linh lại không chịu, đây là lần đầu nàng thấy Nam Vân Đình trong bộ dạng này.

Cơ thể mấy người không có gì đáng ngại.

Nam Vân Đình liền giao nhiệm vụ xuống mộ lấy đồ cho Nam Kim đang rảnh rỗi chân tay.

Nam Kim nghe được chuyện tốt như vậy, lập tức không nhịn được, trực tiếp đeo ba lô, dẫn người theo sự chỉ dẫn của Nam Tinh đi về phía lăng mộ.

Còn Giáo sư Trần, vốn dĩ gặp tình huống này chắc chắn sẽ ngăn cản.

Nhưng hiện tại... trong Hư Số Không Gian, Ô Thiền đã công khai tuyên bố vàng bạc bảo vật trong địa cung toàn bộ thuộc về Nam Vân Đình, coi như sính lễ.

Hành vi cho tặng công khai này khiến Giáo sư Trần cảm thấy mình không có lý do gì để quản.

Tuy nhiên, chuyến đi này của ông cũng không uổng phí.

Sau khi hồi phục chút sức lực, ông liền cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử xuống mộ ghi chép tư liệu, bích họa, cấu tạo cung điện... tất cả đều là trọng điểm cần ghi chép.

Còn Vương Bàn Tử nhìn Nam Kim chỉ huy mọi người khuân từng núi vàng, núi bạc và ngọc khí ra ngoài, nước miếng hâm mộ chảy ròng ròng bên khóe miệng.

Hồ Bát Nhất cũng chẳng khá hơn Vương Bàn Tử là bao.

Sống nửa đời người, đây là lần đầu cậu thấy quy mô vàng bạc châu báu lớn thế này.

Bù lại, chuyến đi này Hồ Bát Nhất cũng không lỗ, nói thế nào nhỉ, cậu trực tiếp lừa được một cô sinh viên đại học xinh đẹp về nhà.

Trên đường đi, do tính cách nên Hồ Bát Nhất chăm sóc Diệp Diệc Tâm khá nhiều.

Trong Hư Số Không Gian, khi Diệp Diệc Tâm bị côn đồ quấy rối, tuyệt vọng cùng cực thì Hồ Bát Nhất dũng cảm đứng ra, anh hùng cứu mỹ nhân.

Cộng thêm thời đại này tâm tư con gái đều khá đơn thuần, Diệp Diệc Tâm liền cảm nắng.

Người đầu tiên phát hiện ra tình trạng này là Giáo sư Trần.

Ông không phản đối, trái lại còn âm thầm vun vén cho hai người.

Hách Ái Quốc đã chết, Sở Kiện thành người thực vật, tương lai có tỉnh lại hay không còn chưa biết.

Mục tiêu cả đời của Giáo sư Trần là Tinh Tuyệt cổ thành nay đã ở ngay trước mắt.

Ông cũng không có lý do gì để Diệp Diệc Tâm và Tát Đế Bằng phải theo mình dấn thân vào nguy hiểm nữa.

Sự tình là như vậy.

Chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành kết thúc, Giáo sư Trần sẽ không tiếp tục sự nghiệp khảo cổ nữa.

Ông tương lai có thể sẽ đi giảng dạy cho sinh viên, hoặc an dưỡng tuổi già, nhưng tuyệt đối sẽ không xuống mộ nữa.

Khảo cổ, nghe thì cao sang, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là trộm mộ một cách nho nhã mà thôi.

Nếu không có cái thẻ công tác do nhà nước cấp, họ cũng là trộm mộ.

Đêm xuống... ngoại trừ tộc nhân Nam thị đang vận chuyển vàng bạc ra ngoài, nhóm Nam Vân Đình đều ngồi quây quần bên đống lửa dưới tháp đá đen. "Lão Hồ, cậu hơi quá đáng rồi nhé, phản bội cách mạng thì thôi đi, còn lên mặt dạy đời nữa." Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất đang thì thầm to nhỏ với Diệp Diệc Tâm bên cạnh, bất mãn nói.

Nghe hắn ca thán, mọi người đều cười ồ lên.

Cười xong, Hoa Linh mở lời: "Khải Tuyền, cậu nếu hâm mộ thì cứ nói thẳng, đến lúc về tôi sẽ tìm giúp cậu, biết đâu lại có người hợp với cậu đấy." Nghe Hoa Linh nói, Vương Bàn Tử có thoáng chốc xao động.

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ đó liền bị hắn ném ra sau đầu. "Thôi đi, Lão Hồ tên này không giảng cứu (chơi đẹp), Bàn Tử tôi dù sao cũng phải kiên trì cách mạng chứ." Vương Bàn Tử không phải chưa từng nghĩ đến chuyện tìm vợ sống qua ngày, nhưng với tình trạng hiện tại, hắn cũng không muốn làm lụy ai, cũng không muốn hại ai.

Vì chuyện mười mấy năm trước, trong lòng hắn cũng không chứa thêm được người khác nữa.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy hiện tại sống một mình cũng rất tốt. "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, chuyện này chẳng có gì là giảng cứu hay không cả." Hoa Linh nói rồi quay sang nhìn Nam Vân Đình: "Phu quân, chàng nói xem có đúng không?" "Đúng." Nam Vân Đình khẽ gật đầu, sau đó quay sang nhìn Hồ Bát Nhất: "Cậu hiện tại có cảm giác gì đặc biệt không?" Hồ Bát Nhất bị hỏi đến ngơ ngác, không hiểu ý là gì.

Nam Vân Đình nói xong mới nhận ra mình hỏi hơi quá trực tiếp,

nghĩ một chút rồi nói: "Nói thế này đi, không gian đặc thù là do Ô Thiền dùng sức mạnh đặc thù, hay chính là sức mạnh của Mắt Rắn (Xà Thần Chi Nhãn) để khai mở, trong đó có một loại quy tắc vận chuyển không ngừng.

Mà hiện tại, Mắt Rắn không còn trong tay Ô Thiền, quy tắc bên trong Hư Số Không Gian liền phát sinh biến đổi về chất." Nghe lời lẽ nghiêm trọng của Nam Vân Đình, Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu lo lắng: "Biến đổi như thế nào?" Cậu vừa dứt lời, Shirley Dương bên cạnh liền lên tiếng: "Cô gia gia, ý ngài là...

Lời nguyền Quỷ Nhãn?" Nam Vân Đình gật đầu: "Không sai, Lời nguyền Quỷ Nhãn.

Hay còn gọi là Xà Thần nguyền rủa, Quỷ Động nguyền rủa, là một loại nguyền rủa siêu cấp mới xuất hiện sau khi Mắt Rắn bị trộm.

Bất cứ ai trúng phải Lời nguyền Quỷ Nhãn đều không thể sống quá bốn mươi tuổi.

Hơn nữa, lời nguyền này sẽ theo huyết mạch truyền xuống, lưu truyền từ đời này sang đời khác." "Nam gia, Bàn Tử tôi ít đọc sách, ngài đừng lừa tôi, thứ này thật sự tà môn thế sao?" Vương Bàn Tử nghe đến dựng cả lông tơ, cả người không rét mà run.

Nam Vân Đình chỉ đứng dậy, đến trước mặt Hồ Bát Nhất, đặt tay lên vai cậu.

Huyết mạch chi lực cổ động, Hồ Bát Nhất cảm thấy vai đau nhói, nhíu mày.

Khi Nam Vân Đình buông tay, Hồ Bát Nhất hiểu ý, vạch áo ra lộ bờ vai.

Trên đó hiện rõ hình một con mắt.

Nhìn thấy thứ này, Hoa Linh dường như nhớ lại chuyện gì không

vui, mày liễu nhíu chặt. "Mẹ kiếp...

Lão Hồ, lưng cậu mọc mắt kìa." Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất đứng dậy, vạch vai trần đầy thịt của Vương Bàn Tử ra.

Cũng cùng một hình xăm con mắt.

Điều này chứng thực suy đoán của Nam Vân Đình. "Nam gia, Lời nguyền Quỷ Nhãn này dùng cách gì có thể giải?" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử cũng bị dính, không cần nghĩ cũng biết Giáo sư Trần, Diệp Diệc Tâm chắc chắn không thoát được, bèn hỏi. "Thứ nhất, Mục Trần Châu.

Tìm được Mục Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư, làm theo phương pháp ghi trên đó, có thể loại bỏ tận gốc lời nguyền.

Thứ hai, Lam Xà Đảm có thể giải mọi loại độc.

Cách này ta và nhị ca ngẫu nhiên biết được mấy chục năm trước.

Lời nguyền Quỷ Nhãn nói trắng ra cũng là một loại độc, độc nguyền rủa.

Lam Xà Đảm có thể giải, nhưng trị ngọn không trị gốc, tử tôn hậu đại vẫn chịu hại." Hồ Bát Nhất suy nghĩ kỹ càng, rồi ngẩng đầu nhìn Nam Vân Đình: "Nam gia có biết Mục Trần Châu kia đang ở đâu không?" Nam Vân Đình từ chối cho ý kiến, gật đầu: "Mục Trần Châu ở đâu ta xác thực biết." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh dung. "Phu quân, chàng biết Mục Trần Châu ở đâu?" Hoa Linh trừng lớn mắt.

Shirley Dương cũng nhìn chằm chằm Nam Vân Đình, biểu cảm phức tạp.

Chương 151

"Nơi ở của Mục Trần Châu, mấy chục năm trước ta đã biết, tin tức này ta cũng chia sẻ với nghĩa huynh, cũng chính là ông ngoại của Shirley." Nam Vân Đình trực tiếp kéo Chá Cô Tiếu xuống nước, không thể cái gì cũng một mình gánh được.

Lời nguyền Quỷ Nhãn chung quy vẫn phải giải quyết triệt để.

Nếu không, bản thân mang theo Hư Số Không Gian này, một khi xảy ra rò rỉ quy tắc thì đối với thế giới sẽ là một tai nạn. "Long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá (Rồng ẩn không hình, nếu trời không sập, khó để người ngoài phá giải).

Bát Nhất, cậu hiểu ý câu này của ta chứ." Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

Trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật có ghi chép thông tin liên quan đến Long vựng. "Cho nên, cố gắng lên nhé các chàng trai.

Đợi chuyến đi Tinh Tuyệt này kết thúc, ta sẽ tạm thời rời khỏi Cửu Châu, trước khi thời cơ chín muồi, ta sẽ không trở lại." Nam Vân Đình nói rồi nhìn sang Nam Tinh: "Tiểu Tinh, sau khi ta đi, con hãy gọi đại ca con về gia tộc lo liệu việc nhà.

Mẹ con bao năm qua cũng mệt rồi, lần này coi như đưa họ ra ngoài thư giãn một chút." "Vâng." Nam Tinh vẻ mặt nghiêm túc gật đầu. "Ta đi rồi, con hãy cùng Shirley đi tìm Long Cốt Thiên Thư đi." *** "Ai, tôi bảo này, lời Nam gia nói trước khi đi rốt cuộc là ý gì?" Trên đường quốc lộ về Bắc Bình, chiếc xe Jeep 212 màu xanh quân đội đang chạy bon bon.

Vương Bàn Tử ngồi ghế lái không chịu nổi sự im lặng, hỏi Hồ Bát Nhất ở ghế phụ. "Cũng không có ý gì khác, đại khái là Long Cốt

Thiên Thư rất quan trọng.

Nếu chúng ta lấy được Long Cốt Thiên Thư thì sẽ tìm được Mục Trần Châu.

Nếu không tìm được Long Cốt Thiên Thư, cho dù Nam gia có nói cho chúng ta chỗ của Mục Trần Châu thì chúng ta đến đó cũng là nộp mạng." Đây coi như là lịch luyện, cũng là sự tiếp nối của cốt truyện.

Nam Vân Đình không trở về tộc địa, chỉ để Nam Tinh đưa Shirley về sắp xếp mọi việc.

Trưởng tử Nam Sanh tiếp quản việc quản lý gia tộc thay Doãn Tân Nguyệt, điều này không có gì đáng trách, vì từ mấy năm trước Nam Vân Đình đã có ý định này.

Thứ hai, Shirley đưa Doãn Tân Nguyệt, Nam Vân Đình và Hoa Linh hội hợp cùng xuất ngoại.

Cha của Shirley để lại cho cô không ít sản nghiệp và tiền tiết kiệm, đối với nước ngoài, cô bé này rành rẽ hơn Nam Vân Đình, nên mọi sự đều do cô sắp xếp.

Nam Vân Đình cũng muốn đi gặp Chá Cô Tiếu để hỏi một số chuyện về Hư Số Không Gian.

Chá Cô Tiếu nhờ Lam Xà Đảm và tố chất cơ thể tích lũy nhiều năm nên sống được đến giờ, nhưng con người chung quy vẫn phải chết.

Trước khi gặp Cửu Thúc, Nam Vân Đình thực sự không biết người ở thế giới này chết đi sẽ thế nào, nhưng giờ Cửu Thúc đã xuất hiện thì chắc là Âm phủ địa ngục cũng tồn tại.

Chá Cô Tiếu cả đời xuống mộ vô số, âm đức chắc đã âm từ lâu, sống được đến tuổi này đã là không dễ.

Nhưng tương lai nếu "băng" rồi thì... nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp.

Hư Số Không Gian có thể để Chá Cô Tiếu sinh sống trong đó, khôi phục tướng mạo, khôi phục thân thể, để ông cùng Hồng Cô Nương sống những ngày tháng tốt đẹp.

Chắc hẳn không ai từ chối.

Mà hiện tại Hồng Cô Nương đã qua đời, việc Hư Số Không Gian có thể kéo bà ấy vào hay không là chuyện khác, nhưng chung quy vẫn phải thử.

Sau khi xuống máy bay, cả đoàn đi xe thẳng đến ngoại thành, ở khu giao thoa có một trang viên.

Chá Cô Tiếu đang sống ở đây.

Trong trang viên, ngoài bảo vệ và người hầu do Shirley sắp xếp thì không có người ngoài.

Rất thích hợp để Nam Vân Đình và Chá Cô Tiếu ôn chuyện cũ, tiện thể nói chuyện Hư Số Không Gian.

Nam Vân Đình nghĩ trăm phương ngàn kế, nhưng không ngờ cảnh tượng huynh đệ gặp nhau cảm động lại không diễn ra.

Chá Cô Tiếu tuy lớn tuổi nhưng mắt mũi rất tinh, vừa thấy Nam Vân Đình đã phang ngay câu đầu tiên: "Tam đệ, đệ đây là càng lớn càng nhỏ đi đấy à??" Làm Nam Vân Đình đen cả mặt.

Tướng mạo mình vẫn luôn không đổi mà, cái gì gọi là càng lớn càng nhỏ?? *** "Hồ gia, Bàn gia, hai vị coi như đã về rồi, làm tôi lo chết đi được." Bắc Bình, trong cửa hàng Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên.

Thấy Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất kẻ trước người sau bước

vào, Đại Kim Nha vội vàng lên tiếng chào hỏi. "Lão Kim ông mà cũng biết lo cho bọn này á?

Bàn gia tôi thật không nhìn ra đấy." Vương Bàn Tử chẳng chút khách khí, đặt mông ngồi xuống ghế, nói. "Bàn gia, ngài nói thế là thế nào." Đại Kim Nha cười ha ha: "Tục ngữ nói rất hay, một đời người hai huynh đệ, chúng ta tuy không có cái giao tình vào sinh ra tử đó, nhưng giao tình là giao thiệp, giao du nhiều thì tình cũng sâu.

Thôi, không nói cái đó nữa.

Bàn gia, Hồ gia, chuyến này có vớ được món gì tốt không, lấy ra cho Lão Kim tôi thẩm định chút?" Nghe Đại Kim Nha nói, Hồ Bát Nhất nhớ tới tấm lệnh bài gia tộc Nam thị của gã, bèn cắt ngang lời Bàn Tử, trêu chọc: "Kim gia, ngài tay nắm trọng bảo, còn để ý đến ba quả dưa hai quả táo của chúng tôi sao?" Nghe vậy, Đại Kim Nha sững người, rồi cười lớn: "Hahaha, Hồ gia, nói đùa cũng không thể nói như vậy.

Lão Kim tôi mà nắm trọng bảo thật thì tôi đã chẳng chui rúc ở cái xó xỉnh này.

Đến lúc đó, với tính cách của tôi, cả cái Phan Gia Viên này nói không chừng đều phải viết tên Lão Kim tôi rồi.

Cho nên ngài đừng lấy tôi ra làm trò đùa nữa." Hồ Bát Nhất xua tay: "Không không không, tôi nói ông nắm trọng bảo không phải đùa đâu.

Món trọng bảo đó của ông không phải tiền bạc có thể đong đếm được." Đại Kim Nha mờ mịt, không hiểu ý Hồ Bát Nhất.

Nhưng Vương Bàn Tử bên cạnh lại nhớ ra, nói: "Lão Hồ nói không sai, Kim gia, ông đừng giấu giấu diếm diếm nữa, mau lấy cái bài tử kia ra cho Lão Hồ nhìn một cái." "Bài tử??" Đại Kim Nha nghe

hai chữ này thì chợt hiểu, tháo tấm lệnh bài thừa kế từ trưởng bối ở thắt lưng xuống. "Hai vị nói là cái này?" Hồ Bát Nhất nhận lấy tấm bài, quan sát kỹ lưỡng.

Ở Nam Vân Hương, vì thời điểm và địa điểm đều không thích hợp nên cậu không có cơ hội nhìn kỹ, chỉ cảm thấy bên trên có một luồng sát khí.

Hiện tại nhìn gần... "Chà, đồ tốt a." Hồ Bát Nhất không nhịn được khen.

Nhưng đồ tốt đến mấy cũng là của Đại Kim Nha, quân tử không đoạt cái yêu thích của người khác, Hồ Bát Nhất không có tâm tư làm thổ phỉ.

Hơn nữa nếu cậu thực sự cướp lấy, cho dù Nam thị nể mặt Nam Vân Đình, Nam Tinh mà không làm gì cậu, nhưng tác dụng nó phát huy trong tay cậu chung quy không lớn bằng trong tay Đại Kim Nha. "Hồ gia nhìn ra được gì rồi?" Đại Kim Nha cũng là kẻ biết nhìn hàng.

Nhưng lệnh bài này dù sao cũng là đồ chế tác thời Dân quốc, Đại Kim Nha lại không biết bí thuật quan tham phong thủy, nên vẫn luôn làm theo lời trưởng bối dặn dò, đeo bên người.

Mà cũng lạ, đeo lệnh bài này bao lần đi đổ đấu (trộm mộ) đều bình an vô sự, nên Đại Kim Nha coi nó như vật trừ tà. "Trên lệnh bài này sát khí sung doanh, lại mang theo một tia bá đạo chi khí như rồng cuộn, đeo trên người thì yêu ma quỷ quái tầm thường không dám lại gần.

Ngoài bá khí và sát khí ra, lệnh bài này còn được uẩn dưỡng ra một tia tài khí, hẳn là do Kim gia ông hoặc trưởng bối của ông đeo thời gian dài mà thành." Vương Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc ra mặt: "Lão Hồ, theo cậu nói thì cái lệnh bài này chẳng phải còn linh nghiệm hơn móng lừa đen sao?" Hồ Bát Nhất bất lực: "Bàn Tử, nói thì nói

thế, nhưng lệnh bài này so với móng lừa đen, cái nào nặng cái nào nhẹ cậu còn không biết sao?" "Thế tất nhiên là lệnh bài quan trọng hơn." Đại Kim Nha nghe bên cạnh mà mơ hồ.

Hai người này nói đông nói tây cái gì thế. "Tôi bảo này, Kim gia." Vương Bàn Tử lại chuyển mắt sang Đại Kim Nha. "Ông có biết tấm lệnh bài này của ông trị giá bao nhiêu không?

Nói trắng ra, ông cầm tấm bài này, chỉ cần động đậy môi, tiền kiếm được còn nhiều hơn ông làm cả mấy năm." Dưới sự giải thích như diễn song tấu của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha cuối cùng cũng hiểu ra tại sao hai người này vừa về đã nhăm nhe cái lệnh bài của mình.

Hóa ra bên trong còn có chuyện như vậy.

Đại Kim Nha tên thật là Kim Vạn Đường, là trưởng tôn của Kim Bất Hoán, mầm độc đinh đời này của Kim gia.

Chương 152

Đáng tiếc Kim Bất Hoán mất sớm vì bệnh.

Ngoài tấm bài này, bản lĩnh của ông ta thì cha của Đại Kim Nha chỉ học được chút da lông, sau này truyền đến Đại Kim Nha, bản lĩnh đảo đấu quật mộ của Kim Bất Hoán biến thành... giám định học.

Nếu Kim Bất Hoán sống lại chắc tức chết tại chỗ. "Kim gia, nghe xong có ý tưởng gì không?

Cầm tấm bài này đến Nam gia đổi chút bảo bối ra?" Vương Bàn Tử cười tiện hề hề với Đại Kim Nha, ra vẻ "ông sắp phát đạt rồi đừng quên anh em nhé". "Thôi đi." Đại Kim Nha cười ha hả. "Tuy lời hai vị nói xác suất lớn là thật, nhưng Lão Kim gia chúng tôi lúc sa cơ lỡ vận nhất cũng chưa làm ra chuyện thất đức.

Lão Kim tôi cũng không thể làm thế được.

Dù sao so với ông già nhà tôi, Lão Kim tôi vẫn còn cái nghề kiếm cơm ăn." Đại Kim Nha nói rất có cốt khí.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, thầm gật đầu.

Lão Kim này được, chơi được.

Đại Kim Nha tuy lăn lộn ở Phan Gia Viên như cá gặp nước, nhưng dù sao cũng chỉ là buôn bán nhỏ, "ba năm mới mở hàng, mở hàng ăn ba năm".

Câu này không chỉ nói là kiếm được nhiều, mà còn có tầng nghĩa khác.

Đại Kim Nha buôn bán đồ cổ thật giả lẫn lộn, bình thường chỉ lừa được mấy ông Tây, người thật sự hiểu nghề thì chẳng bao giờ tới.

Cho nên Đại Kim Nha kinh doanh bao lâu nay cũng chẳng để ra được bao nhiêu tiền.

Nếu hắn có cái tâm đó, dựa vào tấm lệnh bài này, hắn có thể cả đời tiêu dao tự tại, không thiếu tiền tiêu, thậm chí theo tác phong của Nam thị, con cháu mấy đời sau của Đại Kim Nha cũng được nhờ.

Nếu Đại Kim Nha gật đầu dùng lệnh bài đến Nam thị lấy tiền, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ coi đó là nhân chi thường tình.

Nhưng hiện tại Đại Kim Nha lại cưỡng lại được cám dỗ, khiến hai người nhìn hắn với con mắt khác xưa, cũng có phán đoán mới về nhân phẩm của hắn.

Đại Kim Nha thuộc loại gian thương lừa người chết không đền mạng, trước đây Bàn Tử còn khó chịu vì vụ bùa Mạc Kim giả, giờ lại nghĩ khác. "Kim gia, nhiều không nói, ít không nịnh, Bàn gia tôi kính ông là một hán tử." Hai người xoay ba lô ra trước, lôi ra hai món đồ bọc vải đỏ. "Chuyến này đi nhờ xe, bảo bối tốt gì thì Bàn gia tôi không có, nhưng đồ cũ (cổ vật) thì tôi và Lão Hồ vẫn nhặt được chút ít." Hồi ở Tinh Tuyệt cổ thành, đám Nam Kim bận rộn mấy ngày mới dọn đi được núi vàng núi bạc.

Trong lúc đó, Nam Tinh thấy Vương Bàn Tử cứ nhìn đống châu báu vơi dần mà chảy nước miếng, bèn bảo hắn và Hồ Bát Nhất lên chọn một ít món mình thích.

Hồ Bát Nhất thuộc dòng Mạc Kim chính tông, Mạc Kim hạ mộ ngoài quy tắc "gà gáy đèn tắt không trộm" còn có quy tắc không tham.

Cho nên hai người chọn tới chọn lui, cuối cùng mỗi người lấy hai món, coi như không uổng chuyến đi.

Còn Tinh Tuyệt cổ thành, sau khi mọi người theo khe núi đi ra thì đã hoàn toàn sụp đổ, chôn vùi dưới cát vàng.

Tương lai nếu không có cả ngàn người cùng khai quật thì tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy di tích Tinh Tuyệt cổ thành lần nữa. "Chà, Bàn gia có thu hoạch a." Đại Kim Nha khôi phục vẻ con buôn ngày thường, lật tấm vải đỏ phủ trên bảo vật ra.

Dưới ánh đèn trong tiệm, vật kia phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ, làm Đại Kim Nha lóa mắt.

Tắt đèn đi, Đại Kim Nha mới nhìn rõ đó là cái gì.

Đó là một chiếc gương cổ cấu tạo toàn thân bằng vàng, mượn ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, Đại Kim Nha nhìn thấy mặt mình trên đó rất rõ nét. "Độ tinh khiết đủ cao, tay nghề cũng rất khá, chỉ là cái hình con mắt này..." Đại Kim Nha nhìn hình con mắt lớn trên đỉnh gương vàng, có chút cạn lời.

Nếu là chạm khắc hoa điểu trùng ngư, kết hợp niên đại kia thì gương vàng này tuyệt đối là hàng hot, nhưng hình con mắt này quá tiêu tân lập dị.

Tại Cửu Châu hiện nay, loại này được tính là "hàng độc", không có mấy kẻ quái gở chịu thu mua.

Tất nhiên cũng không nói trước được.

Chiếc gương này là đồ sưu tầm của Ô Thiền lúc sinh thời, đứng trước quá nhiều món quà thì chiếc gương này chẳng đáng là gì, sau đó bị ném tùy ý vào đống vàng để cho đủ số. "Kim gia, thế nào?" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Bàn gia, không phải Lão Kim tôi đả kích ngài, nhưng mắt nhìn của ngài thực sự có chút khác người.

Tuy nhiên chiếc gương này gia công rất tốt, tôi đưa ra giá bảo đảm là 80 vạn, còn cụ thể bao nhiêu thì Lão Kim tôi không dám chắc chắn." Dù sao cũng là vật hai ngàn năm trước. 80 vạn là nói thấp rồi.

Nếu không phải phong cách quái dị thì giá khởi điểm cũng phải

một hai trăm vạn. "Thành." Sau đó Đại Kim Nha lại xem ba món còn lại.

Phải nói là sau khi xem xong, Đại Kim Nha bội phục thẩm mỹ của hai anh em này vô cùng.

Phong cách quái dị không nói, Vương Bàn Tử lấy một cái gương vàng có mắt, một cái lược vàng cũng có mắt.

Hai món Hồ Bát Nhất lấy thì không có mắt, nhưng vị đại thông minh này lại lấy một cặp rắn vàng bạc.

Tuy nhiên, dù sao cũng bình thường hơn bộ trang điểm hình con mắt của Vương Bàn Tử nhiều.

Tính tổng bốn món này, hai người ít nhất cũng kiếm được một nửa của ngàn vạn.

Cho dù Hồ Bát Nhất muốn tiếp tế thân nhân đồng đội thì số tiền này cũng dùng không hết, chia đều cũng đủ hai người an gia ở Bắc Bình.

Tình cảm hai người rất sâu đậm, chuyện Hồ Bát Nhất tiếp tế, Vương Bàn Tử cũng biết và cũng gánh vác cùng.

Hơn nữa chuyến đi này Hồ Bát Nhất còn thu hoạch được một cô vợ, dù là kết hôn hay mua nhà đều cần tiền.

Sau khi biết giá từ Đại Kim Nha, bàn tính nhỏ trong lòng Bàn Tử bắt đầu gảy tanh tách.

Từ thân nhân đồng đội của Hồ Bát Nhất đến con cái Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều tính một lượt, lại còn tính theo tiêu chuẩn cao nhất.

Cuối cùng tính ra, tiền còn lại hoàn toàn không đủ cho hắn sống một năm.

Nhưng Vương Bàn Tử không lo lắng.

Chuyến này hắn thu hoạch không chỉ có mấy món này.

Quan trọng nhất là quen biết được thiếu gia của đại gia tộc như Nam Tinh. "Nếu sau này Bàn gia hết tiền thì đi làm chân chạy cho Tiểu Nam gia, thế nào cũng không để Lão Hồ chịu thiệt." Vương Bàn Tử trong lòng quyết định, ánh mắt dần kiên định.

Lúc Đại Kim Nha đang nghiên cứu xem nên bán đồ cho ai thì một người từ bên ngoài bước vào. "Vị gia này, nhìn khí độ bất phàm, hẳn không phải người thường.

Chỗ tôi có miếng ngọc bội chế tác thời Đại Minh, người thường muốn tôi cũng không bán, ngài xem thử?" Đại Kim Nha trực tiếp đón đầu, tay không biết lôi từ đâu ra miếng ngọc bội, bắt đầu chém gió.

Những lời này của Đại Kim Nha làm Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lắc đầu quầy quậy.

Nói với người thường còn được, chứ trước mặt vị này là người thường sao? "Tiểu Nam gia." Vương Bàn Tử bước lên chào hỏi.

Chương 153

Người bước vào không phải ai khác, chính là Nam Tinh vừa chia tay họ vài ngày trước.

Nam Tinh cười gật đầu, liếc nhìn ngọc bội trên tay Đại Kim Nha.

Ừ, thời Đại Minh thật, không giả, nhưng chất liệu và công nghệ đều thuộc loại hạ cấp, không lên được mặt bàn.

Nếu không phải có thời gian bù lại thì chắc trong mắt dân trong nghề, vứt bên đường cũng chẳng ai thèm nhặt. "Ông tên Kim Vạn Đường?" Nam Tinh hỏi. "Chà, ngài biết tôi?" Đại Kim Nha ngạc nhiên.

Hắn thấy Vương Bàn Tử chủ động chào hỏi là biết mình gặp đúng "cửa" rồi.

Giờ đối phương nói trúng tên mình, thì đâu phải nhân vật đơn giản? "Tự nhiên là biết.

Theo lời dặn của cha tôi trước khi xuất ngoại, toàn bộ đồ trong tiệm của ông, bao gồm cả hai món Hồ gia, Bàn gia mang về, tôi đều thu hết theo định giá của ông.

Thế nào?" Nghe vậy, Đại Kim Nha như bị sét đánh, đứng hình tại chỗ.

Cửa tiệm nhỏ của hắn không có bao nhiêu đồ, nhưng nếu bán theo giá thị trường, cộng thêm hai món của nhóm Hồ Bát Nhất thì ít nhất cũng kiếm được hai ba ngàn cái "Đại đoàn kết" (ý chỉ số tiền lớn). "Ách... vị gia này, ngài không đùa chứ?

Tuy Lão Kim tôi bán đồ thật giả lẫn lộn, nhưng nếu nuốt hết theo định giá của tôi thì cũng phải hai..." Nam Tinh móc từ trong túi ra một

cuốn sổ nhỏ, bên trên kẹp một tờ phiếu tiết kiệm.

Vương Bàn Tử tò mò ghé mắt nhìn.

Đó là sổ tiết kiệm ngân hàng, phiếu tiết kiệm ghi rõ thời gian gửi, số tiền... "Vãi... vãi chưởng..." Đếm số 0 trên đó, Vương Bàn Tử văng tục.

Tròn bảy số 0.

Số đứng đầu là 6. "Đây là 60 triệu.

Trong đó 30 triệu để mua lại toàn bộ đồ trong tiệm ông, 10 triệu để mua lại những món của Hồ gia. 20 triệu cuối cùng...

Kim gia ở Bắc Bình chắc rành rẽ mọi việc, phiền Kim gia giúp tôi mua một cái viện tử quanh khu Tân Nguyệt Phạn Điếm, không cần lớn, hai ba trăm bình (m2) là được.

Chi phí xây lại, trang trí đều trích từ trong này.

Lại giúp tôi tìm một cửa tiệm có phong thủy tốt ở Phan Gia Viên, xây sửa, trang trí... nghĩ lại thì 20 triệu này chắc sẽ có dư.

Số dư đó chính là tiền vất vả của Kim gia ngài." Nam Tinh đã sớm có sắp xếp cho số tiền này.

Kim Bất Hoán đóng vai trò không thể thiếu trong thời kỳ đầu thành lập Ngoại tộc Nam thị.

Nhưng con người Kim Bất Hoán khá cố chấp, mãi không đồng ý đến trang viên Nam gia sinh sống, sau này con cháu Kim gia cũng không cầm lệnh bài đến cầu cứu.

Nam Vân Đình biết được từ Vương Bàn Tử chuyện Đại Kim Nha giữ lệnh bài gia tộc, liền có tính toán này.

Cho dù hậu nhân Kim gia không dùng lệnh bài cầu cứu, nhưng ta chiếu cố việc làm ăn của ngươi, đây cũng là một cách hay. "Tiểu Nam

gia, đại khí!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, trong lòng càng chắc chắn suy nghĩ trước đó.

Phải đi theo Nam Tinh, đi theo Nam Tinh mới có tiền đồ. "Lão Kim tôi đời này chưa phục ai, Tiểu Nam gia ngài là..." "Thôi thôi Kim gia, câu này Bàn gia tôi nghe chán rồi, ông không có câu nào khác à?

Ông đấy, mau mau dọn mớ hàng tồn ra cho Tiểu Nam gia quá mục.

Tiện thể cho tôi và Lão Hồ mở rộng tầm mắt." "Được được được, Bàn gia nói phải." Đại Kim Nha bị nghẹn một cái, nhưng không giận, nhận lấy sổ tiết kiệm xong liền lao vào kho sau bắt đầu dọn dẹp bảo bối.

Nam Tinh đợi Đại Kim Nha đi khuất, mới lấy từ sau lưng ra một hộp gấm, đưa cho Hồ Bát Nhất. "Này Lão Hồ, Mạc Kim Phù cậu tâm niệm, tôi mang đến cho cậu đây." Mạc Kim Phù, thứ này vẫn luôn tạm giữ ở Nam gia.

Nam Vân Đình cũng không có ý định giữ mãi, giờ gặp Hồ Bát Nhất là truyền nhân Mạc Kim chính thống, coi như không phụ sự giao phó của Liễu Trần khi xưa.

Về số lượng Mạc Kim Phù, vốn dĩ có ba cái, nhưng ở đây chỉ có hai, cái cuối cùng đã thất lạc cùng sự mất tích của Kim Toán Bàn, không tìm thấy tăm hơi.

Có Nam Tinh gia nhập, bộ ba thiết tam giác Mạc Kim e rằng sẽ được nâng cấp một phen.

Hơn nữa Chá Cô Tiếu vẫn chưa chết, nên Shirley Dương không thể đeo Mạc Kim Phù, đó gọi là tự ý đổi môn đình, là đại kỵ giang hồ.

Nam Tinh được huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long che chở, nếu Shirley Dương tương lai thành hôn với Nam Tinh sẽ cùng thức tỉnh huyết mạch tương ứng, đến lúc đó treo lệnh bài gia tộc lên thì ngay cả

Phát Khâu Ấn cũng không thể so bì. "Mạc Kim Phù!!" Nghe Nam Tinh nói, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử xúm lại mở hộp gấm.

Hộp đóng gói rất nghiêm mật.

Mở ra, chỉ thấy hai chiếc Mạc Kim Phù tạo hình tinh mỹ kỳ lạ nằm bên trong.

Về ngoại quan, không khác gì hai cái Đại Kim Nha đưa cho họ, nhưng hai người biết rõ một cái là thật, một cái là giả.

Mạc Kim Phù thật mang lại cảm giác rất kỳ lạ khó tả.

Hồ Bát Nhất cảm nhận đặc biệt rõ ràng, như thể đây vốn là đồ của cậu, giờ vật quy nguyên chủ, trong lòng vừa vui vẻ vừa kích động. "Tiểu Nam gia, ngài cứ thế đưa Mạc Kim Phù cho chúng tôi sao, có ổn không?" Hồ Bát Nhất chung quy vẫn là Hồ Bát Nhất, làm việc đều suy nghĩ sâu xa.

Chưa nói đến giá trị bản thân Mạc Kim Phù, chỉ riêng bốn chữ "vô công bất thụ lộc" đã đủ khiến huynh đệ họ không thở nổi. "Không sao." Nam Tinh không để ý lắm, xua tay: "Tiếp theo chúng ta còn một đoạn đường dài phải đi.

Mạc Kim Phù tuy có giá trị, nhưng cũng phải xem nó nằm trong tay ai chứ." "Tiểu Nam gia, hay là số tiền bán bảo bối kia ngài thu về đi, coi như anh em tôi chuộc hai cái Mạc Kim Phù này, thế nào?" Vương Bàn Tử cắn răng dậm chân, đưa ra một đề nghị rất khá.

Nhưng hắn vừa dứt lời, phía sau liền vang lên tiếng loảng xoảng như có vật gì lăn trên đất.

Ba người quay đầu lại, thấy Đại Kim Nha đang ì ạch đẩy một cái thùng to bằng nửa người, bên trong xếp đầy các món đồ lớn nhỏ.

Tiếng loảng xoảng chính là do va chạm phát ra.

Thấy vậy, Nam Tinh cũng không nói nhiều, chỉ bảo: "Mạc Kim Phù vốn là đồ của Mạc Kim Hiệu Úy các anh, Nam gia tôi chỉ bảo quản thay, giờ vật quy nguyên chủ mà thôi." "Cái bình hoa này không tệ, tuy thành phần làm giả chiếm đa số nhưng tạo hình, hoa văn đều rất đẹp, có thể làm đồ trưng bày." "Cái vòng này có chút niên đại, nhưng oxy hóa nghiêm trọng quá, không xử lý thì không bán được, xử lý rồi lại mất giá, bỏ thì thương vương thì tội." Sau khi Hồ Bát Nhất bị Nam Tinh thuyết phục, cả đám bắt đầu lục lọi đống đồ của Đại Kim Nha.

Trong đó đa phần giá trị không cao nhưng được cái tạo hình tinh xảo.

Nam Tinh đều tận dụng triệt để, định sau này dùng trang trí nhà cửa.

Còn vài món có chút niên đại, có chút giá trị thì Nam Tinh cất đi, đợi Bách Bảo Cư xây xong sẽ mang ra làm chương trình khuyến mãi đặc biệt.

Còn nói về trấn điếm chi bảo (báu vật trấn tiệm) thì đúng là không có.

Chương 154

Đến lúc đó chắc phải về kho gia tộc lấy vài món ra dùng tạm.

Tất nhiên, nếu những ngày tới hắn kiếm được vài món bảo bối tốt thì không cần phiền đến gia đình. "Pha này Tiểu Nam gia ít nhất lỗ một ngàn cái." Vương Bàn Tử dựa vào ghế than thở. "Tôi bảo này Kim gia, ông cũng thật là, gom bao nhiêu đồ mà chẳng có mấy món ra hồn." "Bàn gia, ngài đây thuần túy là đứng nói chuyện không đau eo, nếu có hàng tốt giá rẻ để thu thì tôi đã chẳng gom cái đống này." Đại Kim Nha cười ha ha, rồi nhìn sang Nam Tinh: "Tiểu Nam gia, nhìn tư thế này của ngài là chuẩn bị định cư ở Bắc Bình, đồng thời mở một cửa hàng đồ cổ?" Câu hỏi của Đại Kim Nha thu hút sự chú ý của cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Ba người nhìn Nam Tinh, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

Nam Tinh không có ý giấu giếm, gật đầu: "Tôi quả thực có dự định này.

Kim gia, hôm nay đồ trong tiệm ông tôi bao hết, ngày sau ông có hứng thú đến Bách Bảo Cư làm chưởng quầy không?" Hắn trực tiếp đưa ra lời mời.

Mục đích làm vậy, một là bản thân không có nhiều thời gian chết dí ở cửa hàng đồ cổ Bách Bảo Cư.

Hai là, việc chuyên môn để người chuyên môn làm, Nam Tinh kinh doanh đồ cổ chưa chắc đã giỏi hơn Đại Kim Nha.

Nghe Nam Tinh nói, Đại Kim Nha lại do dự, hồi lâu chưa trả lời. "Kim gia, nói nhiều không bằng nói ít, chỉ riêng số tiền Tiểu Nam gia vừa đưa cho ông cũng đủ cho ông sống cả đời này rồi, hà tất phải mạo hiểm tiếp tục kinh doanh cái tiệm rách nát này.

Theo tôi ông cứ đồng ý đi, sau này cũng có cái bảo đảm." Nam Tinh thành tâm mời, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh khuyên giải, cuối cùng Đại Kim Nha cũng không từ chối, một lời đáp ứng.

Hắn không ngốc, biết họ của Nam Tinh, lại nhìn phong cách hành sự, rồi liên tưởng đến lời Bàn Tử nói trước đó là có thể hiểu được.

Dù sao Nam Tinh nhìn thế nào cũng không giống kẻ "người ngốc nhiều tiền".

Người cần thể diện, cây cần vỏ.

Thể diện người ta đã cho ông đủ rồi, còn làm cao nữa thì không hay, đến cuối cùng chỉ tổ rước họa vào thân.

Như lời Vương Bàn Tử nói, sau này cũng coi như có một sự bảo đảm.

Cửa tiệm này của Đại Kim Nha cũng không phải của hắn.

Ở Phan Gia Viên, trừ một số cửa hàng lớn, cơ bản các tiệm hoặc sạp hàng đều là của Phan Gia Viên.

Người kiếm ăn ở đây đa phần đều phải bỏ ra một khoản tiền thuê chỗ trước, rồi mới tính chuyện kiếm tiền.

Có rất nhiều người làm cả tháng không đủ đóng tiền thuê, ủ rũ rời khỏi Phan Gia Viên, rồi lại thay một lứa "thanh niên có chí" mới đến tiếp tục nộp tiền cho ban quản lý.

Mà ông chủ đứng sau màn của Phan Gia Viên, vị Phan tiên sinh kia, Nam Tinh cũng biết.

Mẹ đẻ của Nam Tinh là Doãn Tân Nguyệt.

Năm hắn bảy tám tuổi, Doãn Tân Nguyệt từng đưa hắn đến Bắc Bình một lần.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn đã gặp biểu ca của mình, cũng là

người nắm quyền hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhờ biểu ca, hắn quen biết rất nhiều doanh nhân ở Bắc Bình, trong đó có vị Phan tiên sinh truyền kỳ này.

Vị Phan tiên sinh này khởi đầu buôn bán đồ cũ, trước mặt gã khổng lồ như Tân Nguyệt Phạn Điếm thì vốn dĩ không có cơ hội làm lớn.

Nhưng sau khi Doãn Tân Nguyệt giao quyền và chuyển hình kinh doanh, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã nhả ra một số mảng buôn bán nhỏ không cần thiết.

Phan tiên sinh mao toại tự tiến, lấy được một phần thị phần từ đây.

Sau này ông ta thành công, không chỉ dựa vào đầu óc và thị phần trong tay để kiếm bộn tiền, mà còn nuốt trọn các thị phần khác mà Tân Nguyệt Phạn Điếm nhả ra, một cử thành lập nên Phan Gia Viên.

Sau khi thành lập Phan Gia Viên, Phan tiên sinh đưa ra hợp đồng cho thuê, tự mình lui về hậu trường.

Mười mấy năm trôi qua, không ai biết tên thật của Phan tiên sinh, nhưng ông ta vẫn dựa vào thế lớn của Phan Gia Viên để liễm tài, cộng thêm mỗi năm đều đặn tặng lễ trọng cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, mượn thế của Tân Nguyệt Phạn Điếm khiến không ai dám đánh chủ ý lên Phan Gia Viên.

Nam Tinh đến Phan Gia Viên mở Bách Bảo Cư, nếu hắn có tâm tư đó, chỉ cần nhờ biểu ca liên hệ với Phan tiên sinh một tiếng, thì vị trí tốt nhất, cửa tiệm đẹp nhất ở Phan Gia Viên sẽ thuộc về danh nghĩa của Nam Tinh.

Nhưng hắn không làm thế.

Một là hắn không muốn dính dáng đến Phan tiên sinh kia.

Hai là hắn cũng không muốn gây phiền phức cho nhà ngoại của mẹ, để họ phải gánh cái nhân tình không cần thiết.

Trong lúc Nam Tinh đang ở tiệm Đại Kim Nha mường tượng về tương lai, trưởng tử của Nam Vân Đình là Nam Sanh cũng bắt đầu xử lý công việc gia tộc.

Nhưng anh gặp phải một rắc rối lớn.

Ngay ngày đầu tiên tiếp quản sự vụ trong tộc, anh đã gặp phải chuyện chưa từng xảy ra từ khi Nam thị thành lập đến nay: Phản biến. "Viêm ca, Kim ca, hai vị thấy thế nào?" Nam Sanh sắc mặt không tốt lắm, hỏi hai người trước mặt.

Phụ thân, mẫu thân rời đi chưa bao lâu đã xảy ra chuyện này.

Người trong nhà tuy sẽ không nói gì, nhưng nếu truyền ra ngoài, anh chung quy sẽ bị chụp cái mũ vô năng. "Hừ, còn làm thế nào được nữa, giết." Nam Kim khoanh tay, vẻ mặt lạnh lùng. "Kẻ bội tín khí nghĩa tất phải giết, đây là quy tắc của Ngoại tộc.

Nếu lần này chúng ta không tỏ thái độ, thì phản biến sẽ không chỉ dừng lại ở vụ này." Nam Viêm cũng trầm mặt nói. "Có cần bảo nhị đệ đánh tiếng với bên trên không?" Nam Sanh tòng quân nhiều năm, hiện giờ về tạm thời tiếp quản gia tộc, nhưng anh cũng đã trải qua chiến trường, quan trường tôi luyện, đưa ra quyết định cũng vô cùng quả quyết. "Để Hải thúc phái nhân viên phân bộ, bắt kẻ phản nghịch về chịu thẩm phán, tru sát cùng toàn bộ thế lực của hắn." "Rõ!" Nam Viêm, Nam Kim đứng dậy đi ra ngoài.

Nam Vân Đình thành lập Bộ Giám Sát chính là để tồn tại vì việc tru sát những kẻ bạch nhãn lang (vong ân bội nghĩa).

Tộc nhân Nội tộc Nam thị đời đầu đồng sinh cộng tử, cùng chung hoạn nạn, hậu nhân chịu ảnh hưởng của thế hệ trước, dù văn không

thành võ không thạo thì vinh dự gia tộc vẫn luôn tràn đầy trong lòng họ.

Nhưng Ngoại tộc thì khác.

Họ đến từ khắp nơi, tuy đều ăn cơm Nam gia mà lớn, nhưng khó tránh khỏi có loại bạch nhãn lang, ăn cây táo rào cây sung.

Nam Viêm và Nam Kim hai người kẻ trước người sau đi ra ngoài, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình Nam Sanh, biểu tình nghiêm túc của hắn mới dần dần thay đổi. "Phụ thân, không biết làm như vậy là đúng hay sai." Nam Sanh lẩm bẩm một mình.

Từ nhỏ sinh ra tại Nam thị, hắn rất may mắn, nhưng cũng rất bất hạnh.

Hắn là trưởng tử đích tôn.

Người đứng đầu trong chín người con.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, hắn đã bị gắn lên cái mác người thừa kế.

Nam Vân Đình vốn muốn để con cái mình có một tuổi thơ tốt đẹp, để chúng có quyền tự lựa chọn.

Nam Sanh cũng chính vì thế mà cuộc sống tuổi thơ rất vui vẻ, tuy rằng huấn luyện, học tập chưa bao giờ đứt đoạn, nhưng Nam Sanh rất hạnh phúc.

Nhưng đợi đến khi Nam Sanh dần trưởng thành, biết được những gì Nam thị đã trải qua, trong lòng liền tự nhiên muốn vì gia tộc phân chia một chút gánh nặng, cho nên, hắn chọn tòng quân.

Trải qua chiến tranh tẩy lễ, hắn đã hoàn toàn đạt được yêu cầu của Nam Vân Đình.

Nhưng đến hôm nay, khi Nam Sanh tiếp nhận công việc lớn nhỏ

trong gia tộc, hắn mới phát hiện, cái gia tộc này và quân đội thật sự không giống nhau.

Nam thị đã trải qua quá nhiều.

Chương 155

Lão nhất bối của Nam thị ngoại trừ tộc nhân ra, căn bản sẽ không đi để ý cái gì.

Quân, chính, thương đa diện phát triển.

Trong đó liên quan đến chuyện lớn chuyện nhỏ, so với việc hành quân đánh giặc còn nhiều hơn nhiều.

Mà chuyện Ngoại tộc xuất hiện kẻ phản bội này, cũng là xảy ra vào ngày thứ hai sau khi hắn tiếp nhận công việc gia tộc.

Hắn cần suy xét rất nhiều.

Tỷ như nói, liệu sẽ có kẻ phản bội khác hay không.

Liệu lần làm phản này có phải là có dự mưu, tên phản đồ kia chỉ là quân cờ được những kẻ ẩn nấp tung ra.

Hay hoặc là nói, đây thật sự chỉ đơn giản là một vụ việc kiểu "nông phu và rắn".

Những thứ này, hắn đều phải suy tính.

Mệt, là tất nhiên.

Nhưng Nam Sanh không có cách nào, chỉ có thể gượng chống. "Nhị nương có thể quản lý gia tộc tốt như vậy, ta cũng có thể." Nam Sanh nắm chặt nắm đấm.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, Nam thị cũng không thể bắt đầu đi xuống dốc trong tay mình.

Tin tức Ngoại tộc có người làm phản cùng với việc Nam Sanh hạ lệnh xuất động Phân bộ thứ bảy tru sát phản nghịch rất nhanh liền truyền đến tay Giám sát bộ - Nam Vân Hải.

Lần đầu nghe nói có người làm phản, Nam Vân Hải còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Sau khi xác định chính mình không phải nghe nhầm, Nam Vân Hải trực tiếp nổi điên, thân tự dẫn người ra khỏi tộc địa, đi tới vị trí được cấp trong tình báo: Bắc Bình.

Bắc Bình từng là thiên tử dưới chân.

Hiện nay cũng là thủ đô của Cửu Châu.

Nói chung, sẽ không có kẻ nào không có mắt dám gây sự ở đây.

Tên phản đồ Ngoại tộc Nam Vạn Khánh (Vạn Thanh) và thế lực tiếp xúc với hắn trong lòng liền ôm tâm lý cầu may như vậy.

Bọn chúng lúc này đã gặp mặt, trốn tại một viện lạc trong góc thành Bắc Bình, chờ đợi thời cơ để rời khỏi Cửu Châu. "Vạn tiên sinh, không biết ngài đối với điều kiện chúng tôi - tổ chức K1 đưa ra còn có yêu cầu gì khác không?" Trong phòng, tên phản đồ đã đổi tên thành Vạn Thanh đang ngồi đối diện nói chuyện với một gã người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Gã người nước ngoài mở miệng trước, biểu tình, ngữ khí đều lộ vẻ cung kính.

Vạn Thanh nghe rất hài lòng, trong lòng theo bản năng đem Nam thị so sánh với K1 này.

Kết quả so sánh rất rõ ràng mà.

Hoàn toàn không có tính khả thi.

Tại Nam thị, hắn từ nhỏ đã phải tiếp nhận huấn luyện "thảm vô nhân đạo", đám người kia ý đồ tẩy não hắn, huấn luyện thành tử sĩ, làm chó cho bọn họ.

Nếu không phải bản thân cơ linh, hiện tại chỉ không chừng đã mất

mạng trong một lần nhiệm vụ gia tộc nào đó.

Vạn Thanh trong lòng nghĩ về Nam thị như vậy.

Nhưng tính kỹ lại từ khi Nam thị Ngoại tộc thành lập cho đến hiện tại, tuy nói tỉ lệ thương vong của Ngoại tộc cao hơn Nội tộc, nhưng Nam Vân Đình cũng không phải loại động vật máu lạnh, sẽ không coi bọn họ là vật tiêu hao để dùng.

Mấy chục năm xuống, cô nhi được Nam thị thu dưỡng gần bảy ngàn người, người chết vì ngoài ý muốn chỉ có khoảng tám trăm, phần lớn là vì tham gia chiến tranh vệ quốc mà chết.

Nếu bọn họ thật sự là vật tiêu hao, vậy bọn họ sẽ không có được tên họ, từ sống đến chết chỉ có đánh số.

Mà gã người nước ngoài trước mặt là một đầu mục nhỏ của K1 - một tổ chức tội phạm mới nổi ở nước ngoài.

Lần này mạo hiểm đến tiếp dẫn Vạn Thanh hoàn toàn không phải vì coi trọng con người hắn.

Bọn chúng muốn đưa Vạn Thanh ra nước ngoài, từ chỗ hắn lấy được thứ mình muốn, ví dụ như mật tân của Nam thị cùng một số thứ khác. "Ta không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ cần các ngươi mau chóng đưa ta rời khỏi Cửu Châu là được, chỉ cần bảo đảm cuộc sống tương lai của ta, bất kể các ngươi muốn đạt được cái gì, ta đều sẽ hết sức phối hợp." Vạn Thanh mở miệng nói.

Có lẽ là để biểu thị mình không nói suông, hắn chụm ngón tay phải thành kiếm, chém một cái vào góc bàn trà. "Hốt" một tiếng.

Góc bàn trà kia trực tiếp bị chém đứt.

Mặt cắt trơn nhẵn vô cùng, như bị lợi nhận trực tiếp cắt đứt vậy. "Bốp bốp bốp." Gã người nước ngoài thấy thế cũng vỗ tay. "Quả nhiên là thần hồ kỳ kỹ, công phu Cửu Châu, bất kể tiếp xúc thế nào

đều có thể khiến người ta hai mắt tỏa sáng.

Bất quá, Vạn tiên sinh cũng đừng vội, tổ chức K1 chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn tính mạng cho ngài.

Qua điều tra chúng tôi biết được, vị con trai nhỏ của Nam tộc trưởng trong truyền thuyết hiện đang ở Bắc Bình, tôi cảm thấy ngài có thể phối hợp với chúng tôi bắt hắn lại.

Đến lúc đó, Vạn tiên sinh sẽ là đại công thần của tổ chức K1, sau vụ này, K1 sẽ đãi ngộ gấp đôi cho Vạn tiên sinh." Gã người nước ngoài cười nói.

Trong mắt Vạn Thanh hiện lên một tia kiêng kỵ.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới đám người nước ngoài này lại "dũng" như thế, lại còn dám nghĩ đến chuyện động thủ với thiếu gia Nội tộc.

Quả thật là một đám điên, chẳng lẽ bọn chúng không sợ Nam thị báo thù?

Nhưng khai cung không có tên quay đầu.

Vạn Thanh dù có kiêng kỵ thế nào, hiện tại nếu muốn sống sót thì chỉ có thể dựa vào đám người nước ngoài này.

Cho nên, yêu cầu của đối phương, hắn không thể không đồng ý.

Mà con trai Nam tộc trưởng kia, tự nhiên chính là Nam Tinh đang ra ngoài chuẩn bị làm chút sự nghiệp.

Lúc này Nam Tinh sau khi xử lý xong chuyện ở Bắc Bình, bản ý là muốn đợi Tuyết Lỵ Dương trở về rồi cùng nhau thương lượng chuyện tìm Hoa Long Cốt Thiên Thư.

Nhưng khổ nỗi cuộc sống quá bình thản, mà sở thích của Vương Bàn Tử cũng thật kỳ lạ, đó chính là: Thịt dê nhúng (lẩu dê).

Hôm nay thịt dê nhúng, ngày mai thịt dê nhúng, ngày kia vẫn là thịt dê nhúng.

Đã không thiếu tiền tiêu, hắn hận không thể trực tiếp dọn vào ở trong quán thịt dê nhúng luôn.

Lấy cái cớ mỹ miều là báo đáp ơn tri ngộ của Nam Tinh, hắn mời Nam Tinh ăn thịt dê nhúng suốt bốn ngày, sáng tối mỗi buổi một lần, đến mức trong mơ của Nam Tinh ngoại trừ Tuyết Lỵ ra thì chỉ có những miếng thịt dê chạy nhảy.

Cho nên, hắn không thể không mang theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rời khỏi Bắc Bình, đi loanh quanh khắp nơi, nếu may mắn thì có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Nếu không may mắn thì coi như đi du lịch khảo sát địa điểm trước cho sau này, sau đó sẽ đưa Tuyết Lỵ cùng đi ngắm nhìn non sông gấm vóc của tổ quốc.

Bọn họ không biết, ngay khoảnh khắc bọn họ rời khỏi Bắc Bình, có một đám người đã theo dõi bọn họ.

Chính là người của K1 cùng Vạn Thanh.

Mà Vạn Thanh và bọn chúng cũng sẽ không ngờ tới, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Khi Vạn Thanh và tên tiểu đầu mục tổ chức K1 bắt đầu ẩn mật thăm dò động hướng của Nam Tinh, Nam Vân Hải - người đã theo tình báo bí mật tiến vào Bắc Bình - cũng đã theo dõi bọn chúng.

Chương 156

Động tác nhỏ của đám người này tự nhiên không cách nào qua mắt được người Nam gia. "Rầm!!!" Tại khách sạn Lê Sấu ở Bắc Bình, khách sạn phân nhánh thuộc công ty liên kết do con gái cả Nam Lê và con gái thứ hai Nam Sấu của Nam Vân Đình hợp tác mở.

Nam Vân Hải sau khi dẫn người đến Bắc Bình liền nghỉ ngơi trong khách sạn này, đồng thời tiến hành điều tra hành tung của Vạn Thanh.

Có thể nói là không tra không biết, vừa tra giật mình.

Nếu bọn họ đến muộn thêm một chút nữa, chỉ không chừng sẽ còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó. "Sao bọn chúng dám a!

Ai cho bọn chúng dũng khí dám khởi tâm tư với Tam thiếu gia!" Nam Vân Hải giận dữ đập mấy cái lên bàn trà.

Cái bàn trà rắn chắc đến mức có thể chống đạn bị đập cho tứ phân ngũ liệt, mắt thấy sắp tan nát.

Những người thuộc Phân bộ thứ bảy khác hoặc ngồi hoặc đứng, phân bố tại các góc trong phòng, đều có cùng suy nghĩ với Nam Vân Hải. "Hải gia, khi nào chúng ta động thủ?" Một thanh niên bên cạnh Nam Vân Hải mở miệng hỏi.

Phân bộ thứ bảy những năm gần đây cũng đang từng chút một mở rộng.

Vì tính đặc thù của phân bộ này, mấy chục năm xuống, trừ đi những thành viên đã qua đời hoặc già đi, hiện nay cũng chỉ có mười sáu người mà thôi.

Mà người thanh niên đang nói chuyện này trạc tuổi Nam Tinh,

nhưng vai vế nhỏ hơn một đời, thuộc về thế hệ thanh niên mới ưu tú. "Động thủ.

Hiện tại còn chưa phải thời cơ.

Ta vốn định tìm cơ hội nhân lúc đêm tối lẻn vào giải quyết đám người kia, tuy rằng có khả năng làm lớn chuyện, nhưng đó chỉ là khả năng.

Hiện tại, đám người này theo dõi Tam thiếu gia nhưng lại chưa động thủ, vậy chứng minh bọn chúng cũng không muốn gây ra rối loạn.

Bọn chúng đang đợi cơ hội, chúng ta cũng đang đợi.

Đợi bọn chúng động thủ với Tam thiếu gia, chúng ta liền khiến bọn chúng sống không bằng chết." Nam Vân Hải nắm chặt nắm đấm, phân tích đâu ra đấy.

Mọi người đều gật đầu tán đồng đề nghị này.

Mà người thanh niên bên cạnh sau khi Nam Vân Hải hạ quyết định, cũng mở miệng nói sang chuyện khác. "Hải gia, cái bàn trà này là đặt làm đặc biệt, ước chừng hơn tám vạn một cái." "Thằng nhãi con, cái thời điểm mấu chốt này ngươi quan tâm cái bàn trà làm gì?" Nam Vân Hải suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Nhưng biểu tình của thanh niên rất nghiêm túc, mở miệng nói: "Nửa năm trước, Thành thúc ra ngoài không cẩn thận làm vỡ đồ trang trí bằng thủy tinh của khách sạn, Nhị tiểu thư đích thân mang hóa đơn tới tận cửa.

Nếu Hải gia ngài không muốn gặp Nhị tiểu thư thì sau chuyện này, xin hãy đến quầy lễ tân bồi thường." Nhị tiểu thư, Nam Sấu.

Tuy rằng giống Nam Lê, đều là nhân tài, thỏa thỏa là nữ vương thương nghiệp.

Nhưng khác với Nam Lê ở chỗ, Nam Sấu rất keo kiệt.

Nàng keo kiệt không phải nói là một xu không nỡ bỏ, nếu người nhà có chỗ cần dùng tiền, bao nhiêu nàng cũng đưa.

Nàng keo kiệt là bởi vì Nam Sấu có một trái tim thích tính toán chi li.

Bình sinh niềm vui không có bao nhiêu, đây cũng coi như là một, hơn nữa niềm vui này chỉ nhắm vào người nhà.

Đối ngoại, Nam Sấu vẫn là nữ vương thương nghiệp cao lãnh kia.

Đối nội, vì để tính toán một chút tổn thất nhỏ nhặt không đáng kể, nàng có thể ngồi xuống nói chuyện với ngươi cả nửa ngày.

Nam Thành chính là điển hình.

Nam Sấu nếu thật sự gửi hóa đơn tới tận cửa, thì mục đích căn bản không phải vì đòi tiền, mà chính là vì mài giũa cái miệng thôi.

Nghĩ tới đã thấy đáng sợ. "Được rồi được rồi, lão tử biết rồi, ngươi đi làm tốt việc trước đi." "Vâng." .....

Lại ăn thịt dê nhúng thêm một ngày, Nam Tinh rốt cuộc đã chuẩn bị xong xuôi tất cả, mang theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử xuất phát từ Bắc Bình, lái xe đi về phía nam.

Ban đầu, Vương Bàn Tử còn có chút hưng phấn nhỏ.

Nhưng nửa ngày sau, cái kình hưng phấn kia liền qua đi, rốt cuộc thì bóng dáng cổ mộ hắn chẳng thấy đâu, đi qua thôn trấn cũng không có món thịt dê nhúng yêu thích nhất của hắn.

Sự hưng phấn cũng từng chút một bắt đầu tiêu tan. "Tít tít tít tít..." Sáng sớm hôm sau.

Ba người ngồi trong xe nghe nhạc, mỗi người cầm một cái bánh bao kẹp thịt (nhục giáp mô) ăn.

Đột nhiên, tiếng hát ngưng bặt.

Thay vào đó là một trận tiếng tít tít dồn dập.

Nghe thấy âm thanh này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn chưa hiểu gì, chỉ cảm thấy có chuyện lớn xảy ra.

Nhưng Nam Tinh lại không thể nào không biết.

Tuy nhiên biểu tình của hắn vẫn không thay đổi.

Một tay ẩn hối kéo tấm bảng dưới bảng điều khiển trung tâm ra, một cái nút màu xanh lục liền xuất hiện ở đó.

Nam Tinh nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp ấn xuống.

Đợi đến khi trên bảng điều khiển một cái đèn xanh sáng lên, Nam Tinh mới mở miệng. "Chuyện gì?" "Tam thiếu gia, nơi này là Phân bộ thứ bảy, tôi là Nam Thiếu Dương." Cách chiếc xe việt dã Nam Tinh đang lái ước chừng ba mươi dặm tại một vị trí bí mật, hai chiếc xe Jeep 212 đang đậu ở đó.

Trên xe, Nam Thiếu Dương dưới sự thụ ý của Nam Vân Hải đã liên lạc được với Nam Tinh. "Hiện tại, đang có một đám thế lực không rõ lai lịch theo dõi ngài.

Qua suy đoán của chúng tôi, lát nữa khi tiến vào khu vực không người, bọn chúng sẽ ra tay với ngài.

Trong tay đối phương có lượng lớn vũ khí tự động.

Tam thiếu gia xin hãy cẩn thận." "Ừ, ta nhớ rồi, Phân bộ thứ bảy các ngươi..." "Sau khi sự việc kết thúc, thiếu gia sẽ hiểu thôi." Nam Thiếu Dương ngắt liên lạc, quay sang nhìn Nam Vân Hải bên cạnh. "Chúng ta cũng xuất phát." Nam Vân Hải cũng không do dự, trực tiếp mở miệng nói.

Mà bên kia, Nam Tinh lúc này trong lòng sóng to gió lớn.

Mình bị một đám thế lực không rõ lai lịch theo dõi, hơn nữa đối phương dường như có ý định động thủ.

Là có chỗ dựa nên không sợ, hay là ngu muội vô tri?

Đây là một vấn đề.

Còn nữa, Phân bộ thứ bảy.

Từ lúc Nam thị thành lập đến nay, Phân bộ thứ bảy này chưa từng được dùng tới.

Hiện giờ bọn họ xuất động, vậy chỉ có một khả năng: Có người làm phản rồi.

Chương 157

"Phụ thân vừa rời đi liền có người gây chuyện, thật là biết chọn thời cơ a.

Thật muốn biết hiện tại đại ca có biểu tình gì, huynh ấy nhất định sẽ rất đau đầu đi." Nam Tinh suy nghĩ chuyển biến rất nhanh.

Hai ba miếng đem cái bánh bao thịt còn lại giải quyết sạch, sau đó tiếp tục lái xe về phía trước. "Tiểu Nam gia, đây là làm sao thế này?" Vương Bàn Tử nhai thịt trong miệng, mở miệng hỏi.

Vừa rồi lời Nam Thiếu Dương nói trong thông tin hắn cũng nghe được, nghe cũng hiểu được đôi chút. "Còn có kẻ không có mắt, ở cái đất Cửu Châu một mẫu ba sào này chơi lượng lớn vũ khí tự động?" "Hẳn là thế lực nước ngoài.

Thế lực trong nước cho dù có vũ khí tự động thì cũng chỉ là số ít, 'lượng lớn' thật sự không nói đến được." Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu suy đoán.

Hien tại trong tay bọn họ, súng trường chỉ có một cây súng trường cũ, vũ khí tự động chỉ có hai khẩu AK, còn là lấy được từ đám trộm mộ kia.

Hai khẩu này coi như là Vương Bàn Tử tốn chút công phu, từ trong đống linh kiện súng ống không biết qua mấy tay miễn cưỡng lắp ghép ra.

Trang bị như vậy, lại phối hợp với thân thủ của ba người, cho dù đánh không lại thế lực nước ngoài kia, nhưng dây dưa đến khi viện binh tới vẫn là không thành vấn đề.

Nghĩ như vậy, Nam Tinh tiếp tục lái xe lên đường, đi thẳng đến

một khu rừng rậm chưa được khai phá trên bản đồ.

Hiện nay Cửu Châu đang trong giai đoạn phát triển nhanh chóng, loại rừng rậm hoàn toàn chưa bị khai phá này nói thật đúng là không còn bao nhiêu.

Bất quá, ở một số nơi hẻo lánh thì vẫn còn không ít.

Đám nhân viên K1 bám đuôi ba người Nam Tinh vì kỹ thuật không đủ nên căn bản không biết Nam Tinh đã nhận được tin tức từ Phân bộ thứ bảy.

Bọn chúng vẫn đang chờ mệnh lệnh.

Còn Vạn Thanh thì đi theo bên cạnh gã người nước ngoài, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Kế hoạch huấn luyện của Nam thị Ngoại tộc từ thời Dân quốc đã định hình.

Ngoại trừ bản thân thực lực cần nâng cao, còn cần phải thay đổi tương ứng theo thời đại.

Tại cái niên đại "mười bước bên ngoài súng nhanh, mười bước bên trong súng vừa nhanh vừa chuẩn" này, tộc nhân Nam thị đừng nói những kẻ được bồi dưỡng đặc thù, tùy tiện xách ra một người, cho dù là phụ nữ trẻ em cầm súng lên cũng có thể trong khoảng cách nhất định bắn nổ đầu chó kẻ địch.

Cho nên Vạn Thanh mới tự tin đi tiếp xúc với đám tổ chức tội phạm nước ngoài kia như vậy.

Thực lực cỡ này của hắn, bất kể ở nơi nào cũng đều vô cùng hiếm thấy.

Đương nhiên, ở Nam gia, hắn tạm thời chỉ có thể xếp hạng trung bình khá trong đám cùng lứa.

Nhưng thế cũng là tương đối không tệ rồi.

Trải qua huấn luyện đặc thù, gian khổ, lính đặc chủng cũng chưa chắc biết nhiều hơn hắn.

Bất quá, điều Vạn Thanh thế nào cũng không ngờ tới là tổ chức tội phạm K1 kia phí hết tâm cơ muốn đưa hắn ra khỏi Cửu Châu, đưa về tổ chức, cũng không phải muốn hắn dựa vào thực lực làm gì cho K1, mà là đơn thuần lợi dụng hắn.

Muốn từ chỗ hắn biết được thứ bọn chúng muốn biết. "Vạn tiên sinh, lát nữa người của chúng tôi sẽ dùng hỏa lực mạnh yểm hộ ngài.

Vị Nam công tử kia liền nhờ cậy Vạn tiên sinh thân thủ bắt lấy, người của chúng tôi sẽ phối hợp với ngài." Gã người nước ngoài mở miệng nói.

Vạn Thanh nghe xong sắc mặt cũng biến đổi. "Ngươi bảo ta đi?" "Tự nhiên.

Thực lực Vạn tiên sinh mạnh hơn đám người dưới tay tôi không chỉ một bậc.

Vị Nam gia tiểu công tử kia thực lực e rằng cũng không kém, cho nên chỉ có thể nhờ cậy Vạn tiên sinh ngài rồi." Nam Tinh thực lực tự nhiên không kém, Vạn Thanh hiểu đạo lý này.

Nhưng hắn không rõ Nam Tinh thực lực rốt cuộc cao bao nhiêu.

Theo hắn thấy, chính mình từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện ma quỷ, nói thế nào cũng không thể kém hơn vị tiểu công tử sống trong nhung lụa kia được.

Cho nên, sau khi gã người nước ngoài nói rõ nguyên do, Vạn Thanh cũng không đáp lời nữa, ngồi ở ghế phó lái nhìn chằm chằm phía trước.

Mà lúc này trong rừng rậm, một vở kịch hay đang diễn ra.

Rừng rậm không có đường, Nam Tinh lái xe việt dã vào một bụi cỏ xong liền cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử xuống xe.

Theo kế hoạch đã định từ đầu, ba người tách ra, mang theo vũ khí tìm chỗ ẩn nấp.

Nam Tinh tay cầm một thanh Long Vương Đao.

Mục tiêu của đám người này là hắn, hắn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nếu bị đám người này nhắm vào thì cái chết là tất nhiên.

Cho nên, hắn phải tận lực thu hút sự chú ý của đám người này mới được.

Nhân viên vũ trang K1 bắt đầu tiến vào rừng rậm, ba người một tổ, đầu đuôi tương trợ.

Vừa vào rừng liền phát hiện chiếc xe việt dã đậu ở đó.

Nhìn thấy xe, một nhân viên vũ trang mở miệng nói vào bộ đàm: "BOSS, nơi này phát hiện xe của mục tiêu." Người này vừa dứt lời, không bao lâu đầu bên kia đã hồi đáp: "Nổ nó đi." Nhận được hồi phục, mấy tên nhân viên vũ trang nhìn nhau, từ trong ba lô lấy ra một quả bom nhựa C4 dán dưới gầm xe việt dã, khởi động thiết bị hẹn giờ kích nổ.

Ba người Nam Tinh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đang chạy trong rừng, còn chưa chạy được bao xa liền nghe thấy "Ầm ầm ầm" một tiếng nổ vang trời.

Quay đầu nhìn lại, cái gì cũng không thấy.

Nhưng dựa vào phương hướng âm thanh truyền đến, ba người biết chỗ đó chính là chiếc xe việt dã giá trị xa xỉ, bảo bối không rời

của Nam Tinh.

Nam Tinh, Hồ Bát Nhất thì không có phản ứng gì quá lớn, rốt cuộc xe mất thì có thể mua lại, người mất thì mới là thật sự mất.

Nhưng Vương Bàn Tử thì không vui. "Mẹ kiếp thằng phá gia chi tử, mày đuổi người thì cứ đuổi người, nổ cái xe làm gì hả?

Bàn gia tao còn chưa lái qua đâu, tiên sư nhà mày!" Vương Bàn Tử đảo mắt ti hí nhìn một vòng, cuối cùng chạy tới sau một cái gò đất, tháo cái xẻng công binh bên hông xuống.

Vương Bàn Tử đào bới hồi lâu sau gò đất, lại lộng không ít cành cây làm yểm hộ.

Hắn chuẩn bị ở đây phóng ngã vài tên, xả giận xong rồi mới chạy.

Mấy phút sau, trong tầm mắt Vương Bàn Tử xuất hiện ba gã người nước ngoài mặc đồ rằn ri tác chiến rừng rậm. "Tiên sư lũ người nước ngoài, Bàn gia tao cho mày nếm chút đồ ngon." Giơ khẩu súng trường kiểu cũ yêu quý của mình lên, Vương Bàn Tử bắt đầu ngắm bắn.

Bóp cò. "Đoàng" một tiếng.

Một viên đạn từ nòng súng bay ra, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu một gã người nước ngoài, mang theo một đám hoa tuyết. "Cạch cạch, đoàng!!" Vương Bàn Tử lên đạn lại, ngay khi hai người kia chưa phản ứng kịp, ngắm vào một người khác.

Lại lần nữa bóp cò.

Double kill!

Tên phần tử vũ trang K1 cuối cùng rốt cuộc cũng phản ứng lại, trực tiếp nằm rạp xuống tại chỗ, mượn thi thể đồng đội làm yểm hộ, chĩa súng về hướng Vương Bàn Tử bắt đầu xả đạn.

Đám người này trong tay đều cầm tiểu liên MP5, tốc độ bắn cực nhanh nhưng không bền.

Chương 158

Vương Bàn Tử trực tiếp đợi đối phương bắn hết đạn, lập tức giơ tay bắn một phát, trúng ngay cổ tay đang nâng lên định thay băng đạn của gã kia.

Khẩu tiểu liên trong tay tên vũ trang rơi xuống đất, bản thân hắn cũng thảm thiết kêu la, cả người thê thảm vô cùng.

Vương Bàn Tử cầm xẻng công binh, chạy nhanh lên, ngay khi gã kia định rút súng lục ra thì một xẻng nện vào vai hắn.

Xẻng công binh có thể dùng làm xẻng, lại có thể dùng làm dao, một xẻng này xuống, lưỡi xẻng dễ dàng xuyên thủng bộ đồ tác chiến, đâm vào da thịt.

Như vậy, tiếng kêu thảm thiết càng lớn hơn.

Mà Vương Bàn Tử cũng không khách sáo, xoay xẻng công binh trong tay thành tư thế đập, từng cái từng cái đập lên đầu gã kia, phát ra tiếng "bộp bộp bộp". "Cho mày nổ xe này!

Bàn gia tao đập chết mày!" Từng cái đập thế mạnh lực trầm, đầu tên vũ trang đều biến hình, máu tươi tung tóe, tràng diện cực kỳ hùng vĩ. "Bàn Tử, mày muốn chết à, mau chạy đi!" Ngay lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục "tam sát", Hồ Bát Nhất từ bên cạnh chạy ra, kéo Bàn Tử chạy ngay.

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử bị Hồ Bát Nhất kéo chạy đi, một tràng đạn từ chính diện bay tới, bắn vào vị trí Vương Bàn Tử vừa đứng.

Tên vũ trang bị Vương Bàn Tử đập cho dở sống dở chết kia cũng thành công nhờ tràng đạn này mà bị kết liễu tính mạng.

Đương nhiên, cho dù không có đồng đội bồi thêm súng, tên này cũng không sống nổi, trừ phi kỳ tích xuất hiện. "Lão Hồ, sao ông lại quay lại?" Vương Bàn Tử vừa theo Hồ Bát Nhất chạy về phía trước, vừa mở miệng hỏi. "Mẹ kiếp, ông còn mặt mũi mà nói à." Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái, nói: "Tiểu Nam gia xuống xe xong phát cho mỗi người một cái bộ đàm, tôi đảo muốn hỏi cái bộ đàm của ông đâu?

Bị không khí ăn rồi hả?" Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử vỗ đầu một cái, từ trong túi móc ra một cái bộ đàm nhỏ, treo lên cổ áo, ấn giữ một cái nút hồi lâu.

Một tiếng "Mở máy" thanh thúy vang lên đặc biệt rõ ràng trong khu rừng yên tĩnh.

Vương Bàn Tử sau khi nhận bộ đàm liền đút túi, căn bản là chưa bật máy.

Hồ Bát Nhất và Nam Tinh cho dù có hét rách cổ họng bên kia thì Vương Bàn Tử cũng nghe không thấy. "Bàn Tử, ông đúng là..." Hồ Bát Nhất cũng không biết nên đánh giá Vương Bàn Tử thế nào nữa. "Lão Hồ, đừng nói nữa, theo kế hoạch đã định trước đó, kéo dài thời gian đợi người nhà tôi tới, sau đó chôn đám người này ở đây." "Được." Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, tháo khẩu AK trên người xuống cầm trên tay, nhìn dáo dác xung quanh một chút liền thấy một chỗ cao. "Bàn Tử, ông qua bên kia gác súng, tôi ở gần đó hỗ trợ cho ông." Hồ Bát Nhất chỉ vào chỗ cao kia nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không lề mề, theo lời Hồ Bát Nhất bắt đầu gác súng.

Trong khi hai người đợi đám phần tử vũ trang tới, Nam Tinh cũng bắt đầu chu toàn với đám người kia.

Dưới sự gia trì của Du Long Bộ, Nam Tinh thần xuất quỷ nhập,

đám vũ trang căn bản phán đoán không ra giây tiếp theo Nam Tinh sẽ chui ra từ chỗ nào.

Mà Nam Tinh cũng không dùng súng, như vậy bất lợi cho kế hoạch của hắn.

Long Vương Đao trong tay, thiếp thân cận chiến tất sát, hiệu quả hơn súng.

Hơn nữa tính ẩn tế cũng cực mạnh.

Không quá năm phút.

Một tiểu đội mười người duy nhất này liền bị chém chỉ còn lại hai người.

Hai người này cũng kinh hãi, lưng tựa lưng, không ngừng xoay vòng, sợ Nam Tinh đột nhiên lao ra cho bọn chúng một dao.

Mà Nam Tinh cũng không vội vã chém giết nốt hai kẻ này.

Con người khi ở trạng thái căng thẳng cao độ sẽ sinh ra phản ứng ứng kích.

Tốc độ Nam Tinh rất nhanh, nhưng cơ thể con người ảo diệu vô cùng, hắn lo lắng sau khi mình lao ra, một trong hai kẻ kia theo bản năng bóp cò, vậy thì mình coi như lật thuyền trong mương.

Bên kia, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất phối hợp bắn tỉa đám vũ trang.

Có lợi thế trên cao, Vương Bàn Tử một tay gác súng, một tay nạp đạn, đánh cho đám vũ trang không ngóc đầu lên được.

Nhưng cả hai đều bỏ qua một vấn đề.

Đó chính là: Sau lưng. "Đoàng!!" Sau khi Vương Bàn Tử lại bắn nổ một cái đầu chó, đang định kéo chốt ấn đạn vào thì cảm giác cổ lạnh toát.

Cúi đầu nhìn xuống, một con dao găm đen sì đang đỉnh ở trên cổ mình. "Đừng động." Ngay khi Vương Bàn Tử theo bản năng muốn phản ứng, sau lưng đột nhiên truyền đến một cỗ cự lực.

Mà Vương Bàn Tử cũng cảm giác eo mình như bị đầu gối thúc vào, đau không chịu nổi.

Tuy rằng hắn có thể nhịn không kêu lên tiếng, nhưng mồ hôi lạnh lại theo má không ngừng rơi xuống đất. "Đoàng!!" Một viên đạn từ bên phải bắn tới, bay thẳng vào đầu kẻ kia.

Kẻ khống chế Vương Bàn Tử cũng bất phàm, ngay khi Hồ Bát Nhất nhảy ra nổ súng vào hắn, hắn đã có phản ứng, lăn mình sang một bên, một tay xách Bàn Tử, một tay cầm dao găm vẫn khống chế Bàn Tử.

Thấy thế, trong lòng Hồ Bát Nhất cũng chấn kinh. "Thân thủ thật giỏi." Thân thủ như vậy, phản ứng lực như vậy, căn bản không phải người thường có thể so sánh, cứ lấy đám vũ trang bên dưới ra so là biết.

Hai bên không cùng đẳng cấp.

Kẻ này cũng không phải ai khác, chính là kẻ phản bội Nam thị, quay đầu sang tổ chức tội phạm - Vạn Thanh. "Mày là ai?

Thả hắn ra!" Hồ Bát Nhất giơ khẩu AK, họng súng chĩa vào đầu Vạn Thanh, mở miệng quát.

Hắn không dám nổ súng.

Nếu phản ứng của kẻ này thật sự giống như vừa rồi biểu hiện, vậy Vạn Thanh hoàn toàn có thể trước khi Hồ Bát Nhất nổ súng, chuyển dịch vị trí đầu của Vương Bàn Tử.

Đến lúc đó, hắn Hồ Bát Nhất chính là hung thủ tự tay giết chết anh em. "Lão Hồ, ông do dự cái lông gà gì thế, mau nổ súng bắn nó đi!"

Vương Bàn Tử cảm giác vai bị Vạn Thanh bóp nát không còn là của mình nữa, đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn cứng miệng.

Đối với việc này, Vạn Thanh cũng không để ý, chậm rãi mở miệng nói: "Không muốn để nó chết thì bỏ vũ khí xuống, nếu không..." Dao găm trong tay Vạn Thanh xoay một vòng, vẽ ra một đường hồ quang trong không trung, rạch một đường trên đùi Vương Bàn Tử. "Á!" Cái này Vương Bàn Tử không nhịn được, phát ra một tiếng thống hô.

Trên đùi hắn có một vết thương rộng bằng bàn tay, dưới tác dụng của huyết áp chậm rãi mở ra, quy mô như sói đói há mồm, máu tươi như không cần tiền chảy ra ngoài.

Đám vũ trang bên dưới nhân lúc Vương Bàn Tử bị hiệp trì, Hồ Bát Nhất bị kiềm chế liền bắt đầu áp sát, hiện tại đã bao vây Hồ Bát Nhất.

Thấy sự việc không thể vãn hồi, Hồ Bát Nhất có tâm giúp anh em mình kết thúc thống khổ, sau đó tự sát chuộc tội, không gây phiền phức cho Nam Tinh.

Nhưng hắn làm không được.

Lúc đánh khỉ, Hồ Bát Nhất đã chịu đủ sinh ly tử biệt, hiện tại bắt hắn tự tay giết Vương Bàn Tử, sao có thể chứ! "Được, tôi bỏ, anh đừng làm hại Bàn Tử." Hồ Bát Nhất nói xong, ném khẩu AK xuống đất.

Khoảnh khắc đó, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói một trận, trong tiếng hô "Lão Hồ" của Vương Bàn Tử rồi ngất đi.

Chương 159

Mà tên vũ trang dùng báng súng đập ngất Hồ Bát Nhất sau khi thấy hắn ngã xuống cũng lôi dây thừng ra trói hai người lại, giải đi về hướng Nam Tinh.

Cùng lúc đó, bên ngoài rừng rậm.

Tên tiểu đầu mục K1 nhận được báo cáo cũng rất vui vẻ.

Vật tận kỳ dụng, quả nhiên không sai.

Cho dù là phế vật cũng có thể tái lợi dụng.

Mục đích của tên tiểu đầu mục này cũng là lợi dụng Vạn Thanh kiếm thêm vài khoản công tích trước khi hắn bị tổ chức đem đi nghiên cứu.

Đây là một kế hoạch không tồi. "Rose, đưa rượu vang cho ta." Tiểu đầu mục càng nghĩ càng cao hứng, hô một tiếng vọng ra ngoài cửa sổ.

Hắn hiện tại muốn uống vài ly để ăn mừng trước việc thăng chức.

Nhưng âm thanh của hắn rơi xuống hồi lâu lại không nhận được nửa điểm hồi đáp.

Nhiều năm du đãng giữa ranh giới sinh tử khiến hắn giờ khắc này cảm giác được một tia không ổn.

Nhưng tâm tư này vừa mới sinh ra liền cảm giác vai đau nhói.

Nghiêng đầu nhìn lại, ngoài cửa xe, một thanh niên đang rút một con dao quân dụng ba cạnh từ vai hắn ra, sau đó mặt mang mỉm cười đâm vào vai bên kia của hắn. "A..." Tiếng kêu thảm thiết của tiểu đầu mục còn chưa kịp phát ra, thanh niên liền đấm một quyền vào gáy

hắn.

Tiểu đầu mục chỉ thấy trời đất quay cuồng rồi ngất đi. "Hải gia, người đã bị khống chế." Thanh niên, cũng chính là Nam Thiếu Dương cầm bộ đàm lên nói.

Xung quanh hắn, mười mấy gã người nước ngoài thi thủ phân ly, chết không nhắm mắt.

Mà Nam Thiếu Dương thân là kẻ đầu têu lại không cảm giác nửa điểm không khỏe, nụ cười trên mặt vẫn luôn duy trì.

Nói ra thì người như Nam Thiếu Dương quả thực không quá thích hợp với Phân bộ thứ bảy.

Bởi vì Phân bộ thứ bảy nhiệm vụ ít, đa phần là giám sát, tính cách Nam Thiếu Dương căn bản làm không nổi cái này.

Nhưng... cha ruột của Nam Thiếu Dương là Nam Thủy.

Hiểu con không ai bằng cha.

Nam Thủy hiểu rõ con mình, chính vì thế ông mới cưỡng ép tống Nam Thiếu Dương vào Phân bộ thứ bảy, để hắn sửa lại tính tình.

Nếu không, chuyện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra trên người cha con họ.

Nam Thiếu Dương năm tuổi bắt đầu huấn luyện.

Bảy tuổi có chút thành tựu.

Mười tuổi, trong huyễn trận thí luyện của gia tộc, Nam Thiếu Dương không thể thành công phá trận mà chìm đắm trong khoái cảm giết chóc.

Trong huyễn trận liên tục giết chóc ba ngày hai đêm.

Cuối cùng kiệt sức hôn mê.

Lúc đó các bô lão trong gia tộc nhìn thấy tình trạng này đều ngây người.

Nam Vân Đình lại không can thiệp.

Sau khi bình định Nam Thiếu Dương thông qua liền giao cho Nam Thủy tự mình xử lý.

Nam Thủy cuối cùng bất chấp Nam Thiếu Dương phản đối, tống hắn vào Phân bộ thứ bảy.

Tại Phân bộ thứ bảy, hắn học được không ít thứ.

Nhưng bản tính giết chóc trong xương tủy thì vô luận thế nào cũng không mài mòn được.

Khi biết Ngoại tộc có kẻ phản bội, Nam Thiếu Dương hưng phấn suýt nhảy cẫng lên.

Nhưng khi biết chỉ có một người, hắn lại có chút bất mãn.

Bất quá may là còn có thế lực nước ngoài nhúng tay, Nam Thiếu Dương tự nhiên đương nhân bất nhượng làm tiên phong.

Dùng dao quân dụng ba cạnh phế bỏ đôi vai của tên tiểu đầu mục, lại đánh ngất hắn, Nam Thiếu Dương cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp lôi tên tiểu đầu mục từ trong xe ra ngoài. "Thiếu Dương, xách hắn theo, cùng ta vào trong." Nam Vân Hải không thèm nhìn tên tiểu đầu mục thê thảm kia, tay cầm Long Vương Đao, sải bước đi vào trong rừng rậm, đi thẳng đến vị trí của Nam Tinh.

Lúc này Nam Tinh đã bị nhân viên vũ trang bao vây, mấy họng súng chĩa vào đầu hắn, nhưng Nam Tinh không hoảng, hắn nhìn thẳng phía trước, trân trân nhìn tên phản đồ gia tộc Vạn Thanh. "Thả bọn họ ra, ta bảo đảm ngươi sống sót." Hồ Bát Nhất vẫn còn hôn mê, mà Vương Bàn Tử lại trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Nghe thấy giọng Nam Tinh, Vương Bàn Tử cũng phí sức nhấc mí mắt, muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời.

Mất máu quá nhiều khiến hắn hiện tại ngay cả sức nói chuyện cũng không có. "Tiểu thiếu gia, ngài đừng chọc tôi cười nữa.

Mấy cái chuyện rác rưởi nhà các người tôi còn lạ gì.

Bảo đảm tôi?

Ngài dựa vào cái gì?

Dựa vào việc ngài là một tiểu thiếu gia văn không thành võ không thạo của gia tộc sao?

Lão tử đã đi bước này rồi thì chưa từng nghĩ sẽ quay lại.

Còn nữa, đừng dùng cái ngữ khí ra lệnh nói chuyện với lão tử.

Nam thị các người cũng chỉ là một gia tộc dựa vào đào mộ làm giàu, kiếm tiền người chết, thật tưởng mình cao quý lắm sao." Vạn Thanh càng nói càng hăng, dao găm trên tay xoay chuyển, khoa tay múa chân về phía Nam Tinh.

Mà Nam Tinh nghe Vạn Thanh nói xong, trong lòng lửa giận ngút trời, nhưng vì an toàn tính mạng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hắn vẫn mở miệng nói: "Tuy rằng không thể phủ nhận lời ngươi nói là đúng, nhưng ngươi đừng quên, ngươi là dựa vào ăn cơm Nam gia mà sống sót.

Sao, quên rồi?

Nếu không phải Nam thị, hiện tại ngươi là cái thá gì?

Ăn mày?

Hay là lưu manh đầu đường xó chợ?

Hoặc là dứt khoát một chút, đốt giết cướp bóc rồi cuối cùng bị bắt

đem đi bắn bỏ?

Bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, dựa vào bản lĩnh học được ở Nam gia ra ngoài diệu võ dương oai, sau đó quay lại cắn Nam gia một cái.

Ngươi cảm thấy mình rất giỏi sao?" Lời nói của Nam Tinh từng chữ tru tâm, đám nhân viên vũ trang K1 đều nhìn nhau, cuối cùng ném ánh mắt coi thường về phía Vạn Thanh.

Mà Vạn Thanh lúc này mặt trướng đỏ bừng, đôi mắt tử tử trân trân nhìn Nam Tinh. "Thì sao nào!

Chương 160

Ta chính là cảm thấy mình rất giỏi.

Hiện giờ vị tiểu thiếu gia ngài rơi vào tay ta, đám người kia muốn ngài sống để moi tin tức từ miệng ngài.

Nhưng sống cũng có rất nhiều loại cách nói." Vạn Thanh giơ tay, dao găm múa vài đường hoa trong không khí. "Để lão tử xem xem máu của tiểu thiếu gia gia tộc và hai kẻ này có gì bất đồng." Vạn Thanh vừa định bước tới thì cảm giác sau lưng có một cỗ cự lực ập đến.

Hắn nhất thời không kịp chuẩn bị, bị tông lảo đảo vài bước.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Hồ Bát Nhất bị mấy tên vũ trang ấn xuống đất.

Mọi chuyện không cần nói tỉ mỉ.

Mà Nam Tinh thấy vậy trong lòng cũng thắt lại.

Nhưng đúng lúc này, một tia phản quang lóe qua mắt hắn.

Khóe mắt hắn liếc thấy trên một cái cây bên cạnh, Nam Thiếu Dương đang ngồi xổm ở đó. "Xem ra ông trời cũng không quyến cố kẻ vong ơn bội nghĩa như ngươi." Nam Tinh chậm rãi mở miệng.

Câu nói khiến Vạn Thanh có chút nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ý nghĩa câu nói đó.

Nam Tinh ra tay trước, cả người lộn ra sau, thuận tay ném ra mấy con dao tay áo không cán.

Mà Vạn Thanh cũng nhanh chóng né sang bên cạnh.

Hắn vừa định đứng dậy phản kích thì trong rừng rậm hô hô lạp lạp chạy ra hơn mười người, tốc độ cực nhanh, xách đao nhắm vào

đám nhân viên vũ trang mà chém.

So với dùng súng, vũ khí lạnh càng có thể thể hiện sự đơn giản thô bạo.

Tràng diện nhất thời vô cùng "hòa hài".

Đại não Vạn Thanh vận chuyển phi tốc, mắt hắn quét nhanh bốn phía, hắn muốn chạy.

Nhưng hắn vừa mới có động tác này liền cảm giác cổ tay truyền đến một trận kịch thống, không cần nghĩ cũng biết là vì sao.

Vứt dao găm, nín nhịn cơn đau kịch liệt, Vạn Thanh trực tiếp từ bỏ ý định chạy trốn, lao về phía Hồ Bát Nhất.

Nhưng còn chưa lao được mấy bước, Nam Thiếu Dương vẫn luôn ngồi trên cây liền tung người nhảy xuống, mượn thế Du Long Bộ, một cước đạp lên vai hắn.

Đầu gối và mặt đất tiếp xúc thân mật rốt cuộc là cảm giác gì, Vạn Thanh có lời muốn nói.

Hắn hiện tại đã không màng đến thân thể thỉnh thoảng truyền đến đau đớn kịch liệt, hiện tại hắn chỉ có một ý niệm: Xong rồi.

Hắn xong đời rồi.

Dựa theo quy chương chế độ của Nam thị Ngoại tộc mà hắn biết, lần này nếu hắn bị đưa về Nam gia, vậy đón chào hắn sẽ là sự tra tấn vô tận cho đến chết.

Giờ khắc này hắn muốn tự sát.

Nhưng hắn không làm thế, bởi vì làm vậy vô nghi là sẽ không thành công, chỉ tăng thêm đau khổ cho bản thân mà thôi.

Đám nhân viên vũ trang rất nhanh đều nằm một đất.

Vương Bàn Tử thấy thế chân cũng không mỏi, đầu cũng không đau, cả người đều tỉnh táo.

Dưới sự dìu đỡ của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ngồi dậy, nhe răng cười nói: "Lão Hồ, ông xem người nhà Tiểu Nam gia kìa, từng người một đẹp trai quá, nếu Bàn gia sinh sớm vài chục năm, tuyệt đối sẽ đi đầu quân cho Nam gia." "Được rồi Bàn Tử, ông bớt nói nhảm đi." Hồ Bát Nhất vừa cầm máu cho Vương Bàn Tử vừa mở miệng oán thầm.

Phải nói là Vương Bàn Tử thực sự rất lỳ đòn.

Trên đùi bị một vết rách to như vậy, không biết chảy bao nhiêu máu mà hiện tại còn có thể mở miệng nói chuyện, đúng là một hán tử.

Trong lúc nói chuyện, Nam Tinh đi tới gần, mở miệng nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, lần này là tôi liên lụy hai người rồi." "Tiểu Nam gia, cậu nói thế là không đúng, cái gì gọi là cậu liên lụy chúng tôi, phải là tôi và Bàn Tử liên lụy cậu mới đúng." Hồ Bát Nhất nghe Nam Tinh nói vội vàng phản bác. "Tiểu Nam gia, chuyện khác tôi không muốn nói, tôi muốn biết cái tên cẩu nhật kia sẽ thế nào?" Vương Bàn Tử giơ tay chỉ Vạn Thanh.

Lúc này ánh mắt Vạn Thanh đã mất đi thần thái trước đó, như chó chết bị trói gô lại, ném cùng một chỗ với tên tiểu đầu mục K1.

Gân tay, gân chân hắn đều bị Nam Thiếu Dương cắt đứt, hiện giờ hắn một thân bản lĩnh học được coi như toàn bộ uổng phí. "Gia tộc đối với kẻ phản bội có rất nhiều phương thức xử lý, Bàn Tử anh cứ yên tâm đi, người trong nhà sẽ không để tên này thoải mái rời khỏi thế giới này đâu." Đối với việc xử lý phản đồ, đó là chuyện nội bộ gia tộc, nói ra ít nhiều có chút không tốt.

Nam Vân Đình có lẽ vì để chấn nhiếp người Ngoại tộc nên đã thiết định tộc pháp tộc hình.

Đối với kẻ phản biến xử trí là tàn khốc nhất trong các loại tộc hình, bất kể ngươi là nam hay nữ, già hay trẻ đều coi như nhau.

Lăng trì, nhân trệ (người lợn), v.v...

đều đơn giản thô bạo, đánh thẳng vào lòng người. "Hải thúc, ngài đến rồi." Nam Tinh vừa an ủi Vương Bàn Tử xong, ngẩng đầu liền thấy Nam Vân Hải mặc bộ đồ bó sát thêu rồng màu đen, vội vàng hành lễ chào hỏi. "Tiểu Tinh, không bị thương chứ?" Nam Vân Hải đánh giá Nam Tinh từ trên xuống dưới, mở miệng hỏi. "Không ạ.

Bất quá bạn con bị tên phản đồ chém một dao, cần được trị liệu.

Hải thúc, hay là ngài cho chúng con mượn xe trước?" Nam Tinh nhìn Nam Vân Hải nói.

Nam Vân Hải nghe vậy cười ha ha: "Tiểu Tinh, người một nhà không nói chuyện hai nhà, đều là đồ đạc trong nhà, con cần dùng cứ lấy đi, đừng nói mượn hay không mượn." "Vâng." Nam Tinh đáp một tiếng, sau đó cùng Hồ Bát Nhất đưa Vương Bàn Tử đến Huyền Y Viện gần nhất.

Còn về phần Vạn Thanh và tên tiểu đầu mục, thì được hưởng thụ đãi ngộ vô cùng "tốt đẹp".

Đến đây, Nam gia thiếu đi một kẻ phản đồ, trong địa khố từ đường Nội tộc có thêm một cái "nhân trệ", trên thế giới thiếu đi một tên tiểu đầu mục tổ chức tội phạm.

Tác dụng cuối cùng hắn phát huy được chính là thêm một món tráng miệng sau bữa ăn cho bầy sói bên ngoài tộc địa.

Còn Vương Bàn Tử thì thành công nằm viện.

Ban đầu, vì vết thương của Vương Bàn Tử là do vật sắc nhọn gây ra, đám người ở Huyền Y Viện còn có chút do dự.

Rốt cuộc bây giờ thời đại đặc thù đã kết thúc, các nơi ở Cửu Châu đều không thiếu những thế lực hắc ác.

Vương Bàn Tử bộ dạng này nhìn thế nào cũng giống bị người ta chém.

Chỉ là bọn họ không hiểu, trước giờ bọn họ thấy chém người đều nhắm vào thượng tam lộ, hữu hiệu lại chí mạng.

Nhưng Vương Bàn Tử bị thương ở hạ tam lộ, cự ly so với bộ phận quan trọng chỉ kém một chút xíu.

Kẻ nào lại chuyên môn nhắm hạ tam lộ mà chém a?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Về sau, Nam Tinh bất đắc dĩ phải liên hệ người nhà gần đó cầu trợ giúp, Vương Bàn Tử mới được điều trị hiệu quả. .....

Huyền Y Viện, phòng bệnh đơn.

Vương Bàn Tử nằm trên giường, đôi mắt trân trân nhìn ra cửa, Hồ Bát Nhất bên cạnh thấy bộ dạng này của hắn thì dở khóc dở cười.

Chương 161

Tại cửa, Nam Tinh đang cúi gằm mặt bị một cô gái nhìn rất trẻ tuổi giáo huấn.

Người này tuy nhìn trẻ nhưng tuổi tác so với Hồ Bát Nhất cũng không kém bao nhiêu.

Trong các huynh đệ tỷ muội xếp thứ ba, tên là Nam Lê.

Đại tỷ của Nam Tinh.

Nam Lê là từ phía khách sạn biết được tin nhóm Nam Vân Hải từ trong gia tộc đi ra.

Sau khi liên hệ Nam Vân Hải mới biết được Ngoại tộc có kẻ phản bội liên kết với tổ chức tội phạm nước ngoài định ra tay với Nam Tinh.

Nam Lê không báo tin cho Nam Sấu, gác lại việc trong tay, nghe ngóng vị trí Huyền Y Viện Nam Tinh đang ở liền trực tiếp lao tới. "Tiểu Tinh, em cũng không còn là trẻ con nữa, phải học cách tư duy.

Chị không nói em vào rừng rậm phục kích đám người kia là sai, nhưng em cũng phải suy xét đến đại cục chứ." Nam Lê nói, Nam Tinh nghe, không dám cãi lại, chỉ biết dạ dạ vâng vâng.

Uy nghiêm của đại tỷ vẫn rất đáng sợ. "Còn có một số việc chị không nói em cũng hiểu.

Trong lòng em cho rằng chia nhau hành động có thể kéo dài thời gian hiệu quả nhất.

Nhưng em có nghĩ cho hai người bạn của em không?

Những chiến lược học được trong gia tộc chỉ thích dụng cho con

cháu gia tộc, chị hy vọng em có thể hiểu rõ." Nam Lê nói đến đây cũng dừng lại.

Vươn tay vỗ vai Nam Tinh, nàng quay đầu nhìn vào phòng bệnh một cái, cái nhìn này vừa lúc chạm phải đôi mắt ti hí đang nhìn mình chằm chằm.

Nam Lê cũng không có cử chỉ dị thường.

Dù sao nàng cùng Nam Sấu hai người gây dựng sự nghiệp đến nay, lăn lộn trên thương trường, ánh mắt kiểu này nàng không biết đã gặp qua bao nhiêu.

Nếu mỗi cái đều phải đi so đo thì bọn họ cũng không cần lăn lộn thương trường nữa.

Vương Bàn Tử cùng Nam Lê đối mắt không phẩy mấy giây liền thu hồi ánh mắt, tim đập nhanh, cả người tê rần.

Sau lần ngoài ý muốn kia hắn tưởng đời này mình sẽ không còn hứng thú với người khác phái, cứ cô thân một mình tiêu dao tự tại.

Nhưng hôm nay nhìn thấy chị gái Nam Tinh, Vương Bàn Tử cảm giác mặt mình sắp sưng lên rồi.

Bất quá hắn là người lạc quan, căn bản sẽ không vì chút chuyện này mà tâm tâm niệm niệm...

Chỉ là nhìn trộm bị phát hiện, có một chút xíu xấu hổ, chỉ thế mà thôi. "Hồ tiên sinh, Vương tiên sinh, đa tạ hai vị thời gian qua đã chiếu cố Tiểu Tinh.

Tôi tên Nam Lê, là đại tỷ của nó, hân hạnh." Nam Lê dẫn Nam Tinh vào phòng bệnh, mang theo nụ cười nghề nghiệp nói với hai người.

Hồ Bát Nhất đứng dậy nói: "Nam tiểu thư lo xa rồi.

Thời gian qua vẫn luôn là Tiểu Nam gia chiếu cố anh em chúng tôi, không nói đến cảm tạ gì đâu." "Đúng đúng đúng, Lão Hồ nói đúng." Vương Bàn Tử phụ họa theo Hồ Bát Nhất, không nói thêm gì. "Tiểu Tinh có những người bạn như các vị cũng là may mắn của nó.

Lần này Vương tiên sinh bị thương chủ yếu vẫn là do chuyện nội bộ Nam gia tôi.

Vương tiên sinh cứ việc dưỡng thương, các chi phí điều trị dinh dưỡng đều không cần lo lắng." Nam Lê nói rồi quay sang nhìn Nam Tinh, tiếp tục: "Sau này có thời gian thì để Tiểu Tinh đưa các vị đến Tương Tây chơi, tổng bộ công ty chúng tôi ở Tương Tây, đến lúc đó tiêu phí tại tập đoàn Lê Sấu đều có thể miễn đơn." Nam Lê hứa hẹn.

Thời gian của nàng cũng không sung túc lắm.

Sau khi để mấy nữ vệ sĩ Ngoại tộc mang đồ dinh dưỡng lên, nàng liền rời đi.

Đợi Nam Lê dẫn người đi khuất, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai Bàn Tử, ý tứ không cần nói cũng rõ. "Tiểu Nam gia, vị đó là đại tỷ cậu à?" Nam Tinh gật đầu cười nói: "Đúng vậy, sao hả, Bàn gia có ý tưởng gì à?" Câu này vừa thốt ra, Hồ Bát Nhất liền nói: "Thôi đi, cứ như hắn á?

Có gan ăn cắp nhưng không có gan chịu đòn." "Không phải, Lão Hồ, ông còn là anh em của tôi không hả, có ai lại đi vạch trần anh em như thế không?" Vương Bàn Tử không hài lòng.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy hắn thật sự cảm thấy bị "nội hàm". "Bàn Tử, thật không phải anh em vạch trần ông, nhưng vừa rồi vị đại tỷ của Tiểu Nam gia kia, tôi cảm giác ông không 'ngự' nổi đâu." Hồ Bát Nhất vỗ vai Vương Bàn Tử, lời nói tuy mang chút ý đùa giỡn nhưng ý tứ bên trong lại là điều Hồ Bát Nhất thật lòng muốn biểu đạt. "Đừng nói cái đó, Lão Hồ ông cứ nói xem chúng ta có phải anh em

không?" "Đương nhiên là phải." "Thế chẳng phải xong rồi sao." Vương Bàn Tử quay sang nhìn Nam Tinh, tiếp tục nói: "Tiểu Nam gia, mạo muội hỏi một câu, vị vừa rồi... có..." "Chưa có." Nam Tinh biết hắn muốn hỏi gì, dứt khoát ngắt lời Vương Bàn Tử đáp: "Huynh đệ tỷ muội trong nhà tôi trừ đại ca, nhị ca và tam tỷ đã thành gia lập thất ra thì cơ bản đều còn độc thân." "Thật hay giả đấy??" Vương Bàn Tử có chút không tin tà, mở miệng nói: "Tiểu Nam gia, theo lý thuyết thì cậu hiện tại cũng không tính là độc thân chứ?" Câu nói này làm Nam Tinh cứng họng.

Nói không đúng thì hắn và Tuyết Lỵ Dương hai người coi như tình đầu ý hợp, chỉ thiếu bước cuối cùng.

Nói đúng thì tuy tình đầu ý hợp nhưng chưa đi đến bước kia, tuy đã chắc như đinh đóng cột nhưng gạo chưa nấu thành cơm, hắn cũng chưa tính là triệt để thoát ế. "Bàn gia, anh đừng lạc đề, tôi chính là nói cái ý đó." Nam Tinh kéo ghế ngồi xuống. "Đại tỷ nhà tôi, anh đừng nhìn chị ấy trông khá trẻ, nhưng đó đều là do cha mẹ di truyền lại, thực tế tuổi tác chị ấy còn lớn hơn Lão Hồ.

Bàn gia anh phải suy nghĩ cho kỹ đấy." Hai người nghe vậy cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Rốt cuộc Nam Vân Đình gần trăm tuổi trông vẫn trẻ như vậy, thân là hậu nhân của ông ấy, nếu ba bốn mươi tuổi đã già khọm thì e rằng phải xem xét lại xem có phải con ruột không. "Gái hơn ba, ôm gạch vàng.

Lớn hơn Lão Hồ thì chắc Bàn gia tôi ôm được mấy cục gạch vàng ấy chứ." Vương Bàn Tử thu lại vài phần tâm tư, đùa giỡn với hai người.

Sau đó, từ chỗ Nam Tinh, hai người lại biết thêm một số chuyện về Nam gia.

Nam Lê, Nam Sấu mấy vị đại tiểu thư Nam thị từ nhỏ đã được trưởng bối trong gia tộc đặc biệt quan tâm.

Trong thời gian Nam Lê, Nam Sấu ra ngoài gia tộc bắt đầu kinh doanh, không biết có bao nhiêu kẻ dòm ngó nhan sắc các nàng.

Nhưng đám người kia cuối cùng đều nhận được cảnh cáo từ các vị trưởng bối bao che khuyết điểm.

Thậm chí có kẻ còn trở thành một thành viên trong bãi tha ma, hoặc dứt khoát bị lôi về tộc địa Nam gia băm nhỏ cho sói ăn.

Mấy cô con gái của Nam Vân Đình, trừ hai người nhỏ nhất chưa thực sự bước ra khỏi gia tộc, ba người còn lại đều không thiếu người theo đuổi.

Mà trong vạn ngàn người theo đuổi cũng chỉ có một người thành công.

Có thể chịu được khảo nghiệm của các trưởng bối bao che, người này cũng vô cùng ưu tú. "Chậc chậc chậc, Bàn Tử, tôi đã nói ông không được mà." Nghe Nam Tinh kể lại đoạn quá khứ chân thực này, hai người cũng kinh ngạc.

Kinh ngạc xong lại nhớ tới mười mấy người Nam gia xuất hiện hôm đó. "Đúng rồi Tiểu Nam gia, cái Phân bộ thứ bảy hôm đó là có ý gì, Nam gia các cậu còn có cách nói phân bộ à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Nam Tinh nghĩ nghĩ rồi giảng giải: "Đó là chế độ phân bộ được thành lập vào sơ kỳ Tân Nam thị để phát triển, tổng cộng có chín đại phân bộ, mỗi bên quản lý chức vụ riêng.

Phân bộ thứ bảy hôm đó tên là Giám sát bộ, phụ trách giám sát Ngoại tộc, tru sát phản nghịch.

Kẻ hôm qua làm Bàn gia bị thương là tên phản đồ đầu tiên xuất hiện từ khi Nam thị Ngoại tộc thành lập đến nay.

Chắc là kẻ có tâm thấy phụ thân tôi rời khỏi Cửu Châu liền nảy sinh ý đồ với Nam gia." Nam Tinh nói xong thở hắt ra một hơi trọc khí để kìm nén lửa giận trong lòng.

Mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe Nam Tinh kể xong cũng hai mắt sáng rực.

Chương 162

Đây là lĩnh vực bọn họ chưa từng tiếp xúc nên không kìm nén được sự tò mò trong lòng.

Mà việc này vốn cũng không phải bí mật gì.

Cuốn Tân Tộc Lịch ghi chép những việc này ở từ đường cũ Nam Vân Hương có một bản, cung cấp cho tộc nhân quan khán, quý khách cũng có thể xem qua.

Tân Tộc Lịch ghi chép đều là những sự kiện quan trọng trong quá trình phát triển của Nam thị, trong đó không hề nói đến chuyện trộm mộ, nhưng lại ghi chép đủ loại sự tình Nam thị trải qua trong thế kỷ 20.

Cuối cùng, Nam Tinh hứa hẹn đợi Vương Bàn Tử khỏi thương sẽ đưa bọn họ đến Nam Vân Hương xem cuốn Tân Tộc Lịch kia. .....

Khoảng cách từ lúc trừng trị tên phản đồ gia tộc "Vạn Thanh" đã qua hai tuần.

Trong hai tuần này, Nam Sanh thông qua phương thức fax gửi tình hình này cho Nam Vân Đình.

Đối với việc này, Nam Vân Đình không đưa ra bình luận gì.

Bất kể là quyết đoán của Nam Sanh hay sơ suất của Nam Tinh, ông đều cười cho qua.

Con cái lớn rồi, không cần giống như con rối gỗ bị mình xách mãi, cứ để chúng tiến về phía trước.

Mà tổ chức K1 kia, Nam Vân Đình cũng chưa đưa ra định luận gì, chỉ là khi Tuyết Lỵ Dương về Cửu Châu có nhờ nàng thuận đường

mang một phần đồ bổ cho Vương Bàn Tử.

Hai tuần sau.

Huyền Y Viện. "Không được, tuyệt đối không được, nói gì cũng không được." Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói xong trực tiếp từ chối ba lần, làm Vương Bàn Tử có chút đau đầu.

Ngay vừa rồi, Vương Bàn Tử nằm trên giường hơn nửa tháng đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn xuất viện, về Bắc Bình dưỡng thương.

Hắn vốn tưởng mình như vậy đã coi như không sao rồi.

Nhưng lời vừa nói ra liền bị Hồ Bát Nhất không chút do dự từ chối.

Cái gọi là thương gân động cốt một trăm ngày, cho dù Vương Bàn Tử không bị gãy xương thì cũng là bị thương, mới nửa tháng đã đòi xuất viện là vạn vạn không được. "Lão Hồ, tôi chỉ muốn về Bắc Bình dưỡng thương chứ có phải đi đổ đấu đâu, ông cần gì phản ứng lớn thế." Vương Bàn Tử trong lòng thập phần cạn lời.

Tuy biết Hồ Bát Nhất muốn tốt cho mình nhưng bộ dạng lải nhải, ưu nhu quả đoán của người sau y hệt mấy bà mẹ già trong truyền thuyết. "Bàn gia, ông đừng hòng nghĩ, bác sĩ người ta đã nói rồi, không cho ông cử động biên độ lớn, tránh để vết thương bục chỉ." Hồ Bát Nhất vô cùng cạn lời.

Vương Bàn Tử trong lòng nghĩ gì hắn đều biết rõ.

Vô phi chỉ là muốn về Bắc Bình ăn uống ngon hơn chút thôi.

Tại Huyền Y Viện vào cái niên đại này không có điều kiện tốt như thế, Vương Bàn Tử mỗi ngày ăn đều vô cùng thanh đạm.

Là một người đam mê món thịt dê nhúng khẩu vị nặng thâm niên, Vương Bàn Tử sao nhịn được.

Hơn nửa tháng trôi qua, không nói trong miệng nhạt ra chim thì cũng gần như thế.

Thịt dê nhúng thời đại này không được xử lý tốt như sau này, lại còn lẫn lộn thịt nhân tạo.

Thịt dê nhúng bây giờ mùi rất nặng, giữ lại một phần vị nguyên bản.

Hồ Bát Nhất miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như Vương Bàn Tử, ăn vào là không biết điểm dừng.

Thái độ của Hồ Bát Nhất rất kiên quyết.

Vương Bàn Tử cố gắng tranh cãi vài câu, sau đó cũng chẳng còn tâm trí nào mà đôi co nữa.

Cái miệng của Vương Bàn Tử quả thực rất lợi hại, nhưng Hồ Bát Nhất cũng đâu có kém cạnh.

Hơn nữa, vị thế của hai người hiện tại hoàn toàn khác nhau.

Vương Bàn Tử là thương bệnh binh.

Hồ Bát Nhất là người phụ trách, cũng giống như người nhà bệnh nhân vậy.

Vương Bàn Tử dù có khéo ăn khéo nói đến đâu, trong tình huống không chiếm được lý lẽ, hắn cũng chẳng nói nên lời.

Chỉ đành im lặng vừa húp cháo vừa gặm bánh bao ngô, trong lòng lại hồi tưởng về hương vị món thịt dê nhúng đã ăn hơn nửa tháng trước. "Cạch." Cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Hai người quay đầu lại, liền nhìn thấy Nam Tinh dẫn theo Tuyết Lỵ Dương từ bên ngoài bước vào.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Nam Tinh, cánh mũi khẽ động đậy, hắn dường như ngửi thấy một mùi vị vô cùng quen thuộc.

Hơi suy nghĩ một chút, mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực lên. "Thịt dê nhúng!!" Hồ Bát Nhất cũng chú ý đến cánh tay phải đang giấu sau lưng của Nam Tinh, trong lòng hơi bất ngờ.

Sáng sớm hôm nay, Nam Tinh đã ra ngoài, nói là đi sân bay đón Tuyết Lỵ Dương.

Mà sân bay gần nhất lại nằm ở Bắc Bình.

Nếu khứu giác của Bàn Tử không gặp vấn đề, thì Nam Tinh trong quá trình đi đón người lần này, chắc chắn đã đặc biệt chạy đến quán thịt dê bọn họ thường lui tới, mua thịt dê nhúng mang về.

Tuy biết rằng chẳng đáng bao nhiêu tiền, chỗ thịt dê đó cũng không đắt đỏ gì, nhưng cách làm của Nam Tinh vẫn khiến hai người cảm thấy rất ấm lòng. "Mũi Bàn gia thính thật đấy." Nam Tinh thấy mình còn chưa mở miệng đã bị lộ tẩy, dứt khoát đưa hộp đồ ăn giấu sau lưng ra. "Hộp này hiệu quả giữ nhiệt không tốt lắm, tôi tìm một chỗ bên ngoài bệnh viện hâm nóng lại một lượt, mùi vị có thể sẽ kém hơn một chút." Nam Tinh vừa bày biện lên bàn, vừa mở hộp đồ ăn ra.

Cái mùi vị đặc trưng độc nhất vô nhị của thịt dê nhúng trong nháy mắt lan tỏa khắp mọi ngóc ngách phòng bệnh.

Bất đắc dĩ, Hồ Bát Nhất chỉ đành mở cửa sổ ra.

Dù sao phòng bệnh này cũng không phải của riêng bọn họ, sau này chắc chắn sẽ còn người khác vào ở.

Tuyết Lỵ Dương đi cùng Nam Tinh đặt mấy cái hộp lớn hộp nhỏ lên giường bệnh bên cạnh, nói: "Hộp này là Cô gia gia nhờ tôi mang cho Bàn gia anh tẩm bổ, hộp này là ông ngoại tôi bảo mang tới, còn hộp này là Giáo sư Trần tặng, những cái còn lại là tôi mua lúc đến đây." "Ui chao, Dương tiểu thư khách sáo quá, đến lúc đó Dương tiểu thư thay tôi cảm ơn sự quan tâm của Nam gia và ông ngoại nhé."

Vương Bàn Tử nhe răng cười, vui vẻ không để đâu cho hết.

Đây chính là đỉnh cao nhân sinh chứ còn gì nữa.

Trước đó hắn đã biết ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là nhân vật cỡ nào.

Cựu thủ lĩnh phái Bàn Sơn, đó chính là đại tiền bối.

Lại thêm Nam Vân Đình - vị tộc trưởng Nam thị này nữa.

Còn có Giáo sư Trần, nhân vật thái sơn bắc đẩu trong giới khảo cổ.

Khoảnh khắc này, Vương Bàn Tử cảm giác tổ mộ nhà mình đang bốc khói xanh rồi. "Lão Hồ, thấy chưa, đây chính là nhân duyên đấy." Vương Bàn Tử kiêu ngạo vô cùng.

Hồ Bát Nhất cũng chỉ biết lắc đầu ngao ngán, không nói gì.

Nếu là bình thường, những nhân vật nhỏ bé như bọn họ, dù có chết cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai.

Hiện tại Bàn Tử bị thương nằm viện, cả Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu và Giáo sư Trần đều gửi quà thăm hỏi, dù hắn biết chuyện này không phải vì hắn, nhưng trong lòng cũng thấy vui thay.

Chương 163

Lòng hư vinh, chung quy vẫn là thứ không thể nói rõ ràng được. "Đúng rồi, Dương tiểu thư, lần này cô trở về, có phải đồng nghĩa với việc chúng ta sắp bắt đầu đi tìm cái gì mà Long Cốt Thiên Thư không?" Điểm chú ý của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tự nhiên khác nhau.

Hắn quan tâm hơn đến lời nguyền đốm mắt.

Bản thân hắn, Bàn Tử cộng thêm Diệp Diệc Tâm, hiện tại đều đã dính lời nguyền đốm mắt.

Giáo sư Trần vì tuổi đã cao, hoặc do nguyên nhân khác, lời nguyền tác động lên người ông ấy không quá mạnh.

Hơn nữa ông ấy tuổi tác đã lớn, dù vài năm nữa có qua đời thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bọn họ thì khác.

Nếu không giải được lời nguyền này, thì thật sự sẽ chết. "Về Long Cốt Thiên Thư, đợi Vương tiên sinh..." "Ây da, Dương tiểu thư, Bàn Tử tôi không dám nhận hai chữ tiên sinh đâu, cô cứ gọi tôi là Bàn Tử đi." Vương Bàn Tử lên tiếng.

Nam Tinh đứng bên cạnh cũng gật đầu: "Sau này dù sao cũng phải làm việc cùng nhau, Tuyết Lỵ, em cứ gọi thẳng là Bàn Tử hoặc Bàn gia đều được." "Vậy, được rồi." "Đợi Bàn gia dưỡng thương xong, chúng ta sẽ đi Tương Tây, tìm vị thủ lĩnh Tá Lĩnh năm xưa là Trần Ngọc Lâu.

Từ chỗ ông ấy lấy phần Long Cốt Thiên Thư đầu tiên, sau đó sẽ tính tiếp." Long Cốt Thiên Thư có một nửa nằm trong chùa Thông Thiên Đại Phật.

Năm xưa, người Mông Cổ lầm tưởng nó là Mộc Trần Châu cổ xưa, nên họ phái một vị tướng quân đi khai quật lăng mộ Tây Hạ.

Tuy nhiên, có một chỗ chưa bị phát hiện, người ta tìm thấy nó được giấu trong chùa Thông Thiên Đại Phật.

Thế nhưng, thành Hắc Thủy và phần lớn di tích lịch sử đều bị chôn vùi, rất khó tìm thấy, sau đó liền bị bỏ hoang.

Vị tướng quân kia cũng qua đời, được chôn cất gần Bình Sơn ở Tương Tây.

Cổ mộ Bình Sơn bị trộm.

Trần Ngọc Lâu năm xưa dẫn binh quay lại Bình Sơn lần hai, định lấy đi một số bảo vật còn sót lại để đổi tiền mua vũ khí, củng cố đội ngũ.

Tình cờ, ông ấy có được một số tin tức.

Căn cứ vào đó, Trần Ngọc Lâu phán đoán thành Hắc Thủy nằm ngoài núi Hạ Lan, là một vùng đất phong thủy bảo địa.

Tại thành Hắc Thủy có chùa Thông Thiên Đại Phật, dưới tượng Phật có mộ huyệt, trong mộ huyệt có một tòa đại điện "kho tàng" vốn dùng để chôn người nhưng lại bị người Tây Hạ coi là nơi chứa kỳ trân dị bảo.

Trần Ngọc Lâu lập tức quyết định, dẫn theo hàng chục người Nam gia đang phục vụ trong đội ngũ của mình, cùng hơn trăm tinh nhuệ Tá Lĩnh, tiến về chùa Thông Thiên Đại Phật để lấy bảo vật.

Trong nguyên tác, nhóm Chá Cô Tiếu dưới sự chỉ điểm của Liễu Trần đại sư cũng tìm được ngôi chùa Đại Thụy Phật này, và thuận lợi tiến vào trong mộ.

Nhưng ba người bọn họ cuối cùng đều không ai lành lặn trở ra:

Liễu Trần đại sư qua đời, Chá Cô Tiếu mất một cánh tay, Thomas cũng bị gãy chân.

May mà tìm được một nửa Long Cốt Thiên Thư, manh mối về Mộc Trần Châu lại biết thêm một phần.

Còn hiện tại, dưới sự chỉ huy của Trần Ngọc Lâu, tinh nhuệ Tá Lĩnh và người Nam gia thận trọng từng bước, cuối cùng phá quan lấy được bảo vật.

Quyển Long Cốt Thiên Thư đó cũng rơi vào tay Trần Ngọc Lâu.

Vì chiến tranh vệ quốc bùng nổ, Trần Ngọc Lâu giấu Long Cốt Thiên Thư dưới chân núi Thường Thắng.

Sau khi chiến tranh kết thúc, ông ấy bị mù đôi mắt, nhưng cũng không quên quyển sách đó, liền thông qua Hoa Mã Quải chuyển lời đến Nam Vân Đình.

Lúc ấy, Nam Vân Đình cũng định đi lấy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Long Cốt Thiên Thư ghi chép nơi ở của Mộc Trần Châu, mà bản thân hắn lại biết Mộc Trần Châu ở đâu rồi.

Cho nên, Long Cốt Thiên Thư cứ để mãi ở đó.

Mãi đến gần đây, Nam Vân Đình mới truyền tin cho Trần Ngọc Lâu, nói rằng hậu nhân của Chá Cô Tiếu sẽ đến bái phỏng trong thời gian tới để cầu xin Long Cốt Thiên Thư.

Trần Ngọc Lâu dĩ nhiên vui vẻ đồng ý.

Dù sao, ông ấy giờ đã mù lòa, suốt ngày vô công rỗi nghề, nghiền ngẫm thiên mệnh của chính mình.

Sau khi Nam Vân Đình truyền tin, ông ấy đã vi phạm sư huấn, tự gieo cho mình một quẻ.

Theo lý mà nói, tự bói cho mình thì không ra thứ gì tốt đẹp, nhưng

lần này Trần Ngọc Lâu rất bất ngờ, bởi vì quẻ tượng rất tốt.

Khác với những lần trước, quẻ này rõ ràng như ban ngày.

Rất hiển nhiên, quẻ tượng này ứng lên người Nam Tinh cùng nhóm Hồ Bát Nhất.

Dường như đây chính là thiên mệnh.

Trần Ngọc Lâu hiện nay không còn là thủ lĩnh Tá Lĩnh, cũng chẳng phải Tổng bả đầu nhân nghĩa vô song trong miệng người đời.

Ông ấy bây giờ, tạm thời chỉ có thể coi là một ông già mù lòa.

Chỉ có điều, khác với nguyên tác là hiện tại đôi mắt của Trần Ngọc Lâu đã cống hiến cho quốc gia và bách tính.

Ông ấy bất kể ăn mặc ở đi lại đều có quốc gia lo liệu, đồng thời có vệ đội tinh nhuệ chuyên trách âm thầm bảo vệ.

Trần Ngọc Lâu cả đời không kết hôn sinh con, chỉ là lúc rời xa quân chính, tình cờ nhận nuôi một con bé nha đầu cô khổ linh đinh, năm nay 15 tuổi.

Thế cũng không tệ, ít nhất Trần Ngọc Lâu cảm thấy mình sống cũng đủ vốn rồi.

Lại còn có đám anh em cũ như Hoa Mã Quải chăm sóc, lễ tết tụ tập một chút.

Những ngày tháng như vậy suýt chút nữa khiến Trần Ngọc Lâu quên mất phong thái thủ lĩnh Tá Lĩnh năm xưa của mình. "Quẻ tượng đã rõ, đường đi của lão mù này cũng sáng tỏ.

Đợi chuyện lần này kết thúc, cũng đã đến lúc rời đi rồi." Trần Ngọc Lâu chống gậy, ngẩng đầu cảm thán.

Ông ấy không có sức mạnh huyết mạch như Nam Vân Đình để duy trì, lúc này cũng giống hệt Chá Cô Tiếu, đều dựa vào nền tảng cơ

thể rèn luyện thời trẻ để duy trì sinh mệnh hữu hạn.

Về việc sau khi chết được đưa vào Hư Số Không Gian, Trần Ngọc Lâu không từ chối.

Và cũng vì Trần Ngọc Lâu, đám anh em Tá Lĩnh cũ cũng không ai từ chối, trong đó bao gồm cả Hoa Mã Quải.

Còn về Hồng cô nương, Nam Vân Đình sau một phen thử nghiệm, cuối cùng đã thành công hội tụ tàn hồn của cô ấy, nạp vào Hư Số Không Gian, đồng thời dựa vào mối liên kết tinh thần giữa Nam Vân Đình và Tinh Tuyệt nữ vương để Hồng Cô và Chá Cô Tiếu gặp nhau vượt thời không.

Ký ức của Hồng Cô không biến mất, nhưng tuổi tác lại trở về thời kỳ đỉnh cao.

Cách một bức tường vô hình, nhìn thấy Chá Cô Tiếu già nua lọm khọm, biểu cảm của Hồng Cô đặc sắc biết bao.

Nhưng có thể gặp lại người yêu, chung quy vẫn là chuyện tốt.

Còn về lão tùy tùng Côn Luân Ma Lặc của Trần Ngọc Lâu, tuy vượt qua được thời kỳ chiến tranh vệ quốc nhưng cũng đầy mình thương tích.

Chiến tranh kết thúc không lâu thì qua đời.

Theo yêu cầu của Trần Ngọc Lâu, thi thể Côn Luân Ma Lặc hiện được Nam Vân Đình dùng thuật khu trấn trong Hám Long Kinh, mượn âm sát hội tụ trong tộc trủng Nam thị để chế tạo thành một loại vũ khí sinh học.

Không phải cương thi, nhưng lại đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng, cầm một cây côn kình thiên, đặt ở thời cổ đại thì chính là đại sát khí ngang ngửa Lý Nguyên Bá.

Đương nhiên, đặt ở hiện đại cũng không kém.

Hiện nó đang tồn tại ở tộc địa Nam thị.

Đợi sau khi Trần Ngọc Lâu mất, Nam Vân Đình nhất định sẽ khởi động Côn Luân Ma Lặc, thu luôn tàn hồn bị phong ấn trong cơ thể nó vào Hư Số Không Gian, để bọn họ huynh đệ tương phùng.

Chương 164

Mượn tính chất đặc biệt của Hư Số Không Gian, biết đâu có thể giúp Côn Luân Ma Lặc thực sự mở miệng nói chuyện.

Đây cũng coi như là chút thù lao cho việc Côn Luân Ma Lặc trấn thủ Nam thị.

Khi vết thương của Vương Bàn Tử đã lành lặn kha khá, cả nhóm quay trở lại Bắc Bình.

Vừa khéo, lúc mấy người về đến nơi thì Diệp Diệc Tâm cũng đã hoàn thành việc học, rời khỏi trường đến tìm Hồ Bát Nhất.

Bao nhiêu ngày không gặp, cô nàng trực tiếp biểu diễn cho Vương Bàn Tử xem một màn cửu biệt trùng phùng đầy tình cảm.

Tại sao chỉ có mỗi Vương Bàn Tử phải xem?

Vì Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh căn bản không ăn "cơm chó" này, hơn nữa còn ném ngược lại một bao "cơm chó" khác.

Vương Bàn Tử cảm giác bản thân đang phát sáng, nghiễm nhiên có ý nghĩa chiếu sáng cả cái Bắc Bình rộng lớn này.

Diệp Diệc Tâm kết thúc việc học, hiện đã rời trường.

Dưới sự đề nghị của Hồ Bát Nhất và chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành lần này, cô ấy không chấp nhận lời chiêu mộ của đội khảo cổ kia, cầm bằng tốt nghiệp đến hội họp với Hồ Bát Nhất.

Còn về sau đi dạy học hay làm gì khác, Diệp Diệc Tâm vẫn chưa quyết định.

Nhưng chuyện đó không gấp.

Mà Hồ Bát Nhất giờ phút này lại đang vô cùng sốt ruột.

Bởi vì Diệp Diệc Tâm mang đến một tin rất không tốt.

Đó là cha mẹ Diệp Diệc Tâm muốn gặp hắn.

Trong một biệt viện ở Bắc Bình, Vương Bàn Tử, Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương cùng Diệp Diệc Tâm ngồi trong lương đình, nhìn Hồ Bát Nhất đang chắp tay đi đi lại lại bên ngoài. "Tôi bảo này Lão Hồ, chẳng phải chỉ là gặp bố mẹ vợ thôi sao, có cần thiết phải căng thẳng thế không?" Vương Bàn Tử cạn lời hỏi. "Bàn Tử, cậu đứng nói chuyện không đau eo, cậu phải biết là tôi không lo cái khác, chỉ lo bố mẹ Tiểu Diệp..." Hồ Bát Nhất vốn định nói tuổi tác của mình áng chừng cũng xấp xỉ bố mẹ Diệp Diệc Tâm rồi, cái này thì bảo sao không căng thẳng cho được.

Nam Tinh nhún vai nói: "Cũng chẳng sao cả, bây giờ không giống ngày xưa cái gì cũng phải câu nệ.

Thực sự không được thì Lão Hồ anh cứ trực tiếp một chút, gạo nấu thành cơm...

Ách." Nam Tinh đang nói đùa thì Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm bên cạnh nghe không nổi nữa.

Diệp Diệc Tâm cúi đầu đỏ mặt, còn Tuyết Lỵ Dương lườm một cái, thuận tay thúc cùi chỏ vào bụng Nam Tinh, chặn họng câu nói tiếp theo của hắn. "Ây, cách này hay đấy.

Thực sự không được thì Lão Hồ cậu dẫn Tiểu Diệp bỏ trốn.

Nếu cô chú muốn đuổi theo hai người, Bàn gia tôi sẽ đi chặn cửa, nằm vạ ngay trước cổng nhà họ, bảo đảm không ai ra được." Vương Bàn Tử vừa mở miệng lại tuôn ra một cái tối kiến.

Hồ Bát Nhất trong lòng càng thêm cạn lời.

Đâu ra cái thói đấy chứ.

Còn bỏ trốn nữa.

Hồ Bát Nhất hắn là loại người mất tư cách thế sao?

Bất quá, nếu bố mẹ Diệp Diệc Tâm thật sự không đồng ý, thì bỏ trốn cũng không phải là không được. "Đúng rồi Lão Hồ, chuyện của cậu và Tiểu Diệp đã nói với chú chưa?

Thực sự không được thì nhờ chú lên tiếng giúp cậu đi cầu thân." Vương Bàn Tử đang nói đến Hồ Vân Hiên.

Hiện tại Hồ Vân Hiên là Thượng tá Trung đoàn trưởng, khoảng cách đến Thiếu tướng cũng chỉ thiếu chút tuổi tác và lý lịch.

Tuy Hồ Bát Nhất có chuyện gì cũng không muốn nói với Hồ Vân Hiên, nhưng dù sao cũng là bố ruột, con trai kết hôn, ông bố cũng nên góp chút sức chứ. "Tôi thấy được đấy." Nam Tinh khẽ gật đầu. "Nếu chú đi rồi mà vẫn không được, thì Lão Hồ cậu thật sự có thể cân nhắc ý kiến của tôi." Vương Bàn Tử vẫn chưa từ bỏ ý tưởng xúi Hồ Bát Nhất bỏ trốn.

Hồ Bát Nhất trong lòng vừa cạn lời lại vừa cảm động, cảm xúc lẫn lộn phức tạp.

Về phần Diệp Diệc Tâm, trong lòng cô cũng rất thấp thỏm.

Tuy cô tự nhận thấy bố mẹ mình rất khai minh, sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện tình cảm của con cái, nhưng tuổi tác giữa cô và Hồ Bát Nhất chênh lệch quả thực quá lớn, hơn kém nhau cả một con giáp.

Chuyện này mà nói ra, Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ hỉ hả nhận cái danh "trâu già gặm cỏ non".

Bất quá, tình yêu mà, đó là một thứ rất kỳ diệu.

Bất kể phân tích thế nào, cuối cùng đều phải thông qua thực tiễn

để chứng minh.

Ở cái thập niên 80 này, trải qua thời đại đặc thù kia, người ta đối với quân nhân, quan chức có một sự kính sợ từ tận đáy lòng.

Hồ Vân Hiên biết tin Hồ Bát Nhất có người thương, tuy ngoài mặt không nói nhiều nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng.

Đối với việc Hồ Bát Nhất nhờ ông đi cầu thân, ông cũng không từ chối.

Khi biết tuổi tác Hồ Bát Nhất lớn hơn Diệp Diệc Tâm mười mấy tuổi, bố mẹ Diệp Diệc Tâm ban đầu từ chối.

Nhưng khi biết Hồ Bát Nhất từng làm quan trong quân đội, cộng thêm bố hắn hùng hùng hổ hổ mặc quân phục xông đến, những lời bố mẹ Diệp Diệc Tâm định nói đều nuốt ngược trở lại.

Cuối cùng chỉ đành nghĩ theo hướng tích cực, dân không đấu với quan, chỉ cần con gái hạnh phúc là được.

Hồ Bát Nhất từng làm sĩ quan quân đội, chắc cũng sẽ không làm ra chuyện trăng hoa.

Chuyện đã định xong.

Nhưng đến khâu bàn bạc hôn kỳ, Hồ Bát Nhất lại gặp khó khăn.

Hắn và Diệp Diệc Tâm hiện đều đang mang lời nguyền đốm mắt.

Tuy lời nguyền sẽ không khiến họ ba mươi tuổi mà suy, bốn mươi tuổi mà chết, nhưng chắc chắn cũng sẽ không sống thọ.

Mà nếu bây giờ kết hôn, Hồ Bát Nhất sẽ có thêm nhiều vướng bận.

Không tìm được Mộc Trần Châu thì mọi thứ đều là nói suông, đến lúc đó lại còn để tử tôn hậu đại tiếp tục chịu cảnh ngộ của tộc Trát Cách Lạp Mã hay sao? ..... "Cho nên, Lão Hồ, cậu lo liệu xong bố mẹ

Tiểu Diệp rồi là thôi luôn hả?!" Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất kể lại, trong lòng thực sự cạn lời.

Theo suy nghĩ của Vương Bàn Tử, đã lo xong bố mẹ vợ thì việc quan trọng nhất bây giờ là kết hôn, rồi sinh cho hắn đứa cháu trai bế bồng.

Như vậy hắn cũng đỡ buồn chán.

Ai ngờ đâu, đánh thắng giao tranh tổng rồi, có thể đẩy trụ phá nhà chính thì cậu lại quay đầu biến về thành.

Thế chẳng phải là có bệnh sao? "Bàn Tử, cậu đừng lo nữa.

Tôi và Tiểu Diệp đã thống nhất rồi, đợi lấy được Mộc Trần Châu xong, chúng tôi sẽ kết hôn, rồi sống những ngày tháng yên ổn." Hồ Bát Nhất vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

Chương 165

"Được rồi, Bàn gia tôi đúng là hoàng thượng không vội thái giám đã vội.

Chuyện của cậu, cậu tự lo đi." Vương Bàn Tử gạt tay Hồ Bát Nhất ra, trợn mắt nói. "Còn nữa, Tiểu Nam gia và Dương tiểu thư trước khi đi đã dặn rồi, bảo chúng ta chuẩn bị, đợi họ về thì xuất phát đi Tương Tây." "Ok!" Chớp mắt, lại nửa tháng nữa trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kéo Đại Kim Nha lượn mấy vòng quanh Bắc Bình, cuối cùng tìm được một cái sân vườn thích hợp ở mạn phía Nam, bỏ ra mười vạn tệ mua đứt.

Việc sửa sang sau đó Hồ Bát Nhất không tham gia, hiện giờ Diệp Diệc Tâm ngoài việc chờ cấp trên phân phối công tác giáo dục gần nhà ra thì cũng không có việc gì làm, vừa khéo có thể lo liệu chuyện cái sân vườn này.

Còn Vương Bàn Tử thì không có ý định mua nhà, hắn định sau này Bách Bảo Cư xây xong, lúc rảnh rỗi thì cùng Đại Kim Nha trông tiệm, rồi ở luôn trong Bách Bảo Cư.

Về việc này, Nam Tinh lại tán đồng.

Nửa tháng sau.

Nhóm bốn người chỉnh trang xong xuôi, trực tiếp xuất phát, lái chiếc xe Jeep 212 lấy từ chỗ Nam Vân Hải, tiến về phía Tương Tây.

Trần Ngọc Lâu vẫn luôn chú ý đến bọn họ, sau khi biết tin này, vừa mong chờ, trong lòng ông cũng nảy sinh những suy tính khác.

Hiện tại, đường xá trong Cửu Châu không được tốt lắm, mấy

người đi đi dừng dừng, liền mấy ngày sau, cuối cùng cũng đến địa phận Tương Tây. "Tiểu Nam gia, cậu không nhận ra Trần Ngọc Lâu à?" Trên xe, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vốn tưởng Nam Tinh có thể dẫn họ trực tiếp tìm đến Trần Ngọc Lâu, khi nghe Nam Tinh nói đây là lần đầu đi gặp ông ấy thì cũng kinh ngạc không nhẹ.

Dù sao bố ruột Nam Tinh và Trần Ngọc Lâu là anh em kết nghĩa, Nam Tinh cũng coi như cháu trai kết nghĩa của Trần Ngọc Lâu, sao có thể chưa gặp bao giờ.

Nhưng sự thật đúng là như vậy.

Nam Tinh chưa gặp Trần Ngọc Lâu, không phải là Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu không qua lại.

Ngược lại, trừ Chá Cô Tiếu đã ra nước ngoài, hai anh em kết nghĩa Nam - Trần cách một khoảng thời gian lại gặp nhau một lần.

Không vì gì khác, chỉ để giết thời gian nhàm chán. "À... anh chị em chúng tôi hình như chỉ có đại ca, nhị ca và đại tỷ là thực sự bái kiến bác Trần thôi.

Tôi và mấy đứa em gái, chắc chỉ gặp một lần lúc mới sinh." Chuyện này cũng không phải quá lạ lùng.

Nam Vân Đình muốn tránh hiềm nghi.

Trần Ngọc Lâu lại có công lao quá lớn.

Thân phận và tư tưởng của hai người xung đột rất rõ ràng.

Cho nên dù có gặp mặt cũng sẽ không gióng trống khua chiêng gặp trực tiếp.

Nam Tinh chưa gặp cũng là chuyện bình thường. "Vậy chúng ta tìm kiểu gì đây..." Vương Bàn Tử hỏi một câu rất quan trọng.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền nói: "Tìm thì dễ thôi.

Trần Ngọc Lâu thân là thống soái quân đội Tương Nam một cõi, hiện là lão tướng có công, nơi ông ấy dưỡng già thực ra không khó tìm.

A Tinh cũng đã dò hỏi rồi, cơ bản một số bậc tiền bối của quân Tương Nam đều an cư ở dải Cận Giang, ở đó có một ngọn núi tên là núi Tiểu Thường Thắng.

Trần Ngọc Lâu ở ngay đó." Cô nói rất khẳng định, tất cả đều dựa trên sự tin tưởng vào Nam Tinh. "Núi Tiểu Thường Thắng, ý gì đây, núi này nhỏ lắm à, sao không gọi thẳng là núi Thường Thắng?" Vương Bàn Tử không biết là để khuấy động không khí hay đơn thuần là không biết thật, buột miệng hỏi câu như vậy.

Hồ Bát Nhất bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi từng đọc trong ghi chép của ông nội, năm xưa Trần Ngọc Lâu làm thủ lĩnh Tá Lĩnh, thống lĩnh mười vạn đạo chúng Tá Lĩnh, dựng cờ cát cứ tại núi Thường Thắng, chấn nhiếp không biết bao nhiêu quân phiệt, thổ phỉ.

Hiện nay Tá Lĩnh chuyển hình thành quân Tương Nam, thành lập quân khu Tây Nam.

Núi Thường Thắng với tư cách là đại bản doanh Tá Lĩnh ngày xưa, hẳn đã trở thành trung tâm tuyệt đối của quân khu Tây Nam.

Còn về núi Tiểu Thường Thắng, chắc là để tưởng nhớ năm xưa thôi." Hồ Bát Nhất nói như vậy.

Nghe hắn giải thích, Nam Tinh giơ ngón tay cái lên: "Tuy anh chỉ nói đúng một nửa, nhưng bản lĩnh phân tích của Lão Hồ vẫn rất lợi hại." Sự chú ý của Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương chuyển từ Hồ Bát Nhất sang Nam Tinh đang lái xe. "Tiểu Nam gia, vậy cậu nói xem tại sao lại gọi là núi Tiểu Thường Thắng?" "Cái này thì dễ nói." Nam Tinh cười ha hả, bắt đầu kể: "Năm xưa chiến tranh vệ quốc, quân Tương Nam xuất binh khỏi Tương Tây, bảo vệ Kinh Nam, khiến bọn

Nhật tổn thất thảm trọng.

Bọn Nhật lòng báo thù rất mạnh, liền phái máy bay từ Thái Nguyên xuất phát, bay một mạch đến núi Thường Thắng, bắt đầu oanh tạc." Nói đến đây, Nam Tinh thu lại nụ cười. "Cha tôi nói, lúc đó bọn Nhật đã bỏ vốn lớn.

Trong trận oanh tạc, người Tá Lĩnh tổn thất gần một vạn, ngọn núi Thường Thắng cũng bị san phẳng.

Đa phần tộc nhân ngoại tộc của Nam thị hy sinh cũng chính là trong lần đó, chết dưới hỏa lực của bọn quỷ tử.

Vì cuộc oanh tạc của quỷ tử quá mãnh liệt, các vị tiền bối đó cuối cùng xương cốt không còn..." "Sau lần đó, bác Trần dẫn người miễn cưỡng khôi phục lại quá nửa núi Thường Thắng.

Chiến tranh kết thúc, bác ấy ra lệnh thống kê tổn thất, theo quy củ Tá Lĩnh khắc bài vị, gửi tại núi Thường Thắng.

Hiện nay trên núi Thường Thắng đó, ngoài vệ binh phụ trách luân phiên trấn thủ, thì chỉ có từng dãy bài vị có thể nhìn thấy ở khắp nơi." Nghe Nam Tinh kể, tâm trạng mấy người đều khá nặng nề.

Họ không ngờ trên núi Thường Thắng còn có một câu chuyện như vậy.

Thân là nam nhi Cửu Châu, hành vi ngày xưa của bọn Nhật sao họ lại không biết, dùng từ "trúc nam sơn không ghi hết tội" để hình dung đoạn quá khứ đó cũng chẳng ngoa. "Tiểu Nam gia, vậy cái núi Tiểu Thường Thắng có phải giống như Lão Hồ nói, là do Trần Tổng bả đầu vì hoài niệm núi Thường Thắng mà đặt tên không?" "Cũng gần như thế, nhưng ngoài hoài niệm ra, núi Tiểu Thường Thắng còn có một tác dụng nữa..." Nam Tinh cười bí hiểm, trong lòng có suy tính, cũng không nói thẳng ra, khiến mấy người kia sốt ruột.

Tuyết Lỵ Dương đảo mắt, bất lực vì Nam Tinh đang lái xe nên cô cũng không tiện làm gì. "Ây da, Tiểu Nam gia, cậu đừng úp mở nữa, làm Bàn gia tôi cũng thấy sốt ruột theo." Vương Bàn Tử ngồi không yên, trong lòng cũng vô cùng cạn lời.

Hồ Bát Nhất cũng tương tự, hắn rất muốn biết tác dụng còn lại của núi Tiểu Thường Thắng. "Được được được, vậy tôi nói." Nam Tinh đạp phanh, chiếc xe Jeep 212 dừng lại bên đường.

Nam Tinh tắt máy rồi nói: "Nói ra thì có hơi mê tín một chút, ngọn núi Tiểu Thường Thắng này vốn không gọi tên đó.

Tên gốc của nó là Bát Thông Thiên.

Tôi nói thế, Lão Hồ chắc anh nghĩ ra được chút gì đó chứ?" Nam Tinh nói rồi nhìn về phía Hồ Bát Nhất ngồi sau.

Vương Bàn Tử cũng quay đầu đợi Hồ Bát Nhất lên tiếng. "Bát Thông Thiên, hình như có chút ấn tượng." Hồ Bát Nhất day day ấn đường, cẩn thận lục lại trí nhớ.

Từng hình ảnh lướt qua trong đầu hắn, cuối cùng ánh mắt hắn khẽ ngưng lại. "Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà ông nội tôi để lại, trang cuối cùng của Phong Thủy Thiên, cũng là trang liên kết với Âm Dương Bí Thuật, có ghi chép về Bát Thông Thiên." "Tên là Bát Thông Thiên. 'Bát' là tám mặt, 'Thông' là quán thông, 'Thiên' là trời xanh.

Nếu một ngọn núi có tên Bát Thông Thiên, thì thân núi tám mặt quán thông, núi cao chọc trời, thông thẳng lên thiên đình.

Là phong thủy bảo địa hiếm có trên đời.

Nhưng đồng thời, nó cũng là một nơi cực kỳ hung hiểm." Hồ Bát Nhất nói xong, nhìn về phía Nam Tinh: "Tiểu Nam gia, nói vậy có đúng không?" "Không sai." Nam Tinh gật đầu. "Bát Thông Thiên này

quả thực là phong thủy bảo địa, cũng là đất hung hiểm.

Chương 166

Bác Trần và mọi người định cư ở đó.

Còn việc tại sao đổi tên thành núi Tiểu Thường Thắng, là do bác Trần muốn che giấu một số chuyện." Nam Tinh đối với mấy người này thì biết gì nói nấy.

Còn về việc che giấu chuyện gì, chắc trong Cửu Châu cũng không ít người biết.

Năm xưa Trần Ngọc Lâu vì báo thù núi Thường Thắng bị hủy, hận anh em bị giết, sau khi bàn bạc với Nam Vân Đình, đã đem hơn tám ngàn tên lính Nhật bị quân Tương Nam bắt được vào cuối cuộc chiến tranh vệ quốc giải đến Bát Thông Thiên.

Mất gần hai ngày trời, đem số lính Nhật này hoặc chém đầu, hoặc chôn sống, giết sạch dưới chân Bát Thông Thiên.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình dùng mười tên sĩ quan quỷ tử làm tế phẩm, leo lên đỉnh Bát Thông Thiên, lập bia đá, tự gánh nhân quả, chỉ cầu cho bọn Nhật vong tộc diệt chủng.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu dẫn người xây dựng nhà cửa dưới chân Bát Thông Thiên, Bát Thông Thiên cũng chính thức đổi tên thành núi Tiểu Thường Thắng.

Chuyện này lúc đó rất nhiều cao tầng Cửu Châu đều biết.

Nhưng không truyền đến tai bách tính.

Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình dẫn người giết hơn tám ngàn tên giặc lùn đó, thực ra cũng chẳng tính là gì.

Cái gọi là khiến bọn Nhật vong tộc diệt chủng, nếu thật sự xảy ra thì bọn họ tuyệt đối sẽ vỗ tay khen hay.

Nam Tinh kể xong những chuyện này cho ba người nghe, rồi khởi động lại xe tiếp tục lên đường.

Vương Bàn Tử không biết nghe câu nào mà thấy sai sai, cả người hưng phấn không chịu được, hỏi Nam Tinh: "Ê, Tiểu Nam gia, vậy Nam gia và Trần Tổng bả đầu đã thành công chưa?

Bọn Nhật bao giờ thì tuyệt chủng?" Hồ Bát Nhất nghe vậy có chút bất lực.

Hắn tin vào khoa học.

Dù hắn biết có sự tồn tại như Tinh Tuyệt nữ vương, nhưng cũng không thể tin rằng chỉ dựa vào một lời nguyền mà có thể thực sự tiêu diệt một quốc gia. "Cái này à, để tôi nghĩ xem." Nam Tinh bắt đầu suy tư. "Trong gia tộc lại có thống kê về phương diện này.

Hắc bang hỗn chiến, cộng thêm đám tiên khiển (người được cử đi trước) từ Cửu Châu chạy về nước Nhật bất mãn với hiện trạng, dân số bọn Nhật hàng năm đều giảm, biên độ không nhỏ.

Theo thống kê của chúng tôi, tỷ lệ trẻ sơ sinh của bọn Nhật hoàn toàn không bì kịp tốc độ tử vong và già hóa, đoán chừng vài chục năm nữa, cái nơi bé tẹo của bọn chúng sẽ chẳng còn ai." "Vài chục năm à... tôi còn tưởng cái bọn tiểu bản tử đó không quá vài năm là biến mất chứ." Vương Bàn Tử có chút không thỏa mãn.

Bất quá trong lòng vẫn hơi kích động.

Nếu lời nguyền đốm mắt được giải quyết, hắn nhất định có thể sống đến lúc bọn tiểu bản tử diệt vong.

Đến lúc đó dù tuổi cao rồi cũng phải mua mấy bánh pháo đốt trước cửa ăn mừng. "Lời nguyền thực sự linh nghiệm sao?" Tuyết Lỵ Dương lớn lên ở nước ngoài, đối với văn hóa truyền thống Cửu Châu, cô vẫn luôn cố gắng tìm hiểu.

Nhưng bốn chữ "tin vào khoa học" vẫn hạn chế trí tưởng tượng của cô. "Tự nhiên là linh nghiệm." Nam Tinh gật đầu. "Cũng giống như cha tôi và ông ngoại cô từng gặp Gia Tĩnh Hoàng, cái đó khoa học đâu giải thích được.

Còn có cha tôi từng gặp vị Mao Sơn đạo nhân, hồi nhỏ nghe cha kể, vị Mao Sơn đạo nhân này lai lịch không nhỏ, tuy có thuyết 'ngũ tệ tam khuyết', nhưng họ có thể giao thiệp với âm sai địa phủ.

Cái này khoa học cũng không giải thích nổi." Nghe những lời Nam Tinh nói, tam quan của mấy người sắp sụp đổ rồi.

Thế giới này thật nguy hiểm.

Mẹ ơi, con muốn về sao Hỏa!!

Có lẽ vì Nam Tinh hiểu biết rộng, đoạn đường tiếp theo ba người cứ hỏi mãi không thôi, Nam Tinh cũng cố gắng trả lời hết mức có thể.

Cứ thế, loanh quanh một hồi, khi ba người sắp phải thay đổi tam quan của mình thì họ đã tiến vào địa phận Tương Tây.

Là nơi từng được quân Tương Nam và bộ đội Trương Khải Sơn song song bảo vệ, Tương Tây lúc này tại Cửu Châu có thể nói là khu vực đông dân nhất.

Mức độ phồn hoa cũng cực cao. "Phía trước không xa là Nam Vân Hương, chúng ta đến đó nghỉ ngơi hai ngày, để người nhà liên hệ lại với bên bác Trần xác nhận một chút, phòng khi xảy ra xung đột không cần thiết." Nam Tinh quay đầu nói với ba người.

Ba người đều không có ý kiến gì.

Xe Jeep 212 chạy vào Nam Vân Hương, tuy là cấp hương trấn nhưng tường cao hào sâu từng dùng để bảo vệ trang viên vẫn được giữ lại.

Qua tu sửa, Nam Vân Hương không giống một thị trấn mà giống một tòa trại cổ thời xưa hơn. "Phải nói là phong cảnh Nam Vân Hương này đẹp thật đấy, nếu không phải Tiểu Diệp không muốn xa nhà quá thì tôi cũng muốn xây cái nhà gần đây." "Lão Hồ, trước khi đi chúng ta nói thế nào hả, đừng có lúc nào cũng Tiểu Diệp Tiểu Diệp, cậu làm thế có nghĩ đến cảm nhận của anh em không?" Vương Bàn Tử liếc xéo Hồ Bát Nhất, phát động sự phản kháng của "cẩu độc thân". "Ha ha, gọi thuận miệng rồi, Bàn Tử cậu mà ghen tị thì cũng đi tìm một cô đi." Hồ Bát Nhất giơ tay vỗ vai Vương Bàn Tử, trên mặt là nụ cười đầy ẩn ý.

Vương Bàn Tử đảo mắt, gạt tay Hồ Bát Nhất ra, lầm bầm: "Cậu tưởng Bàn gia không muốn à, gặp đại tỷ của Tiểu Nam gia xong, Bàn gia tôi cảm thấy thẩm mỹ của mình lên cao rồi, kiếp này phi Nam Lê bất giá (không phải Nam Lê thì không gả...

à nhầm, không lấy)." Hồ Bát Nhất bị Vương Bàn Tử nói cho ngớ người, mặt đầy mộng bức: "Không phải, đáng lẽ là bất thú (không lấy) chứ...

Bàn Tử cậu là muốn ở rể à?" "Không được sao?" Vương Bàn Tử dừng bước, chống nạnh. "Bàn gia tôi đời này mục tiêu là làm con rể tới nhà Nam gia, phi Nam Lê bất giá, Lão Hồ cậu nói xem ý tưởng này được không?" Hồ Bát Nhất nhìn ra sau lưng Vương Bàn Tử một cái, nháy mắt với hắn rồi không nói gì, nhanh chân lùi sang một bên.

Vương Bàn Tử cảm thấy có gì đó không đúng.

Hơi nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy mười mấy cặp mắt đang từ tứ phương tám hướng đổ dồn về phía mình.

Trong ánh mắt đó mang theo hung quang, như nhìn thấy kẻ thù vậy.

Vương Bàn Tử nhìn lướt qua, những kẻ đang hung hăng nhìn

mình chằm chằm này cơ bản đều là thanh niên, từng người hận không thể lao vào cắn hắn một miếng. "Làm gì ở đây thế hả, cút về huấn luyện hết cho ta." Vương Bàn Tử đang thấy lạnh gáy, biết là họa do mồm mình vừa gây ra.

Nhưng nghĩ đến Nam Lê, Vương Bàn Tử vẫn cứng cỏi ưỡn cái bụng mỡ lên.

Hắn vốn tưởng hôm nay chắc chắn sẽ vì tình yêu mà bị đánh, hắn đã nghĩ sẵn tư thế ôm đầu thế nào để trông không bị hèn.

Nhưng đột nhiên có tiếng quát lớn vang lên, trực tiếp đuổi đám thanh niên kia đi.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Nam Viêm đang sải bước đi về phía này.

Nam Tinh và hai người kia đang đứng hóng chuyện, thấy Nam Viêm cũng vội vàng thu lại nụ cười, cúi chào: "Viêm ca!!" Có lẽ do không biết gọi là gì, hai người kia chỉ đành gọi theo Nam Tinh là "ca". "Ha ha, đi theo tôi." Nam Viêm cười hà hà, dẫn mấy người đi về phía phòng khách.

Hào ngôn tráng ngữ của Vương Bàn Tử có lẽ vì quá hoang đường nên trong khoảng thời gian bọn họ đi bộ, cả thế hệ trẻ ở Nam Vân Hương đều biết tin này.

Đối với bọn họ, mấy vị đại tiểu thư Nam gia chính là nữ thần.

Thanh niên ngoại tộc Nam gia ai mà chẳng muốn được tiếp cận.

Giờ tự nhiên có một kẻ ngoại lai quang minh chính đại nói muốn gả cho đại tiểu thư Nam Lê, muốn ở rể.

Thế thì sao bọn họ chịu được.

Từng người dùng ánh mắt "hận không thể ăn thịt, lột da" nhìn

chằm chằm Vương Bàn Tử.

Chương 167

Vương Bàn Tử chỉ thấy lạnh gáy.

Nhưng có Nam Viêm đi trước, hắn cũng có chút tự tin, ưỡn ngực ngẩng đầu, ra vẻ "các người làm gì được ông".

Nhìn đám thanh niên ngoại tộc nghiến răng nghiến lợi, còn các cô gái trẻ ngoại tộc thì không biểu hiện gì, tụ tập lại bắt đầu hóng hớt. "Tiểu Tinh à, bạn của cậu gan to thật đấy." Nam Viêm cũng chú ý đến điểm này, nói với Nam Tinh. "Ha ha, Viêm ca nói đùa, Bàn gia chắc cũng là vì yêu mà điên cuồng thôi." Khóe miệng Nam Tinh giật giật liên hồi.

Lời Vương Bàn Tử chỉ có thể tin ba phần, nhiều hơn một phần cũng không được.

Hắn thích Nam Lê là thật.

Nhưng ở rể Nam gia lại là giả.

Vương Bàn Tử trong lòng hiểu rõ đạo lý buông bỏ, cán cân trong lòng cũng khiến hắn hiểu, Nam Lê xác suất lớn sẽ không có quan hệ quá sâu sắc với hắn, trừ khi có tình huống đặc biệt chuyển biến.

Mà dù có dính dáng, hai người cuối cùng cũng sẽ không có quá nhiều liên hệ, chung quy chỉ là Vương Bàn Tử đơn phương tương tư mà thôi.

Không có mấy ai làm được đến mức này.

Xem ra Vương Bàn Tử vẫn có vài phần bản lĩnh.

Cộng thêm phẩm hạnh vốn không tồi, nhìn tổng thể thì đúng là không thua Hồ Bát Nhất. "Được rồi Bàn gia, đợi khi nào rảnh tôi giới thiệu bạn gái cho anh, còn đại tỷ... anh e là gay go đấy." Nam Tinh nói

nhỏ, vừa nói vừa chỉ tay về một hướng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn theo hướng tay hắn, liền thấy bên kia tụ tập không ít cô gái, do tu luyện từ nhỏ nên bất kể là tướng mạo hay vóc dáng đều là sự tồn tại đỉnh cao.

Vương Bàn Tử hoa cả mắt.

Lúc này hắn hợp nhất với cái hiệu ứng chảy nước miếng. "Oa, Bàn Tử, cậu có phúc rồi." Hồ Bát Nhất vỗ vai Vương Bàn Tử: "Tiểu Nam gia đích thân đảm bảo, cậu cuối cùng chắc chắn ôm được người đẹp về nhà." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử hoàn hồn, xua tay: "Thôi đi, tôi cảm ơn các người, nhưng Bàn gia tôi một mình vẫn tốt chán, hơn nữa trong lòng này đã không chứa nổi người khác rồi." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử từng đi nằm vùng, gặp một cô gái tên Đinh Tư Điềm, cuối cùng cô gái này được Vương Bàn Tử nhường cho Hồ Bát Nhất, trở thành mối tình đầu của hắn.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Đinh Tư Điềm cuối cùng vì cứu hai người mà anh dũng hy sinh, khiến họ nhớ mãi không quên suốt hai mươi năm.

Hiện giờ Hồ Bát Nhất có Diệp Diệc Tâm, còn Vương Bàn Tử trong lòng hình bóng Đinh Tư Điềm nhạt dần, đồng thời lại chứa thêm một người khác, người này chính là Nam Lê.

Chuyện này Nam Tinh cũng đã viết thư báo cho Nam Vân Đình.

Nam Vân Đình xem xong cạn lời là cái chắc.

Cuối cùng ông cũng không quản, để Nam Lê và mọi người tự quyết định.

Nam Lê cũng vì chuyện này mà bị Nam Sấu cười nhạo mấy ngày trời. .....

Tây Nam Tương Tây.

Tại một thị trấn nhỏ cách núi Tiểu Thường Thắng tám cây số.

Nhóm bốn người ngồi vây quanh một quán trà, nhỏ to trò chuyện. "Tiểu Nam gia, cậu nói xem Trần Tổng bả đầu rốt cuộc đi đâu rồi, sao sớm không đi muộn không đi, cứ nhè lúc chúng ta đến lại mất hút." "Hầy, có thể là có chuyện gì cần ông ấy xử lý thôi, thời gian chúng ta rất dư dả, đợi thêm hai ngày cũng chẳng sao." Mấy người cũng không vội lắm.

Dù sao Long Cốt Thiên Thư nằm trong tay Trần Ngọc Lâu, vội cũng chẳng được.

Họ không biết rằng, lúc này đây, tại một cái bàn cách sau lưng họ không xa, một lão già đeo kính râm và một con bé nha đầu đang dỏng tai nghe trộm cuộc nói chuyện bên này. "Ông nội, hình như họ nói là N..." "Suỵt..." Trần Ngọc Lâu thấy cháu gái Trần Tiểu Nha sắp tự khai, vội vàng làm động tác im lặng, cầm miếng điểm tâm trên bàn nhét vào miệng Tiểu Nha.

Lời Tiểu Nha bị miếng bánh chặn lại, cả miếng bánh to nhét vào miệng khiến nó nghẹn đến trợn trắng mắt, phát ra tiếng ư ư.

Tiểu Nha bị nghẹn trợn mắt, Trần Ngọc Lâu cũng nhận ra, vội vàng đưa tay vỗ nhẹ sau lưng nó.

Ông vốn không muốn gây chú ý, nhưng hành động dị thường của hai ông cháu muốn không gây chú ý cũng khó.

Thấy Tiểu Nha bị nghẹn, Tuyết Lỵ Dương vội rót cốc nước, đi đến bên bàn Trần Ngọc Lâu, đưa cốc nước lên miệng Tiểu Nha. "Hà, sống rồi." Uống hết cả cốc nước, Tiểu Nha mới bình thường trở lại.

Trần Ngọc Lâu tuy không nhìn thấy, nhưng cảm giác nhạy bén vẫn báo cho ông biết tình trạng của đứa cháu "đại hiếu tôn" này.

Bất đắc dĩ, ông đành đưa tay day day mũi, nói với Tuyết Lỵ

Dương: "Đa tạ cô nương ra tay tương trợ." "Hả, lão gia tử ông nhìn thấy à, thấy ông đeo kính râm, tôi còn tưởng ông là x..." Cái miệng Vương Bàn Tử lại không kiểm soát được.

May mà Hồ Bát Nhất nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp dùng tay chặn họng nửa câu sau của hắn lại. "Không có chi, chuyện nhỏ thôi mà." Tuyết Lỵ Dương cũng cười xua tay, vừa định lui về chỗ Nam Tinh thì Trần Ngọc Lâu lại mở lời bắt chuyện. "Cô nương không giống người bản địa nhỉ, đến đây là để tìm người hay là thăm thân?" Nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, Nam Tinh ngồi cạnh Hồ Bát Nhất cũng đưa mắt nhìn sang.

Nam Tinh từ nhỏ đã tu tập Hoán Long, Hám Long nhị kinh tại tộc địa, đối với thuật tướng diện hắn cũng biết đôi chút.

Nhìn Trần Ngọc Lâu kia, tuy đeo kính râm che đi "cửa sổ tâm hồn" quan trọng nhất trong tướng diện học, nhưng không thể che giấu hết mọi thông tin.

Thiên đình đầy đặn, là tướng đại phú quý.

Địa các vuông vức, là dung mạo tuổi già an khang.

Giữa mày không có nếp nhăn dọc, sơn căn không bị gãy đoạn, là tướng vị cao quyền trọng.

Kết hợp những điều này lại, Nam Tinh liền đoán định người này sinh ra trong gia đình đại phú đại quý, bình sinh thuận buồm xuôi gió, lại nắm giữ quyền cao chức trọng, đủ để an hưởng tuổi già.

Quanh núi Tiểu Thường Thắng này, có tướng mạo như vậy thì căn bản không cần tốn công đoán thân phận.

Mà Trần Ngọc Lâu biết bọn họ đến thăm, không chọn tiếp kiến ở nhà mà lại đụng mặt ở quán trà này, Nam Tinh không tin có chuyện trùng hợp thế.

Hắn từng nghe Nam Vân Đình kể về Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Nam Vân Đình nhận xét Chá Cô Tiếu là người quy củ, cổ hủ, trượng nghĩa, làm việc nghiêm túc nhưng cố chấp.

Còn nhận xét về Trần Ngọc Lâu thì rất đơn giản: Đậu bỉ (Hài hước/Tưng tửng).

Tính cách Trần Ngọc Lâu ngoại trừ thời kỳ chiến tranh vệ quốc có chút thu liễm, càng lớn tuổi lại càng "ưu tú" hơn.

Điểm này có thể nhìn thấy từ Tiểu Nha.

Lần đầu Nam Tinh gặp Tiểu Nha, nó còn nhỏ, đi theo sau Trần Ngọc Lâu, rất sợ người lạ.

Lần thứ hai gặp, Tiểu Nha không còn nội hướng như trước, kết bạn với Nam Tô.

Lần thứ ba gặp, Tiểu Nha bắt đầu liên hợp với Nam Tô dùng pháo tép ném vào nhà xí.

Lần thứ tư gặp...

Tóm lại, chịu ảnh hưởng của Trần Ngọc Lâu, Tiểu Nha đã trưởng thành lệch lạc, bắt đầu tiến hóa theo hướng "nha đầu điên".

Lại thêm Trần Ngọc Lâu truyền cho nó ít bản lĩnh gia truyền, nhờ Nam Vân Đình dạy quyền cước.

Ý đồ tiến hóa của nó càng ngày càng rõ ràng.

Chương 168

Có thể dạy dỗ một đứa trẻ thành ra thế này, chắc trên đời chỉ có mình Trần Ngọc Lâu.

Cho nên, Trần Ngọc Lâu làm ra hành động trái khoáy này cũng không phải chuyện khó chấp nhận.

Hắn cũng muốn biết bác Trần muốn làm cái gì. "Lão tiên sinh, sao ông biết chúng tôi đến tìm người?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi. "Dễ nói, dễ nói." Trần Ngọc Lâu giả bộ tháo kính râm xuống, lấy tay lau lau.

Mọi người nhìn thấy ngay đôi mắt nhắm nghiền, lõm sâu vào trong.

Người này bị mù.

Đó là ý nghĩ duy nhất của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này. "Xung quanh núi Tiểu Thường Thắng này, vì địa lý đặc thù nên bình thường chẳng có mấy người đến, mấy vị phong trần mệt mỏi..." Trần Ngọc Lâu bắn nước bọt tung tóe, nói một tràng dài dòng văn tự để dẫn dắt.

Tiểu Nha bên cạnh nằm bò ra bàn, chán nản nghịch miếng bánh.

Mười phút sau, Trần Ngọc Lâu cảm thấy Tuyết Lỵ Dương có chút mất kiên nhẫn, Vương Bàn Tử bên cạnh nếu không có Hồ Bát Nhất đè lại thì đã chửi đổng lên rồi, ông mới nói: "Vừa nãy tôi và cháu gái ngồi cách các vị không xa, mà kẻ hèn này từ nhỏ đã tai thính mắt tinh...

à nhầm tai thính, các vị nói chuyện tuy nhỏ nhưng lão mù này vẫn nghe thấy." Cho nên, đây mới là trọng điểm đúng không.

Nam Tinh phì cười, Tuyết Lỵ Dương đầy đầu hắc tuyến, Vương Bàn Tử ngây ra như phỗng, Hồ Bát Nhất não bị đoản mạch. "Hóa ra nãy giờ ông nói nhiều thế toàn là lời thừa thãi..." Một lúc sau, Vương Bàn Tử phản ứng lại, buông một câu thổ tào. "Ha ha, kẻ hèn này không giỏi ngôn từ, có chỗ nào không chu toàn mong được lượng thứ." Trần Ngọc Lâu cười khà khà.

Cái bộ mặt đó ai nhìn mà chẳng muốn tát cho hai cái. "Lão gia tử, ông à, chỗ nào mát mẻ thì ra đó mà ngồi, chúng tôi không rảnh tiếp chuyện đâu." Vương Bàn Tử nói xong, nhét nốt miếng bánh vào mồm, chuẩn bị đi lấy ba lô. "Ấy, chớ vội." Trần Ngọc Lâu thấy sắp bỏ lỡ thời khắc làm màu, vội vàng gọi lại. "Nể tình vị cô nương này vừa cứu cháu gái tôi, các vị có thể hỏi tôi ba câu hỏi, kẻ hèn này nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu diếm, thế nào?" "Thôi ông nghỉ đi, tôi thấy ông đúng là Trư Bát Giới đeo kính, coi chừng nói khoác quá đà không đỡ nổi đâu, ông cứ ngồi yên đó đi, Bàn gia không tiếp chuyện nữa." Vương Bàn Tử xua tay, định gọi nhóm Nam Tinh đi.

Nhưng Nam Tinh lại lên tiếng: "Ông vừa nói có thể hỏi ba câu, câu gì cũng được sao?" "Tự nhiên." Trần Ngọc Lâu thấy có người tung hứng, thở phào nhẹ nhõm, điệu bộ lại ra vẻ ngay.

Nam Tinh cũng biết tính cách Trần Ngọc Lâu qua lời Nam Vân Đình, nên cũng chẳng nể nang gì hỏi luôn: "Dám hỏi lão gia tử, ông có biết tôi và Tuyết Lỵ sau này sinh con gái hay con trai không?" Nghe câu này, mặt Tuyết Lỵ Dương đỏ bừng.

Trần mù lòa vốn tưởng đến giờ phút tỏa sáng rồi, đang định đeo cái kính râm lau nãy giờ lên, rồi phán một câu cực ngầu: "Ta chính là người các ngươi cần tìm." Nhưng ông không ngờ Nam Tinh lại không chơi bài theo lẽ thường.

Nhưng cái này sao làm khó được ông.

Đeo kính lên, Trần Ngọc Lâu móc trong túi ra ba đồng tiền xu, đặt lên bàn.

Thấy thế, Nam Tinh cũng đứng dậy, đi đến trước mặt Trần Ngọc Lâu, cầm tiền xu lên, hai tay úp lại. "Xoảng, xoảng..." Theo tiếng lắc tay của Nam Tinh, đồng tiền phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Tổng cộng sáu lần.

Cuối cùng, Nam Tinh mở tay ra, để đồng tiền rơi xuống mặt bàn.

Đồng tiền bói quẻ chữ là dương, mặt là âm.

Ba chữ là lão âm, ba mặt là lão dương.

Hai chữ một mặt là thiếu dương, hai mặt một chữ là thiếu âm.

Trần Ngọc Lâu không cần dùng mắt nhìn.

Lúc Nam Tinh lắc đồng tiền, ông đã thông qua thính giác phán đoán được tình trạng đồng tiền rơi xuống.

Đây là thiên phú, cũng là thành quả nỗ lực hậu thiên.

Đây là thuật Văn Sơn Biện Long, thính lực không tốt thì không học được. "Trước khi nói quẻ tượng, kẻ hèn này phải chúc mừng vị tiểu huynh đệ và cô nương này trước đã." Nam Tinh quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương, rồi hỏi: "Quẻ giải thế nào?" "Phúc vận thiên quái, đại cát, cầu gì được nấy, mơ gì có đó, trong lòng tiểu huynh đệ chắc đã có suy đoán rồi chứ?" Lão Trần hỏi ngược lại.

Nam Tinh khẽ gật đầu, nhìn Tuyết Lỵ Dương nói: "Quả thực đã có suy đoán, có điều phải xem ý của Tuyết Lỵ thế nào đã." Tuyết Lỵ Dương cúi đầu, không thèm để ý, nhưng trong lòng lại tràn ngập sự thẹn thùng.

Vương Bàn Tử bên cạnh thấy thế cũng sán lại gần hỏi: "Chuẩn thế cơ à?

Vậy Bàn gia tôi cũng phải bói một quẻ." Vương Bàn Tử đưa tay định vớ lấy đồng tiền, nhưng lại bị Trần Ngọc Lâu ấn chặt tay lại.

Vương Bàn Tử theo phản xạ muốn rút tay về nhưng không nhúc nhích được chút nào. "Lão gia tử, tay khỏe gớm nhỉ." "Quá khen rồi." Trần Ngọc Lâu cười ha hả nhìn Vương Bàn Tử, tiếp tục nói: "Vị tiểu huynh đệ này muốn bói gì, tôi đã đoán được tám chín phần, còn về kết quả thì tôi không thể nói rõ, chỉ có thể nói cậu có tỷ lệ thành công ôm được người đẹp về, cũng có khả năng thất bại, nhưng không ảnh hưởng gì." Cái Vương Bàn Tử muốn bói có liên quan đến Nam Lê.

Nhưng lại không hoàn toàn liên quan.

Chỉ có thể nói, tâm Vương Bàn Tử rất loạn, hắn không thể tĩnh tâm để bói chuyện tình cảm này.

Mà Trần Ngọc Lâu, lúc nãy ấn tay Vương Bàn Tử, đã chạm vào ba đường chỉ tay: sinh mệnh, tình cảm, trí tuệ.

Ba đường chỉ tay của Vương Bàn Tử thuộc hàng thượng đẳng.

Theo lý mà nói tình cảm sẽ rất thuận lợi.

Nhưng có lẽ do bất khả kháng lực, lòng bàn tay hắn từng bị thương, đường tình cảm bị gián đoạn, điều đó đại biểu nếu hắn muốn một tình yêu hoàn mỹ thì phải nỗ lực hơn người thường rất nhiều.

Mà tính cách Vương Bàn Tử lại là được chăng hay chớ.

Không chạm đến ranh giới cuối cùng thì cứ bình chân như vại.

Bảo hắn nỗ lực làm việc có khả năng không có kết quả là rất khó.

Cho nên, hắn có thể sẽ thất bại, nhưng sẽ không ảnh hưởng gì lớn. "Vậy tôi còn một câu hỏi nữa." Vương Bàn Tử nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy liền không hỏi thêm, chuyển sang câu hỏi cuối cùng.

Trần Ngọc Lâu tự thấy đã đến lúc mình xuất hiện rồi, nhạc nền

cần chuẩn bị sẵn sàng, lão tử sắp tỏa sáng.

Nhưng ai ngờ, Vương Bàn Tử suy nghĩ kỹ càng một hồi rồi hỏi: "Lão gia tử, câu hỏi sau cùng này tôi muốn hỏi..." Trần Ngọc Lâu mặt đầy mong chờ, đang lẩm nhẩm lời thoại đăng đàn đã chuẩn bị sẵn trong đầu.

Vương Bàn Tử tiếp tục: "Dám hỏi, thế giới này bao giờ thì hủy diệt?" "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, không sai, ta..." Trần Ngọc Lâu đang phát biểu hùng hồn được một nửa thì sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn... hắn vừa hỏi cái gì?

Thế giới bao giờ hủy diệt á??

Sao mày không lên trời luôn đi.

Vương Bàn Tử vốn cũng chẳng nghiêm túc hỏi, chỉ thấy vui mồm thôi.

Cười ha hả một tiếng rồi ngồi về cạnh Hồ Bát Nhất. "Ách..." Trần Ngọc Lâu cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nghĩ ngợi một chút, ông hỏi: "Vừa nãy tôi nghe các vị nói muốn tìm Trần Tổng bả đầu, không biết các vị tìm ông ấy có việc gì?" "Thăm họ hàng." Người khác chưa kịp mở miệng, Vương Bàn Tử đã tranh lời.

Chương 169

"Trần Tổng bả đầu là bác cả tôi, lần này đến thăm họ hàng.

Lão gia tử, tuy ông bói toán cũng lợi hại thật đấy, nhưng hiện tại chúng tôi không có thời gian tán gẫu với ông, bái bai nhé." Vương Bàn Tử nói xong, đứng dậy rời đi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương cũng xách đồ đuổi theo Vương Bàn Tử.

Lợi dụng lúc mọi người không nhìn thấy, Nam Tinh cúi đầu chào thật sâu về phía Trần Ngọc Lâu.

Dù sao vãn bối gặp trưởng bối, đùa giỡn thế nào cũng phải giữ lễ nghĩa.

Trần Ngọc Lâu bị mù, nhưng cảm giác, thính lực đều gấp mấy lần người thường.

Huống hồ bên cạnh còn có Tiểu Nha làm nửa con mắt cho ông.

Tại sao là nửa con mà không phải cả con?

Vì tính cách Tiểu Nha nhảy nhót lung tung, tính Trần Ngọc Lâu thì tưng tửng.

Bảo nó truyền tin, có khi lợn nái nhà hàng xóm đẻ con, Tiểu Nha có thể nói thành hàng xóm giết lợn. (PS: Chỉ là diễn đạt ý tứ thôi). "Đúng là thằng nhóc lanh lợi." Biết Nam Tinh đã nhìn thấu thân phận mình, Trần Ngọc Lâu cũng nở nụ cười, không nói gì thêm.

Thanh toán tiền, gói số bánh còn thừa trên đĩa vào túi giấy mang theo, Trần Ngọc Lâu dắt Tiểu Nha đi về hướng nhà mình.

Nhóm Nam Tinh bốn người lúc này đã quay lại xe, nhìn cái sân lớn

đằng xa nơi Trần Ngọc Lâu ở, bắt đầu tán gẫu.

Sân viện Trần Ngọc Lâu ở rất lớn, nhà tuy không phải biệt thự phong cách Âu Mỹ nhưng cũng cổ kính, mang đậm phong vị, giống như trạch viện của vương công quý tộc thời xưa, nhìn rất thuận mắt. "Tiểu Nam gia, câu hỏi hôm nay cậu hỏi ấy, Bàn gia tôi hơi không hiểu, cậu nói nghe xem." Vương Bàn Tử ngồi ghế lái, quay đầu nhìn Nam Tinh đang ngồi song song với Tuyết Lỵ Dương ở ghế sau, nói. "Trong lòng cậu nghĩ thế nào, con trai hay con gái?" Lại nhắc đến vấn đề này.

Mặt Tuyết Lỵ Dương ửng hồng, nhìn Nam Tinh không nhịn được đưa tay nhéo một cái, khiến cô nàng lườm nguýt. "Suy nghĩ trong lòng tôi à, con cái thì không cần nhiều, hai đứa là được, nếp tẻ có đủ." Hiện tại là thời đại này, đang thực hiện kế hoạch hóa gia đình.

Một cặp vợ chồng chỉ được phép có một con, nhưng chính sách đó gia tộc như Nam thị cũng không để ý.

Đừng nói Nam thị, ngay cả những người có chút quyền thế bình thường cũng chẳng quan tâm.

Nhân khẩu là cơ sở hưng thịnh của gia tộc.

Nam thị qua bao nhiêu năm, vất vả lắm mới có quy mô thực lực phù hợp đại gia tộc.

Nếu cứ chăm chăm vào cái kế hoạch hóa đó, đoán chừng không quá vài năm, số lượng người thế hệ mới trong gia tộc sẽ giảm mạnh.

Còn nói vật tư khan hiếm, sinh con không nuôi nổi thì ở Nam thị không cần lo.

Vật tư đủ dùng, tiền cũng đủ dùng.

Dùng tiền mở đường thì chẳng có gì không đúng cả. "Tiểu Nam gia chịu chơi đấy." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, rồi nhìn Lão Hồ.

"Lão Hồ, còn cậu?" "Thuận theo tự nhiên thôi, nếu là con gái thì nỗ lực chút, kiếm nhiều tiền nuôi nấng, nếu là con trai thì tôi nhẹ gánh rồi." Nghèo nuôi con trai, giàu nuôi con gái.

Đây là chân lý muôn thuở.

Thời đại này chưa giống như hậu thế, sính lễ trên trời, mua xe mua nhà có tiền tiết kiệm, cứ như buôn người vậy.

Thời này kết hôn chẳng tốn bao nhiêu tiền.

Tốt một chút thì nhà mới cộng thêm ba món đồ lớn (xe đạp, đồng hồ, máy khâu/đài radio), biếu nhà vợ ít đồ tượng trưng là xong.

Kém chút thì hơn nghìn tệ là lo liệu được hết.

Lời này nếu nói ở hậu thế, e rằng chẳng ai tin, dù sao cũng là thời đại đô thị kinh tế phát triển.

Một ngàn tệ đối với người trẻ tuổi mà nói, có lẽ còn không đủ mua một chiếc điện thoại, nhưng vào những năm tám mươi, số tiền đó đủ để cưới vợ.

“Lão Hồ, cậu như vậy là không được đâu.” Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, lên tiếng nói.

“Anh em ta dù gì cũng được giáo dục đàng hoàng, tuổi còn trẻ mà đã buông xuôi thì không ổn.” Trước đó, bọn họ đã được hưởng lộc của Nam Tinh.

Từ trong thành cổ Tinh Tuyệt chọn ra vài món đồ đem bán, cuối cùng lại là Nam Tinh ra tay hào phóng, trực tiếp biến hai anh em thành triệu phú.

Triệu phú những năm tám mươi.

Tuy có, nhưng rất ít.

Coi như bây giờ hai người Hồ Bát Nhất bắt đầu nằm thẳng, không

tính đến ảnh hưởng của Quỷ nhãn trớ chú, họ vẫn có thể sống vui vẻ, an tâm hết cả đời này.

Căn bản không cần phải lo lắng vì tiền.

Hơn nữa, trong túi họ còn có mấy trăm vạn.

Sau này nếu có lòng, đi khắp Cửu Châu, dựa vào nhãn lực của Hồ Bát Nhất thu mua một ít đồ cổ, đợi đến thời đại mới, đem những món đồ đó bán đi, thân gia phá trăm triệu là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng rất đáng tiếc.

Sự tồn tại của Quỷ nhãn trớ chú khiến họ dù có thân gia bạc triệu vẫn không thể buông xuôi, hưởng thụ cuộc sống.

Vương Bàn Tử thì còn đỡ, một mình ăn no cả nhà không đói, đối với hắn, vui ngày nào hay ngày đó.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì khác.

Có gia đình, có ràng buộc, bây giờ còn có Diệp Diệc Tâm.

Cho dù anh ta có thể không màng đến bản thân, nhưng làm sao có thể không để tâm đến Diệp Diệc Tâm được.

Dù sao, cả hai người họ bây giờ đều mang trên mình Quỷ nhãn trớ chú, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Mà nếu không tìm được Mộ Trần Châu, Quỷ nhãn trớ chú này sẽ tiếp tục lan rộng, nói không chừng còn tái hiện bi kịch của tộc Zagrama.

Mấy người nói chuyện trên xe.

Không mấy ai để ý, Trần Ngọc Lâu đã dắt Tiểu Nha trở về sân viện.

Các chốt gác công khai và bí mật xung quanh sân viện sau khi Trần

Ngọc Lâu trở về liền bắt đầu cảnh giới tứ phía.

Mà chiếc xe jeep 212 đang ở trên cao, đối diện với nhà Trần Ngọc Lâu lại đặc biệt thu hút sự chú ý. ...

"Cốc cốc cốc." "Ở đây không cho phép đậu xe lâu, mời lái xe xuống bãi đậu dưới chân núi." Hành vi đậu xe quá lâu của nhóm Nam Tinh cuối cùng cũng thu hút lính gác.

Dưới sự chỉ dẫn của người lính, Vương Bàn Tử lái chiếc jeep 212 vào bãi đậu xe.

Sau khi xong xuôi, người lính lại cảnh cáo mấy câu, đại loại như không được phép nhìn trộm đại viện nhà họ Trần trong thời gian dài, Nam Tinh và mấy người đều hiểu.

Dù sao thân phận của Trần Ngọc Lâu cũng có phần đặc thù, nếu không cũng chẳng có nhiều chốt gác bảo vệ sân viện nhà họ Trần đến vậy.

Nhóm Nam Tinh vừa rồi không bị dí súng vào người đã là may mắn lắm rồi.

Chương 170

“Tiểu Nam gia, bây giờ làm sao đây, người ta còn không cho nhìn, làm sao chúng ta biết Trần Tổng bả đầu kia đã về hay chưa.” Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Nam Tinh nghe vậy, đáp lời: “Không sao, Trần bá bá dù sao cũng dắt cháu gái ra ngoài, thời gian sẽ không quá lâu đâu.

Chúng ta tìm một chỗ ăn no uống đủ trước, sau đó đợi đến tối, trực tiếp đến nhà bái phỏng là được.” Nam Tinh trong lòng đã đoán được sơ sơ một vài thông tin.

Ví dụ như Trần Ngọc Lâu bây giờ có lẽ đã trở về.

Dù sao họ cũng đã ở trên cao điểm đó mấy tiếng đồng hồ, người lính gác này vẫn luôn mặc kệ họ, bây giờ đột nhiên không cho ở nữa, không phải Trần Ngọc Lâu đã về thì còn là gì.

Chiếc xe Nam Tinh lái là xe jeep 212 màu xanh quân đội.

Đây là loại xe tác chiến đặc biệt thường được trang bị trong quân đội, người lính này không thể không nhận ra.

Chính vì nhận ra, nhóm Nam Tinh mới có thể ở trên cao điểm đó, nếu không đã sớm bị bao vây rồi.

Trong lúc mấy người lái xe rời đi tìm quán ăn.

Trần Ngọc Lâu đang nằm trên ghế trong sân viện nhà họ Trần, cũng đang nghe lính gác báo cáo.

“Ngươi nói, mấy thằng nhóc ranh kia không đến đây mà đi thẳng luôn à??” Trần Ngọc Lâu nghe xong lời của lính gác, bật phắt dậy.

Ông ta đã chuẩn bị xong màn kịch rồi.

Chỉ chờ nhóm Nam Tinh vào cửa để phối hợp với mình ra vẻ.

Không ngờ, không ngờ.

Mấy thằng nhóc ranh này lại không chơi theo luật.

Trực tiếp quay đầu đi thẳng.

"Lão yêu quái nhà họ Nam kia trước đó đã nhận ra thân phận của ta, với độ thông minh đó, chắc chắn không thể không biết ta đã về nhà.

Cho nên, thằng nhóc ranh kia là cố ý." Trần Ngọc Lâu không ngốc, rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Ông ta cầm lấy một cây quạt xếp bên cạnh, mở ra rồi phẩy phẩy.

"Nhóc con, cha ngươi ta đối phó không nổi, chẳng lẽ ngươi mà ta còn không trị được?

Ngươi đã chơi trò lạt mềm buộc chặt với ta, vậy thì ta sẽ để ngươi đóng vai Lưu Hoàng Thúc, tam cố mao lư." Trên mặt Trần Ngọc Lâu lộ ra vẻ mặt gian tà.

Vẻ mặt gian tà thoáng qua, Trần Ngọc Lâu hắng giọng, nói với người lính trước mặt: "Ta mệt rồi, hôm nay không tiếp khách." "Rõ!" "Còn nữa, cho người ra trấn mua một con ngỗng quay về, còn có..." Trần Ngọc Lâu nói được nửa câu, Tiểu Nha từ trong nhà bước ra liền gọi lớn: "Còn có kẹo hồ lô nữa." "Kẹo hồ lô, mua đi.

À còn nữa, mua giúp ta hai lạng rượu." "Rõ..." Chỉ thị của Trần Ngọc Lâu nhanh chóng được truyền xuống.

Những binh sĩ đứng gác đều không hỏi nhiều, việc duy nhất họ có thể làm là chấp hành.

Những binh sĩ này đều đến từ Quân khu Tây Nam, là thế hệ tinh nhuệ mới do Hoa Mã Quải bồi dưỡng, đều đã trải qua nhiều lần tôi luyện trên chiến trường.

Ngoài việc huấn luyện cần thiết, ngày thường họ cũng phụ trách bảo vệ Trần Ngọc Lâu và an ninh của các hương trấn xung quanh Tiểu Thường Thắng Sơn.

Trong Quân khu Tây Nam, từ trên xuống dưới, đa số là người của Tá Lĩnh và tộc nhân trong ngoài Nam thị.

Nếu có ai bị thương, không thể tiếp tục tại ngũ, Hoa Mã Quải đều sẽ theo quy củ do Trần Ngọc Lâu đặt ra, cấp đủ tiền trợ cấp và tiền an gia.

Đây vốn là đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng theo thời gian, tự nhiên đã trở thành quy tắc.

Bất kể là lính cũ hay lính mới trong Quân khu Tây Nam, sau khi biết được quy tắc này, nỗi lo lắng trong lòng đều tan biến.

Cho dù phải ra chiến trường, cũng không hề sợ hãi.

Tàn phế có Quân khu Tây Nam nuôi, chết cũng có Quân khu Tây Nam giúp đỡ chăm lo cho gia đình.

Thắng trận có thưởng, giết địch cũng có thưởng.

Vậy họ còn sợ gì nữa.

Thời buổi này, không có cơm ăn đã hiếm, nhưng ai dám đảm bảo ngày nào cũng được ăn no.

Có thể ăn no, lại có bảo đảm, đổi lại là người bình thường nào cũng sẵn lòng làm.

Đương nhiên, lời này không phải là tuyệt đối.

Bên kia, nhóm Nam Tinh không hề hay biết.

Một hành động vô tình của mình đã trực tiếp nâng cấp phó bản tìm kiếm Trần Ngọc Lâu, lấy Long cốt thiên thư từ độ khó thông thường

lên độ khó địa ngục.

Chuyện tam cố mao lư không phải ai cũng làm được.

Huống chi, Trần Ngọc Lâu không phải Gia Cát Lượng, nhóm Nam Tinh cũng không phải Lưu Quan Trương, quá trình này chắc chắn sẽ không giống nhau.

Trần Ngọc Lâu chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ sốt ruột của mấy người, trong lòng liền nảy sinh một tia phấn khích.

"Ngươi nói cái gì?!" Ngoài sân viện nhà họ Trần.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, không dám tin hỏi lại.

"Trần Tổng bả đầu ba tháng sau mới về, mẹ nó ngươi đang đùa Bàn gia đấy à?" Không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vốn luôn điềm tĩnh cũng nhíu mày.

Trong bốn người chỉ có Nam Tinh là vẫn còn bình tĩnh, đang nheo mắt suy tư.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Vừa rồi, mấy người xách theo quà ra mắt đã chuẩn bị sẵn, đến trước đại viện nhà họ Trần, đang định lên gõ cửa, thì bị mấy binh sĩ đứng gác gọi lại.

Người lính gác này còn chẳng thèm nhìn họ, trực tiếp phán một câu: "Tướng quân mấy ngày trước ra ngoài làm việc, mấy vị nếu muốn bái phỏng tướng quân, mời nửa năm sau quay lại." Câu nói này trực tiếp làm bốn người chết lặng.

Dù sao, thời gian của họ rất gấp, trước đó là Vương Bàn Tử bị thương, không nói làm gì, đợi thì cũng đợi rồi.

Bây giờ Trần Ngọc Lâu lại ra ngoài một cách kỳ lạ.

Họ làm sao có thể đợi lâu như vậy được.

Quỷ nhãn trớ chú này không biết lúc nào sẽ phát tác, mang theo hình xăm con mắt to tướng của Zagrama, thử hỏi ai mà không hoảng.

“Anh chắc chắn Trần bá bá đã ra ngoài làm việc rồi chứ?” Nam Tinh suy nghĩ một lúc, kéo Vương Bàn Tử ra, đứng trước mặt người lính gác, hỏi.

Lúc nói câu này, cậu cũng thử nhìn thẳng vào mắt người lính gác.

Trần Ngọc Lâu có ra ngoài hay không, trong lòng người lính này rõ nhất, anh ta lại không phải dân học diễn xuất.

Tuổi còn trẻ, ngày thường cũng chưa từng nói dối, ánh mắt vừa tiếp xúc, anh ta liền ưỡn ngực ngẩng đầu, tránh né ánh mắt của Nam Tinh.

“Thôi được rồi, nếu Trần bá bá đã ra ngoài, vậy chúng ta đi trước đi, đợi nửa năm sau quay lại.” Nam Tinh thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Cậu quay đầu nói với ba người một câu, liền quay người đi về phía bãi đậu xe.

Thấy tình hình này, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tuy cũng suy nghĩ mông lung, nhưng cũng đi theo.

“Mẹ kiếp, đều tại tôi.” Trên đường trở về bãi đậu xe.

Có người im lặng, có người sầu não.

Chương 171

Người im lặng tự nhiên là Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất, người sầu não đương nhiên là Vương Bàn Tử.

Dù sao, Trần Ngọc Lâu bảo lính gác nói ông ta đã ra ngoài mấy ngày trước.

Vương Bàn Tử cho rằng, nếu không phải vì mình bị thương, căn bản sẽ không trì hoãn nhiều việc như vậy, cho nên trong lòng tự nhiên buồn rầu.

"Bàn gia, không đến mức đó đâu." Nam Tinh chậm rãi nói.

"Chuyện này ấy à, đừng nói là anh vì tôi mà bị thương, cho dù anh không bị thương, chúng ta đến đây, cũng không gặp được Trần bá bá đâu." Nghe lời này, mấy người đều sững sờ.

"A Tinh, lời này của cậu có ý gì?" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng hỏi.

Nam Tinh nghe câu hỏi, nhún vai: "Cũng chỉ là nghĩa trên mặt chữ thôi.

Tính tình Trần bá bá phóng khoáng, ông ấy làm ra chuyện gì tôi cũng không thấy lạ.

So với những chuyện khác, việc ông ấy dùng kế hoãn binh này, cũng chỉ là một trò đùa với chúng ta thôi." "Tiểu Nam gia, ý của ngài là...

Trần Tổng bả đầu không hề ra ngoài?" Hồ Bát Nhất phản ứng rất nhanh, trực tiếp nghĩ đến tầng này.

"Bóc." Nam Tinh búng tay một cái.

"Lão Hồ quả nhiên thông minh.

Không sai, Trần bá bá căn bản không hề ra ngoài làm việc, tôi có thể khẳng định, bây giờ ông ấy nhất định đang ở nhà.

Có lẽ đang nghe mấy người lính kia báo cáo, cười thầm trong bụng ấy chứ." "Không đến mức đó chứ, Trần Tổng bả đầu dù gì cũng là đại tướng vệ quốc, cho dù tính tình phóng khoáng, chắc cũng không... phóng khoáng đến thế chứ." Vương Bàn Tử có chút khó tin.

Câu chuyện về Trần Ngọc Lâu được lưu truyền rất rộng rãi trong dân gian.

Trong câu chuyện không hề nhắc đến việc ông là người của Tá Lĩnh, mà là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, thống lĩnh mười vạn người, chiếm cứ vùng Tương Tây.

Ngày thường lạc thiện hảo thí, trong thời kỳ nội chiến duy trì an ninh cho Tương Tây và các vùng lân cận, giúp bá tánh không phải chịu khổ vì chiến tranh, được dân chúng ca ngợi.

Quân Nhật xâm lược.

Trần Ngọc Lâu liên hợp với La Lão Oai, quân phiệt lớn nhất hai giới Tương Tây, Điền Nam, vừa củng cố Tương Tây, vừa phân binh ra khỏi Tương Tây, tác chiến nhiều năm, không biết đã giết bao nhiêu quân địch, cứu không biết bao nhiêu bá tánh Cửu Châu.

Cuối cùng, một cặp mắt cũng đã hy sinh.

Sau khi chính phủ mới thành lập, những việc làm của Trần Ngọc Lâu đều được chính quyền mới của Cửu Châu dùng làm tài liệu khích lệ lòng người, công bố ra ngoài.

Từ một đại ca xã hội đen lớn nhất Cửu Châu, ông trở thành một trong những đại anh hùng mà người người nhà nhà ở Cửu Châu đều biết đến.

Khi Vương Bàn Tử còn học mẫu giáo, cũng đã nghe cô giáo kể

chuyện Trần Ngọc Lâu, vô cùng sùng bái vị đại tướng vệ quốc này.

Bây giờ nghe Nam Tinh nói ra bộ mặt thật của Trần Ngọc Lâu, trong một khoảnh khắc, hắn lại có cảm giác như tín ngưỡng sụp đổ.

"Bàn Tử, tôi nhớ hồi cậu còn ở mẫu giáo, sùng bái Trần Tổng bả đầu này nhất mà.

Bây giờ sắp gặp được thần tượng, sao lại có vẻ mặt này." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, nhướng mày hỏi.

Đây vốn nên là một câu nói rất nghiêm túc.

Nhưng Vương Bàn Tử quay đầu lại thấy Hồ Bát Nhất đang nhướng mày với mình, ý trong lời nói hoàn toàn thay đổi.

"Lão Hồ, mẹ nó cậu nói có ẩn ý à." "Trần Tổng bả đầu dù có phóng khoáng thế nào cũng là anh hùng đánh giặc Nhật.

Mẹ nó cậu mà dám nói một câu không phải, để người ta nghe được, e là ngày mai Bàn gia tôi không thấy cậu nữa đâu.

Bà con làng xóm sẽ hợp sức xử lý cậu đấy." Bây giờ không phải là thời đại internet bùng nổ.

Hán gian tuy vẫn có, nhưng không nhiều như mấy chục năm sau.

Tên tuổi và câu chuyện của Trần Ngọc Lâu được dùng làm tấm gương khích lệ lòng người, bây giờ ông ta về cơ bản là thần tượng chung của thế hệ trẻ Cửu Châu.

Nếu có kẻ ngốc nào đó dám nói Trần Ngọc Lâu không phải trước đám đông, Trần Ngọc Lâu biết cũng sẽ không để bụng.

Nhưng bá tánh thì không thể không để bụng.

Nhẹ thì bị bắt lại phê đấu một trận.

Nặng thì bị đánh hội đồng ngay tại chỗ.

Nghiêm trọng hơn nữa, gặp phải đám công tử bột trời không sợ đất không sợ, trực tiếp cầm dao đâm người giữa phố cũng không phải là chuyện lạ.

Hồ Bát Nhất cũng biết chuyện này.

Dù sao, năm xưa anh và Vương Bàn Tử cũng từng là một thành viên trong đám công tử bột.

Nếu không phải sau này bị cưỡng ép đưa vào quân đội rèn luyện, e là cũng giống như đám công tử bột kia, không chịu ngồi yên, khắp nơi gây chuyện thị phi.

Đại họa không gây, tiểu họa không ngừng.

"Được rồi, được rồi, không nói nữa.

Tiểu Nam gia, tiếp theo chúng ta phải làm sao, chẳng lẽ thật sự quay về, đợi nửa năm sau lại đến?" Hồ Bát Nhất quay đầu chuyển chủ đề.

Nam Tinh nhìn Hồ Bát Nhất, suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi nói: "Nếu chúng ta thật sự quay về, nửa năm sau lại đến, e là Trần bá bá vẫn sẽ nghĩ ra cách khác để trì hoãn thời gian.

Hiện tại, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách xông vào thôi.

Nếu Trần bá bá đã dùng kế hoãn binh, chúng ta chưa chắc đã không thể dùng một chiêu 'quá sơn thê'." Nam Tinh nhếch miệng cười.

Đại não vận chuyển nhanh chóng, đã nghĩ ra một kế hoạch rất hay, nhưng muốn thực thi, có lẽ thật sự phải tốn chút công phu.

"Ngươi chắc chắn thấy bọn họ lái xe rời đi?" Trong đại viện nhà họ Trần, tại phòng ăn.

Trần Ngọc Lâu vừa gặm xương ngỗng quay, vừa hỏi người lính

gác đang báo cáo tình hình bên cạnh.

“Theo tin tức của anh em bên ngoài truyền về, mấy người họ xác thực đã lái xe rời đi.” Trần Ngọc Lâu chép miệng.

Tình hình có chút không đúng lắm.

Theo lý mà nói, quả bom khói mà ông ta tung ra có lẽ có thể mê hoặc được ba đứa nhóc kia, nhưng thằng nhóc nhà họ Nam kia không lẽ lại không nhìn ra chứ.

Tiểu Nha đang chuyên tâm ăn ngỗng quay bên cạnh, cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Trần Ngọc Lâu, liền ngẩng đầu lên hỏi: “Gia gia, sao vậy ạ?” “Không sao, ăn của con đi.” Trần Ngọc Lâu đẩy phần ngỗng quay còn lại đến trước mặt Tiểu Nha, sau đó ra lệnh cho người lính gác: “Ngươi truyền tin cho anh em bên ngoài, bảo họ chú ý động tĩnh của mấy người này, báo cáo bất cứ lúc nào.” Ông ta tuy thích đùa, nhưng không phải kẻ ngốc.

Ông ta có thể nhìn rõ tình hình.

Long cốt thiên thư này liên quan đến tung tích của Mộ Trần Châu, mà Mộ Trần Châu kia lại là bảo vật mà tộc Zagrama tìm kiếm gần ngàn năm.

Theo tin tức Nam Vân Đình cho biết, bây giờ cháu ngoại của Chá Cô Tiếu kia đang trông cậy vào Mộ Trần Châu này để cứu mạng, nếu Quỷ nhãn trớ chú không giải được, không biết còn phải chết bao nhiêu người.

Cho nên, Trần Ngọc Lâu sẽ không đùa giỡn về phương diện này.

Ông ta vốn nghĩ rằng Nam Tinh có thể nhìn thấu quả bom khói mình tung ra, để ông ta hoàn thành một số kế hoạch tiếp theo.

Nhưng không ngờ, thằng nhóc chết tiệt này lại trực tiếp dẫn người đi.

Bất kể là cố ý hay vì lý do khác, Trần Ngọc Lâu đều phải lấy việc đưa ra Long cốt thiên thư làm mục đích, hoàn thành xong việc mới được.

Nghĩ đến cuối cùng, Trần Ngọc Lâu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thán: "Cái thân già này của ta, sớm muộn gì cũng bị đám nhóc chết tiệt các ngươi hành cho gãy." "Gia gia nói mấy người kia là nhóc chết tiệt, vậy chết tiệt là nói ai ạ, chẳng lẽ là thúc công bọn họ?" Tiểu Nha nghe lời Trần Ngọc Lâu, buột miệng nói một câu như vậy.

Chương 172

Trần Ngọc Lâu nghe xong, suýt chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Ông giơ tay gõ nhẹ lên đầu Tiểu Nha, bực bội nói: "Ăn của con đi, người lớn nói chuyện, trẻ con đừng có xen vào." "Như vậy không công bằng." Tiểu Nha dùng bàn tay nhỏ dính đầy dầu mỡ xoa đầu, oán giận nói: "Con chỉ đang thuật lại sự thật, không phải xen vào." "Còn nói nữa." Trần Ngọc Lâu giơ tay định gõ.

Tiểu Nha vội vàng ngậm miệng lại, cái đầu nhỏ mới thoát được một kiếp nạn. ...

Nửa đêm giờ Tý.

Vạn vật tĩnh lặng.

Xung quanh đại viện nhà họ Trần, ngoài những người lính gác luôn cảnh giác tứ phía, về cơ bản đều đã chìm vào giấc ngủ.

Trần Ngọc Lâu lúc này đã mặc nguyên quần áo nửa nằm trên giường, tay cầm nửa khối "đá dẹt" hình bầu dục không ngừng vuốt ve.

Ông vừa vuốt ve khối đá dẹt, vừa lẩm bẩm điều gì đó.

"Lưu ly thông u, chúng sinh quy tuyền, quỵ giả trường sinh, hồi đầu thị ngạn." Đây là bốn câu được ghi lại trên nửa khối Long cốt thiên thư này, ý nghĩa không được rõ ràng lắm.

Nhưng bốn câu, mười sáu chữ, đã nói lên mức độ nguy hiểm của nơi cất giấu Mộ Trần Châu.

Mà hiện nay Long cốt thiên thư này chỉ có nửa khối xuất hiện.

Nửa còn lại, Trần Ngọc Lâu tuy biết ở đâu, nhưng lại không có ý định đi lấy.

Có lẽ, đây là do tuổi đã cao rồi chăng.

Khi còn trẻ, ông hiếu thắng, cực kỳ coi trọng thể diện.

Khi về già, tuy bản tính không mất, nhưng cũng đã mất đi trái tim hiếu thắng của tuổi trẻ.

"Khổ làm sao, khổ làm sao, chỉ vì một viên châu tử đó mà khiến tộc Zagrama này suýt chút nữa vong tộc diệt chủng, khiến bao nhiêu vương công mất đi lý trí.

Nếu ta còn trẻ, có được Long cốt thiên thư này, e là liều mạng cũng phải đánh cược một phen.

Bây giờ, vì giúp lão huynh đệ kia, những ngày tháng yên ổn lại không thể kéo dài." Vẻ mặt của Trần Ngọc Lâu từ cảm khái dần chuyển thành kiên nghị, trong thời gian chiến tranh vệ quốc, Nam Vân Đình, Chá Cô Tiếu đã giúp ông không ít.

Sau khi chiến tranh kết thúc, hai người này, một người lui về nước ngoài, một người ẩn cư núi sâu, danh và lợi đều thuộc về Trần Ngọc Lâu ông.

Cái gọi là nhận của người thì phải nể, ăn của người thì phải mềm mỏng.

Bây giờ có một cơ hội để báo đáp, Trần Ngọc Lâu làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

"Bá bá, đêm đã khuya thế này, ngài còn chưa ngủ, là đang đợi con sao?" Đúng lúc Trần Ngọc Lâu đang cảm khái, một giọng nói quen thuộc xuất hiện ở hướng cửa sổ.

Kèm theo giọng nói là từng cơn gió đêm mát lạnh.

Người đến chính là Nam Tinh đã rời đi.

Kế hoạch của Nam Tinh đã bắt đầu từ lúc họ lên xe.

Vương Bàn Tử lái xe, Hồ Bát Nhất ngồi ghế phụ, Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương ngồi phía sau, khi xe đi đến đoạn đường hẹp, Nam Tinh đã lợi dụng cốp sau để rời khỏi xe.

Phối hợp với kỹ năng lái xe của Vương Bàn Tử, kế hoạch tổng thể hoàn thành rất tốt.

Trời đã tối, những binh sĩ giám sát bí mật cũng không phát hiện Nam Tinh đã rời đi.

Sau đó, Nam Tinh một mình quay trở lại đại viện nhà họ Trần, dựa vào sự tinh diệu của Du Long Bộ, cậu né tránh các chốt gác, lợi dụng màn đêm che chở, trèo qua tường viện.

Dưới sự trợ giúp của Du Long Bộ, Nam Tinh đi một mạch mà không phát ra nửa điểm âm thanh, cho đến khi cậu thông qua cửa sổ, tiến vào phòng của Trần Ngọc Lâu.

"Lão yêu quái nhà họ Nam, ngươi mạo muội xông vào như vậy, không sợ bị lính gác phát hiện, rồi bị bắn thành tổ ong sao?" "Tất nhiên là không sợ." Nam Tinh mỉm cười.

"Với trí tuệ của Trần bá bá, chắc hẳn đã sớm có chuẩn bị, bây giờ những người lính gác bên ngoài, trong súng chắc đều là đạn rỗng thôi nhỉ." Nam Tinh vừa nói, vừa chắp tay cúi chào Trần Ngọc Lâu.

"Nam gia, Nam Tinh, ra mắt bá bá.

Chỗ nào thất lễ, mong bá bá lượng thứ." Trần Ngọc Lâu nghe lời này, cười ha ha, không đáp lại, chỉ đặt nửa mảnh Long cốt thiên thư lên tủ đầu giường.

Hành động này thu hút sự chú ý của Nam Tinh.

Mắt của Trần Ngọc Lâu tuy đã hỏng, nhưng buổi tối khi ngủ ông vẫn sẽ thắp một ngọn đèn đầu giường.

Đây là thói quen ông đã hình thành trong nhiều năm.

Khoảng chừng lúc Tiểu Nha bốn tuổi.

Trần Ngọc Lâu vì để rèn luyện ngũ quan lục giác của cô bé, liền để cô bé ngủ một mình trong một căn phòng.

Căn phòng đó đã được cải tạo, hiệu quả cách âm rất tốt.

Trong môi trường yên tĩnh, ngũ quan của Tiểu Nha đã được nâng cao từ từ.

Năm tuổi đã có thể xác định chính xác vị trí bay của một con muỗi trong phòng, có thể nói là trò hơn thầy.

Mà tuy đã có bản lĩnh như vậy, nhưng Tiểu Nha chung quy vẫn là một cô bé.

Trần Ngọc Lâu lo lắng cô bé buổi tối ngủ một mình sẽ sợ, liền làm một con đường nhỏ giữa phòng của mình và phòng của Tiểu Nha, đặt mấy ngọn đèn trụ đá.

Trong phòng của mình sau khi đêm xuống, cũng đèn đuốc sáng trưng, là vì để cô bé kia gặp phải thời tiết mưa bão, sợ hãi thì có thể tìm được phòng của mình.

Sau này Tiểu Nha tuổi dần lớn lên, hành động này của Trần Ngọc Lâu vẫn không thay đổi, đã trở thành một thói quen.

Muốn đổi, cũng đổi không được.

Dựa vào ánh sáng dịu nhẹ yếu ớt của ngọn đèn đầu giường, Nam Tinh nhìn rõ hình dạng của nửa mảnh Long cốt thiên thư, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Các phương diện khác tạm thời không nói.

Kiểu dáng của Long cốt thiên thư này và những văn tự trên đó, nhìn thế nào cũng thấy có giá trị.

Nam Tinh lại nghĩ, liên hệ với mục đích của họ lần này đến đây, suy nghĩ một chút, liền đại khái biết đó là thứ gì.

"Thằng nhóc ranh, xem cái vẻ chưa từng thấy đời của ngươi kìa." Trần Ngọc Lâu mắt mù nhưng tâm không mù.

Nam Tinh ngây người nhìn dáng vẻ của Long cốt thiên thư, cho dù mắt ông không nhìn thấy, cũng đã đoán ra được.

"He he, về mặt từng trải, tiểu tử sao có thể so với bá bá được.

Ngay cả cha con, về phương diện này cũng không bằng một nửa của ngài." Lời này nói ra quả thật là thật.

Trần Ngọc Lâu đi nam về bắc, cảnh sắc khắp nơi ở Cửu Châu ông đều đã xem qua.

Còn Nam Vân Đình, vì gia tộc, trước kia giấu tài chờ thời tạm không nói, sau chiến tranh vệ quốc, Nam Vân Đình chọn cách lui về ẩn náu trong tộc địa.

Cho nên, về phương diện này thật sự không bằng Trần Ngọc Lâu.

Nhưng mà, Trần Ngọc Lâu nghe lời này, càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Đây vốn là sự thật.

Nhưng nếu dùng giọng điệu nịnh nọt nói ra, ý nghĩa liền hoàn toàn khác, nghe có cảm giác như đang nịnh bợ.

"Ngươi nhóc này, thật không biết nói chuyện.

Chương 173

Vốn ta định làm khó ngươi một chút, nhưng mà, nếu bây giờ ngươi đã trực tiếp tìm đến đây, vậy Long cốt thiên thư này, chính là của ngươi rồi." Trần Ngọc Lâu vung tay một cái, trực tiếp ném nửa mảnh Long cốt thiên thư cho Nam Tinh.

Nam Tinh thấy vậy, vội vàng đưa tay đỡ lấy, sợ làm Long cốt thiên thư này va chạm.

"Long cốt thiên thư ta tuy đã cho ngươi, nhưng có mấy câu ngươi nhất định phải nhớ kỹ." Nam Tinh nghe vậy, nghiêm nghị cúi người, ra vẻ chuẩn bị nghe huấn thị.

Trần Ngọc Lâu cũng không để tâm, tự mình nói: "Phụ thân ngươi bảo ngươi đến lấy Long cốt thiên thư, mà không trực tiếp nói cho ngươi vị trí của Mộ Trần Châu, nói trắng ra, một là không muốn các ngươi mạo hiểm, nhưng e là các ngươi sẽ không nghe.

Hai là, các ngươi còn quá non nớt, một chút sóng to gió lớn cũng có thể đánh gục các ngươi, muốn lấy được Mộ Trần Châu, rèn luyện là không thể thiếu.

Ba là, Long cốt thiên thư này trong tay ta chỉ có một nửa, nửa còn lại, ta không biết ở đâu, nhưng cho dù biết, bây giờ cũng sẽ không nói cho ngươi.

Cái gọi là mọi việc tùy duyên, duyên phận đến, thì cái gì cũng dễ nói.

Ngươi có thể tìm được Mộ Trần Châu, đó là bản lĩnh của ngươi, ngươi nếu không tìm được, đó chính là thử thách đối với ngươi.

Cuối cùng, khi ngươi rời đi, mang theo cái hộp này, đợi ngươi hội

hợp với mấy người kia, mở hộp ra, đồ vật bên trong, hẳn là thứ các ngươi muốn." Trần Ngọc Lâu một hơi nói nhiều như vậy, có lẽ cũng đã mệt, xua xua tay.

"Lời đã nói hết, không giữ ngươi ở lại qua đêm.

Đợi ngươi làm xong việc của mình, cửa viện của Trần Ngọc Lâu ta, vĩnh viễn mở rộng chào đón mấy anh em các ngươi, muốn đến ở bao lâu cũng không thành vấn đề." Nam Tinh cầm lấy cái hộp, nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn, mang theo chút mệt mỏi của Trần Ngọc Lâu, trong lòng sóng trào mãnh liệt.

Cậu lùi lại hai bước, cúi người bái lạy.

"Vãn bối, tạ ơn bá bá!!" "Đi đi." "Vâng!" Nam Tinh lui ra khỏi phòng, vừa đóng cửa phòng lại, quay đầu liền thấy một người đứng sau lưng.

Người đó cao khoảng một mét tám ba, thân hình vạm vỡ, mặc đồng phục tác chiến thống nhất của quân đội.

Gương mặt kiên nghị, trong ánh mắt mang theo vài phần sắc bén.

Thấy Nam Tinh từ trong phòng đi ra, người đó hạ thấp giọng nói: "Tướng quân lệnh cho tôi tiễn cậu ra ngoài." Nghe lời này, Nam Tinh liền khẳng định suy nghĩ của mình.

Hóa ra, Trần Ngọc Lâu muộn như vậy chưa ngủ, không phải ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

Thậm chí, ông còn đã sắp xếp xong mọi thứ.

Vừa rồi cậu ở trong phòng nói với Trần Ngọc Lâu, súng của lính gác chứa đạn rỗng, lúc đó cậu còn không chắc chắn lắm.

Bây giờ mọi thứ đều đã rõ ràng.

Căn bản không cần giải thích gì.

Sau khi gã trai tráng đó tiễn Nam Tinh ra khỏi cổng lớn, liền ném một chiếc chìa khóa xe qua, Nam Tinh đỡ lấy, gã trai tráng đó nói: "Xe đậu ở bãi đỗ xe, đối diện với vị trí đỗ xe của các cậu, đó là tướng quân tặng cho các cậu." "Đa tạ." Nam Tinh gật đầu, nhận lấy chìa khóa xe.

Tại bãi đỗ xe, đối diện với vị trí đỗ xe của nhóm Nam Tinh, là một chiếc Land Rover việt dã màu xanh sẫm, ngoại hình tổng thể đẹp hơn chiếc 212, tính năng và độ thoải mái cũng được nâng cao.

Dù sao, kỹ thuật của hai chiếc xe cũng chênh nhau mười mấy năm.

Nam Tinh cũng chỉ liếc qua một cái, liền thích chiếc xe này, sau đó, cậu liền lái xe đến nơi đã hẹn.

Phía sau núi Tiểu Thường Thắng, một con dốc cách đó hai mươi dặm.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang vây quanh đống lửa dựng giàn nướng.

"Ây, Lão Hồ, cậu nói xem chúng ta có phải hơi thiếu nghĩa khí không, Tiểu Nam gia ở phía trước mạo hiểm, chúng ta lại ở đây hưởng thụ." Vương Bàn Tử vừa dựng giàn nướng, vừa nói.

Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói, đảo mắt một cái, đáp: "Cậu còn không tin tưởng Tiểu Nam gia hay sao, nếu chúng ta đi theo, đó thuần túy là thêm phiền.

Chỉ với cái thể trạng của cậu, e là vừa lộ diện đã bị bắt rồi." Hồ Bát Nhất trực tiếp tung một đòn chí mạng.

Khiến Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

"Lão Hồ, lời cậu nói tôi đều hiểu, nhưng cái giọng điệu này của cậu, sao Bàn gia tôi càng nghe càng cảm thấy mình vô dụng thế nhỉ." "Vậy là đúng rồi." Hồ Bát Nhất vỗ tay.

“Điều đó chứng tỏ cậu không phải hoàn toàn vô dụng, dù sao đi nữa, cậu ít nhất cũng có chút tự biết mình chứ.” Vương Bàn Tử vừa nghe lời này, liền lập tức tỉnh ngộ.

Hóa ra, Hồ Bát Nhất này đang lấy mình ra trêu chọc.

Sau khi tìm kiếm xung quanh một lúc, Vương Bàn Tử nhặt một cục bùn, trực tiếp ném về phía Hồ Bát Nhất.

“Mẹ kiếp, Bàn Tử, ngươi không có võ đức.” Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử giơ cục bùn trong tay lên, vội vàng nhảy sang một bên né tránh.

Hai người đùa giỡn bị Tuyết Lỵ Dương bên cạnh nhìn thấy, mí mắt cô không kiềm được mà giật giật.

Nỗi lo lắng trong lòng cũng ngày càng rõ ràng.

“Dẫn hai tên này đi tìm Mộ Trần Châu, thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Trong khoảnh khắc này, Tuyết Lỵ Dương rơi vào sự hoài nghi sâu sắc về bản thân.

Vương Bàn Tử tạm thời không nói.

Hồ Bát Nhất bình thường là một người rất nghiêm túc, có năng lực, cũng có can đảm.

Sao ở cùng Bàn Tử, lại trở nên... giống Trần Ngọc Lâu thế này.

Đây là tiến hóa, hay là thoái hóa.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ không ra.

“Tít tít tít.” Một tiếng còi xe vang lên, sự chú ý của ba người đang suy tư/đuổi bắt lập tức bị thu hút.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một chiếc xe việt dã màu xanh sẫm đang đỗ dưới chân dốc.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử dấy lên vài phần cảnh giác.

Vừa chuẩn bị đi lấy vũ khí, liền thấy một người từ ghế lái trên xe bước xuống.

Không phải Nam Tinh, thì còn là ai.

"Mẹ kiếp, Tiểu Nam gia đi một chuyến, còn kiếm được một chiếc xe về.

Đây có phải là con nhà đại gia không chứ, ngưỡng mộ!!" "Được rồi, Bàn Tử, anh đừng có ở đó mà nói mát nữa." Lời của Vương Bàn Tử lọt vào tai Nam Tinh, cậu cũng không có cảm giác gì lạ.

Dù sao, tuy thời gian tiếp xúc chưa lâu, nhưng cậu đã hiểu gần hết về Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Cũng không coi lời Vương Bàn Tử vừa nói là thật, chỉ khóa cửa xe, ném chìa khóa xe cho Vương Bàn Tử.

"Hàng ngoại, trước khi lái thì nghiên cứu một chút, lỡ va quệt muốn sửa cũng không dễ đâu." Nghe lời này, Vương Bàn Tử trực tiếp rơi vào trạng thái hưng phấn.

Cầm chìa khóa xe, trực tiếp lao vào người Nam Tinh, cho người sau một cái ôm hùng hổ.

"Tiểu Nam gia, để Bàn gia ôm cho ấm nào." "Đừng, tôi chung tình lắm, anh làm trò này trước mặt Tuyết Lỵ, sau này tôi giải thích không rõ đâu." Nam Tinh cũng buông một câu đùa.

Vương Bàn Tử nghe xong, đang chuẩn bị hùa theo, Tuyết Lỵ Dương đi tới đã lên tiếng trước.

"Bàn gia, nếu anh thích, tôi cho anh mượn A Tinh mấy ngày." "Vậy thì tốt quá, Bàn Tử, cậu phải cố gắng lên nhé, nhân mấy ngày này đào góc tường, tranh thủ gả vào nhà giàu, anh em tôi cũng không

cần phải lo lắng cho chuyện hôn sự của cậu nữa.” Hồ Bát Nhất khởi động kỹ năng châm ngòi thổi gió sở trường của mình, khung cảnh nhất thời vô cùng vui vẻ.

Sau đó, cười cũng cười rồi, đùa cũng đùa rồi.

Mấy người cũng đã mệt, ngồi vây quanh đống lửa, bắt đầu bàn chuyện chính.

Chuyện chính liên quan đến tính mạng.

Tuyết Lỵ Dương cầm nửa mảnh Long Cốt Thiên Thư mà Nam Tinh mang về, chân mày mãi không giãn ra.

Chương 174

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng lên tiếng hỏi mấy người: "Tôi nói này mấy vị, 'lưu ly thông u, chúng sinh quy tuyền, quỵ giả trường sinh, hồi đầu thị ngạn', là có ý gì vậy?" "Nghĩa trên mặt chữ." Hồ Bát Nhất véo cằm, lên tiếng trước tiên: "Đại khái là nói về một số tình hình ở nơi có Mộ Trần Châu.

Dùng học thuyết phong thủy để giải thích câu này, 'lưu ly thông u' có nghĩa là sông ngầm dưới lòng đất. 'Chúng sinh quy tuyền' chắc là cơ quan liên quan đến sông ngầm hoặc thứ gì khác. 'Quỵ giả trường sinh, hồi đầu thị ngạn' thì càng không cần phải nói, nói đơn giản là, người quỳ gối có thể trường sinh, tôi hiểu là, vào đó, chắc chắn sẽ chết.

Còn 'hồi đầu thị ngạn', Bàn Tử, nếu cậu không hiểu, những thứ cậu học đều uổng phí hết." Hồ Bát Nhất nói xong, Nam Tinh lên tiếng tiếp lời: "Lão Hồ nói không sai.

Long cốt thiên thư này trong tay chúng ta chỉ có nửa mảnh, nửa còn lại không biết tung tích, ngay cả Trần bá bá cũng không biết nó ở đâu." "Việc chúng ta cần làm bây giờ là thử vận may.

Vận may tốt, chúng ta có thể lấy được Long cốt thiên thư, giành được Mộ Trần Châu.

Vận may không tốt, chúng ta cũng có thể noi gương ông ngoại của Tuyết Lỵ, tìm kiếm thiên tài địa bảo để khắc chế Quỷ nhãn trớ chú." Nói xong, Nam Tinh lấy ra cái hộp vẫn để trong xe, đó là thứ Trần Ngọc Lâu giao cho cậu.

Trong hộp là gì, Nam Tinh không biết.

Nhưng trong lòng Nam Tinh có thể đoán được, thứ đựng bên

trong, có lẽ liên quan đến Quỷ nhãn trớ chú.

Trở về ngồi bên đống lửa.

Nam Tinh dưới sự chú ý của ba người còn lại, mở chiếc hộp ra.

Hộp không lớn, không gian bên trong đều bị hai lọ thuốc chiếm giữ.

Nam Tinh lấy ra một lọ, đặt dưới mũi ngửi nhẹ.

Không có mùi vị, nghiêng một chút, liền có mấy viên thuốc màu đen nhỏ bằng hạt gạo rơi vào tay cậu.

"Tiểu Nam gia, ngài cầm cái gì vậy, trông sao giống phân chuột thế." "Bàn Tử, cậu có thể nói ghê tởm hơn một chút được không." Hồ Bát Nhất vừa uống ngụm rượu vào miệng suýt nữa thì phun ra, cố gắng nuốt xuống, mới nói với Vương Bàn Tử.

"Tôi nói cũng đâu có sai, cái thứ này trông y hệt phân chuột còn gì..." "A Tinh, trên cái hộp đó hình như có chữ." Đúng lúc cặp bạn thân này đang tranh cãi về việc viên thuốc có giống phân chuột hay không, Tuyết Lỵ Dương có chút không chắc chắn lên tiếng.

Nam Tinh nghe Tuyết Lỵ Dương nói, cũng không để ý đến cuộc tranh luận về phân chuột của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, quay chiếc hộp về phía mình, xem xét kỹ lưỡng.

Cuối cùng, Nam Tinh, ở bên trong nắp hộp, nhìn thấy mấy hàng chữ nhỏ.

"Trong hộp này có hai bình hai loại thuốc.

Bình sứ hoa xanh đựng thuốc hoàn được nặn từ nhựa cây song sinh lê tử, một viên có thể chống lại Quỷ nhãn trớ chú trong ba năm.

Bình sứ hoa đỏ đựng thánh vật giải độc có thể giải trăm độc trong thiên hạ, lam xà đảm, có thể phá Quỷ nhãn trớ chú, nhưng không thể

tránh việc nó tiếp tục di truyền." Nam Tinh đọc mấy hàng chữ nhỏ này ra.

Trong khoảnh khắc, không khí trở nên yên lặng.

Mấy người ngay cả hô hấp cũng cố ý chậm lại rất nhiều, sợ làm phiền Nam Tinh.

Sau nửa ngày yên tĩnh, Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc lên tiếng: "Vậy... hết rồi?" "Hết rồi." Nam Tinh đưa hộp cho Tuyết Lỵ Dương, mở bình sứ hoa đỏ ra.

Nút bình vừa mở, một mùi tanh hôi liền xộc ra, đầu tiên là Nam Tinh, sau đó ba người còn lại cũng ngửi thấy mùi này.

"Đây chính là lam xà đảm, mẹ kiếp, mùi này, còn khó ngửi hơn cả nhà vệ sinh công cộng ở Bắc Bình cũ." Vương Bàn Tử bịt mũi lại.

Nam Tinh cũng có chút không chịu nổi, đậy bình lại, nói: "Lam xà đảm có công dụng giải trăm độc trong thiên hạ.

Trong gia tộc có ghi chép, năm đó thủ lĩnh Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu, cũng chính là ông ngoại của Tuyết Lỵ, đã dựa vào một viên lam xà đảm đấu giá được ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó giải được độc chú của Quỷ nhãn trớ chú.

Mà lam xà đảm, thiên hạ hiếm có, viên đựng trong này, e là Trần bá bá đã đặc biệt sắp xếp người đi tìm." Nói xong, cậu chuyển ánh mắt sang ba người: "Các người, có ai muốn thử không?" Giọng Nam Tinh vừa dứt, Vương Bàn Tử liền giơ tay lên: "Để Bàn gia ăn thứ này, Bàn gia thà chết còn hơn, mùi này quá khó ngửi, ăn thứ này, e là còn không bằng ăn phân." Nghe lời của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vốn nên chửi hắn hai câu, lại nghiêm túc gật đầu: "Cứ để đó đi.

Nếu thứ này là thánh vật giải độc, bây giờ ăn vào, có phần lãng phí.

Đợi sau này ai gặp nguy hiểm gì, trúng độc, khó giải, lúc đó uống cũng không muộn.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng, đưa ra một sự sắp xếp rất hợp lý.

Nam Tinh cũng thuận theo “lòng dân”, đặt bình sứ hoa đỏ trở lại trong hộp.

Sau đó cầm bình sứ hoa xanh lên.

“Thuốc hoàn được vo từ nhựa cây song sinh lê tử.

Thứ này, trị ngọn không trị gốc, ăn một viên có thể áp chế Quỷ nhãn trớ chú trong ba năm, một người nhiều nhất ăn năm lần.

Sau năm lần, Quỷ nhãn trớ chú sẽ bùng phát toàn diện, nếu lúc đó không tìm được Mộ Trần Châu, chắc chắn sẽ chết.” Điều này cũng được ghi chép trong nhà họ Nam.

Quỷ nhãn trớ chú loại này, có thể áp chế, dù sao nó cũng không có trí tuệ, nhưng nếu liên tục áp chế, cũng giống như đạo lý tích lao thành tật.

Đến lúc đó, Quỷ nhãn trớ chú bùng phát toàn diện, trong vòng hai ngày, người đó chắc chắn sẽ chết vì biến đổi huyết dịch, ngạt thở.

Tuy nhiên, người tộc Zagrama, không ai để tâm đến tác dụng phụ này.

Tộc Zagrama từ xưa đến nay đã bị Quỷ nhãn trớ chú làm khổ, sau ba mươi tuổi, tình trạng cơ thể ngày càng sa sút.

Sau ba mươi lăm tuổi, gần như là một phế nhân, mỗi ngày chỉ có thể nằm trên giường, cảm nhận nỗi đau do Quỷ nhãn trớ chú mang lại, cũng như cảm giác sinh mệnh lực không ngừng bị tước đoạt.

Rất nhiều tộc nhân Zagrama đã chuẩn bị sẵn sàng tự kết liễu trước khi nỗi đau ập đến.

Cũng có người ôm hy vọng rằng các đạo nhân Bàn Sơn có thể tìm về Mộ Trần Châu, triệt để hóa giải Quỷ nhãn trớ chú.

Nhưng ngàn năm trôi qua, hy vọng này ngày càng mờ mịt.

Sau này, có đạo nhân Bàn Sơn phát hiện thiên tài địa bảo có thể áp chế Quỷ nhãn trớ chú, mới khiến tộc Zagrama không vì hy vọng mờ mịt mà sa sút.

Quỷ đầu đằng xuất hiện, khiến tộc Zagrama một lần nữa bừng lên sức sống.

Sự tồn tại của cây song sinh lê tử càng khiến tộc Zagrama triệt để từ biệt nỗi đau, nhưng cuối cùng vì cây song sinh lê tử suy tàn, vinh quang của tộc Zagrama không thể kéo dài đến khi Mộ Trần Châu xuất hiện.

Những viên thuốc hoàn từ nhựa cây song sinh lê tử mà Trần Ngọc Lâu có được, đều là do những tộc nhân Zagrama tham gia chiến tranh vệ quốc dưới trướng ông để lại.

Người trẻ nhất trong số họ mới mười bốn, mười lăm tuổi, người lớn nhất cũng không quá năm mươi.

Cuối cùng đều hy sinh trong chiến tranh vệ quốc.

Những viên thuốc này, xem như là di vật của họ.

Vốn dĩ, suy nghĩ của họ là, để lại cho hậu nhân tương lai, để hậu nhân không bị nỗi đau của Quỷ nhãn trớ chú quấy nhiễu.

Cuối cùng lại đến tay Trần Ngọc Lâu.

Hiện nay, lại đến tay nhóm Nam Tinh.

Có thuốc này, tuổi thọ của nhóm Hồ Bát Nhất có thể được kéo dài, đây là một chuyện tốt.

Nhưng thuốc này, có thể cứu mạng, nhưng cũng có thể thúc mạng.

Nếu họ trong mười lăm năm kéo dài này, vẫn không tìm được Mộ Trần Châu, vậy thì kết quả của họ không cần phải nghĩ.

Chắc chắn là chết đột ngột.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai người có ăn không...” Nam Tinh đưa viên thuốc đến trước mặt Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất.

Hai người thuận tay nhận lấy, nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kiên định trong mắt đối phương.

Họ không biết mình sẽ chết lúc nào.

Chương 175

Cảm giác sinh tử của mình không còn nằm trong tầm kiểm soát này, họ rất không thích.

Nếu hiện giờ đã có thuốc này, ăn vào, họ chỉ còn lại mười lăm năm tuổi thọ, vậy tại sao họ không đánh cược một phen.

Nếu cược thành công, tương lai họ lấy được Mộ Trần Châu, có thể sống đến già, sống đến chết.

Nếu không thành công, họ vẫn có thể hưởng thụ mười lăm năm thời gian vui vẻ.

Nếu không, không biết ngày nào đó không ổn, tính mạng nhỏ của họ sẽ mất đi.

"Ê, Tiểu Nam gia, sao cậu không hỏi Tuyết Lỵ, cô ấy không phải cũng..." Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Nhưng nói được nửa câu, liền cũng dừng lại.

Nam Tinh mỉm cười bí ẩn, nói: "Cha tôi nói, nếu Quỷ nhãn trớ chú của Tuyết Lỵ gây ra ảnh hưởng xấu gì cho cô ấy, thì bảo tôi đưa cô ấy ra nước ngoài, sau đó, xì..." Cũng là nói được nửa câu, Nam Tinh chỉ cảm thấy một trận đau nhói ở eo, lời nói phía sau đau đến mức không thể nói ra được.

Cúi đầu nhìn, liền thấy một bàn tay ngọc trắng nõn, đang véo vào thịt eo của mình, thuận chiều kim đồng hồ làm động tác xoắn ốc.

Quay đầu nhìn, Nam Tinh thấy Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đang dùng một loại ánh mắt "anh dám nói ra, tôi sẽ xử lý anh tại chỗ" nhìn chằm chằm vào mình.

Lần này, Nam Tinh ngậm miệng lại.

Cảm giác đau ở eo dần biến mất.

Tuyết Lỵ Dương, cũng tiếp lời, nói: "Tôi thì không cần lo lắng.

Nhưng mà, Lão Hồ, anh nên xem xét xem, có nên để Tiểu Diệp ăn thuốc này không." Tuyết Lỵ Dương nói: "Tiểu Diệp còn nhỏ, Quỷ nhãn trớ chú cho dù đã tìm đến cô ấy, cũng sẽ không bùng phát trong thời gian ngắn.

Theo lời của ông ngoại tôi, cũng như ghi chép của tộc Zagrama, vị tổ tiên đầu tiên, sau khi bị Quỷ nhãn trớ chú khóa định, những người chết vì lời nguyền, thấp nhất, không có ai dưới 30 tuổi." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Chuyện của Diệc Tâm, không vội.

Giống như em nói, cô ấy còn trẻ, tương lai còn có rất nhiều khả năng, nếu bây giờ ăn viên thuốc này, đối với cô ấy mà nói, có phần tàn nhẫn." Mấy người đều đồng ý với cách nói của Hồ Bát Nhất.

Diệp Diệc Tâm mới hai mươi mấy tuổi, để cô ấy uống thuốc, chẳng phải là ép cô ấy giảm tuổi thọ sao, không đáng.

"Còn về phía giáo sư Trần, Tuyết Lỵ, lúc đó em mang thuốc qua đi.

So với Lão Hồ và Bàn Tử, phía giáo sư Trần nguy hiểm hơn một chút." Nam Tinh nói, thuận tay ném củi vào đống lửa.

Tuyết Lỵ Dương cũng không có ý kiến gì thêm.

Mấy người ngồi vây quanh đống lửa, ăn thịt nướng, uống rượu, nói rất nhiều chuyện.

Đến tối, bốn người tách ra, ngủ trên hai chiếc xe. ...

Mấy người trở về Bắc Bình, đã là chuyện của năm ngày sau.

Sau khi về đến Bắc Bình, Tuyết Lỵ Dương rời đội trước tiên, cô phải đến bệnh viện đưa thuốc cho giáo sư Trần.

Sau đó, Hồ Bát Nhất sau khi hẹn thời gian tụ tập cùng Nam Tinh, Vương Bàn Tử, liền chạy về "nhà" gặp người thương của mình, và lái đi một chiếc xe.

Còn Nam Tinh và Vương Bàn Tử thì lái xe về Bách Bảo Cư.

Lúc này Bách Bảo Cư đã hoàn công, Đại Kim Nha đang bận rộn thu thập đồ cổ bảo vật, chuẩn bị cho việc khai trương.

Thấy Nam Tinh trở về, Đại Kim Nha như tìm được trụ cột, đem một chuyện xảy ra gần đây nói cho Nam Tinh nghe.

Ngay ngày hôm trước, Bách Bảo Cư của Đại Kim Nha đã có một người bán hàng rất đặc biệt.

Người bán hàng này ăn mặc như người nhà quê, tướng mạo thuần phác, trông có vẻ là người thật thà.

Một người như vậy, đi lang thang khắp nơi trong Phan Gia Viên, vô cùng bắt mắt.

Hắn ta luôn cúi người thấp đầu đi về phía trước, ôm chặt bọc đồ trong lòng, bất kể gặp ai, đều sẽ né ra xa, như sợ bọc đồ bị người ta cướp mất.

Cuối cùng, sau khi đi dạo ở Phan Gia Viên nửa ngày, hắn ta đã đến Bách Bảo Cư có treo tấm biển 〖Thu mua bảo vật giá công đạo〗 ở cửa.

Đại Kim Nha thấy có người đến, cũng không quan tâm đối phương mặc gì, trực tiếp tiếp đãi.

Từ miệng đối phương, ông ta biết được một vài điều.

Người này tên là Lý Xuân Lai, là một người nhà quê chính hiệu.

Thứ hắn ta mang theo, là một chiếc giày thêu cổ đại, loại tam thốn kim liên.

Đại Kim Nha chỉ cần sờ một cái, dùng mũi ngửi một cái, liền khẳng định đó là hàng thật, hơn nữa không phải hàng cận đại.

Vì vậy, liền có ý định mua lại, nhưng vì giày thêu chỉ có một chiếc, nên Đại Kim Nha đã nảy sinh ý định ép giá.

Mà Lý Xuân Lai kia, trông có vẻ rất thật thà.

Nhưng lời nói ra, lại không hề giống lời người thật thà có thể nói.

Hắn nói, đôi giày thêu này vốn có một đôi, lần này hắn đến Bắc Bình, chỉ mang theo một chiếc, nếu Đại Kim Nha xác định muốn, giá cả hợp lý, có thể cùng hắn đi lấy chiếc còn lại.

Đại Kim Nha vốn nghĩ rằng, đi thì đi một chuyến, không chừng có thu hoạch bất ngờ.

Nhưng lời nói tiếp theo của Lý Xuân Lai, khiến ông ta có chút không chắc chắn.

Hắn nói là, trong làng của hắn còn có không ít minh khí lấy được cùng với đôi giày thêu, bảo Đại Kim Nha lúc đi, mang theo nhiều tiền một chút, đến lúc đó mua hết một lượt.

"Khoan đã, đây là đang gài bẫy ông đấy, Kim gia." Vương Bàn Tử nghe xong lời kể của Đại Kim Nha, trực tiếp nói.

Trong mắt Nam Tinh cũng lóe lên một tia thấu hiểu.

Lý Xuân Lai này tìm đến Đại Kim Nha, bất kể hắn có ý định bán đôi giày thêu đó hay không, chỉ từ mấy câu cuối cùng mà nói, Lý Xuân Lai này không có ý tốt gì.

"Ây, Bàn gia, lời ngài nói, sao tôi lại không biết chứ.

Nói thật, nếu không phải hôm nay mấy vị về, tôi đã chuẩn bị gọi mấy người, xử lý tên đó một trận rồi.

Ra vẻ người nhà quê thật thà, làm chuyện không ra gì, xử lý hắn

cũng là đáng.

Nhưng hai vị chắc cũng biết, cái mũi của tôi đây nhạy bén lắm.

Chiếc giày thêu trong tay Lý Xuân Lai, khoan nói chuyện khác, chỉ nói đến cái âm khí trên đó, lão Kim tôi đây có thể khẳng định tuyệt đối mới xuất thổ không lâu.

Cho nên, cái làng mà hắn nói, chắc chắn có minh khí khác.

Bách Bảo Cư của chúng ta muốn khai trương, số minh khí này không thể bỏ qua." Đại Kim Nha nói rất nghiêm túc, phân tích cũng rất thấu đáo.

Nam Tinh nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

"Kim gia nói không sai, Bách Bảo Cư khai trương cần có trân bảo trấn tiệm, số minh khí trong tay Lý Xuân Lai, quả thật không thể bỏ qua.

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Kim gia, lát nữa Lão Hồ và Tuyết Lỵ họ làm xong việc trở về, chúng ta tụ tập một bữa, ngay ở quán đối diện, đến lúc đó phiền ông báo một tiếng.

Chúng ta lúc đó sẽ cùng nhau thương lượng, xem phải làm thế nào." "Được thôi, có Tiểu Nam gia mở lời, chuyện này cũng không còn là chuyện nữa, lão Kim tôi giúp một tay là được." Đại Kim Nha vui vẻ.

Chuyện này cũng thật là.

Ông còn không biết phải làm thế nào, suýt chút nữa đã trực tiếp gọi một đám người đi xử lý Lý Xuân Lai, ép hỏi sự thật.

Chương 176

Bây giờ nhóm Nam Tinh đã về, ông cũng không cần phải tự mình lo lắng nữa.

Ba cây rơm, hơn một Gia Cát Lượng, đông người dễ làm việc.

Buổi trưa.

Trong quán sủi cảo thịt cừu đối diện Bách Bảo Cư, Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Diệp Diệc Tâm, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha ngồi vây quanh một chiếc bàn.

Lúc này trong quán sủi cảo không có nhiều người.

Mấy người gọi mười cân sủi cảo thịt cừu, thêm một thùng bia, mấy món ăn gia đình, liền bắt đầu ăn uống.

Trên bàn ăn, Nam Tinh một lần nữa nhắc đến chuyện về Lý Xuân Lai mà Đại Kim Nha đã nói.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Diệp Diệc Tâm nghe xong, đều phản ứng lại, ở đây không có ai là kẻ ngốc, khoan nói đến ý nghĩa rõ ràng trong lời nói của Lý Xuân Lai.

Đó chính là muốn lừa Đại Kim Nha qua đó, sau đó cướp của Đại Kim Nha, nói không chừng đến lúc đó đối phương còn giết người cướp của.

Chuyện như vậy, ở thời đại này, không hiếm thấy, cho dù thời đại mới đã có hình hài, nhưng chuyện này vẫn thỉnh thoảng xảy ra.

“A Tinh, cậu chuẩn bị làm thế nào.” Tuyết Lỵ Dương từ trong lời nói của Nam Tinh, có thể nghe ra, Nam Tinh có ý muốn lấy được số minh khí đó, liền lên tiếng hỏi kế hoạch của Nam Tinh.

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu, nhìn về phía Nam Tinh, dùng ánh mắt giao lưu với người sau.

Đại khái ý là, nếu không tiện, anh có thể đưa Diệp Diệc Tâm rời đi trước.

Nam Tinh đoán ra được ý của Hồ Bát Nhất, chỉ chậm rãi lắc đầu.

"Minh khí chắc chắn phải lấy, nhưng nếu biết rõ đó là một cái bẫy, chúng ta còn chui vào, thật là hành động không sáng suốt.

Nhưng mà, Lý Xuân Lai tìm đến là Kim gia, từ những lời hắn nói với Kim gia mà xem, người này không có tâm tư gì quá nặng nề, cho nên, chúng ta có thể chơi một chiêu tương kế tựu kế.

Ở thời đại này, vô cớ gây thương tích là phạm pháp, nhưng phòng vệ chính đáng, lại nằm trong phạm vi bảo vệ của pháp luật.

Tôi nói vậy, mọi người đều hiểu chứ?" Nam Tinh nhìn mấy người.

Họ đều có công phu, trên tay còn có súng, nếu thật sự phải động võ, họ không sợ ai.

Chẳng phải đã thấy, đám nhân viên vũ trang của băng nhóm tội phạm nước ngoài, bị ba người Nam Tinh đùa giỡn trong lòng bàn tay sao.

Nếu không phải tên phản bội của ngoại tộc Nam thị ra tay, đám nhân viên vũ trang đó căn bản không làm gì được mấy người.

Cho nên, mấy người rất tự tin.

Nhưng, đã chuẩn bị xong kế hoạch tương kế tựu kế, vậy trước tiên, vẫn phải hạ chút công phu lên người Lý Xuân Lai.

Dù sao đi nữa, cũng không thể để Lý Xuân Lai này, nhìn ra manh mối gì.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Nam Tinh quay đầu nói với Đại Kim Nha: "Kim gia, ngày mai ông cứ làm thế này..." Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã là sáng ngày thứ hai.

Đại Kim Nha ba ngày trước đã có hẹn với Lý Xuân Lai, đó là, Đại Kim Nha dùng một ngày để gom tiền, và sắp xếp chỗ ở cho Lý Xuân Lai, cũng chính là cửa tiệm ban đầu của Đại Kim Nha.

Tuy đồ đạc trong cửa tiệm đó phần lớn đã được Đại Kim Nha xử lý xong, nhưng dù sao cũng là nơi từng ở, cơ sở vật chất sinh hoạt vẫn còn.

Cho nên, để đảm bảo an toàn, tiện cho mình kiểm soát động tĩnh của đối phương, Đại Kim Nha đã sắp xếp cho hắn ở lại tiệm cũ, và nhờ những người hàng xóm cũ trông chừng giúp.

Đây đều không phải là chuyện khó.

Nhờ những người hàng xóm đó làm việc, chỉ cần một điếu thuốc, một bình rượu là có thể giải quyết, cùng lắm, sau này chuyện giải quyết xong, ông mời một bữa cơm, cũng là qua chuyện.

Lý Xuân Lai trong một ngày Đại Kim Nha "gom tiền", cứ luôn ở trong tiệm, chỉ đến giờ ăn cơm mới ra ngoài.

Chiếc giày thêu đó, luôn được hắn ôm trong lòng, như báu vật hiếm có.

Hơn nữa, điều khiến Đại Kim Nha rất cạn lời là, sau khi ông nghe lời Nam Tinh, quay lại tiệm cũ chuẩn bị ổn định Lý Xuân Lai, lại nhận được một tờ hóa đơn.

Trên hóa đơn tổng cộng ghi ba khoản, cộng sáu mươi tệ.

Là tiền ăn của Lý Xuân Lai trong một ngày ở quán.

Thời đại này, sáu mươi tệ đặt ở gia đình bình thường, tương

đương với sáu ngàn tệ ở thời đại đô thị sau này.

Nhìn thấy hóa đơn, Đại Kim Nha tuy cạn lời, nhưng cũng trả tiền, dù sao, đều là người quen, người ta cũng không thể lừa ông, hơn nữa, trên đó ghi rõ ràng, mọi tình hình chi tiêu của Lý Xuân Lai ở quán đó.

Vương Bàn Tử đi cùng đến xem, không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh: "Thằng cha này cũng ác thật, nghĩ lại năm xưa, Bàn gia tôi bán đĩa lậu, một tháng trời, gió mưa cũng chỉ được trăm mấy tệ, thằng cha này một ngày đã ăn hết sáu mươi tệ." "Haizz, Bàn gia đây nói nhé, vật giá ở Phan Gia Viên của chúng ta cao, không rành giá cả bị lừa cũng là chuyện thường." Đại Kim Nha lại nhìn thấu triệt.

Không nỡ bỏ con, không bắt được sói.

Vừa nói, Đại Kim Nha vừa đẩy cửa tiệm cũ ra, cửa vừa đẩy, một mùi rượu nồng nặc liền xộc vào mũi hai người.

Đèn trong tiệm rất sáng.

Hai người vừa bước vào, liền thấy Lý Xuân Lai ngồi bệt dưới đất.

Lúc này Lý Xuân Lai, đang ngồi trên một tấm bìa cứng, trước mặt đặt mấy chai rượu trắng và mấy túi giấy mở ra.

Trong túi giấy có đủ loại đồ ăn chín, dưới ánh đèn càng thêm bắt mắt.

"Mẹ nó, thật biết hưởng thụ." Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, cảm tình trong lòng đối với người "anh em nông dân" này, tuột dốc không phanh.

Cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều từng tham gia đội thanh niên trí thức về nông thôn.

Người nhà quê thuần phác, đó là chuyện thật trăm phần trăm.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều từng chịu ơn chăm sóc của bà con, nên đối với các huynh đệ nông dân ở quê đặc biệt có hảo cảm.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Lý Xuân Lai, Vương Bàn Tử thực sự không thể nào nảy sinh hảo cảm được. "Ô, Xuân Lai huynh đệ, đang uống đấy à?" Đại Kim Nha thì không nghĩ nhiều như vậy, vừa vào cửa liền lên tiếng chào hỏi. "Nấc, hóa ra là Kim lão bản à." Lý Xuân Lai thấy cửa đột nhiên bị mở ra, trong lòng còn có chút hoảng hốt, theo bản năng liền ôm chặt chiếc giày thêu được gói ghém kỹ lưỡng trên đùi.

Người không biết còn tưởng gã đang ôm cục vàng ròng.

Khi nhìn thấy người đến là Đại Kim Nha, Lý Xuân Lai mới thả lỏng một chút, ợ một tiếng rượu, đứng dậy nói. "Xuân Lai huynh đệ, tôi giới thiệu với cậu một chút, vị này là Vương Khải Tuyền, Khải Tuyền huynh đệ.

Tôi thân thể cốt yếu, để cho tiện, lần này tôi sẽ cùng Khải Tuyền huynh đệ theo cậu về chỗ các cậu thu mua bảo vật." "Không vấn đề." Lý Xuân Lai có lẽ là uống đang hưng phấn, trực tiếp mở miệng đồng ý ngay.

Vương Bàn Tử cảm giác hình tượng các huynh đệ nông dân trong lòng mình đã bị tên Lý Xuân Lai này làm hỏng bét, cho nên trực tiếp quay đầu sang một bên, không thèm nhìn gã.

Trong lòng Đại Kim Nha cũng chẳng vui vẻ gì.

Nói một cách trực quan, trưa nay bọn họ sáu người ăn ở quán sủi cảo thịt cừu tổng cộng mới hết hai mươi ba đồng.

Tên Lý Xuân Lai này một mình, trong một ngày, xơi hết sáu mươi đồng.

Người biết thì biết gã đang ăn cơm, kẻ không biết còn tưởng gã

gặm mất món cổ đổng nào rồi chứ. "Xuân Lai huynh đệ, Lão Kim tôi ấy mà, gần đây mới dời cửa tiệm, tiền trong tay thực sự có hạn.

Cộng với của Khải Tuyền huynh đệ nữa thì gom góp cũng chỉ được năm ngàn đồng.

Cậu xem, hay là ngày mai chúng ta xuất phát luôn?" Đại Kim Nha lấy hai cái ghế gấp nhỏ, đặt xuống đất, cùng Vương Bàn Tử mỗi người một bên ngồi xuống, đi vào vấn đề chính.

Chương 177

Lý Xuân Lai nghe thấy con số năm ngàn đồng, trước tiên là ngẩn ra.

Đối với gã mà nói, tờ một trăm đồng trông như thế nào gã còn chưa thấy được mấy lần, năm ngàn, con số đó đối với gã chẳng khác nào núi vàng núi bạc.

Có lẽ là men rượu bốc lên, hoặc có lẽ là do kích động, mặt Lý Xuân Lai đỏ bừng lên trong nháy mắt.

Nhưng rất nhanh, ráng đỏ trên mặt liền biến mất.

Gã cẩn thận suy tính một chút, nhớ lại trước khi mình đi ra ngoài, Mã Đại Đảm từng nói, trong cái thành Bắc Bình này, đâu đâu cũng là người có tiền, tùy tiện xách ra một người cũng là hộ vạn tệ (nhà giàu có vạn đồng).

Chuyến này đi ra, nếu Lý Xuân Lai có thể mang một hộ vạn tệ về, tiền lời sẽ chia cho Lý Xuân Lai một phần mười.

Nếu không mang về được, vậy thì để lại một cánh tay.

Nghĩ đến sự tàn nhẫn và thủ đoạn của Mã Đại Đảm, Lý Xuân Lai rùng mình một cái, rượu cũng tỉnh vài phần. "Kim lão bản, nếu là năm ngàn đồng thì e là không đủ thu đống bảo vật trong thôn chúng tôi đâu.

Trước khi đến đây, chúng tôi đã tìm người xem qua, số bảo vật đó đều là đồ có từ rất lâu rồi, đặc biệt đáng giá.

Nếu muốn mua hết, ít nhất cũng phải hai vạn đồng." Lý Xuân Lai trực tiếp sư tử ngoạm.

Đem con số mà Mã Đại Đảm đề ra nhân lên gấp đôi.

Đám Đại Kim Nha mang càng nhiều tiền đi, thì phần gã nhận được cũng càng nhiều.

Mã Đại Đảm tuy rằng làm người tàn nhẫn, hành sự không quy tắc, nhưng hắn chung quy vẫn giảng một cái đạo lý.

Nếu hắn nói lời không giữ lời, thì đám thủ hạ dưới tay Mã Đại Đảm cũng sẽ chẳng thèm nghe hắn chém gió nữa. "Chà, hai vạn đồng cơ à." Đại Kim Nha kinh ngạc, liếc mắt nhìn Vương Bàn Tử, cả hai đều nhận ra ý cười trong mắt đối phương. "Không sai, tuy rằng em là dân nông thôn đi ra, nhưng cũng là người có chút kiến thức." "Ta phi." Vương Bàn Tử trong lòng âm thầm nhổ toẹt một bãi, rồi thầm mắng: "Mẹ kiếp, mày mà cũng xứng làm người nông thôn à?

Đợi kế hoạch của Tiểu Nam gia hoàn thành, Bàn gia tao không phế bỏ mày mới là lạ." Trong lòng Đại Kim Nha bàn tính xoay chuyển như bay, đồng thời mặt lộ vẻ khó xử, mở miệng nói: "Nói thật, hai vạn đồng này, chúng tôi hiện tại khả năng rất khó lấy ra được.

Khải Tuyền huynh đệ, cậu xem, hay là chúng ta rủ thêm người khác cùng làm?" Cú chuyển cảnh này vô cùng hoàn hảo.

Lý Xuân Lai không hề phát giác ra nửa điểm dị thường.

Vương Bàn Tử cũng cố làm ra vẻ trầm tư, sau đó mở miệng nói: "Được thì cũng được, nhưng số minh khí này dù sao cũng là đồ không thấy được ánh sáng, nếu người nhiều quá, có lẽ sẽ gặp phiền phức." "Không phiền phức, không phiền phức." Lý Xuân Lai vội vàng mở miệng nói: "Hai vị lão bản, bảo vật trong thôn chúng tôi nhiều lắm, người ít e là mang không hết đâu." Người ít, quả thực mang không đi được.

Dưới màn diễn xuất cấp ảnh đế lừa gạt, Lý Xuân Lai hoàn toàn không nhận ra điều gì bất thường, Đại Kim Nha liền đem nhóm người Nam Tinh tính gộp vào.

Rời khỏi cửa tiệm, Vương Bàn Tử nhịn miệng nãy giờ rốt cuộc cũng được giải phong ấn, mở miệng oán thán với Đại Kim Nha: "Tôi nói này Kim gia, ông cũng chiều nó quá rồi đấy.

Trưa nay cả đám chúng ta ăn còn không bằng một bữa ăn khuya của thằng cháu này.

Còn nữa, thằng cháu này thật mẹ nó làm mất mặt huynh đệ nông dân, nếu không phải Bàn gia tôi nhớ lời Tiểu Nam gia dặn dò, vừa nãy đã trực tiếp đánh cho mặt nó nở hoa rồi." "Bàn gia, nhịn thêm chút nữa." Đại Kim Nha cười ha hả: "Hôm nay nó ăn vào, ngày sau nhất định sẽ phải nôn ra.

Lão Kim tôi lăn lộn trong nghề bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên có người dám đánh chủ ý moi tiền trong túi chúng ta đấy." "Kim gia, ông nói thế vẫn chưa đủ, đợi thằng nhãi đó lộ chuyện, Bàn gia tôi nhất định phải trói nó lại, ném vào trong mộ cho tống tử ăn." Vương Bàn Tử phẫn nộ bất bình nói. "Được, Bàn gia thấy sao hả giận thì cứ làm, Lão Kim tôi ấy à, chỉ cần xử lý ổn thỏa vụ minh khí này là được." Hai người vừa đi vừa nói chuyện, hướng về phía Bách Bảo Cư.

Nam Tinh và Hồ Bát Nhất đều chưa rời đi.

Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm thì đã ra ngoài mua đồ ăn.

Vương Bàn Tử bước vào, không thấy hai vị nữ đồng chí đâu, cũng thở phào nhẹ nhõm, không màng hình tượng mà bắt đầu kể khổ.

Khi nghe Vương Bàn Tử nói tên Lý Xuân Lai kia một ngày ăn hết sáu mươi đồng, Hồ Bát Nhất vừa uống ngụm nước liền phun thẳng ra ngoài: "Huynh đệ này nhân tài thật đấy, bụng to cỡ nào mà chứa được nhiều thứ thế hả?" "Thôi, không nhắc đến hắn nữa." Nam Tinh xua tay: "Kim gia, thế nào rồi?" "Yên tâm đi Tiểu Nam gia, tên kia đã bị lừa đến mức không biết đâu là Bắc rồi.

Có điều, lần này Lão Kim tôi cũng dám khẳng định, tên Lý Xuân Lai này nhất định là một con mồi nhử.

Chính là đến Bắc Bình tìm kẻ oan đại đầu, cái thôn của bọn họ nhất định có một đám người đang đợi chúng ta tự dâng đến cửa, cướp tiền, giết người diệt khẩu." Đại Kim Nha nói.

Nam Tinh gật đầu, lập tức nói: "Ta trước đó cũng đã đoán được đại khái kết quả này.

Mấy người chúng ta cùng đi, có thể đảm bảo an toàn vô sự.

Còn về vũ khí, ta đã cho tộc nhân đi lấy rồi." Vũ khí loại đồ vật này, tự nhiên là phải thường xuyên dự phòng.

Lần trước, nhóm Nam Tinh vì duyên cớ của tổ chức tội phạm mà vũ khí bị hỏng không ít, số còn lại cũng vì Vương Bàn Tử bị thương mà phải vứt bỏ.

Nhưng vấn đề không lớn.

Nam Tinh đã liên hệ với tộc nhân, thông qua kênh đặc biệt mua một lô vũ khí kiểu mới.

Sáng sớm hôm sau.

Nam Tinh liền đưa Shirley Dương rời nhà, đi tới thành nam hội họp với những người khác.

Khi hai người đến nơi, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đã dẫn theo Lý Xuân Lai đứng đợi ở đó.

Đây là lần đầu tiên Nam Tinh gặp Lý Xuân Lai.

Tướng mạo người này, ngũ quan nhìn qua cũng coi như ngay ngắn, không có cái vẻ gian manh mắt chuột tai dơi theo quan niệm truyền thống, nhìn tổng thể thì chỉ là một người bình thường.

Người bình thường sẽ không nhìn ra được điều gì.

Nhưng Nam Tinh mượn thuật Vọng khí, có thể thấy rõ ràng nơi thiên linh cái của Lý Xuân Lai ẩn ẩn có khí lưu màu xám dao động.

Trong luồng khí xám lại mang theo một tia âm khí.

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, đại khái có hai cách giải thích.

Một là người này gần đây làm chuyện xấu nhưng không nhiều, bị nhiễm âm khí, từng chút từng chút bị lôi kéo đi vào con đường không lối về.

Hai là người này chọc phải phiền phức lớn, nếu không xử lý thỏa đáng, màu sắc luồng khí xám đậm thêm, người này có xác suất rất lớn sẽ chết không có chỗ chôn.

Đương nhiên, biết rõ ngọn nguồn sự việc nên Nam Tinh trực tiếp loại bỏ điều thứ hai.

Tên Lý Xuân Lai này trước đây có lẽ thực sự là một "huynh đệ nông dân" thuần phác, nhưng gã ngàn vạn lần không nên đụng vào những thứ từ trong mộ tuồn ra.

Mấy chục năm trước, Nam Vân Đình từng đi qua vùng Thiểm Tây, nơi đó vào thời cổ đại có thể nói là vùng đất phong thủy bảo địa.

Dưới một mẫu đất, ít nhất cũng có vài cái mộ tồn tại.

Thời Dân quốc, một số con buôn đồ cổ, những kẻ có nhãn lực đều sẽ thỉnh thoảng chạy đến đó thử vận may.

Biết đâu có cái mộ của kẻ xui xẻo nào đó vì nguyên nhân bất khả kháng mà lộ ra.

Tại vùng đất Cửu Châu Thiểm Tây ấy, Nam thị từng thu về không biết bao nhiêu minh khí, những thứ có giá trị càng là đếm không xuể, tất cả đều được đưa vào trong bảo khố gia tộc. "Xuân Lai huynh đệ, mấy vị này chính là một số đồng nghiệp mà tôi tìm đến, về phương

diện tiền nong cậu không cần lo lắng.

Cậu xem, chúng ta bây giờ xuất phát luôn, hay là...?" "Đều được, đều được." Lý Xuân Lai gật đầu đồng ý.

Cả nhóm chuẩn bị một chút liền lái hai chiếc xe xuất phát.

Hai chiếc xe này đều là do Đại Kim Nha nhờ quan hệ tạm thời kiếm được, là hai chiếc xe rất bình thường.

Mà số vũ khí Nam Tinh kiếm được, sớm từ tối qua trước khi chia tay đã chia cho những người khác, ngoại trừ Đại Kim Nha lấy cớ không biết dùng súng nên không được chia khẩu nào, bốn người còn lại đều cầm súng ống đạn dược, chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch tương kế tựu kế.

Tự mình lái xe chung quy vẫn nhanh hơn đi xe khách công cộng.

Chương 178

Đi được một ngày rưỡi thì tiến vào địa phận Thiểm Tây.

Nhưng vừa vào vùng đất này chưa được bao lâu, tình huống không ai ngờ tới liền xảy ra. "Tôi nói này Kim gia, ông làm ăn cũng chán quá, xe nát gì thế này, đề cũng không nổ." Vương Bàn Tử đá đá vào bánh xe, vẻ mặt đầy bất mãn.

Nếu không phải lo lắng lái chiếc xe Jeep 212 kia sợ đả thảo kinh xà, bọn họ cũng chẳng cần lái hai chiếc xe nát này chạy đường dài.

Xóc nảy, tốc độ chậm thì còn nhịn được.

Đằng này chưa đến nơi xe đã hỏng, ai mà chịu nổi.

Lại không thể vứt luôn ở đây.

Nếu thực sự vứt ở đây, đợi bọn họ làm xong việc quay lại, còn trơ lại hai cái bánh xe cũng đã là may mắn lắm rồi. "Hại, trách tôi trách tôi." Đại Kim Nha cũng không đôi co với Vương Bàn Tử, trực tiếp quả quyết thừa nhận sai lầm: "Hay là chúng ta tìm một thợ sửa xe?" "Gần đây đến cái bóng ma còn chẳng có, lấy đâu ra thợ sửa xe..." Hai người trong lòng rất sốt ruột.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lôi từ cốp sau ra một hộp dụng cụ, trong lòng mừng rỡ: "Nhìn xem, tôi tìm thấy gì này." Hồ Bát Nhất từng làm lính công binh, chuyện sửa xe này không làm khó được hắn, gọi Vương Bàn Tử lại rồi bắt đầu ra tay kiểm tra.

Kết quả cuối cùng cho thấy, chiếc xe này đã bán báo phế.

Không trải qua một cuộc đại tu thì chắc chắn là không chạy được nữa.

Hồ Bát Nhất đang hưng phấn khai công, cuối cùng đành đảo mắt

trắng mà bỏ cuộc.

Đại Kim Nha thì sán lại gần Lý Xuân Lai đang ăn "đặc sản Bắc Bình" - tức là món vịt quay hôm qua gã đặc biệt mua nhiều thêm, mở miệng hỏi: "Xuân Lai huynh đệ, tôi hỏi cậu, gần đây có tiệm sửa chữa hay thợ máy gì không?

Có thì cách bao xa?" Lý Xuân Lai nghe vậy ngẩn ra, động tác trong miệng cũng dừng lại, không cần suy nghĩ liền lắc đầu: "Em không biết." Trông cậy vào gã thì chắc chắn là không được rồi.

Mấy người cũng đau đầu.

Còn về phần Nam Tinh và Shirley Dương, hai người này sớm đã mất hút.

Vương Bàn Tử bọn họ đi trước, Nam Tinh hai người lái xe theo sau.

Hiện tại xe của Vương Bàn Tử hỏng được hơn mười phút rồi mà hai người này vẫn chưa thấy tăm hơi.

Cũng không cần lo lắng hai người này không tìm được chỗ, dù sao huyện Cổ Điền nằm sờ sờ ở đó, cũng chẳng chạy đi đâu được.

Nhưng nếu hai người này mãi không tới, e rằng nhóm Vương Bàn Tử chỉ có thể bỏ xe lại mà tìm cách khác.

Ở một bên khác, Nam Tinh và Shirley Dương đang khoan thai ngồi trong xe, trên tay bưng bát mì dầu nóng hổi (biangbiang) mà ông chủ quán mì vừa bưng ra, ăn ngon lành. "A Tinh, chúng ta có cần mang một ít cho đám Lão Hồ không?" Shirley Dương ăn vài miếng, nhớ tới những người khác trong đội.

Nam Tinh nghe xong lắc đầu nói: "Yên tâm đi, bọn họ không đói chết được đâu." Trước khi xuất phát Nam Tinh đã thấy, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử sợ mình chết đói trên đường, trong xe ngoại trừ

bốn người và trang bị tùy thân cần thiết thì cơ bản đều mang theo đồ ăn.

Bọn họ mà mang mì đến, chưa biết chừng lại thành thừa thãi.

Hai người vừa ăn mì vừa tán gẫu, hoàn toàn không nghĩ tới xe của đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sẽ hỏng giữa đường.

Mà đám Hồ Bát Nhất đợi mãi không thấy Nam Tinh xuất hiện, cũng hạ quyết tâm bỏ xe đi bộ, vừa đi vừa đợi.

Thời gian hiện tại là hơn hai giờ chiều.

Từ miệng Lý Xuân Lai biết được, nếu bọn họ lái xe đi tiếp thì ít nhất cũng phải chạy thêm nửa ngày nữa, nếu dựa vào hai chân thì càng không cần phải nói.

Mà nếu muốn đi đường tắt, chỉ có một con đường, đó là vượt sông Hoàng Hà.

Tại khu vực gần chỗ bọn họ hỏng xe, lòng sông khá hẹp, vốn dĩ cũng có một cái bến đò nhỏ, nhưng hiện tại không có vị trí cố định, muốn qua sông chỉ có thể dựa vào vận may.

Mấy người nghe Lý Xuân Lai kể xong, cả cái đầu đều ong ong.

Nhưng ngay lúc bọn họ không thể quyết định là tiếp tục đi đường vòng, đi đường cái hay đi đường tắt vượt sông Hoàng Hà, thì Nam Tinh và Shirley Dương cuối cùng cũng không nhanh không chậm lái xe đuổi tới. "Ô, mấy vị, sao lại ủ rũ thế kia?

Mất tiền à?" Nam Tinh hạ tốc độ xe, mở miệng trêu chọc mấy người. "Tiểu Nam gia, cậu cũng ác thật đấy, các ca đây đợi cậu nửa ngày trời rồi, tôi thấy cậu sắp vui đến quên cả đường về rồi đấy." Vương Bàn Tử đảo mắt trắng, tâm trạng rất tệ.

Không đợi Vương Bàn Tử nói tiếp, Hồ Bát Nhất mở miệng cướng

ép chuyển chủ đề quay lại: "Xe của chúng ta hỏng mất một chiếc, còn lại chiếc này, nhìn qua cũng không giống như có thể ngồi được sáu người, cho nên chúng tôi đang thương lượng xem có nên đi đường thủy hay không.

Tiểu Nam gia, cậu thấy thế nào?" "Đường thủy thế nào, đường bộ lại ra sao?" Nam Tinh hỏi thăm tình huống cụ thể.

Hồ Bát Nhất nhớ lại một chút, chỉnh lý ngôn ngữ rồi nói: "Đi đường lớn thì xa hơn rất nhiều, đường thủy có thể gần hơn một chút, nhưng năm nay nước mưa lớn, đường thủy e là sẽ có nguy hiểm." Mấy người lại không gấp gáp thời gian, không cần thiết phải mạo hiểm đi đường thủy.

Nhưng nếu đi đường vòng, phải chạy thêm hơn trăm dặm nữa.

Thời gian chính là tiền bạc, thời gian chính là sinh mệnh.

Cuối cùng, Nam Tinh quyết định...

đi đường lớn.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Lý Xuân Lai đã nói, cái bến đò nhỏ đó vốn dĩ có, nhưng hiện tại có hay không còn chưa chắc chắn.

Hơn nữa cộng thêm lời Hồ Bát Nhất nói, năm nay nước lớn, đi đường thủy tính nguy hiểm rất cao.

Có Shirley Dương bên cạnh, Nam Tinh muốn làm chính là tận khả năng tránh những nguy hiểm không cần thiết.

Xe nhỏ tuy nhỏ, nhưng cố nhét thì sáu người vẫn ngồi được.

Đại Kim Nha khá gầy, cho nên trực tiếp ngồi vào lòng Vương Bàn Tử.

Cũng may thời đại này không có kiểm tra quá tải, nếu không, đám

người này phút mốt bị cảnh sát giao thông tóm lại. .....

Huyện Cổ Điền, nằm ở một vị trí trong địa phận Thiểm Tây.

Mấy người lái xe suốt cả đêm, cuối cùng cũng vòng qua sông Hoàng Hà, khoảng cách đến huyện Cổ Điền đã rất gần rồi.

Sáng sớm. "Két!!!" Nam Tinh đạp phanh gấp một cái kèm theo cú vẩy đuôi.

Bốn người ngồi ghế sau đang ngủ ngon lành vì quán tính mà ngã rạp sang một bên, loạn thành một đoàn. "Tôi kháo...

Bàn Tử cậu đè lên 'của quý' của tôi rồi, mau dậy đi." Hồ Bát Nhất kinh hô một tiếng, đẩy Vương Bàn Tử đang đè lên đùi mình sang một bên, mở cửa xe nhảy xuống hoạt động chân tay.

Ba người còn lại cũng chẳng dễ chịu gì.

Đang mắt nhắm mắt mở bị Nam Tinh làm cho một vố như vậy, tim nhỏ cứ đập thình thịch.

Vương Bàn Tử đang định oán thán vài câu thì Nam Tinh liền mở miệng: "Mấy vị, đến trấn trên rồi, các người muốn thì cứ tiếp tục ngủ, lát nữa tôi và Shirley đi ăn sáng sẽ không gọi các người đâu." Một câu nói làm Vương Bàn Tử tịt ngòi.

Nghe thấy từ khóa quan trọng, bọn họ càng cảm thấy bụng đói cồn cào.

Lý Xuân Lai nhìn cảnh vật xung quanh, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng: "Đến rồi, đến rồi, đây chính là huyện Cổ Điền." Mà vui mừng chưa được bao lâu, gã lại như nhớ ra điều gì đó, thu lại tâm thần, mở miệng nói: "Đợi lát nữa tôi về thôn trước, chuẩn bị sẵn đồ các vị muốn, đến lúc đó các vị cứ trực tiếp tới là được." "Được, Xuân Lai huynh đệ cứ về đi, đợi mấy người chúng tôi ăn cơm, nghỉ ngơi xong xuôi sẽ tới thôn các cậu xem thử." Đại Kim Nha mở miệng hùa

theo lời Lý Xuân Lai.

Những người khác tuy không mở miệng nhưng cũng không biểu lộ cảm xúc gì khác.

Chương 179

Đợi Lý Xuân Lai rời đi, Vương Bàn Tử không kịp chờ đợi kéo ba lô ra, từ bên trong lôi ra một khẩu Đại Hắc Tinh 54, đưa lên miệng hôn chùn chụt một cái.

Mấy ngày nay vì có Lý Xuân Lai, Vương Bàn Tử luôn phải kiềm chế tâm tư lôi súng ra ngắm nghía.

Khẩu súng này đối với hắn mà nói, cũng giống như nghiện thuốc nghiện rượu, đều có cơn nghiện.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng không nói gì, xách ba lô của mình lên vai.

Mấy người đỗ xe ở một chỗ không ảnh hưởng giao thông, rồi tìm kiếm quán ăn sáng thích hợp trong trấn.

Nhưng đi chưa được bao xa, họ liền bị mấy bà cô đang ngồi vây quanh nhau thu hút sự chú ý. "Này, các bà nghe nói gì chưa?" Một bà cô cố tình hạ thấp giọng nói.

Nhưng có lẽ giọng bà ta vốn to, dù cố ý nói nhỏ thì nhóm Nam Tinh vẫn nghe rất rõ ràng. "Ông lão lái đò đưa đò mười mấy năm ở huyện ta, tối qua cùng con trai ông ấy trên sông Hoàng Hà bị Thiết Đầu Long Vương ăn thịt rồi." "Thật hay giả đấy?" "Chuyện đó còn giả được sao?

Nghe nói người của đội dân binh đều đến rồi, đang chuẩn bị đi trục vớt xem sao đây." Thiết Đầu Long Vương, cái từ này đối với mấy người bọn họ vẫn rất mới lạ.

Cho nên, mấy người bất giác bước chậm lại, ý đồ nghe ngóng thêm thông tin.

Nhưng bà cô kia sau khi hắng giọng, đang định nói tiếp gì đó thì một ông lão chắp tay sau lưng từ góc đường đi ra.

Vừa khéo bị bà cô đang định mở miệng nhìn thấy.

Cũng không biết vì lý do gì, thấy ông lão này, bà cô kia như gặp ma, lời định nói cũng nuốt ngược trở lại, tùy tiện nói lảng sang chuyện khác rồi bỏ đi làm việc riêng.

Thấy vậy, nhóm Nam Tinh cũng có chút đau đầu.

Nghe được cái tin mới lạ, nghe được một nửa thì đứt đoạn, có khác gì làm "chuyện ấy" được một nửa thì dừng đâu.

Đã thế thì mấy người cũng chẳng vội tìm chỗ ăn sáng nữa, chuẩn bị tìm hiểu xem Thiết Đầu Long Vương rốt cuộc là thứ gì trước đã.

Bà cô kia giờ đã mất hút, muốn tìm e là cũng tốn không ít công sức.

Mà Vương Bàn Tử, đôi mắt hí đảo một vòng liền sán lại gần ông lão đang chắp tay đi phía trước.

Ra vẻ quen thuộc, hắn chào hỏi ông cụ: "Cụ ơi, đi tản bộ à?" Ông lão thấy có người chào mình cũng ngẩn ra, khẽ nhướn mày, liếc Vương Bàn Tử một cái rồi không nói gì, tiếp tục cắm cúi đi đường mình.

Vương Bàn Tử có chút xấu hổ, nhưng mặt hắn đủ dày, bám theo bên cạnh ông lão, bắt đầu màn tra hỏi liên hoàn. "Cụ ơi, ăn cơm chưa?" "Cụ ơi, hôm nay thời tiết tốt nhỉ?" "Cụ ơi, cụ định đi đâu đấy?" "Cụ ơi, cụ uống bao nhiêu rồi, sáng sớm đã nồng nặc mùi rượu." "....." Ông lão dường như bị Vương Bàn Tử làm phiền, xua xua tay, cuối cùng cũng mở miệng: "Hậu sinh, có vấn đề gì thì hỏi thẳng, đừng nói mấy lời chào hỏi vô dụng ấy nữa." Vương Bàn Tử nghe vậy cũng mừng rỡ, mở miệng hỏi: "Cụ à, chúng cháu là người

nơi khác đến, hôm nay lần đầu tới huyện Cổ Điền, vừa nãy nghe bên kia có bác gái nói gì mà Thiết Đầu Long Vương, chúng cháu tò mò.

Thấy cụ có vẻ là người có kiến thức, nên đến hỏi thăm chút." Ông lão nghe Vương Bàn Tử nói xong, bước chân liền khựng lại.

Sau đó, ông chậm rãi nói: "Không có Thiết Đầu Long Vương gì cả, cùng lắm cũng chỉ là một con cá lớn chưa khai trí mà thôi, lời đồn đại không thể tin." "A... là vậy sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra. "Vừa nãy cháu còn nghe nói, hôm qua có người..." Lời hắn còn chưa nói hết liền cảm giác sắc mặt ông lão trước mặt thay đổi, dứt khoát cũng không nói tiếp nữa.

Nhưng nói chuyện một nửa rất đáng ghét, bất kể lời hay ý đẹp, đứt đoạn rồi thì không nối lại được.

Cho nên Vương Bàn Tử hiện tại rất xấu hổ.

May mà khóe mắt hắn liếc thấy nhóm Nam Tinh đang đi về phía này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nam Tinh khác với Vương Bàn Tử.

Hắn nhìn người không nhìn bề ngoài, nhìn thế không ra được cái gì.

Mượn thuật Vọng khí cùng với việc đọc nhiều sách cổ điển tịch năm xưa, Nam Tinh cơ bản có thể phán đoán ra ông lão này làm nghề gì.

Cũng biết được nguyên nhân vì sao bà cô kia thấy ông ta như thấy ma, ông lão đi đến đâu cũng không có ai chào hỏi.

Lao thi nhân (Người vớt xác), đây là một nghề rất cổ xưa.

Bọn họ du tẩu khắp các vùng sông nước, trục vớt thi thể người chết đuối, dẫn dắt linh hồn người chết đuối để họ được nhập thổ vi

an.

Từ rất lâu trước kia, nghề vớt xác này rất đắt hàng, ở thời đại người chết đói đầy đường, bọn họ có thể dựa vào bản lĩnh này mà không lo ăn uống, không lo tiêu xài.

Dù cho thường xuyên đi lại bên bờ sinh tử, thì cũng tốt hơn là chết đói.

Nhưng đến ngày nay, đã không còn mấy người nguyện ý tiếp xúc với ngành nghề này.

Trong mắt đại chúng, người vớt xác thường xuyên giao du với đủ loại thi thể, bất kể là vô tình chết đuối hay nhảy sông tự vẫn, trên người đều mang âm khí.

Người bình thường tiếp xúc, chắc chắn sẽ không gặp điều tốt lành.

Cho nên bà cô kia thấy ông lão này mới quay đầu bỏ đi.

Nói là mê tín cũng có lý. "Lão gia tử, xin chào, xin hỏi ngài có phải là thợ vớt xác bên bờ sông Hoàng Hà không?" Nam Tinh đi đến trước mặt ông lão, đi thẳng vào vấn đề.

Ông lão nghe câu này, bước chân khựng lại.

Đám Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nghe thấy cũng ngẩn người.

Hồi lâu sau, ông lão chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Nam Tinh, đánh giá từ trên xuống dưới: "Hậu sinh, có lời cứ nói thẳng." "Lão gia tử, chỗ này không phải chỗ nói chuyện, chi bằng chúng ta tìm một quán cơm, ngồi xuống nói?" Nam Tinh nhìn quanh bốn phía, nói với ông lão.

Ông lão nghe vậy, khẽ lắc đầu: "Lão phu sống ở đây mấy chục năm, chưa từng bước vào cửa tiệm nào, cậu có biết vì sao không?"

Nghe lời này, những người khác không rõ, nhưng Nam Tinh lại nghĩ thông suốt trong nháy mắt, cười khẽ một tiếng, nói: "Chẳng qua là những kẻ ngu muội tự an ủi mình mà thôi.

Lão gia tử làm việc đại công đức mấy chục năm, kẻ cự tuyệt ngài ngoài cửa e là cũng đã làm hỏng khí vận của mình.

Đã như vậy, không biết lão gia tử có thể cho bọn ta đến phủ thượng ngài nghỉ chân một chút được không?" "Tự nhiên là không vấn đề, không sợ thì đi theo." Ông lão cười ha hả, chắp tay sau lưng tiếp tục đi.

Nam Tinh bảo Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đi mua rượu mua đồ ăn, rồi dẫn những người còn lại đi theo.

Còn việc hai người Vương Bàn Tử có tìm được đường hay không thì không cần lo lắng, Hồ Bát Nhất tay cầm viên phấn, đi mười bước liền vẽ một vạch ở vị trí dễ thấy làm ký hiệu.

Như vậy mà còn không tìm được thì Vương Bàn Tử đúng là uổng công nuôi đống thịt trên người.

Trên đường đi, Nam Tinh nghe ngóng được ông lão tên là Liễu Ung Nghĩa, người quen đều gọi là Lão Liễu Đầu.

Nhóm Nam Tinh tự nhiên không thể thân quen đến mức gọi thẳng là Lão Liễu Đầu, cuối cùng bàn bạc thống nhất gọi Liễu Ung Nghĩa là Liễu đại gia.

Liễu Ung Nghĩa năm nay 82 tuổi. 12 tuổi đã theo cha và anh trai xuống sông vớt xác, 72 tuổi làm tròn sáu mươi năm, công thành thân thoái.

Một thân truyền thừa cũng không có người kế tục.

Cha đã sớm cưỡi hạc về tây.

Anh trai cũng trong một tai nạn mấy chục năm trước chết đuối dưới sông Hoàng Hà, đến tận hôm nay Liễu Ung Nghĩa vẫn chưa tìm được thi thể.

Kẻ tu đạo thiếu "ngũ tệ tam khuyết", mà người vớt xác cũng mắc phải cái bệnh này.

Sự vật phát triển có nhân quả của chính nó, cưỡng ép nhúng tay thay đổi nhân quả thì sẽ chuốc lấy tai bay vạ gió.

Có khả năng do thường xuyên giao du với thần thần quỷ quỷ, Liễu Ung Nghĩa phạm phải tội Quan và Độc.

Già mà không vợ gọi là Quan (góa vợ/độc thân), già mà không con gọi là Độc.

Chương 180

Tất cả đều có thiên số.

Liễu Ung Nghĩa cũng chưa từng hối hận, dù sao ông ta từ nhỏ đã cho rằng mình làm việc thiện.

Đưa những người chết đuối về nhà cũng coi như là một đại công đức. "Cho nên...

Liễu đại gia, cụ có biết Thiết Đầu Long Vương là chuyện thế nào không?" Hồ Bát Nhất ngồi trên ghế nhỏ, nghe xong chuyện cũ của Liễu Ung Nghĩa liền mở miệng hỏi thăm.

Không còn cách nào khác, hắn tò mò quá.

Cái tên Thiết Đầu Long Vương nghe rất bá đạo, mà Liễu Ung Nghĩa lại nói đó là một con cá chưa khai trí.

Cho nên Hồ Bát Nhất muốn làm rõ nguyên do. "Thiết Đầu Long Vương à, đúng như ta đã nói trước đó, đó là một con cá chưa khai trí, ngày thường hưng phong tác lãng, tập kích thuyền bè.

Nếu là mấy chục năm trước, lão phu nhất định phải tập hợp mấy chục người làm thịt nó mới được, nhưng mà bây giờ..." Trong mắt Liễu Ung Nghĩa thoáng qua một nét bất lực. "Con cá lớn này trên người có bảy tầng vảy xanh, đầu màu đen, cứng rắn vô cùng, đao thương khó làm bị thương.

Ta từng gặp con to nhất, chỉ riêng cái đầu cá đã to bằng đầu xe tải rồi.

Lớp người già trước đây mê tín, nói thứ đó là tay sai của Hà Thần, không ai dám đi trêu chọc, thợ vớt xác cũng tránh Thiết Đầu Long Vương, không muốn dây vào.

Có điều..." Liễu Ung Nghĩa dừng lại một chút, nói tiếp: "Mấy chục năm trước có một con Thiết Đầu Long Vương bị nước lớn cuốn lên bờ, mắc cạn, mọi người lại gần xem thì thứ đó chính là một con cá lớn.

Hà Thần biến hóa gì đó đều là nói láo.

Tuy nhiên, cũng có người kiên trì suy nghĩ cũ.

Sau đó có một thương nhân đến, đem bộ xương Thiết Đầu Long Vương kia đi, sau huyện Cổ Điền xây một ngôi miếu." "Chà, xương cá xây miếu, thế thì đúng là đủ lớn thật." Hồ Bát Nhất chép miệng lấy làm lạ.

Nhưng trong lòng hắn nảy sinh suy nghĩ khác thường.

Không ai là kẻ ngốc, nhất là dân làm ăn, ai nấy đều tinh ranh hơn khỉ, sao có thể làm chuyện tốn công vô ích.

Huống hồ đó là chuyện mấy chục năm trước, thời buổi làm ăn khó khăn.

Tự bỏ tiền túi ra xây miếu, không phải ngu xuẩn thì là có mưu đồ khác.

Quanh huyện Cổ Điền này mộ lớn có đầy, hễ nước lớn là có vô số minh khí bị trôi dạt lên bờ.

Nói không chừng, tên thương nhân kia mượn danh nghĩa xây miếu để buôn bán đồ cổ quanh đây. "Lão gia tử, thương nhân đó trông như thế nào, có đặc điểm gì không?" Rất rõ ràng, Nam Tinh và Hồ Bát Nhất nghĩ cùng một hướng.

Liễu Ung Nghĩa nghe câu hỏi của Nam Tinh, cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi nói: "Dáng vẻ cụ thể thì thật sự không nhớ rõ lắm, nhưng có một điểm ở người này làm lão phu nhớ mãi." Liễu Ung Nghĩa vỗ đùi: "Cái gì?" "Người này có một chiếc bàn tính bằng vàng, bất kể đi

đến đâu cũng mang theo bên người." Liễu Ung Nghĩa vừa nói ra câu này, Nam Tinh liền nghĩ đến Kim Toán Bàn mất tích kỳ lạ mấy chục năm trước.

Có lẽ, năm xưa Kim Toán Bàn đã xuống đất ở huyện Cổ Điền này, cuối cùng chết trong ngôi mộ đó.

Nhưng mà Kim Toán Bàn xây một ngôi miếu xương cá lại có dụng ý gì?

Chẳng lẽ ngôi miếu đó còn liên quan đến trộm mộ sao?

Nam Tinh càng nghĩ càng thấy sự tình không đơn giản.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã mua đồ ăn rượu nước, theo ký hiệu tìm tới nơi.

Hai người cũng thực tế, rượu trắng mua không ít, đồ ăn cũng toàn là thịt, còn có một phần cơm.

Liễu Ung Nghĩa là người ham rượu, thấy hai người mang rượu về, đôi mắt đục ngầu cũng sáng ra không ít.

Thấy vậy, mấy người cũng không chần chừ, trực tiếp bày biện trước mặt Liễu Ung Nghĩa, rót rượu tiếp tục hỏi chuyện.

Cuối cùng, dưới sự ép rượu của Vương Bàn Tử, Liễu Ung Nghĩa uống say bí tỉ, khuôn mặt đầy nếp nhăn đỏ bừng.

Cuối cùng vẫn phải để Hồ Bát Nhất dìu ông vào phòng ngủ. "Tiểu Nam gia, người cầm bàn tính vàng mà Liễu đại gia vừa nói, liệu có phải là vị sư bá thứ hai được ghi chép trong cuốn sổ của ông nội tôi không?" Hồ Bát Nhất sau khi an bài cho Liễu Ung Nghĩa nằm xuống, quay lại sân hỏi Nam Tinh. "Không sai." Nam Tinh gật đầu, nói tiếp: "Giới đảo đấu này kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, nhưng bàn tính vàng không rời tay thì chỉ có đệ tử thứ hai của Trương Tam Liên Tử năm xưa, Kim Toán Bàn.

Ta cảm thấy, sau khi xử lý xong việc trong tay, chúng ta cần phải đến miếu Ngư Cốt kia xem thử.

Kim Toán Bàn đến huyện Cổ Điền tuyệt đối không phải để du lịch ngắm cảnh.

Ông ấy tuy làm việc thiện nhưng sẽ không lãng phí tiền tài vào một bộ xương cá không có tác dụng gì lớn." Việc trong tay, chính là chuyện liên quan đến cái thôn của Lý Xuân Lai.

Đối với mấy người bọn họ, chuyện này cũng chẳng tính là gì.

Sáu người, năm khẩu súng, nếu có kẻ mưu tài hại mệnh, vài phát đạn là xong chuyện. "Việc thành xong xuôi, chúng ta sẽ đến miếu Ngư Cốt thám thính một phen." Chuyện cứ thế được quyết định.

Trước khi nhóm người rời đi, Liễu Ung Nghĩa vẫn còn đang ngáy o o trong nhà, nhìn bộ dạng đó thì không ngủ đến tối không tỉnh được.

Nhưng sau khi nhóm Nam Tinh rời khỏi sân, một cơn gió lùa qua cửa sổ vào trong phòng, Liễu Ung Nghĩa bị gió thổi, trong nháy mắt mở mắt ra.

Ngồi dậy nhìn bóng lưng nhóm Nam Tinh rời đi, Liễu Ung Nghĩa cười khẽ: "Đúng là một đám hậu sinh thú vị." Ông ta xoay người xuống giường, động tác nhanh nhẹn nhẹ nhàng, sau khi chạm đất liền duỗi chân móc vào gầm giường, một chiếc rương gỗ nhìn qua có vẻ khá lâu đời bị ông ta móc ra.

Liễu Ung Nghĩa đưa tay mở rương gỗ.

Sau một tràng tiếng kẽo kẹt ê răng, rương gỗ được mở ra, một tấm kính bát quái phẳng đập vào mắt đầu tiên.

Tấm kính bát quái phẳng mượn ánh sáng ảm đạm trong phòng phản chiếu diện mạo của Liễu Ung Nghĩa, nhưng kỳ lạ là bề mặt kính nhìn rất sạch sẽ, nhưng ngoài việc phản chiếu khuôn mặt Liễu Ung

Nghĩa, bên trên lại xuất hiện thêm vài đường vân đỏ.

Dưới tấm kính bát quái phẳng đè lên ba món đồ: một cuộn dây thừng gai đen trắng xen kẽ, một chiếc hộp gỗ vuông vức và một thanh chủy thủ vỏ đỏ.

Đây đều là những món đồ nghề kiếm cơm năm xưa của Liễu Ung Nghĩa, giờ nghỉ hưu rồi cũng niêm phong trong rương gỗ...

Phía Bắc huyện Cổ Điền.

Bên ngoài một ngôi thôn nhỏ.

Lý Xuân Lai đứng trên đường đất, đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại dùng chân đá mấy viên đá cuội trên đường.

Gã đang đợi.

Đợi bọn Nam Tinh tới.

Từ lúc chia tay đến giờ đã hơn bốn tiếng đồng hồ, nhóm Nam Tinh vẫn chưa thấy tăm hơi, điều này làm Lý Xuân Lai rất sốt ruột.

Huyện Cổ Điền này không chỉ có một thôn của bọn gã, có bảo bối cũng không chỉ có thôn gã.

Gã lo lắng nhóm Nam Tinh nửa đường rẽ ngang đi chỗ khác thu mua bảo vật thì gã coi như xong đời.

Dù sao khi gã quay về đã thề thốt đảm bảo với Mã Đại Đảm là mình đã câu được một con cá lớn.

Mã Đại Đảm cũng cao hứng, trực tiếp thưởng cho gã một trăm đồng làm tiền lộ phí đi lại.

Nhưng nếu hiện tại bọn Nam Tinh không đến, Lý Xuân Lai dám chắc mình nhất định tiêu tùng.

Với tính cách của Mã Đại Đảm, tuy sẽ không giết gã nhưng hai

cánh tay chắc chắn không giữ được.

Chương 181

"Sao mãi vẫn chưa đến thế nhỉ?" Lý Xuân Lai đá viên đá, miệng lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu nói này.

Trong thôn, Mã Đại Đảm dẫn theo hai mươi mấy anh em cầm dao bầu sáng loáng, đang ngồi chém gió. "Này Mã gia, anh nói chuyến này chúng ta kiếm được mấy vạn đồng, sau này em thấy cũng chẳng cần mở tiệm nữa, cứ để Lý Xuân Lai lừa thêm vài người đến, chúng ta chẳng phải không lo ăn uống sao?" Một đàn em mở miệng nói.

Lời của hắn khiến Mã Đại Đảm và những người khác đều có chút động lòng.

Nhưng Mã Đại Đảm không phải kẻ ngốc.

Tình thế trước mắt hắn vẫn nhìn rõ.

Việc này có thể làm, nhưng không thể làm thường xuyên.

Bọn hắn làm cái nghề mưu tài hại mệnh, ăn cơm giết người phóng hỏa.

Làm nhiều quá dẫn đội dân binh đến thì bọn hắn coi như xong đời. "Được rồi, đừng chém gió nữa, làm xong vụ này rồi tính tiếp.

Đều nhớ kỹ cho, ra tay nhất định phải nhanh, nếu không để người ta nắm thóp thì lão tử không tha cho chúng mày đâu." "Rõ rồi." Đám người cười hô hố, kỳ vọng mấy vạn đồng vào túi, tiêu dao tự tại.

Nhưng điều bọn chúng không biết là, Lý Xuân Lai - người bọn chúng đang trông mong dẫn con mồi vào bẫy, đã bị chính "con mồi" của chúng quật ngã xuống đất.

Vương Bàn Tử một chân đạp lên ngực Lý Xuân Lai, khẩu Đại Hắc Tinh 54 trên tay chĩa vào đầu gã khiến Lý Xuân Lai nửa cái rắm

cũng không dám thả.

Vừa rồi khi nhìn thấy nhóm Nam Tinh, Lý Xuân Lai đang định đi lên bắt chuyện, dẫn người vào bẫy ở cổng thôn.

Nhưng gã làm sao cũng không ngờ tới, Vương Bàn Tử lao lên tung một cú đạp trực diện khiến gã hoa mắt chóng mặt.

Đợi đến khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì họng súng trên tay Vương Bàn Tử đã chĩa thẳng vào đầu gã. "Tha, tha mạng." Lý Xuân Lai run rẩy giơ hai tay lên, trong lòng sợ hãi tột độ, nói năng cũng lắp bắp.

Vương Bàn Tử nhướn mày, hạ thấp giọng nói: "Đám đồng bọn của mày đâu, khai rõ ràng cho Bàn gia, nếu không Bàn gia bắn nát đầu mày." "Vâng vâng vâng..." Lý Xuân Lai vội vàng gật đầu, sau đó chỉ về phía bức tường vây cao khoảng hai mét ở cổng thôn cách đó trăm mét, nói: "Ở ngay, ở ngay sau bức tường." Nhóm Nam Tinh nhìn nhau, rút súng ngắn ra, tản ra hai phía áp sát bức tường.

Bọn họ không sợ đám người này trong tay có súng ống.

Trong mấy cái thôn ở Thiểm Tây này, súng ống trong tay dân thường cùng lắm chỉ là súng săn, không có cửa so với Đại Hắc Tinh 54.

Nam Tinh giơ súng, vòng qua một góc tường, hai tay chống mạnh, lặng lẽ leo lên tường, nhìn thấy đám Mã Đại Đảm đang ôm dao bầu ngồi đợi sau bức tường.

Bên kia, Hồ Bát Nhất cũng đã từ một góc khác leo lên, hai người gật đầu với nhau, chĩa súng vào đám hơn hai mươi người kia. "Đoàng đoàng đoàng..." Bất kể đám người này là lần đầu làm chuyện này hay đã làm qua mấy lần, hiện tại Nam Tinh chỉ biết mục đích của chúng là giết nhóm mình để cướp tiền.

Cho nên nổ súng cũng không hề nương tay. "Á á á á..." Sức sát thương của Đại Hắc Tinh 54 vô cùng khủng bố, dù không bắn vào chỗ hiểm thì trúng đạn ít nhất cũng để lại một cái lỗ thủng xuyên thấu.

Dưới hỏa lực đan xen của Nam Tinh và Hồ Bát Nhất, chỉ trong chốc lát đã có mười mấy người ngã xuống.

Vương Bàn Tử và Shirley Dương đứng bên ngoài tường, sau khi hai người kia nổ súng thì bắn tỉa những tên tiểu mao tặc phản ứng lại định bỏ chạy.

Tiếng súng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Hai mươi mấy người dưới sự vây công của bốn khẩu súng đều nằm rạp dưới đất, nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì trực tiếp mất mạng.

Máu tươi bắn ra nhuộm đỏ một mảng tường vây.

Máu chảy trên mặt đất tụ thành dòng nhỏ, trông rất ghê người.

Vương Bàn Tử thay băng đạn, lên đạn lại, chĩa vào Lý Xuân Lai. "Đừng, đừng giết tôi, tôi, tôi không phải..." Lý Xuân Lai lúc này đã sợ đến ngây người, nói năng lộn xộn.

Vương Bàn Tử thấy bộ dạng này của gã, nhe răng cười suýt thành tiếng: "Nhìn cái dạng hèn nhát của mày kìa, Bàn gia tao xuất đạo bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp loại cần tiền không cần mạng như chúng mày." Vương Bàn Tử nói rồi từ từ dời họng súng đi.

Động tĩnh bên này không nhỏ, người trong thôn không thể không nghe thấy, nhưng những người đó quanh năm bị đám Mã Đại Đảm chèn ép.

Hôm nay Mã Đại Đảm vì để kế hoạch thuận lợi, cũng chuyên môn cho người xách dao đến tận nhà uy hiếp, bắt bọn họ dù nghe thấy

động tĩnh gì cũng phải coi như không nghe thấy.

Điều này lại tiện cho nhóm Nam Tinh.

Đợi tiếng súng hoàn toàn dứt hẳn, qua một lúc lâu, Hồ Bát Nhất liền thấy một ngôi nhà ở cuối đường thôn có người đẩy cửa, thò đầu dòm dõ ng về hướng này.

Nhìn thấy đám người nằm la liệt và máu me đầy đất, người nọ cũng chết đứng tại chỗ.

Nếu đổi là người khác, hiện tại không chừng phải giết người diệt khẩu.

Nhưng Hồ Bát Nhất sẽ không làm như vậy.

Từng làm con em nhân dân, tiếp nhận giáo dục tốt đẹp cũng như sự giúp đỡ của các huynh đệ nông dân, tính cách Hồ Bát Nhất không cho phép hắn động vũ với dân thường.

Yên tĩnh một lúc lâu, dân làng trong thôn mới lục tục đi ra xem xét tình hình.

Đối với việc này, nhóm Nam Tinh cũng không ngăn cản.

Vương Bàn Tử xách Lý Xuân Lai đi vào, bắt gã chỉ nhận kẻ chủ mưu.

Sau một hồi uy hiếp, Hồ Bát Nhất từ trong đống người lôi ra tên Mã Đại Đảm đang thoi thóp.

Lúc này Mã Đại Đảm trông vô cùng thê thảm.

Cổ tay bị đạn bắn gãy, bụng xuất hiện một lỗ máu nhỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, xem ra cũng không sống nổi.

Mà Mã Đại Đảm sau khi bị lôi ra cũng trực tiếp sợ ngất đi.

Đối với việc này, nhóm Nam Tinh tỏ vẻ rất cạn lời.

Dù sao cũng là một nhân vật dám làm chuyện mưu tài hại mệnh, nói ngất là ngất, cứ như đàn bà con gái vậy. "Tiểu Nam gia, tiếp theo làm thế nào?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Nam Tinh không cần suy nghĩ, quay đầu hét lớn về phía đám dân làng đang vây xem: "Ai có thể vất vả một chút, giúp tôi đi gọi đội dân binh địa phương hoặc đồn cảnh sát?" Các dân làng nhìn nhau, không ai dám đứng ra đáp lời.

Không khí yên tĩnh hồi lâu.

Một cậu bé chừng mười hai mười ba tuổi bước ra, nói: "Cháu đi." Thấy cậu bé tự mình đứng ra, Nam Tinh cũng bất ngờ.

Dù sao một đám người lớn đều không có gan đáp lời, cậu bé này lại không sợ.

Nam Tinh từ trong túi lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ, bên trên đặt hai trăm đồng, đưa cho cậu bé nói: "Đi gọi đi, tiền ở trên là cho cháu, coi như tiền công vất vả." Cậu bé nhận tiền và xe đạp, liền chạy ra ngoài thôn.

Tiếng kêu thảm thiết trên mặt đất càng ngày càng nhỏ.

Có kẻ mất máu quá nhiều trực tiếp sốc chết.

Cũng có kẻ may mắn bị bắn trúng chỗ hiểm, chết ngay tại chỗ.

Mã Đại Đảm chung quy vẫn chết.

Trước khi người của đội dân binh đến, hắn đã thành công tắt thở.

Đội trưởng đội dân binh nghe tin bên này xảy ra đấu súng, lại nhìn thấy cuốn sổ nhỏ màu đỏ, liền dẫn người lái xe xuất phát, trên đường đã tìm hiểu tình hình qua cậu bé.

Chương 182

Nghe tin Mã Đại Đảm mưu tài hại mệnh, vị đội trưởng dân binh tức giận không chỗ phát tiết: "Mẹ kiếp, cái thằng chó này, ông đây đã nói với nó bao nhiêu lần rồi, đừng có làm chuyện thất đức, cứ không nghe.

Lần này thì hay rồi, gặp quả báo, cũng đỡ hại người sau này." Tên Mã Đại Đảm này ở đội dân binh và đồn cảnh sát đều là nhân vật cộm cán, bị bắt không biết bao nhiêu lần mà vẫn chứng nào tật nấy.

Trong mắt họ, Mã Đại Đảm chính là một con lừa, mắng thì không đi, đánh thì đi lùi.

Họ cũng từng nghĩ dứt khoát bắn bỏ cho xong, nhưng tên Mã Đại Đảm này tuy không làm việc tốt, nhưng cũng chưa đạt đến mức độ phải bắn bỏ.

Có thể thấy đây là một kẻ thông minh.

Nhưng thông minh kiểu đó, đầu óc không dùng vào đường chính đạo thì thông minh mấy cũng vô dụng.

Nam Tinh bảo cậu bé mang cuốn sổ đỏ kia đi, đó là thứ hắn lấy cùng với vũ khí, là thẻ quân nhân có được khi từng tham gia quân đội rèn luyện dưới trướng Nam Sanh năm xưa.

Sau khi rời quân doanh, thẻ quân nhân này vẫn được gửi ở chỗ nguyên quân, cũng là trù tính lần này đi ra có khả năng sẽ dùng đến, cho nên xin cấp giấy chứng nhận tạm thời.

Đội dân binh xử lý theo phương thức khá thô sơ.

Thu dọn thi thể tại hiện trường, hỏi cung tại chỗ, sau khi xác minh vài lần thì trả lại sổ đỏ cho Nam Tinh, rồi mang thi thể cùng những kẻ

sống sót còn lại rời đi.

Về phần Lý Xuân Lai thì không bị mang đi, dù sao nhóm Nam Tinh tiếp theo vẫn cần gã giúp việc cho Đại Kim Nha.

Còn việc Lý Xuân Lai có bỏ trốn hay ra tay với Đại Kim Nha hay không, Nam Tinh không lo lắng.

Đại Kim Nha tuy thân thể yếu, nhưng năm xưa cũng là tay đảo đấu có tiếng.

Cộng thêm khẩu súng Nam Tinh để lại cho gã, cho dù Mã Đại Đảm có sống lại, Đại Kim Nha cũng có thể đối phó.

Sau khi xong việc bên này, Nam Tinh dẫn ba người còn lại chuẩn bị đi tới miếu Ngư Cốt trong miệng Liễu Ung Nghĩa. .....

Miếu Ngư Cốt được xây dựng giữa vùng núi non khe rãnh chằng chịt, phong không đối thủy, thiên không đối địa, ngôi miếu này xây dựng chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy người đi trên đường núi, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. "Tiểu Nam gia, ý của cậu là, người xây miếu này là đồng nghiệp của chúng ta, xây miếu là giả, mô kim là thật?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Nam Tinh gật đầu nói: "Chuyện như vậy cũng không hiếm gặp, từ mấy chục năm trước, cha ta đã gặp người dùng phương thức tương tự để mô kim." "Vậy tiền bối các người có thể không rõ, đó là tổ phụ của Kim gia, tên là Kim Bất Hoán.

Theo ghi chép của cha ta, người này tai thính mắt tinh mũi nhạy, có thể dựa vào thính giác hơn người để tránh được đại bộ phận cơ quan trong mộ huyệt.

Một mình liền có thể xuống mộ mô kim, là một tay lợi hại." "Chà, ông nội Kim gia còn có bản lĩnh này cơ à?" Vương Bàn Tử xen vào: "Tôi biết cái mũi, con mắt của Kim gia rất lợi hại, hóa ra là tổ tông

truyền lại à." "Nói vậy cũng đúng." Nam Tinh gật đầu. "Nghề trộm mộ mô kim này, có thể nhập hành thì ai mà chẳng có chút tài năng." "Này, Tiểu Nam gia, cậu nói nhập hành là ý gì?

Bàn gia ngu dốt, nghe không hiểu lắm." Vương Bàn Tử ngơ ngác.

Nam Tinh và Hồ Bát Nhất hai người này thường xuyên nói mấy câu hắn nghe không hiểu, cứ như nghe tiếng Ả Rập vậy.

Hồ Bát Nhất bên cạnh bất lực ôm trán, không muốn thừa nhận mình quen biết Vương Bàn Tử.

Nhưng Shirley Dương đi bên cạnh Nam Tinh lại hào hứng trả lời câu hỏi này: "Nhập hành trong Mô Kim, thực ra là nhập hành theo nghĩa rộng.

Làm một việc, học được rồi không tính là nhập hành, chỉ có thể tính là nhập môn.

Chỉ khi thực sự lý giải được mới có thể gọi là nhập hành.

Sau đó còn có 'đổng hành' (hiểu nghề) các loại, Bàn gia có thời gian có thể tra từ điển, trong đó đại bộ phận đều có." Vương Bàn Tử ngớ người, hóa ra đây không phải tiếng lóng à.

Vương Bàn Tử dù sao cũng từng đi học, từ điển gì đó hắn chắc chắn xem hiểu.

Vừa nãy hắn tưởng Nam Tinh nói tiếng lóng, tiếng hắc đạo nên mới hỏi.

Ai ngờ lại không phải... thật là ly kỳ. "Bàn Tử, tôi nhớ mấy thứ này trước kia tôi từng nói với cậu rồi mà, sao cậu lại ăn cơm nuốt hết chữ rồi?" Thời đại này ít hạng mục giải trí, Hồ Bát Nhất thường xuyên ôm nhật ký của ông nội đọc, đối với mấy thứ này không hề xa lạ.

Sau khi kết bạn với Vương Bàn Tử, cũng đem mấy chuyện liên quan hay không liên quan kể cho Vương Bàn Tử nghe một lượt coi như tiêu khiển.

Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, gãi gãi đầu, có chút xấu hổ.

Lúc hắn không biết nên trả lời Hồ Bát Nhất thế nào thì Shirley Dương chỉ tay nói: "Kia, chính là miếu Ngư Cốt rồi nhỉ." Phía trước mọi người, ngay giữa sườn núi có một ngôi miếu nhỏ.

Xung quanh miếu cỏ dại gai góc mọc đầy, trông có vẻ đã hoang phế từ lâu.

Ngôi miếu Ngư Cốt nhỏ bé so với Long Lĩnh này trông vô cùng nhỏ bé.

Cái Long Lĩnh này nói trắng ra là một nhánh dư mạch của Tần Lĩnh, nói nhỏ thì là một đống gò đất nối liền với nhau, cuối cùng thành lĩnh.

Khe sâu có ở khắp nơi, còn có chỗ bên dưới là rỗng, đạp một cái là sụt.

Vương Bàn Tử trọng lượng khá nặng, nếu không phải Nam Tinh, Hồ Bát Nhất đi bên cạnh, hắn hiện tại e là đã bị chôn trong Long Lĩnh rồi.

Long Lĩnh này còn có một cái tên khác, tên là Bàn Xà Lĩnh (Lĩnh Rắn Cuộn).

Có lẽ cái tên này không đủ bá khí, cho nên người xung quanh đều nguyện ý gọi nơi này là Long Lĩnh.

Dưới Long Lĩnh cũng có một thôn nhỏ, ước chừng hơn hai mươi hộ dân sinh sống.

Hiện tại trời còn sáng, mấy người cũng không có ý định đi tá túc, cứ nghĩ sớm một chút đến miếu Ngư Cốt xem thử, xem bên dưới rốt cuộc có phải là mộ lớn hay không.

Trong lòng Hồ Bát Nhất còn có suy nghĩ khác.

Trước đó Liễu Ung Nghĩa nói Kim Toán Bàn bỏ tiền xây miếu, sau đó liền mất tích, ai cũng không biết ông ta đi đâu.

Hồ Bát Nhất suy tính, vị Kim Toán Bàn này không chừng chính là chết trong ngôi mộ lớn kia.

Tính ra thì Kim Toán Bàn cũng là nhị sư bá của ông nội hắn, bất kể thế nào, nếu Kim Toán Bàn thật sự chết trong mộ, hắn cũng phải đưa ông ấy lên nhập thổ vi an. "Cái chỗ này đúng là không phải cho người đến." Vương Bàn Tử quệt mồ hôi, mồ hôi trộn lẫn với cát bụi khiến mặt hắn trông lốm đốm, vô cùng hài hước.

Trong Long Lĩnh này gió cũng không nhỏ.

Gió thổi qua khe núi, kêu ù ù, tựa như lệ quỷ gào khóc.

Nguyên nhân tạo thành hiện tượng này, e là do những hang động lớn nhỏ sâu không thấy đáy trên sườn núi kia.

Mà miếu Ngư Cốt trước mặt mọi người bị gió thổi mấy chục năm, từ xa đã nghe thấy tiếng kẽo kẹt như không chịu nổi gánh nặng, dường như có thể sập bất cứ lúc nào.

Ngôi miếu Ngư Cốt này chỉ có một gian miếu đường, cũng không phân tiền sảnh hậu viện.

Nhìn từ xa, mọi người đã có thể tưởng tượng ra con Thiết Đầu Long Vương to hơn đầu xe tải trong miệng Liễu Ung Nghĩa quy mô thế nào rồi.

Cái miệng cá chính là cửa miếu.

Mấy người đi lên, Vương Bàn Tử lôi xẻng công binh ra, gõ gõ vào mép cửa miếu, phát ra tiếng kêu boong boong. "Cái xương này cứng thật đấy, mấy chục năm rồi vẫn chưa phong hóa, nói không chừng đúng là Hà Thần biến hóa thật." Vương Bàn Tử làm thành viên tổ khuấy động không khí chuyên nghiệp, vừa mở miệng liền mang theo ý cười. "Được rồi Bàn Tử, đừng nghiên cứu cái xương cá đó nữa, giúp một tay, chúng ta kéo cái xà ngang này sang một bên." Hồ Bát Nhất đưa tay đẩy thanh gỗ chắn ngang cửa miếu, nói với Vương Bàn Tử.

Nam Tinh cởi ba lô, cũng lên giúp một tay.

Chương 183

Ba người cùng dùng sức, sau một tràng tiếng kẽo kẹt, thanh xà ngang bị kéo sang một bên.

Thanh xà ngang này hẳn là dùng để cố định xương cá.

Trải qua mấy chục năm, xương cá không sao, thanh xà ngang đã sắp bị mối ăn rỗng, ba người cũng không tốn bao nhiêu sức lực liền kéo nó ra khỏi cửa miếu. "Tiểu Nam gia, nhìn ra được gì chưa?" Đợi mấy người bước vào miếu đường, quan sát bốn phía một hồi lâu, Hồ Bát Nhất hỏi thăm Nam Tinh. "Cái này còn cần nhìn gì nữa, chỗ này gió thổi ù ù, trừ việc hơi thiếu nước ra, e là trước kia nơi này có con sông nhỏ chảy qua, thỏa thỏa là phong thủy bảo địa." Vương Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh.

Nghe hắn nói vậy, Hồ Bát Nhất có chút dở khóc dở cười: "Bàn Tử, cậu không hiểu thì đừng có tiếp lời lung tung, chỗ này mà là phong thủy bảo địa, tôi về xé cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật ra nhóm lửa luôn." Nam Tinh cười ha hả, mở miệng nói: "Chỗ này tự nhiên không tính là phong thủy bảo địa, đừng nói xây miếu, chôn người cũng không chôn được.

Sườn núi cằn cỗi, không thành thế sự, rừng sâu núi thẳm, âm khí cực nặng.

Có lẽ mấy chục mấy trăm thậm chí cả ngàn năm trước không phải bộ dạng này.

Tuy nhiên, miếu Ngư Cốt xây ở đây cũng không phải là không có chút lợi ích nào." Nam Tinh đánh giá bốn phía: "Kim Toán Bàn xây miếu ở đây, chắc chắn là muốn mượn nó để che mắt người đời, nhằm đạt được mục đích mô kim." "Ha, vị tiền bối này cũng được đấy chứ,

mô kim còn phải xây cái miếu, nếu xuống dưới không vớt được gì, chẳng phải lỗ vốn to sao." Vương Bàn Tử đảo mắt, tiếp tục nói: "Tiểu Nam gia, theo cậu nói, Kim Toán Bàn này thành công chưa?" "Thành công tự nhiên là không thể thành công rồi." Nam Tinh lắc đầu. "Kim Toán Bàn mấy chục năm trước mất tích kỳ lạ, thời gian trùng khớp với lúc xây miếu, không chừng chính là bỏ mạng ở đây rồi." "Vậy, Tiểu Nam gia, chúng ta hiện tại nên tìm ngôi mộ đó thế nào, xung quanh đây nhìn cũng không giống như có đạo động (lỗ trộm mộ)." Nam Tinh gật đầu, bước ra khỏi miếu Ngư Cốt quan sát bốn phía.

Căn cứ theo lời người dân gần đây, vùng này có mộ lớn đời Đường.

Mộ đời Đường đa phần xây trong núi, thường sẽ để lại một cửa sau.

Nam Tinh không muốn tốn nhiều công sức và thời gian để xác định vị trí cửa sau của mộ.

Kim Toán Bàn sư thừa Trương Tam Liên Tử, cũng là người có bản lĩnh.

Ông ta đã mất tích, vậy khẳng định là đã tiến vào trong mộ này.

Ngôi miếu Ngư Cốt này đã là để che mắt người đời, thì đạo động cũng sẽ không nằm ở chỗ khác.

Nam Tinh quay lại trong miếu Ngư Cốt, cầm vỏ thanh Long Vương Đao, bắt đầu tìm kiếm vị trí đạo động.

Cộc cộc cộc...

Trong miếu Ngư Cốt, mỗi một viên gạch lát nền Nam Tinh đều không bỏ qua, dùng vỏ đao gõ qua một lượt.

Cuối cùng xác định đạo động không nằm dưới gạch lát nền.

E rằng Kim Toán Bàn cũng lo lắng đánh đạo động dưới nền gạch, có người đạp hụt rơi xuống thì kế hoạch của mình cũng bị lộ tẩy.

Bị phát hiện là chuyện nhỏ, mất mặt bại nhân phẩm mới là chuyện lớn.

Nam Tinh kiểm tra gạch nền xong, bắt đầu động thủ với bàn thờ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, không dám mạo muội qua thêm phiền phức.

Shirley Dương thì đi một vòng quanh miếu Ngư Cốt, không phát hiện dấu vết đạo động, cuối cùng chỉ có thể ký thác hy vọng vào chỗ Nam Tinh.

Nam Tinh kiểm tra vô cùng tỉ mỉ, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước ra sau, kiểm tra hết một lượt.

Cuối cùng... "Tìm thấy rồi, chính là ở đây!" Nam Tinh về cơ bản đã dò xét toàn bộ miếu Xương Cá một lượt, gõ chỗ này, gõ chỗ kia, vô cùng kiên nhẫn.

Cuối cùng, cậu cũng phát hiện ra điểm bất thường phía sau thần đàn, liền vẫy tay gọi ba người đang chờ bên ngoài.

Nghe tiếng Nam Tinh gọi, ba người Tuyết Lỵ Dương không hề chần chừ, nhanh chân chạy tới, tụ tập bên cạnh cậu, nhìn về phía sau thần đàn trông không có gì đặc biệt.

“Tiểu Nam gia, lối vào mà cậu nói, không phải ở đây chứ, trông cũng có khác gì đâu.” Vương Bàn Tử nhìn mặt bên của thần đàn, rồi lại vòng ra sau xem mặt trước, chẳng thấy có gì khác biệt, bèn lên tiếng hỏi.

Vừa rồi Vương Bàn Tử chính là người đầu tiên ra tay với cái thần đàn này.

Đừng thấy pho tượng thần đã mục nát, cái thần đàn này lại chắc chắn vô cùng, Vương Bàn Tử dùng xẻng công binh vừa xúc vừa đập mấy phát, tay tê rần, cuối cùng cũng chỉ cạy ra được một mẩu nhỏ.

Điều này khiến Vương Bàn Tử trực tiếp từ bỏ ý định động thủ với nó.

"Bàn gia, đừng vội." Nam Tinh cười cười, giơ Long Vương Đao lên, gõ mấy cái vào mặt sau thần đàn.

"Cốc cốc cốc." Một tràng âm thanh trầm đục vang lên khi Long Vương Đao tiếp xúc với mặt sau thần đàn.

Mấy người nghe xong đều phát hiện có điều không đúng.

Âm thanh này căn bản không phải là tiếng đá có thể phát ra.

Lúc này, Vương Bàn Tử nảy ra ý nghĩ, cầm xẻng công binh lên, tiến tới liền đập.

Nam Tinh bước sang một bên, mặc cho Vương Bàn Tử thi triển.

"Rắc rắc rắc..." Sau mấy tiếng nổ lớn, tấm ván gỗ dùng để ngụy trang ở mặt sau thần đàn bị đập nát bét, một lối đi tối om, sâu hun hút hiện ra trước mắt mấy người.

Cùng lúc với lối đi xuất hiện còn có những luồng gió âm mang theo mùi hôi thối khó ngửi.

"Cái mùi này, đúng là tuyệt cú mèo, còn kinh hơn cả miếng vải bó chân của bà lão nhà quê." Vương Bàn Tử bịt mũi, lùi sang một bên.

Nam Tinh lấy Lãnh Diễm Hỏa ra, đang chuẩn bị tiến lên xem xét tình hình thì bị Tuyết Lỵ Dương kéo lại.

"A Tinh, để an toàn, cậu đeo mặt nạ phòng độc vào trước đi..." Nam Tinh nghe vậy, cười lắc đầu: "Yên tâm đi, với thể chất của tôi, trên đời này chưa có loại độc nào hạ gục được tôi đâu.

Mặt nạ cô đưa cho Hồ gia và Bàn gia đeo đi, ở dưới đó, tôi cần phải duy trì cảnh giác tuyệt đối.” Lời này quả thực không sai.

Huyết mạch Nam thị vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh huyết mạch sinh sôi không ngừng, có thể loại bỏ mọi trạng thái tiêu cực cho người mang huyết mạch bất cứ lúc nào, ví dụ như độc tố, lời nguyền và bệnh tật.

Tất nhiên, có tốt thì cũng có xấu.

Vì sức mạnh huyết mạch rất mạnh, phân tán khắp các động mạch, nên người Nam thị một khi trích máu, điều động sức mạnh huyết mạch, hậu quả là rất dễ toàn thân vô lực.

Máu trích nhiều quá thì sẽ giống như Nam Tinh, chẳng khác gì bị thận hư, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với chứng thiếu máu của Trương Khởi Linh.

“Vậy...

được rồi.” Tuyết Lỵ Dương thấy Nam Tinh không giống như đang nói đùa, liền đưa mặt nạ phòng độc cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đồ trong ba lô của cô phần lớn là hàng chất lượng cao mà cô cố ý mua, ví dụ như mặt nạ phòng độc, túi cứu thương...

Ngoài những thứ này, bên hông ba lô của cô còn gài một cây Kim Cương Tán.

Đây là món quà Hoa Linh tặng cô để phòng thân trước khi ra nước ngoài, do Nam Vân Đình cải tạo dựa trên bản vẽ mà Trần đại sư tặng.

Nó không chỉ có khung thép lá sắt, có thể chống lại ám khí và cơ quan trong mộ, mà bên trong còn có một cơ quan đặc biệt.

Khi khởi động, đầu ô sẽ bắn ra như mũi tên, cho dù là tống tử

cứng rắn đến đâu cũng bị bắn cho một phát thấu tim.

Cho dù không chết, dây xích sắt cố định kèm theo đầu ô bắn ra cũng sẽ trói chặt mục tiêu, ghim chặt vào tường, không thể động đậy.

Nam Tinh ghé sát vào lối đi, dùng tay ước lượng một chút rồi gật đầu: "Cái cửa động này, xem ra được cố ý làm lớn như vậy, Bàn gia vào cũng dư sức.

Chỉ cần lúc ra chúng ta không mang theo vật gì quá lớn là được." "Không chỉ vậy," Hồ Bát Nhất đi tới bên cạnh Nam Tinh nói, "lối đi này đào cũng rất tốt, giống như dùng compa vẽ ra vậy, vết xẻng cũng cái này nối cái kia, vô cùng đều đặn.

Vị sư bá thứ hai của ông nội tôi quả thật không đơn giản.

Chỉ không biết, liệu ông ấy có bị kẹt lại bên trong không." "Nói thế làm gì, xuống xem là biết ngay thôi.

Lão Hồ, Tiểu Nam gia, Bàn Tử tôi hôm nay xin xả thân vì người một lần, mở đường cho các vị." Vương Bàn Tử ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, cầm súng ngắn và xẻng công binh định chui vào lối đi.

Chương 184

Thấy cảnh này, Nam Tinh vội đưa tay kéo Vương Bàn Tử lại: "Bàn gia, anh đây là muốn tiền không muốn mạng à?

Lối đi này bị bịt kín mấy chục năm, bên trong uế khí cực nặng, anh cứ thế mà xuống, e là bảo bối chưa sờ tới, người đã đi tong trước rồi." Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn người.

Hắn thật sự không nghĩ đến chuyện này, chỉ chăm chăm muốn xuống thăm dò tình hình, kiếm vài món bảo bối ra ngoài, kiếm một khoản nho nhỏ.

Nam Tinh kéo Vương Bàn Tử lại xong cũng bắt đầu chuẩn bị, đeo lệnh bài gia tộc Nam thị trước ngực, treo Long Vương Đao bên hông, xé một dải vải đen quấn quanh tay.

Đây vốn là quy củ của phân bộ Mạc Kim Nam thị.

Ban đầu không có thủ tục quấn vải đen này, nhưng sau này, vì trong mộ quá nguy hiểm, mà các tộc nhân lại không thể cứ trích máu để qua ải mãi.

Vì vậy, họ nghĩ xem có cách nào một lần giải quyết dứt điểm không.

Sau này mới có thói quen quấn vải quanh tay, sau khi trích máu, máu thấm vào vải, uy lực huyết mạch được duy trì.

Hơn nữa, dải vải được ngâm trong dược liệu đặc chế, có tác dụng cầm máu, tiêu viêm, sau khi tiếp xúc với máu, mùi hương đặc biệt tỏa ra khiến bất kỳ độc trùng nào ngửi thấy cũng phải lùi xa ba thước.

Thời đại phát triển, thiết bị cũng tiến bộ.

Nam gia cũng vậy.

Trong lúc mở cửa động để uế khí tan đi, Nam Tinh bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vào núi bắt mấy con gà rừng.

Mặc dù Long Lĩnh trông vô cùng hoang vu, nhưng gà rừng vẫn có.

Lúc Nam Tinh họ lên núi đã thấy mấy con, nghĩ rằng bắt cũng không tốn nhiều sức.

Sự thật đúng như Nam Tinh dự đoán.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra ngoài nửa tiếng đã mang về hai con gà rừng hoạt bát, bị hai người nắm cánh mà vẫn không phục, cứ ngoảnh đầu muốn tấn công họ.

Đối với việc này, Vương Bàn Tử cứ đi vài bước lại cho một cái bạt tai, cuối cùng cũng dẹp được vẻ kiêu ngạo của con gà rừng.

"Tiểu Nam gia, cậu xem, hai món hàng này được không?

Nếu không được thì chúng ta nướng nó ngay bây giờ.

Mẹ kiếp, dám mổ Bàn gia ta." Vừa nói, hắn lại vung một cái bạt tai vào đầu con gà.

"Còn sống là được." Nam Tinh nhìn con gà rừng đáng thương, bị Vương Bàn Tử chọc cho bật cười.

"Gà rừng đã chuẩn bị xong, vậy bây giờ chúng ta chỉ cần chờ, chờ uế khí trong lối đi tan gần hết là có thể mời hai vị này vào trong." "Vậy, chúng ta làm gì bây giờ?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Tất nhiên là lấp đầy bụng, chuẩn bị làm việc." Vương Bàn Tử trói chân hai con gà lại vứt sang một bên, lấy ra thịt khô, đồ ăn chín và rượu trắng mang theo, bày lên thần đàn.

Miếu Xương Cá này vốn không có thần, nên cũng không cần để ý nhiều quy củ.

Rượu trắng có tác dụng rất lớn.

Bất kể là mùa đông hay mùa hè, trong mộ đều không ấm áp, thậm chí còn có âm khí lượn lờ quanh năm.

Vì vậy, Vương Bàn Tử mang theo rượu trắng, khi cần có thể uống hai ngụm để làm ấm người.

Xét đến việc sắp làm, mấy người cũng không coi chuyện uống rượu làm hỏng việc ra gì, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng uống hai ngụm.

Lấp đầy bụng xong, ngọn lửa của cây nến trắng mà Nam Tinh đặt ở cửa động đã chuyển lại màu vàng đậu, điều này cho thấy uế khí đã tan gần hết.

Cả nhóm chỉnh trang sẵn sàng.

Vương Bàn Tử đi trước lùa gà rừng, Nam Tinh theo sát phía sau, Tuyết Lỵ Dương đi sau Nam Tinh, Hồ Bát Nhất đi cuối cùng yểm trợ.

Lối đi sâu hơn mấy người tưởng tượng.

Dụng cụ chiếu sáng của họ phần lớn là đèn pin, đương nhiên, để tiện lợi, Nam Tinh trang bị cho Vương Bàn Tử một chiếc đèn đội đầu.

Ngoại trừ Nam Tinh, ba người còn lại bò được nửa đường đã cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Nam Tinh nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của ba người, liền nói: "Lối đi này quá sâu, dưỡng khí tạm thời không đủ cho ba người thở.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, nghe theo chỉ huy của tôi để hít thở." Nam Tinh vừa nói, liền thấy ba người kia lấy mặt nạ phòng độc ra đeo vào, ngăn cách mùi lạ trong không khí.

Nam Tinh thấy vậy, tiếp tục nói: "Hít... thở, hít... thở..." Thực ra thiếu dưỡng khí có cách để trung hòa, nhưng nhiều người không biết mà thôi.

Người có thể chất mạnh mẽ, một lần nín thở ít nhất có thể kéo dài mười phút, cho dù ở trong không gian kín, họ cũng có thể thông qua điều chỉnh nhịp thở để duy trì sự sống.

Thể chất của Hồ Bát Nhất và hai người kia đều không tệ, nhưng kiến thức về phương diện này họ chưa từng tiếp xúc, nên chỉ có thể nghe theo chỉ huy của Nam Tinh.

Vừa điều chỉnh nhịp thở, vừa bò về phía trước.

"Cục ta cục tác..." Hai con gà rừng đi phía trước thỉnh thoảng kêu lên hai tiếng.

Đó là do Vương Bàn Tử dùng dây thừng kéo chân chúng, thỉnh thoảng giật lại một cái, gà bị đau liền kêu lên.

Nếu chúng không kêu, mấy người sẽ phải rút lui.

Cuối cùng, mấy người men theo lối đi, thành công tiến vào địa cung.

Trong lối đi, có lẽ Kim Toán Bàn để tránh có người đột ngột xông vào nên đã thiết lập mấy cơ quan phiến đá, còn có một ngã ba, tất cả đều bị Nam Tinh dùng Long Trảo Thủ và Hám Long Kinh phá giải.

Vì vậy, đoạn đường này cũng không có gì nguy hiểm.

Bò ra khỏi lối đi, Vương Bàn Tử hỏi Nam Tinh: "Tiểu Nam gia, vừa rồi tôi nghe thấy trong lối đi có động tĩnh, cậu có nghe thấy không?" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng đều gật đầu.

Vừa rồi trong lối đi họ cũng nghe thấy một tiếng "rắc rắc" rất nhỏ.

Âm thanh rất nhỏ, nếu không để ý kỹ sẽ không nghe thấy.

Đối với điều này, Nam Tinh chậm rãi gật đầu: "Âm thanh đó, mọi người không cần để ý, e là cơ quan trong lối đi do tiền nhân thiết lập

để tránh có người đột ngột xông vào.

Không phải là cơ quan tuyệt hộ gì, cũng chỉ là phiến đá ngàn cân đè xuống mà thôi.

Lúc nãy khi tiến lên, tôi đã lần lượt đóng các cơ quan đó lại.

Đợi chúng ta ra ngoài, tôi sẽ khởi động lại nó." Nghe những lời này, mấy người đều giật mình.

Vừa rồi họ chẳng phát hiện ra gì, nếu không có Nam Tinh ở đây, chẳng phải họ đã bị cơ quan phiến đá đó chặn chết rồi sao?

"Tiền nhân, Tiểu Nam gia, cậu nói là Kim Toán Bàn sao?" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi.

Nếu là Kim Toán Bàn, thì có chút đáng sợ.

Phiến đá đó đã được gọi là ngàn cân đè, chắc chắn không đơn giản.

Kim Toán Bàn dùng kế mượn tiền của người dân gần Long Lĩnh để xây miếu Xương Cá, sau đó biến mất một cách kỳ lạ.

Sao có thể gọi một đám người tài giỏi đến, chỉ để thiết lập một cơ quan như vậy cho lối đi của mình chứ?

Như vậy, căn bản không phù hợp với quy tắc hành sự của Mạc Kim Hiệu Úy.

Mạc Kim Hiệu Úy xuống mộ, chỉ cầu một hai món minh khí.

Chương 185

Đây là quy tắc do tổ tiên để lại.

Có cần phải tốn công sức lớn như vậy để bảo hiểm cho lối đi của mình không?

“Chắc không phải Kim Toán Bàn.” Nam Tinh hơi lắc đầu.

“Kim Toán Bàn có lẽ cũng là mượn ánh sáng của tiền nhân, mới mưu hoạch ra một con đường như vậy để thông thẳng đến mộ huyệt.

Kẻ đầu sỏ thiết lập cơ quan trong lối đi là người khác.” Mấy người nghe vậy, chìm vào im lặng.

Ban đầu họ tưởng lối đi này là do Kim Toán Bàn làm ra mấy chục năm trước, chuyến này chắc chắn sẽ thuận lợi.

Nhưng không ngờ, Kim Toán Bàn này cũng là mượn ánh sáng của tiền nhân, diễn một màn mượn gà đẻ trứng.

Mà trong lối đi này đã bố trí cơ quan bẫy người như vậy, vậy trong mộ có còn cơ quan nào khác không, Kim Toán Bàn có phải đã chết dưới cơ quan của vị tiền bối vô danh này không?

Họ có thể an toàn đi qua cơ quan này, chiêm ngưỡng bộ mặt thật của địa cung không?

Tất cả mọi thứ vẫn còn là một ẩn số.

Tình hình hiện tại giống như một kỳ thi.

Ban đầu họ nghĩ lần này là thi mở, chắc chắn ổn.

Nhưng khi thực sự bước vào phòng thi mới phát hiện, những câu chuyện trong truyện cổ tích đều là lừa quỷ.

Sau một lúc im lặng, mấy người mới ngẩng đầu, dùng ánh sáng

đèn pin quan sát địa cung trước mặt.

Vị trí của họ là minh điện của địa cung.

Quy mô không nhỏ, nhưng khi nhìn xung quanh, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Vương Bàn Tử há hốc mồm, nhìn xung quanh, không nhịn được hỏi: "Đây...

đây... quan tài đâu rồi?" Minh điện này từ xưa đến nay đều là nơi đặt quách của chủ mộ, là trung tâm của lăng mộ, bất kể là hợp táng hay độc táng.

Quách của chủ mộ đều phải được an táng trong minh điện của lăng mộ này.

Cho dù có bất trắc gì, ví dụ như chủ mộ chết không toàn thây, thi thể khó tìm, người nhà cũng sẽ đặt những vật mà chủ mộ yêu thích lúc sinh thời cùng với y phục vào trong quách, đặt trong minh điện.

Lối đi kia tuy không nhỏ, thân hình như Vương Bàn Tử cũng có thể dễ dàng đi qua, nhưng nếu là quách, cho dù thể tích có nhỏ đến đâu, cũng không thể vận chuyển ra khỏi lối đi đó được.

Trừ phi...

"Mẹ kiếp, thứ này đúng là súc sinh mà, cả quách cũng trộm đi mất." Vương Bàn Tử trực tiếp chửi ầm lên.

Mà Nam Tinh cũng day day mi tâm, nhìn những bức bích họa tinh xảo trên tường minh điện, lên tiếng: "Không có lý nào." Thấy bộ dạng của cậu, Hồ Bát Nhất lên tiếng hỏi, thế giới quan của anh đã bị đảo lộn, lúc này, ham muốn tìm hiểu của anh bùng nổ: "Tiểu Nam gia, có phải cậu biết gì đó không?" "Ừm..." Nam Tinh chỉ vào chính giữa minh điện.

“Từ xưa đến nay, trong ngành đảo đấu có rất nhiều môn phái, có Phát Khâu Thiên Quan thích mời những đồng môn giàu kinh nghiệm cùng hành động, có Mạc Kim Hiệu Úy chỉ cầu một hai món minh khí, có Bàn Sơn Đạo Nhân chỉ cầu đan dược bảo châu, cũng có Tả Lĩnh Lực Sĩ đi đến đâu, cỏ không mọc nổi.” Nam Tinh vừa nói, vừa đi đi lại lại trong minh điện.

“Mà trong các môn phái này, mang cả quách đi, chỉ có một mạch Tả Lĩnh, nhưng...” Nam Tinh mím môi, dừng lại một lát.

Vương Bàn Tử đang nghe chăm chú, đột nhiên dừng lại như vậy, khiến hắn khó chịu vô cùng.

“Ôi trời ơi, Tiểu Nam gia của tôi ơi, cậu đừng úp mở nữa, mạch Tả Lĩnh này rốt cuộc là tình hình thế nào?” Thấy bộ dạng của hắn, Nam Tinh, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương ba người đều bị chọc cho bật cười thành tiếng.

Nam Tinh cũng không có ý định tiếp tục úp mở, nói: “Chưa nói đến việc, hiện nay mạch Tả Lĩnh đã theo Trần bá bá hoàn toàn chuyển sang con đường chính đạo, cho dù có người bắt chước thủ pháp đảo đấu của Tả Lĩnh, thì trong mộ này, cũng không nên có cảnh tượng này.” Nam Tinh hắng giọng: “Người của Tả Lĩnh, xuống mộ thường là theo nhóm, người đông, lợi ích cần chia ra cũng nhiều.

Nếu không, không tiện mang theo.

Vì vậy, mỗi khi họ xuống một ngôi mộ, tất cả mọi vật trong mộ huyệt đều không để lại.

Dù là bích họa trong mộ, họ cũng sẽ dùng đục để đục xuống mang đi.” Nói như vậy, Vương Bàn Tử đã hiểu.

Minh điện này sạch sẽ, căn bản không giống như từng có thứ gì đó, mà lối đi cũng chỉ có một, lại còn có cơ quan, không khí loãng, chỉ

bốn người họ đi qua đã rất miễn cưỡng.

Huống chi là một đội quân đảo đấu.

Bố cục trong minh điện này vô cùng hoàn hảo, phía dưới vuông vức, có góc có cạnh, bằng phẳng chỉnh tề.

Mái vòm có chút giống với đỉnh lều Mông Cổ, hình vòm, đúng là một bố cục trời tròn đất vuông.

Hoàn toàn giống với thế giới quan của người cổ đại.

Bích họa trên bốn bức tường của minh điện đều được vẽ bằng đường nét trắng, chưa được tô màu, vẽ mặt trời, mặt trăng, các vì sao, phía dưới có mười ba cung nữ, ai nấy đều vô cùng đầy đặn, từ đó có thể phân biệt được, những gì được miêu tả là thời Đường.

Hơn nữa, từ bích họa mà xem, chủ nhân của ngôi mộ này hẳn là một người phụ nữ, không chừng còn là một quý phi, hoặc công chúa.

"Thật kỳ lạ, bích họa này lại chưa được tô màu.

Tiểu Nam gia, cậu nói xem, có khả năng nào, gia đình của chủ mộ này, trong lúc xây dựng mộ đến một nửa, đột nhiên thay đổi ý định, đổi chỗ khác xây lại không?" Vương Bàn Tử chợt nảy ra ý nghĩ.

Nhưng lời hắn vừa dứt, Hồ Bát Nhất bên cạnh liền lên tiếng: "Bàn Tử, phải nói là, trí tưởng tượng của cậu đúng là phong phú, nhưng, lời này không thể nói bừa được." Hồ Bát Nhất nói, "Dưới góc độ phong thủy, một người, trong một đời chỉ có thể tìm một huyệt âm, nếu tìm nhiều huyệt âm, ảnh hưởng đến nhân quả, người đó sẽ bị trời phạt, cuối cùng không thể luân hồi.

Hơn nữa, lăng mộ xây một nửa rồi dừng lại, với mức độ mê tín của người thời đó, những người tham gia xây dựng và chọn địa điểm lăng mộ, ít nhất cũng sẽ bị phán tru di cửu tộc.

Theo tôi thấy, chủ mộ này hẳn là vào lúc mộ huyệt xây dựng được một nửa, đột nhiên gặp biến cố mà chết bất đắc kỳ tử, thi thể không chừng đã bị vứt đi đâu đó rồi." Hồ Bát Nhất nói xong, Nam Tinh bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc, vỗ tay nói: "Lão Hồ không hổ là truyền nhân Mạc Kim, kiến thức này biết thật không ít." "Tiểu Nam gia quá khen, chút bản lĩnh này của tôi, còn chưa thể so sánh với Tiểu Nam gia được." Hồ Bát Nhất khiêm tốn một chút.

Nam Tinh cũng không có ý định phản bác, nói: "Trong minh điện đã không có gì, vậy chúng ta đi tiền điện xem thử." Lăng mộ cổ đại quan trọng nhất là minh điện, thứ hai là tiền điện.

"Đi tiền điện làm gì, Tiểu Nam gia, theo tôi thấy, nơi này chính là một ngôi mộ dở dang, vị tiền bối Kim Toán Bàn mà cậu nói, không chừng đã đào một cái lỗ khác ra ngoài rồi.

Tôi thấy, chúng ta nên tìm một lối ra, ra ngoài cùng Kim gia buôn bán minh khí, như vậy còn nhẹ nhàng hơn." Vương Bàn Tử không thấy bảo bối, trong lòng rất không vui, nghe Nam Tinh nói còn muốn đi tiền điện, hắn cũng không có chút nhiệt tình nào.

"Bàn Tử, người xưa có câu 'sự tử như sự sinh' (coi người chết như người sống), chúng ta đi tiền điện xem thử, nói không chừng có thể biết được thân phận của chủ mộ." Hồ Bát Nhất cũng không cho Bàn Tử cơ hội tiếp tục than phiền, trực tiếp đi lên, khoác vai hắn, đưa hắn đi theo Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương.

Sau khi đến tiền điện, nhờ ánh sáng đèn pin, mấy người đều thấy rõ cảnh tượng ở đây.

Tương tự, tiền điện này cũng chưa hoàn công.

Nhưng điều khiến mấy người ngạc nhiên là, trên mặt đất tiền điện, có một cái ao phun nước nhỏ.

“Đây là...

Nội Tàng Oan?” Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn, ghé lại gần xem kỹ, lúc này mới khẳng định.

Cái ao phun nước này, chính là Nội Tàng Oan trong phong thủy học, còn có tên là Quan Tài Dũng, là tượng trưng cho việc trữ khí.

Được chôn cất ở đây, như sóng nước vỗ về.

Nếu có người phụ nữ được chôn ở đây, chắc chắn sẽ con cháu đầy đàn, phúc trạch hậu thế.

Nhưng, lăng mộ này chỉ xây được một nửa.

Điều này khiến người ta rất khó hiểu.

Nhìn dáng vẻ của tiền điện lăng mộ này, tuy chỉ xây dựng được một nửa, nhưng vẫn có thể liên tưởng đến bộ mặt thật của nó.

Đúng chuẩn quy cách cung đình.

Mà nếu như vậy, tại sao chỉ xây dựng được một nửa đã dừng lại?

Quy cách cung đình cộng với bố cục Nội Tàng Oan, không có bất kỳ lý do nào có thể khiến một lăng mộ dừng lại khi đang xây dựng được một nửa.

Chương 186

Đó là điều rất không may mắn.

Nói nhẹ thì hại người hại mình, nói nặng thì phá hoại vận khí của vương triều cũng không phải không có khả năng.

"Tôi nghĩ, có thể là do lúc đó đang trong năm đại tai, hoặc là triều đại thay đổi, cho nên xây được một nửa thì dừng lại." Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh vỗ đùi, lại đưa ra một khả năng chẳng có mấy giá trị.

Cho dù là năm đại tai, người của hoàng thất cũng sẽ không ngừng xây dựng lăng mộ.

Nếu là triều đại sắp diệt vong, cũng sẽ không vì một quý phi hay công chúa mà đại hưng thổ mộc.

Vào thời điểm triều đại sắp diệt vong, quý phi, công chúa đều sẽ ở bên cạnh hoàng đế, triều đại diệt vong, hoàng đế chết, họ đều phải cùng nhau lên đường.

Mà triều đại bị hủy diệt, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, ít nhất cũng phải mất mấy năm.

Vì vậy, ý tưởng này không thành lập.

Nam Tinh cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Trong lúc suy nghĩ, cậu cũng đang quan sát bố cục của lăng mộ này.

Tuyết Lỵ Dương thấy Nam Tinh cứ im lặng, cũng quan tâm hỏi: "A Tinh, sao vậy?" "Tôi không sao, tôi nghĩ, chúng ta nên quay lại minh điện tìm câu trả lời.

Tiền điện này, tuy có Nội Tàng Oan, nhưng cuối cùng cũng chỉ là

bán thành phẩm, tiếp tục lãng phí thời gian ở đây không có ý nghĩa gì lớn.” Nam Tinh nói rồi cầm đèn pin lên, chuẩn bị quay lại minh điện.

Đi được vài bước, cậu nhờ ánh sáng đèn pin, thoáng thấy trong minh điện, gần lối ra của đường hầm, dường như có một khuôn mặt trắng bệch lóe lên.

“Quả nhiên có mờ ám.” Nam Tinh thầm nghĩ, động tác trên tay rất nhanh, tay phải mạnh mẽ vung ra.

Mấy thanh tiểu đao không có chuôi, mang theo từng luồng khí lãng, lao thẳng về phía khuôn mặt trắng bệch kia.

“Keng keng keng...” Liên tiếp mấy tiếng vang giòn tan.

Mấy thanh tiểu đao không chuôi trúng vào khuôn mặt kia, đều bị bật sang một bên.

Điều này khiến Nam Tinh vô cùng kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, thứ quỷ gì vậy.” Ba người kia nghe thấy tiếng “keng keng keng” cũng chiếu đèn pin qua đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, mấy người cũng bị dọa cho giật nảy mình, Vương Bàn Tử còn trực tiếp hô lên: “Tống tử?!” Hồ Bát Nhất rút súng ngắn ra, nhưng nghĩ lại, lại cất vào, rút ra một thanh dao găm.

Súng ngắn tuy có sức sát thương đáng sợ, nhưng đối mặt với tống tử, tác dụng của nó rất có thể không bằng dao.

Rốt cuộc, sát thương của súng là có hạn, nhưng sát thương của dao lại là vô hạn.

“Chắc không phải tống tử, nhưng có thể là thứ gì đó khác, mọi người cẩn thận một chút.” Nam Tinh rút Long Vương Đao ra, trong lăng mộ này, hàn khí tỏa ra từ Long Vương Đao thậm chí còn trấn áp

cả địa mạch âm khí trong lăng mộ.

Mấy người chuẩn bị xong, liền từ từ tiến lại gần khuôn mặt trắng bệch đó.

Bây giờ có hai khả năng.

Một, khuôn mặt trắng bệch đó vẫn luôn ở đó, chỉ là mấy người không phát hiện ra mà thôi.

Nhưng khả năng này có thể loại trừ.

Vương Bàn Tử vì tìm bảo bối, đã đi vòng quanh cả minh điện mấy lần, không có lý do gì lại không phát hiện ra khuôn mặt trắng bệch đó.

Hai, khuôn mặt trắng bệch đó xuất hiện sau khi họ rời khỏi minh điện.

Bây giờ, chỉ có khả năng này.

Nhưng sau khi mấy người lại gần, mới phát hiện.

Khuôn mặt trắng bệch này không phải là thứ gì đó không sạch sẽ như họ nghĩ, mà là một cỗ quan tài.

Thấy quan tài, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mừng rỡ.

"Lão Hồ, anh xem, là quan tài." "Ừm, thấy rồi, Tiểu Nam gia, nói sao đây, mở quan tài?" Hồ Bát Nhất đáp lời Bàn Tử xong, liền hỏi Nam Tinh bên cạnh.

Quan tài này xuất hiện một cách kỳ lạ, nhưng họ cũng không phải là người bình thường.

Chưa nói đến Nam Tinh, ngay cả hai người mới như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cũng không biết đã mở bao nhiêu quan tài rồi.

Quan tài này tuy có phù điêu mặt người trắng bệch, nhưng vẫn không thể ngăn được nhiệt tình nghề nghiệp của lão Hồ và Bàn Tử.

“Hai người đúng là làm nghề nào yêu nghề nấy, tình hình này mà còn nghĩ đến việc mở quan tài.” Tuyết Lỵ Dương không nói nên lời, ôm trán nói.

“Bàn gia tôi đây gọi là kính nghiệp, xuống mộ không mở quan tài, khác gì cưới vợ về mà không sinh con.” Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn cạy, chỉ cần Nam Tinh ra lệnh, hắn có thể trực tiếp lật nắp quan tài này lên.

Người xuống mộ không sợ ma, sợ ma không xuống mộ, đối với lời của Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương không thể phản bác, chỉ có thể im lặng ôm trán.

Mà Nam Tinh đi vòng quanh quan tài quan sát một hồi lâu, không thấy có gì kỳ lạ.

“Có thể mở quan tài.” Nam Tinh xác nhận lại lần nữa trên quan tài không có bị giở trò gì, mới gật đầu nói.

Bàn Tử xoa tay, vung cây cạy, bắt đầu cạy nắp quan tài, nhưng quan tài đá này nặng, một mình hắn không thể cạy mở.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng nóng lòng của Vương Bàn Tử, cười ha ha một tiếng, cũng tiến lên giúp một tay.

Nhưng cho dù có thêm Hồ Bát Nhất, nắp quan tài vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Thấy vậy, Nam Tinh cũng không nhịn được, khẽ cười thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của Nam Tinh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự thấy mất mặt, đều quay lại nhìn với ánh mắt oán trách.

Nam Tinh thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi: “Trước đây các anh xuống mộ đều là cạy cứng quan tài sao?” “Chứ sao??” Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Trước đây họ đều làm như vậy, trăm trận trăm thắng, nắp quan tài cạy một cái là mở, đâu có như cái hôm nay, làm mãi không nhúc nhích.

Nam Tinh hơi lắc đầu, nhặt một thanh tiểu đao không chuôi mà cậu vừa ném ra, đi đến một đầu quan tài, đâm thanh tiểu đao vào.

Tiểu đao không chuôi rất sắc bén, dễ dàng đâm vào khe hở giữa thân quan tài và nắp, Nam Tinh thấy vậy, cổ tay dùng sức bắt đầu xoay thanh tiểu đao, kèm theo một tiếng "xì" nhẹ.

"Tuy không biết quan tài này làm bằng chất liệu gì, nhưng nhìn độ khít của nó, không khí bên trong có lẽ đã tan gần hết rồi.

Còn nữa... quan tài này, phần lớn đều là dùng để đẩy." Nam Tinh rút tiểu đao không chuôi ra, đưa tay đẩy nắp quan tài.

"Soạt" một tiếng lớn.

Quan tài bị đẩy ra.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

"Hóa ra, còn có cách nói này." Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, bắt đầu giao tiếp bằng mắt.

Ý nghĩa của cuộc giao tiếp bằng mắt đại khái là đang hỏi...

"Sao mày không biết??" Hồ Bát Nhất có chút xấu hổ.

Thứ này là khoa học, hắn cứ nghĩ, những thứ trong mộ này đều là huyền học, đâu có nghĩ đến còn có những cách nói như vậy.

Nắp quan tài bị đẩy ra, một luồng khí hôi thối xông ra khỏi quan tài, Nam Tinh vẫy tay với mấy người, ra hiệu cho họ đeo mặt nạ phòng độc, Nam Tinh cũng dùng một miếng vải, che miệng mũi.

Làm xong tất cả, mấy người ghé sát vào bên quan tài, dùng đèn pin chiếu sáng, xem thứ bên trong.

Chương 187

Không xem không biết, xem một cái giật mình.

Trong quan tài này, lại có những khối vật hình sợi màu trắng, những khối vật hình sợi này tạo thành từng quả cầu tròn, sau khi mấy người lại gần, chúng lại bắt đầu rung nhẹ, phồng lên.

"Mọi người cẩn thận, có chuyện." Hồ Bát Nhất la lớn.

Mấy người đều lùi lại vài bước, Nam Tinh rút ra một thanh tiểu đao không chuôi, đang chuẩn bị đâm thủng quả cầu kia, thì thấy quả cầu tự mình vỡ ra.

Hai cái chân đầy lông lá đầu tiên đâm thủng quả cầu thò ra, sau đó thứ bên trong liền từ từ chui ra.

Đó là một con nhện lớn có vẻ ngoài hung tợn, sau lưng có hoa văn mặt người.

Nam Tinh nhận ra con nhện này.

Rất lâu rất lâu trước đây, phân bộ Mạc Kim của Nam gia đã từng gặp qua một lần.

Tên của nó là...

Nhện Mặt Người Hắc Vưu.

Nam Tinh rất không hiểu.

Thứ này làm sao có thể sống sót bên trong quan tài?

Quan tài này có độ kín cực tốt, gần như là chân không.

Theo lý mà nói, không thể có sinh vật nào sống sót được.

Nhưng con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này không những không

chết, mà sau khi mở quan tài, nó còn là kẻ đầu tiên chui ra khỏi kén nhện.

Sau đó trong vài giây, hết con này đến con khác Nhện Mặt Người Hắc Vưu bò ra khỏi kén nhện, cố gắng bò ra ngoài quan tài.

Những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này, con lớn thì to bằng đầu người, con nhỏ cũng to bằng quả trứng gà.

Mấy người thấy vậy, đều nổi da gà.

"Thứ quái quỷ gì đây." Vương Bàn Tử chửi thề.

Hồ Bát Nhất cũng rút súng ngắn, bóp cò vào con Nhện Mặt Người Hắc Vưu đang lại gần.

Sức sát thương của đạn vẫn rất đáng kể, ở khoảng cách gần như vậy, con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này chỉ cần bị bắn trúng, là sẽ chết không toàn thây.

Thấy tấn công có hiệu quả, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng rút súng bắn.

Về phần Nam Tinh, cậu một bên dùng Long Vương Đao chém những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu đang cố gắng lại gần mình và Tuyết Lỵ Dương, một bên quan sát tình hình.

"Nhện Mặt Người Hắc Vưu, vì hoa văn mặt người trên lưng nó, vào thời Tây Chu, một số quý tộc coi chúng là sứ giả của thần, tín ngưỡng.

Ngôi mộ bán thành phẩm thời Đường này, căn bản không thể xuất hiện thứ này, vì vậy, chỉ có một khả năng.

Đó là, dưới ngôi mộ này, còn có một ngôi mộ." "Tiểu Nam gia, bên dưới có mộ hay không, Bàn gia tôi không biết, nhưng nếu cứ kéo dài, đợi chúng ta hết đạn, tối nay đám nhện lớn này có thể có bữa ăn

thêm rồi.” Vương Bàn Tử vừa lùi lại, vừa la lớn.

Nghe vậy, Nam Tinh cũng tạm thời từ bỏ ý định tiếp tục quan sát, la lớn: “Tập trung lại chỗ tôi!” Vừa nói, cậu rút con dao găm trên chân, rạch một đường trên tay đang quấn dải vải đen.

Máu theo vết rạch chảy ra, bị dải vải đen hấp thụ, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Mùi hương lan tỏa ra bốn phương tám hướng, chỉ trong chốc lát đã lan ra ngoài mười bước.

Những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu sau khi ngửi thấy mùi hương này, ngay lập tức dừng lại động tác tiếp tục tiến về phía Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương, chuyển hướng sang Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, khiến áp lực đối địch của cặp đôi bạn thân này đột ngột tăng lên.

Nam Tinh cũng không có ý định hại hai người này.

Khi mùi hương lan tỏa, cậu liền kéo Tuyết Lỵ Dương, lao về phía hai người họ.

Khi những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu sắp bao vây hai người, Nam Tinh đã đến trước mặt họ.

Dưới tác dụng của mùi hương đó, những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu như thủy triều rút lui.

“Đừng lơ là.” Thấy Vương Bàn Tử muốn ngồi xuống tại chỗ, Nam Tinh liền trực tiếp la lớn.

Nghe thấy tiếng của Nam Tinh, ba người vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại một lần nữa bước vào trạng thái căng thẳng cao độ.

“Sao vậy, Tiểu Nam gia, có phải còn có quái vật khác không??” Vương Bàn Tử siết chặt xẻng công binh, căng thẳng nhìn xung quanh, Hồ Bát Nhất cũng vậy, nhưng lúc này, đôi mắt của Hồ Bát Nhất lại

đang chăm chú nhìn vào cái quan tài có mặt người trắng bệch kia không ngừng.

Anh không hiểu.

Một cái quan tài như vậy, không gian bên trong là có hạn, làm sao lại bò ra nhiều Nhện Mặt Người Hắc Vưu như vậy?

Chẳng lẽ bên trong có một con nhện chúa, cứ sinh nhện mãi không ngừng?

Cũng không đúng.

Nhện đẻ trứng, cũng không thể nhanh như vậy mà lớn lên được.

Vì vậy, sự thật chỉ có một.

"Tiểu Nam gia, cậu nói xem, có khả năng nào, những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu kia không phải tất cả đều đến từ quan tài đó không." Hồ Bát Nhất hỏi.

Nam Tinh khẽ gật đầu.

"Anh nói không sai, nhưng, muốn kiểm chứng thì phải giải quyết đám Nhện Mặt Người Hắc Vưu này trước đã." Mùi hương tỏa ra từ dải vải đen có giới hạn thời gian, hiệu quả càng mạnh, thời hạn càng ngắn.

Đợi máu thấm đầy dải vải đen, mùi hương sẽ hoàn toàn biến mất.

Tuy nhiên, sức mạnh huyết mạch của Kim Long Chi Huyết sẽ được giữ lại.

Khi đó, những con Nhện Mặt Người Hắc Vưu vẫn không dám lại gần mấy người, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ, xuất hiện một vùng chân không.

"Chít!!" Trong lúc mấy người Nam Tinh đang suy nghĩ làm sao để giải quyết đám Nhện Mặt Người Hắc Vưu này, một tiếng kêu chói tai

đã thu hút sự chú ý của họ.

Cùng lúc tiếng kêu đó xuất hiện, Nam Tinh thấy, từ trong quan tài đó thò ra một cái chân đầy lông lá.

Trong chốc lát, mấy người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Bởi vì, cái chân đầy lông lá này, vừa nhìn là biết cùng loại với Nhện Mặt Người Hắc Vưu, nhưng khác là, cái chân này, đã to bằng cánh tay của Vương Bàn Tử, lông trên đó như gai ngược, dựng đứng, có thể tưởng tượng được, thể hình của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này rốt cuộc có quy mô thế nào.

"Thứ này là vua nhện chạy ra ngoài à?" Vương Bàn Tử siết chặt xẻng công binh, nhìn chằm chằm vào con Nhện Mặt Người Hắc Vưu đang từ từ chen ra khỏi quan tài.

"Không, nên nói là mẫu thể." Hồ Bát Nhất nói.

"Đám nhỏ kia, có lẽ đều là do con lớn này sinh ra, phải cẩn thận." "Không phải, thứ này không cần giao phối à, tự mình cứ thế mà sinh, mà sinh nhiều như vậy, chỗ đó của nó... không đau sao." Vương Bàn Tử không kiểm soát được cái miệng của mình, nói ra một câu như vậy.

Nghe thấy lời của hắn, Hồ Bát Nhất tức đến muốn cười.

"Bàn Tử, mày im đi, đã lúc nào rồi, còn ở đây nói những chuyện vô dụng." Không để ý đến cuộc nói chuyện của Bàn Tử và lão Hồ, Nam Tinh một bên kéo Tuyết Lỵ Dương lùi lại, một bên vẫy tay ra hiệu cho hai người kia lùi lại.

Quan tài đó rất lớn, con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này phải dùng cách chen chúc mới ra được, có thể thấy thể hình của nó khủng khiếp đến mức nào.

Từ cái chân vừa rồi mà xem, con vật này cũng không nhỏ.

Từ một cái chân bắt đầu, đến cả con nhện xuất hiện, tổng cộng mất hơn nửa phút.

Con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể này cuối cùng cũng lộ diện, tám cái chân to khỏe, đầy lông như gai ngược, mặt mũi hung tợn, một cặp răng nanh như răng cưa.

Chương 188

Tám con mắt lóe lên ánh sáng u tối, trông vô cùng hung ác.

"Đây, đây, đây không phải là thành tinh rồi chứ, Tiểu, Tiểu Nam gia cậu làm gì vậy!?" Vương Bàn Tử đang chuẩn bị cảm thán một câu, thì thấy Nam Tinh trước mặt đang đưa tay gỡ dải vải đen.

Sau khi gỡ xuống, mùi hương trong không khí cũng tan biến, Nam Tinh quay người quấn dải vải đen vào cổ tay Tuyết Lỵ Dương, dặn dò: "Lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được phát ra tiếng động, mẫu thể này khác với đám nhỏ, xem ra là có não, lão Hồ, Bàn Tử, hai người giúp tôi bảo vệ Tuyết Lỵ." Vừa nói, Nam Tinh quay đầu nhìn về phía con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể còn chưa hoàn toàn duỗi người ra.

Long Vương Đao trong tay tuốt vỏ, chỉ nghe một tiếng "keng", Nam Tinh đã cầm đao lao về phía con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể.

Long Vương Đao vốn được chế tạo dựa trên huyết mạch Long Vương của Nam Vân Đình, thanh đao trong tay Nam Tinh, chính là thanh đao mà Nam Vân Đình từng cầm.

Nam Vân Đình cầm đao mấy chục năm, đã giết không biết bao nhiêu chó săn và kẻ thù, huyết mạch Long Vương trong thân đao đã được nuôi dưỡng đầy đủ, chỉ cần tuốt vỏ, luồng hàn quang đó đã khiến đám Nhện Mặt Người Hắc Vưu nhỏ phải lùi xa ba thước.

Mà con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể thấy Nam Tinh lao đến trước mặt, cũng không có chút sợ hãi nào, tám cái chân dài duỗi ra, liên tục nhấc lên, hạ xuống đâm về phía Nam Tinh.

Hồ Bát Nhất họ nghe thấy một tiếng nổ lớn, uy lực của những cú

đâm của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể có thể thấy rõ.

Mà phản ứng của Nam Tinh vô cùng nhanh nhạy.

Mỗi khi có đòn tấn công hạ xuống, cậu đều có thể dễ dàng né tránh, mà con Nhện Mặt Người Hắc Vưu thấy tấn công vật lý vô hiệu, một cặp răng nanh như cái kẹp kêu "rắc rắc" hai tiếng.

Một bộ phận nào đó ở bụng nó đột nhiên ra đòn, phun ra một đám tơ nhện, quấn về phía Nam Tinh.

Giác quan của Nam Tinh vô cùng nhạy bén.

Khi tơ nhện lao đến gần, tay trái cầm vỏ đao, trực tiếp đặt ngang trước ngực, chặn lại đòn tấn công của tơ nhện.

Sức phá hoại của tơ nhện không mạnh, hoặc có lẽ là do con vật này đã thành tinh.

Nam Tinh chỉ cảm thấy tay trái bị một lực lớn ép vào, cả người lảo đảo lùi lại mấy bước, mới đứng vững được.

Mà trọng điểm không phải là cái này.

Khi tơ nhện tấn công vào vỏ Long Vương Đao, trên tơ nhện dường như có thứ gì đó giống như chất nhầy tách ra, lao thẳng vào mặt Nam Tinh.

Nếu không phải Nam Tinh lùi đủ nhanh, bây giờ, đã bị chất nhầy đó dính đầy mặt.

"Mẹ kiếp, còn biết phun tơ." Vương Bàn Tử thấy cảnh này, tròng mắt suýt nữa lồi ra ngoài.

Mà ngay sau đó, họ lại thấy, chỗ phun tơ ở hạ thân của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu, dường như có động tĩnh, mà Nam Tinh, cũng cảm nhận được một lực kéo ngược, đang kéo cậu về phía con Nhện Mặt Người Hắc Vưu.

Con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể quả nhiên có trí tuệ, nó một bên thu lại tơ đã phun ra, một bên nhấc lên hai cái chân dài, chỉ chờ Nam Tinh đến nộp mạng.

"Tiểu Nam gia, cẩn thận!!" "Mẹ kiếp, xử nó đi!!" Vương Bàn Tử rút súng ngắn ra, ngắm một cái rồi lại cất vào, hết đạn.

Ướm ướm xẻng công binh trong tay, đang chuẩn bị lên giúp đỡ, nhưng chưa kịp có động tác, đã nghe thấy Nam Tinh la lớn: "Đừng qua đây!!" Lúc này Nam Tinh, đang vật lộn với con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể, nhưng dù sao thể hình hay gì đó đều không có ưu thế.

Dù sức mạnh của Nam Tinh có mạnh đến đâu, cũng không phải là đối thủ của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể.

Tuy nhiên, ý định của Nam Tinh không phải là thắng con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể về mặt sức mạnh.

Khi cảm thấy sức mạnh của mình sắp đạt đến đỉnh điểm, đôi chân hơi cong của Nam Tinh trực tiếp bật lên, lập tức thu sức, mượn lực kéo khủng khiếp của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể, cả người bay về phía đối phương.

Con mẫu thể có lẽ không ngờ Nam Tinh lại chủ động đến nộp mạng, nhất thời có chút ngây người.

Nhưng chưa kịp nó phản ứng, Nam Tinh đã đến gần, đạp mạnh vào cặp răng nanh của mẫu thể, mượn lực thi triển Du Long Bộ, lật người vượt qua con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể, Long Vương Đao sắc bén vô cùng trong tay, đâm vào lưng mẫu thể, từ đầu, rạch đến đuôi.

Máu nhện tanh hôi, vào khoảnh khắc Nam Tinh tiếp đất và lùi lại, phun ra từ lưng con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể.

Trong chốc lát, mùi tanh hôi lan tỏa khắp minh điện.

Máu nhện cũng phun khắp nơi, trông vô cùng ghê tởm.

Vết thương khủng khiếp như vậy, dù là dã thú hung mãnh nhất cũng không thể sống sót.

Nhưng con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể này lại khác thường.

Vừa không ngừng kêu gào quái dị, vừa kéo lê thân thể khổng lồ, vung vẩy những cái chân dài, tiếp tục tấn công về phía Nam Tinh.

Nam Tinh một bên né tránh những đòn tấn công của mẫu thể, một bên vung Long Vương Đao rạch những vết thương trên thân con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ tấn công của con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể ngày càng chậm lại, cho đến cuối cùng, ngã sầm xuống, rõ ràng đã không còn mạng sống.

Con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể kiên cường sống sót trong quan tài hàng ngàn năm này, cuối cùng lại kết thúc một cách bi thảm như vậy, quả thực đáng tiếc.

Nhưng vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn.

Nam Tinh không cảm thấy mình giết con mẫu thể này có gì sai.

Nếu cậu không giết con mẫu thể này, thì con mẫu thể này sẽ giết họ.

Nam Tinh không phải là Thích Ca Mâu Ni, không có lý niệm đại độ cắt thịt cho chim ưng ăn.

Mà con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể đã chết, đám nhỏ kia không đáng lo ngại.

Không có mẫu thể chỉ huy, chúng chỉ là một đám quân ô hợp, chỉ

có thể dựa vào ý thức bản năng để hoạt động.

"Tiểu Nam gia, chúng ta tiếp theo làm gì đây." Vương Bàn Tử tiện tay đập chết một con nhện nhỏ đang cố gắng lại gần mình, hỏi Nam Tinh.

Nam Tinh nghe vậy, nhìn đám Nhện Mặt Người Hắc Vưu đang chạy loạn trong minh điện, nhưng không trả lời ngay câu hỏi này.

Trong quan tài đá trắng, con Nhện Mặt Người Hắc Vưu mẫu thể đã được giải quyết, bên trong còn một cỗ quan tài bằng đồng xanh chưa được kiểm tra.

Vương Bàn Tử thấy Nam Tinh không nói gì, hoặc là do ngứa tay, hoặc là do không ngồi yên được.

Đi đến trước quan tài đá trắng, chuẩn bị xem xem, có bảo bối gì không.

Nhưng vừa mới lại gần quan tài, Vương Bàn Tử đã ngẩn người.

Trí nhớ của hắn tuy không tốt lắm, nhưng hắn cũng nhớ rõ, bên cạnh quan tài đá trắng là lối đi mà họ xuống.

Nhưng bây giờ, lối đi đó đã biến mất, thay vào đó là một cầu thang đá bí ẩn kéo dài vào trong bóng tối.

"Sao lại có thêm một cái cầu thang đá ở đây, không đúng, đây không phải là lối đi mà chúng ta xuống sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Hắn còn chưa kịp đi kiểm tra quan tài đồng xanh, đã bị cái cầu thang đá đột nhiên xuất hiện thay thế cho lối đi dọa cho giật nảy mình.

Nghe thấy tiếng, Hồ Bát Nhất cũng ghé lại.

Thấy cái cầu thang đá, cũng ngẩn người, suy nghĩ của anh cũng giống như của Vương Bàn Tử.

Lối đi mà họ xuống, đã không còn, chỉ còn lại cái cầu thang đá không biết xuất hiện từ lúc nào, điều đó có phải có nghĩa là, họ muốn cứ thế mà ra ngoài là không thể?

"Giống như cái quan tài đá Tây Chu bí ẩn kia, cái cầu thang đá này xuất hiện rất kỳ lạ, đây rõ ràng là một ngôi mộ bán thành phẩm thời Đường, xuất hiện những thứ này, rõ ràng không bình thường.

A Tinh, tôi nhớ cậu vừa nói, dưới ngôi mộ này còn có một ngôi mộ, con Nhện Mặt Người Hắc Vưu này, có phải là đến từ ngôi mộ bên dưới không, cái cầu thang đá này chính là lối đi đến lăng mộ đó?" Tuyết Lỵ Dương quay sang Nam Tinh bên cạnh, hỏi.

Mà Nam Tinh, sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, sức lực đã gần như hồi phục.

Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Nam Tinh cũng nói: "Không cần biết những chuyện khác, trước tiên xem trong quan tài đồng xanh đó có gì đã rồi nói." Mẫu thể đã chết.

Trong quan tài cũng không còn nhện con, chỉ có những mạng nhện dày đặc.

Vương Bàn Tử nghe lời Nam Tinh, tự mình xung phong dùng xẻng công binh trong tay, xử lý đám tơ nhện đó.

Rất nhanh, đã dọn dẹp sạch sẽ bên trong quan tài.

Chương 189

“Nhìn hoa văn mặt người trên quan tài này, có lẽ là do người xưa đặc biệt chế tạo cho Nhện Mặt Người Hắc Vưu.

Có lẽ là một loại tín ngưỡng kỳ lạ của người cổ đại.” Hồ Bát Nhất phân tích một cách nghiêm túc.

Trong lúc anh phân tích, Nam Tinh và Vương Bàn Tử đã lật mở quan tài đồng xanh.

Trong quan tài đồng xanh này, khắp nơi đều là tơ nhện, chất nhầy và những thứ đen sì bí ẩn.

Trông vô cùng ghê tởm.

Là phụ nữ, Tuyết Lỵ Dương không chịu nổi cái này, xua tay rồi quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Mà Vương Bàn Tử, cũng không ngại bẩn, trực tiếp dùng xẻng công binh bới móc bên trong.

Không bới thì thôi, vừa bới.

Hỗn hợp nhiều thứ bẩn thỉu đó liền tỏa ra một mùi cực kỳ khó ngửi.

Nam Tinh, Hồ Bát Nhất lùi sang một bên.

Vương Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc, tiếp tục bới.

Mà nói thật, có lẽ sự nghiêm túc của Vương Bàn Tử đã cảm động ông trời.

Trong đống đồ bẩn thỉu này, thật sự bị hắn bới ra được một thứ.

Đó là một cái hộp đồng xanh.

Trên đó có hoa văn mặt người, trông rất cổ xưa.

"Thứ này, chắc cũng đáng giá một chút tiền nhỉ?" Vương Bàn Tử ôm cái hộp đồng xanh, chạy về phía tiền điện, mượn nước trong Nội Tàng Oan ở tiền điện, rửa sạch cái hộp đồng xanh một lượt, rồi hỏi.

"Đồ thời Tây Chu, chắc chắn đáng tiền, nhưng, tôi tò mò hơn là, bên trong rốt cuộc đựng gì." Nam Tinh day cằm nói.

Nghe lời Nam Tinh, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều nhìn về phía cái hộp đồng xanh.

"Tiểu Nam gia, cái hộp này bị khóa, hay là tôi thử đập nó ra?" Vương Bàn Tử thử hai lần, không mở được cái hộp đồng xanh, liền nảy ra ý định dùng biện pháp mạnh.

Nghe vậy, Nam Tinh chậm rãi lắc đầu: "Đập ra chắc chắn không được, cái hộp này đã được những người đó coi là bảo vật đặt ở đây, còn dùng thứ hung ác như Nhện Mặt Người Hắc Vưu để bảo vệ.

Thứ bên trong chắc chắn không đơn giản.

Hơn nữa, còn có thể có cơ chế tự hủy cũng không chừng.

Nếu cưỡng ép phá giải, vật bị hủy không sao, nếu không cẩn thận bị nó làm bị thương, đó mới là thực sự không đáng." Nghe lời Nam Tinh, Vương Bàn Tử cũng đồng tình, cất cái hộp đồng xanh vào ba lô cẩn thận, rồi đưa tay đến trước Nội Tàng Oan rửa tay.

"Bàn Tử, bình thường cũng không thấy cậu sạch sẽ như vậy, hôm nay sao, nghĩ thông rồi à?" Hồ Bát Nhất thấy vậy, liền trêu chọc.

"Lão Hồ, cậu đừng có nói mát nữa, cái hộp đồng xanh đó sống chung với một đám nhện mấy ngàn năm, mùi trên đó, một lúc một lát còn chưa hết được.

Bàn gia tôi mà không nhanh chóng rửa sạch, đợi tôi bị ám mùi, về

rồi còn mặt mũi nào gặp người ta." Vương Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa cẩn thận chà rửa đôi tay mập mạp của mình.

Nghe lời của hắn, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương quay sang nhìn Nam Tinh.

Vừa rồi lúc Nam Tinh chiến đấu với mẫu thể, bị máu mẫu thể và chất nhầy đó phun trúng.

Tuy rằng không độc không hại, nhưng mùi thì đúng là có mùi.

Lời của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất chỉ nghe cho vui, còn Tuyết Lỵ Dương lại vô cùng nghiêm túc.

"Cái này... không hay lắm đâu." Nam Tinh nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, có chút ngại ngùng nói.

"Không có gì không hay cả." Tuyết Lỵ Dương đến trước mặt Nam Tinh, nắm lấy cánh tay cậu, liền kéo về phía Nội Tàng Oan.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vốn muốn xem náo nhiệt, nhưng Tuyết Lỵ Dương không cho họ cơ hội này.

Đèn pin gài bên hông, trực tiếp chiếu thẳng vào hai người, khiến hai người choáng váng đầu óc.

"Được được được, hai vợ chồng các người ở đây tắm uyên ương đi, Bàn gia tôi đi chơi trò gia đình với nhện đây." Vương Bàn Tử bỏ lại một câu, liền nhanh chân rời khỏi tiền điện, Hồ Bát Nhất cũng không nán lại, cuối cùng để lại cả tiền điện rộng lớn cho Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương.

Trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Tóm lại, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử chờ một hồi lâu, đập một hồi lâu nhện con.

Hai người mới từ từ từ tiền điện quay lại minh điện, thấy bộ dạng

xuân phong mãn diện của Nam Tinh, Vương Bàn Tử không nhịn được, hỏi một câu: "Tiểu Nam gia, hai người không phải là thật sự đã làm chuyện đó rồi chứ?" Nam Tinh không trả lời, cười ha ha, không để ý, Tuyết Lỵ Dương hờn dỗi liếc Vương Bàn Tử một cái, rồi đi theo Nam Tinh.

"Mẹ kiếp, không phải là tôi nói trúng rồi chứ." "Lại còn ở trên mộ người ta... không hay lắm đâu?" Hồ Bát Nhất không nói nên lời ôm trán.

Trí tưởng tượng của Vương Bàn Tử, anh thật sự khâm phục.

Nói xảy ra chuyện gì, cũng không đúng, dù sao đây cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.

Nam Tinh sau khi rửa ráy sơ qua, thay một bộ quần áo dự phòng.

Bốn người lại một lần nữa tập trung trước cầu thang đá.

Nam Tinh rút ra một sợi dây thừng, buộc vào hông mình, đầu kia của sợi dây buộc vào cổ tay Bàn Tử.

"Lát nữa, tôi xuống trước, Tuyết Lỵ, lão Hồ, Bàn Tử, các người lát nữa nhắm mắt lại, đi theo sợi dây." Nam Tinh nói rồi, liền bước lên cầu thang đá.

Cầu thang đá này, là đi xuống.

Nó có một cái tên rất hay, gọi là Thang Huyền Hồn, bề ngoài nhìn, nó không khác gì cầu thang đá bình thường.

Nhưng bề mặt của nó được bôi một lớp sơn đặc chế, với một độ chênh lệch cực kỳ nhỏ, khiến người vào cứ đi vòng vòng trên cầu thang, vào không được, ra không xong, cho đến khi bị nhốt chết.

Cầu thang đá này rất rộng.

Bảy tám người đi hàng ngang cũng được.

Nhưng Nam Tinh vẫn chọn đi thành một hàng thẳng.

Ngũ quan lục giác của cậu rất nhạy bén.

Lớp sơn kia tuy thần kỳ, nhưng không thể hoàn toàn lừa được Nam Tinh.

Mà cậu lại có sức mạnh huyết mạch, sức mạnh đó, đủ để cậu không để ý đến sự mê hoặc của cầu thang đá này, đi một mạch đến cuối.

Tuyết Lỵ Dương và hai người kia nghe lời Nam Tinh, cứ nhắm mắt mà đi.

Rất dễ dàng đã đi qua Thang Huyền Hồn.

Họ có đủ sự tin tưởng vào Nam Tinh, nếu không, họ cũng không thể dễ dàng đi qua Thang Huyền Hồn như vậy.

"Tiểu Nam gia, vừa rồi cậu bảo chúng tôi nhắm mắt, là có ý gì hay sao." Đợi xuống đến tầng cuối cùng, sau khi Nam Tinh lên tiếng, Vương Bàn Tử mới mở mắt ra, vừa tháo dây thừng trên cổ tay, vừa hỏi.

"Ý gì thì không có, chỉ là tránh nguy hiểm khẩn cấp thôi, trên cầu thang đá đó có một lớp sơn đặc biệt, lợi dụng sự phản xạ của ánh sáng, có thể lừa được đại não và mắt người, một người nếu không có biện pháp đặc biệt, mạo muội xông vào.

Kết quả cuối cùng của người đó là, cứ đi vòng vòng trên Thang Huyền Hồn này, cho đến chết." Nghe lời của Nam Tinh, Vương Bàn Tử lập tức toát mồ hôi lạnh, Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

Vừa rồi, lúc Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chờ Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đã đề nghị, họ xuống dưới dò đường trước.

Chương 190

Hồ Bát Nhất đương nhiên có chút động lòng, nhưng không đồng ý, dù sao, họ tuy quen biết Nam Tinh hai người không lâu, nhưng quan hệ giữa họ đã rất tốt.

Nếu vì chuyện này mà gây ra hiểu lầm gì, thì thật không đáng.

Hơn nữa, hai người hành động, sao có thể an toàn bằng bốn người cùng đi.

Chính vì ý nghĩ vừa rồi, bây giờ nghe lời của Nam Tinh, Vương Bàn Tử mới thất thái như vậy.

Trời ạ, nếu vừa rồi họ xuống trước, có Nam Tinh ở đây thì không đến nỗi bị nhốt chết, nhưng mất mặt, đó là điều chắc chắn.

"Nếu như vậy, thì suy đoán trước đây của tôi là chính xác." Hồ Bát Nhất nói.

Anh quay người nhìn về phía Thang Huyền Hồn.

"Lão Hồ, cậu nói nhảm gì vậy, suy đoán gì chứ?" Vương Bàn Tử không hiểu.

Hồ Bát Nhất hắng giọng, hỏi: "Bàn Tử, sau khi vào đây, cậu có thấy hai con gà rừng mà chúng ta bắt không?" Vương Bàn Tử ngẩn người.

Cúi đầu nhìn.

Bên hông mình vẫn còn treo dây thừng, gà rừng thì đã không còn.

Vừa rồi sau khi xuống mộ, hắn vì minh điện trống không mà bực mình, đúng lúc, hai con gà rừng cứ đập cánh ồn ào, Vương Bàn Tử nổi nóng, trực tiếp ném hai con gà rừng vào góc tường.

Sau đó lại gặp Nhện Mặt Người Hắc Vưu.

Gà rừng đi đâu rồi.

Vương Bàn Tử căn bản không để ý.

“Sự xuất hiện của quan tài đá trắng không phải là ngẫu nhiên, tôi từng đọc được ghi chép như vậy trong ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’.

Lăng mộ thời cổ, không phải cái nào cũng có thể tồn tại an toàn, trong đó có một bộ phận do những yếu tố không thể chống lại mà bị hủy diệt hoàn toàn.

Nhưng trong đó có một vài cái, do cơ hội ngẫu nhiên, đã tái hiện thế gian dưới một hình thức khác.

Tên của nó là, U Linh Trủng.” “U Linh Trủng, đó là thứ quái gì, chẳng lẽ là cái mộ bị thiên tai thành tinh rồi à?” Vương Bàn Tử khe khẽ lầm bầm, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa trong đó.

Dù Nam Tinh đoán được nơi này có thể còn một ngôi mộ Tây Chu nữa, nhưng cách nói của Hồ Bát Nhất rất kỳ lạ, nên khi Hồ Bát Nhất giải thích, cậu cũng chăm chú lắng nghe, học hỏi.

“Dựa vào cái Nội Tàng Oan và lăng mộ đời Đường còn dang dở mà chúng ta đã thấy trước đó, tôi tạm thời có thể cho là thế này.

Một vị đại sư phong thủy đời Đường đã tìm thấy một nơi phong thủy bảo địa, trong đó có Nội Tàng Oan, có thể xây dựng lăng mộ để chôn cất quý phi, công chúa nhằm bảo hộ cho con cháu hoàng thất đời sau.

Nhưng họ không biết nơi này vốn đã có chủ, cứ thế theo ý mình mà tiến hành tế tự, xây dựng.

Nhưng chính vì việc tế tự, U Linh Trủng, tức ngôi mộ Tây Chu bị

thiên tai hủy diệt, đã xuất hiện.

Người đời Đường thi công được một nửa, phát hiện ra U Linh Trủng thì cảm thấy không lành, nên đã từ bỏ khu phong thủy bảo địa này, để lại một lăng mộ dang dở.

Còn U Linh Trủng kia, sau khi thời gian hiệu lực của lễ tế kết thúc, lại biến mất một lần nữa, chờ đợi lần tế tự tiếp theo.

Gà rừng chúng ta mang vào bị Bàn Tử ném chết, U Linh Trủng cho rằng chúng ta đang tế tự, nên đã sống lại lần nữa.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi chúng ta đi đến tiền điện rồi quay lại, quách đá trắng và bậc thang đá lại xuất hiện." Nghe một tràng dài suy luận và phân tích của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đờ cả người.

Hóa ra nói nãy giờ, cái U Linh Trủng này xuất hiện là do mình.

Mình trâu bò đến thế cơ à, chẳng lẽ là do lão tổ tông phù hộ??

Vương Bàn Tử thầm nghĩ.

Nếu không phải đang ở trong mộ, có lẽ hắn đã dập đầu lạy tạ, cảm ơn sự phù hộ của tổ tiên rồi.

"Vậy nên, trong cái U Linh Trủng này chẳng có gì hết à?" Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao thì Hồ Bát Nhất cũng nói, U Linh Trủng là một lăng mộ bị thiên tai phá hủy, xuất hiện nhờ tế tự, vậy bên trong có thể có cái gì?

Dù có bảo bối, chắc cũng là loại chỉ nhìn được chứ không sờ được.

"Bàn Tử, cậu không thể bình tĩnh chút được à, học tôi đây này, hấp ta hấp tấp, chẳng di truyền được tí gen tốt nào của tôi cả." "Cậu ngứa da, muốn ăn đòn hả?" Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, liền đảo mắt xem thường, giơ nắm đấm lên dọa.

Thấy cảnh này, Nam Tinh cười ha ha một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Cậu vừa dẫn mấy người đi xuống, bình an vô sự đi qua Huyền Hồn Thê.

Theo lý mà nói, nơi này hẳn là cách lối vào ngôi mộ Tây Chu không xa nữa, nhưng Nam Tinh rọi đèn pin nhìn quanh, lại không phát hiện thứ gì giống lối vào lăng mộ.

Số lần cậu xuống mộ không nhiều.

Hiểu biết về Huyền Hồn Thê chỉ có một chút ít do Nam Vân Đình dựa vào ký ức miêu tả lại, cộng thêm sức mạnh huyết mạch, muốn đi qua thì không khó.

Nhưng thứ như Huyền Hồn Thê này, chỉ đi qua thôi thì chưa đủ, bên trong không chỉ có những lớp đồ án kỳ lạ, mà chắc chắn cũng phải có cơ quan tương ứng.

"Tiểu Nam gia, lúc nãy cậu dẫn chúng ta đi thẳng xuống dưới phải không?" Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh quan sát tình hình xung quanh rồi lên tiếng hỏi.

"Phải." Nam Tinh khẽ gật đầu.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Có đụng phải cơ quan hay đồ án kỳ lạ nào không, kiểu như cái đồ án mặt người trắng bệch trên quách đá trắng ấy." Nghe vậy, Nam Tinh cẩn thận hồi tưởng lại.

"Có khá nhiều đồ án hình trăng lưỡi liềm, nhưng tôi không để ý đến." Nam Tinh đáp.

Hồ Bát Nhất lại gật đầu.

"Xem ra, chúng ta không giải được cơ quan trên Huyền Hồn Thê

này thì không thể tìm thấy lối vào cổ mộ Tây Chu.

Tiểu Nam gia, tôi nghĩ, chúng ta nên tạm thời rút khỏi lăng mộ, chuẩn bị đầy đủ rồi quay lại giải cơ quan này, nếu không, e là đồ tiếp tế chúng ta mang theo không đủ." Hồ Bát Nhất nhìn quanh.

"Đạo động ở minh điện biến mất là do U Linh Trủng xuất hiện.

Nếu chúng ta muốn ra ngoài, cần phải tìm được con đường mà những người thợ xây lăng mộ đời Đường đã dùng để ra ngoài.

Tôi thấy, con đường đó chắc là ở tiền điện." Hồ Bát Nhất có vẻ rất nghiêm túc.

Mấy người họ đi cùng nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải thử thách khó nhằn thế này.

Lần ở thành cổ Tinh Tuyệt không tính, vì lần đó, họ hoàn toàn là được Nam Vân Đình gánh team.

Nếu không, chỉ riêng cái Hư Số Không Gian tự khởi động kia cũng đủ khiến họ chết không có chỗ chôn.

"Lão Hồ, cậu hồ đồ rồi à?" "Lối ra do người đời Đường để lại, cả ngàn năm trôi qua rồi, bây giờ không chừng đã bị chôn vùi từ lâu, cậu muốn đi tìm cái đó, thà cứ đi tiếp còn hơn." Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, vội vàng lên tiếng phản bác.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói.

"Chúng ta không làm được, nhưng Tiểu Nam gia chắc chắn có thể." Đồ ăn thức uống trên người họ đã cạn, đạn dược cũng tiêu hao gần hết.

Nếu không ra ngoài mà cứ đâm đầu đi bừa, kết quả cuối cùng không thể lường trước được.

Lần này họ đến đây là để tìm tung tích của Kim Toán Bàn, hoàn

toàn không ngờ sẽ gặp phải ngôi mộ kỳ dị như U Linh Trủng.

Vì vậy, họ cần chuẩn bị đầy đủ rồi mới xuống lại, như vậy không chừng còn có cơ hội thành công.

Nam Tinh không phản bác Hồ Bát Nhất.

Chương 191

Cậu chỉ dùng phương pháp lúc trước, đưa mấy người quay trở lại minh điện.

Tiện tay chém chết mấy con nhện nhỏ không có mắt, Nam Tinh dẫn cả nhóm đi về phía tiền điện.

Tiền điện có lối ra do thợ thủ công thời Đường để lại.

Điều này không cần nghi ngờ.

Nhưng trải qua ngàn năm biến đổi, lối ra đó lúc này đã tan hoang, muốn từ đây ra ngoài, độ khó không kém gì đào ngược lại đạo động.

Nam Tinh dẫn mấy người đi vòng quanh lối ra đó vài vòng, cuối cùng nhìn thấy đạo động mà họ đã vào.

Thấy đạo động quen thuộc, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hồ Bát Nhất ra vẻ nắm chắc phần thắng, vỗ vai Vương Bàn Tử, như đang khoe khoang điều gì đó.

Còn Tuyết Lỵ Dương lại đưa ra thắc mắc.

"A Tinh, tại sao lối ra từ thời Đường lại liên quan đến đạo động này?" "Chuyện này à, rất dễ hiểu.

Người xưa mê tín, U Linh Trủng đột nhiên xuất hiện, họ chắc chắn sẽ không có suy nghĩ như chúng ta.

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, tất sẽ có người đến, vì vậy, đạo động này đã ra đời.

Mà những kẻ đào đạo động sau này, để không tiếp xúc trực tiếp với U Linh Trủng, chắc chắn sẽ không đào thẳng đến minh điện, nên

việc nối liền với lối ra do những người thợ để lại là lựa chọn thích hợp nhất.

Còn đạo động chúng ta vào, sở dĩ có thể thông thẳng đến minh điện, nửa sau của nó, tôi đoán là kiệt tác của Kim Toán Bàn rồi." "Nghe cậu nói vậy, vị Mô Kim Hiệu Úy đó cũng là một nhân vật lợi hại, đào đạo động mà có thể thông thẳng đến minh điện, bản lĩnh như vậy, thật khó khiến người ta không khâm phục." Tuyết Lỵ Dương cảm thán một câu.

Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh rất hài hước chắp tay ôm quyền.

"Ây da, Dương tiểu thư quá khen rồi." "Này Lão Hồ, da mặt cậu cũng dày thật đấy, Dương tiểu thư nói là Kim Toán Bàn, liên quan gì đến cậu chứ." Vương Bàn Tử đi bên cạnh không chút khách khí bắt đầu vạch mặt người anh em tốt của mình.

"Bàn Tử, cậu không nói thì không chết được à." Hồ Bát Nhất lườm một cái.

"Dương tiểu thư vừa nói là Mô Kim Hiệu Úy, nói đi nói lại, Kim Toán Bàn kia cũng coi như là nhị sư thái gia của tôi, nói toạc móng heo ra, đều là người một nhà cả, đúng không." "Đúng đúng đúng, cậu nói gì cũng đúng, Bàn gia tôi lười đôi co với cậu." Vương Bàn Tử trong lòng cạn lời.

Nam Tinh đứng bên cạnh xem náo nhiệt cười ha ha, cũng không nói gì.

Đi qua đạo động, mấy người rất nhanh đã quay lại miếu Xương Cá, lúc này trời đã sẩm tối, xem ra cũng không còn sớm.

Mấy người men theo con đường lúc đến bắt đầu quay về.

Họ không chọn dừng lại ở ngôi làng dưới chân Long Lĩnh.

Trong kế hoạch của họ, chuyến đi đến U Linh Trủng Tây Chu lần này là một cuộc chiến trường kỳ, có những thứ không thể tìm được ở một ngôi làng nhỏ.

Vì vậy, cả nhóm trực tiếp quay về huyện Cổ Điền, chuẩn bị đến nhà Liễu Ung Nghĩa xin ở nhờ một đêm.

Đi đến đầu trấn bên ngoài, còn chưa vào huyện Cổ Điền, Nam Tinh đã nghe thấy những tiếng khóc gào vô cùng thê lương truyền ra từ trong trấn.

Cậu quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác, thấy sắc mặt họ cũng đều kỳ lạ.

Rõ ràng họ cũng đã nghe thấy tiếng khóc gào đó.

"Tiểu Nam gia, đây… sáng sớm đã khóc lóc gào thét, không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Nam Tinh.

Nam Tinh khẽ lắc đầu.

"Tôi không biết." "Vào xem là biết thôi." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng, rồi dẫn đầu đi về phía ngoại trấn của huyện Cổ Điền.

"Hu hu hu…" Mấy người vừa vào trấn, liền thấy một đám đông tụ tập trên một khoảng đất trống sâu bên trong cổng trấn, có nam có nữ, có già có trẻ.

Những người này ai nấy đều mang vẻ mặt đau thương, thậm chí có người vừa khóc vừa gào, cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

Trên khoảng đất trống đó có mấy cái cáng, phủ vải trắng, trên cáng là gì thì không cần đoán cũng biết.

Nam Tinh đếm, tổng cộng mười hai cái cáng, tượng trưng cho mười hai cỗ thi thể.

Thấy cảnh này, bốn người ngay lập tức nghĩ đến cảnh tượng bắn

chết đám người của Mã Đại Đảm trong thôn.

"Không lẽ lại trùng hợp như vậy chứ…" Vương Bàn Tử có chút hoảng sợ.

Nếu những thi thể này thật sự là đám lưu manh mà họ bắn chết, thì e là hôm nay mấy người họ sẽ bị người dân huyện Cổ Điền xé xác.

Đây đều là người bình thường.

Bỏ qua việc giết người vô tội có gây gánh nặng tâm lý cho họ hay không, nếu họ thật sự mở một cuộc tàn sát ở đây, thì dù Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương có Nam thị chống lưng cũng không thể biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có, còn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chắc chắn khó thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

"Đừng hoảng, tôi đi hỏi thăm một chút." Thấy Vương Bàn Tử đã chuẩn bị hô hào mọi người chuồn lẹ, Nam Tinh cũng nhíu mày, lên tiếng nói.

Nam Tinh còn chưa kịp đi, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đã lên tiếng.

"A Tinh, hay là để tôi đi, nếu sự việc thật sự là như vậy, tôi có cách thoát thân." Nam Tinh nghe vậy, có chút do dự.

Nhưng tính cách quyết đoán hoàn toàn khác biệt với phụ nữ đương thời của Tuyết Lỵ Dương lại không cho cậu cơ hội do dự.

Cô trực tiếp nhấc chân, đi về phía khoảng đất trống.

Nam Tinh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều rút súng lục, nạp mấy viên đạn ít ỏi còn lại vào băng đạn, chuẩn bị sẵn sàng cứu viện bất cứ lúc nào.

Còn Tuyết Lỵ Dương, tuy trong lòng có chút bất an, nhưng trên mặt lại có thể tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, phụ nữ đều là diễn viên bẩm sinh.

“Chú ơi, làm phiền một chút, xin hỏi, bên này đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Tuyết Lỵ Dương đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên đứng cách đám đông không xa, đi thẳng vào vấn đề.

Người đàn ông đó nhìn Tuyết Lỵ Dương, vẻ u sầu trong mắt không giảm.

“Cô gái, chuyện này không liên quan đến cô, cô đừng hỏi thăm nữa thì hơn.

Nhìn cô chắc là từ thành phố lớn đến, chuyện thế này, có thể không dính vào thì cố gắng đừng dính vào.” Lời này nói nước đôi, khiến Tuyết Lỵ Dương trong lòng càng thêm không chắc chắn.

Cô đảo mắt một vòng, lại đổi chủ đề.

“Cháu nghe nói ở khu vực Thiểm Tây có không ít sơn tặc hoành hành, chẳng lẽ là có sơn tặc hại người mạng, chú ơi, nếu thật sự là vậy, các chú phải đi báo quan chứ.” Người đàn ông nghe vậy, cười ha ha.

“Cô gái, trí tưởng tượng cũng phong phú thật, từ khi Tân Cửu Châu thành lập đến nay, tôi chưa từng nghe nói có sơn tặc bao giờ.

Nhìn cô thế này cũng không giống người ngốc, nếu cô muốn biết, nói cho cô cũng không sao.” Người đàn ông dùng ngón tay dụi tắt đầu thuốc, cất nửa điếu thuốc còn lại vào túi áo, chỉ vào những cái cáng trên khoảng đất trống nói.

“Thấy những thi thể kia không, đều là những tay lái thuyền giỏi nhất nhì huyện Cổ Điền chúng tôi, nhưng hôm nay, đều bỏ mạng trong tay con Thiết Đầu Long Vương kia rồi.” Dưới lời kể của người đàn ông trung niên này, Tuyết Lỵ Dương cơ bản đã biết được sự việc.

Con Thiết Đầu Long Vương này, cũng chính là con cá lớn đã khai trí trong miệng Liễu Ung Nghĩa, nhiều năm trước, được người lái

thuyền xem là hà thần, năm nào cũng cúng bái.

Con quái vật này cũng yên phận một thời gian dài.

Sau này vì phong trào "phá tứ cựu", việc cúng bái không còn được phép nữa, sau đó vì không xảy ra chuyện gì, nên cũng không còn mấy người tin vào chuyện này.

Nhưng hai ngày trước, có một thuyền trưởng và cháu trai nhỏ của ông ta bị con Thiết Đầu Long Vương nhân lúc sóng to gió lớn cuốn đi, giờ thi cốt khó tìm.

Có một nhân tố bất định như vậy, những người sống bằng nghề chèo thuyền, chén cơm này ăn cũng không yên, bèn tập hợp lại, chuẩn bị trừ bỏ con tai họa Thiết Đầu Long Vương kia.

Nhưng… con Thiết Đầu Long Vương đó quả thật rất quỷ dị.

Mình đồng da sắt không nói, sức lực cũng lớn đến đáng sợ, chưa đầy nửa canh giờ, đội thuyền đi vây diệt Thiết Đầu Long Vương đã toàn quân bị diệt.

Chương 192

"Con Thiết Đầu Long Vương đó thật sự quái dị như vậy sao?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy, cô gái, cô không biết đâu, con Thiết Đầu Long Vương đó, chỉ riêng cái đầu đã to bằng đầu xe tải lớn, mấy phát là có thể lật một chiếc thuyền vỏ sắt.

Sau này nếu không phải vị kia kịp thời đến, e là người chết còn nhiều hơn." Tuyết Lỵ Dương nghe được từ khóa, vội vàng truy hỏi.

"Vị kia… là ai?" Nghe câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, biểu cảm vốn đã dần trở lại bình thường của người đàn ông trung niên lại chùng xuống.

Ông ta hướng về phía cái cáng lớn nhất và cũng đặc biệt nhất trên khoảng đất trống, hất cằm một cái.

Cái cáng đó, sở dĩ có thể nói là đặc biệt nhất, là vì nó cao hơn những cái cáng khác một đoạn dài, trông giống như một chiếc giường nhỏ.

Trên đó phủ vải trắng, Tuyết Lỵ Dương thấy xung quanh có không ít nam nữ già trẻ quỳ gối quanh cái cáng đó.

Lần này, không đợi Tuyết Lỵ Dương mở miệng hỏi, người đàn ông trung niên đã tự mình nói tiếp.

"Lão gia tử, hy sinh bản thân, cùng con Thiết Đầu Long Vương kia lấy mạng đổi thương…" … "Ông ấy đã cứu mấy chục mạng người, nhưng lại phải đánh đổi bằng chính mình…" Hốc mắt người đàn ông trung niên hơi hoe đỏ, nắm đấm siết chặt.

"Đợi ngày mai tìm được đội dân binh đến, nhất định phải lôi con

súc sinh đó lên bờ, lột da rút gân.” Nghe đến đây, Tuyết Lỵ Dương đã hiểu mọi chuyện.

Cô suy nghĩ lại một lượt trong đầu.

Đột nhiên, trong lòng nảy ra một ý nghĩ không mấy đáng tin.

Lão gia tử mà người đàn ông trung niên này nói, không lẽ chính là người vớt xác, lão gia tử Liễu Ung Nghĩa?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền như virus chiếm lấy đại não của Tuyết Lỵ Dương, càng nghĩ càng thấy có khả năng, càng nghĩ càng thấy chân thực.

Vì mải suy nghĩ, Tuyết Lỵ Dương thậm chí không nhớ mình đã quay lại chỗ Nam Tinh và những người khác như thế nào.

Thấy Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương cũng hoàn hồn lại, kể lại những gì mình nghe được cùng với suy đoán của mình cho mấy người nghe.

Nam Tinh nghe xong, lông mày chau lại thành một cục.

Khác với suy đoán của Tuyết Lỵ Dương, sau khi nghe lời cô, cậu đã gần như chắc chắn rằng, người đã cứu mấy chục mạng người kia chính là Liễu Ung Nghĩa không còn nghi ngờ gì nữa.

Vì ngoài Liễu Ung Nghĩa ra, không ai có bản lĩnh làm bị thương con Thiết Đầu Long Vương đó.

Mà lão gia tử Liễu Ung Nghĩa, có lẽ cũng vì tuổi đã quá cao, thể lực, sức mạnh không bằng năm xưa.

Có thể lấy mạng đổi thương, đã là rất tốt rồi.

“Tiểu Nam gia, cậu nói xem đội dân binh có diệt được con Thiết Đầu Long Vương không, tôi cứ thấy khó lắm, dù sao, lão gia tử trước đây cũng nói, con Thiết Đầu Long Vương tuy trí thông minh không cao, nhưng mình đồng da sắt là thật.” “Khó lắm, Thiết Đầu Long

Vương vốn ở dưới nước, đạn dược căn bản không phát huy được sức sát thương bình thường, cộng thêm việc nó mình đồng da sắt, đạn bắn vào cũng chẳng ăn thua.

Trừ phi, kiếm đủ lượng thuốc nổ, làm một phát cho sướng, nổ tung nó luôn.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

Nam Tinh không nói gì, cậu nhìn về phía khoảng đất trống, cái cáng đặc biệt đó, xung quanh quỳ đầy người.

“Lúc sinh thời lão gia tử người người đều tránh, một mình sống cô độc bao nhiêu năm, nay qua đời, ngược lại lại náo nhiệt.” Nam Tinh lên tiếng, giọng rất bình thản.

Nhưng trong đó lại có một chút ý vị châm biếm, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vô cùng đồng tình.

Thường nói, lấy đức báo oán, lấy gì báo đức.

Lão gia tử bị xa lánh lâu như vậy, cô độc lâu như vậy, cuối cùng lấy đức báo oán, dùng chính mạng sống của mình để cứu vớt bao nhiêu gia đình.

Những người đó, cho dù có hối hận thế nào, đau lòng thế nào, cũng không thể bù đắp được những nỗi cô đơn mà lão gia tử đã phải chịu đựng trước đây.

“Soạt!” Nam Tinh rút Long Vương Đao ra, nhìn lưỡi đao sáng loáng, như đang suy tư điều gì.

Tuyết Lỵ Dương như cảm nhận được điều gì đó, có chút không chắc chắn lên tiếng hỏi.

“A Tinh, cậu định… đi báo thù cho lão gia tử Liễu sao?” Nam Tinh khẽ gật đầu, lên tiếng.

“Mấy chục năm trước, khi phụ thân ta mới gặp Nam thị, tại Bình

Sơn đã chém Lục Sí Ngô Công, khi đó, người cũng chỉ mới thành niên.

Nay, để báo đáp ơn giải đáp thắc mắc của Liễu lão gia tử, ta sẽ không làm hổ danh Nam thị, chém con Thiết Đầu Long Vương kia, trả cho lão gia tử một phần nhân quả, cũng trả lại cho bách tính hai bờ Hoàng Hà một cuộc sống yên bình." Nam Tinh thu lại Long Vương Đao, nói một cách đầy khí phách.

Nghe lời cậu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, chỉ thiếu nước dập đầu bái lạy.

Tuyết Lỵ Dương thấy Nam Tinh như vậy, trong lòng cũng có chút tự hào.

Dù sao đây cũng là phu quân tương lai của mình, phu quân tương lai ưu tú như vậy, cô cũng thấy vinh dự lây.

"Tiểu Nam gia, Lão Hồ tôi theo cậu đến cùng." "Tôi cũng vậy." "Anh em chúng tôi, liều mạng theo quân tử, nhất định sẽ giúp Tiểu Nam gia cậu xé xác con Thiết Đầu Long Vương kia thành tám mảnh." Lúc này, hai người họ lại ăn ý đến lạ, Nam Tinh nghe xong cũng cười ha ha một tiếng.

Sau đó, nhóm bốn người họ, hướng về phía khoảng đất trống kia cúi đầu ba lần, rồi rời khỏi đó, đi về phía nhà của Liễu Ung Nghĩa.

Họ không có chỗ ở tại huyện Cổ Điền.

Chỗ của Đại Kim Nha lại quá xa.

Vì vậy, chỉ có thể tạm ở nhờ nhà của lão gia tử Liễu Ung Nghĩa một đêm.

"Lão gia tử à, ngài ở trên trời có linh, chắc chắn sẽ không để ý việc chúng tôi tự ý vào nhà đâu nhỉ, dù có để ý, ngài cũng đừng trách nhé, đợi Bàn Tử về Bắc Bình, nhất định sẽ lập bài vị cho ngài, ngày nào cũng cúng rượu ngon cho ngài." Vương Bàn Tử vừa vào sân đã

luôn lẩm bẩm điều gì đó.

Hồ Bát Nhất vô cùng cạn lời.

Người anh em tốt này của mình, lúc bình thường, thỉnh thoảng lại nhắc đến Tân Cửu Châu, xã hội mới này nọ.

Giờ thì hay rồi, mê tín dị đoan.

"Bàn Tử, cậu đừng lẩm bẩm nữa, lão gia tử Liễu mà nghe cậu lải nhải thế này, không chừng nửa đêm mò đến bên giường chửi cho một trận." Hồ Bát Nhất lại bắt đầu chế độ cà khịa bạn bè.

Hai người đấu khẩu, nhất thời vô cùng náo nhiệt.

Nam Tinh đang nghe rất thú vị, đột nhiên thấy Tuyết Lỵ Dương vừa vào nhà, cầm thứ gì đó đi ra.

Đợi Tuyết Lỵ Dương đến gần hơn, Nam Tinh mới nhìn rõ, đó là một cuốn sổ không lớn, trên đó còn kẹp một chiếc bút máy kiểu cũ.

"A Tinh, cái này cho cậu, xem chữ viết trên bìa, chắc là lời lão gia tử để lại cho cậu." Tuyết Lỵ Dương đi đến gần, đưa cuốn sổ cho Nam Tinh, nói.

Nam Tinh nhận lấy cuốn sổ, liếc mắt liền thấy trên bìa viết… "Nam tiểu tử khải".

Nam tiểu tử, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là nói mình.

Nam Tinh tháo chiếc bút máy ra, mở cuốn sổ, trang đầu tiên liền có những dòng chữ viết tay có chút nền tảng thư pháp.

"Tiểu tử, khi cậu nhìn thấy những dòng này, lão phu chắc đã đi rồi.

Lão phu hồi trẻ có học qua mấy năm trường tư, nhưng bao nhiêu năm trôi qua, những gì đã học sớm đã cho chó ăn hết.

Cũng không biết nên để lại cho cậu lời gì, cứ nói bừa vậy.

Lão phu là thợ vớt xác, một ngày là, một năm là, cả đời đều là.

Cậu họ Nam, với nhãn lực của lão phu, cậu hẳn là hậu duệ của Nam huynh không sai.

Năm đó, Nam huynh có ơn cứu mạng ta, cũng có ơn truyền đạo.

Nếu ông ấy còn sống, phiền tiểu tử cậu giúp ta gửi một lời cảm ơn.

Nếu ông ấy không còn, lão phu tự sẽ xuống dưới giải ưu cùng ông ấy.

Lão phu là thợ vớt xác, nghề gia truyền chỉ là mấy chuyện vớt xác, để cậu không đi vào vết xe đổ của lão phu, nên sẽ không truyền lại cho cậu.

Chương 193

Trong cái hòm dưới gầm giường của lão phu, có năm loại phù lục mà năm xưa Nam huynh tặng, lão phu đã nghiên cứu mấy chục năm, cuối cùng, mỗi loại chỉ có thể sao chép ra mười tấm.

Khi cậu rời đi, hãy mang theo, dùng để bảo mệnh.

Còn về con Thiết Đầu Long Vương kia, dù lão phu đã già, nhưng mạng của lão phu không dễ lấy như vậy.

Lão phu biết cậu nghĩ gì, lão phu cũng biết không thể ngăn cản cậu, lão phu chỉ có thể cố hết sức mình, giúp cậu tạo ra những điều kiện tương ứng.

Đợi khi cậu gặp con Thiết Đầu Long Vương, có lẽ, đôi mắt của nó đã bị Hắc Tử Nhận của lão phu đâm mù rồi, với bản lĩnh của cậu, đối phó nó không khó.

Nếu đối phó không được, đừng cố sức, vũ khí Cửu Châu muôn hình vạn trạng, chỉ là một con cá lớn thôi, không cần cậu là một người trẻ tuổi phải liều sống liều chết…" "Lão gia tử trong thư này nói không lẽ là Nam gia à?" Vương Bàn Tử đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, lên tiếng hỏi.

"Cái này, tôi không chắc lắm.

Mấy chục năm trước, tộc nhân Nam thị đi lại trong Cửu Châu có rất nhiều, cụ thể là ai chúng ta không biết được, nhưng khả năng là phụ thân tôi lớn hơn." Tộc nhân Nam thị khi ra ngoài đi lại, đa phần là đi theo nhóm.

Nếu Liễu Ung Nghĩa gặp một người Nam gia đơn độc, vậy chắc chắn là Nam Vân Đình không sai.

Nhưng trong lời nhắn này, không nói rõ là một người hay mấy người.

Tóm lại, người này không phải Nam Vân Đình thì cũng là bậc lão bối của Nam thị, nói Nam Tinh là hậu nhân của họ cũng không sai.

"Tôi còn một câu hỏi nữa, cái phù lục mà lão gia tử nói là thứ gì vậy, chẳng lẽ giống như lá bùa bình an cầu trong chùa à?" Vương Bàn Tử lại nêu ra một điểm quan trọng.

Nam Tinh nghe xong, khẽ lắc đầu.

Cậu từng học trong gia tộc về một số chuyện liên quan đến phù lục, chỉ là một đoạn rất ngắn gọn mà thôi.

Dù sao, thời đại mạt pháp đã kết thúc, linh khí trời đất hoàn toàn cạn kiệt, thứ như phù lục, đều là những thứ còn sót lại từ trước.

Hơn nữa, ngay cả những thứ còn sót lại từ trước đó, cũng chính vì thời gian trôi đi, mà dần dần biến thành giấy vụn.

Muốn bảo tồn phù lục, không để nó theo thời gian biến thành giấy vụn, chỉ có một cách.

Đó là tìm một nơi tốt như tộc địa của Nam thị, vì có sự tồn tại của trận pháp, linh khí bên trong sẽ bị khóa lại, nhưng tác dụng của linh khí đó, e là chỉ giới hạn ở việc nuôi dưỡng cơ thể tộc nhân, làm chậm lại một chút sự lão hóa của cơ thể mà thôi.

"Bàn gia, bùa bình an trong chùa mà cậu nói, chỉ là một trong những công cụ để kiếm tiền của chùa chiền mà thôi, ngoài một chút an ủi về mặt tâm lý, căn bản không có tác dụng gì.

Còn phù lục, là một loại pháp thuật trong Đạo giáo, còn được gọi là "phù tự", "mặc lục", "đan thư".

Phù lục là tên gọi chung của phù và lục.

Thuật phù lục bắt nguồn từ vu hích, lần đầu xuất hiện vào thời Đông Kinh, chủng loại rất đa dạng, năng lực cũng khác nhau.

Trong Nam thị, có cất giữ một tấm phù lục mà năm xưa phụ thân nhận được từ một vị đạo trưởng Mao Sơn, nhưng phụ thân đã nói, trừ khi xảy ra tình huống đặc biệt, cố gắng không nên sử dụng tấm phù lục này." Nam Tinh nói, vẻ mặt nghiêm túc và chân thành.

Ba người Tuyết Lỵ Dương nghe mà kinh ngạc.

Họ vốn tưởng thế giới này có thứ như tống tử đã đủ khó hiểu rồi, nhưng không ngờ, còn có những thứ khó hiểu hơn nữa.

Chỉ là họ hiện giờ chưa tiếp xúc qua mà thôi.

Sau khi Nam Tinh giải thích phù lục là gì, mấy người liền vào nhà, đi tìm năm mươi tấm phù lục mà Liễu Ung Nghĩa để lại.

Phù lục có tổng cộng năm loại, mỗi loại mười tấm.

Có Lục Đinh Trấn Tà Phù, Lục Giáp Trảm Quỷ Phù, Ngũ Lôi Phù, Bảo Mệnh Thế Thân Phù, Lực Sĩ Bàn Sơn Phù.

Đều là những loại phù lục có giá trị sử dụng rất cao.

Nói cũng phải, nếu là mấy loại như Ngũ Quỷ Vận Tài Phù gì đó, Nam Tinh thật sự cũng không dùng đến.

Mỗi loại phù lục được đặt riêng trong một chiếc hộp nhỏ, trên đó ghi rõ tên, cách sử dụng và công dụng cụ thể.

"Oa, xem những gì viết trên này cứ như truyện vậy, có đáng tin không?" Vương Bàn Tử cầm chiếc hộp đựng Ngũ Lôi Phù, vẻ mặt kỳ lạ nhìn những người khác.

Hắn rút một tấm phù lục ra, theo như những gì viết trên đó, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy lá bùa, miệng lẩm bẩm thứ gì đó.

Sau đó, mạnh mẽ chỉ vào một cái cây cổ thụ cong vẹo ở xa… Mấy

giây sau, mắt mũi mày của Vương Bàn Tử nhăn tít lại, ra vẻ "chỉ cần tôi không ngại, thì người ngại chính là người khác", tiện tay vứt đi tấm Ngũ Lôi Phù im lìm như giấy vụn, rồi đặt chiếc hộp về vị trí cũ.

"Bàn gia, cái này không nên vứt đi đâu." Nam Tinh thấy vậy, trực tiếp thi triển Du Long Bộ lao lên, bắt lấy tấm phù lục.

"Phù văn trên tấm phù lục này, đa phần đều ký thác chân danh của tiên thần, nếu cậu thật sự vứt đi, chọc giận Ngũ Bộ Lôi Thần, không chừng sẽ bị sét đánh." Nam Tinh nửa đùa nửa thật nói.

"Không phải, Tiểu Nam gia, cậu thật sự tin à.

Cái thứ này cậu vừa cũng thấy rồi, chẳng có động tĩnh gì cả…" "Haizz, Bàn gia, cậu nói thế là thiên vị rồi, nếu phù lục này ai cũng dùng được, thế giới này chẳng phải đại loạn rồi sao." Nam Tinh mở tấm Ngũ Lôi Phù ra, chuẩn bị cho mấy người mở mang tầm mắt.

Những tấm phù lục mà Liễu Ung Nghĩa để lại, có lẽ vì linh khí trời đất biến mất, uy lực đã giảm đi rất nhiều, nhưng bằng cách thức đặc thù, dược liệu đặc thù, đã giúp những tấm phù lục này có thể khóa chặt linh khí.

Người sử dụng có thể bùng phát giải phóng một lần, cũng có thể chia làm nhiều lần giải phóng từ từ.

Vì vậy, Nam Tinh mới có ý định cho mấy người mở mang tầm mắt.

Tay phải dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp Ngũ Lôi Phù, dựng trước người, hai mắt nhìn chằm chằm vào cái cây cong vẹo làm mục tiêu.

"Ngũ Lôi Ngũ Lôi, bộ bộ tương tùy, ngô thân phi kim giáp, đầu đái tử kim khôi, Ngũ Lôi nhất đạo, Ngũ Lôi tương uy, phùng thiên thiên khai, phùng địa địa liệt, thuận ngã giả sinh, nghịch ngã giả vong, Nam

Đẩu Lục Tinh, Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ngô phụng Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!

Ngũ Lôi Phù, xá!!" Câu thần chú này chỉ có tác dụng dẫn dắt, có hay không cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Thứ thực sự khởi động Ngũ Lôi Phù, chính là luồng chân khí mà Nam Tinh đã nuôi dưỡng từ nhỏ trong cơ thể.

Kim quang trên Ngũ Lôi Phù lóe lên rồi tắt.

Sau một luồng sáng mạnh kèm theo một loạt tiếng "rắc rắc, ầm ầm", cái cây cong vẹo kia trực tiếp bị đánh gãy làm đôi, rơi xuống đất.

Thế giới quan của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn sụp đổ.

"Lão Hồ, cậu… cậu tát tôi một cái đi, tôi nghi ngờ mình đang nằm mơ." "Bốp!" "Hít… cậu đánh thật à." Vương Bàn Tử ôm lấy bả vai bị Hồ Bát Nhất đánh đau điếng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn tấm Ngũ Lôi Phù trong tay Nam Tinh.

"Không đúng, sao Bàn gia tôi cầm thì không dùng được, chẳng có tác dụng gì, giống như giấy vụn, đến tay Tiểu Nam gia, lại dùng được?" Câu hỏi của hắn, định sẵn là không ai có thể trả lời.

Nam Tinh sau khi biểu diễn một lần, liền thu lại phù lục, cất vào lớp bảo vệ trong ba lô, đề phòng bất trắc.

Mà tiếp theo, việc Nam Tinh cần làm, chính là chém con Thiết Đầu Long Vương, báo thù cho Liễu Ung Nghĩa.

Người dân huyện Cổ Điền đã đi tìm đội dân binh.

Vì vậy, những tấm phù lục mới nhận được căn bản không thể lấy ra sử dụng trước mặt đông người.

Mặc dù thời kỳ đặc thù đã qua, nhưng nếu công khai sử dụng sức

mạnh phi thường đó, khả năng rất lớn, họ sẽ bị để ý.

Tuy nhiên, với Bảo Mệnh Thế Thân Phù, Nam Tinh không hề keo kiệt, sau khi làm một số biện pháp chống thấm nước, cậu cho vào túi vải nhỏ chia cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Còn Tuyết Lỵ Dương, Nam Tinh không qua loa như với Hồ Bát Nhất và họ, vật dụng dùng để đựng phù lục cũng là túi thơm mà cậu dậy sớm đi mua trên trấn.

Đến khi mặt trời lên cao, mấy người ăn sáng xong trong sân, liền đi về phía bờ sông Hoàng Hà.

Người của đội dân binh đã đến.

Vì một lúc chết mười mấy người, đội dân binh cũng rất coi trọng, trực tiếp huy động hơn trăm người, mang đủ đạn dược.

Khi mấy người Nam Tinh đến nơi, có người của đội dân binh đang bố trí thứ gì đó bên bờ.

Chương 194

Xung quanh có không ít người dân vây xem.

Vương Bàn Tử phát huy đặc tính da mặt dày của mình, trực tiếp chen đến trước mặt một lão Hán, mở miệng hỏi.

"Bác ơi, họ đang làm gì thế ạ?" Lão Hán đó đang xem náo nhiệt, bị Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi chuyện, giật cả mình.

May mà tính tình lão Hán này khá tốt, không những không nổi giận, ngược lại còn vẻ mặt hưng phấn chỉ vào thùng xe tải bên cạnh mấy người đội dân binh nói với Vương Bàn Tử.

"Thấy cái thứ to đùng trên xe không, nghe mấy cậu lính nói, đó gọi là máy phát điện công suất lớn, lát nữa họ nối dây xuống sông, trực tiếp cho con súc sinh hại người kia một phát cho sướng." "Oa, đây là định chích cá à, có được không?" Vương Bàn Tử có chút không tin.

Con Thiết Đầu Long Vương kia rất tà ma.

Hắn không tin nó có thể dễ dàng bị đội dân binh chích chết như vậy.

"Đương nhiên là được, tôi nghe mấy cậu lính đó nói rồi, máy phát điện công suất lớn này, dù là một con voi, cũng có thể chích chết, một con cá lớn, thế nào cũng chích chết nó được." Lão Hán dường như rất có lòng tin với máy phát điện công suất lớn đó, lúc này, ông ta chỉ mong được chứng kiến khoảnh khắc con Thiết Đầu Long Vương bị chích chết.

Người của đội dân binh phân công hợp tác, chia làm ba đội.

Một đội phụ trách chích cá.

Đội hai phụ trách dọn dẹp, sơ tán người dân ở thượng nguồn và

hạ nguồn, phòng tránh điện giật gây thương tích.

Đội ba phụ trách bù sát thương.

Đợi khi con Thiết Đầu Long Vương lật bụng, nếu chưa chết, đội ba sẽ điều khiển súng máy hạng nặng đặt trên xe tải khai hỏa, bắn con Thiết Đầu Long Vương thành cái sàng.

Mình đồng da sắt cũng phải có giới hạn.

Nam Tinh hiểu rõ cách bố trí xong, cũng khẽ gật đầu, với cách bố trí thế này, con Thiết Đầu Long Vương không chừng thật sự sẽ mất mạng.

Nhưng Nam Tinh vẫn chuẩn bị đầy đủ, đề phòng con Thiết Đầu Long Vương chó cùng rứt giậu.

"Điện châm chuẩn bị hoàn tất." "Máy phát điện chuẩn bị hoàn tất." "Khởi động!!" Theo từng tiếng báo cáo, máy phát điện bắt đầu hoạt động, trong tiếng nổ vang, Nam Tinh có thể thấy rõ, trên mặt sông, có những luồng điện hòa vào dòng nước, lan ra tứ phía.

Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, nếu chỉ là một chút dòng điện, đối với sinh vật dưới nước không đáng kể.

Nhưng nếu dòng điện liên tục tăng cường, thì sinh vật dù mạnh đến đâu cũng khó tránh khỏi bị điện giật.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đã thấy, từng con cá lớn, cá nhỏ, lật bụng nổi lên mặt nước, đa số chết ngay tại chỗ, thậm chí có con đã bị cháy ngoài sống trong.

"Đây chính là sức mạnh của khoa học à." Hồ Bát Nhất cảm thán một tiếng.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Này, dòng điện mạnh thế này, con Thiết Đầu Long Vương có chịu nổi không, tình hình này, dù có ném một con tống tử vào, cũng phải bị chích chín chứ?” “Bàn Tử ngậm miệng.” Hồ Bát Nhất thấy nhiều người xung quanh quay đầu lại, ném những ánh mắt kỳ lạ, liền lên tiếng nhắc nhở Vương Bàn Tử.

“Ha ha.” Vương Bàn Tử cười gượng hai tiếng, không như thường lệ cãi lại Hồ Bát Nhất.

Mười phút sau khi máy phát điện khởi động, mọi người vẫn không thấy bóng dáng của Thiết Đầu Long Vương, chỉ thấy trên mặt sông Hoàng Hà, nổi lềnh bềnh vô số xác cá lớn nhỏ.

Đội trưởng đội dân binh thấy tình hình này, cũng khẽ nhíu mày.

Ông ta là người từng trải qua những năm đói kém, bốn chữ “lãng phí là đáng xấu hổ” chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng ông ta.

Nhưng sau khi trở thành đội trưởng đội dân binh, ông ta bắt đầu học cách lấy con người làm gốc.

Con Thiết Đầu Long Vương này đã hại chết mười mấy người, tương lai không biết còn hại chết bao nhiêu người nữa.

Vì vậy, nhất định phải trừ bỏ con Thiết Đầu Long Vương này.

“Ục ục ục…” Đội trưởng đang suy nghĩ miên man, đột nhiên phát hiện ở gần khu vực trung tâm sông Hoàng Hà dường như có một lượng lớn bong bóng nổi lên.

Sau khi xác nhận lại, ông ta cầm bộ đàm, hét vào trong.

“Nhắm vào vị trí bong bóng ở giữa mặt sông, khai…” “Khoan đã!!” Lời của đội trưởng còn chưa nói xong, một giọng nói đã từ phía sau truyền đến.

Đội trưởng quay đầu lại nhìn.

Oa, lại là người quen.

Khi bắn chết đám người của Mã Đại Đảm, mấy người Nam Tinh đã gặp mặt đội trưởng này một lần.

Đội trưởng có ấn tượng rất sâu sắc với mấy người này.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy Nam Tinh, ông ta liền đặt bộ đàm xuống, đi lên đón.

Chào hỏi xong, đội trưởng giơ tay chào theo kiểu quân đội, Nam Tinh cũng chào lại.

"La đội trưởng, lại gặp nhau rồi." Nam Tinh lên tiếng.

"Đồng chí, không biết vừa rồi cậu gọi tôi lại, có chuyện gì không?" Đội trưởng La có chút nghi hoặc.

Mắt ông ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mặt sông Hoàng Hà.

Bây giờ chỉ là con Thiết Đầu Long Vương chưa lộ diện, nếu đợi nó xuất hiện, đội trưởng La sẽ không bị gọi lại.

Thiên vương lão tử đến, ông ta cũng phải ra lệnh cho lính súng máy khai hỏa.

"La đội trưởng, tôi xin nói thẳng, vừa rồi tôi đã quan sát cách bố trí của các anh, tôi thấy, thứ dưới nước kia sẽ không cắn câu đâu." Nước sông có tính lưu động, đặc biệt là con sông chảy xiết như Hoàng Hà.

Dòng điện có đến được lòng sông hay không, khó nói, nhìn những xác cá nổi lềnh bềnh khắp nơi là có thể thấy, máy phát điện công suất lớn vẫn có chút tác dụng.

Nhưng, Thiết Đầu Long Vương dù chưa khai trí, cũng biết xu lợi tị hại.

Chỉ cần nó không bị dòng điện đánh gục trong một thời gian nhất định, nó có thể bơi lên thượng nguồn, trốn tránh sát thương từ dòng

điện.

Nam Tinh lần lượt giải thích suy nghĩ của mình.

Cậu không có ác ý gì, chỉ là thật sự không cần thiết phải tiếp tục thử nghiệm.

"Đồng chí, nếu theo cách nói của cậu, vậy chúng ta chẳng phải là ngoài việc dùng thuốc nổ quy mô lớn, thì không còn cách nào đối phó con súc sinh đó sao?" Đội trưởng La nhíu mày hỏi.

Nghe những lời này, Nam Tinh rất muốn nói, dù là thuốc nổ quy mô lớn, lượng không đủ, không thể thành công, lượng đủ rồi, Thiết Đầu Long Vương chết, địa chất bờ sông Hoàng Hà thay đổi, những người sống ở hạ nguồn, sẽ bị nước lũ dâng cao nhấn chìm.

"La đội trưởng hay là tạm thời tắt máy phát điện, để tôi thử một chút." Nam Tinh lên tiếng.

Đội trưởng La nhìn Nam Tinh, không do dự nhiều, trực tiếp lắc đầu từ chối.

"Cậu biết đấy, điều này không thể." "Không thử, sao biết không thể, La đội trưởng, xem tuổi của anh, chắc đã sống ở đây rất lâu rồi, anh có biết, nếu dùng thuốc nổ quy mô lớn, những hộ dân ở hạ nguồn Hoàng Hà sẽ gặp phải rủi ro như thế nào không.

Thay vì như vậy, không bằng để tôi thử một chút, không chừng, tôi có thể tiêu diệt con Thiết Đầu Long Vương đó, cũng không chừng." Nam Tinh nói xong, cũng không muốn lãng phí nước bọt với đội trưởng La nữa, dịch chuyển Long Vương Đao ở hông ra trước eo, cậu đi đến bờ sông, cúi người xuống, nhìn vào dòng nước đục ngầu, vàng úa.

Tuy ngũ quan lục giác của cậu đều rất mạnh, nhưng dù sao cũng không có mắt nhìn xuyên thấu.

Vì vậy, chỉ có thể nhìn thấy một vài thứ nhỏ bé, nhưng chính những thứ nhỏ bé này, lại giúp Nam Tinh nắm được một số thông tin.

Nước sông Hoàng Hà sở dĩ đục, là do đất hoàng thổ cao nguyên hòa vào.

Màu sắc của nó có một giới hạn nhất định.

Nhưng Nam Tinh nhìn thấy, trong dòng nước chảy xiết đó, có những luồng nước màu vàng sẫm gần như đen không đáng chú ý, đang chảy về phía hạ nguồn.

Đó chính là hướng mà Thiết Đầu Long Vương đang vùng vẫy.

Nam Tinh vừa suy đoán, vừa đi về phía thượng nguồn.

Chương 195

Gần một khúc cua lớn, cậu đã nhìn thấy điểm cuối.

Dưới khúc cua lớn đó, thỉnh thoảng có dòng nước màu vàng sẫm xuất hiện, Thiết Đầu Long Vương cũng không dễ chịu gì, liên tục giãy giụa.

Nam Tinh vẫy tay với đội trưởng La.

Đội trưởng La đi tới, Nam Tinh trực tiếp chỉ vào sâu trong khúc cua lớn, nói.

"La đội trưởng, Thiết Đầu Long Vương, ở ngay đây, đạn dược vô dụng, nếu anh có ý tưởng, có thể lấy một tổ điện châm khác đến, dẫn một nhánh dòng điện, tấn công trực tiếp." Nơi mà Thiết Đầu Long Vương chọn rất tốt, cũng rất không tốt.

Nếu nó lộ diện, với tình trạng hai mắt đã mù của nó, chắc chắn sẽ chết.

Dù sao, dòng nước ở khúc cua lớn này, không xiết như ở dưới kia.

Đội trưởng La tin Nam Tinh.

Đối với ông ta, vị đồng chí trẻ tuổi này nói sao cũng được, chỉ cần không đi tìm chết, ông ta sẽ không quản.

Rất nhanh, người của đội dân binh đã mang đến một tổ điện châm khác, điện châm dài khoảng một mét rưỡi, giống như một cây gậy sắt, chẳng liên quan gì đến kim, tuy không thể đến được đáy sông, nhưng để đối phó với Thiết Đầu Long Vương, là đủ rồi.

Nam Tinh nắm lấy tay cầm điện châm, nói.

"Có thể bắt đầu cấp điện." Dưới sự ra hiệu của đội trưởng La,

người lính cấp điện cho điện châm trong tay Nam Tinh.

"Ông ông ông…" Dòng điện mạnh khiến điện châm không ngừng phát ra tiếng kêu, Nam Tinh suy nghĩ một lúc, lại nói.

"Đợi đã, khi điện châm của tôi đâm xuống, La đội trưởng anh hãy bảo anh em đội dân binh, tắt điện châm còn lại.

Nếu không, dù có trúng trực tiếp con Thiết Đầu Long Vương, uy lực cũng không đủ để làm nó choáng váng." "Được, không vấn đề." "Đây chính là Thiết Đầu Long Vương, trời ạ, cái mùi này, thật là nặng." Vương Bàn Tử vây quanh con Thiết Đầu Long Vương to như xe tải, đã ngất đi, săm soi.

Phải nói, thân hình của con Thiết Đầu Long Vương này quả thực kinh người, nếu không phải Nam Tinh tìm được vị trí của nó, trực tiếp dùng dòng điện cao thế làm nó choáng, e là một đám người dù cầm vũ khí nóng cũng chẳng làm gì được nó.

Sau khi Thiết Đầu Long Vương bị chích choáng, mấy người Nam Tinh phối hợp với người của đội dân binh, kéo nó lên bờ, chuẩn bị giết thịt tại chỗ, để cho người dân một lời giải thích.

Nhưng con Thiết Đầu Long Vương này ở dưới nước thì không sao, vừa lên bờ, liền bắt đầu tỏa ra một mùi vô cùng khó chịu.

Người dân huyện Cổ Điền ngửi thấy mùi này, đều tránh xa, căn bản không muốn đến gần.

Cũng có vài người có người nhà bị Thiết Đầu Long Vương hại chết, xông lên đấm đá con Thiết Đầu Long Vương đã ngất đi.

Nhưng vô ích.

Dù Thiết Đầu Long Vương đã hôn mê, nhưng sức phòng ngự của nó vẫn còn đó, dù là đạn cũng không thể phá vỡ, huống hồ là nắm đấm của người thường.

“Sức phòng ngự của con Thiết Đầu Long Vương này thật sự khủng bố, La đội trưởng, đề nghị của tôi là, thiêu tại chỗ, nếu dùng đạn tấn công, không chừng sẽ gây ra thương vong ngoài ý muốn.” “Ừm, đồng chí Nam cậu nói đúng, tôi sẽ cho người chuẩn bị dầu hỏa ngay.” Khi Thiết Đầu Long Vương bị kéo lên, đội trưởng La đã tâm phục khẩu phục người thanh niên trẻ tuổi quá mức đặc biệt này.

Bây giờ nghe lời Nam Tinh, đội trưởng La làm sao có thể không coi trọng.

Rất nhanh, một thùng dầu hỏa được mang đến, những người lính trong đội dân binh sợ không đủ, còn đặc biệt mang đến một thùng xăng, đề phòng bất trắc.

Dầu hỏa được tưới lên người con Thiết Đầu Long Vương.

Con Thiết Đầu Long Vương như cảm nhận được, thân thể khổng lồ bắt đầu ngọ nguậy.

Nhưng rất đáng tiếc, đội trưởng La đã sớm đề phòng con Thiết Đầu Long Vương này tỉnh lại, vùng lên làm hại người, dùng xích sắt cỡ lớn cố định nó xuống đất.

Cách mặt sông, cũng chỉ mười mấy mét.

Không còn cách nào, con quái vật này dù có ngất đi không thể phản kháng, thân hình và trọng lượng của nó cũng không thể xem thường.

Thời đại này không có máy cẩu, cũng không có xe kéo.

Hai chiếc xe của đội dân binh đã có chút tuổi, nếu dùng xe đó để kéo Thiết Đầu Long Vương, e là xe kéo đó sẽ hỏng.

“Châm lửa!!!” Theo lệnh của đội trưởng La, ngọn lửa lập tức bao trùm con Thiết Đầu Long Vương, ngọn lửa nóng hừng hực khiến con Thiết Đầu Long Vương vô cùng đau đớn.

Nhưng nó không thể phản kháng, chỉ có thể trong đau đớn, từ từ mất đi mạng sống.

Nhưng, con Thiết Đầu Long Vương này dù có chết, cũng đang báo thù theo cách riêng của mình.

Mùi tanh hôi trên người con Thiết Đầu Long Vương vốn dĩ, ở xa một chút, gần như không ngửi thấy.

Nhưng khi bị đốt lên, cách nửa dặm cũng bị một mùi tanh hôi còn nồng nặc hơn bao phủ.

Người dân bỏ chạy tán loạn.

Người của đội dân binh vì nhiệm vụ chưa hoàn thành, đội trưởng chưa ra lệnh rút lui, nên chỉ có thể cắn răng nín thở, để chống lại mùi tanh hôi này.

Thấy cảnh này, đội trưởng La cũng khẽ thở dài.

"Con súc sinh này đã chết rồi, thu đội thôi." Bờ sông Hoàng Hà này trống trải, không cần lo lửa lan, thay vì ở đây ngửi mùi, không bằng đợi mùi tanh hôi tan đi rồi, quay lại nghiệm thu kết quả.

"Rõ." Các binh sĩ nghe lệnh của đội trưởng, từng người một xếp hàng, chạy về phía xe.

Đội trưởng La thở ra một hơi khí trọc, quay sang nhìn mấy người Nam Tinh.

"Đồng chí Nam, các cậu có muốn về cùng chúng tôi không, lần này, các cậu đã giúp tôi một việc lớn, tôi nên mời các cậu một bữa ăn." Đội trưởng La nói, Nam Tinh nghe xong, khẽ lắc đầu.

"La đội trưởng anh khách sáo quá, chúng tôi lát nữa còn có việc phải làm, không tiện làm phiền, sau này nếu có cơ hội, chúng tôi sẽ mời anh em đội dân binh một bữa thịnh soạn." "Ha ha ha, đã vậy, thì

tôi đi trước, nếu có chuyện gì, các cậu có thể đến đội dân binh tìm tôi, cũng có thể nhờ người đến nói.

Chuyện của các cậu, chúng tôi nhất định sẽ không từ chối.” Tạm biệt đội trưởng La, Nam Tinh vốn định đi trước, mua những vật tư họ cần, rồi mới đi thăm dò U Linh Trủng.

Nhưng quay đầu lại, liền thấy một đôi mắt của Vương Bàn Tử đang nhìn chằm chằm vào con Thiết Đầu Long Vương, như thể nhìn thấy bảo bối gì đó.

“Này, Bàn gia, cậu đang nhìn gì thế.” Nam Tinh lên tiếng hỏi.

Mùi tanh hôi này quá nặng, khiến Tuyết Lỵ Dương phải đeo mặt nạ phòng độc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, Vương Bàn Tử nói chuyện cũng ồm ồm.

“Tiểu Nam gia, cậu nói xem, con Thiết Đầu Long Vương này to xác như vậy, chắc là sống cũng lâu rồi nhỉ.” Nam Tinh ngẩn ra, Vương Bàn Tử tiếp tục nói.

“Con Thiết Đầu Long Vương này sống lâu như vậy, trong bụng nó có bảo bối gì không…” Nghe những lời này, Nam Tinh coi như đã hiểu tại sao Vương Bàn Tử lại có hành động này.

Thiết Đầu Long Vương đã sống không biết bao nhiêu năm.

Trong sông Hoàng Hà này, hoặc là sót lại, hoặc là bị cuốn trôi, không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu, ngọc khí đồ gốm chìm dưới nước.

Con Thiết Đầu Long Vương này có ăn nhầm những thứ đó, rồi giữ lại trong bụng không.

Bàn Tử đang nghĩ, trong bụng con Thiết Đầu Long Vương có minh khí hay vật gì đáng tiền không.

“Bàn Tử, cậu đừng nghĩ nữa, con Thiết Đầu Long Vương này dù có ăn những thứ đó, e là cũng sớm đã thải ra ngoài hoặc tiêu hóa hết rồi, làm sao có thể giữ lại đến bây giờ.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử không để ý đến lời anh ta, hai tay khoanh trước ngực, nhìn con Thiết Đầu Long Vương trong ngọn lửa hừng hực.

“Lão Hồ, nếu Bàn gia muốn đợi, thì chúng ta cứ ở đây đợi, không chừng thật sự có thể có thứ gì đó, đến lúc đó dù quý hay rẻ, cũng coi như là một khoản thu nhập ngoài luồng.” Nam Tinh kéo Tuyết Lỵ Dương ra xa khỏi Thiết Đầu Long Vương, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Tuyết Lỵ Dương vẫn im lặng, cô cứ suy nghĩ, con Thiết Đầu Long Vương này ăn gì, tại sao lại lớn như vậy.

Mùi tanh hôi khi Thiết Đầu Long Vương bị đốt, khiến trong phạm vi một dặm không có người lui tới, vì vậy, Hồ Bát Nhất cũng không hề che giấu, bắt đầu trao đổi với Nam Tinh về chuyện U Linh Trủng trong mộ.

“Tiểu Nam gia, U Linh Trủng này tôi từng thấy trong bí thuật phong thủy có ghi chép liên quan.

Nhưng điều tôi không hiểu là, tại sao, một ngôi mộ lớn sau khi bị thiên tai phá hủy, lại có thể tái hiện theo cách này.

Chương 196

Hơn nữa, những thứ bên trong, dường như đều không phải là giả.” Hồ Bát Nhất rất tò mò về điều này.

Còn Nam Tinh, cũng biết một vài điều.

Suy nghĩ một lúc, cậu lên tiếng.

“U Linh Trủng này, theo một số tài liệu được lưu giữ trong Nam thị, nó là một sự tồn tại đặc biệt, tương tự như thuyền u minh, sự hủy diệt của nó, là số trời định, không ai có thể ngăn cản.

Mà lăng mộ đó, lại không cam tâm bị hủy diệt như vậy, nên đã sinh ra một thứ tương tự như linh hồn, chính là U Linh Trủng.

U Linh Trủng sở dĩ xuất hiện, cũng giống như chúng ta đã nói trước đó, hai con gà rừng mà Bàn gia ném chết đã đóng một vai trò vô cùng quan trọng.

Vì người xưa sẽ dùng động vật để tế tự trong mộ, chúng ta mang gà rừng vào, nó sẽ hiểu nhầm chúng ta chuẩn bị tế tự, nên đã tỉnh lại.

Mà tôi đoán, sau khi những con gà rừng đó bị những con hắc vưu mặt người trong mộ ăn hết, U Linh Trủng sẽ tự động biến mất.

Vì vậy, lần sau nếu chúng ta muốn vào U Linh Trủng, không chỉ cần mang theo vật dụng để tiêu diệt triệt để những con hắc vưu mặt người đó, mà còn phải mang theo tế phẩm tương ứng.” Nam Tinh phân tích một cách nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất vừa nghe, vừa không biết lấy từ đâu ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu ghi chép.

Anh ta muốn bổ sung hoàn chỉnh Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng rất bất lực, những gì anh ta gặp phải dưới lòng đất, nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đều có những giải thích tương ứng.

Còn hiện giờ, những gì Nam Tinh nói, chính là những điều mà trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không có.

Không biết đã qua bao lâu.

"Ra hàng, ra hàng!!" Tiếng hét của Vương Bàn Tử vọng lại từ phía Thiết Đầu Long Vương.

Mọi người đều nhìn sang.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử mặt mày xám xịt từ phía sau Thiết Đầu Long Vương đi ra, trong tay xách theo mấy món đồ.

Nam Tinh không nhìn những món đồ có hình dạng kỳ quặc kia.

Ánh mắt của cậu ngay lúc này đã hoàn toàn bị thu hút bởi một chiếc hộp đồng mà Vương Bàn Tử đang ôm trong tay.

Chiếc hộp này khiến Nam Tinh cảm thấy vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Quen thuộc là vì nó gần như giống hệt chiếc hộp đồng mà họ tìm thấy trong quách đá trắng, bên trong quan tài đồng ở sào huyệt của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Xa lạ là vì hoa văn, đồ án và cả hình mặt người trên chiếc hộp đồng này lại khác với cái mà họ đã có.

Ngoài chiếc hộp đồng, trong tay Vương Bàn Tử còn có một vật thể hình khối không đều, bề mặt được bao phủ bởi một lớp màng đen mỏng, nhưng qua một góc bị hở ra của vật thể, Nam Tinh gần như có thể chắc chắn rằng thứ này là vàng.

Dạ dày của con Thiết Đầu Long Vương này đúng là lợi hại thật,

đến vàng mà cũng ăn được.

Đúng là một trợ thủ đắc lực trong việc phá gia chi tử.

Tuy nhiên, miếng vàng này vốn không có hình dạng như vậy, có lẽ nó là một món trang sức hoặc đồ tùy táng bằng vàng đã bị Thiết Đầu Long Vương ăn phải.

Sau khi tiêu hóa trong bụng nhưng chưa hoàn toàn, cuối cùng nó đã tụ lại thành một khối vàng có hình dạng kỳ quặc như thế này.

Còn những thứ khác là gì, Nam Tinh nhất thời không nhìn ra, nên cậu cũng bỏ cuộc, chuyển ánh mắt sang chiếc hộp đồng.

Tính cả chiếc hộp lấy từ quan tài đồng, thì chiếc hộp trong bụng Thiết Đầu Long Vương này là cái thứ hai.

Mặc dù hoa văn và hình mặt người trên đó khác nhau, nhưng hình mặt người trên chiếc hộp đồng này lại tương ứng với một hình vẽ trên quách đá trắng kia.

Bức vẽ này nằm ở mặt sau của quách, còn chiếc hộp đồng trong quan tài đồng thì ứng với mặt trước.

Vậy có phải điều đó có nghĩa là còn hai, ba chiếc hộp đồng tương tự nữa không?

Suy đoán này không phải là không có cơ sở.

Nam Tinh nhớ rất rõ, bốn mặt trước, sau, trái, phải của quách đá trắng đều có một hình mặt người đặc biệt.

Đối với tạo hình độc đáo này, Hồ Bát Nhất và Nam Tinh đều có những suy đoán riêng.

Hồ Bát Nhất dựa vào Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối với lịch sử, đồ cổ cũng có hiểu biết nhất định.

Hắn dùng thuyết Hoàng Đế Tứ Diện để giải thích cho các hình

mặt người này, nhưng tính cả nắp quách, tổng cộng có tới năm hình.

Kể cả khi mặt người trên nắp thuộc về chủ mộ, thì vẫn có điểm không hợp lý.

Nam Tinh vốn chưa đưa ra kết luận gì, nhưng bây giờ khi nhìn thấy chiếc hộp đồng này, cậu lại có một vài ý tưởng.

Ý tưởng đó là, có lẽ chiếc hộp đồng có liên quan đến một thứ gì đó trong lăng mộ.

Dù nghĩ vậy trong lòng, Nam Tinh cũng không nói gì thêm.

Cậu thuộc trường phái thực tế, bất kể là suy đoán gì, nếu không thể chứng thực, thì dù có nghĩ thế nào cũng chỉ như bèo dạt mây trôi, không thể tin được.

Vương Bàn Tử hôm nay thật sự rất vui.

Hắn không thể ngờ rằng, mình không cần mạo hiểm xuống mộ cùng anh em mà vẫn kiếm được mấy món bảo bối trong bụng Thiết Đầu Long Vương.

Mang theo đồ đạc, mấy người quay trở lại tiểu viện ở huyện Cổ Điền.

Vương Bàn Tử đi thẳng đến hồ nước ở góc sân, bắt đầu rửa sạch mấy món bảo vật của mình.

Chiếc hộp đồng thì hắn nhận ra, nhưng vì không biết bên trong có gì, Vương Bàn Tử vẫn quan tâm hơn đến cục vàng và những món đồ còn lại.

Cả buổi chiều, Vương Bàn Tử bận rộn với mấy món đồ đó.

Ngoài cục vàng lớn, mấy món còn lại cũng dần lộ ra chân tướng dưới sự cọ rửa tỉ mỉ của Bàn Tử.

Đá, đá, vẫn là đá.

Vương Bàn Tử có chút sụp đổ.

Phải nói sao nhỉ, ngoài cục vàng lớn kia, mấy món còn lại đều là đá, chỉ là bên trên được phủ một lớp màng đen mỏng, giống như cục vàng, khiến Vương Bàn Tử không phân biệt rõ được.

Hồ Bát Nhất đã mua sắm vật tư xong và đang nghỉ ngơi, quay sang hỏi Nam Tinh bên cạnh: "Tiểu Nam gia, cậu nói lớp màng đen đó có thể là thứ gì?" "Còn có thể là gì nữa, không phải dịch vị của Thiết Đầu Long Vương thì cũng là phân của nó thôi." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng đáp.

Lưỡng cư không có phân biệt dạ dày và ruột.

Hệ tiêu hóa của chúng chỉ có đường tiêu hóa và tuyến tiêu hóa.

Chiếc hộp đồng, vàng và đá có lẽ đã bị Thiết Đầu Long Vương ăn nhầm, sau đó không biết vì lý do gì mà không được thải ra.

Nhưng ở trong đường tiêu hóa của nó lâu như vậy mà không bị tiêu hóa đã là may mắn lắm rồi, muốn lấy ra mà sạch sẽ tinh tươm thì hoàn toàn không thể.

Tuyết Lỵ Dương cũng hiểu biết một chút về chuyện này.

Tuy nhiên, giọng cô không lớn lắm, có lẽ là không muốn đả kích Bàn Tử.

"Thì ra là vậy." Hồ Bát Nhất bừng tỉnh ngộ, rồi nhìn Nam Tinh đang cúi đầu suy nghĩ gì đó, tò mò hỏi: "Tiểu Nam gia, ngài đang nghĩ về chuyện U Linh Trủng sao?" "Ừm." Nam Tinh khẽ gật đầu.

"Ta đang nghĩ, nếu chúng ta không thể đi thẳng qua Huyền Hồn Thê, thì phải làm cách nào để phá giải nó.

Lúc đi lên đi xuống, ta cũng đã chú ý đến một vài điều khác biệt." Nam Tinh trải giấy bút ra, vừa nói vừa vẽ.

“Bản thân Huyền Hồn Thê không có gì đặc biệt, lớp phủ trên đó tuy có thể gây nhiễu loạn thị giác nhưng không thể đạt đến mức gây ảo giác.

Chương 197

Vì vậy, trên Huyền Hồn Thê có rất nhiều ngã rẽ lớn nhỏ, và chủ mộ có lẽ để đề phòng bất trắc, cứ cách vài mét lại có một ngã rẽ.

Chúng ta trông như đang đi thẳng, nhưng thực tế là chúng ta đã rẽ, chỉ là khúc cua đó khá lớn, nếu không chú ý sẽ không thể nhận ra.

Nếu là người khác, trên những khúc cua lớn này, bất cứ lúc nào cũng có thể rẽ vào một ngã rẽ và cuối cùng lại xuất hiện ở đoạn đầu của Huyền Hồn Thê." Lúc này, bản vẽ đơn giản của Nam Tinh đã ra lò.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn vào những ký hiệu chi chít trên giấy, tổng thể Huyền Hồn Thê có hình dạng giống như một con số 8.

Cả hai đều hơi sững sờ.

Hồ Bát Nhất thầm tính toán trong lòng.

Huyền Hồn Thê này có hình dạng số 8.

Một đầu là lối vào, một đầu là lối ra giả.

Vậy thì trên đó nhất định có cơ quan, cơ quan để mở ra lối đi chính xác.

Hồ Bát Nhất đứng dậy, đi đến bên bản vẽ, chỉ vào giao điểm ở giữa nói: "Tiểu Nam gia, ngài có nhớ chỗ này có gì không?" Nam Tinh nhìn theo hướng tay của Hồ Bát Nhất, cẩn thận hồi tưởng lại.

"Ta nhớ ở đó có khoảng bốn lối đi bậc thang đá ẩn rất kín đáo, nếu không có thủ đoạn gì thì không thể tiếp cận vị trí trung tâm.

Về phần còn lại, ta không nhìn thấy hết, vẫn cần phải đến thực

địa xem xét một lần nữa.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương cũng đồng ý.

Cuối cùng, ánh mắt của cả ba người đều đổ dồn về phía Vương Bàn Tử đang mải mê cọ rửa cục vàng hết lần này đến lần khác.

Chắc là nếu chưa rửa sạch, Vương Bàn Tử sẽ không dừng lại.

Thời gian vẫn còn kịp.

Nam Tinh cũng không vội vàng.

Đại Kim Nha thu mua đồ cổ không chỉ ở một nơi, lần này hắn mang theo mười vạn tệ làm vốn, chuẩn bị dựa vào mắt, mũi, miệng của mình để khiến Bách Bảo Cư trở nên danh xứng với thực.

Con Thiết Đầu Long Vương cuối cùng đã bị thiêu sạch.

Một thùng dầu hỏa không đủ, sau đó người dân huyện Cổ Điền đã đổ hết số xăng mà đội trưởng La để lại cùng với dầu hỏa của các nhà lên người nó.

Ngoài ra, người dân còn ném thêm rất nhiều gỗ vào, xem ra nếu không thiêu con Thiết Đầu Long Vương này thành tro, họ sẽ không cam tâm.

Cuối cùng, Thiết Đầu Long Vương chỉ còn lại một bộ xương.

Người dân hợp sức mang nó đến một bãi đất trống trong trấn, đặt ở đó làm vật trưng bày.

Sau này, nó cũng thu hút không ít người đến xem và chụp ảnh. *** “Dù có đến bao nhiêu lần, kể cả đeo mặt nạ phòng độc, cái mùi này vẫn cứ nồng nặc như vậy.” Trong lăng mộ nhà Đường xây dở, Vương Bàn Tử vừa bịt mặt nạ phòng độc vừa không ngừng cằn nhằn.

Vì gà rừng đã biến mất, U Linh Trủng cũng đã biến mất một lần

nữa.

Nhưng trong lăng mộ, cái mùi hăng hắc do mẫu thể Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng tạo ra vẫn còn lưu lại.

“Thôi đi Bàn Tử, cậu đừng nói nữa, vốn dĩ tôi còn chưa thấy gì, bị cậu nói một câu mà sao tôi thấy buồn nôn thế này.” Hồ Bát Nhất ôm trán than thở.

Vương Bàn Tử cái gì cũng được, chỉ có cái miệng này đôi lúc thật sự không được lòng người.

Cách thức đánh thức U Linh Trủng, họ đã biết.

Phương pháp rất đơn giản, đó là tế lễ.

Khác với lần trước chỉ mang theo gà rừng, lần này họ đã chuẩn bị đầy đủ để kéo dài thời gian U Linh Trủng tỉnh giấc.

Nếu không, khi họ đang ở bên trong U Linh Trủng mà thời gian tế lễ kết thúc, U Linh Trủng chìm vào giấc ngủ, không ai biết họ sẽ bị đưa đến nơi nào.

Nói không chừng, cuối cùng tất cả đều phải chết ở đây.

Bày biện xong, lễ tế bắt đầu.

Tam sinh, ngũ cốc, lục súc không thể mang vào, nhưng một số lễ vật khác thì vẫn có thể.

U Linh Trủng lại xuất hiện không ngoài dự đoán.

Mấy người không lãng phí thời gian, trực tiếp đi vào theo bậc thang đá.

Khác với lần trước, lần này khi đi vào, họ không nhắm mắt để Nam Tinh dẫn đường, mà xếp thành hàng ngang, cứ thế đi thẳng tới.

Họ cũng rất dễ dàng đến được giao điểm trung tâm của Huyền

Hồn Thê.

“Trí tuệ của người xưa quả thật đáng sợ.

Huyền Hồn Thê này nếu đổi lại là người khác, vào rồi chắc chắn không ra được.” Hồ Bát Nhất cảm khái.

Đèn pin trong tay hắn chiếu rọi khắp nơi, tìm kiếm nút cơ quan mà hắn dự đoán.

Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đang tìm kiếm.

Bốn người bốn hướng.

Sau khi loại trừ bốn ngã rẽ xung quanh, Nam Tinh ngẩng đầu, nhờ ánh sáng đèn pin, cậu nhìn thấy một dấu ấn đặc biệt trên đỉnh đầu của mình và mọi người.

Đó là một dấu ấn hình trăng lưỡi liềm.

Nó vừa giống, vừa khác với dấu ấn trăng lưỡi liềm trên bậc thang đá.

Giống nhau về tạo hình, kiểu dáng.

Khác nhau ở chỗ dấu ấn này có phần lồi lên rõ rệt, có lẽ chính là cơ quan khởi động mà họ đang tìm kiếm.

“Ta tìm thấy rồi, các ngươi chú ý quan sát xung quanh, đừng để bị lạc.” Nam Tinh lên tiếng gọi.

Nghe cậu gọi, những người còn lại cũng nhìn theo, nhờ ánh sáng đèn pin của Nam Tinh mà thấy được dấu ấn trăng lưỡi liềm đặc biệt đó.

“Tiểu Nam gia, cẩn thận.” Hồ Bát Nhất lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm.” Nam Tinh tắt đèn pin, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh thấy vậy

liền giơ tay lên, chiếu sáng vị trí của dấu ấn để Nam Tinh dễ hành động.

Sự ăn ý chính là như vậy.

Nam Tinh hơi khuỵu gối, rồi đột ngột bật lên, chỉ một cú nhảy đơn giản mà đã cao hơn hai mét.

Thấy cảnh đó, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Chỉ cần một ánh mắt là biết, đây là pha xử lý mà mình không thể làm nổi.

Nam Tinh đập mạnh một tay vào dấu ấn trăng lưỡi liềm, đẩy nó vào trong mái vòm.

"Cạch." Khi dấu ấn trăng lưỡi liềm bị đẩy vào, một loạt tiếng cơ quan hoạt động cùng với tiếng ma sát của đá vang lên bên tai mọi người.

Cơ quan này thật kỳ diệu, dù đã trải qua bao nhiêu năm, nó vẫn có thể khởi động nhanh chóng.

Nam Tinh đáp xuống đất.

Khi dấu ấn trăng lưỡi liềm bị nhấn xuống, mọi người chỉ thấy một bệ đá từ từ nhô lên từ mặt đất ở vị trí trung tâm.

Chương 198

“Mẹ kiếp.” Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Hắn không phải bị bệ đá đột nhiên nhô lên dọa sợ, mà là hình dạng của bệ đá đó thực sự quái dị, lại là hình một con nhện được tạc vô cùng sống động.

“Mẹ nó chứ, người thời Tây Chu này có bị bệnh không vậy, xây một cái mộ mà chỗ nào cũng là nhện.

Mẹ kiếp, sao không ở luôn trong ổ nhện đi.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không bị bệ đá dọa, ngược lại còn bị Vương Bàn Tử giật mình một phen.

Nhưng khi hoàn hồn nhìn lại bệ đá, họ phát hiện trên bệ đá hình nhện cũng có một hình mặt người rất chân thực.

Ánh đèn pin chiếu rọi, hình mặt người đó lại có vẻ không ăn nhập gì với bản thân bệ đá.

“Lẽ nào đây là chiếc hộp đồng thứ ba?” Tuyết Lỵ Dương có chút không chắc chắn.

Cô rút con dao găm bên hông ra, nạy chiếc hộp đồng trên bệ đá ra.

Vừa định xác nhận lại, mọi người liền cảm thấy một trận rung chuyển truyền đến.

“Hỏng rồi, Huyền Hồn Thê này không lẽ sắp sập?” Hồ Bát Nhất vừa định gọi mọi người chạy nhanh, nhưng chưa kịp hành động, đã thấy bệ đá sụp đổ.

Tại vị trí ban đầu của nó, một cái giếng thẳng đứng hiện ra, không biết dẫn đến đâu.

Sau khi cái giếng xuất hiện, rung chấn cũng dần dần dừng lại, mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Huyền Hồn Thê này không biết dài bao nhiêu, lại còn có nhiều ngã rẽ như vậy, nếu không cẩn thận mà nó sụp đổ, họ lại vì hoảng loạn mà đi nhầm đường, thì rất có khả năng sẽ bị chôn sống trong U Linh Trủng này.

Xem ra bây giờ, họ vẫn còn may mắn.

"Xem ra, lão Hồ đoán đúng thật rồi, cái giếng này chắc là lối đi thật rồi phải không?" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh giếng nhìn một lúc lâu mà cũng không nhìn ra được gì, cuối cùng chỉ có thể hy vọng vào ba người còn lại.

"Chắc là vậy rồi.

Đi xuống từ đây, khả năng cao là sẽ tìm thấy lăng mộ Tây Chu đó." Mọi người đều trở nên phấn khích.

Đối với những thứ như U Linh Trủng, họ chỉ biết qua những lời đồn đại, còn những nội dung cụ thể bên trong thì họ không hề hay biết.

Và những thứ bên trong U Linh Trủng có thực sự tồn tại hay không, liệu chúng có phải là những ảo ảnh không có thật như bong bóng xà phòng, tất cả những điều này đều cần được chứng thực.

Chỉ có điều, trong lòng Nam Tinh có một chút nghi hoặc.

Dựa theo những cổ tịch, thư tịch được lưu giữ trong Nam thị, hình thức biểu hiện của U Linh Trủng này đáng lẽ không phải như vậy.

Hơn nữa, một lăng mộ đã bị thiên tai phá hủy, làm sao các cơ quan bên trong lại có thể được bảo tồn?

Chiếc hộp đồng đó, bệ đá đó, tất cả mọi thứ đều mang một chút

vẻ cố ý.

Tuyết Lỵ Dương thấy Nam Tinh im lặng, bèn lên tiếng hỏi: "A Tinh, anh đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói của Tuyết Lỵ Dương kéo Nam Tinh ra khỏi dòng suy nghĩ, cũng khiến lão Hồ và Bàn Tử đang phấn khích bình tĩnh lại.

"Không có gì, ta đang nghĩ, U Linh Trủng này, liệu có khả năng là do con người sắp đặt không." Nam Tinh chậm rãi nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lập tức lên tiếng: "Tiểu Nam gia, không thể nào đâu, U Linh Trủng này cũng giống như ảo ảnh sa mạc, đều là một phần biểu hiện của sức mạnh thiên nhiên.

Ngay cả bây giờ, cũng không có cách nào có thể tái tạo lại ảo ảnh sa mạc, huống chi là thứ như U Linh Trủng." Hồ Bát Nhất lý luận chặt chẽ.

Nam Tinh khẽ gật đầu: "Không thể phủ nhận, lão Hồ, cậu nói quả thực có lý.

Nhưng cậu có từng nghĩ, tại sao các cơ quan trong một U Linh Trủng lại có thể được bảo tồn?

Chiếc hộp đồng đó, lại làm thế nào mà rơi vào bụng Thiết Đầu Long Vương?

Nếu lăng mộ này bị thiên tai phá hủy, tại sao chỉ có một chiếc hộp đồng bị thất lạc ra ngoài, còn con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng kia, tại sao lại có thể sống sót?" "Chuyện này..." Hồ Bát Nhất im lặng.

Những lời Nam Tinh nói lúc này giống như một cú búa tạ giáng xuống lòng hắn.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có nói: Trí tuệ của người xưa, không thể xem thường.

Thời xưa Gia Cát Khổng Minh có thể dùng mấy hòn đá nhỏ để vây khốn mười vạn đại quân, điều đó có khoa học không?

Rõ ràng là không khoa học.

Những chuyện như Thất Tinh Đăng tục mệnh cũng không thể giải thích bằng khoa học.

Vì vậy, cho dù họ bây giờ có kiến thức vượt xa người xưa hàng trăm, hàng nghìn năm, cũng không thể vượt qua được.

Thời đại đã thay đổi, không phải chỉ là nói suông.

Ngay cả những thứ như bùa chú còn tồn tại, việc con người tạo ra U Linh Trủng, dường như cũng không có gì là không thể.

"Tiểu Nam gia, tôi không thể tưởng tượng được, có người nào lại có thể tạo ra U Linh Trủng này." "Cậu không tưởng tượng được cũng là bình thường," Nam Tinh nhún vai.

"Bởi vì những chuyện này, lịch sử căn bản sẽ không đề cập đến.

Và người đã tạo ra U Linh Trủng, nguyên nhân căn bản chắc chắn là để bảo vệ lăng mộ Tây Chu đó.

Làm sao họ có thể tự mình tiết lộ ra ngoài được?" Vương Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, đột nhiên chen vào: "Này, Tiểu Nam gia, theo lời cậu nói, người xưa ngay cả U Linh Trủng cũng tạo ra được, vậy thì những gì trong truyện Phong Thần Bảng chẳng phải là sự thật sao." Hồ Bát Nhất đang cúi đầu trầm tư nghe câu này của Bàn Tử, liền vỡ phòng ngự: "Bàn Tử cậu đủ rồi đấy, dù có suy diễn thì cũng đừng có lố bịch như vậy được không." Trước đây Hồ Bát Nhất cũng từng nghĩ những chuyện thần ma quỷ quái trong truyện là có thật.

Nhưng sau khi lớn lên, hắn đã nhận ra hiện thực.

Truyện là do con người viết ra, không thể coi là số trời.

Nếu nói người xưa thông thiên triệt địa, hiểu rõ biến hóa của thiên hạ, Hồ Bát Nhất còn tin.

Nhưng nếu nói người xưa đánh trận phi thiên độn địa, pháp bảo thần thông đầy trời, Hồ Bát Nhất tuyệt đối không tin.

"Thôi được rồi, bất kể suy đoán này của ta đúng hay sai, chỉ có sau khi đi xuống mới có thể nghiệm chứng." Nam Tinh nói xong, liền bắt đầu chuẩn bị.

"Đợi đã, ta xuống trước, sau khi xác nhận tình hình, ta sẽ ra hiệu cho các ngươi." "Không vấn đề." Vương Bàn Tử trực tiếp nói, mấy người cố định dây thừng, Nam Tinh liền nắm lấy dây, dựa vào lực của dây an toàn, trượt xuống dưới.

Xuống được khoảng mười mét, Nam Tinh đáp xuống đất.

Cậu dùng ánh sáng đèn pin chiếu rọi xung quanh, phát hiện nơi mình đang đứng dường như là tiền điện của lăng mộ Tây Chu.

Cũng không có gì đặc biệt.

Nam Tinh giơ đèn pin lên, chiếu vào giếng hai lần.

Sau đó, cảnh giác xung quanh.

Không lâu sau, Tuyết Lỵ Dương và hai người còn lại lần lượt leo xuống theo dây thừng.

Sau khi Vương Bàn Tử đáp đất, việc đầu tiên không phải là quan sát xung quanh, mà là tháo găng tay, xoa xoa bàn tay mập mạp của mình.

"Ôi mẹ ơi, cái dây chết tiệt này, đúng là rát tay thật, đeo găng tay mà vẫn đau không chịu nổi." Vương Bàn Tử không ngừng xoa tay.

Hồ Bát Nhất bên cạnh không nhịn được nói: "Bàn Tử, có khả năng nào là do cậu quá béo, không phải vấn đề của dây không?" Một câu

nói, không khí liền chùng xuống.

Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn người bạn thân của mình, rồi quay sang quan sát xung quanh.

Tiền điện này không gian rất lớn.

Trong chốc lát, họ cũng không thể nhìn rõ hoàn toàn tình hình xung quanh.

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương đi được vài bước thì nhìn thấy một bức bích họa, rất nhanh đã bị nội dung trên đó thu hút.

Nói một cách chính xác, cô bị thu hút bởi hình con mắt màu đỏ trên bức bích họa đó.

Chương 199

Đó là...

“Mục Trần Châu?!” Tuyết Lỵ Dương không nhịn được, kinh ngạc thốt lên, thu hút sự chú ý của mấy người Nam Tinh.

Mọi người nhìn vào hình dạng của Mục Trần Châu trên bức bích họa, trong lòng cũng vô cùng chấn động.

“Tôi nói này, Mục Trần Châu không phải là ở trong lăng mộ Tây Chu này chứ.” Vương Bàn Tử có chút kích động hỏi.

Nội dung trên bức bích họa này dường như đang kể về một điều gì đó.

Trên trời cao treo Mục Trần Châu, thay thế mặt trời, xung quanh là mây và chim bay.

Dưới đất, mọi người đang cử hành một nghi lễ nào đó.

Điều đáng chú ý là, trên đó còn có hai mảnh Long Cốt Thiên Thư bị gãy.

“Long Cốt Thiên Thư, Mục Trần Châu.” Mọi người lại đi xem những bức bích họa khác.

Nhưng những bức đó đều không có ý nghĩa gì, chỉ là những bức bích họa tế lễ rất bình thường mà thôi.

Ngoài bích họa, kết cấu tiền điện của lăng mộ này cũng rất tráng lệ, trên mặt đất ngay ngắn đặt không ít đồ đồng và những thứ khác.

Tùy tiện lấy ra một món đều là vô giá, chỉ có điều, không ai có ý định động vào chúng, ngoại trừ Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đưa tay cầm một chiếc tôn rượu bằng đồng từ

trên mặt đất lên, nói với Hồ Bát Nhất bên cạnh: “Lão Hồ, cậu xem thử, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền.” “...” Hồ Bát Nhất không thèm nhìn, trực tiếp nói: “Đáng giá một mạng người.” Vương Bàn Tử nhất thời chưa phản ứng lại, Nam Tinh đang xem bích họa liền lên tiếng: “Đồ đồng Tây Chu ở đây, dù có mang ra ngoài cũng không ai dám mua, ngoài việc giao nộp ra, không có tác dụng gì khác.

Nếu giao dịch bị phát hiện, chắc chắn sẽ mất đầu.” Vương Bàn Tử nghe vậy, liền xìu xuống.

Đặt tôn rượu bằng đồng xuống, tiếp tục hành trình tìm báu vật của mình.

Đồ đồng không thể động vào, nhưng những món đồ nhỏ khác, chắc cũng có thể lấy được vài món.

Dù sao thì kế hoạch của Vương Bàn Tử là, trộm không đi tay không, dù Thiên Vương lão tử có đến, hắn cũng phải kiếm được chút gì đó mang về.

Nam Tinh cũng không có ý định ngăn cản.

Dù sao, mỗi người đều có con đường riêng, cậu không có lý do gì để ngăn cản Bàn Tử.

“A Tinh, trên bức bích họa vừa rồi có Long Cốt Thiên Thư, anh nói xem, liệu có khả năng trong mộ này có Long Cốt Thiên Thư, hoặc dứt khoát hơn, Mục Trần Châu ở ngay đây không?” Gương mặt Tuyết Lỵ Dương mang theo chút kỳ vọng vào tương lai, tộc Zagrama đã tìm kiếm Mục Trần Châu hàng nghìn năm.

Nếu thực sự có thể, Tuyết Lỵ Dương thật sự muốn giải trừ lời nguyền mắt quỷ, rồi đường đường chính chính gả cho Nam Tinh, chứ không phải vì để bảo vệ tính mạng của mình khỏi sự nguy hại của lời nguyền mà mới gả vào nhà Nam.

Kết quả như vậy, Tuyết Lỵ Dương không thể chấp nhận được.

Hoa Linh cũng từng nói, về mặt tâm tính, cô không bằng Tuyết Lỵ Dương.

“Tuyết Lỵ, với tính cách của cha ta và ông ngoại em, nếu Mục Trần Châu dễ dàng bị chúng ta tìm thấy như vậy, thì với năng lực của họ, có lẽ từ rất lâu trước đây đã lấy được Mục Trần Châu, giải trừ lời nguyền mắt quỷ rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ.” Nam Tinh nói.

Tuyết Lỵ Dương nghe anh nói xong, cũng gật đầu.

Đúng vậy.

Nếu Mục Trần Châu thật sự ở trong U Linh Trủng này, thì có lẽ, lời nguyền mắt quỷ đã sớm trở thành lịch sử rồi.

“Tuy nhiên, lời em vừa nói, Long Cốt Thiên Thư, nói không chừng, thật sự có thể ở đây.

Nếu chúng ta có thể tìm thấy Long Cốt Thiên Thư, nói không chừng, rất nhanh sẽ có thể tìm thấy Mục Trần Châu.” Nam Tinh ôm vai Tuyết Lỵ Dương, nhẹ nhàng an ủi.

“Vâng.” Tuyết Lỵ Dương dựa vào vai Nam Tinh, khẽ thì thầm.

“Khụ khụ, nói có nên hay không, hai vị ở trong mộ người ta mà tình tứ như vậy, thật sự ổn không, còn nữa, chú ý ảnh hưởng, đừng dạy hư trẻ con.” Vương Bàn Tử không biết từ xó xỉnh nào chui ra, giọng điệu chua loét.

“Bàn gia, nếu cậu ghen tị, tôi có thể tìm cho cậu một người, cậu xem, trong đội của chúng ta, chỉ còn cậu là độc thân.” “Nói vớ vẩn, đây là lời vớ vẩn gì thế, cậu xem cậu nói có phải tiếng người không, hơn nữa, cũng không phải chỉ mình tôi độc thân, Kim gia không phải cũng độc thân sao?” “Ha ha, Bàn Tử, cũng chỉ có cậu tự cho rằng Kim

gia độc thân thôi.

Nói ra sợ đả kích cậu, con trai của Kim gia đã biết đi mua nước tương rồi." Hồ Bát Nhất không biết từ đâu xuất hiện, vẻ mặt trêu chọc nói.

Nói thật, nếu không phải lần trước cùng Đại Kim Nha chạy đôn chạy đáo lo chuyện Bách Bảo Cư, Hồ Bát Nhất thật sự không biết Đại Kim Nha đã lập gia đình, hơn nữa con trai đã bốn tuổi rưỡi.

Chuyện Đại Kim Nha có gia đình, ở Bắc Bình không mấy người biết.

Cũng là do Đại Kim Nha tâm tư tỉ mỉ, biết việc mình làm không quang minh chính đại, sợ người nhà bị liên lụy, nên vẫn luôn để vợ con ở quê Đông Bắc.

Cứ cách một thời gian, Đại Kim Nha lại ra bưu điện, gửi ít đồ ăn, đồ dùng và tiền mặt về.

Cũng vì biết chuyện này, Hồ Bát Nhất thời gian qua vẫn luôn tìm cơ hội chia sẻ thông tin này cho nhóm Nam Tinh.

Có Nam Tinh ở đây, Nam thị liền ở đây.

Nam thị gia đại nghiệp đại, Đại Kim Nha lại không phải người thích gây chuyện, nên đón vợ con qua sống cùng, cũng không cần lo bị báo thù gì cả.

Đại Kim Nha cũng đang cân nhắc vấn đề này.

Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, liền sững sờ tại chỗ.

Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh cũng không khá hơn, đều có vẻ mặt ngơ ngác nhìn Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, cậu nói thật sao, thằng chó Đại Kim Nha thật sự đã cưới vợ sinh con?" "Tôi còn lừa cậu làm gì?" Hồ Bát Nhất liếc mắt, nhìn

Vương Bàn Tử với vẻ mặt đầy ác ý.

"Đợi lần này về Bắc Bình, cậu phải chuẩn bị tâm lý chảy máu rồi đấy, quà ra mắt và hồng bao, nói thế nào cũng không thể tệ được phải không." Lời của Hồ Bát Nhất, thật sự giống như một đòn chí mạng, vừa câm nín vừa vỡ phòng bị.

Tâm trạng của Vương Bàn Tử vào lúc này, đã nổ tung.

Thấy Vương Bàn Tử như vậy, Hồ Bát Nhất cũng không có ý định bồi thêm dao nữa, quay sang nói với Nam Tinh: "Tiểu Nam gia, tôi vừa đi một vòng quanh đây, trong tiền điện này ngoài bốn con đường dẫn đến thiên điện ra, không còn đường nào khác.

Tôi nghĩ, nếu muốn đến minh điện, có lẽ chúng ta phải bắt đầu từ mấy cái thiên điện đó." Nam Tinh khẽ gật đầu.

"Để ta đi xem rồi tính tiếp." Nói xong, cậu dẫn Tuyết Lỵ Dương đi vào con đường gần nhất, đến một trong các thiên điện.

Thiên điện không lớn, ngoài một bức tượng đồng ra, không còn vật gì khác.

Và bức tượng đồng đó là một bức tượng hình người.

Điều quỷ dị là, đầu của bức tượng được khắc bốn mặt bốn khuôn mặt, vô cùng quái dị.

Ngoài khuôn mặt đối diện với lối ra, ba khuôn mặt còn lại đều không có biểu cảm.

Trong lòng bàn tay của bức tượng hình người đó, đang ôm một chiếc hộp đồng mà mọi người đều quen thuộc.

Hình mặt người trên chiếc hộp đồng tương ứng với khuôn mặt duy nhất có biểu cảm trên bức tượng.

Vừa hay, trong tay nhóm Nam Tinh còn có ba chiếc hộp đồng.

Nếu không có gì bất ngờ, ba chiếc hộp đồng đó tương ứng với ba thiên điện, có lẽ chính là nơi đặt cơ quan mở ra con đường dẫn đến minh điện.

"Đi, chúng ta đến thiên điện tiếp theo." Thiên điện này đã được đặt hộp đồng, nên không cần ở lại lâu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Nam Tinh dẫn Tuyết Lỵ Dương đi hết ba thiên điện còn lại.

Dựa vào trí nhớ để phán đoán, hình mặt người trên các hộp đồng vừa vặn tương ứng với khuôn mặt của các bức tượng người đối diện với lối ra.

Xem ra đó chính là điểm liên kết của cơ quan.

"Lão Hồ, Bàn gia, hai người mỗi người cầm một chiếc hộp đồng, đến thiên điện tây bắc và tây nam, đặt lên tượng, nhất định phải chú ý an toàn." Nam Tinh bắt đầu sắp xếp.

Sau khi giao việc cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, Nam Tinh lại lấy ra chiếc hộp đồng cuối cùng, đưa cho Tuyết Lỵ Dương.

Chương 200

“Tuyết Lỵ, thiên điện cuối cùng giao cho em, dù thế nào, hãy nhớ, an toàn là trên hết.” “Vâng, A Tinh, anh cũng phải bảo trọng.” Tuyết Lỵ Dương nhận lấy hộp đồng, rút ra chiếc ô Kim Cương, nói xong liền nhanh chóng đi về phía thiên điện đông bắc.

Nam Tinh đứng ở tiền điện, đôi mắt quan sát xung quanh, không dám có một chút sơ hở.

Cơ quan ở thiên điện không phải chỉ cần đặt hộp đồng về vị trí cũ là xong.

Vừa rồi trong thiên điện vốn đã có hộp đồng, Nam Tinh đã phát hiện ra điểm khác biệt.

Bức tượng hình người ngoài việc gợi ý về chiếc hộp đồng tương ứng, còn có một gợi ý khác.

Đó chính là vị trí hốc mắt của bức tượng.

Bốn khuôn mặt của tượng, chỉ có một khuôn mặt mở mắt và có biểu cảm.

Hơn nữa, mắt trái là do bản thân bức tượng có sẵn, còn mắt phải lại là một hốc trống rỗng.

Rất rõ ràng, cơ quan tương ứng với con mắt này, và Nam Tinh cũng đã nghĩ, con mắt bị thiếu của bức tượng chính là nằm trong hộp đồng.

Còn chìa khóa của hộp đồng thì nằm dưới một phiến đá nào đó trong thiên điện.

“Loảng xoảng...” Không biết qua bao nhiêu phút, Nam Tinh đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng loảng xoảng, nhìn theo hướng phát ra

âm thanh, liền thấy bức tường mộ nơi có bức bích họa khác thường lúc nãy đang từ từ nâng lên, để lộ ra con đường phía sau.

"Thành công rồi." Trái tim đang treo lơ lửng của Nam Tinh cuối cùng cũng được thả xuống.

Không uổng công họ đã tốn bao nhiêu tế bào não để nghĩ ra cách phá cơ quan này.

Bây giờ, cuối cùng cũng đã thấy được thành quả.

Khi tường mộ nâng lên đến một mức độ nhất định, âm thanh liền biến mất.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên chạy ra từ thiên điện, đến bên cạnh Nam Tinh, hỏi: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng thấy được lối vào minh điện rồi.

Chủ mộ này đầu óc chắc chắn có vấn đề, trong mộ của mình mà còn làm lắm trò lắt léo như vậy." Vương Bàn Tử vừa đi vừa chửi.

"Cũng may là Bàn gia ta không mang thuốc nổ, không thì đã cho nổ tung một đường ra rồi." "Bàn Tử, cậu đừng có khoác lác." Nghe lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vừa đi ra cũng lên tiếng.

"Nếu tôi đoán không sai, chủ mộ này chắc chắn đã nghĩ đến việc có người sẽ lỗ mãng như cậu, nên nhất định đã thiết lập những cơ quan như cát lún, thủy ngân.

Đợi cậu cho nổ, cơ quan khởi động, tất cả cùng chết chung." Lời của Hồ Bát Nhất tuy không dễ nghe, nhưng lý lẽ thì đúng.

Vương Bàn Tử cũng chỉ thích nói phét.

Hắn tuy tính tình thẳng thắn, nhưng không ngốc, không làm ra những chuyện hại người hại mình.

"Xem ra, con đường này chắc là thẳng đến minh điện, chúng ta

đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, đến minh điện xem trước đã.” Tuyết Lỵ Dương cầm ô Kim Cương đi tới.

Sau khi hội họp với mọi người, bốn người liền bật đèn pin, đi theo con đường mộ mới xuất hiện, tiến về phía minh điện.

Mọi người đi theo đường mộ không được bao xa thì đã đến minh điện.

Dưới ánh sáng đèn pin, bốn người lập tức nhìn thấy một chiếc quách đồng khổng lồ nằm ở chính giữa minh điện.

Tuy nhiên, sự chú ý của Nam Tinh không nằm ở chiếc quách này.

Cậu điều chỉnh góc độ đèn pin, ánh sáng chiếu lên đỉnh minh điện.

Ngay phía trên chiếc quách, có một vật thể hình cầu màu đen khổng lồ treo lơ lửng ở đó.

Nhìn kích thước, nó gần như có thể so sánh với một chiếc xe 212.

“Mẹ kiếp, đây là cái quái gì vậy, đừng nói với tôi đây lại là loại nhện khổng lồ đó nhé.” Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy vật thể hình cầu màu đen khổng lồ, khả năng tự chủ của hắn tự nhiên không bằng Nam Tinh, liền bắt đầu văng tục.

Sắc mặt của mọi người đều vô cùng nghiêm trọng.

Trong chiếc quách đá trắng đó, họ đã từng thấy một vật thể hình cầu màu đen tương tự.

Đó là trứng của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, loại có thời gian ấp nở rất ngắn.

Nhìn kích thước này, rõ ràng không cùng một hạng cân với những gì họ đã thấy trước đây.

Nếu đây cũng là một con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, thì mức độ nguy hiểm có lẽ còn mạnh hơn con mẫu thể trước đó gấp mười, gấp

trăm lần.

“Bàn Tử, bình tĩnh.” Hồ Bát Nhất vỗ mạnh vào vai Vương Bàn Tử, rồi quay sang hỏi Nam Tinh bên cạnh: “Tiểu Nam gia, làm thế nào đây?” “Hay là, chúng ta đốt thẳng nó luôn?” Hồ Bát Nhất lấy ra một chai thủy tinh, có lẽ là do chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt lần trước đã được Vương Bàn Tử truyền cảm hứng.

Lần này trước khi xuống đây, Hồ Bát Nhất cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi, làm mấy chai cháy, uy lực còn lớn hơn cái đồ tự chế thô sơ của Vương Bàn Tử, bên trong không chỉ có dầu mà còn có cả cồn nồng độ cao làm chất trợ cháy.

Hơn nữa, lần này họ còn mang theo nhiên liệu rắn, nếu muốn đốt, chắc chắn có thể đốt chết nó.

“Không được, nếu phóng hỏa ở đây, oxy bị đốt hết, chúng ta đều phải ở lại đây.” Nam Tinh nói.

“Nhưng ngoài việc đốt trực tiếp, chúng ta cũng không còn cách nào khác.

Nếu con nhện này chạy ra, minh điện này nhỏ như vậy, chúng ta trốn cũng không có chỗ trốn.” Tuyết Lỵ Dương đưa ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Đúng vậy.

Minh điện này quả thực có diện tích hạn chế, nếu con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng cỡ lớn này chui ra, họ muốn trốn cũng không có chỗ.

Nam Tinh suy nghĩ một lúc lâu.

Khi cậu chú ý thấy vật thể hình cầu màu đen dường như có động tĩnh, cậu mới cuối cùng quyết định.

“Đốt!!” Nghe Nam Tinh nói đốt, Hồ Bát Nhất cũng không do dự,

gọi Vương Bàn Tử lấy ra nhiên liệu rắn mà họ mang theo, lần lượt đặt ở cuối quách.

Ở trạng thái treo lơ lửng chắc chắn không thể đốt được.

Dù có đốt lên, đốt cháy lớp vỏ bên ngoài cũng đồng nghĩa với việc trực tiếp thả con nhện khổng lồ ra.

"Tôi châm lửa!" Hồ Bát Nhất hô một tiếng, sau đó ném chai cháy vào đống nhiên liệu rắn đã đặt sẵn.

Lửa bùng lên.

Có lẽ cảm nhận được điều gì đó, vật thể hình cầu màu đen giãy giụa càng mạnh hơn.

"Mọi người lùi lại." Nam Tinh chỉ kịp hét lên một tiếng, sau đó nhảy mấy bước, leo lên quách đồng, rồi nhảy cao, đá mạnh vật thể hình cầu màu đen về phía đống lửa.

Vật thể hình cầu màu đen rơi vào đống lửa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức ném những chai cháy còn lại vào.

Trong chốc lát, con quái vật khổng lồ này đã biến thành một quả cầu lửa lớn, con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng bên trong phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Đau đớn khiến Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng bắt đầu giãy giụa, nhưng ngọn lửa lớn do nhiên liệu rắn và chai cháy đặc chế gây ra, không phải giãy giụa là có thể dập tắt.

Nếu không có biện pháp đặc biệt, dù có 119 đến cũng không cứu được nó.

"Chúng ta rút ra ngoài trước." Cảm nhận được oxy đang giảm mạnh, Nam Tinh cũng nói với ba người còn lại.

Bốn người rút khỏi minh điện, quay trở lại vị trí của giếng thẳng đứng.

“Con quái vật này, đúng là to thật, nếu không có Tiểu Nam gia ở đây, chắc là một thân thịt của Bàn gia này cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng.” Cái miệng của Vương Bàn Tử vẫn là nguồn vui của mọi người.

Bị hắn nói như vậy, thần kinh vốn đang căng thẳng của mấy người đột nhiên thả lỏng đi không ít.

“Bàn Tử, cậu cũng có chút tự biết mình đấy.

Chương 201

Tiểu Nam gia, bây giờ chúng ta có nên lên trước không, trong mộ này ít oxy, nếu chúng ta cứ ở đây, chắc một lúc nữa sẽ chết ngạt mất." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vào bụng Vương Bàn Tử, trêu chọc một câu rồi lại quay sang hỏi Nam Tinh.

Nam Tinh vừa định gật đầu, liền cảm nhận được sự khác biệt một cách nhạy bén.

Cậu đi đến một góc của tiền điện, đặt tay lên đó cảm nhận cẩn thận.

"Trong mộ này lại... có gió?" Nam Tinh có chút ngạc nhiên.

Bàn tay cậu đặt trên góc tường rõ ràng có thể cảm nhận được luồng khí đang không ngừng chuyển động.

Trong lăng mộ nhiệt độ đang dần tăng lên, nhưng nhiệt độ ở đây lại liên tục duy trì ở mức thấp.

"A Tinh, sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương đi tới, hỏi.

"Tuyết Lỵ, cho ta mượn ô Kim Cương một chút." Nam Tinh không trả lời câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, mà lại trực tiếp mượn ô Kim Cương của cô.

Dù sao, hiện tại trong lòng cậu cũng chỉ là suy đoán, nếu nói ra một cách tùy tiện, lỡ không đúng, rất có thể sẽ đả kích lòng tin của ba người còn lại.

Sau khi nhận được chiếc ô Kim Cương từ Tuyết Lỵ Dương, Nam Tinh liền dùng mũi ô sắc bén, đâm vào vị trí có gió lúc nãy.

Mũi ô sắc bén như đâm vào đậu phụ, rất dễ dàng xuyên thủng tường mộ.

Nam Tinh lại ra tay, tạo thêm vài lỗ trên tường mộ.

"Vù vù vù..." Sau khi Nam Tinh tạo ra lỗ hổng, từng luồng gió mát từ tường mộ thổi vào, thổi qua người mấy người, khiến họ cảm thấy sảng khoái.

"Đây là... lối ra?" Hồ Bát Nhất đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, nhìn về phía Nam Tinh.

Nam Tinh gật đầu không thể chối cãi.

Mặc dù không biết đây có phải là lối ra không, nhưng có thể có gió thổi vào từ đây, phía sau bức tường mộ này, nhất định là thông ra bên ngoài.

Vương Bàn Tử hăng hái cầm xẻng công binh đi tới, trực tiếp đào.

Theo mấy cái lỗ đó, rất nhanh, đã đào ra một cái hố lớn có đường kính một mét.

Nam Tinh cầm đèn pin, chui vào hố trước, sau đó, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Hồ Bát Nhất nhìn bức bích họa không còn ra hình dạng, có chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng cũng đi theo.

Nơi này rõ ràng là một khoảng không trong lòng núi Long Lĩnh.

Trước đó đã nói, Long Lĩnh trải qua hàng trăm nghìn năm mưa gió, cộng thêm có nhiều mộ huyệt, đất bị xói mòn, có rất nhiều ngọn đồi trông cao lớn, nhưng thực tế bên trong đã rỗng.

Nơi này, rõ ràng cũng vậy.

Nếu không phải bức tường mộ không chịu được sức nặng, xuất hiện vết nứt, Nam Tinh có lẽ thật sự không phát hiện ra nơi này còn có một con đường tắt tiện lợi như vậy.

Đi được một lúc, mấy người liền nhìn thấy một chiếc đỉnh đồng

khổng lồ đặt trên một bệ đá.

Vừa chuẩn bị lại gần xem, Nam Tinh đột nhiên ngửi thấy một mùi hương.

Vương Bàn Tử bên cạnh khịt khịt mũi, có chút không chắc chắn hỏi: "Các ngươi có ngửi thấy mùi sô cô la không?" "Mùi sô cô la?" Hồ Bát Nhất sững sờ.

Vừa định nói một câu, Bàn Tử cậu có phải đang nằm mơ không, thì hắn cũng ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào kỳ lạ, lời đến miệng cũng không nói ra được.

Vương Bàn Tử lúc này giống như một con chó săn, hít hít mũi, ngửi theo mùi, đi tìm nguồn gốc của mùi hương.

Vòng qua chiếc đỉnh đồng, đi tiếp một đoạn, nhóm Nam Tinh liền nghe thấy tiếng "ái ui" của Vương Bàn Tử phía trước, sau đó là một cú ngã ngồi phịch xuống đất.

Ba người Nam Tinh thấy vậy, vội vàng đi nhanh hai bước đến sau lưng Vương Bàn Tử.

Dưới ánh sáng đèn pin, họ nhìn thấy một bộ xác chết, dựa vào tường, xem ra đã chết rất lâu, đã biến thành xương trắng.

"Một người chết, xem cậu sợ chưa kìa." "Đã thành xương trắng rồi, muốn biến thành cương thi cũng không được nữa." Hồ Bát Nhất nói, ngồi xổm xuống, thổi bụi trên bộ xương, quan sát kỹ lưỡng.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử không chịu thua, phản pháo lại: "Lão Hồ, nếu cậu có sở thích này, có cần Bàn gia tôi đứng canh cho cậu, cậu xử lý luôn tại đây không." "Đi đi đi, cậu mới có sở thích này ấy, cậu không phát hiện ra, mùi hương vừa rồi là từ trên người hắn ta phát ra sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy, hít hít mũi, phát hiện đúng là như lời Hồ Bát Nhất nói không sai.

Bộ xương này chính là nguồn gốc của mùi hương.

Hộp sọ của bộ xương bị khoét một lỗ, rõ ràng, đây là người chết.

"Theo lý mà nói, hộp sọ của người là nơi cứng nhất trong cơ thể, xem ra, chắc là bị thứ gì đó cắn nát, độ cong của vết cắn này dường như có chút tương tự với móng vuốt của mẫu thể Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng." Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc phân tích.

Vương Bàn Tử lại không đồng tình: "Dương tiểu thư, điều đó chưa chắc đâu, cơ thể con người thần kỳ lắm, nơi cứng nhất ai mà nói chắc được." Tuyết Lỵ Dương mặt đầy dấu hỏi.

Tuyết Lỵ Dương không hiểu, nhưng Hồ Bát Nhất lại hiểu ngay, Vương Bàn Tử đang nói bậy.

Nam Tinh bất lực thở dài, cũng không nói gì nhiều.

Trong lúc quan sát bộ xương, ánh mắt cậu cũng bị thu hút bởi sợi dây chuyền trên cổ nó.

Đi lên phía trước, cậu giật phắt sợi dây chuyền trên cổ bộ xương xuống.

Phần dưới của sợi dây chuyền này đen tuyền trong suốt, dài bằng ngón tay.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, nó lấp lánh ánh sáng óng ả, đầu trước sắc nhọn, phần dưới hình chóp nón, được khảm mấy miếng chỉ vàng, tạo thành hình dạng "Thấu Địa Văn", thân bùa khắc hai chữ cổ triện "Mô Kim".

"Mô Kim Phù." Nam Tinh nhận ra thân phận của thứ này, thốt ra ba chữ.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đeo Mô Kim Phù, còn tấm Mô Kim Phù cuối cùng này thì đã mất tích cùng với Kim Toán

Bàn.

Bây giờ lại xuất hiện theo cách này, điều đó cũng chứng minh rằng bộ xương này chính là Kim Toán Bàn.

"Mô Kim Phù ở đây, vậy ông ta chẳng phải là Kim Toán Bàn sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên, đôi mắt vội vàng nhìn xung quanh.

Giang hồ đồn rằng, Kim Toán Bàn có một chiếc bàn tính bằng vàng, không bao giờ rời thân.

Bây giờ thi thể của Kim Toán Bàn ở đây, vậy chiếc bàn tính vàng đó chẳng phải là ở gần đây sao.

"Bàn gia, cậu tìm cái này phải không?" Trong lúc Vương Bàn Tử đang tìm kiếm, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Nam Tinh nhìn theo tiếng, liền thấy Tuyết Lỵ Dương không biết từ đâu tìm ra một cái túi bách bảo, đang xách đi về phía này.

Ngoài túi bách bảo đó, còn có một chiếc bàn tính vàng đã bị oxy hóa đen sì.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng lên tiếng: "Bàn tính vàng ở đây, vậy ông ta chính là Kim Toán Bàn không còn nghi ngờ gì nữa.

Bàn Tử, phụ một tay, chúng ta tìm một chỗ chôn cất tiền bối trước đã." "Tôi nói này lão Hồ, cậu đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, làm chuyện thừa thãi rồi.

Vị tiền bối này nói gì thì cũng đã ngồi đây mấy chục năm, xương cốt chắc cũng mục cả rồi, chúng ta mà động vào một cái, nó rã ra thì làm thế nào." Vương Bàn Tử nhìn hài cốt của Kim Toán Bàn, nói.

Hắn không phải lười biếng, chỉ là họ đang ở trong mộ, hơn nữa còn là một nơi phong thủy bảo địa hiếm có, Kim Toán Bàn ở đây cũng

coi như là tiện.

Họ lại không có quan tài, Hồ Bát Nhất dù có muốn cho Kim Toán Bàn nhập thổ vi an, cùng lắm cũng chỉ có thể tìm một miếng vải bọc lại, tìm một chỗ chôn.

Như vậy, còn không bằng để ông ta ngồi đây, dù sao bên cạnh cũng có một chiếc đỉnh đồng, coi như chết cũng có thể diện.

Đợi mấy chục năm nữa, có đội khảo cổ phát hiện ra ngôi mộ này, nhìn thấy Kim Toán Bàn, không chừng sẽ cho rằng ông ta có quan hệ gì với chủ mộ, lúc đó chuẩn bị một cái quan tài, chuyển đi nơi khác an táng, còn tốt hơn là họ chôn cất qua loa.

"Bàn Tử, cậu đừng tìm cớ nữa." Hồ Bát Nhất bất lực lắc đầu.

Chương 202

“Chúng ta đeo Mô Kim Phù, chính là truyền nhân của Mô Kim.

Kim Toán Bàn này tính thế nào cũng là đại tiền bối.

Chúng ta không phát hiện thì thôi, nếu phát hiện rồi mà còn để ông ta tiếp tục ngồi đây hứng gió, đó là bất kính bất hiếu, sẽ bị tổn thọ đấy.” Vương Bàn Tử không nói gì, xua tay nói: “Được được được, cậu có lý, Bàn gia không tranh với cậu.

Nhưng mà, chúng ta cũng phải tìm cái gì đó để liệm chứ, chẳng lẽ lại chôn thẳng luôn sao?” Cuộc đối thoại của hai người, Nam Tinh cũng nghe rõ.

Nghe Vương Bàn Tử cần vật dụng để liệm hài cốt, cậu cũng nghĩ đến điều gì đó, đi tới: “Hai vị, xem ra, bây giờ hai vị rất cần sự giúp đỡ của tôi.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quay đầu, nhìn Nam Tinh với vẻ mặt khó hiểu.

Còn Nam Tinh, cũng không nói nhiều lời thừa, trực tiếp thò tay vào ngăn trong ba lô của mình, rút ra một vật màu xanh không rõ tên được gấp gọn gàng.

“Tiểu Nam gia, đây là...” “Năm xưa Nam thị tinh anh xuống Bình Sơn, có một tộc nhân vì cứu người mà hy sinh.

Lúc đó nhà Nam không có nhiều tiền, cũng không có tài nguyên, cuối cùng chỉ có thể mượn quan tài trong mộ Bình Sơn, mang tộc nhân đó về nhà.

Mấy chục năm sau, Nam thị không thiếu tiền và tài nguyên nữa, nhưng vì nhiều lý do, vẫn có tộc nhân bỏ mạng ở bên ngoài.

Để không cho họ phơi thây nơi hoang dã, trong gia tộc liền sản

xuất ra loại hộp liệm thi thể đơn giản có thể gấp gọn này.” Nam Tinh vừa giải thích, vừa mở hộp liệm ra.

Sau khi mở ra, kích thước của hộp liệm này không nhỏ hơn quan tài bình thường là bao.

Bề ngoài màu nâu đen, nếu không nhìn kỹ, sẽ giống hệt quan tài.

Trên đó khắc rồng vẽ phượng, trông vô cùng uy phong.

Còn bên trong thì khá đơn sơ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng nhau ra tay, thu liệm hài cốt của Kim Toán Bàn vào hộp liệm.

Cuối cùng, dưới vẻ mặt đau khổ của Vương Bàn Tử, mấy người đã chôn cất chiếc hộp chứa hài cốt của Kim Toán Bàn và vật chí ái của ông ta khi còn sống, chiếc bàn tính vàng đã bị oxy hóa đen sì, cùng nhau.

Vị trí chôn cất chính là ở trước chiếc đỉnh đồng.

Đồ tế lễ, họ đều đã dùng để triệu hồi U Linh Trủng.

Hồ Bát Nhất cuối cùng chỉ có thể đốt hai cây nến trắng, làm qua loa cho xong chuyện.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, mấy người ngồi xuống một khoảng đất trống, bày ra đồ ăn, thức uống, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc ở đây, đợi con nhện khổng lồ kia cháy xong rồi tính tiếp.

“Thật không ngờ, một miếng ngọc này lại có thể tỏa ra mùi sô cô la, thật kỳ diệu.” Tuyết Lỵ Dương cầm miếng Văn Hương Ngọc tìm thấy dưới hài cốt của Kim Toán Bàn, cảm khái nói.

“Ngọc này tên là Văn Hương, là một loại kỳ ngọc, một loại kỳ ngọc vô giá.

Nó có thể tỏa ra mùi hương nồng nàn quyến rũ, hơn nữa càng khô

hanh mùi hương càng nồng, là bí bảo trong hoàng gia.

Thậm chí có người xưa từng dùng thơ ca ngợi: 'Thế gian vị văn hoa giải ngữ, như lệnh khước kiến ngọc sinh hương, thiên cung tạo vật nan tư nghị, diệu đáo cứu thục thẩm tường'." Hồ Bát Nhất lên tiếng giải thích. (Dịch thơ: Thế gian chưa nghe hoa biết nói, nay lại thấy ngọc tỏa hương, tạo hóa trời cao khó nghĩ bàn, diệu kỳ tường tận khó lường).

Nam Tinh ngồi bên cạnh Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Mùi hương của ngọc này, nghe nói còn có tác dụng xua đuổi chim muông.

Những con dơi trong mộ ngửi thấy mùi này đều không dám lại gần.

Nhưng mà, Kim Toán Bàn vẫn quá sơ suất.

Mục đích ban đầu của ông ta khi mang theo miếng ngọc này là muốn hành động của mình thuận lợi hơn, nhưng không ngờ lại gặp phải Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng này rất nhạy cảm với mùi, Văn Hương Ngọc này cũng trở thành lá bùa đòi mạng của Kim Toán Bàn." Nam Tinh nói đến đây, nhất thời cũng không khỏi thổn thức.

Mô Kim Hiệu Úy xuống mộ đều tuân theo một quy tắc việc nào có thể làm, việc nào không.

Kim Toán Bàn cũng muốn dựa vào Văn Hương Ngọc để đi hết chuyến này một cách an toàn.

Nhưng không ngờ ông ta thông minh một đời, hồ đồ một lúc, một lúc hồ đồ này đã trực tiếp lấy đi mạng sống của ông ta.

"Thì ra là vậy." Nghe lời Nam Tinh, Hồ Bát Nhất cũng có thể tưởng tượng ra Kim Toán Bàn đã chết như thế nào.

Phải nói, vị tiền bối này, thật sự rất thảm.

"Này, tôi nói mấy vị, chính chủ đang nằm ngay sau lưng các người đấy, các người ở đây nói chuyện này, có nghĩ đến cảm nhận của chính chủ không." "Khụ khụ, Bàn Tử, cậu không thể nói ít đi vài câu được à." Rượu mà Hồ Bát Nhất vừa uống vào liền phun ra hết, một ngụm rượu hoàn toàn không lãng phí, phun đầy đầu đầy mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không tỏ ra ghét bỏ, dùng tay áo lau mặt, rồi nhe răng cười một cách tà ác.

Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, cũng cười phá lên.

Không còn cách nào khác, tài năng gây hài của Vương Bàn Tử quá mạnh mẽ, trong đội có hắn thì sẽ không thiếu niềm vui.

"Nói chứ, sau khi lời nguyền mắt quỷ này được giải trừ, các người đều muốn làm gì?" Đợi Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, cặp đôi bạn thân này ngừng đùa giỡn, Tuyết Lỵ Dương cũng hỏi một câu như vậy.

Hồ Bát Nhất tiến vào Hư Số Không Gian, nên đã bị nhiễm lời nguyền mắt quỷ.

Vương Bàn Tử thì vì ở bên cạnh Nam Vân Đình và Hồ Bát Nhất quá lâu, cũng không thể tránh khỏi bị dính chưởng.

Nếu nói trong đội có ai không bị lời nguyền mắt quỷ nhắm đến, chắc chỉ có Tát Đế Bằng.

Linh hồn bị trục xuất, dù không dính lời nguyền mắt quỷ, hắn cũng sẽ chết vì hôn mê trong thời gian dài.

Những người còn lại, ngoài Nam Tinh và Nam Vân Đình, cơ bản không ai có thể may mắn thoát khỏi.

“Giải trừ lời nguyền mắt quỷ à, để tôi nghĩ xem.” Hồ Bát Nhất cúi đầu trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: “Khả năng cao là sẽ ngoan ngoãn sống qua ngày với Tiểu Diệp thôi.

Dù sao, bây giờ chúng ta cũng không thiếu tiền, không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm xuống mộ.

Cho nên, sống qua ngày là lựa chọn tốt nhất.” Hồ Bát Nhất nói xong, liền nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cảm nhận được ánh mắt của Hồ Bát Nhất, cũng không vội vàng, lắc đầu nói: “Nếu lão Hồ đã phản bội cách mạng, vậy thì Bàn gia ta phải kiên trì với bản tâm.

Cho nên, dù lời nguyền mắt quỷ được giải trừ, Bàn gia ta vẫn sẽ đi đây đi đó, ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau.” Lời của Vương Bàn Tử khiến Nam Tinh có chút bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Vương Bàn Tử từ đầu đã không tỏ ra là một đứa trẻ ngoan.

Tiền tuy đủ dùng, nhưng rồi cũng có lúc dùng hết.

Hơn nữa, trong lòng Vương Bàn Tử bây giờ còn có những suy nghĩ riêng.

Hắn muốn mình trở nên đủ ưu tú.

Và con đường có thể thay đổi bản thân, Vương Bàn Tử không biết đi như thế nào, chỉ có thể tiếp tục xuống mộ.

“Vậy, Tiểu Nam gia thì sao?” Vương Bàn Tử nhìn Tiểu Nam gia.

“Với thân phận, địa vị và tài sản của ngài, sau này cưới Dương tiểu thư, dù mỗi ngày nằm trên giường cũng không thành vấn đề phải không?” Nam Tinh nghe vậy, sững sờ một giây, rồi lắc đầu nói: “Tuy Bàn gia cậu nói không có gì sai, nhưng có lẽ cậu không biết, dù Nam

thị bây giờ trông có vẻ đã là gia tộc hàng đầu, nhưng Nam thị chưa bao giờ ngừng phát triển.

Thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ, đạo lý 'cư an tư nguy' (sống yên ổn phải nghĩ đến lúc nguy nan), cậu hẳn là có thể hiểu.

Cho nên, dù sau này không xuống mộ, ta cũng không thể nằm yên được." Nghe Nam Tinh nói vậy, mấy người đều trầm mặc.

Thân là con cháu của đại gia tộc mà còn phải nỗ lực đến thế, vậy bọn họ có lý do gì để nằm yên hưởng thụ chứ.

Hồ Bát Nhất vốn dĩ rất bài xích việc xuống mộ.

Nhưng vì người nhà của các chiến hữu, hắn không thể không dấn thân vào hiểm nguy, chỉ để bù đắp cho sự áy náy trong lòng đối với họ.

Còn hiện tại, tiền đã đủ rồi.

Chương 203

Số tiền Nam Tinh đưa cho hắn, cho dù phải chia một phần gửi cho vợ con của các chiến hữu, vẫn còn lại rất nhiều.

Theo Hồ Bát Nhất thấy, số tiền đó, chỉ cần không tiêu xài hoang phí, hắn và Diệp Diệc Tâm có thể sống rất tốt, hơn nữa, còn có thể tạo dựng một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên, sau khi giải trừ lời nguyền Mắt Quỷ, hắn liền chuẩn bị rửa tay gác kiếm.

Nhưng bây giờ, nghe lời Nam Tinh nói, ý định vốn không mấy kiên định của Hồ Bát Nhất đã bắt đầu lung lay.

Còn về Vương Bàn Tử, tuy miệng không nói, nhưng trong lòng lại luôn canh cánh ý định muốn trở thành anh rể của Nam Tinh.

Nhưng khoảng cách thân phận quá lớn.

Dù hắn từng tiếp xúc với Nam Vân Đình, quan hệ cũng rất tốt, nhưng Vương Bàn Tử cũng hiểu rõ, nếu mình mà mở lời với Nam Vân Đình để hỏi cưới Nam Lê, chín mươi chín phần trăm sẽ thất bại.

Thậm chí, còn có thể giống như những kẻ theo đuổi khác của các đại tiểu thư nhà họ Nam, bị dạy dỗ một trận hoặc lặng lẽ biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng Vương Bàn Tử vẫn chưa từ bỏ.

Tỷ lệ thành công hiện tại thấp thì thấp thật.

Nhưng sau này, chỉ cần hắn đủ ưu tú, mười năm, hai mươi năm, cùng lắm là bốn năm mươi năm, rồi sẽ có một ngày, hắn có thể nhận được một đánh giá ưu tú.

Tâm tư của cả hai đều rất nặng nề, chỉ là đều chôn giấu trong lòng, không nói ra mà thôi.

Dù là Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, cặp đôi huynh đệ tốt này, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không thể tách rời.

Mô Kim Hiệu Úy, hợp thì sống, chia thì chết.

Đây là định luật, cũng là quy củ.

Dù Hồ Bát Nhất không muốn tuân thủ, nhưng thân là người mang đại khí vận, hắn cũng không thể rửa tay gác kiếm thành công.

Nhớ trong Tầm Long Quyết, Hồ Bát Nhất sau khi rửa tay gác kiếm, cuối cùng chẳng phải cũng vì cứu Vương Bàn Tử mà phải đeo lại Mô Kim Phù hay sao?

Mặc dù bộ ba sắt đã có thay đổi, nhưng mối liên kết giữa Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại vô cùng bền chắc, không thể cắt đứt.

"Toàn nói chuyện của bọn tôi, Tiểu Nam gia, cậu và cô Dương sau này định làm gì, theo ý Bàn gia tôi đây, thế nào cũng phải sinh tám đứa mười đứa chứ." Vương Bàn Tử mở lời.

Một câu nói khiến Tuyết Lỵ Dương bất đắc dĩ thở dài.

Cô đã không còn là cô của ngày xưa, sẽ không vì người khác nói những chuyện này mà đỏ mặt.

Nhưng lời này nói ra nghe không hay lắm.

Mỗi lần nghe đến chủ đề này, Tuyết Lỵ Dương đều chọn cách tai trái vào tai phải ra.

"Tám đứa mười đứa thì không đến nỗi, nhưng mà, con cái ấy mà, càng nhiều càng tốt." Nam Tinh không hề có ý né tránh Tuyết Lỵ Dương, trực tiếp nói thẳng.

"Còn những việc khác, trước tiên cứ kinh doanh Bách Bảo Cư, sau

đó làm thêm vài vụ mua bán khác, cuối cùng, lúc rảnh rỗi thì xuống đấu, lấy vài món trọng bảo để trấn cửa hàng." "Tiểu Nam gia, lúc xuống đấu, đừng quên mang theo Bàn gia tôi nhé." Vương Bàn Tử vội vàng tiếp lời, dáng vẻ như sợ Nam Tinh sẽ bỏ rơi mình.

"Yên tâm, nhất định sẽ gọi cậu." Nam Tinh nhún vai, rồi quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương.

"Còn về Tuyết Lỵ, về lại Bắc Bình, cứ an tâm làm thiếu phu nhân nhà họ Nam là được rồi." "Ồ!!" Bốn người trò chuyện rất lâu, có Bàn Tử khuấy động, mấy người nói chuyện rất sôi nổi, gần như là không có chuyện gì không nói.

Cứ như vậy, qua hơn nửa giờ.

"Chà, cái mùi này, chẳng kém gì cái lúc trước." Bốn người quay trở lại ngoại điện của U Linh Trủng.

Vừa bước vào, liền ngửi thấy một mùi khét lẹt và tanh tưởi vô cùng nồng nặc.

Trong mộ thất không có nhiều khói, vì có cửa động nên dưỡng khí cũng đầy đủ.

"Tiểu Nam gia, Lão Hồ, chúng ta mở quách bây giờ chứ?" Mấy người tiến vào minh điện.

Sau khi xác nhận con nhện lớn kia đã bị thiêu thành tro, Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cái quan quách bằng đồng, xoa tay hỏi.

"Cậu mà muốn ăn giò heo quay thì cứ nói thẳng." Hồ Bát Nhất trực tiếp đáp trả Vương Bàn Tử một câu.

Hiện giờ, cái quan quách bằng đồng vì thiêu con nhện lớn mà nhiệt độ đã đạt đến mức độ kinh khủng.

Nếu bây giờ mà mở quách, không bị phỏng mấy cái rộp trên tay

mới là lạ.

Đợi thêm một lúc nữa, sau khi quan quách bằng đồng dần nguội đi, mấy người Nam Tinh mới vây quanh nó.

Hồ Bát Nhất cũng không biết từ đâu lôi ra một cây nến, đặt ở góc đông nam của quan quách rồi châm lửa.

"Làm ra vẻ như thật ấy, Lão Hồ, mau qua đây, đừng lề mề nữa, chúng ta cùng nhau mở quách." "Đến ngay." Hồ Bát Nhất tuân thủ quy củ của Mô Kim Hiệu Úy, rồi đi tới, cùng Vương Bàn Tử bắt tay vào việc với cái quan quách bằng đồng.

Nam Tinh thấy vậy cũng tiến lên giúp một tay.

"Két." Sau một tiếng động khiến người ta ê răng, nắp quan quách bị mấy người hất sang một bên, để lộ ra thứ bên trong.

Đó là một cái quan tài bằng đồng nhỏ hơn một cỡ.

Xung quanh quan tài đặt đầy các loại đồ bồi táng, có đồ đồng, có ngọc khí, cũng có đồ vàng bạc.

Vương Bàn Tử mắt sáng lên, vừa định đưa tay ra lấy thì bị Hồ Bát Nhất kéo lại.

Hồ Bát Nhất nhìn ngọn nến ở góc đông nam đang khẽ lay động, cũng nhíu mày.

"Tiểu Nam gia, chủ nhân trong quan tài này có lẽ không ổn, e là hàng sống, còn... mở không?" Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Nam Tinh cũng không do dự, khẽ gật đầu.

"Mở." Hắn từ trong túi lôi ra miếng vải đen hôm qua dùng để thấm máu, vắt lên vai chuẩn bị.

Dưới sức của mấy người, chiếc quan tài nhanh chóng được mở ra, chủ nhân bên trong cũng xuất hiện trước mắt ba người.

Ngoại trừ Tuyết Lỵ Dương đứng một bên cảnh giới, cả ba người đều nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Đó là một thi thể được bảo quản rất tốt, dù đã qua ngàn năm nhưng vẫn chưa hề mục rữa, chỉ có quần áo trên người là đã mục nát gần hết.

Điều kinh hoàng không phải là cái này.

Nam Tinh và hai người kia kinh ngạc nhìn thấy, chủ nhân trong quan tài, ngoài khuôn mặt chính diện, hai bên trái phải mỗi bên còn có một khuôn mặt.

Nếu không có gì bất ngờ, sau gáy cũng là một khuôn mặt.

Thi thể khô quắt khiến cho biểu cảm trên mặt có chút méo mó, trông vô cùng đáng sợ.

"Mẹ kiếp, người này bị biến dị à, sao lại mọc bốn cái mặt." Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Tuyết Lỵ Dương nghe tiếng lại gần cũng bị dọa giật mình, nhưng cô không hoảng loạn, thậm chí còn lấy máy ảnh ra chụp vài tấm.

"Hẳn là do con người tạo ra." Nam Tinh không nói nhiều, ánh mắt của hắn đã nhìn thấy, nơi hai bàn tay của cái xác khô chắp lại, đang đè lên một thứ mà hắn rất quen thuộc.

Nửa mảnh Long Cốt Thiên Thư.

Nếu có thể lấy được nửa mảnh này, bọn họ sẽ biết được vị trí của Mộc Trần Châu.

"Lão Hồ, Bàn Tử, lát nữa tôi sẽ dùng miếng vải này che lên mắt thi thể, hai người giúp tôi nâng nó lên, để tránh nó vùng dậy." Nam Tinh cầm miếng vải đen, mở lời.

"Trong quan tài này cũng không có thứ gì quá giá trị, lát nữa, chúng

ta lấy thứ trên tay nó rồi đậy nắp lại.

Chương 204

Đồ trong quan quách, Bàn gia cậu cứ tự nhiên lấy, trừ đồ đồng ra, những thứ khác đều có thể lấy." "Được thôi." Vương Bàn Tử vui mừng.

Hồ Bát Nhất vốn định nói về quy củ Mô Kim Hiệu Úy chỉ lấy một hai món, nhưng lại nhớ ra, ở đây, Mô Kim Hiệu Úy chính thống từ đầu đến cuối dường như chỉ có mình hắn.

Nam Tinh dưới sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đã phủ miếng vải đen lên mắt của người bốn mặt.

Như vậy có thể tránh được việc nó vùng dậy.

Sau đó, Nam Tinh rất dễ dàng lấy được nửa mảnh Long Cốt Thiên Thư, đưa cho Tuyết Lỵ Dương rồi cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đậy nắp quan tài lại.

Làm xong tất cả, Vương Bàn Tử bắt đầu sự nghiệp vơ vét của mình, vàng bạc ngọc khí đều bị hắn thu vào túi, trừ đồ đồng, tất cả đều bị hắn cho vào ba lô.

Sau khi đậy nắp quan quách lại, Nam Tinh liếc nhìn đống than của con nhện mặt người bên cạnh, mở lời: "Bàn gia, Lão Hồ, hai người ra ngoài trước đi, tôi cần khôi phục lại cơ quan trong mộ, lát nữa gặp nhau ở miếu Xương Cá." "Khôi phục cơ quan???" Vương Bàn Tử kinh ngạc, trợn tròn mắt bò nhìn Nam Tinh, có chút không tin vào tai mình.

"Tiểu Nam gia, cậu không nhầm đấy chứ, chúng ta đi đảo đấu, trước khi đi còn phải dọn dẹp cho người ta một lượt, đây là cái lý lẽ gì vậy?" "Ờ…" Nam Tinh vỗ trán.

Hắn chợt nhớ ra Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không phải người nhà mình, không biết quy củ của nhà họ Nam.

Thôi thì, cứ nói thẳng.

"Đây là quy củ của nhà họ Nam chúng tôi, Bàn gia cậu không cần để ý." Quy củ này đã kéo dài không biết bao nhiêu năm, bắt đầu từ vị Hán Vương kia, và duy trì đến tận ngày nay.

Không chỉ phải khôi phục lại cơ quan vốn có trong mộ, người nhà họ Nam trước khi rời đi, còn đặt thêm hai lớp bảo vệ trong mộ.

Đây xem như là một giao dịch.

Đương nhiên, giao dịch này cũng tùy người.

Ví dụ như mộ của những kẻ giàu mà bất nhân, làm quan mà tham lam, làm quý tộc mà tàn bạo, nhà họ Nam sau khi xuống mộ phá cơ quan, lấy đi thứ mình muốn, về cơ bản sẽ chọn cách để cửa chính mở toang, đến lúc đó, ai đến cũng có thể dễ dàng, an toàn tiến vào minh điện.

Coi như là một thủ đoạn nhỏ, không chỉ đạt được mục đích của mình, mà còn có thể che giấu dấu vết do mình tạo ra.

Rất đáng suy ngẫm.

Chuyện như vậy, Nam Tinh chưa từng làm, nhưng không có nghĩa là hắn không biết làm.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, Nam Tinh đã hoàn toàn đóng lại các cơ quan trong mộ, và ở minh điện, tiền điện, bố trí thêm một vài thủ đoạn nhỏ.

Chứng kiến tất cả, Hồ Bát Nhất khi thấy cơ quan do Nam Tinh bố trí, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không biết diễn đạt

thế nào, cuối cùng chỉ có thể giơ ngón tay cái lên với Nam Tinh, khen: "Đủ độc." Còn Vương Bàn Tử thì lại có một thắc mắc.

"Ê, tôi nói này Tiểu Nam gia, người nhà họ Nam các cậu làm sao phân biệt được một người chết, lúc sống là người tốt hay người xấu?" "Cái này à, rất đơn giản." Nam Tinh đứng dưới giếng trời, nhìn về phía minh điện xa xa.

"Thường nói, phải trái đúng sai, tự có định luận, những việc lớn đúng sai mà một người làm khi còn sống, đều sẽ được ghi lại, chúng ta gọi đó là nhân quả.

Nhân quả này, dù đã chết, cũng không thể xóa bỏ." "Ờ, nghe không hiểu." Vương Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

"Bàn Tử, nói thế này đi, muốn biết một người tốt hay xấu, nhìn tướng mạo là có thể biết được, đạo lý cũng tương tự." Hồ Bát Nhất trực tiếp đưa ra một cách nói đơn giản hóa cho Vương Bàn Tử.

"Thế chẳng phải là xem tướng cho người chết sao." Vương Bàn Tử vỗ bụng, lập tức hiểu ra.

"Ừm, cậu nghĩ vậy cũng không sai." Nam Tinh cũng không nói nhiều.

Chuyện này, một hai câu không thể nói rõ được, Hám Long Kinh, Vọng Khí Thuật của nhà họ Nam đâu phải là thứ người thường có thể hiểu được.

Tóm lại, học vấn liên quan trong đó rất nhiều, không có mấy năm tích lũy, căn bản không thể hiểu rõ.

"Mẹ kiếp, lão tổ tông nhà Tây Chu này sao lại thích nuôi nhện lớn như vậy, Bàn gia tôi còn tưởng là nhện thành tinh, không ngờ là Bàn gia tôi nhìn nhầm rồi." Vương Bàn Tử vừa nói, vừa chắp tay vái về phía minh điện.

Nam Tinh thấy bộ dạng của hắn, cũng cảm thấy thú vị.

Một nhóm bốn người mang theo Long Cốt Thiên Thư và vàng bạc ngọc khí lấy được từ minh điện, dùng dây thừng quay trở lại Huyền Hồn Thê.

Trong quá trình khôi phục cơ quan và gia cố thêm, bốn người mất tổng cộng ba giờ mới quay trở lại miếu Xương Cá.

"Lão Hồ, Bàn gia, lại đây giúp một tay, chúng ta bịt cái lối đi này lại." Nam Tinh cầm xẻng công binh, gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cùng nhau bịt kín lối đi đó.

Tương lai nếu có ai dùng lối này để vào U Linh Trủng, e là sẽ phải tốn không ít sức lực.

Huống hồ, trong lối đi đó còn có phiến đá ngàn cân chặn đường, không có vài ngón nghề, e là cửa ải này cũng không qua được.

Lúc này, trời đã hửng sáng.

Bốn người ở trong U Linh Trủng suốt một ngày một đêm, cũng có chút mệt mỏi.

Trên đường quay lại huyện Cổ Điền, mấy người Nam Tinh gặp phải Đại Kim Nha đang chạy ngược chạy xuôi, bận rộn tối mày tối mặt.

"Yo, tôi nói này mấy vị, đây là từ đâu về vậy." Đại Kim Nha vừa nhìn thấy bộ dạng có chút nhếch nhác của mấy người, liền hiểu họ đi làm gì.

Nhưng chuyện cụ thể thì Đại Kim Nha không biết.

"Tôi nói này, Kim gia ông không tử tế." Vương Bàn Tử vừa thấy Đại Kim Nha, cơn tức liền bốc lên.

Nguyên nhân không gì khác, ban đầu Vương Bàn Tử tưởng Đại

Kim Nha và mình cùng một chiến tuyến, nên không có chút cảm giác nguy cơ nào.

Nhưng bây giờ, trong đội chỉ còn lại một mình Vương Bàn Tử là chó độc thân, hắn cảm thấy mình bị lừa dối.

"Ấy da, Bàn gia, ngài sao thế, tôi làm gì mà không tử tế." "Còn nói nữa, ông lấy vợ sinh con rồi, còn giấu giấu giếm giếm, làm cho bây giờ trong đội chỉ còn mình tôi độc thân, ông nói xem ông có tử tế không." Đại Kim Nha nghe vậy, hiểu ra.

Hắn cười hề hề, nói: "Hóa ra Bàn gia ngài nói chuyện này à, haiz, cũng tại tôi, dù sao trước đây tôi cũng đắc tội không ít người, tôi cũng nói với Hồ gia rồi, an toàn của hai mẹ con họ, lão Kim tôi không thể không coi trọng được." Vương Bàn Tử cũng không phải người nói chuyện ngang ngược.

Thấy Đại Kim Nha nói có lý có lẽ, cũng không tính toán nữa.

Đại Kim Nha qua được cửa ải của Vương Bàn Tử, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hơi thở này vừa mới thở ra, Nam Tinh đã đi tới, hỏi: "Kim gia, thế nào, thu hoạch ra sao?" "Tiểu Nam gia ngài cứ yên tâm, có tôi ra tay, chắc chắn không vấn đề gì, vàng bạc ngọc khí không nói, riêng bình sứ thượng hạng, hai ngày nay tôi cũng thu được mấy cái.

Đợi mọi việc ổn thỏa, chúng ta về Bắc Bình, Bách Bảo Cư đổi tên thành Thiên Bảo Cư cũng không vấn đề gì." Đại Kim Nha hứng khởi nói.

Nhìn dáng vẻ đó, thu hoạch lần này quả thực không ít.

Xung quanh huyện Cổ Điền có rất nhiều nhà buôn đồ cổ, về cơ bản nhà nào cũng có vài món, Đại Kim Nha cũng chọn những món có phẩm chất tốt.

Dựa vào tài ăn nói của mình, hắn đã tiết kiệm được không ít tiền.

“Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.” Đại Kim Nha đang đắc ý.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn Nam Tinh.

“Tiểu Nam gia, hôm qua lúc tôi đi thu đồ, ở nhà một người dân phát hiện một cái quan quách thời Minh, tôi tưởng là rỗng, liền lên vỗ một cái, mấy vị đoán xem sao.” Đại Kim Nha biểu cảm khoa trương, nói với mấy người.

“Mẹ nó, là đồ thật.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Nam Tinh nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Theo lý mà nói, người dân quanh huyện Cổ Điền sống bên bờ Hoàng Hà, bình thường nhặt được vài món đồ lặt vặt đã là tốt lắm rồi.

Quan quách loại này, là thứ người thường có thể nhặt được sao?

Cho nên... có chuyện mờ ám.

“Liệu có phải nhà họ có người qua đời, mượn cái quan quách này để đặt thi thể không?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Nghe vậy, Đại Kim Nha kiên quyết lắc đầu.

Chương 205

“Tuyệt đối không thể.” “Cô Dương, tôi tuy thực lực không cao, nhưng nhãn lực thì ít ai bì kịp, đồ trong quan quách đó tuyệt đối là nguyên bản.

Tuyệt đối chưa từng bị thay thế.

Tôi đã hỏi thăm nhà đó rồi, cái quan quách này, họ mới chuyển ra từ một khu mỏ hai ngày nay, không ai cần, đang định tìm chỗ chôn.

Người đó vốn định mở quách xem bên trong có bảo bối gì không, lấy ra bù đắp cho gia đình.

Nhưng cái quan quách đó, sống chết cũng không mở được.

Cho nên, anh ta bỏ cuộc, tôi cũng là lúc đến thu hàng mới biết được chuyện này.” Đại Kim Nha kể lại một cách sinh động.

Mấy người Nam Tinh nghe xong, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Quan quách không mở được, chuyện này rất bình thường, dù sao, có những quan quách độ kín thực sự rất mạnh, qua mấy trăm ngàn năm, bên trong vẫn chân không, nếu không xả khí, sức lớn đến đâu cũng không mở được.

“Hay là, chúng ta qua đó xem thử?” Vương Bàn Tử, thân là người yêu thích mở quách, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, lập tức lên tiếng.

Nam Tinh nghe hắn nói xong, cũng nhún vai, tỏ ý mình không có ý kiến.

Thấy mọi người đều không có ý kiến, Vương Bàn Tử liền thúc giục Đại Kim Nha dẫn họ đi xem cái quan quách thời Minh đó.

Đại Kim Nha cũng không từ chối, dù sao cũng không xa, đi một lát là tới.

Khoảng mười mấy phút sau, một nhóm năm người đến ngoại một thôn làng.

Chưa vào thôn, Đại Kim Nha đã chỉ về một hướng và kêu lên: "Ở đằng kia kìa." Mấy người nhìn theo hướng tay Đại Kim Nha chỉ, liền thấy trên cánh đồng không xa, có một đám trai tráng đang khiêng một cái quan quách phủ vải đỏ, sải bước đi về phía xa.

"Mẹ kiếp, Kim gia ông cũng quá không đáng tin rồi, nếu chúng ta đến muộn một chút, e là cái quan quách này đã bị chôn xuống đất rồi." Vương Bàn Tử trực tiếp văng tục.

Vừa định đuổi theo đám người kia thì bị Nam Tinh cản lại.

"Chúng ta đi thôi." Nam Tinh nhìn đội khiêng quan tài đang đi xa, chỉ nói một câu như vậy.

Vương Bàn Tử ngẩn người, dường như nhận ra biểu cảm của Nam Tinh không đúng, cũng không nói gì.

Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng biểu cảm ngưng trọng, nhíu mày nhìn đội khiêng quan tài đang đi xa.

"Cái này, Tiểu Nam gia, Hồ gia, hai vị nhìn ra được điều gì rồi à?" Đại Kim Nha hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ, người trong thôn này sắp gặp họa rồi." Hồ Bát Nhất thở dài, nói.

Còn Nam Tinh thì khẽ lắc đầu.

"Oan có đầu, nợ có chủ, chỉ có thể nói Kim gia ông mệnh tốt, rời đi kịp thời." Dù chủ nhân trong quan quách sẽ không biến thành lệ quỷ ra đòi mạng, cũng sẽ không biến thành cương thi, phá đất mà ra, nửa

đêm giết người.

Nhưng, số phận khi sống của người đó vốn đã bi thảm, sau khi chết linh cữu lại bị kinh động, nếu quan quách không có gì khác thường thì còn có một tia hy vọng.

Nhưng người mang quan quách ra, sai một ly đi một dặm, không nên đi phá hoại quan quách, để cho người đã khuất lại thấy ánh mặt trời.

Thời đại mạt pháp đã kết thúc, không có nghĩa là thần quỷ hoàn toàn biến mất.

Dù là hậu thế, mấy chục năm sau, những chuyện khoa học không thể giải thích được vẫn thỉnh thoảng xảy ra, đây là định số.

"Kim gia, ông thu đồ trong thôn này, có hỏi những chuyện không liên quan không?" Nam Tinh quay đầu hỏi Đại Kim Nha.

"Không có, tôi thu đồ, cũng chỉ tìm trưởng thôn, nói với ông ấy là thu một số đồ cũ, giá cả tuyệt đối sẽ làm họ hài lòng.

Những chuyện khác, cũng chỉ là xem hàng, rồi thảo luận giá cả, tôi cũng không nói thừa, dù sao, nói nhiều tất có sai sót.

Nếu không phải sau đó có người trong thôn mời ăn cơm, có lẽ tôi cũng không thấy được cái quan quách đó, chậc, Tiểu Nam gia, cái quan quách đó có chuyện à?" "Ừm." Nam Tinh chỉ vào đội khiêng quan tài đã đi rất xa.

"Hẳn là người trong thôn này nổi lòng tham, muốn mở quan quách xem bên trong có bảo bối không, để đổi lấy tiền tài từ ông.

Nhưng họ mở không được, trực tiếp phá bằng vũ lực, vì phương pháp có vấn đề, oán khí của vị trong quan quách mang theo âm khí từ trong quan tài thoát ra.

Chỉ cần dính phải một chút, nhẹ thì bệnh nặng một trận, mất nửa cái mạng, nặng thì toi mạng." "Nghiêm trọng vậy sao!?" Đại Kim Nha giật mình, đồng tử co rút.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

"Ghi chép của ông nội tôi từng ghi lại chuyện tương tự, chỉ là, một số chuyện về tướng mạo.

Mấy người kia sắc mặt xanh mét, không nhìn kỹ, căn bản không nhận ra, đây là triệu chứng của bệnh nặng, còn có toi mạng hay không, thì tôi không rõ." "Sẽ không, mấy người này nhiều nhất chỉ là bệnh nặng, nếu sẽ chết, sắc mặt của họ sẽ từ xanh chuyển sang đen." Nam Tinh khẽ lắc đầu, nói một cách nghiêm túc.

"Nhưng, thấy họ đều như vậy, mấy người phá quan quách e là bây giờ đã không còn, đây là một vũng nước đục, chúng ta không tranh được." Thấy Nam Tinh và Hồ Bát Nhất như vậy, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên không có ý kiến.

Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha cũng không có dị nghị, một nhóm mấy người liền quay trở lại hướng huyện Cổ Điền.

Lúc này huyện Cổ Điền vẫn còn tiếng than khóc khắp nơi, đại đa số người dân đều đến tham gia tang lễ cho những người đã hy sinh để tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương.

Nhân vật chính trong đó, tự nhiên là Liễu Ung Nghĩa.

Lão gia tử Liễu Ung Nghĩa khi sống không có người thân, bạn bè, sau khi chết người đến viếng lại đông như kiến.

Người không biết còn tưởng ông ấy quan hệ tốt lắm.

Mấy người Nam Tinh sau khi thắp hương trước linh đường, liền đến một tửu gia trong thành, gọi một bàn rượu ngon thức ăn ngon.

Cái miệng của Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử liền mở ra.

“Kim gia, lần này ông thu hoạch không ít nhỉ, theo ông thấy, nếu bán số hàng này ra, có thể kiếm được bao nhiêu.” Vương Bàn Tử vẫn hứng thú với phương diện này.

Đại Kim Nha lại là chuyên gia trong lĩnh vực này, nên hai người có thể nói chuyện với nhau.

“Ít nhất cũng phải ba ngàn vạn, nhưng, Tiểu Nam gia, một phần lớn trong đó, tôi đã dán nhãn rồi, đợi về Bắc Bình, chúng ta cất những món đó đi trước, những bảo bối đó, bây giờ tuy có giá, nhưng sau này, chắc chắn còn giá trị hơn.” Đại Kim Nha vuốt râu, một vẻ tự tin nắm chắc.

Nam Tinh khẽ gật đầu.

“Kim gia, chuyện của Bách Bảo Cư, liền do ông quản lý, tôi chỉ có một yêu cầu, Bách Bảo Cư không thu, không bán hàng giả.

Còn nữa, không tiếp đãi người nước ngoài.” Nam Tinh nói xong, nâng chén rượu, cụng ly với Đại Kim Nha rồi uống cạn.

“Yên tâm đi, Tiểu Nam gia, sau này Bách Bảo Cư có tôi và Hồ gia, Bàn gia ở đây, nếu có một món hàng giả, cậu cứ phế đôi mắt này của tôi đi.” Đại Kim Nha tự tin nói.

Hắn rất tự tin vào bản thân, cộng thêm sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất, nếu còn có hàng giả, hắn thực sự không cần lăn lộn nữa.

“Kim gia nói vậy là nghiêm trọng rồi, tôi vừa nói, chỉ là một phương hướng chung, hàng giả loại này, không thu không bán, còn nếu không cẩn thận thu phải, cũng không được bán.

Còn về việc không tiếp đãi người nước ngoài, cái này tôi tin Kim gia ngài có kinh nghiệm.

Bất kể là người nước ngoài, hay là tay sai của người nước ngoài, chỉ cần chuẩn bị mang đồ của Bách Bảo Cư chúng ta ra nước ngoài, nhất loạt không tiếp đãi." "Tiểu Nam gia khí phách!!" Vương Bàn Tử hét lớn, Hồ Bát Nhất cũng giơ ngón cái, Tuyết Lỵ Dương khẽ cười, không khí được đẩy lên cao.

Mọi người cũng chén chú chén anh, cuối cùng là Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử bị chuốc say bí tỉ mới dừng lại.

Sau khi sắp xếp cho hai người này, Nam Tinh đứng trên ban công, tay cầm Long Cốt Thiên Thư đã được ghép lại, nhìn Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trước mặt, nói: "Dưới vòm trời, phía nam mây màu.

Đỉnh Tàng Long, núi Bàn Xà.

Lưu ly thông u, chúng sinh quy tuyền.

Kẻ quỳ trường sinh, quay đầu là bờ." "Tám câu này, hẳn là chỉ rõ vị trí của Mộc Trần Châu." Nghe vậy, má Tuyết Lỵ Dương ửng hồng có thể thấy rõ, không chỉ vì vừa uống rượu, mà còn vì kích động khi biết vị trí của Mộc Trần Châu.

"Nhưng, câu này cụ thể có ý nghĩa gì?" Hồ Bát Nhất nhìn Nam Tinh.

Phía nam mây màu, hẳn là chỉ Điền Nam, cái này Hồ Bát Nhất vẫn biết, nhưng những câu khác, Hồ Bát Nhất thực sự không hiểu.

Chương 206

Nam Tinh nhìn Long Cốt Thiên Thư, bắt đầu suy nghĩ, một lúc lâu sau, hắn nhớ ra trong tàng thư của tộc địa có một ghi chép vô danh, trong đó dường như có liên quan đến bốn câu đầu.

Nam Tinh nghĩ đến rất nhiều điều.

Ví dụ, phụ thân của mình, ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương sớm đã biết vị trí của Mộc Trần Châu, chỉ là họ vẫn luôn không nói.

Mà ghi chép vô danh trong tàng thư của gia tộc, hợp với nội dung của Long Cốt Thiên Thư, dường như lại rất khớp.

"Đây là thử thách mà người dành cho chúng con sao, phụ thân." Nam Tinh ngẩng đầu nhìn trời đêm, trong lòng vô cùng phức tạp.

Bây giờ dù không có Long Cốt Thiên Thư, hắn cũng đã biết vị trí cụ thể của Mộc Trần Châu.

Dù sao, sau khi Long Cốt Thiên Thư được ghép lại, lộ trình tiếp theo của họ đã được xác định, chính là mộ Hiến Vương ở Điền Nam.

Điều mà Nam Tinh không biết là, khi hắn nghĩ thông suốt tất cả, nhiều khu vực trong Cửu Châu, sóng ngầm cuộn trào.

Trong đó bao gồm Trần Ngọc Lâu, Trương Khải Sơn và những người khác sau nhiều năm im hơi lặng tiếng, lại bắt đầu hoạt động, để phối hợp với hành động lớn sắp tới của nhà họ Nam.

Sau lần này, hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử, sẽ được thay đổi.

Nhiều năm trước, Trương Khải Sơn theo yêu cầu của một số người trong chính quyền, đã tổ chức toàn bộ tinh nhuệ của Cửu Môn, mở ra một hành động trộm mộ lớn nhất từ trước đến nay.

Lần đó, tinh nhuệ của Lão Cửu Môn thương vong gần hết.

Ngay cả các gia chủ của Cửu Môn về cơ bản đều mang thương tích, Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục còn qua đời trong uất hận không lâu sau khi hành động kết thúc.

Kể từ đó, Lão Cửu Môn tan rã.

Ánh hào quang ngày xưa không còn, Lão Cửu Môn chia năm xẻ bảy, Trương Khải Sơn mang tiếng xấu, dẫn theo số ít thân binh của mình ẩn thế không ra.

Còn hiện nay, Trương Khải Sơn nhận được tin tức, lại một lần nữa xuất sơn, phát lệnh triệu tập cách nhau mấy chục năm cho Lão Cửu Môn đang phân tán khắp nơi.

Địa điểm, Trường Sa, Lão Đường Khẩu.

"Nhật Sơn, ngươi nói xem, lệnh triệu tập lần này phát đi, sẽ có bao nhiêu người hưởng ứng?" Trương Khải Sơn tóc đã bạc trắng ngồi ở ghế chủ vị, hỏi người thanh niên trông chừng hai mươi tuổi phía sau.

Thanh niên tên là Trương Nhật Sơn.

Nếu người không biết, có lẽ sẽ thực sự nghĩ rằng hắn chỉ mới hai mươi tuổi.

Nhưng thực tế, tuổi của Trương Nhật Sơn, cũng chỉ kém Trương Khải Sơn một chút mà thôi.

"Phật gia, tôi nghĩ, mọi người đều sẽ đến." Trương Nhật Sơn có chút không chắc chắn nói.

Lời của hắn lọt vào tai Trương Khải Sơn, khiến người sau không khỏi bật cười.

Tiếng cười từ sảng khoái chuyển sang bi thương, sự chuyển biến

rất chậm chạp.

“Nhật Sơn, ngươi quá coi trọng cái danh xưng Phật gia này rồi, chuyến đi núi Tứ Cô Nương, Lão Cửu Môn tổn thất thảm trọng, tuy mọi người ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng, vẫn rất bất mãn.

Ngay cả người hiền lành như Ngũ gia cũng không ngoại lệ.” Trương Khải Sơn quay đầu nhìn bàn thờ phía sau.

Lão Đường Khẩu này tuy thường xuyên có người quét dọn, nhưng dấu vết của năm tháng, lại không thể tránh khỏi.

Biểu tượng của Cửu Môn trên bàn thờ đã gần như không nhìn ra được hình dáng ban đầu của nó.

Trương Nhật Sơn nhìn Trương Khải Sơn như vậy, trong lòng cũng lo lắng vô cùng.

Nhưng, chưa kịp mở lời nói gì, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cửa chính của Lão Đường Khẩu bị đẩy ra, từng bóng người nối đuôi nhau đi vào.

Thấy mấy người này, Trương Nhật Sơn từ lo chuyển sang vui, vội vàng nói với Trương Khải Sơn: “Phật gia, ngài mau nhìn, Nhị gia, Ngũ gia và Bát gia họ đều đến rồi.” Trương Khải Sơn nghe vậy quay đầu lại, một cái liền nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng cùng đồ đệ Trần Bì, Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy, Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu đang đi đầu.

Phía sau họ là một đám tiểu bối, Trương Khải Sơn nhiều năm chưa xuất thế, không gọi được tên của họ.

Nhưng có thể chắc chắn, những người này, đều là dòng máu mới có thể làm cho Lão Cửu Môn xưa kia lại một lần nữa hồi sinh.

Những người còn sống, đều đã đến.

“Phật gia, nhiều năm không gặp, ngài, vẫn khỏe chứ.” Nhị Nguyệt

Hồng vào cửa, vung áo bào, cúi người vái Trương Khải Sơn đang ngồi ở ghế đầu, mở lời.

Mấy người còn lại vào cửa đều học theo Nhị Nguyệt Hồng, chào hỏi Trương Khải Sơn, rồi quay về vị trí của mình ngồi xuống.

Hơn nửa giờ tiếp theo, về cơ bản là thời gian ôn lại chuyện cũ không có gì bổ béo.

Trừ Trần Bì và Hoắc Tiên Cô, mấy người còn lại lúc trẻ quan hệ đã rất thân thiết, mấy chục năm không gặp, lần này gặp lại, tự nhiên không thiếu chuyện để nói.

Trong lúc nói chuyện, Trương Nhật Sơn không chỉ một lần thấy Phật gia nhà mình lén lau nước mắt.

Tuy cảm thấy thú vị, nhưng Trương Nhật Sơn không biểu lộ ra ngoài, hắn sợ Phật gia nhà mình sẽ gây khó dễ cho mình.

Sau thời gian ôn lại chuyện cũ, Nhị Nguyệt Hồng cũng cảm thấy đã đến lúc vào vấn đề chính, liền mở lời hỏi Trương Khải Sơn: "Phật gia, lần này ngài lại một lần nữa sử dụng lệnh triệu tập, có phải có chuyện gì muốn giao phó không?" Nghe vậy, những người khác cũng ngậm miệng lại, ánh mắt đều đổ dồn về phía Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nhìn quanh một vòng, trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: "Lần này, triệu tập mọi người đến, quả thực có một chuyện muốn nhờ cậy mọi người." Trương Khải Sơn vừa nói, vừa vẫy tay với Trương Nhật Sơn phía sau, hiển nhiên là muốn Trương Nhật Sơn thay mình truyền đạt.

Mấy chục năm trước, Trương Khải Sơn mở lời tổ chức hành động, Cửu Môn chia năm xẻ bảy, hiện nay, ông lại muốn dẫn một đám người tham gia hành động trộm mộ.

Đó không phải là thêm phiền phức cho mọi người sao.

Trương Khải Sơn đã già, không còn quyết đoán như lúc trẻ, cách hành sự cũng đã thay đổi.

Nhưng Trương Nhật Sơn lại không có lo ngại này.

Dù sao, trước khi đến Trương Khải Sơn đã nói, đây là lần triệu tập cuối cùng, tham gia hay không, hoàn toàn tự nguyện.

Dù sao, cuối cùng dù không có ai tham gia, Trương Khải Sơn cũng sẽ đi giúp nhà họ Nam một tay, góp chút sức mọn.

"Cách đây không lâu, T Tá Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu gửi tin đến, mời Phật gia và các vị trong Cửu Môn, phối hợp với họ hoàn thành công tác khai quật mộ Hiến Vương ở Điền Nam.

Hành động lần này, hệ số nguy hiểm rất cao, bên tham gia chủ yếu là nhà họ Nam, Mô Kim, Tá Lĩnh, Bàn Sơn là phụ, các vị trong Cửu Môn tham gia hay không, hoàn toàn tự nguyện, nếu người trong Cửu Môn tham gia, chỉ cần hỗ trợ ở hậu phương, sau chuyện, Trần Ngọc Lâu sẽ trả cho các vị thù lao hậu hĩnh." Trương Nhật Sơn nói năng dõng dạc.

Mọi người nghe cũng đều rõ ràng.

Ở đây, không ai là kẻ ngốc, không ai sẽ lấy chuyện núi Tứ Cô Nương ra nói gì.

Mà Trương Khải Sơn, cũng không còn sự sắc bén như xưa, ông cũng không phải vì lợi ích, lần này tham gia vào, hoàn toàn là để báo ân.

Cho nên, người tham gia, trừ ông và thân binh của mình, ông còn kéo thêm một ngoại viện, chính là người dẫn đầu trong hành động núi Tứ Cô Nương năm đó, Trương Kỳ Lân.

"Phật gia, tôi có một thắc mắc." Trong lúc mọi người đang trầm mặc, Hoắc Tiên Cô mở lời hỏi.

“Tôi muốn hỏi là, lần này đã là nhà họ Nam dẫn đầu hành động, tại sao lại phải lôi kéo nhiều người ngoài đến giúp đỡ như vậy?” Bản lĩnh của nhà họ Nam, muốn hạ một ngôi mộ, hẳn là rất dễ dàng?

Hay là trong đó có những tính toán khác?” Câu hỏi này vừa được đặt ra, mọi người càng thêm trầm mặc.

Hiện nay nhà họ Nam đang ở thời kỳ đỉnh cao, tuy bản gia đã ẩn náu, nhưng ngoại tộc phát triển cũng mạnh hơn thời kỳ huy hoàng nhất của Cửu Môn bọn họ.

Bây giờ, lôi kéo một đám ngoại viện đến, có chắc là để trộm mộ không?

Chẳng lẽ, là âm mưu?

Âm mưu phối hợp với chính quyền, bắt gọn tất cả những tay trộm mộ trong Cửu Châu?

“Về việc này, các vị có thể yên tâm, thông tin liên quan, Trần Tổng bả đầu đều đã nói rõ, Nhật Sơn…” Trương Khải Sơn nghiêng đầu gọi một tiếng.

Trương Nhật Sơn hiểu ý, trực tiếp quay đầu đi đến cửa, ra hiệu cho những người ngoài trừ mấy người đang ngồi, rồi lui ra khỏi sảnh đường.

Chương 207

Một lúc lâu sau, trong sảnh đường, chỉ còn lại mấy vị môn chủ của Cửu Môn xưa kia.

Có Trương Nhật Sơn canh gác ở cửa, Trương Khải Sơn cũng yên tâm, chậm rãi nói: "Một năm trước, gia chủ nhà họ Nam Nam Vân Đình, ở cổ thành Tinh Tuyệt đã mở ra một không gian kỳ dị, tên là Hư Số Không Gian.

Không gian này sau khi được mở ra, liền bám vào người Nam tộc trưởng, không thể xóa bỏ, kết quả là, người tiếp cận Nam tộc trưởng trong một khoảng cách nhất định, sẽ bị không gian đó lây nhiễm, từ đó bị dính lời nguyền Mắt Quỷ.

Chắc hẳn, lời nguyền Mắt Quỷ là gì, các vị đều biết, hiện nay, Nam tộc trưởng để giảm bớt ảnh hưởng, đã đi xa ra nước ngoài, mà muốn giải quyết vấn đề này từ gốc rễ, chỉ có một cách, đó là Mộc Trần Châu.

Sau khi xác nhận, Mộc Trần Châu hiện nay, đang ở trong mộ Hiến Vương ở Điền Nam…" Trương Khải Sơn nói rất nhiều.

Ông biết nhiều hơn những gì ông nói.

Ông biết, Hư Số Không Gian có lợi có hại, nhưng ông chỉ nói về mặt hại, còn mặt lợi, ông không nói.

Ông muốn những người đang ngồi đây, đưa ra quyết định căn bản nhất, dù cuối cùng không ai đồng ý, ông cũng không ngạc nhiên.

Dù sao, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Mấy người nhìn nhau, đều không đứng dậy rời đi.

Một lúc lâu sau, Trần Bì A Tứ đứng dậy, cúi đầu chào Nhị Nguyệt

Hồng, rồi nói với Trương Khải Sơn: "Phật gia, rất xin lỗi, tôi không thể tham gia." Trương Khải Sơn gật đầu, không nói nhiều, chỉ nhìn Trần Bì rời đi.

Sau khi Trần Bì rời đi, Hoắc Tiên Cô cũng không ngồi yên được nữa, cáo lỗi một tiếng rồi quay người rời đi.

Cuối cùng, trong sảnh đường chỉ còn lại Nhị Nguyệt Hồng, Cẩu Ngũ gia, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu.

Sau hành động ở núi Tứ Cô Nương năm đó của nhà họ Hoắc, trong những ngày Hoắc Cẩm Tích mất tích, Hoắc Tiên Cô để bảo vệ nhà họ Hoắc không bị thanh toán, cũng đã chọn cách gả cho người khác.

Mà sau khi Hoắc Cẩm Tích quay về, cũng không giúp Hoắc Tiên Cô gánh vác gì, chỉ mang theo một số người và tiền bạc, rời khỏi Cửu Châu, không rõ tung tích.

Hoắc Tiên Cô sau này cũng nghe nói, nhà họ Nam và nhà họ Trương khai chiến, cuối cùng kết thúc bằng việc nhà họ Trương thảm bại.

Hoắc Tiên Cô là người thông minh, sau một hồi điều tra, bà ta liên kết đại chiến của nhà họ Nam và nhà họ Trương với sự bất thường của Hoắc Cẩm Tích, và nhận định rằng, Nam Vân Đình là kẻ phụ bạc.

Phụ nữ nhà họ Hoắc, tư duy chính là kỳ quái như vậy.

Từ lúc đó, Hoắc Tiên Cô tuy không có hành động báo thù, nhưng trong lòng cũng ghi hận hai kẻ phụ bạc, Ngô Lão Cẩu và Nam Vân Đình.

Bây giờ Nam Vân Đình gặp nạn, bà ta vui mừng còn không kịp, làm sao có thể tham gia vào chuyện này.

Nhưng Hoắc Tiên Cô không ngốc, không phải là người đầu tiên

đứng ra rời đi, làm hỏng danh tiếng của mình.

Hoắc Tiên Cô cũng quyết định, nếu thực sự không có ai rời đi, thì bà ta cuối cùng cũng chỉ làm cho có lệ, đến lúc đó qua loa là được.

"Phật gia, ngài hẳn là còn có điều gì muốn nói phải không?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

Trương Khải Sơn nghe vậy, cười ha ha, khẽ gật đầu: "Người hiểu ta, thì nói lòng ta lo, người không hiểu ta, thì nói ta cầu gì.

Nhị gia quả thực là điếu cày trong bụng ta, ta nghĩ gì, ngài đều đoán được." "Thôi đi, Phật gia, đều là bạn cũ cả rồi, còn úp úp mở mở, mau nói đi, ngài vừa rồi đã giấu diếm những gì?" Tề Thiết Chủy vừa mở miệng, đã giống hệt Vương Bàn Tử, khuấy động không khí ông ta chính là tiền bối.

"Điều ta không nói, cũng liên quan đến Hư Số Không Gian của Nam tộc trưởng." Trương Khải Sơn nói xong, đẩy tập tài liệu bên cạnh đến trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

"Thông tin này, là do Nam tộc trưởng ở nước ngoài gửi về, một là, để chứng thực tính chân thực của Hư Số Không Gian, hai là, cũng muốn cho chúng ta một cơ hội." Trương Khải Sơn vừa nói, vừa chỉ vào tập tài liệu.

"Thứ bên trong này, nói thật, nếu người gửi tin không phải là Nam tộc trưởng, mà là người khác, ta căn bản sẽ không tin.

Có lẽ là vì tình bạn mấy chục năm trước, Nam tộc trưởng đã hứa với chúng ta một số chuyện, chính là mượn Hư Số Không Gian đó, giúp chúng ta trốn tránh cái chết thực sự." Nghe vậy, mấy người đều không ngồi yên được nữa.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Khải Sơn, đồng tử chấn động.

Trốn tránh cái chết, đó không phải là vĩnh sinh sao?

Vĩnh sinh có thực sự tồn tại không?

Mấy người rất khó hiểu.

Trương Khải Sơn cũng hiểu suy nghĩ của mọi người, nói: "Các vị cũng không cần nghĩ nhiều, cái gọi là trốn tránh cái chết thực sự, và vĩnh sinh thực ra, không có quan hệ quá lớn.

Nam tộc trưởng gửi thư cho ta nói, vợ của Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiếu là Hồng Cô, đã qua đời nhiều năm trước, ông ấy thử nghiệm, đã thành công triệu hồi linh hồn của Hồng Cô, thu vào Hư Số Không Gian, coi như là một dạng phục sinh khác.

Người chủ đạo không gian đó, là Tinh Tuyệt Nữ Vương hai ngàn năm trước, mọi thứ trong không gian đó, đều không khác gì hiện thực, thậm chí, vì có sự gia nhập của Nam tộc trưởng, đã xảy ra những biến hóa không thể tả được." Khóe miệng Trương Khải Sơn khẽ giật giật.

Ông ta nghĩ đến một số chuyện.

Đó là điều Trần Ngọc Lâu nói, Nam Vân Đình lúc rảnh rỗi đã tạo ra trong Hư Số Không Gian cục diện đỉnh cao của các triều đại Tần Hán Tùy Đường Tống Nguyên Minh.

Còn có các tiểu quốc phiên bang cũng tồn tại trong Hư Số Không Gian, dù sao, không thể nhàm chán được.

Mà, hỗn loạn là chắc chắn.

Nam Vân Đình cho Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và họ một cơ hội, cơ hội như vậy, đã cho rất nhiều người.

Trong đó cũng đa số là người quen của Nam Vân Đình.

"Phật gia, lời ngài nói có thật không?" Nhị Nguyệt Hồng đứng phắt dậy, trong lòng kích động vô cùng.

Dù sao, tuy Nha Đầu không chết sớm như trong nguyên tác, nhưng

thể chất không tốt, hiện nay cũng nằm liệt giường, chờ đợi cái chết đến.

Nhị Nguyệt Hồng đã từng cố gắng, nhưng đối với cái chết tự nhiên, ông không có chút sức phản kháng nào.

Hiện nay nghe về Hư Số Không Gian, Nhị Nguyệt Hồng làm sao có thể không kích động.

"Tự nhiên là thật." "Vậy thì tốt, ta tham gia." Nhị Nguyệt Hồng nghe được câu trả lời chắc chắn, trực tiếp đập bàn bày tỏ thái độ trước tiên.

Nhị Nguyệt Hồng đã bày tỏ thái độ, mấy người còn lại tự nhiên không có dị nghị.

"Tính cả ta một người." Ngô Lão Cẩu ôm một con chó nhỏ, nói.

Tề Thiết Chủy, Giải Cửu nhìn nhau, tự nhiên không muốn bị bỏ lại.

Trương Khải Sơn thấy vậy, tâm trạng cũng rất tốt, lệnh cho Trương Nhật Sơn đặt phòng riêng ở một khách sạn lớn ở Trường Sa, cùng một đám người không say không về.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Tuy Cửu Môn đã suy tàn, hiện nay chỉ có năm nhà tham gia, nhưng trong thời gian ngắn, cũng triệu tập được không dưới trăm người.

Tuy trăm người này không bằng tinh nhuệ của Cửu Môn trong chuyến đi núi Tứ Cô Nương lần đó, nhưng cũng coi như là chọn tướng trong đám người lùn, tạm bợ cũng được.

Sau khi bên này chuẩn bị xong, cũng trực tiếp đến Tương Tây, hội hợp.

Còn về Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải cần phải trấn giữ quân khu,

căn bản không thể rời đi, đành phải cử một đám hậu bối tinh anh của Tá Lĩnh trong quân đội đến hội hợp với Trần Ngọc Lâu.

Còn về Trần Ngọc Lâu, ngoài những người của quân đội, trong tay ông ta còn có một đám hậu bị khác mà ông ta đã giấu đi.

Trong đó có cô bé mà ông ta và Nam Vân Đình đã nhận nuôi ở Bắc Bình năm đó.

Cô bé này bái sư Hồng Cô Nương, học nghệ hơn hai mươi năm, hiện nay gần năm mươi tuổi, cũng đã đào tạo ra không ít mầm non tốt.

Coi như là hậu bị mà Trần Ngọc Lâu đã sắp xếp.

Về phía nhà họ Nam, sau khi Nam Tinh lấy được Long Cốt Thiên Thư, liền bắt đầu hành động.

Nội tộc Nam Sanh điều người, ngoại tộc Nam Viêm triệu người.

Mấy ngày công phu, đã tập hợp được tổng cộng hơn tám trăm người, để bảo đảm chuyến đi mộ Hiến Vương lần này có thể kết thúc an toàn.

Chương 208

Khi Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lái xe về Nam Vân Hương, đang chuẩn bị tra cứu tài liệu, liền từ miệng Nam Viêm biết được tin này.

Sau khi theo Nam Viêm đến Điền Nam, nhìn thấy đội ngũ ngàn người, bốn người kinh ngạc đến ngẩn người.

Có một ngàn người này ra tay, những sản vật từ cây đẳng trong mộ Hiến Vương, căn bản không là gì, trực tiếp bị tinh nhuệ của nhà họ Nam dọn dẹp sạch sẽ.

Cuối cùng, Hiến Vương đáng thương mất hết tất cả đồ bồi táng và cái đầu của mình.

Thi thể còn bị cơ quan do chính mình bố trí trong minh điện nuốt chửng, quả là một người thảm.

Mộc Trần Châu xuất thế.

Muốn giải trừ lời nguyền Mắt Quỷ, thực ra còn một bước nữa.

Nhưng phải biết, lời nguyền Mắt Quỷ loại này, có liên quan đến Mộc Trần Châu là không sai, nhưng còn có một thứ khác, có thể phóng thích lời nguyền Mắt Quỷ.

Hư Số Không Gian.

Cho nên, căn bản không cần phải nghiên cứu phương pháp giải trừ lời nguyền.

Sau khi Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương ra nước ngoài, giao Mộc Trần Châu cho Nam Vân Đình, do Tinh Tuyệt Nữ Vương trấn áp Mộc Trần Châu trong Hư Số Không Gian, lời nguyền Mắt Quỷ của Tuyết Lỵ Dương và những người khác, liền được giải trừ.

Nam Vân Đình, cũng sau khi Chá Cô Tiếu qua đời tại nhà, đã đưa ông vào Hư Số Không Gian làm bạn với Hồng Cô, mới quay về nước để lo liệu hôn sự cho Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất và Diệp Diệc Tâm cũng kết hôn ngay sau đó, còn về Vương Bàn Tử, thì vẫn luôn ở lại Bách Bảo Cư.

Bình thường vì Nam Tinh là ông chủ, Vương Bàn Tử cũng thường xuyên có thể gặp được Nam Lê, đối với người có chút tính cách "thiểm cẩu" như hắn, thỉnh thoảng gặp mặt, nói vài câu bông đùa, đã đủ rồi.

Nhưng, tâm tư nhỏ của Vương Bàn Tử, ai cũng biết.

Chỉ là, mấy cô con gái của Nam Vân Đình, trừ cô hai đã gả đi, về cơ bản đều không muốn dính dáng đến hôn nhân.

Cho nên, Vương Bàn Tử dù có muốn thế nào, giấc mơ cũng không thể thành hiện thực, nhưng, hắn lại không cảm thấy có gì, ngược lại còn vui trong đó.

Có lẽ, đây chính là Vương Bàn Tử chân thực nhất.

“Phụ thân, bên Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi đến một thiệp mời đấu giá hội, họ hy vọng người và Nhị nương sẽ đến tham dự.” Năm 2003, mùa xuân.

Tộc địa nhà họ Nam, Vọng Nguyệt Đài.

Nam Sanh, người đã tiếp nhận vị trí gia chủ, tay cầm thiệp mời đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cung kính đứng ngoài lương đình.

Trong lương đình, một thanh niên áo đen viền trắng và một lão giả mặc đồ giản dị đang ngồi đối diện nhau, giữa hai người đặt một bàn cờ, trên đó lác đác vài quân cờ đen trắng.

Thanh niên không phải ai khác, chính là Nam Vân Đình đã công thành thân thoái, còn lão giả cũng không đơn giản, ông họ Trần, tên Ngọc Lâu, là Bàn Sơn Khôi Thủ đương đại, cũng là Bàn Sơn Khôi Thủ cuối cùng.

Ban đầu Trần Ngọc Lâu không nên sống lâu như vậy.

Nhưng sau khi giải trừ lời nguyền Mắt Quỷ, Nam Vân Đình vốn định để Trần Ngọc Lâu đến tộc địa nhà họ Nam dưỡng lão, sau khi chết thì chôn cất bên cạnh các vị Bàn Sơn Khôi Thủ tiền nhiệm.

Nhưng Nam Vân Đình không ngờ, Trần Ngọc Lâu vốn đã già yếu, sau khi đến ở tộc địa nhà họ Nam, lại càng sống càng khỏe, không có chút dáng vẻ già nua nào.

Điều này khiến Nam Vân Đình rất kinh ngạc.

Trần Ngọc Lâu hiện nay, một trăm linh sáu tuổi, vẫn còn hoạt bát nhảy nhót.

Rất thần kỳ.

Nhưng, điều này cũng không tệ.

Dù sao, Nam Vân Đình cũng đã nghỉ hưu, hai người ở cùng nhau cũng có bạn.

Thời đại công nghệ sắp đến, nói không chừng đến lúc đó, hai lão già hai trăm tuổi còn có thể lập hội chơi game, leo rank gì đó.

Sở dĩ Nam Vân Đình nghỉ hưu, hoàn toàn là vì hệ thống đã im lặng từ lâu của mình, sau khi trấn áp Mộc Trần Châu, hoàn toàn nắm giữ Hư Số Không Gian, hệ thống liền đưa ra phần thưởng cuối cùng.

Đó là một viên đá mà Nam Vân Đình không gọi được tên, nhưng công hiệu của nó thì Nam Vân Đình rất thích.

Đặt nó trong tộc địa nhà họ Nam, linh khí bị trận pháp trói buộc

trong tộc địa nhà họ Nam cũng bắt đầu phát triển.

Không nói ngoa, có thứ này gia trì, người nhà họ Nam ít nhất cũng sống thêm ba mươi năm.

Còn nữa, vì có thứ này, trận pháp bảo vệ xung quanh tộc địa nhà họ Nam đã được tăng cường.

Dù tương lai có bom nguyên tử rơi xuống đầu, tộc địa nhà họ Nam vẫn có thể an toàn vô sự.

"Vân Đình, sao Tân Nguyệt Phạn Điếm đột nhiên lại gửi thiệp mời cho đệ vậy?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Nam Vân Đình khẽ gật đầu.

"E là người đến quá đông, quá phức tạp, cô bé kia có chút không nắm chắc." Người quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện nay là cháu ngoại của Doãn Tân Nguyệt, Doãn Nam Phong.

Nam Vân Đình gọi là cô bé cũng là bình thường.

"Vậy thì có trò vui để xem rồi." Khóe miệng Trần Ngọc Lâu khẽ nhếch, đang định nhân lúc nói chuyện phá cờ, nhưng chưa kịp ra tay, liền cảm thấy cổ tay nặng trĩu.

Ông mắt không nhìn thấy, nhưng các giác quan khác đều siêu phàm, chỉ nghe thấy Nam Vân Đình trước mặt cười khẩy một tiếng, chậm rãi nói: "Đại huynh, giở trò gian lận trên bàn cờ không phải là hành vi của chính nhân quân tử đâu." "Đâu có, ta đây không phải là thấy đệ có việc, chuẩn bị hòa cờ sao." Trần Ngọc Lâu ngụy biện.

Nhưng Nam Vân Đình không bị lừa.

Trực tiếp gọi ra ngoài: "A Sanh, chuẩn bị tiền và xe, báo tin cho Tân Nguyệt, đợi ta xong ván cờ này, liền có thể xuất phát." "Vâng, phụ thân." Nam Sanh cung kính hành lễ rồi lui xuống.

Ba mươi phút tiếp theo, Trần Ngọc Lâu đã trải nghiệm cái gì gọi là thua toàn tập, suýt chút nữa đã lật bàn.

Nhưng, Nam Vân Đình cũng không phải người cứng nhắc, khi sắp dồn Trần Ngọc Lâu vào đường cùng, ông đưa tay xóa bàn cờ, phá vỡ ván cờ.

"Đi thôi, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm xem thử." "Được." Trần Ngọc Lâu vui vẻ đồng ý, đối với ông, đánh cờ với Nam Vân Đình, không thua chính là thắng.

Khi hai người đứng dậy, ra khỏi lương đình, xuống Vọng Nguyệt Đài, Nam Sanh bên này đã chuẩn bị xong người đi theo và xe cộ.

Doãn Tân Nguyệt cũng đã thu dọn xong, kéo Hoa Linh chạy tới, lên xe xong, đoàn người liền lái sáu chiếc xe xuất phát.

Cùng lúc đó, trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong nhìn hội trường đấu giá đang dần náo nhiệt, cũng không ngừng đi đi lại lại trong phòng riêng.

Trong phòng riêng ngoài Doãn Nam Phong ra, chỉ có một thanh niên, ngồi trên sofa, ung dung uống trà.

Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong mắt sắp trợn lên trời.

Đứng trước mặt thanh niên đó, nói: "Tôi nói này họ Trương kia, anh không thể có chút ý thức nguy cơ được à, đã lúc nào rồi, còn ung dung như vậy?" "Vội vàng có ích gì." Thanh niên nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói.

Thanh niên tên là Trương Nhật Sơn, hiện hơn trăm tuổi.

Vì huyết mạch của mình, dù đã trăm tuổi, hắn vẫn mang dáng vẻ của một thanh niên.

Trước khi Trương Khải Sơn vào Hư Số Không Gian, từng dặn dò

Trương Nhật Sơn, sau khi mình chết, hãy để Trương Nhật Sơn đi tìm cuộc sống của mình.

Trương Nhật Sơn cũng nghe theo lời dặn, làm như vậy, nhưng chưa ra khỏi Bắc Bình, hắn đã vì nhất thời sơ ý, bị Doãn Nam Phong vừa mới học lái xe đâm bay.

Nhìn thấy Doãn Nam Phong khoảnh khắc đó, Trương Nhật Sơn cảm thấy, nửa đời sau của mình không cần phải lo lắng nữa, liền bắt đầu màn trình diễn ăn vạ.

Chính vì lần ăn vạ đó, Trương Nhật Sơn đã vào ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, bắt đầu cuộc sống dưỡng lão của mình.

Doãn Nam Phong trong lòng ấm ức, nhưng cô không nói.

Duyên số đưa đẩy, Doãn Nam Phong phát hiện Trương Nhật Sơn ngoài vẻ đẹp trai, còn đặc biệt giỏi đánh đấm, thôi thì, cứ nuôi Trương Nhật Sơn.

Chương 209

Hiện tại, đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp bắt đầu.

Vì lần đấu giá hội này khá đặc biệt, Doãn Nam Phong cũng đã ép "tuyển thủ dưỡng lão" này ra mặt, và dùng lệnh bài của gia tộc họ Nam, gửi thiệp mời cho Nam Vân Đình.

Hiện tại, phía nhà họ Nam chưa có hồi âm.

Mà bên này, người giỏi đánh nhất là Trương Nhật Sơn lại đang chây lười.

Doãn Nam Phong cảm thấy áp lực rất lớn.

Giận dỗi dậm chân.

Doãn Nam Phong quyết định không nhìn Trương Nhật Sơn nữa, quay sang nhìn về phía cửa hội trường đấu giá, muốn xem xem, còn có thế lực nào muốn nhúng tay vào.

Cô vừa nhìn, liền thấy, bên cửa có một nhóm người đi vào.

Ba người dẫn đầu, đều là phụ nữ, trong ba người có một bà lão và một cô gái trông chừng hai mươi mấy tuổi đi trước, lùi sau hai người này một bước, là một cô gái khoảng hai mươi tuổi.

Doãn Nam Phong nhíu mày, nói với Trương Nhật Sơn phía sau: "Phiền phức đến rồi." Trương Nhật Sơn nghe vậy, khẽ ngẩng đầu, vị trí hắn ngồi không thể nhìn rõ tình hình ở cửa.

Nhưng có thể bị Doãn Nam Phong nói là phiền phức, có thể là nhân vật đơn giản sao.

"Họ Trương kia, anh nói xem, họ Hoắc này mà gặp nhà họ Nam, có xảy ra chuyện gì không?" "Không biết." Trương Nhật Sơn một vẻ

ta đây rất vô tư, đừng hỏi ta.

Hành động ở mộ Hiến Vương, những người tham gia của Lão Cửu Môn đều thu hoạch không ít.

Trừ Trần Bì A Tứ và Hoắc Tiên Cô không tham gia, các nhà còn lại sau khi hành động kết thúc, đều thông qua kênh của Trần Ngọc Lâu, có được thân phận mới để sống dưới ánh mặt trời.

Hoắc Tiên Cô, không cần một cơ hội như vậy, dù sao bà ta cũng đã gả vào một gia đình tốt.

Còn về Trần Bì A Tứ, vì hành sự quá bá đạo, đã gây ra những phiền phức không cần thiết.

Nếu không phải Nhị Nguyệt Hồng còn sống, Trần Bì đã mất mạng từ năm đó khi dẫn người đồ sát làng để trộm mộ rồi.

Hiện nay, Trần Bì cũng rơi vào cảnh cuối đời không yên, bị phế tứ chi, sinh hoạt hàng ngày đều cần người chăm sóc.

Nhưng, người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm.

Trần Bì A Tứ dù rơi vào cảnh đó, vẫn ngoan cường sống sót.

Nhưng cũng sắp chết rồi.

Điều Doãn Nam Phong nói, nhà họ Hoắc và nhà họ Nam gặp nhau có xảy ra chuyện gì không, không phải là chuyện nhà họ Hoắc năm đó không tham gia hành động.

Ý cô là, người đi song song với Hoắc Tiên Cô, gần trăm tuổi, trông vẫn còn trẻ trung, Hoắc Cẩm Tích.

Về Hoắc Cẩm Tích, Doãn Nam Phong không thể nói là ghét, nhưng cũng không thể nói là thích.

Cô cảm thấy, người phụ nữ này giống như kẻ điên.

Năm 2000, Hoắc Cẩm Tích trở lại Cửu Châu, trong giới coi như là tuyên bố sự trở lại của mình một cách rầm rộ.

Mà việc đầu tiên sau khi bà ta trở lại, lại là… Ngày Hoắc Cẩm Tích quay về.

Bà ta mượn sức Hoắc Tiên Cô, công khai tỏ tình với cựu tộc trưởng Nam thị là Nam Vân Đình ngay trong giới.

Ngày hôm đó, dù là người trong giới hay người ngoài giới biết chuyện, Hoắc Cẩm Tích đều được phen nổi danh.

Bất kể có quen biết Nam Vân Đình hay không, giờ đây ai cũng phải nhìn Hoắc Cẩm Tích bằng con mắt khác.

Về phần Hoắc Tiên Cô, bà có ý muốn giao lại Hoắc gia cho Hoắc Cẩm Tích.

Hoắc Cẩm Tích không đồng ý.

Bà ta đang đợi câu trả lời.

Nhưng đối mặt với tin tức nhàm chán này, Nam Vân Đình không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí còn ngáp một cái.

Và bây giờ, Hoắc Cẩm Tích đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu Nam Vân Đình đáp lại lời mời của bà ta mà đến đây, vậy thì thật sự sẽ diễn ra một màn tu la tràng tại chỗ.

“Họ Trương kia, ngươi mau nghĩ cách đi, không nghĩ ra cách giải quyết, đám người này chắc chắn sẽ phá sập Tân Nguyệt Phạn Điếm mất.” Doãn Nam Phong sốt ruột đến phát điên.

Ánh mắt Trương Nhật Sơn lóe lên.

Hồi lâu sau, ông ta mới chậm rãi lên tiếng.

“Yên tâm, không phá được đâu.” “Hoắc gia, dù có muốn so kè với

vị kia cũng không đủ tư cách, ngươi cứ chuẩn bị sẵn người đi, lúc cần thiết thì đứng ra hòa giải." Tâm tư của Trương Nhật Sơn vẫn luôn nghiêng về phía Nam thị.

Nam Vân Đình của Nam thị đã có ơn với nhóm Trương Khải Sơn trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc, Trương Nhật Sơn ông không thiên vị Nam thị, chẳng lẽ lại đi thiên vị người khác sao.

Huống chi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng xem như là tài sản của Nam thị.

Mối quan hệ rành rành ở đây.

Dù có loạn thế nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải đứng về phía Nam thị chứ.

"Nói thì dễ lắm, họ Trương kia, ngươi có biết hôm nay có bao nhiêu thế lực đến đây không, nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng ra hòa giải giữa chốn đông người, rất có thể sẽ bị cả đám tấn công." Doãn Nam Phong đảo mắt xem thường.

Nhưng tay hắn vẫn rất thành thật lấy điện thoại ra, bắt đầu soạn tin nhắn.

Bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm vô cùng náo nhiệt.

Người đến tham gia buổi đấu giá lần này rất đông, thế lực cũng không ít.

Trong đó có cả những tổ chức lớn trong và ngoài nước, tiêu biểu nhất chính là công ty trục vớt quốc tế do Cừu Đức Khảo thành lập, nhưng thực chất, đó là một băng nhóm trộm mộ mang tính chất làm thuê.

Nói một cách nghiêm túc, Cừu Đức Khảo này cũng được coi là một nhân tài.

Những thế lực và những người có thân phận không tầm thường này hôm nay tụ tập về đây, mục đích cuối cùng chỉ có một.

Đó chính là tấm tinh đồ thời Thương Chu được công bố trong buổi đấu giá.

Cũng không biết Doãn Nam Phong lấy được nó từ đâu, người tạo ra nó là ai cũng không thể biết.

Tóm lại, có những ghi chép liên quan nói rằng trong tấm tinh đồ này ghi lại rất nhiều thứ.

Những ghi chép này thay đổi theo thời gian, theo sự biến đổi của nhật nguyệt tinh thần, trong đó quan trọng nhất, không nghi ngờ gì chính là bí mật trường sinh trong truyền thuyết.

Sau khi Doãn Nam Phong có được tấm tinh đồ này.

Hắn đã mời người giám định trước.

Những người đó căn bản không giám định ra được thứ gì, sau đó, Doãn Nam Phong mang tấm tinh đồ đến Nam Vân Hương.

Ở đó, hắn đã gặp Nam Vân Đình.

Sau khi Nam Vân Đình kiểm tra, đã phát hiện ra một số thứ.

Tuy nhiên, những thứ đó, Nam Vân Đình xem xong thấy không có lợi cho mình, bèn đề nghị Doãn Nam Phong tung tin tức ra trong một phạm vi nhất định, để đạt được mục đích nâng tầm Tân Nguyệt Phạn Điếm. .....Phân.....

Chương 210

"Chà, phô trương thật đấy, quen không quen gì cũng đến cả rồi." Vương Bàn Tử ưỡn cái bụng bia, lắc lư đi vào, đôi mắt ti hí nhìn ngó xung quanh.

Đi vào sau gã, có tổng cộng sáu người, Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất thì không cần phải nói nhiều.

Ngoài bộ tứ này ra, còn có Đại Kim Nha và Nam Tô đến nhà Nam Tinh chơi.

Nhiều năm trôi qua.

Nam Tinh và Tuyết Lỵ Dương đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha cũng tương tự, trên mặt có thể nhìn thấy dấu vết của năm tháng.

Chỉ có cô nhóc Nam Tô, dáng vẻ như lần đầu ra đời, đối với cái gì cũng tò mò.

"Được rồi, Bàn gia, chúng ta lên lầu trước đi." Nam Tinh đi tới, vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, lên tiếng nói.

Tính cách của Vương Bàn Tử, tự nhiên sẽ không thay đổi theo tuổi tác.

Vừa lên đến lầu hai.

Đôi mắt ti hí của Vương Bàn Tử liền không kiềm chế được.

Cứ nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ mặc đồ da màu đen.

Thấy vậy.

Mấy người Nam Tinh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Nam Tô lần đầu ra đời lại không chịu nổi, lẳng lặng đến gần Vương Bàn Tử, lấy sức, hét lớn.

"Vương tiểu béo tử!!" Vương Bàn Tử đang tập trung nhìn gái bị tiếng hét của Nam Tô dọa cho giật nảy mình, nhưng sau tiếng hét của Nam Tô.

Từ một phòng nhỏ ở đầu kia lại có một giọng nói uể oải vọng tới.

"Ối chà, Thiên Chân, thấy chưa, đây chính là nhân khí, không ngờ vừa ngồi xuống ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã có người đến tìm Bàn gia ta." Nghe thấy giọng nói này.

Vương Bàn Tử đang định phàn nàn vài câu liền khựng lại.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Liền thấy một gã béo tròn, nhỏ con từ trong phòng đó đi ra.

Phía sau gã béo nhỏ còn có hai người, một người trắng trẻo, đeo kính, một người cao to vạm vỡ, trông không dễ chọc.

Hai gã béo gặp nhau xuyên thời đại.

Hai đôi mắt ti hí vừa chạm nhau.

Không khí liền trở nên tĩnh lặng.

Vương Khải Tuyền nhìn Vương Nguyệt Bán ở không xa, phảng phất như nhìn thấy chính mình ngày xưa.

Còn Vương Nguyệt Bán nhìn thấy Vương Khải Tuyền.

Lại cảm thấy mình như đang soi một tấm gương không có gu thẩm mỹ, soi cho mình già đi.

Nam Tinh và Hồ Bát Nhất nhìn thấy ba người này.

Mũi khẽ hít một hơi.

Một mùi đất tanh quen thuộc xộc vào khoang mũi hai người.

Lập tức xác nhận được nghề nghiệp của ba người đối diện.

Mà ba người đối diện, cho dù là Phan Tử có kinh nghiệm nghề nghiệp phong phú nhất, cũng không thể nhận ra mùi hương đã được che đậy bằng thủ đoạn đặc biệt trên người mấy người Nam Tinh.

"Ối chà, đúng là tà môn thật, Lão Hồ, cậu xem, gã này trông còn kém xa Bàn gia ta năm đó." Vương Khải Tuyền lên tiếng nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, mặt đầy vạch đen, cũng không vạch trần Vương Bàn Tử.

Trước mặt người ngoài, anh vẫn phải giữ chút thể diện cho Vương Khải Tuyền.

"Ối chà, mày ngứa mồm à, dám nói chuyện với Bàn gia thế này, mày đúng là con của thằng mù, có một không hai." Vương Nguyệt Bán không vui.

Vẻ ngoài là do cha mẹ cho, sao có thể để người khác bình phẩm.

"Tiểu béo tử, lúc nói chuyện chú ý một chút, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, Bàn gia ta tha cho ngươi một mạng, nếu là ở bên ngoài, xem hai ta ai đánh ai." "Cóc ghẻ ăn tỏi, khẩu khí lớn thật, không phải bụng ngươi to là ngươi giỏi, không được thì hai ta ra sau luyện tập." Vương Nguyệt Bán chống nạnh, điểm khiêu khích lên đến cực điểm.

Vương Khải Tuyền xem như đã gặp phải đối thủ.

Tuy nhiên, chút khiêu khích này đối với gã chẳng khác gì hư vô.

Đang chuẩn bị đáp trả vài câu.

Một giọng nói từ trên đầu mọi người truyền đến.

"Hay là hai người đánh nhau ở đây đi, đấu võ mồm cũng chẳng có ý nghĩa gì, đánh một trận còn có thể giảm béo." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Liền thấy Trương Nhật Sơn với vẻ mặt cà lơ phất phơ đang dựa vào lan can, nhìn về phía bọn họ.

"Tiền bối nói đùa rồi." Hồ Bát Nhất chắp tay về phía Trương Nhật Sơn.

"Quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chúng tôi tự nhiên sẽ tuân thủ, Bàn Tử, đừng quậy nữa." Bọn họ và Trương Nhật Sơn quen biết nhau từ thời Mộ Hiến Vương, sau đó trước khi Trương Nhật Sơn ăn vạ Doãn Nam Phong, họ còn gặp nhau.

Cho nên, xem như người quen.

Còn Vương Nguyệt Bán, Hạo Thiên Chân ba người thì không quen Trương Nhật Sơn.

Dù sao, người tham gia hành động là Cẩu Ngũ gia, Ngô Tam Tỉnh và một đám con cháu Ngô gia.

Dù Ngô Lão Cẩu có thói quen ghi chép.

Nhưng cũng không thể ghi lại toàn bộ.

Cho nên, cậu bạn Thiên Chân nhiều nhất cũng chỉ biết có một người tên là Trương Nhật Sơn.

"Quy củ à, thật phiền phức." Trương Nhật Sơn xua tay.

Đang định nói thêm gì đó.

Liền thấy một đám người từ cầu thang tầng trên cùng đi xuống, thẳng đến chỗ mấy người Nam Tinh.

Trương Nhật Sơn khẽ nheo mắt lại.

Ông ta nhận ra, đó là người của Hoắc gia.

Đám người Hoắc gia đó đến bên cạnh nhóm Nam Tinh thì dừng lại, người dẫn đầu lên tiếng nói.

“Nam thiếu gia, Ngô thiếu gia, gia chủ nhà tôi mời mấy vị qua đó ngồi.” Tuy nói là mời.

Nhưng trong lời nói không có chút khách khí nào.

“Tiểu Nam gia, chuyện này, tình hình không ổn rồi.” Đại Kim Nha ghé sát vào Nam Tinh, nhỏ giọng nói.

“Kẻ thù?” Ở đây, không có ai là kẻ ngốc.

Chương 211

Cái giọng điệu của người dẫn đầu Hoắc gia kia, chỉ thiếu điều khắc bốn chữ "ý đồ xấu" lên trán.

Thấy vậy.

Đại Bàn Tử (Vương Khải Tuyền) tiến lại gần phía Nam Tinh, Tiểu Béo Tử (Vương Nguyệt Bán) cũng che chắn trước mặt Hạo Thiên Chân.

Hồ Bát Nhất, Phan Tử đang hóng chuyện cũng đều tiến lại gần phía người của mình, tiện cho việc ra tay sau này.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn náo nhiệt như cũ.

Nhưng không ít người đã chú ý đến tình hình bên này.

Không còn cách nào khác.

Dù họ nhất thời không nhận ra Nam Tinh và những người khác, nhưng ít nhất, bộ quần áo mà đám người Hoắc gia đang mặc, họ vẫn nhận ra được.

Mà hóng chuyện là bản tính của con người.

Có chuyện vui để xem, ai lại ngồi yên được chứ.

Nếu không phải đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ họ đã bắt đầu la hét cổ vũ rồi.

Người của Hoắc gia thấy hành động của hai gã béo và Hồ Bát Nhất, cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ lệnh của người dẫn đầu.

"Ờ, cái này..." Hạo Thiên Chân vừa định lên tiếng nói gì đó để hòa giải không khí, liền nghe thấy Nam Tinh ở bên kia lên tiếng.

“Xin lỗi, mấy anh em chúng tôi đều là người thô kệch, không hiểu những quy tắc vòng vo của các gia tộc lớn các người, còn nữa, chúng tôi đến đây hôm nay, chủ yếu là để hóng chuyện.

Không phải đến để tiếp khách.” Nam Tinh kéo Tuyết Lỵ Dương, định đi về phía phòng của mình.

Người dẫn đầu của Hoắc gia thấy vậy, cũng bước sang một bên, vừa vặn, chắn ngay con đường mà Nam Tinh và những người khác phải đi qua.

“Mong Nam thiếu gia thông cảm, đừng làm khó chúng tôi.” “Chó khôn không cản đường, biết không.” Đại Bàn Tử tiến lên một bước, đối mặt với người dẫn đầu, nói ra một câu như vậy.

Người dẫn đầu kia cũng không tức giận.

Nhưng cũng không có hành động gì.

Nam Tinh nhìn thấy bộ dạng này, liền hiểu rõ đối phương chắc đã nhận được mệnh lệnh gì đó, đang cố tình làm khó mình đây.

“Thiên Chân, thấy chưa, Bàn gia ta nói không sai mà, đám người này chính là có ý đồ xấu.” Tiểu Béo Tử từ thắt lưng rút ra một cây dùi cui giấu trong tay áo, để phòng bất trắc.

Dù sao, vừa rồi người dẫn đầu của Hoắc gia cũng đã nhắc đến Hạo Thiên Chân, không chừng lát nữa đánh nhau, bọn họ cũng không chạy thoát.

“Đúng là gặp quỷ mà, họ Hoắc này lại dám gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tiểu Tam gia, hay là, chúng ta rút trước?” “Nhìn cái gan chuột của ngươi kìa, chỗ này chỉ có bấy nhiêu, rút đi đâu?” Tiểu Béo Tử thường ngày hay coi thường Phan Tử.

Không khí tại hiện trường vô cùng căng thẳng.

Trương Nhật Sơn thì xem kịch vui vẻ, nhưng ông ta vui, có người lại không vui.

"Ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, phải tuân thủ quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, các vị trước đó không tìm hiểu qua sao.

Nếu các vị ngứa tay.

Có thể so tài với nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi." Người Doãn Nam Phong còn chưa đến, tiếng đã đến.

Sau lưng hắn là hàng chục Côn Nô, ai nấy đều mặc vest thẳng thớm, tay cầm dùi cui, trông không dễ chọc.

Sau khi Doãn Nam Phong xuất hiện.

Người dẫn đầu của Hoắc gia kia cũng nảy sinh ý định rút lui.

Thấy người quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã ra mặt.

Những người hóng chuyện cũng đều bỏ dưa trong tay xuống, thầm nghĩ, lần này không có chuyện vui để xem rồi.

Nhưng chưa kịp để họ thu hồi ánh mắt.

Một phòng lớn ở lầu ba, ba người bước ra, chính là ba người đứng đầu Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô, Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú và Hoắc Tiên Cô mà cô đang dìu thì không lên tiếng, nhưng Hoắc Cẩm Tích thì không quan tâm những điều đó, đi đến trước lan can lên tiếng.

"Quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có phải hơi hống hách rồi không, ta chỉ cho người mời con của cố nhân lên đây nói chuyện phiếm vài câu.

Có gì vi phạm quy định của Tân Nguyệt Phạn Điếm các người?

Ngươi mang nhiều người đến đây gây áp lực, chẳng lẽ có ý định

cậy thế bắt nạt khách sao.” Lời nói của Hoắc Cẩm Tích cũng không quá hống hách, dù sao tuổi tác đã ở đó.

Nhưng những lời này lọt vào tai Doãn Nam Phong, nhất thời tức đến nổ phổi.

“Ngươi!!” Nếu không gặp phải chuyện này.

Hình tượng của Doãn Nam Phong trong mắt người ngoài, vẫn luôn là kiểu trẻ tuổi mà già dặn, cách hành xử không có gì để chê.

Bị tức đến mức này.

Thật sự hiếm thấy.

“Tiền bối đã có thể nói Tân Nguyệt Phạn Điếm cậy thế bắt nạt khách, vậy tiểu tử có thể nói, ngài cậy già lên mặt không.” Trong lúc Doãn Nam Phong nhất thời không tìm được lời để phản bác, Nam Tinh nãy giờ vẫn im lặng lại nói ra một câu như vậy.

Hoắc Cẩm Tích khẽ sững sờ.

Sau đó nở một nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi lên tiếng nói.

“Tiểu thiếu gia nhà Nam gia, ngươi nói rõ xem, ta cậy già lên mặt như thế nào?” Nam Tinh nghe vậy liền cứng họng.

Hoắc Cẩm Tích có thể không cần mặt mũi, giữa chốn đông người vạch trần thân phận hai bên, ăn vạ om sòm.

Nhưng Nam Tinh cậu không thể.

Nam thị đã dùng mấy chục năm để phát triển, bất kể là kinh tế, quân chính hay thể diện gia tộc, đều cần con cháu gia tộc hết lòng bảo vệ.

Huống chi, cậu còn là con trai của tộc trưởng đời đầu Nam thị mới.

Nếu cậu ở đây dạy dỗ Hoắc Cẩm Tích.

Hai ngày sau, trong giới, đại danh Nam Tinh của cậu sẽ được truyền đi, cậu sẽ nổi danh.

Nói không chừng còn mang tiếng bất kính.

Đến lúc đó, người mất mặt vẫn là danh tiếng của Nam thị.

"Già rồi hay sinh tật, câu này chính là nói ngươi đó, Tiểu Nam gia giữ mặt mũi cho ngươi, mới không nói thẳng ra, chó cắn Lã Động Tân, ngươi không biết lòng người tốt." Đại Bàn Tử tiến lên một bước, cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp chửi thẳng mặt.

Hoắc Cẩm Tích nghe những lời nói một lèo của Vương Bàn Tử, sắc mặt có chút khó coi.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử không quan tâm nhiều như vậy.

Một màn chửi xong, màn khác đã sẵn sàng.

Cùng lúc đó.

Cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một đoàn xe chậm rãi dừng lại, người hầu ở cửa vội vàng tiến lên, mở cửa xe.

Chương 212

Nam Vân Đình, Trần Ngọc Lâu đi đầu xuống xe, còn Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh hai người, thì không đi cùng Nam Vân Đình.

Doãn Tân Nguyệt cần về nhà bái tế cha mình, Hoa Linh cũng đi cùng.

Ở Bắc Bình này, Nam Vân Đình cũng không cần lo lắng cho an nguy của hai người họ.

"Bên trong đã xảy ra chuyện gì?" Tai của Trần Ngọc Lâu rất thính.

Vừa xuống xe đã nghe thấy bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm dường như có chút quá yên tĩnh.

Bèn lên tiếng hỏi người hầu.

"Thưa ngài, tiểu nhân cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng, vừa rồi quản sự của chúng tôi đã dẫn người vào, chắc là có chuyện cần xử lý." Người hầu cũng biết Trần Ngọc Lâu không phải người tầm thường, cũng không giấu giếm, lên tiếng trả lời.

Trần Ngọc Lâu nghe thấy lời này.

Cũng cười hắc hắc.

Quay sang Nam Vân Đình bên cạnh nói.

"Xem ra, có kịch hay để xem rồi." Ngoài Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu, lần này đi cùng còn có hơn mười thanh niên nội tộc Nam thị, làm hộ vệ.

Một đoàn hơn mười người dưới sự dẫn đường của người hầu, đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cánh cửa lớn vừa được đẩy ra.

Liền có không ít người đổ dồn ánh mắt về phía này.

Đại Bàn Tử Vương Khải Tuyền đang mồm mép cũng ngậm miệng lại, cùng mọi người nhìn về phía đó.

Thấy người đến.

Nam Tinh cũng không tiếp tục ở lại đây, dẫn theo Tuyết Lỵ Dương mấy người đi lên đón.

Cơn tức giận của Doãn Nam Phong vừa rồi cũng đã tan, nghe Vương Khải Tuyền chửi Hoắc Cẩm Tích, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Nhưng thấy Nam Vân Đình bước vào, cũng giải tán Côn Nô, đi lên đón.

Về phần Hoắc Cẩm Tích ở lầu ba.

Vốn dĩ tâm trạng bà ta rất không vui, nhưng vì đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, bà ta không thể trực tiếp trút giận.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy người mà mình ngày đêm mong nhớ, tất cả những cảm xúc tiêu cực trong lòng Hoắc Cẩm Tích đều tan biến trong khoảnh khắc này.

Trong mắt, chỉ có người đó.

"Phụ thân, đại bá." ×2 "Cậu gia gia, ngài đã đến." Nam Tinh và những người khác đến bên cạnh Nam Vân Đình, cũng cúi đầu chào hỏi.

Nam Vân Đình thấy vậy, cũng cười ha ha.

Trong lòng cảm thấy một sự thỏa mãn khó tả.

Có lẽ, đây là do tuổi tác đã lớn, nhìn thấy con cháu nhà mình cảm thấy đặc biệt thân thiết.

“Ha ha, không cần khách sáo như vậy.” “Cậu gia gia, chúng ta lên lầu trước đi.” Doãn Nam Phong lên tiếng nói.

Dù sao Nam Vân Đình cũng là trưởng bối, để trưởng bối đứng ở đại sảnh cho những người đó vây xem, thật không hợp lễ số.

“Đừng vội.” Trần Ngọc Lâu xua tay, cười ha ha.

Ông ta tuy mắt không nhìn thấy, nhưng tai thì rất thính.

Bây giờ Tân Nguyệt Phạn Điếm yên tĩnh như vậy.

Một số lời nói, ông ta đều có thể nghe rõ.

Và trong đó, cũng không phải không có điều khiến Trần Ngọc Lâu hứng thú.

Trần Ngọc Lâu hắng giọng, cố ý cao giọng nói.

“Vân Đình à, ta nhớ ngươi đã từng nói, nhiều năm trước, đứa cháu trai nhỏ này của ta, bị một đám tổ chức tội phạm nước ngoài nhắm đến.

Không biết, ngươi còn có ấn tượng không.” Nam Vân Đình quay đầu nhìn Trần Ngọc Lâu một cái.

Thấy vẻ mặt gian xảo của ông ta, cũng hiểu ra điều gì, lên tiếng phụ họa.

“Tự nhiên là có ấn tượng.” “Có ấn tượng là tốt rồi, đợi khi nào huynh đây có thời gian, bấm ngón tay tính một quẻ, chắc chắn sẽ giúp ngươi lôi từng con chuột nhắt sống dưới cống ngầm đó ra, khụ khụ khụ.” Có lẽ vì gân cổ nói chuyện khiến Trần Ngọc Lâu rất khó chịu, nói xong cũng ho hai tiếng.

Mà trong một phòng nào đó ở lầu hai.

Mấy người ngồi quây quần bên nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều giữ im lặng.

Tổ chức tội phạm quốc tế, K3.

Nhiều năm trước đã tham gia vào cuộc phản nghịch của ngoại tộc Nam thị ở Quyển Long, và âm mưu bắt sống Nam Tinh để đạt được mục đích của mình.

Hôm nay đến đây, cũng là vì tấm tinh đồ đó, vì biết rằng nói nhiều tất có sai sót, họ cũng sợ ở đây có thiết bị nghe lén gì đó.

Cho nên, y trước nay không nói nhiều lời vô ích.

Và vừa rồi, sau khi mấy người Nam Vân Đình vào, họ cũng đã có một cuộc trao đổi ngắn, nhưng không ngờ, lại bị Trần Ngọc Lâu nghe thấy.

Người trong tổ chức tội phạm, sao có thể có kẻ ngốc.

Lời nói vừa rồi của Trần Ngọc Lâu, rõ ràng là đang ngả bài với họ, nhưng họ không có cách nào, lộ ra là chết, bất kể là rời đi ngay bây giờ, hay đợi cơ hội rời đi, đều không thể thay đổi kết quả cuối cùng.

"Gọi chi viện đi, tinh đồ phải lấy được, không được có sai sót." Một lão già nước ngoài ngồi ở ghế đầu gõ một đoạn văn như vậy trên điện thoại, đưa cho những người khác xem.

Mấy người còn lại nhìn nhau một cái, đều gật đầu. .....Phân cách tuyến.....

Sau khi Nam Vân Đình đến.

Cách lúc buổi đấu giá bắt đầu, cũng không còn bao lâu nữa.

Sau khi lên đến lầu ba.

Hoắc Cẩm Tích chặn ở vị trí cầu thang, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Nam Vân Đình.

"Nam,, tộc trưởng,, sau khi đấu giá kết thúc, có thể mời ngài ăn

một bữa cơm riêng không?" Hoắc Cẩm Tích lên tiếng hỏi.

Đôi tay nắm chặt có chút trắng bệch, có thể thấy, bà ta hiện tại rất căng thẳng.

Bà ta sợ Nam Vân Đình sẽ trực tiếp từ chối.

Trốn tránh nhiều năm như vậy, Hoắc Cẩm Tích đã nghĩ thông rất nhiều.

Bà ta không muốn để lại cho mình bất kỳ hối tiếc nào.

Nam Vân Đình nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái.

Chậm rãi lên tiếng.

"Ta đã nghỉ hưu rồi, nếu muốn thảo luận công việc gì, ngươi nên tìm A Sanh, chứ không phải ta." "Là chuyện riêng." Hoắc Cẩm Tích nhìn Nam Vân Đình.

Chương 213

“Ngài cứ xem như là,, lời thỉnh cầu của một người bạn cũ đi.” “Có thể.” Nam Vân Đình khẽ gật đầu.

Sau đó đi vòng qua Hoắc Cẩm Tích, đi theo Doãn Nam Phong đến phòng của mình.

Trong phòng chỉ có Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu.

Về phần mấy người Nam Tinh, thì đã đi đến một phòng khác.

Đáng nói là.

Hai gã béo lớn nhỏ có lẽ đã hợp mắt nhau, Đại Bàn Tử cũng đã mời Tiểu Béo Tử, đưa ba người đó từ phòng lầu hai lên lầu ba.

“Tiểu Nam gia, cô nương nhà họ Hoắc đó, có quan hệ gì với Nam gia chúng ta vậy, cái ánh mắt đó, chà, làm Bàn gia ta nổi hết cả da gà.” Đại Bàn Tử vừa ngồi xuống, đã không giữ được miệng, cũng không quan tâm có người ngoài ở đó hay không.

Tiểu Béo Tử bên cạnh cũng là một kẻ lắm lời.

Nghe Đại Bàn Tử nói vậy, cũng trực tiếp lên tiếng.

“Ê, cái này, Tiểu Nam gia, vị vừa rồi có phải tên là Nam Vân Đình không??” Gã vừa nói ra câu này.

Mấy người có mặt tại hiện trường lập tức đổ dồn ánh mắt về phía đó.

“Khụ khụ, hai ngày trước trong giới không phải đang lan truyền một chuyện sao, chính là nhà họ Hoắc tỏ tình với vị vừa rồi, lúc đầu tôi xem cũng không để tâm, không ngờ, chuyện bên trong lại khá phức tạp.” Tiểu Béo Tử nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nhưng gã có nhỏ giọng thế nào.

Trần Ngọc Lâu ngồi ở phòng bên cạnh đều nghe rõ mồn một.

Trần Ngọc Lâu đặt chén trà xuống.

Ngón tay vuốt ve hai viên ngọc, lên tiếng nói.

"Vân Đình, xem ra vận đào hoa của ngươi vẫn tốt như xưa nhỉ." Nghe thấy lời này.

Nam Vân Đình khẽ nhướng mày.

Thong thả lên tiếng.

"Nếu nghĩa huynh muốn, ta có thể giúp huynh tìm một chút, nếu nghĩa huynh còn có lòng có sức, có thể về già có con, hưởng niềm vui gia đình." Nam Vân Đình nói năng nhẹ nhàng.

Cứ như đang nói một chuyện bình thường không thể bình thường hơn, nhưng Trần Ngọc Lâu nghe xong, lại không bình thường như vậy.

Nghe lời của Nam Vân Đình.

Hai viên ngọc trong tay ông ta suýt nữa thì văng ra ngoài.

Nếu Trần Ngọc Lâu bây giờ còn có mắt, nhất định sẽ liếc cho Nam Vân Đình một cái ánh mắt đầy oán trách.

"Huynh có một đứa cháu gái nuôi là đủ rồi, nhưng, Vân Đình ngươi thì lại có thể cân nhắc, tuy huynh mắt không nhìn thấy, nhưng lòng thì sáng như gương." Hoắc Cẩm Tích đó tuy tính cách có chút cực đoan, nhưng bản chất vẫn không tồi." Nam Vân Đình liếc nhìn Trần Ngọc Lâu.

Suy nghĩ bay đi rất xa.

Ông hiện có hai người vợ, Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt, một người

là do Trần Ngọc Lâu làm mai, một người là do Trần Ngọc Lâu dắt mối.

Đều có liên quan đến Trần Ngọc Lâu.

Và bây giờ, Trần Ngọc Lâu lại bắt đầu dắt mối cho ông, điều này khiến Nam Vân Đình nghi ngờ, Trần Ngọc Lâu kiếp trước nhất định là thợ xây.

Không thì sao ông ta dắt mối thẳng như vậy.

Nam Vân Đình không trả lời câu này, Trần Ngọc Lâu cũng không tiếp tục nói về chủ đề này.

Buổi đấu giá đã bắt đầu giai đoạn chuẩn bị.

Doãn Nam Phong vẫn duy trì quy củ trước đây của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mấy ngày trước khi đấu giá, đều sẽ sắp xếp một số gánh hát đến hâm nóng không khí.

Mà hôm nay là ngày đấu giá chính thức.

Sân khấu đã được dỡ bỏ từ sớm, cho nên, khoảng thời gian trước khi đấu giá bắt đầu, chỉ có thể ngồi không, chờ đợi đấu giá bắt đầu.

Buổi đấu giá lần này.

Ngoài tấm tinh đồ mà mọi người đều nhắm đến, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đã thu thập không ít vật phẩm quý hiếm để làm nền.

Vật phẩm tuy quý hiếm.

Nhưng Nam Vân Đình không coi trọng.

Dù sao những thứ được đấu giá này so với những vật phẩm trong bảo khố của Nam thị, còn kém xa không chỉ một bậc.

Nửa đầu buổi đấu giá hâm nóng, rất nhanh đã kết thúc, dù sao, người tham gia đấu giá rất ít, từ đầu đến cuối, không một ngọn đèn

nào được thắp lên.

“Thiên Chân, cậu nói xem, cậu mua cái thứ này làm gì, nếu cậu hiếm lạ, chúng ta tự mình bỏ chút công sức là có thể lấy được, cần gì phải bỏ mười mấy vạn ra mua.” Trong phòng bên cạnh.

Tiểu Béo Tử Vương Nguyệt Bán đang đau lòng chỉ trích sự không làm gì của Hạo Thiên Chân.

Nguyên nhân không có gì khác.

Trong nửa đầu buổi đấu giá xuất hiện một bình hoa văn xanh lam thời Minh phỏng Tống, Hạo Thiên Chân tham gia đấu giá, cuối cùng dùng giá mười tám vạn để lấy được nó.

Điều này làm Tiểu Béo Tử đau lòng chết đi được.

Dù sao, bọn họ làm nghề đảo đấu, đừng nói là bình hoa phỏng Tống, cho dù là bình hoa thật của triều Tống, cũng không phải không có khả năng lấy được.

Cho nên, trong lòng Tiểu Béo Tử, Hạo Thiên Chân hoàn toàn là hành vi thiếu suy nghĩ.

“Bàn Tử cậu không hiểu, loại bình hoa phỏng chế cổ đại này rất có giá trị, có thể treo trong Ngô Sơn Cư, giá bán ra tuyệt đối không dưới hai mươi vạn.” Hạo Thiên Chân đẩy kính, cười hắc hắc.

Tiểu Béo Tử không nói nên lời.

“Thiên Chân, có lẽ cậu không hiểu ý tôi.....” “Thôi thôi, cậu vui là được.” Ý tưởng của Tiểu Béo Tử là làm ăn không vốn.

Không tốn một đồng nào, tất cả lợi nhuận đều là của mình, thơm biết bao.

Cần gì phải tiêu những đồng tiền oan uổng đó chứ.

Phan Tử thì không đưa ra ý kiến của mình.

Trong lòng ông ta, Tam gia, Tiểu Tam gia làm gì cũng đúng, ông ta chỉ cần ủng hộ là được rồi.

Mà mấy người Nam Tinh ngồi đối diện thấy vậy, cũng không nói gì.

Hạo Thiên Chân tuy ngây thơ.

Nhưng phán đoán của cậu là chính xác.

Đừng nói hai mươi vạn, nếu khéo ăn nói, thêm một chút nữa, cũng có thể bán được.

Tuy nói là như vậy.

Nhưng ngành đồ cổ hiện nay vàng thau lẫn lộn.

Trừ phi Hạo Thiên Chân vận khí đủ tốt, gặp được loại tài thần đặc biệt thích phương diện này, nếu không, bình hoa này dù có tốt đến đâu, cuối cùng cũng phải ôm hàng.

Bách Bảo Cư do Nam Tinh mở, chính là một minh chứng hùng hồn.

Chương 214

Trong Bách Bảo Cư đều là hàng tốt nhất.

Nhưng dưới sự nỗ lực của Đại Kim Nha.

Việc kinh doanh của Bách Bảo Cư hiện nay vẫn ở mức bình bình.

Đây còn là do danh tiếng của Bách Bảo Cư đã vang xa, khách quen thường xuyên ghé qua.

Nếu không,, dù bảo bối trong Bách Bảo Cư có tốt đến đâu, cũng không thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Thấy Hạo Thiên Chân cười vui vẻ.

Tiểu Béo Tử và Phan Tử đều không nói thêm gì.

Ngược lại tiếp tục chú ý đến chuyện trên sàn đấu giá.

Nửa đầu buổi đấu giá kéo dài khá lâu.

Rất nhanh đã đến giai đoạn nghỉ giải lao.

Trần Ngọc Lâu trong phòng chống gậy gỗ, cũng chậm rãi lên tiếng với Nam Vân Đình bên cạnh.

"Vân Đình, có phải trời đã sáng rồi không." Nam Vân Đình khẽ gật đầu.

"Phải, mặt trời đã mọc, chúng ta cũng phải hoạt động một chút." Đứng dậy, Nam Vân Đình đi đến cửa phòng, vừa hay, mấy người Nam Tinh cũng vào lúc này, từ phòng của mình đi ra.

Bọn họ định nhân lúc nghỉ giải lao, đến phòng ăn ăn chút gì đó.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, liền gặp Nam Vân Đình.

"Nam gia, ngài cũng muốn đến phòng ăn sao, vừa hay, chúng ta đi

cùng nhau.” Vương Bàn Tử gọi Nam Vân Đình.

Lời của gã vừa dứt.

Chưa kịp đợi Nam Vân Đình trả lời, liền thấy cửa một phòng ở lầu hai bị đâm vỡ tan tành.

Một lão già nước ngoài mặc vest đen, toàn thân đẫm máu bay ngược ra ngoài.

Lão già nước ngoài này đâm vỡ cửa phòng, lại mượn lan can lầu hai làm một cú lộn 360 độ, cuối cùng rơi mạnh xuống bên cạnh sàn đấu giá.

Cảnh này vừa xảy ra.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm liền yên tĩnh lại.

Ai cũng không ngờ hôm nay lại có một tiết mục nhỏ ngoài dự kiến như vậy.

Dám gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bọn họ cũng rất nể phục dũng khí của người ra tay.

Lão già nước ngoài mặc vest vừa rơi xuống đất liền tắt thở, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Ngay sau đó.

Lại có hai lão già nước ngoài bị ném ra ngoài, trang phục giống nhau, tư thế rơi xuống đất cũng giống nhau.

Vô cùng có tính thưởng thức.

“Mẹ kiếp, cảnh tượng lớn thật.” Tiểu Béo Tử Vương Nguyệt Bán thấy vậy, cũng kinh ngạc hét lên một tiếng, thân thể vô thức tiến lại gần phía Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân đang trốn trong bóng tối thấy cảnh này.

Cũng nhíu mày, ánh mắt hướng về phía Hạo Thiên Chân ở lầu ba.

Ba lão già nước ngoài rơi xuống trước sàn đấu giá, sau đó không còn ai bay ra với tư thế tương tự, điều này khiến những người đang chú ý đến bên này có chút thất vọng.

Tuy nhiên, rất nhanh.

Bọn họ liền thấy, có một đám người như đang xách một con chó chết, xách một đám lão già nước ngoài mặc vest từ trong phòng đi ra, đến bên lan can, ném từng người một xuống.

Đến đây, những người của tổ chức K3 đến tham gia đấu giá tuyên bố bị diệt gọn, kế hoạch của họ còn chưa bắt đầu, đã đặt dấu chấm hết.

Đám người đó, cũng không phải ai khác.

Chính là những tộc nhân mà Nam Vân Đình mang theo lần này.

Sau khi Trần Ngọc Lâu xác định được thân phận của đám người đó.

Những tộc nhân Nam thị này liền bắt đầu chuẩn bị.

Ngay khi giờ nghỉ giải lao bắt đầu, liền thông qua cửa sau do Doãn Nam Phong cung cấp, tiến vào phòng của tổ chức đó, giải quyết gọn gàng sạch sẽ những người này.

Trước sàn đấu giá nằm la liệt mười mấy thi thể, Doãn Nam Phong cũng đã thông báo trước, sau khi tộc nhân Nam thị lui về phòng, liền gọi người hầu dọn dẹp hiện trường.

Những người của tổ chức K3 đó, sống chết của họ không ai quan tâm, nhưng gây ra chuyện như vậy, những người vốn có chút ý đồ, ai nấy đều dẹp bỏ suy nghĩ.

“A ha, các vị khách quý không cần hoảng sợ, những người nước

ngoài này sau khi điều tra, đã có thể chứng thực họ là thành viên của tổ chức tội phạm quốc tế K3.

Lần này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, cũng là để cướp đoạt tinh đồ.

Mong các vị đừng hoảng sợ, chỉ cần các vị không làm điều gì vi phạm quy tắc, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi nhất định sẽ không làm phiền các vị.

Để tỏ lòng xin lỗi, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đã chuẩn bị rượu ngon món tốt, xin các vị chờ trong chốc lát, trước, sau sẽ có người hầu đến phòng các vị mang bữa ăn đến." Doãn Nam Phong cũng là người tinh ranh.

Một màn tuyên bố chủ quyền đúng lúc.

Nhân tiện, cũng tránh được một số phiền phức không cần thiết.

"Về đi." Nam Vân Đình nói với Nam Tinh một tiếng, liền quay người trở về phòng.

Nam Tinh cúi đầu chào Nam Vân Đình, sau đó dẫn người trở về phòng của mình.

"Quá đỉnh." Tiểu Béo Tử không ngốc, cảnh tượng vừa rồi gã nhìn rất rõ.

Cái chết của những thành viên tổ chức K3 đó, tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến Nam gia trong miệng của gã béo kia.

Người gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải là không có.

Nhưng kết cục của họ đều không tốt.

Người gây sự đã như vậy.

Kẻ giết người, lại có thể bình an vô sự, thậm chí người của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có thể thản nhiên giúp hắn thoát thân.

Đối với Tiểu Béo Tử mà nói.

Điều này quả thực quá đỉnh.

Phan Tử khoanh tay, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Phải nói là.

Cảnh tượng vừa rồi thực sự khiến ông ta kinh ngạc.

Ông ta không bao giờ ngờ rằng.

Chương 215

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có chuyện như vậy xảy ra.

Mà Hồ Bát Nhất, lại nghĩ đến một số chuyện không vui trong quá khứ.

"Tiểu Nam gia, vừa rồi người quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm nói, những lão già nước ngoài đó đều là người của K3, tôi nhớ, mười mấy năm trước người muốn bắt cậu, cũng là K3.

Nam gia ông ấy làm vậy có phải là đang báo thù cho cậu không?" Nam Tinh vừa rồi thực sự không nghĩ đến điều này.

Bây giờ nghe Hồ Bát Nhất nói.

Liên kết lại, quả thực là như vậy.

"Chắc là vậy rồi, lúc đó nếu không phải Nam gia ở nước ngoài, Bàn gia ta dám nói, cái tổ chức tiểu tam gì đó, Nam gia dẫn người trực tiếp đập cho nó ra cả cứt cả đái." Đại Bàn Tử kích động phụ họa.

Lần đó, cũng chỉ có gã bị thương nặng nhất, đối với điều này, gã rất không vui.

"Khụ khụ, những chuyện này không nói nữa." Nam Tinh ho nhẹ hai tiếng, cắt ngang lời của Đại Bàn Tử.

Dù sao, bây giờ trong phòng này còn có ba người mới quen không lâu, nói nhiều tất có sai sót.

"Lát nữa đấu giá kết thúc, Tuyết Lỵ em và anh đi gặp mẹ và dì lớn nhé." Nam Tinh quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt ngạc nhiên.

"Mẹ và dì cũng đến sao??" "Sao em không thấy?" Nam Tinh thấy

vẻ mặt ngạc nhiên của cô, trong lòng cảm thấy thú vị, cũng lên tiếng nói.

“Cha đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mẹ nhất định sẽ đi theo, mà mẹ đã có thể đến, nhất định sẽ kéo dì lớn đi cùng.

Em đoán, mẹ và dì đã rẽ đường đến nhà thờ tổ bái tế ông bà ngoại rồi.” “Thì ra là vậy.” Tuyết Lỵ Dương bừng tỉnh.

Mà Vương Bàn Tử bên cạnh nghe lời của Nam Tinh, cũng vẻ mặt kinh ngạc.

“Chà, mẹ vợ cũng đến sao?” “Vậy lát nữa Tiểu Nam gia các người đi, nhất định phải mang theo tôi nhé.” Vương Bàn Tử lên tiếng nói.

Lời của gã, mấy người Nam Tinh đều không để tâm.

Từ lúc gặp mặt, Vương Bàn Tử đã gọi Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh là mẹ vợ, dù vì vậy mà bị Nam Lê đánh cho mấy trận, vẫn không đổi cách xưng hô.

Cuối cùng cũng chỉ đành mặc kệ gã.

Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt sau khi biết đầu đuôi câu chuyện, cũng có cảm tình với gã béo luôn miệng gọi mẹ vợ này.

Cũng định tác hợp một chút.

Tuy nhiên, hai người một người là thật không có tâm tư đó, một người thì miệng lưỡi hoa mỹ, trong lòng có tâm tư đó, nhưng không quá cấp thiết.

Cho nên, Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh cuối cùng đã từ bỏ, họ cũng lo lắng, nếu cuối cùng thật sự tác hợp hai người với nhau, những tình cảm giữa hai người sẽ hoàn toàn biến chất.

Tuy không đến mức hai người sẽ đi theo hướng xấu, nhưng nói thế nào nhỉ, sẽ hạnh phúc, nhưng không nhiều.

Thay vì như vậy, không bằng để hai người duy trì hiện trạng, làm một đôi oan gia vui vẻ, cãi nhau ầm ĩ, thêm một chút niềm vui cho cuộc sống.

"Bàn Tử, có lúc tôi thật sự ghen tị với cậu." Hồ Bát Nhất ngồi trên ghế sofa, vừa ăn điểm tâm do Tân Nguyệt Phạn Điếm mang đến, vừa lên tiếng với Đại Bàn Tử.

Đại Bàn Tử Vương Khải Tuyền nghe thấy lời này, lập tức phấn chấn, nhìn Hồ Bát Nhất, mặt đầy đắc ý.

"Chà, Lão Hồ, cậu ghen tị với điểm nào của Bàn gia ta, nói ra, để Bàn gia ta kiêu ngạo một chút." Câu nói này khiến Hồ Bát Nhất im lặng vài giây.

Nhưng rất nhanh, Hồ Bát Nhất liền uể oải lên tiếng.

"Thật không giấu gì, tôi rất ghen tị với mặt dày của Bàn Tử cậu, độ dày này, chắc đạn cũng không xuyên thủng được đâu." Lời của Hồ Bát Nhất vừa thốt ra, liền khiến tất cả mọi người trừ Đại Bàn Tử đều bật cười.

Mà với tư cách là một trong hai người bạn xấu, Đại Kim Nha.

Càng giơ ngón tay cái lên với Hồ Bát Nhất.

Tỏ ý đồng tình với lời nói vừa rồi của anh.

"Lão Hồ, Kim gia, hai vị tôi xem như đã hiểu rõ rồi, một ngày không chọc ngoáy Bàn gia vài câu, trong lòng không yên phải không." Vương Bàn Tử đảo mắt xem thường.

Nhưng nói thì nói vậy, cũng không thực sự để trong lòng.

Dù sao, đều là tình bạn mấy chục năm.

Nghe những lời này, cũng không đến mức đỏ mặt.

"Được rồi được rồi, Bàn gia ta không thèm để ý đến ngươi, này,

Tiểu Béo Tử, hai ta nói chuyện.” Đại Bàn Tử quay đầu nói với Vương Nguyệt Bán đang ăn như hổ đói.

“Nói chuyện gì.” Tiểu Béo Tử ngẩng mắt lên, liếc nhìn Đại Bàn Tử, cũng không từ chối.

Mà Đại Bàn Tử véo cằm, cẩn thận quan sát Tiểu Béo Tử một lúc rồi lên tiếng.

“Ta thấy bộ dạng này của ngươi, chắc cũng có vài ngón nghề, cái mùi đất tanh trên người ngươi, chà chà, nặng thật.” Đại Bàn Tử ba lời hai câu, đi thẳng vào vấn đề.

Vấn đề mùi đất tanh.

Vài chục năm đến vài trăm năm trước được coi là chủ đề chính trong giới đảo đấu.

Đồng nghiệp nhận ra nhau, dựa vào mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

Mùi đất tanh này, chính là manh mối quan trọng mà đa số người dùng để phân biệt một người có phải là đồng nghiệp hay không.

Trừ những người như Nam thị, đã phát triển ra loại thuốc đặc biệt, rửa sạch che đậy mùi đất tanh.

Đa số người, chỉ cần xuống mộ, dính phải âm khí, liền sẽ dính mùi đất tanh, và, trong đa số trường hợp, nó sẽ không tự tiêu tan.

“Người trong nghề à.” Tiểu Béo Tử nghe lời của Đại Bàn Tử.

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, giơ một ngón tay cái lên.

“Nhưng, Bàn gia ta nhớ đã tắm rồi, sao ngươi lại ngửi ra được?” Tiểu Béo Tử hỏi một câu như vậy.

Đại Bàn Tử nghe thấy, lập tức cứng họng.

Gã làm sao ngửi được mùi đất tanh đó.

Sở dĩ biết mấy người này là đồng nghiệp, là do Hồ Bát Nhất lén lút nói cho gã biết.

Về phần mùi đất tanh nặng.

Đều là lời nói hoa mỹ của Đại Bàn Tử.

Tuy nhiên, Đại Bàn Tử lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, dựa vào chính là cái mặt dày đạn bắn không thủng.

Đã Tiểu Béo Tử hỏi.

Vậy thì gã dù không hiểu, cũng phải giả vờ hiểu.

"Cái này thì ngươi hỏi đúng người rồi." "Bàn gia ta bản lĩnh khác không được, nhưng đối với chuyện dưới đất này thì rất rành, ví dụ như mộ tướng quân, thành cổ Tinh Tuyệt, u linh trũng gì đó, Bàn gia ta đều đi lại như chốn không người." Vương Bàn Tử bắt đầu chém gió.

Hạo Thiên Chân nghe rất say sưa.

Ở đây, có lẽ chỉ có cậu ta tin hoàn toàn lời của Đại Bàn Tử.

Mà màn chém gió của Vương Bàn Tử mới được một nửa, liền nghe thấy tiếng mở cửa cạch một tiếng.

Chương 216

Ngậm miệng lại, cùng những người khác.

Quay đầu nhìn qua.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn hai người đứng ngoài cửa, Vương Bàn Tử trực tiếp bị dọa cho giật nảy mình.

"Nam, Nam,, Nam, Nam Lê, ngươi, ngươi, ngươi sao lại..." "Đến lúc ngươi đang chém gió đó." Hai người này không phải ai khác.

Chính là con gái lớn của Nam Vân Đình là Nam Lê và con gái nhỏ Nam Tô.

Hai người hôm nay đến đây.

Một là vì Nam Lê vừa hay đến Bắc Bình xử lý một số chuyện kinh doanh.

Hai là vì cô em gái Nam Tô cứ bám riết lấy, cô dù không muốn đến cũng không thể không đến.

Mà sau khi đến đây.

Nam Lê dẫn Nam Tô đến bái kiến Nam Vân Đình trước, sau đó liền đi về phía phòng của Nam Tinh.

"Chị cả." Nam Tinh, Tuyết Lỵ Dương thấy người đến, cũng đứng dậy chào hỏi.

"Ừm, A Tinh, lần này chị đến, mục đích chính chỉ có một." Nam Lê kéo Nam Tô vào.

"Chị ở Bắc Bình có một số chuyện kinh doanh cần xử lý, Tô Tô giao cho các em chăm sóc trước.

Còn nữa là nghe nói lát nữa mẹ và dì hai cũng sẽ đến, tên béo chết

tiệt, nếu để chị nghe thấy lời đồn không hay nào.

Đợi chị xử lý xong việc, ngươi cứ chờ ở bệnh viện cả năm đi." Nam Lê hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó quay lại thái độ nữ cường nhân, vẫy tay chào tạm biệt mọi người rồi quay người rời đi.

Vương Bàn Tử từ đầu đến cuối, luôn ở trong trạng thái sợ hãi, cho đến khi Nam Lê rời đi, mới lên tiếng lẩm bẩm.

"Tiểu Nam gia, ngươi xem, gã này thật sự quá bạo lực, lão trượng nhân đang ngồi ở phòng bên cạnh, con nhóc này không biết giữ chút mặt mũi cho Bàn gia sao?" Nam Tinh nhún vai, vẻ mặt bất lực, sau đó, cậu quay sang Nam Tô đang vui mừng hội ngộ với Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Anh nhớ, Tô Tô em không phải đang ở nhà sao, sao,, nhân lúc cha không có ở đây, trốn ra ngoài rồi?" Lời của Nam Tinh cũng không có ác ý gì.

Tuy nhiên, Nam Tô làm sao ra ngoài được, quả thực là một vấn đề.

Dù sao, chín anh chị em, chỉ có Nam Tô hiện tại không có khả năng tự vệ gì, ngoài sức mạnh huyết mạch đặc biệt, Nam Tô không giống như các anh chị khác, từ nhỏ đã được huấn luyện.

Cho nên, đa số thời gian.

Phạm vi hoạt động của Nam Tô, chỉ có tộc địa, Nam Vân Hương và một phần khu vực Tương Tây.

Tuy có hạn chế.

Nhưng đối với một cô nhóc mà nói, cũng đủ cho cô quậy phá.

Nhưng hôm nay, cô lại chạy đến Bắc Bình.

Hơn nữa,, ngoài Nam Lê ra, Nam Tinh không thấy bất kỳ hộ vệ

nào.

Điều này rất kỳ lạ.

“Không có.” Nam Tô đảo mắt xem thường.

“Em nói cho anh biết, anh ba, anh nói chuyện như vậy sẽ mất đi cô em gái đáng yêu của anh đó.” “Ồ, vậy em đến đây bằng cách nào.” Nam Tinh hứng thú.

Muốn hỏi cho ra nhẽ.

“Nói ra cũng khá phức tạp..” Nam Tô nắm chặt nắm đấm.

“Tóm lại, em bị một đám người nhốt trong một cái lồng, sau đó lại nghe thấy tiếng đánh nhau, cuối cùng từ trong lồng ra, liền thấy chị cả.

Nghe chị cả nói, đám người đó là người nước ngoài, bây giờ đã bị người của anh cả tiêu diệt rồi.” Nam Tô ấm ức.

Nam Tinh khẽ nheo mắt.

Lên tiếng.

“Cha biết không?” “Biết,, chị cả vừa rồi đã nói hết với ông ấy rồi.” Người nước ngoài.

Ba chữ này, mọi người có mặt tại hiện trường nghe xong, đều cảm thấy một trận chán ghét.

Bất kể là nhóm Nam Tinh, hay nhóm Hạo Thiên Chân, đều đã từng gặp phải người nước ngoài khi đảo đấu hoặc những lúc khác.

Bọn họ hoặc là muốn trộm cắp, phá hủy bảo vật trong lăng mộ Cửu Châu, hoặc là muốn làm một số chuyện mờ ám khác.

Cho nên, đối với người nước ngoài.

Dù là Hạo Thiên Chân, cũng không có chút cảm tình nào.

“Có phải là, thuộc hạ của A Ninh gì đó không.” Tiểu Béo Tử linh cảm lóe lên.

Lên tiếng nói.

“A Ninh,, là ai?” Đại Bàn Tử chưa từng nghe nói đến A Ninh này, cho nên, cũng lên tiếng hỏi.

Tiểu Béo Tử cười hắc hắc.

“A Ninh là một cô gái mà mấy người chúng tôi gặp trong mộ trước đây, dưới tay cô ta là một đám lính đánh thuê nước ngoài.” “Ồ, vậy có khả năng.” Đại Bàn Tử phấn chấn.

Quay đầu nhìn Nam Tô.

“Cô nhóc, em gọi Bàn gia một tiếng anh rể, Bàn gia bây giờ đi lôi cái con A Ninh gì đó ra, trút giận cho em.” Đại Bàn Tử lòng lang dạ sói không chết.

Nam Tinh cũng bất lực đỡ trán.

“Hôm nay buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy, A Ninh đó, chắc cũng sẽ đến, nói không chừng, ông chủ lớn sau lưng cô ta, cũng sẽ đến.” Phan Tử ngồi bên cạnh Hạo Thiên Chân chen vào một câu, lần này, trực tiếp khiến Đại Bàn Tử phấn khích.

“Vậy thì tốt quá, cô nhóc, em mau cân nhắc đi, anh rể báo thù cho em.” Đại Bàn Tử xoa tay, chuẩn bị làm một trận lớn.

Thấy vậy.

Nam Tinh cũng bất lực lên tiếng.

“Bàn gia, anh thôi đi, nếu thật sự là A Ninh gì đó ra tay, có lẽ...” “Tiểu Nam gia, cậu nói chưa hết mà, có lẽ cái gì.” Vương Bàn Tử nghe Nam Tinh nói được một nửa thì dừng lại, trong lòng cũng có chút sốt ruột, cho nên, trực tiếp hỏi.

Nam Tinh thì không trả lời câu hỏi của gã.

Ngược lại nhún vai với mọi người, lên tiếng.

“Dường như cũng không cần tôi nói gì nữa, Bàn gia, mở cửa đi.”
“Hả??” Vương Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng rất nhanh, gã liền hiểu ý của Nam Tinh.

Ngay sau khi lời của Nam Tinh vừa thốt ra.

Một trận gõ cửa liền truyền vào trong phòng.

Vương Bàn Tử còn chưa phản ứng kịp.

Ngược lại là Hồ Bát Nhất gần cửa nhất, đứng dậy đi mở cửa phòng.

Cửa phòng được mở ra, mấy người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt qua, ngay cái nhìn đầu tiên liền thấy một người phụ nữ mặc đồ đen đẩy một chiếc xe lăn đứng ngoài cửa.

Chương 217

Ngồi trên xe lăn, là một người đàn ông trông khoảng bốn năm mươi tuổi.

Phía sau hai người này, mấy lão già nước ngoài đang quan sát xung quanh, rõ ràng là vệ sĩ của hai người này, hoặc nói, là vệ sĩ của người trên xe lăn.

"A Ninh!!" Hạo Thiên Chân bật dậy, mắt nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc đồ đen ngoài cửa, Phan Tử cũng kịp thời đứng dậy, vẻ như vô tình bước sang một bên, che chắn cho Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Ối chà, nói Tào Tháo Tào Tháo đến, đang nói, chính chủ đã đến.

Rốt cuộc là vội vàng đến để tự chứng minh trong sạch, hay là làm kẻ trộm chột dạ đây." Vương Nguyệt Bán miệng rất độc.

Đối với A Ninh, gã không có chút cảm tình nào.

Lúc ở Lỗ Vương Cung.

Bọn họ suýt nữa thì bị con mụ này hại chết.

Bây giờ không xắn tay áo lên khai chiến, đều là vì nể mặt mấy người Nam Tinh.

"Ngươi chính là Tiểu Vương ba??" Người đàn ông trung niên trên xe lăn, không hề tức giận vì lời nói của Vương Nguyệt Bán, ngược lại cười ha ha nhìn gã, lên tiếng hỏi.

Mà Vương Nguyệt Bán vừa nghe thấy lời này.

Lập tức trong lòng dâng lên một ngọn lửa tà ác.

"Mẹ kiếp nhà ngươi mới là tiểu vương bát, lão già nước ngoài nhà

ngươi, sao vừa mở miệng đã chửi mẹ người khác, nhớ kỹ, đây là Cửu Châu, không phải cái giường đất nhà ngươi." "A ha, ta đã nghe nói về ngươi, còn nữa, Tiểu Ngô." Hạo Thiên Chân nghe lão già nước ngoài này nhắc đến mình, cũng lên tiếng.

"Ngài chính là ông chủ của A Ninh?" "A ha, không sai." Lão già nước ngoài một tay giơ lên, đặt lên ngực, hướng về phía trong phòng, làm một cái lễ của quý ông không mấy tiêu chuẩn.

"Tự giới thiệu một chút, tại hạ, Cừu Đức Khảo, giám đốc của công ty trục vớt quốc tế." Cừu Đức Khảo nói, chuyển ánh mắt từ trên người Hạo Thiên Chân, sang phía Nam Tinh.

"Hôm nay, tại hạ đến đây, chủ yếu là có hai việc cần làm.

Thứ nhất, chính là chuyện Nam tiểu thư bị tấn công, tại hạ tuy dưới tay có nuôi một số người, nhưng tại hạ chưa bao giờ có ý định bất kính với Nam thị.

Dù sao, cựu tộc trưởng của Nam thị, Nam Vân Đình tiên sinh, là bạn của tại hạ.

Ra tay với con gái của bạn, thực sự không phải là hành vi của một quý ông." Nam Tinh nhìn Cừu Đức Khảo.

Một đôi mắt khẽ nheo lại, chậm rãi lên tiếng.

"Ngươi nói ngươi là Cừu Đức Khảo?" "Tự nhiên." Cừu Đức Khảo khẽ cười.

"Ta biết ngươi, trong gia tộc chí của Nam thị có ghi, người ngoài Cừu Đức Khảo, riêng tư tặng quốc bảo đầu rồng, Nam thị thay mặt bảo quản, thiên niên kỷ tặng cho Cửu Châu, mừng năm mới.

Ngoài ra, Nam thị đối với ngươi còn có một phần ghi chép, đương nhiên, trong đó ghi chép tiêu chuẩn nhất chính là, người ngoài Cừu Đức Khảo, dẫn người ngoài, đào trộm bảo vật, bản tính gian trá,

không thể tin hoàn toàn.” Nam Tinh nhìn Cừu Đức Khảo, nụ cười dần dần tắt.

“Nếu người này và tay sai của hắn riêng tư tiếp xúc với con cháu Nam thị, giết sạch.” Những lời phía trước chỉ là lời nói hoa mỹ.

Quan trọng nhất vẫn là ba chữ cuối cùng.

Giết sạch.

Cừu Đức Khảo người này, không có giới hạn, tâm tư sâu nặng, Nam Vân Đình tự nhiên sẽ không để hậu nhân của Nam thị, bị hắn tiếp xúc, lợi dụng, trở thành con cờ của hắn.

Cho nên, Nam Vân Đình đã để lại trong gia tộc chí khẩu hiệu giết sạch.

Cừu Đức Khảo này không có huyết mạch truyền thừa.

Dựa vào sự đơn phương của mình, lại suýt nữa thành công giành được trường sinh, một người chín mươi mấy tuổi, trông cũng chỉ khoảng bốn năm mươi.

Tuy không bì được với Trương Kỳ Lân, Hắc Hạt Tử, con cháu Nam thị, nhưng cũng được xem là rất lợi hại.

Một người như vậy.

Nếu chỉ so trí mưu, Nam Vân Đình ước chừng, con cháu Nam thị, không ai có thể so sánh được.

“A ha, xem ra, Nam Vân Đình tiên sinh đánh giá về tại hạ cũng không thấp.” Cừu Đức Khảo cười ha ha.

Cũng không để tâm.

Tuy nhiên, A Ninh và những vệ sĩ đó, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Nếu tính toán của ta không sai, ngươi bây giờ hẳn là tròn chín mươi tuổi, trong bút ký của ông nội ta có ghi chép.” Ngươi đã lừa gạt hết tất cả tiền tiết kiệm của ông nội ta.

Và, ngươi, một kẻ quân tử giả tạo, bề ngoài giao hảo với ông nội ta như bạn bè, sau lưng lại gọi ông ấy là.....” Dù Hạo Thiên Chân có tính tình tốt đến đâu, bây giờ cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bất cứ ai có ông nội bị gọi là con sâu bọ, bị lừa hết tiền tiết kiệm, đều không thể bình tĩnh.

“Hơn nữa, vì ngươi, những lão thổ phu tử tích lũy tài sản cho ngươi, bị bắn chết, bị tù đày, kêu la thảm thiết.

Lương tâm của ngươi không đau sao..” Tuy nói cũng là tội đáng đời, nhưng vì một lão già nước ngoài, thực sự không đáng.

Sau này trong thời kỳ đặc biệt, việc buôn lậu văn vật gần như tuyệt tích, cũng có liên quan đến cái chết của một nhóm người lúc đó.

Mà ông nội của Hạo Thiên Chân, Cẩu Ngũ gia cũng suýt nữa bị bắt đi bắn chết trong lần đó.

Cuối cùng vẫn là phải vào mộ, sống cùng người chết mấy ngày, mới thoát được một kiếp.

Mà Cừu Đức Khảo, vì mang theo tài sản về nước, dưới sự vận động của hắn, đất nước của hắn, đã cho hắn địa vị và tiện lợi rất cao.

Lúc đó hắn, có thể nói là phong độ vô song.

Mặt của Hạo Thiên Chân vì tức giận, đỏ bừng, mà Cừu Đức Khảo, nghe lời của cậu cũng không biểu lộ ra vẻ lùi bước hay bất kỳ cảm xúc nào khác.

Chỉ mỉm cười nhìn đám người trong phòng.

Tay của Phan Tử đã đặt lên eo.

A Ninh và vệ sĩ của Cừu Đức Khảo, cũng đã chuẩn bị rút vũ khí.

"Cừu Đức Khảo, không nói đến mục đích ngươi đến đây là gì, ta cho rằng, ngươi có thể kiềm chế mấy con chó của ngươi, hành động như vậy của chúng, rất dễ khiến người khác hiểu lầm." Ngay lúc không khí căng thẳng này.

Một giọng nói lười biếng từ hành lang bên ngoài truyền đến.

Cừu Đức Khảo quay đầu nhìn.

Liền thấy Trương Nhật Sơn trẻ đến mức khó tin, đang dựa vào lan can, chơi đùa với một con dao găm, nhìn chằm chằm vào bên này.

Bên cạnh Trương Nhật Sơn, là Doãn Nam Phong, và mấy Côn Nô tinh anh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà nhìn sang bên kia.

Cừu Đức Khảo thấy, mấy con cháu Nam thị mặc đồng phục, đang nhìn bọn họ chằm chằm.

Mà điều Cừu Đức Khảo không thấy là.

Ở đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm, ở góc cầu thang, Kỳ Lân mặt lạnh đang dùng một đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ, một khi ra tay, Cừu Đức Khảo và những người khác sẽ nghe bài Sở ca từ bốn phía, không chết cũng khó.

"A Ninh." Cừu Đức Khảo vẫy tay với A Ninh phía sau.

A Ninh nhìn quanh một vòng, những vệ sĩ xung quanh đều thu lại những hành động nhỏ, yên tĩnh và ngoan ngoãn đứng xung quanh.

Về phần Phan Tử, tay của ông ta đã bị Hạo Thiên Chân đè lại.

Hạo Thiên Chân đẩy kính của mình.

Chương 218

Nhìn mấy người Nam Tinh, biết hôm nay, đây không phải là sân nhà của mình.

Dù cậu có muốn đòi lại công bằng cho ông nội mình đến đâu, cũng phải thực hiện ở sân nhà của mình.

Nếu không, chính là gây thêm phiền phức cho người khác.

Đó không phải là điều Hạo Thiên Chân muốn.

"Được rồi, chuyện thứ nhất của ngươi đã nói xong, đến lúc nói chuyện thứ hai." Nam Tinh thấy cảnh tượng hiện tại, nếu chuyện của Cừu Đức Khảo này không giải quyết, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đừng mong bắt đầu nửa sau buổi đấu giá.

Không bằng dứt khoát một chút, để hắn nói xong cho rồi.

"Chuyện thứ hai này, tại hạ đã từng hạ quyết tâm, bất kể thế nào, Cừu Đức Khảo ta đều phải xây dựng mối quan hệ tốt với Nam thị.

Lúc đó, tại hạ đã tặng đầu rồng cho Nam Vân Đình tiên sinh, hôm nay được gặp hai vị, quà gặp mặt này tự nhiên không thể xem nhẹ.

A Ninh." Cừu Đức Khảo lại gọi A Ninh một tiếng.

A Ninh hiểu ý, nhận lấy một cái hộp từ tay một vệ sĩ, xách đến trong phòng..

"Lão Hồ, tình hình thế nào vậy, lão Tây kia trông có vẻ chẳng có quan hệ gì với Nam gia, thậm chí còn có khả năng từng có hiềm khích.

Sao giờ lại đâm đầu vào tặng quà.

Chẳng lẽ... là thuốc nổ à?" Vương Bàn Tử vắt óc suy nghĩ, nảy ra một ý tưởng như vậy.

Hồ Bát Nhất nghe xong, cũng chỉ biết bất lực ôm trán, thở dài nói: "Tôi nói này Bàn Tử, cậu có thể đừng ngây thơ như vậy được không, nếu thật sự là bom, lão ta có dám ngang nhiên tặng đến trước mặt cậu không.

Chỉ cần tiện tay tìm một góc nào đó gần đây ném vào, anh em chúng ta có bao nhiêu người, tính cả bấy nhiêu, đứa nào cũng không chạy thoát." "Cũng đúng." Vương Bàn Tử cảm thấy, lời phân tích này của Hồ Bát Nhất có lý, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Mà Hồ Bát Nhất, tuy biết rõ bên trong không thể nào là thuốc nổ hay những vật phẩm gây hại tương tự, nhưng dù sao, biết người biết mặt không biết lòng.

Nam Tinh vừa mới nói, Cừu Đức Khảo này trong mắt Nam Vân Đình, đã bị dán mác âm hiểm gian trá rồi.

Cho nên, không thể không đề phòng.

A Ninh xách cái gọi là "quà tặng" của Cừu Đức Khảo bước vào phòng riêng, đặt lên bàn trà, mở khóa ra.

Hộp còn chưa mở, Nam Tinh đã đoán được bên trong là thứ gì.

Sau khi hộp được mở ra, Nam Tinh đã chứng thực được suy đoán của mình.

Trong hộp này, chia làm hai ngăn, yên lặng đặt hai món đồ, hình dáng độc đáo của chúng, hiện tại, dù có đi khắp thế giới cũng không thể tìm ra món thứ hai giống hệt.

Đầu thú.

Một là đầu hổ, hai là đầu dê.

Điều thú vị là, hai con vật này, lại tương ứng với con giáp của Nam Tinh và Nam Tô.

Cho nên nói, Cừu Đức Khảo này là có chuẩn bị mà đến.

"Nam thiếu gia, Nam tiểu thư, không biết món quà này của tại hạ có vừa lòng hai vị không." Cừu Đức Khảo cười ha hả, tiếp tục nói: "Ngoài hai món quà gặp mặt này, tại hạ vốn còn mang đến mấy món khác, định tặng cho mấy vị thiếu gia, tiểu thư của Nam gia.

Nhưng đáng tiếc, tại hạ không thể tự mình đến tận cửa tặng, đành phải nhờ người khác chuyển giúp." "Ha ha." Nam Tinh còn chưa lên tiếng, Cừu Đức Khảo đã nghe thấy một tiếng cười lạnh từ phía hành lang vọng tới.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy hai người từ phòng riêng bên cạnh bước ra, thong thả đi về phía này.

Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu đã biết tin Cừu Đức Khảo tới từ trước khi lão lên lầu thông qua Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sở dĩ vẫn chưa ra mặt, không phải là Nam Vân Đình có mưu đồ gì.

Đối với hắn mà nói, mưu đồ này nọ, là dành cho đối thủ ngang tài ngang sức.

Rất rõ ràng, Cừu Đức Khảo không nằm trong số đó.

Dù Cừu Đức Khảo có trì hoãn được sự lão hóa của mình, nhưng chung quy vẫn không thể kéo dài được mạng sống.

Hai năm nữa, Cừu Đức Khảo sẽ rời khỏi thế giới tươi đẹp này, trở về vòng tay của cái mà bọn họ gọi là "Chúa".

Mà việc Cừu Đức Khảo tặng quà, nguyên nhân căn bản, Nam Vân Đình cũng rõ như ban ngày, chẳng qua là muốn thông qua việc kéo quan hệ, tìm cách kéo dài mạng sống mà thôi.

Lão ta tính toán rất hay, nhưng, chẳng có tác dụng gì.

Sự trường thọ của Nam thị đến từ huyết mạch, lấy Nam Vân Đình làm khởi điểm và trung tâm, chỉ có tác dụng với tộc nhân chân chính của Nam thị.

Trong đó, người ngoài duy nhất, có lẽ chỉ có những người vợ, con dâu và con rể của nội tộc Nam gia.

Những người khác, cho dù là nhân vật cốt cán của ngoại tộc, cũng căn bản không thể dòm ngó được huyết mạch của Nam thị.

"Cừu Đức Khảo, nhiều năm không gặp, tuổi tác của ngươi đã lớn, nhưng thủ đoạn lại chẳng có gì thay đổi nhỉ." Nam Vân Đình lên tiếng trước, nhìn Cừu Đức Khảo, nói.

Cừu Đức Khảo thấy Nam Vân Đình cũng không ngạc nhiên, dù sao, lúc nãy Nam Vân Đình đến, lão cũng là một trong những người chứng kiến.

Cho nên, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nếu nói thật sự có điều gì bất ngờ, e rằng, đó chính là dung mạo vẫn không thay đổi bao nhiêu của Nam Vân Đình.

"Nam tiên sinh, nhiều năm không gặp, ngài vẫn trẻ trung như xưa, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Có điều, nghe lời ngài nói, dường như ngài có hiểu lầm gì đó với tại hạ." Cừu Đức Khảo đưa tay lên ngực, hướng về phía Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu hơi cúi đầu.

Giọng điệu ôn hòa, như thể đang nói sự thật.

"Không có hiểu lầm." "Ngươi đến tiếp cận Tiểu Tinh và Tô Tô, mục đích chẳng qua là để mình có thể sống tiếp, chỉ vậy mà thôi, ta nói có đúng không?" Nam Vân Đình liếc nhìn Cừu Đức Khảo, lại nhướng mi, liếc sang A Ninh và những vệ sĩ còn lại.

Cừu Đức Khảo sắp chết, người của lão ta, sau khi Cừu Đức Khảo chết, sẽ đường ai nấy đi.

Mà lúc đó, Nam Vân Đình sẽ để những quân cờ do ngoại tộc sắp xếp ra tay, nắm quyền kiểm soát tuyệt đối công ty của lão, mượn công ty này để làm một vài việc.

"Tiên sinh đánh giá tại hạ là âm hiểm gian trá.

Nhưng tại hạ có thể khẳng định, từ sau khi chuyện Bành Tam Tiên kết thúc, tại hạ chưa từng có ý định đối địch với tiên sinh.

Tôi chỉ muốn, kết giao với tiên sinh, chỉ vậy mà thôi." Cừu Đức Khảo nói năng đầy chính nghĩa.

Những người có mặt, trừ Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu, đều có chút không hiểu.

Bành Tam Tiên là một kẻ cặn bã không đáng nhắc tới.

Khi biên soạn gia tộc chí, Nam Vân Đình đã lựa chọn bỏ qua hắn.

Lý do là, hắn không xứng.

Cho nên, Nam Tinh, Nam Tô đều không biết chuyện.

Mà hôm nay Cừu Đức Khảo nhắc lại chuyện này, hơn nữa khi nhắc đến Bành Tam Tiên, ngữ khí còn nặng thêm mấy phần, nghe qua, không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng, vậy thì sao.

"Nếu không phải vậy, ngươi, sẽ, không, thể, đứng, mà, rời, khỏi, Cửu Châu." Nam Vân Đình phất tay, đứng trước mặt Cừu Đức Khảo, nói từng chữ một.

Cảm nhận được sát khí nồng đậm trên người Nam Vân Đình, sắc mặt Cừu Đức Khảo tái đi mấy phần.

Chương 219

Tương tự, A Ninh và những người khác, cùng với Nam Tinh và đám người của cậu, đều cảm thấy Nam Vân Đình như hóa thành một con mãnh hổ, chỉ giây sau thôi sẽ vồ lấy người mà cắn xé.

"Được rồi, quà của ngươi đã tặng đến, chỉ có điều, ngươi phải nhớ kỹ, bất kể ngươi nghĩ thế nào.

Ngươi đã tốn công tốn sức mang đầu thú Cửu Châu của ta trả lại, ta đều sẽ nhận hết, mang về.

Nếu ngươi muốn giở trò, ta dám nói, ngươi và công ty của ngươi, sẽ không thấy được tuyết rơi mùa đông năm nay." Nam Vân Đình nói xong, quay đầu, xách hai cái đầu thú trên bàn trà trong phòng riêng rồi quay về phòng bên cạnh.

Còn Trần Ngọc Lâu, lại không vội quay về, chỉ thấy lão đẩy gọng kính râm của mình, hướng về phía Cừu Đức Khảo, mở miệng nói: "Ta nói này, vị bằng hữu ngoại quốc kia, ngươi trước đó tặng Vân Đình đại lễ, bây giờ lại tặng con cái nó quà gặp mặt, ta nghĩ, chúng ta gặp nhau cũng không ít lần.

Sao chưa thấy ngươi tặng ta thứ gì." Lời nói của Trần Ngọc Lâu, khiến đám người Nam Tinh vạch đen đầy đầu.

Tuy biết tính cách Trần Ngọc Lâu vốn là như vậy, nhưng giữa chốn đông người, trực tiếp đòi quà gặp mặt thế này, vẫn khiến bọn họ bị sét đánh từ ngoài vào trong.

"Trần tiên sinh, xin hãy tha thứ cho sự sơ suất của tại hạ, đợi sau khi buổi đấu giá hôm nay kết thúc, à không, đợi nửa sau buổi đấu giá bắt đầu, tại hạ sẽ tự bỏ tiền túi, đấu giá một món quà thích hợp, tặng cho các hạ." "Ừm, nhụ tử khả giáo dã." Trần Ngọc Lâu nghe lời Cừu

Đức Khảo, trong lòng lập tức cân bằng trở lại.

Để lại một câu nói khó hiểu, rồi cũng quay về phòng riêng.

Mà sau khi trải qua màn này, Cừu Đức Khảo cũng không tiếp tục ở lại đây nữa.

Nửa sau buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn chưa bao giờ thay đổi, nửa đầu buổi đấu giá chỉ là làm nóng không khí, đồ tốt thật sự, đều nằm ở nửa sau.

Mà ngay khi nửa sau sắp bắt đầu, Doãn Tân Nguyệt đã bái tế cha mẹ xong cùng với Hoa Linh đi kèm, dưới sự hộ tống của Nam Lê, đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Mẹ, dì hai, cha đang ở phòng riêng bên này, chúng ta qua..." Nam Lê vừa định đưa người nhà đi gặp Nam Vân Đình, liền thấy Doãn Tân Nguyệt nhìn đông ngó tây, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nam Lê thấy vậy, cũng có chút ngạc nhiên.

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, liền nghe thấy Hoa Linh bên cạnh cười ha hả, nói: "Tiểu Lê, bên cha con chắc là có việc khác cần xử lý, chúng ta vẫn không nên làm phiền thì hơn..." "Vậy ạ, thế chúng ta qua chỗ anh Tinh bọn họ." Nam Lê nói rồi, liền dẫn hai người đi về phía phòng riêng của đám Nam Tinh.

Mà đám người Nam Tinh đang ngồi trong phòng, thấy ba người đến, đều ngây người tại chỗ, chỉ có Vương Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, không đợi Nam Lê mở miệng ngăn cản, liền buột miệng một câu "mẹ vợ" vọt ra.

Sau tiếng la kinh thiên động địa của Vương Bàn Tử, ba người Hạo Thiên Chân liền được chứng kiến phiên bản "người bay" ngoài đời thực.

Bàn Tử đúng là người đáng kết giao, cần bay là anh ta không hề do dự.

Mà sau khi Vương Bàn Tử bay ra ngoài, ba người Hạo Thiên Chân chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đến vô lý đang nghiến răng nghiến lợi, bình tĩnh thu chân phải lại.

Từ vị trí Vương Bàn Tử đáp xuống, bất kể thế nào, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, thân hình không quá cường tráng của Nam Lê, lại sở hữu sức mạnh như vậy.

Còn nữa, làm sao Nam Lê có thể trong nháy mắt hoàn thành một loạt động tác bước vào, tung cước, thu cước, một cách trôi chảy như thế.

Mọi thứ như thể đã được sắp đặt sẵn.

Đại Bàn Tử bay ra ngoài cộng với rơi tự do, tổng cộng cũng chỉ mất một lúc.

Nhìn đôi mắt nhỏ mơ màng của hắn, rõ ràng, là bị đá choáng váng rồi.

Cú tấn công với cường độ này, cũng may hắn là Vương Bàn Tử, đổi lại là người khác, e rằng bây giờ đã bắt đầu cấp cứu, thậm chí là tuyên bố tử vong rồi.

Về tai nạn của Đại Bàn Tử, mấy người Nam Tinh không hề cảm thấy có gì bất ngờ.

Dù sao, tiết mục nhỏ như vậy, họ đã quá quen rồi.

Nhưng đám người Hạo Thiên Chân thì chưa từng được chứng kiến.

Vốn hoạt bát chỉ sau Đại Bàn Tử là Tiểu Béo Tử Vương Nguyệt Bán, lúc này cũng im bặt, chớp chớp đôi mắt nhỏ, giả vờ làm một đứa

trẻ ngoan, chỉ sợ người tiếp theo bay ra ngoài chính là mình.

"Tiểu Lê, con gái con đứa, ra ngoài chơi phải chú ý hình tượng." Hoa Linh cũng không phải lần đầu thấy cảnh này.

Nên nói gì, bà có thể nói là rành rẽ.

Đây là có người ngoài ở đây, nếu không có sự tồn tại của mấy người Hạo Thiên Chân, có lẽ bây giờ Hoa Linh đã cười phá lên rồi.

Bà biết rõ Vương Bàn Tử sẽ không sao.

Dù sao, lúc đầu Vương Bàn Tử bị Nam Lê đánh, cuối cùng đều là bà, người làm mẹ này, ra mặt dọn dẹp, cần chữa thì chữa, cần nói thì nói.

Ngược lại còn thêm chút niềm vui cho cuộc sống.

Sau khi Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt được mời vào phòng ngồi xuống, Vương Bàn Tử cũng đã tỉnh lại.

Nửa sau buổi đấu giá, cũng chính thức mở màn.

"Vật phẩm đấu giá đầu tiên của nửa sau, tôi tin rằng, sẽ có rất nhiều vị khách quý rất hứng thú với nó." Đấu giá sư của Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu chơi trò lạt mềm buộc chặt.

Nói nửa câu, giữ lại nửa câu, khiến không ít người nổi lên hứng thú.

Những người đến đây hôm nay, mục đích đa phần đều là để cạnh tranh tấm tinh đồ cuối cùng, đối với những vật phẩm khác, họ không phải là hoàn toàn không có hứng thú, nhưng, vì cuộc cạnh tranh cuối cùng, họ không thể không lựa chọn bỏ qua những vật phẩm khác, để đề phòng cuối cùng không đủ tiền.

Đấu giá sư nhìn quanh bốn phía, cảm thấy không khí đã được khuấy động, liền không úp mở nữa, một tay giật tấm vải đỏ che trên

vật phẩm trước mặt.

Vải đỏ được vén lên.

Tất cả mọi người ngay lập tức nhìn thấy một tủ kính hoàn toàn kín, bên trong yên lặng nằm một thanh cổ kiếm.

Thanh cổ kiếm đó, nhìn bề ngoài, liền biết là được đúc bằng đồng thanh, bảo quản rất tốt, chỉ nhìn thôi, ít ai có thể nhận ra niên đại cụ thể của nó.

Nhưng những người ngồi đây đều là người biết hàng.

Kiếm đồng thanh là gì, trong lòng họ đều rõ, nếu là hàng thường, không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nếu niên đại lâu đời, bảo quản tốt, lại có danh phận, thì đó chính là báu vật vô giá.

Nhưng những người đến hôm nay, mục đích đều không phải để sưu tầm thứ gì.

Cho nên, sau khi thanh cổ kiếm đồng thanh lộ diện không lâu, đã có không ít người mất hứng.

Nhưng ở trường đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm, căn bản không lo không bán được đồ.

Cuối cùng, thanh cổ kiếm đồng thanh được một lão giả, mua lại với giá tám triệu sáu trăm ngàn.

Ở thời đại này, giá hơn tám triệu đã là con số khá kinh người rồi.

Nam Vân Đình ngồi trong phòng riêng, nhìn từng món cổ vật giá trị không nhỏ được bán đi, trong lòng không một gợn sóng.

Hắn biết, kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Kể cả không tính tinh đồ, cũng có ba món trọng bảo làm nền, lần lượt là Quỷ Tỳ được đồn có thể triệu hồi âm binh, tín vật của Uông Tàng Hải là Xà Mi Đồng Ngư, và một khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm.

Ba món đồ này, Nam Vân Đình từng hỏi thông tin về người bán, Doãn Nam Phong tuy không giấu hắn điều gì, nhưng ông ta thật sự không biết.

Cho nên, Nam Vân Đình nghĩ, rất có khả năng là do người nhà họ Uông tự mang đến đấu giá.

Mượn cách này, để hoàn thành mục đích của mình, đây chính là nhà họ Uông.

Chỉ có điều... vì sự xuất hiện của Nam Vân Đình, Ngô Lão Cẩu trước khi vào Hư Số Không Gian, đã từng dặn dò ba người con trai của mình, trộm mộ có thể, đó là nghề gia truyền của nhà họ Ngô, nhưng không được làm những việc tổn hại đến lợi ích của Cửu Châu, cũng không được dễ dàng chạm vào những điều cấm kỵ.

Còn điều quan trọng nhất là, không được tin người nước ngoài.

Cho nên, trong mạng lưới thông tin của Nam thị, đội khảo cổ mộ dưới đáy biển Tây Sa vẫn được thành lập, nhưng không biết đã gặp phải thứ gì dưới nước, giữa đường đã quay về.

Từ đó, không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Chương 220

Sau khi đội khảo cổ giải tán, các thành viên cũng mỗi người một ngả, cũng không ai đi tìm hiểu về trường sinh hay thi miết đan gì cả.

Xét cho cùng, vẫn là vì lần hành động đến mộ Hiến Vương do Trần Ngọc Lâu dẫn đầu năm đó.

Lần đó, mấy người đứng đầu trong số những người tham gia, đều đã biết về sự tồn tại của Hư Số Không Gian.

Họ đã dùng cái giá tương ứng, để đổi lấy số suất tương ứng, Ngô Lão Cẩu là người đủ tàn nhẫn với chính mình, muốn dùng toàn bộ gia sản, để đổi lấy tám suất.

Nam Vân Đình đã đồng ý.

Toàn bộ gia sản của ông ta, Nam Vân Đình không hề nhận, ngược lại, hiện giờ nhà họ Ngô một nghèo, hai trắng, ba tỉnh, danh nghĩa là hậu duệ nhà họ Ngô, thực tế, cũng được coi là một thành viên ngoại tính của Nam thị.

Nhóm người này tiến vào Hư Số Không Gian, giống như mấy hạt cát rơi vào biển cả vô tận, một gợn sóng cũng không có.

Những chuyện này, Hạo Thiên Chân không hề hay biết.

Mà Ngô Lão Cẩu, tuy đã tranh thủ được một suất cho Hạo Thiên Chân, nhưng vợ chồng ông và Nhất Cùng Nhị Bạch Tam Tỉnh Tiền không hề tiết lộ cho Ngô Tà.

Họ muốn bồi dưỡng Hạo Thiên Chân, để cậu trở thành trụ cột của nhà họ Ngô.

Hiện tại Hạo Thiên Chân, rõ ràng chưa đủ tư cách, nhưng Ngô Lão Cẩu tin vào mắt mình, ông cảm thấy mình sẽ không nhìn lầm.

Mà điều Nam Vân Đình hứng thú nhất bây giờ là, trong tình huống những chuyện tương ứng không xảy ra, Hạo Thiên Chân có điểm đăng vì Xà Mi Đồng Ngư và Quỷ Tỳ hay không.

Nếu cậu ta điểm đăng, tài thần gia Tiểu Hoa có đến lau mông cho cậu ta không, tất cả những điều này đều là một ẩn số.

"Vân Đình, ngươi đang nghĩ gì vậy." Trần Ngọc Lâu bên cạnh dường như cảm nhận được điều gì đó, buông chùm nho trong tay xuống, mở miệng hỏi.

Nam Vân Đình khẽ gật đầu.

"Ta đang nghĩ, lát nữa đấu giá, liệu có tình huống gì khác xảy ra không." "Ha ha, vậy ngươi đừng nghĩ nữa, nho này không tệ, ăn nhiều một chút, tốt cho mắt." Nói rồi, Trần Ngọc Lâu lại bỏ thêm hai quả vào miệng, như thể đang nói thật.

Nam Vân Đình thực ra rất muốn nói: "Lão có ăn bao nhiêu nữa, mắt cũng không mọc lại được đâu, nhưng nghĩ lại, ở nơi thế này, nói câu đó dễ làm tổn thương người khác, cuối cùng làm Trần Ngọc Lâu buồn rầu, đối với hắn cũng chẳng có lợi gì, nên cũng thôi." "Tiếp theo sẽ tiến hành đấu giá, là vật phẩm số bốn mươi sáu của ngày hôm nay, cũng là màn mở đầu cho kịch hay của buổi đấu giá hôm nay, xin mời chư vị, hãy chờ xem." Đấu giá sư cũng là một công việc khổ cực, nói đến khô cả miệng lưỡi.

Có điều, may mà, loại đấu giá này không phải thường xuyên tổ chức, nếu không, cổ họng bằng sắt cũng không chịu nổi cường độ đấu giá như vậy.

"Tiểu Nam gia, món đồ sắp đấu giá này, cậu biết là gì không?" Vương Bàn Tử đã hoàn toàn hồi phục, nghe thấy lời của đấu giá sư, cũng có chút hứng thú, liền mở miệng hỏi Nam Tinh.

Thư mời cấp khách quý của buổi đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên đó có ghi rõ số hiệu và thông tin vật phẩm.

Loại thư mời này, không có nhiều, chỉ có những vị khách ở phòng riêng tầng ba, mới có tư cách nhận được.

Nam Tinh chính là một trong số đó.

Cho nên, Vương Bàn Tử mới có câu hỏi này.

Lời của hắn vừa hỏi ra, Hồ Bát Nhất bên cạnh liền hỏi lại một câu.

"Bàn Tử, tôi nhớ là cậu đã xem thư mời rồi mà, sao, không nhớ à?" Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, trong lòng Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Lúc đó thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng là đã qua tay hắn một lần, nhưng lúc đó hắn bận đi ăn cơm, trực tiếp lướt mắt qua thiệp mời rồi để ở quầy lễ tân Bách Bảo Cư, căn bản không hề xem qua.

Nhìn bộ dạng này của hắn, mấy người quen thuộc với Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra phần lớn.

"Những vật phẩm cuối cùng, ngoài tinh đồ ra, ba món còn lại, nếu sắp xếp theo thứ tự giá trị giảm dần, thì vật phẩm đầu tiên được đấu giá, hẳn phải là Kỳ Lân Kiệt." Shirley Dương vừa dứt lời, liền nghe thấy đấu giá sư bắt đầu giới thiệu.

"Chắc hẳn, vật phẩm tiếp theo đây, đa số mọi người đều không xa lạ, nó ở thời cổ đại là một loại dược liệu không hiếm thấy, nhưng đã có thể trở thành một trong những vật phẩm áp trục, loại dược liệu này, tự nhiên sẽ không tầm thường." Thị giả của Tân Nguyệt Phạn Điếm đẩy chiếc xe đẩy đặt khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm lên đài đấu giá.

Đấu giá sư vừa nói những lời giới thiệu vô thưởng vô phạt, khơi gợi sự tò mò của mọi người, vừa vén tấm vải đỏ dùng để che đậy.

"Vật phẩm áp trục đầu tiên của ngày hôm nay, Kỳ Lân Kiệt, ngàn năm tuổi, giá khởi điểm năm triệu, không giới hạn mức tăng giá, bây giờ, đấu giá bắt đầu." Đấu giá bắt đầu rồi.

Theo lời giải thích của đấu giá sư vừa rồi, những người có mặt đều đã biết công hiệu của Kỳ Lân Kiệt.

Loại dược vật này ở thời cổ đại là một loại dược liệu tương đối phổ thông, nhưng theo thời gian cất giữ càng lâu, uy lực của loại dược liệu này sẽ càng lớn, cuối cùng trong mắt người hiện đại đã biến thành linh dược có thể trừ tà.

Màu sắc ban đầu của Kỳ Lân Kiệt tương đối nhạt, theo thời gian tồn trữ càng lâu, màu sắc của nó sẽ dần dần biến thành màu nâu đen.

Nhiều người trong mộ cổ muốn có được sự bảo vệ nhiều hơn, đều cần loại Kỳ Lân Kiệt này giúp trừ tà tránh thi.

Tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Vương Bàn Tử vì trúng yêu thuật của hồ ly mắt xanh, nên đã đánh nhau với Ngô Tà.

Trong quá trình hai người đánh nhau, có một mảnh giáp rơi vào miệng Hạo Thiên Chân, khi Hạo Thiên Chân muốn nhổ ra, không ngờ mảnh giáp lại lập tức tan trong miệng.

Mảnh giáp này chính là Kỳ Lân Kiệt trong truyền thuyết, Hạo Thiên Chân cũng vì vậy mà ngoài ý muốn có được năng lực dùng máu để trừ tà.

Sau khi đấu giá bắt đầu không lâu, giá của khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm này đã tăng lên với tốc độ kinh người, vọt lên ba mươi chín triệu.

Đến đây, tốc độ tăng giá của những người tham gia đấu giá mới bắt đầu chậm lại.

Mà có một người, bất kể người khác tăng giá bao nhiêu, ông ta đều thong thả thêm vào đó mười vạn, khiến đa số người phải ngoái nhìn.

Người này không ai khác, chính là Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo vừa rồi đã hứa với Trần Ngọc Lâu sẽ đấu giá một món đồ trong buổi đấu giá tiếp theo để tặng cho lão.

Trong những món trước vật phẩm áp trục, Cừu Đức Khảo đều không ra tay.

Một mặt là lo giá trị vật phẩm không đủ, mặt khác là lão đang suy đoán, suy đoán ý nghĩa thực sự trong lời nói của Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu không thiếu thứ gì.

Sau khi dọn vào ở trong tộc địa của Nam thị, ăn uống không lo, mỗi ngày chỉ việc ăn, ngủ, vui chơi, hưởng thụ cuộc sống.

Hơn nữa, theo sự phát triển của thời đại, sau khi hành động ở mộ Hiến Vương kết thúc, Trần Ngọc Lâu còn trước mặt tất cả đồng đạo, chính thức tuyên bố, Tá Lĩnh đã trở thành quá khứ, bất kể có phải là người trong Tá Lĩnh hay không, nếu ngươi tiếp tục trộm mộ, Trần Ngọc Lâu không quan tâm, nhưng nếu ngươi dùng danh nghĩa Tá Lĩnh để trộm mộ, thì bất kể ngươi là thân phận gì, cũng đều vô dụng.

Chỉ cần có tin tức truyền ra, những người vốn là của Tá Lĩnh, sẽ liên hợp với quân cảnh triển khai hành động, ít nhất cũng phải tặng ngươi một vé ăn ở miễn phí cả đời.

Cừu Đức Khảo làm sao cũng không ngờ được, lời nói lúc nãy của Trần Ngọc Lâu, căn bản không có hàm ý gì, chỉ là lão thuận miệng nói bừa mà thôi.

Cừu Đức Khảo lòng dạ sâu nặng, tự nhiên không nghĩ đến điều này.

Suy nghĩ trong lòng lão ta luôn là, Trần Ngọc Lâu có mục đích gì, có phải lão ta có ý đồ gì với mình hoặc công ty của mình không.

Kỳ Lân Kiệt ngàn năm cuối cùng được bán với giá bảy mươi lăm triệu ba trăm ngàn.

Cừu Đức Khảo dặn A Ninh đi trả tiền, và lấy Kỳ Lân Kiệt về, trực tiếp gửi cho Trần Ngọc Lâu làm quà gặp mặt.

Sau khi A Ninh đi làm việc, trong lòng Cừu Đức Khảo vẫn đang suy đoán tâm tư của Trần Ngọc Lâu.

Mọi hành động của lão, đều bị hai "lão" cáo già trong phòng riêng tầng ba đoán không sai một li.

"Huynh trưởng thật là có bản lĩnh, một câu nói tùy tiện cũng có thể khiến một kẻ như Cừu Đức Khảo phải vắt óc suy nghĩ." Nam Vân Đình hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, nhìn khối Kỳ Lân Kiệt trên bàn trà trước mặt, mở miệng nói với Trần Ngọc Lâu bên cạnh.

Trần Ngọc Lâu nghe xong, mặt đầy kiêu ngạo.

"Đó là đương nhiên, nghĩ lại năm xưa ta cũng dựa vào tài trí thông minh này, để cho mười vạn huynh đệ Tá Lĩnh được ăn no mặc ấm.

Một lão Tây, dù có thông minh, âm hiểm, gian trá đến đâu, cũng không bằng nửa phần của ta, đúng không." Có câu nói rất hay, nói ngươi béo ngươi còn thở hổn hển.

Trần Ngọc Lâu bây giờ chính là tình trạng như vậy.

Nam Vân Đình nhìn thấy, cũng vạch đen đầy đầu, không biết nên hình dung đối phương thế nào cho phải.

"Không ngờ, một món đồ nhỏ như Kỳ Lân Kiệt, lại có thể bán được hơn bảy mươi triệu, đợi một thời gian nữa, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại mở đấu giá, chúng ta treo món này lên bán.

Chương 221

Đến lúc đó lại có mấy chục triệu vào tay, quân khu Tây Nam của chúng ta cũng có thể mua thêm một số trang bị tiên tiến rồi." Trần Ngọc Lâu cười ha hả, trong lòng rất đắc ý.

Tân Nguyệt Phạn Điếm và Nam gia quan hệ mật thiết, lần này lão giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm kiếm thêm không ít tiền, cũng coi như là cống hiến mấy phần sức lực.

Sau này, lão bán lại lần thứ hai, tiền kiếm được còn có thể hỗ trợ gia đình mình, tội gì không làm.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Vật phẩm thứ hai, Xà Mi Đồng Ngư.

Đa số mọi người không biết lai lịch của món đồ này, lời kể của đấu giá sư Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng đa phần mập mờ không rõ.

Nhưng ông ta có nói rõ trên Xà Mi Đồng Ngư có ghi lại vị trí lăng mộ của Vạn Nô Vương, cùng với một số bí mật khác, cũng đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Giá đấu giá cũng nhanh chóng tăng lên.

Mà Hạo Thiên Chân ở phòng riêng bên cạnh Nam Vân Đình, có chút ngồi không yên.

Cậu nhìn về phía đài đấu giá, nghe giá cả không ngừng tăng lên, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

"Thiên Chân, đừng manh động, cái giá này không phải chúng ta có thể gánh nổi." Vương Nguyệt Bán thấy bộ dạng này của cậu, cũng nhỏ giọng nói bên tai Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân không ngốc, biết đạo lý này.

Mà chú ý đến sự khác thường ở đây, đám người Nam Tinh đối diện cũng nhìn nhau một cái, không nói gì.

Tuy biết những người này là đồng nghiệp, tuy Vương Bàn Tử có thiện cảm với Vương Nguyệt Bán kia, nhưng chung quy quen biết chưa được bao lâu.

Họ đối với Xà Mi Đồng Ngư không có hứng thú, cũng không có ý định ra tay giúp đỡ.

Thậm chí, những năm gần đây, tuy họ có xuống mộ, nhưng số lần tuyệt đối không nhiều, đồ tùy táng trong đó, họ cũng chỉ mang ra một hai món vừa mắt.

Dù sao, thời đại đã thay đổi, họ cũng phải tuân thủ pháp luật.

Tuy hành vi lấy đồ tùy táng, cũng thuộc về vi phạm pháp luật, nhưng so với các đồng nghiệp khác, hành vi của họ, hoàn toàn có thể bỏ qua.

Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng được một người mua bí ẩn mua lại với giá một trăm hai mươi triệu.

Nam Vân Đình nhìn xuống đài đấu giá, trong lòng suy nghĩ miên man.

Nếu Xà Mi Đồng Ngư này là do người nhà họ Uông mang ra đấu giá, thì mục đích chắc chắn là để dẫn dắt Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đi giải mã bí mật trong đó.

Nhưng vì Nam thị xen vào một chân, Hạo Thiên Chân không hề có hành động điểm thiên đăng, cho nên, Xà Mi Đồng Ngư cũng về tay người khác, người nhà họ Uông đứng sau, lần này cũng coi như là trộm gà không thành lại mất nắm thóc.

Còn Quỷ Tỳ tiếp theo, Nam Vân Đình cũng biết sức nặng của nó.

Trước khi đấu giá bắt đầu, hắn đã dặn dò tộc nhân Nam thị, phân tán đến gần đài đấu giá ở tầng một, để đề phòng có người cướp Quỷ Tỳ.

Quỷ Tỳ, món đồ này chỉ nghe tên, có thể khá tà môn, nghe nói người sở hữu Quỷ Tỳ có thể triệu hồi âm binh, cũng không biết là thật hay giả.

Có điều, có một điểm có thể xác nhận, đó là, Quỷ Tỳ là chìa khóa mở ra Chung Cực, cũng chính là Thanh Đồng Môn.

Đối với Thanh Đồng Môn đó, nếu là mấy chục năm trước, Nam Vân Đình có lẽ sẽ có chút hứng thú, nhưng bây giờ thì... hoàn toàn không có hứng thú.

Nhưng, Nam Vân Đình không hứng thú với Thanh Đồng Môn, không có nghĩa là người khác cũng hoàn toàn không hứng thú.

Chỉ riêng công năng triệu hồi âm binh không biết thật giả của Quỷ Tỳ, cũng đủ để khiến đại đa số người đổ xô vào.

Mà Nam Vân Đình để tộc nhân Nam thị bảo vệ đài đấu giá, cũng là để đề phòng có người cướp đoạt Quỷ Tỳ.

Trương Kỳ Lân tuy đã mất trí nhớ, nhưng bản năng của hắn vẫn còn, hắn biết Quỷ Tỳ là thứ rất quan trọng đối với hắn, cho nên, không thể để Quỷ Tỳ rơi vào tay người khác.

Mà quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã duy trì mấy trăm năm, chưa từng có ai phá vỡ được nó.

Nếu bị Trương Kỳ Lân cướp mất Quỷ Tỳ, mất mặt là một chuyện, mà sau khi mở ra tiền lệ, việc kinh doanh của Tân Nguyệt Phạn Điếm trong tương lai sẽ không còn dễ dàng nữa.

Tộc nhân Nam thị hành động rất kín đáo, gần như không ai phát hiện.

Hạo Thiên Chân vì không giống như trong nguyên tác, đối đầu với Hoắc Tiên Cô, hiện tại tuy thèm muốn Quỷ Tỳ và Xà Mi Đồng Ngư, nhưng cũng không có cách nào.

Mà trong bóng tối, Trương Kỳ Lân cải trang thành thị giả, nhìn Quỷ Tỳ đang được che bằng vải đỏ trên đài đấu giá, trong lòng một trận rung động.

Nhưng hắn không lựa chọn ra tay ở đây, vì, hắn cảm nhận được nguy hiểm.

Cái cảm giác nguy cơ, chỉ cần hắn ra tay, sẽ bị tấn công hội đồng, khiến Trương Kỳ Lân trong lòng rất bất an.

Đấu giá bắt đầu rồi.

Giá khởi điểm mười triệu.

Trong vài phút sau khi đấu giá bắt đầu, giá của Quỷ Tỳ đã tăng vọt lên sáu mươi triệu, khiến người ta không khỏi lè lưỡi.

"Sáu mươi ba triệu!" "Sáu mươi lăm triệu!" "Sáu mươi tám triệu!" "..." Việc tăng giá chưa bao giờ dừng lại.

Mà trong một phòng riêng ở tầng ba, Hoắc Tiên Cô đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đột nhiên mở miệng, nói với Hoắc Tú Tú bên cạnh: "Tú Tú, tăng giá, đấu giá Quỷ Tỳ." "Vâng, bà nội." Hoắc Tú Tú gật đầu đáp lại, tham gia vào cuộc đấu giá, và trực tiếp nâng giá lên tám mươi triệu.

"Tiểu Thất, sao em lại hứng thú với món đồ tà môn này?" Hoắc Cẩm Tích ngồi bên cạnh Hoắc Tiên Cô thấy vậy, cũng mở miệng hỏi.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy, khẽ lắc đầu.

“Tiểu Cô, chị lo xa rồi, em không phải hứng thú với Quỷ Tỳ này, sở dĩ tham gia đấu giá, cũng chẳng qua là để trả một món ân tình mà thôi.” Trong hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử, Trương Kỳ Lân với tư cách là đội trưởng, tuy không dẫn dắt được Cửu Môn đi ra hoàn chỉnh, nhưng cũng đã phải chịu hậu quả bị trọng thương, đổi lại mạng sống của mấy vị chưởng đà nhân Cửu Môn.

Hoắc Tiên Cô bao nhiêu năm nay vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng khổ nỗi, sau khi Trương Kỳ Lân mất trí nhớ, liền biến mất, Hoắc Tiên Cô muốn báo ơn, cũng không có tung tích để tìm.

Mà gần đây, Hoắc Tiên Cô nhận được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong danh sách vật phẩm đấu giá trên thiệp mời, bà thấy được một cái tên quen thuộc: Quỷ Tỳ.

Trí nhớ của Hoắc Tiên Cô rất tốt, bà nhớ, năm đó Trương Kỳ Lân bên mình cũng mang theo một khối Quỷ Tỳ như vậy.

Lúc đó Hoắc Tiên Cô có hai suy đoán.

Một là, Trương Kỳ Lân đã chết, Quỷ Tỳ bị người khác đoạt được, gửi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm này để đấu giá.

Hai là, Trương Kỳ Lân chưa chết, nhưng vì sự cố, Quỷ Tỳ này vô tình bị người khác đoạt được.

Bất kể là trường hợp nào, Hoắc Tiên Cô muốn báo ơn, đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Khác với những người muốn có được tinh đồ, dòm ngó thiên cơ để được trường sinh, mục đích của Hoắc Tiên Cô, luôn là Quỷ Tỳ đó.

Nếu Trương Kỳ Lân xuất hiện trở lại, bà sẽ vật quy nguyên chủ.

Nếu Trương Kỳ Lân đã chết, bà cũng sẽ đưa Quỷ Tỳ vào từ đường, dùng hương khói thờ cúng.

“Một trăm hai mươi triệu, lần thứ nhất... lần thứ hai... lần thứ ba... thành giao!” Cuộc đấu giá Quỷ Tỳ kết thúc.

Với cái giá trên trời một trăm hai mươi triệu, cuối cùng đã bị Hoắc Tiên Cô thu vào túi.

Mà ngay khi tất cả mọi người phấn chấn tinh thần, chuẩn bị đón chào “nhân vật chính” thực sự của đêm nay, thì biến cố đã xảy ra.

Chương 222

Khi thị giả đẩy Quỷ Tỳ về phía hậu đài, một người đàn ông mặc trang phục thị giả, đột nhiên xông ra, lao thẳng đến vị trí của Quỷ Tỳ.

"Kẻ nào!!" Sự cố bất ngờ, khiến đấu giá sư và Côn Nô bảo vệ đài đấu giá đều không phản ứng kịp.

Khi Trương Kỳ Lân kia áp sát Quỷ Tỳ, đấu giá sư mới phản ứng lại, hét lớn một tiếng.

Bị ông ta hét lên một tiếng, xung quanh, các Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đều rút dùi cui điện ra, lao về phía Trương Kỳ Lân, chỉ có điều, tốc độ của họ thực sự quá chậm.

Mắt thấy mình sắp lấy được Quỷ Tỳ, đột nhiên, tim Trương Kỳ Lân đập mạnh một cái, một cảm giác bất an ập đến.

Từ bỏ ý định trực tiếp lấy Quỷ Tỳ, Trương Kỳ Lân khom người xuống, với một góc độ không thể tin nổi, cúi người xuống.

Ngay khi hắn cúi người xuống, một luồng đao quang xé toạc không khí, chém qua vị trí cổ của hắn khi hắn đứng thẳng, chém vào không khí.

Trương Kỳ Lân sau khi né được đòn tấn công, quay người đánh ngã một Côn Nô xuống đất, lấy dùi cui điện cầm trong tay.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm vào tộc nhân Nam thị phía trước, hỏi: "Ngươi là ai." Tộc nhân Nam thị kia múa một đường đao, mở miệng nói: "Nam thị, Nam Tự." Trong lúc nói chuyện, các tộc nhân Nam thị ẩn nấp khác cũng lần lượt xông ra, vây Trương Kỳ Lân ở giữa.

Tình thế đảo ngược.

Trương Kỳ Lân nhìn chiếc xe đẩy đặt Quỷ Tỳ, trong lòng rung động càng dữ dội.

Hắn cảm nhận được sự lợi hại của những tộc nhân Nam thị này.

Nếu thật sự động thủ, hắn có thể thắng, nhưng thời gian cần thiết tuyệt đối không ít, trong khoảng thời gian đó, sẽ chỉ có thêm nhiều người đến vây giết hắn.

Đây không phải là điều Trương Kỳ Lân muốn thấy.

Mà nếu không động thủ, phá vòng vây, Trương Kỳ Lân cũng không muốn.

Hắn có thể cảm nhận được, Quỷ Tỳ này, đối với hắn rất quan trọng.

Cho nên, Trương Kỳ Lân cần phải liều mạng một lần, lấy được Quỷ Tỳ.

Nam Tự nhìn Trương Kỳ Lân, thấy ánh mắt của hắn từ mờ mịt đến kiên định, cũng biết trận chiến này, không thể tránh khỏi.

Cho nên, hắn giơ trường đao trong tay lên, chỉ vào Trương Kỳ Lân hô: "Bắt lấy!!" "Rõ!" Các tộc nhân Nam thị đồng loạt rút đao, lao về phía Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân đối mặt với đao của tộc nhân Nam thị, chỉ có thể dùng dùi cui điện chống cự.

Tại hiện trường không ngừng có tiếng "đinh đinh đang đang" truyền ra.

Hạo Thiên Chân ngồi trong phòng riêng ở tầng ba, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Trương Kỳ Lân, liền bật dậy.

"Là...

Tiểu Ca!!" Vương Nguyệt Bán và Phan Tử cũng nhận ra Trương Kỳ Lân.

Tuy không biết tại sao Trương Kỳ Lân lại ở đây, cũng không biết tại sao hắn lại vi phạm quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng họ biết, Trương Kỳ Lân rất lợi hại, nhưng đối mặt với sự vây công của nhóm người này, hắn rất vất vả, có khả năng sẽ thua.

Trong tình huống này, thất bại, đồng nghĩa với cái chết.

Trong lòng Vương Nguyệt Bán, đã tưởng tượng ra cảnh Trương Kỳ Lân bị chém thành mấy mảnh rồi.

"Đi, Thiên Chân, chúng ta đi giúp." Vương Nguyệt Bán rút dùi cui điện ra, liền chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng hắn vừa bước một bước, Doãn Tân Nguyệt ngồi ở ghế chính trong phòng riêng liền mở miệng.

"Tiểu Béo Tử, ta thấy, các cậu vẫn không nên xuống dưới thêm loạn thì hơn." Nghe Doãn Tân Nguyệt mở miệng, Vương Nguyệt Bán lập tức không vui.

"Ai là Tiểu Béo Tử chứ, Bàn gia ta có tên, gọi là Vương Nguyệt Bán..." Lời nói đến đây, giọng của Vương Nguyệt Bán đột ngột dừng lại, bởi vì, khóe mắt hắn nhìn thấy, đám người Nam Tinh đối diện đều dồn ánh mắt lại, như thể, nếu hắn mà chửi Doãn Tân Nguyệt, mấy người này sẽ lập tức ra tay với hắn.

Kể cả Đại Bàn Tử Vương Khải Toàn, cũng vậy.

Dù sao, so với người có duyên có thể kết giao, làm sao có thể quan trọng bằng người nhà mình chứ.

Nuốt lời nói vào bụng, Vương Nguyệt Bán quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, muốn tìm kiếm chủ kiến từ Hạo Thiên Chân.

Mà Hạo Thiên Chân nghe lời của Doãn Tân Nguyệt, cũng có chút lo lắng, vội chắp tay mở miệng hỏi: "Tiền bối, có phải ngài biết gì đó không, xin hãy chỉ giáo, tại hạ, vô cùng cảm kích." "Tân Nguyệt Phạn Điếm thành lập mấy trăm năm, từ khi chính thức lập ra quy củ, bất kể

là thân phận gì, chỉ cần bước vào cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều phải tuân thủ quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Doãn Tân Nguyệt nhìn xuống trận chiến vẫn đang diễn ra, thong thả nói.

"Công nhiên vi phạm quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người bạn này của cậu, cũng coi như là mở ra tiền lệ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu hôm nay, để người bạn này của cậu, bình an vô sự rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó không chỉ là đập vỡ biển hiệu của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà còn trực tiếp biến quy củ đã truyền thừa mấy trăm năm, thành trò cười.

Dưới tình hình này, cậu nghĩ, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ làm thế nào." Hạo Thiên Chân nghe lời của Doãn Tân Nguyệt, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Theo lời của Doãn Tân Nguyệt, hôm nay bất kể thế nào, Trương Kỳ Lân, chắc chắn sẽ phải trả giá đắt vì vi phạm quy củ.

Nhìn trận chiến thắng bại dần nghiêng về một phía ở dưới, lòng Hạo Thiên Chân, rối bời.

Bộ não của cậu đang vận hành với tốc độ cao, muốn tìm ra một phương pháp thích hợp, để giải cứu Trương Kỳ Lân, đồng thời, lại không vi phạm quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng, lần đầu tiếp xúc với loại chuyện này, Hạo Thiên Chân, làm sao có thể nghĩ ra được phương pháp giải quyết.

May mà, Doãn Tân Nguyệt không phụ tiếng "tiền bối" vừa rồi của Hạo Thiên Chân.

Cảm thấy thời gian cũng gần đủ, Doãn Tân Nguyệt lại mở miệng nói: "Nếu cậu muốn cứu người bạn kia của cậu, cũng không phải là không có cách." "Cậu có thể đi tìm người vừa đấu giá Quỷ Tỳ kia, dù

sao, đấu giá đã kết thúc, Quỷ Tỳ nói một cách nghiêm túc, đã không còn là vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa, chỉ cần cậu có thể khiến người đấu giá đó đồng ý, người bạn này của cậu, cũng có thể bình an vô sự." "Đa tạ tiền bối đã cho biết." Hạo Thiên Chân nghe thấy lời này, trực tiếp lùi lại mấy bước, vái Doãn Tân Nguyệt một cái, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Vương Nguyệt Bán và Phan Tử hai người cũng không yên tâm, vội vàng đi theo.

"Này, Lão Hồ, cậu nói xem họ có thành công không?" Vương Bàn Tử thấy mấy người rời khỏi phòng riêng, cũng mở miệng hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Chuyện này, làm sao hắn biết được.

Hạo Thiên Chân sau khi ra khỏi phòng riêng, liền chạy về một hướng, hướng đó, chính là phòng riêng của người nhà họ Hoắc.

Vệ sĩ nhà họ Hoắc canh giữ bên ngoài phòng riêng, sau khi thấy ba người Hạo Thiên Chân chạy về phía họ, cũng lớn tiếng quát: "Ai đó, đứng lại!!" Hạo Thiên Chân bị quát, lập tức dừng bước, định dừng lại.

Nhưng Vương Bàn Tử theo sau hắn thấy vậy, lại mở miệng nhắc nhở: "Thiên Chân, đừng lãng phí thời gian nữa, mau vào đi, không thì Muộn Du Bình sẽ gặp nguy hiểm." Vương Bàn Tử rút dùi cui điện, cùng Phan Tử, lao nhanh mấy bước, chặn trước mặt mấy vệ sĩ nhà họ Phan kia.

Sau khi báo cho Hạo Thiên Chân một tiếng, liền xông lên.

"Bắt lấy!" Đám vệ sĩ nhà họ Hoắc, tự nhiên không ngờ, trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có người gây sự.

Khi Vương Nguyệt Bán và Phan Tử xông tới, họ cũng rút dùi cui điện, nghênh đón.

Trong chốc lát, tầng ba này cũng loạn thành một đoàn.

Mà Doãn Nam Phong cũng phát hiện ra tình hình ở đây, nhất thời cũng đau đầu muốn chết, không biết mình đã tạo ra nghiệp gì.

Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy trăm năm không xảy ra chuyện gì, đến khi ông ta tiếp quản, chuyện này chuyện kia cứ liên tục tìm đến, khiến Doãn Nam Phong cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nhưng dù sao, chuyện đã xảy ra rồi, Doãn Nam Phong cũng không thể đứng nhìn.

Dặn dò Côn Nô dưới trướng, cũng chính là đám tay chân, đi chi viện cho người nhà họ Hoắc, bắt lấy mấy người Hạo Thiên Chân xong, tức giận mở miệng, nói với Trương Nhật Sơn đang xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn bên cạnh.

"Tôi nói này họ Trương, ông không định ra tay, đứng đây nhìn thôi à?" "Không đứng, tôi có thể ngồi." Trương Nhật Sơn vừa nói, vừa dời một cái ghế, ngồi xuống, ra vẻ ta đây là Giang Tinh, ta sợ ai chứ, tức đến nỗi Doãn Nam Phong phải trợn trắng mắt.

Trương Nhật Sơn cũng muốn ra tay, nhưng tình hình hiện trường có chút phức tạp.

Một mặt, Nam thị ra tay với người vi phạm quy củ, ông ta căn bản không cần tham gia, cứ đứng xem là được.

Mặt khác, là xung đột giữa Ngô gia và Hoắc gia của Cửu Môn, nếu là Hoắc gia vi phạm quy củ, ông ta bây giờ đã dẫn đầu xông lên rồi.

Nhưng khổ nỗi, vi phạm quy luật, lại là cháu trai của Cẩu Ngũ gia, thân là phó quan của Phật Gia, Trương Nhật Sơn và Ngô Lão Cẩu

quan hệ cũng không tệ.

Cho nên, ông ta cũng rất khó xử.

Chương 223

Giúp Hoắc gia, Trương Nhật Sơn có chút không tình nguyện.

Giúp Hạo Thiên Chân, lại coi như vi phạm quy củ, trái phải đều không phải là người, còn không bằng đứng đây xem náo nhiệt cho thoải mái.

Doãn Nam Phong tự nhiên hiểu được tâm tư của Trương Nhật Sơn, ông ta cũng chỉ là thường ngày phàn nàn mấy câu, cũng không có ý gì khác.

Đám tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hành động rất nhanh, không lâu sau đã đến tầng ba, cùng với người nhà họ Hoắc, vây chặt ba người Hạo Thiên Chân.

Trận chiến sắp nổ ra.

Tâm tư của Vương Nguyệt Bán và Phan Tử rất đơn giản, chính là đưa Hạo Thiên Chân vào phòng riêng, sau đó giữ chặt cửa phòng.

Cho nên, ngay khi trận chiến vừa bắt đầu, họ liền lao thẳng về phía phòng riêng.

Sau khi một gậy đánh ngã người nhà họ Hoắc chặn cửa, Vương Nguyệt Bán hét lớn với Hạo Thiên Chân đang né đòn tấn công: "Thiên Chân, mau, vào đi." "Được." Hạo Thiên Chân cũng không có ý định tiếp tục kéo dài, trực tiếp xông vào phòng riêng.

Trong phòng riêng, Hoắc Cẩm Tích, Hoắc Tiên Cô ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, Hoắc Tú Tú đứng sau lưng hai người.

Thấy Hạo Thiên Chân xông vào, Hoắc Tú Tú giật mình.

Cô vừa rồi nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, còn tưởng là có kẻ thù nào muốn báo thù họ, nhưng không ngờ, lại là Hạo Thiên Chân.

Lúc nhỏ Hoắc Tú Tú rất thích Hạo Thiên Chân, thậm chí còn muốn trực tiếp gả cho cậu.

Nhưng dưới sự giáo dục của Hoắc Tiên Cô, sau khi Hoắc Tú Tú lớn lên, liền không còn tiếp xúc nhiều với Hạo Thiên Chân nữa.

Trong nguyên tác, vì Hoắc Tiên Cô chết, Hoắc Tú Tú còn vì hành vi tránh nặng tìm nhẹ của Hạo Thiên Chân, trực tiếp cắt đứt mọi qua lại.

Có điều, ở hiện tại, Hoắc Tú Tú vẫn coi Hạo Thiên Chân là bạn.

Thấy Hạo Thiên Chân chật vật như vậy, Hoắc Tú Tú cũng có chút luống cuống.

"Ngô gia quả nhiên là một mạch tương thừa, không hiểu lễ số, không có quy củ." Hoắc Tiên Cô nhìn Hạo Thiên Chân xông vào, cũng không có giọng điệu tốt đẹp gì, trực tiếp bắt đầu dạy dỗ.

Mà Hoắc Cẩm Tích ngồi bên cạnh, lại không nói gì, hứng thú đánh giá Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe lời của Hoắc Tiên Cô, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng.

Có điều, xét đến việc Trương Kỳ Lân đang ở trong tình thế nguy hiểm, dù có ngượng ngùng đến đâu, cậu cũng phải làm xong việc, rồi mới nói chuyện khác.

Sắp xếp lại lời nói, Hạo Thiên Chân vái Hoắc Tiên Cô, Hoắc Cẩm Tích một cái, mở miệng nói: "Xin tiền bối ra mặt, tha thứ cho người bạn kia của tôi, xuất trình giấy bãi nại, Ngô gia Thiên Chân, vô cùng cảm kích." "Ồ, người ở dưới kia, là bạn của cậu à?" Hoắc Cẩm Tích có chút hứng thú.

Mà Hoắc Tiên Cô thì khác, nghe lời của Hạo Thiên Chân xong, trực tiếp mở miệng nói: "Ta còn tưởng là ai, dám gây sự ở Tân

Nguyệt Phạn Điếm, hóa ra là bạn của tiểu tam gia nhà Ngô các người.

Quả nhiên, đi được với nhau, đều là một đám không biết quy củ." Lời nói trong ngoài đều mang theo sự mỉa mai.

Hoắc Tiên Cô đối với Ngô gia, có thể nói là không có chút thiện cảm nào, từ khi bị Ngô Lão Cẩu từ chối, liền duy trì đến tận bây giờ.

Hiện tại Ngô Lão Cẩu đã đi, Hoắc Tiên Cô vẫn không thể buông bỏ được thành kiến trong lòng.

Quả là có chút bụng dạ hẹp hòi.

Có điều, Hạo Thiên Chân, một người không có tính khí này, căn bản không để lời của Hoắc Tiên Cô vào tai, lại mở miệng nói: "Xin tiền bối giúp đỡ." Phòng riêng rơi vào im lặng ngắn ngủi, bên ngoài cuộc chiến vẫn chưa dừng lại.

Kể cả có sự chi viện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người của nhà họ Hoắc muốn hạ gục Vương Bàn Tử và Phan Tử cũng không phải là chuyện đơn giản.

Huống hồ, đám tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đứa nào đứa nấy đều có mắt nhìn, dù có chi viện kịp thời, cũng chỉ là ra sức chứ không dốc sức.

Mà Hạo Thiên Chân đến cầu xin Hoắc Tiên Cô ra mặt giải cứu Trương Kỳ Lân, trong lòng cậu, cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao, sau khi hiểu được vài ba chuyện của ông nội mình, cậu cũng biết toàn bộ quá trình yêu mà không được, vì yêu sinh hận của Hoắc Tiên Cô.

Cho nên, Hạo Thiên Chân trong lúc chờ đợi câu trả lời, trong lòng cũng đang suy nghĩ một con đường khác.

"Ngô Lão Cẩu chẳng lẽ không dạy cậu, làm sai thì phải chấp nhận

hình phạt sao?" Hoắc Tiên Cô vẫn không có nửa điểm ý định nhượng bộ, lòng Hạo Thiên Chân cũng nguội lạnh đi một nửa.

Hoắc Tú Tú thấy vậy, vội vàng nhỏ giọng mở miệng: "Bà nội..." Hoắc Tú Tú vừa nói được một nửa, liền thấy ánh mắt sắc lẻm của Hoắc Tiên Cô quét về phía mình.

Từ nhỏ sống dưới sự giáo dục nghiêm khắc của Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tú Tú bị nhìn một cái như vậy, đến thở mạnh cũng không dám, lời tiếp theo, cũng không thể nói ra được nữa.

"Ta vừa rồi đấu giá Quỷ Tỳ đã tốn một trăm hai mươi triệu, người bạn gì đó của cậu đã muốn, vậy thì hãy trả một giá trị tương đương, ta có thể vì tình nghĩa Cửu Môn ngày xưa, chuyển nhượng vật phẩm cho các người.

Đương nhiên, nếu cậu nguyện ý trả thay người đó, ta cũng không có ý kiến." Hoắc Tiên Cô ung dung ngồi trên ghế sofa, ngữ khí tuy bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại ngầm chứa sự mỉa mai.

Hiện tại Ngô gia là cái đức hạnh gì, trong giới không ai không biết.

Sau khi Ngô Lão Cẩu của Ngô gia chết, Ngô gia Nhất Cùng Nhị Bạch Tam Tỉnh Tiền hoàn toàn có thể coi là tầm thường vô vị.

Trừ người con thứ ba của Ngô gia, thỉnh thoảng đi trộm mộ, bổ sung cho gia đình, ba anh em này trong mắt người ngoài, có thể coi là không có thành tựu gì.

Đương nhiên, không ai biết, ba người này ngầm đã coi như là nửa người của Nam thị rồi.

Cho nên, Hoắc Tiên Cô chắc chắn Hạo Thiên Chân không thể bỏ tiền ra được.

Đừng nói một trăm hai mươi triệu, cho dù là mười hai triệu, Hạo Thiên Chân này cũng không thể bỏ ra được.

Sự thật đúng là như vậy, toàn bộ gia sản của Hạo Thiên Chân cộng lại, cũng chỉ hơn một triệu, đây còn là tính cả Ngô Sơn Cư vào.

Nếu không, Hạo Thiên Chân thật sự sẽ ứng với cái tên ông nội đặt cho, Nhất Cùng Nhị Bạch Tam Tỉnh Tiền.

"Tiền bối nói, chỉ cần tôi bỏ ra một trăm hai mươi triệu đó, ngài có thể ra mặt giải cứu người bạn kia của tôi, đúng không?" Hạo Thiên Chân ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô hỏi.

"Ha ha, nếu cậu bỏ ra được số tiền đó, Quỷ Tỳ này chính là của cậu, cần gì ta phải ra mặt." Hoắc Tiên Cô nhắm mắt lại, nói như vậy.

"Được." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, liền chuẩn bị đi ra ngoài, cậu phải đi vay tiền.

Dù trong túi mình không có nhiều tiền như vậy, cậu cũng có thể vay.

Những người đến tham gia đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay không ít, trong đó cũng có không ít người Hạo Thiên Chân quen biết.

Trong vài phút tiếp theo, Hạo Thiên Chân đã chạy khắp nửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đi thăm hết những người quen biết.

Cuối cùng, cũng chỉ từ tay một thương nhân mà cha mình từng kết giao, vay được mấy vạn.

Mấy vạn này so với một trăm hai mươi triệu, có thể coi là muối bỏ bể, không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Cậu chạy về tầng ba, mục tiêu rõ ràng, lao về phía một phòng riêng.

Khi đến cửa phòng riêng đó, còn chưa kịp gõ cửa, cửa phòng, đã

mở ra.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, nhưng ngay sau đó, cậu nghe thấy một giọng nói từ trong phòng truyền ra.

“Vào đi.” Hạo Thiên Chân hoàn hồn lại, không do dự, trực tiếp bước vào.

Trước khi vào phòng riêng, cậu liếc nhìn về phía tầng một, lúc này Trương Kỳ Lân, đã có chút không chống đỡ nổi rồi.

Có điều, mấy tộc nhân Nam thị kia rõ ràng không có ý định giết chết đối phương tại chỗ, cũng đã thu lại mấy phần lực đạo, muốn đánh chiến thuật tiêu hao.

Cho nên, nhất thời, Trương Kỳ Lân còn chưa ngã xuống.

Hạo Thiên Chân bước vào phòng riêng, ánh mắt đầu tiên liền thấy một lão giả và một người trẻ tuổi ngồi ở vị trí chính.

Không phải ai khác, chính là Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình.

Chương 224

Hạo Thiên Chân đã gặp Nam Vân Đình, nhưng cũng chỉ gặp một lần, bây giờ cậu, coi Nam Vân Đình như cọng rơm cứu mạng.

Chỉ là cậu không biết, Nam Vân Đình trước mặt này, rốt cuộc có giúp cậu không.

Nam Vân Đình trên dưới đánh giá Hạo Thiên Chân, hắn đối với thể chất của người này vô cùng tò mò.

Sự tồn tại của việc xuống mộ tất gặp thi, trộm mộ tất nổ mồ.

Đúng là một "Kẻ Hủy Diệt" lăng mộ di động.

Thật đáng sợ.

“Cậu tên là...

Hạo Thiên Chân đúng không.” Trần Ngọc Lâu lên tiếng trước.

Hạo Thiên Chân nghe hỏi, vội chắp tay đáp: “Tiểu tử chính là, mạo muội làm phiền, mong tiền bối đừng để ý.” Hạo Thiên Chân nói xong, trong lòng sắp xếp lại lời nói, đang chuẩn bị nói ra, thì Nam Vân Đình đã mở miệng.

“Tiền, có thể cho vay, nhưng, ta có một yêu cầu.” Hạo Thiên Chân nghe vậy ngẩn người, cậu không biết sao Nam Vân Đình lại biết cậu đến vay tiền.

Nhưng nghe nói có thể cho vay, những suy nghĩ thừa thãi cũng bị cậu ném ra sau đầu, những thứ đó đều không quan trọng.

“Tiền bối xin cứ nói.” “Khi ta cần, cậu và người nhà họ Trương ở dưới, cần phải làm cho ta một vài việc.” “Không vấn đề.” Hạo Thiên Chân trực tiếp đáp ứng.

Nam Vân Đình thấy Hạo Thiên Chân đáp ứng dứt khoát như vậy, trong lòng cũng vô cùng cạn lời.

Phải nói không nói, Hạo Thiên Chân bây giờ thật đúng là ngây thơ.

Sau này khi Tà Đế hồi tưởng lại quá khứ, chẳng lẽ không thấy xấu hổ sao.

Nam Vân Đình bỏ qua những suy nghĩ thừa thãi, đẩy một tấm thẻ trên bàn trà về phía trước.

"Nếu không có gì bất ngờ, trong thẻ này khoảng một trăm ba mươi triệu, là tiền cho cậu mua Quỷ Tỳ.

Phần thừa, coi như là tiền thuốc men cho mấy người bạn của cậu." "Đa tạ tiền bối." Hạo Thiên Chân trong lòng cảm động không kể xiết.

Sau khi cảm ơn nhiều lần, cậu cũng cầm thẻ ngân hàng, nhanh chóng chạy về phía phòng riêng của nhà họ Hoắc.

Sau khi vào phòng riêng, Hạo Thiên Chân đập thẻ ngân hàng lên bàn trà.

"Tiền bối, đây là tiền mua Quỷ Tỳ." Rồi không đợi Hoắc Tiên Cô nói gì, Hạo Thiên Chân quay đầu chạy ra khỏi phòng riêng.

Lúc này Vương Nguyệt Bán và Phan Tử đã xử lý xong đám vệ sĩ nhà họ Hoắc, đám tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đứa nào đứa nấy cầm dùi cui điện, vây xung quanh, không có ý định động thủ.

Mà Hạo Thiên Chân sau khi đưa tiền cho Hoắc Tiên Cô, liền tìm đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đầu tiên, thanh minh mình đã mua lại Quỷ Tỳ.

Sau khi Tân Nguyệt Phạn Điếm xác nhận, trận chiến, dừng lại.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã yên tĩnh trở lại.

Hạo Thiên Chân dìu Trương Kỳ Lân bị thương không nhẹ và Vương Nguyệt Bán, quay về phòng riêng ở tầng hai vốn thuộc về họ.

Còn Phan Tử, tuy cũng bị thương, nhưng dù sao cũng từng tham gia chiến tranh, chút thương tích này đối với ông ta, còn chưa là gì.

Mà Vương Nguyệt Bán, thuần túy là làm màu.

Lúc đánh nhau, thì mạnh mẽ vô cùng, đánh xong rồi, không chỗ này đau thì chỗ kia không ổn, cả người dán vào Hạo Thiên Chân, ra vẻ bị thương nặng.

"Tiểu Ca, sao anh lại đến đây." Hạo Thiên Chân sau khi lấy lại được mấy chục triệu còn lại và Quỷ Tỳ, liền quay về phòng riêng đầu tiên, hỏi Trương Kỳ Lân đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Có việc phải làm." Trương Kỳ Lân nói chuyện vẫn ngắn gọn như thường lệ.

Hạo Thiên Chân nghe xong đột nhiên có cảm giác như đặt niềm tin nhầm chỗ.

Dù sao, để cứu Trương Kỳ Lân, cậu đã trực tiếp nợ một ân tình trị giá hơn một trăm triệu.

Hơn một trăm triệu vào thời điểm này, người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngay cả Ngô gia hiện tại, toàn bộ gia sản cũng chưa chắc đã có được một trăm triệu.

Đương nhiên, đây chỉ là những gì Hạo Thiên Chân thấy được.

Ba tỉnh nghèo rớt mồng tơi ngày xưa nay đã có Nam thị chống lưng, tiền bạc tự nhiên không thiếu.

Nhưng Hạo Thiên Chân nào biết chuyện đó.

Có lẽ vì các bậc trưởng bối thật sự muốn Hạo Thiên Chân gánh

vác đại kỳ của Ngô gia, nên những gì cậu thấy, những gì cậu nghe bây giờ đều là nửa thật nửa giả. "Thiên Chân, vừa rồi cậu nói đã thuyết phục Hoắc lão thái thái thế nào?

Còn nữa, ban nãy cậu chạy ra ngoài làm gì vậy?" Vương Nguyệt Bán thấy không khí có phần yên tĩnh nên lên tiếng hỏi.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi vừa đi vay tiền.

Vị bên Hoắc gia không muốn ra mặt.

Tiểu Ca, anh cần Quỷ Tỳ này để làm gì?" Nói rồi, Hạo Thiên Chân lại nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Câu hỏi này khiến cả ba người có mặt đều dồn ánh mắt về chiếc hộp trên bàn trà trong phòng.

Vương Nguyệt Bán giật nảy mình.

Hắn vội chạy lên mở hộp ra.

Vừa nhìn đã thấy Quỷ Tỳ đang nằm yên tĩnh bên trong.

Nhớ lại mức giá giao dịch cuối cùng của buổi đấu giá, trong lòng Vương Nguyệt Bán trăm mối ngổn ngang.

Rất nhanh sau đó, dường như nghĩ ra điều gì, hắn nhìn Hạo Thiên Chân hỏi: "Thiên Chân, mẹ nó chứ, không lẽ vừa rồi cậu ra ngoài... bán thân đấy à?" Một trăm hai mươi triệu, Hạo Thiên Chân chạy ra ngoài tổng cộng cũng chỉ hơn mười phút đã vay được.

Vương Nguyệt Bán nghĩ mãi không thông, ai lại hào phóng đến vậy. "Cậu mới đi bán thân ấy." Hạo Thiên Chân trợn mắt, rồi nói: "Là vị tiền bối của Nam gia trên tầng ba.

Tôi đã đồng ý với ông ấy một vài chuyện, ông ấy cho tôi mượn tiền mua Quỷ Tỳ." Bị Hạo Thiên Chân nói vậy, trong phòng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Một mặt là vì số tiền này quá lớn, mặt khác là vì "một vài chuyện" mà Hạo Thiên Chân đã đồng ý.

Cụ thể là chuyện gì, bọn họ rất tò mò.

Nhưng chính Hạo Thiên Chân cũng không biết là chuyện gì, huống chi là họ.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Hạo Thiên Chân, im lặng đứng dậy đi về phía cửa.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, liền đưa tay ra cản Trương Kỳ Lân lại.

Với sự hiểu biết của cậu về Trương Kỳ Lân, nếu anh ta ra ngoài lúc này, chắc chắn là đi tìm Nam Vân Đình.

Đến lúc đó, bất kể là cãi vã hay trực tiếp động thủ, cậu đều không cho rằng Trương Kỳ Lân có thể thắng được.

Sau khi chuyện của Trương Kỳ Lân kết thúc, buổi đấu giá vẫn tiếp tục như thường lệ.

Các vị khách không hề có chút bất mãn nào vì chuyện vừa rồi, ngược lại, tất cả đều phấn chấn tinh thần, từng người một hưng phấn không thôi, chuẩn bị chào đón tiết mục chính của ngày hôm nay: Tinh Đồ.

Chương 225

Cái gọi là Tinh Đồ, không phải là hệ thống định vị thiên văn công nghệ cao, mà là một cuộn da dê ghi lại sự sắp xếp của rất nhiều vì sao, mang tính chỉ hướng rõ rệt.

Theo sử sách ghi lại, thứ tự sắp xếp các vì sao trong đó, nếu giải được, có thể thấy được trường sinh.

Tóm lại, thứ này được đồn thổi vô cùng thần kỳ.

Hơn nữa, Nam Vân Đình cũng phát hiện ra, Tinh Đồ này không tầm thường, vật đổi sao dời, trời đất biến chuyển, sự sắp xếp các vì sao trên đó cũng thay đổi theo.

Trường sinh có lẽ là chuyện hoang đường, nhưng nếu có thể giải mã được, nói không chừng sẽ nhận được không ít lợi ích.

Chính vì vậy, sau khi thông tin về Tinh Đồ được lan truyền, nó mới gây ra chấn động lớn như vậy.

Không biết bao nhiêu người đã bán cả gia sản để đến đây thử vận may.

Cũng có không ít người nảy sinh những ý đồ không nên có.

Nhưng sau ba lần biến cố vừa rồi, những ý đồ không nên có đó của họ cũng đã bị dập tắt. "Tiếp theo, vật phẩm đấu giá cuối cùng, Tinh Đồ." Trên bục đấu giá, Doãn Nam Phong đã thay thế người bán đấu giá, chuẩn bị đích thân chủ trì buổi đấu giá Tinh Đồ.

Ngay khoảnh khắc ông ta đứng trên bục, các tay chân của khách sạn Tân Nguyệt từ mọi hướng trong sảnh tầng một ùa ra, vây kín bục đấu giá.

Trong đó cũng có không ít tộc nhân Nam thị trà trộn vào, hơn nữa,

vì mối quan hệ đặc biệt giữa khách sạn Tân Nguyệt và Nam thị, phần lớn tay chân cao cấp của khách sạn, cũng chính là lực lượng hộ vệ, đều xuất thân từ ngoại tộc của Nam thị.

Với một lực lượng bảo vệ như vậy, đừng nói là phường trộm cắp vặt, cho dù là mười Trương Kỳ Lân cộng lại, cũng chưa chắc đã đến gần được bục đấu giá. "Vật phẩm đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, Tinh Đồ, giá khởi điểm là không, không giới hạn mức tăng giá.

Tác dụng của nó, ở đây tôi sẽ không nói nhiều, chắc hẳn mọi người đều đã biết.

Vậy thì, tôi tuyên bố, buổi đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, bắt đầu!" Doãn Nam Phong hai tay vịn vào mép bàn, phía sau đặt một chiếc hộp ngọc không rõ lai lịch, bên trong chứa đựng Tinh Đồ mà bao người hằng ao ước.

Khi Doãn Nam Phong tuyên bố bắt đầu đấu giá, khách sạn Tân Nguyệt trở nên yên tĩnh.

Khoảng hơn một phút sau, không biết từ hướng nào truyền đến một giọng nói: "Nếu không ai giành vị trí đầu, vậy tại hạ không khách khí nữa, một ngàn vạn." Giọng nói này vừa dứt, Doãn Nam Phong còn chưa kịp lên tiếng, một giọng nói nhẹ bẫng khác đã truyền tới từ hướng khác: "Tinh Đồ quý giá nhường nào, một ngàn vạn mà cũng dám đem ra khoe mẽ, ta ra một trăm triệu." Hai người, hai giọng nói, trực tiếp đẩy giá của Tinh Đồ lên đến hàng trăm triệu.

Tinh Đồ là do một người dưới trướng khách sạn Tân Nguyệt tình cờ có được, Doãn Nam Phong đã mua lại từ người đó với giá cao.

Tuy nói là giá cao, nhưng vì là quan hệ cấp trên cấp dưới, Doãn Nam Phong cũng chỉ tốn khoảng một triệu.

Hiện tại, Tinh Đồ này vừa bắt đầu đấu giá, đã đạt mức giá trên

trời một trăm triệu.

Có thể nói, phen này khách sạn Tân Nguyệt đã lời to.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu. "Điểm thiên đăng." Cừu Đức Khảo là khách quen của khách sạn Tân Nguyệt, đối với quy tắc ở đây có thể nói là rành như lòng bàn tay.

Lão ta cũng không tranh giành với những người bên dưới xem ai nhiều tiền hơn, mà trực tiếp bảo A Ninh điểm đăng.

Chỉ cần đèn còn sáng, bất kể người bên dưới ra giá bao nhiêu, lão ta đều có thể thu Tinh Đồ về tay mình. "Phòng 76 lầu hai, điểm thiên đăng." "Phòng 89 lầu hai, điểm thiên đăng." "Phòng số năm lầu ba, điểm thiên đăng." Ba ngọn đèn liên tiếp được thắp lên, rất nhiều người muốn tham gia đều dẹp đi ý nghĩ của mình.

Nguyên nhân không gì khác, ngọn đèn này không phải ai muốn là điểm được.

Phòng số năm ở lầu ba, ngay sát vách phòng của Hoắc gia.

Vì tính đặc thù của lầu ba, hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ có những người như Trần Ngọc Lâu, Nam Vân Đình mới có thể nghe được một vài thứ.

Đổi lại là người khác, chỉ cần đóng cửa lại, thế giới sẽ lập tức yên tĩnh.

Nhưng dù cho hai người thính lực rất tốt, cũng không nghe thấy âm thanh gì từ phòng số năm này.

Ngay lúc phòng số năm điểm thiên đăng, Trần Ngọc Lâu đưa tay đẩy cặp kính râm, nói với Nam Vân Đình bên cạnh: "Xem ra, cậu đoán sai rồi." Vừa rồi, hai người đã bắt đầu suy đoán xem người trong phòng số năm là ai.

Thiệp mời lên lầu ba của khách sạn Tân Nguyệt rất ít, nhưng dù sao cũng phải phát ra ngoài.

Mà người trong phòng số năm này, cầm thiệp mời quý khách, nhưng khách sạn Tân Nguyệt lại không biết thân phận đối phương, điều này rất kỳ lạ.

Dù sao thiệp mời là do khách sạn Tân Nguyệt phát, vậy thân phận đối phương, khách sạn Tân Nguyệt đáng lẽ phải biết mới đúng.

Theo lời của Doãn Nam Phong, phòng số năm này vốn dĩ là phòng trống, nhưng có mấy kẻ thần thần bí bí, mang Xà Mi Đồng Ngư và Quỷ Tỳ đến để đấu giá, dùng ba thành lợi nhuận để đổi lấy quyền sử dụng phòng số năm.

Doãn Nam Phong đã đồng ý.

Mà Nam Vân Đình suy đoán, người trong phòng số năm này là người của Uông gia.

Nhưng Trần Ngọc Lâu lại không cho là vậy.

Suy nghĩ của Trần Ngọc Lâu và Nam Vân Đình hoàn toàn trái ngược, ông cho rằng người trong phòng số năm không phải là người của Uông gia, nhưng cụ thể là ai thì lại không nói được.

Tóm lại là một mực cắn chắc không phải người Uông gia.

Mà hiện giờ, phòng số năm điểm thiên đăng, cũng đã chứng thực cho suy đoán của Trần Ngọc Lâu.

Không phải nói người Uông gia không có tiền để điểm thiên đăng, dù sao, Uông gia với tư cách là bàn tay đen đứng sau giật dây rất nhiều chuyện, quay Cừu Đức Khảo như chong chóng, tiền bạc họ không thiếu.

Nhưng, người Uông gia kể từ sau khi Uông Tàng Hải chết đã dốc

sức che giấu bản thân.

Chuyện như điểm thiên đăng, bọn họ sẽ không làm.

Dù cho Tinh Đồ có sức ảnh hưởng đến đâu, họ cũng sẽ chỉ chọn cách lấy được nó trong bóng tối, chứ không ra mặt điểm thiên đăng.

Dù sao, người Uông gia bao nhiêu năm qua đã đắc tội với quá nhiều thế lực cả trong sáng lẫn ngoài tối.

Về việc người trong phòng số năm rốt cuộc là ai, điểm này vẫn cần xem xét lại. "Có thể lấy ra Xà Mi Đồng Ngư và Quỷ Tỳ để đấu giá, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Nếu không phải Uông gia, lẽ nào là Trương gia?

Cũng không đúng, người của Trương gia sẽ không đem Quỷ Tỳ ra bán đấu giá." Trần Ngọc Lâu phân tích một cách có trật tự.

Ngồi bên cạnh ông, Nam Vân Đình không lên tiếng.

Trong lòng đối với thân phận của người hoặc nhóm người trong phòng số năm cũng vô cùng tò mò.

Có điều, so với Trần Ngọc Lâu, sự tò mò của Nam Vân Đình có phần kiềm chế hơn.

Dù sao, ông đã về hưu.

Có những chuyện đã không cần ông phải bận tâm nữa, cho dù Uông gia muốn động thủ với Nam thị, Nam Vân Đình tin rằng, không cần mình phải lo lắng, chẳng bao lâu nữa, Uông gia sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Ba ngọn thiên đăng được thắp lên.

Tiếp theo là tiết mục đấu đèn, cũng chính là so kè tiền bạc theo cách hiểu truyền thống.

Trong mỗi phòng đều có một nút bấm đấu giá, sau khi điểm thiên đăng, mỗi lần bấm là mười vạn tệ.

Doãn Nam Phong ở đây sẽ không liên tục nói ai đó tăng giá mười vạn, như vậy vừa ngốc vừa mệt.

Tất cả mọi người có mặt đều nín thở, chỉ nghe Doãn Nam Phong cứ vài giây lại lên tiếng một lần. "Một trăm năm mươi triệu..." "Hai trăm triệu..." "Hai trăm mười triệu..." Giá cả không ngừng tăng lên.

Chương 226

Âm thanh "tít tít tít" không ngừng truyền ra từ ba phòng đã điểm thiên đăng.

Mỗi tiếng "tít", đại diện cho mười vạn tệ biến mất, có lẽ từ trước đến nay, chưa có chiếc nút nào kích thích và tốn tiền hơn thế này. "Mấy thằng khốn này, mẹ nó chứ lắm tiền thật, đợi hôm nào Bàn gia ta rảnh rỗi, nhất định phải đi cướp của người giàu chia cho người nghèo một phen mới được." Vương Nguyệt Bán nghe giá cả bên dưới không ngừng tăng vọt, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Khoảng cách giữa người với người, đôi khi, thật sự còn lớn hơn khoảng cách giữa người và chó. "Thôi đi, Bàn Tử, đừng nói nữa." Hạo Thiên Chân lên tiếng cắt ngang lời nói nguy hiểm của Vương Nguyệt Bán. "Đùa à, trong ba nhà điểm thiên đăng này, chúng ta chỉ quen biết mỗi A Ninh, mà cô ấy còn làm việc cho lão Tây.

Lỡ chọc phải họ thật, có khi chết thế nào cũng không biết." Hắn hỏi tiếp: "Đợi lát nữa đấu giá kết thúc, chúng ta về Tô Hàng hay đi đâu?" "Về rồi à?" Vương Nguyệt Bán có chút kinh ngạc. "Không phải chứ... tớ nghe nói tối nay khách sạn Tân Nguyệt có tổ chức tiệc rượu, Thiên Chân, cậu không muốn ở lại ăn một bữa no nê sao?

Một trăm hai mươi triệu đấy.

Bàn gia ta phải xuống bao nhiêu cái mộ mới kiếm được ngần ấy chứ." Truyền thống tổ chức tiệc rượu sau khi đấu giá kết thúc ở khách sạn Tân Nguyệt đã có từ lâu.

Dù sao, những người đến tham dự đấu giá, phần lớn đều là kẻ giàu người sang.

Khách sạn Tân Nguyệt tuy không cần phải kết giao với họ, nhưng

cũng không muốn để lại ấn tượng xấu.

Dù sao, vật phẩm đấu giá chỉ có bấy nhiêu, luôn sẽ có người ra về tay trắng.

Khó tránh khỏi tình huống mất mặt, vì vậy, tiệc rượu này đã phát huy tác dụng rất tốt.

Đấu giá kết thúc, tổ chức tiệc rượu, rượu ngon mỹ vị bày ra, nhạc nổi lên.

Nói không chừng còn có thể xúc tiến hợp tác giữa các vị khách, khiến họ có ấn tượng tốt về khách sạn Tân Nguyệt.

Từng việc từng việc, tất cả đều là chiêu trò.

Tự cổ chân tình không giữ được, chỉ có chiêu trò mới lấy được lòng người. "Chuyện này..." Bị Vương Nguyệt Bán nói vậy, Hạo Thiên Chân cũng có chút do dự, ánh mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân, dường như muốn nhận được một vài lời khuyên từ anh.

Mà Trương Kỳ Lân cảm nhận được ánh mắt của Hạo Thiên Chân, nhưng không nói gì.

Hạo Thiên Chân cũng biết với tính cách của anh, chắc chắn sẽ không tham gia cái tiệc rượu gì đó.

Vương Bàn Tử đã muốn tham gia, vậy thì tham gia thôi.

Dù sao cũng không làm lỡ việc gì.

Hơn nữa, cậu vẫn còn vài việc chưa làm.

Giá đấu giá của Tinh Đồ cuối cùng được chốt ở mức mười tám tỷ.

Người mua được Tinh Đồ chính là nhân vật thần bí trong phòng số năm.

Về phần hai người còn lại đã điểm thiên đăng, Cừu Đức Khảo và Hoắc Tiên Cô, chỉ đành bỏ cuộc.

Không phải họ không thể tăng giá, nhưng cái giá phải trả thực sự quá cao, họ lại không biết giới hạn chịu đựng của người bí ẩn kia, vì vậy, chỉ có thể từ bỏ.

Một vật phẩm đấu giá bán được với giá trên trời 1.8 tỷ, đây quả là xưa nay chưa từng có, còn sau này có ai phá kỷ lục hay không, họ không biết.

Nhưng mức giá này đủ để khiến họ kinh ngạc.

Trong phút chốc, phần lớn mọi người đều tò mò về nhân vật thần bí trong phòng số năm.

Mà Doãn Nam Phong, lúc này cũng rất vui mừng, ông đã một lần mang về cho khách sạn Tân Nguyệt lợi nhuận hơn chục tỷ, đủ để chứng minh năng lực của mình. "Thưa quý vị, buổi đấu giá hôm nay đến đây xin được khép lại.

Buổi đấu giá tiếp theo, sau khi xác định được thời gian, tôi sẽ sắp xếp người của khách sạn Tân Nguyệt gửi thiệp mời đến quý vị.

Tối nay, tại khách sạn Tân Nguyệt, tiệc rượu vẫn được tổ chức như thường lệ, quý khách nếu không có việc gì, đều có thể tham gia." Nói xong, Doãn Nam Phong rời khỏi bục đấu giá. "Chúng ta đi thôi." Ánh mắt Cừu Đức Khảo sâu thẳm, liếc nhìn về hướng lầu ba, sau đó nói với A Ninh và những người khác.

Thân phận của lão không thích hợp để lộ diện.

Vì vậy, tiệc rượu này lão không tiện tham gia.

Trong số những người tham gia đấu giá, một nửa đã chọn rời đi trước, còn lại đều ở lại, chuẩn bị tham dự tiệc rượu Tân Nguyệt. "Mẹ, chúng ta..." Ở phòng trên lầu ba, thấy buổi đấu giá kết thúc, Nam

Lê cũng quay đầu nhìn Doãn Tân Nguyệt, biểu cảm trên mặt rất rõ ràng là muốn rời đi.

Tuy nhiên, Doãn Tân Nguyệt lại không có ý định rời đi.

Khách sạn Tân Nguyệt xem như nhà mẹ đẻ của bà.

Hoạt động của nhà mẹ đẻ, bà là con gái về thăm nhà, sao có thể không ủng hộ một chút. "A Lê, con cả ngày ở công ty bận trước bận sau, cũng đến lúc nên thư giãn rồi.

Tiệc rượu tối nay, con cùng ta và Linh nhi tham gia nhé." Doãn Tân Nguyệt một tay kéo Hoa Linh, một tay nắm lấy Nam Lê, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nam Lê thấy vậy, chỉ đành gật đầu đồng ý. "Mẹ, đại nương, chúng ta ra ngoài trước đi, nơi này cách sân viện của con không xa, chúng ta về đó nghỉ ngơi một lát rồi tham gia tiệc rượu cũng không muộn." Nam Tinh lúc này đứng ra nói.

Đề nghị này nhanh chóng nhận được sự đồng ý nhất trí của mọi người có mặt.

Trên đường xuống lầu, mọi người lại lần nữa gặp nhóm Hạo Thiên Chân.

Lần này, hai tên mập không còn đấu khẩu với nhau, dù sao cũng có trưởng bối ở đây.

Mà Hạo Thiên Chân lại cung kính hành lễ với Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh, nói: "Đa tạ tiền bối đã chỉ dạy." "Ha ha, không cần bận tâm, chuyện nhỏ thôi mà." Doãn Tân Nguyệt khoát tay một cách hào phóng.

Hạo Thiên Chân lùi lại mấy bước, nhường đường.

Cậu sở dĩ bây giờ bước ra, không phải là cố ý để cảm ơn Doãn Tân Nguyệt, mà là muốn gặp lại Nam Vân Đình một lần nữa. "Tiền

bối." Sau khi đợi ở đầu cầu thang gần nửa tiếng đồng hồ, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng thấy Nam Vân Đình và Trần Ngọc Lâu từ trên lầu đi xuống.

Ngoài hai người ra, đi cùng còn có Doãn Nam Phong, người vừa chủ trì buổi đấu giá cuối cùng.

Nghe tiếng gọi của Hạo Thiên Chân, Nam Vân Đình dừng bước, quay đầu nhìn lại: "Tiểu tử nhà họ Ngô, có chuyện gì sao?" Hạo Thiên Chân đi nhanh hai bước, đến trước mặt Nam Vân Đình, cúi đầu chào: "Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ.

Nếu sau này tiền bối có cần, tôi nhất định sẽ không từ chối.

Còn nữa, số tiền tiền bối cho tôi mượn, tôi nhất định sẽ trả lại đầy đủ." Đây chính là điều Hạo Thiên Chân muốn nói.

Cậu không phải trẻ con, nhưng cậu của hiện tại vẫn giữ được một phần bản tâm.

Nam Vân Đình chỉ nói sau này có việc sẽ để cậu làm, chứ không hề đề cập đến chuyện trả tiền.

Theo Hạo Thiên Chân thấy, hoặc là Nam Vân Đình không quan tâm đến số tiền này, hoặc là đối phương đã quên đề cập.

Dù là trường hợp nào, Hạo Thiên Chân cũng thấy cần phải nói một câu như vậy.

Chương 227

Một trăm hai mươi triệu không phải là con số nhỏ.

Hạo Thiên Chân không cho rằng mình làm chuyện gì mà đáng để người khác bỏ ra cái giá đó.

Vì vậy, tiền cậu sẽ trả, và việc, cậu cũng sẽ làm.

Nam Vân Đình nghe Hạo Thiên Chân nói xong, hơi sững người, sau đó bật cười ha hả.

Trần Ngọc Lâu đẩy cặp kính râm nhỏ, nói với Nam Vân Đình: "Đứa nhỏ này không tệ." "Ừm." Nam Vân Đình gật đầu, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Trả tiền thì không cần đâu.

Ta đã nói trước đó, sau này sẽ có một việc giao cho cậu làm, số tiền này cứ xem như là thù lao trả trước cho cậu vậy.

Ta và ông nội cậu cũng như chú ba của cậu đều có chút giao tình, cho nên, trước mặt ta, cậu không cần phải câu nệ." Lão Cửu Môn hiện đã lụi tàn.

Hạo Thiên Chân trong tương lai, nếu muốn, hoàn toàn có thể gây dựng nên Tân Cửu Môn.

Khi đó, Tân Cửu Môn nếu có Nam thị trợ giúp, đừng nói là tái hiện huy hoàng ngày xưa, cho dù là vượt qua, cũng không phải là không có khả năng. "Tiền bối muốn tôi làm gì, có thể cho biết trước được không, để vãn bối còn sớm chuẩn bị." Hạo Thiên Chân gãi gãi đầu, lại hỏi thêm một câu.

Nghe cậu nói, Nam Vân Đình khẽ lắc đầu: "Cậu của hiện tại vẫn chưa đạt đến yêu cầu của ta, vì vậy, ta sẽ không nói cho cậu biết.

Đợi đến khi nào cậu đạt đến một tiêu chuẩn nhất định, ta sẽ đến

tìm cậu, lúc đó, nói không chừng cậu đã có thể một mình đảm đương một phương rồi." Nam Vân Đình nói xong, quay người dẫn Trần Ngọc Lâu, Doãn Nam Phong xuống lầu.

Đợi ba người đi xa, Vương Nguyệt Bán, Phan Tử mới đi tới.

Vương Bàn Tử chưa kịp nói gì, một nhóm người khác lại từ trên lầu đi xuống.

Người của Hoắc gia.

Hoắc Cẩm Tích vốn định đợi đấu giá kết thúc sẽ đi tìm Nam Vân Đình.

Nhưng không ngờ, Hoắc Tiên Cô đã cản bà lại.

Hoắc Cẩm Tích là trưởng bối của Hoắc Tiên Cô, lời của Hoắc Tiên Cô, bà hoàn toàn có thể không nghe.

Nhưng lý do của Hoắc Tiên Cô, bà không cách nào phản bác được.

Hành trình đến mộ Hiến Vương mười mấy năm trước, Hoắc Tiên Cô vì Hoắc Cẩm Tích mà quả quyết từ chối lời mời của Trương Khải Sơn, giống như Trần Bì A Tứ, đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn.

Hiện nay, Lão Cửu Môn năm xưa đã tan rã, Hoắc Tiên Cô, Trần Bì A Tứ càng bị người trong nghề loại ra khỏi hàng ngũ Cửu Môn.

Hoắc Tiên Cô dựa vào thế lực lớn, sống sung túc, bề ngoài mất đi vị trí trong Cửu Môn, bà vẫn tự tại.

Nhưng chỉ có một số ít người biết đạo lý 'núp bóng cây lớn mới mát'.

Lão Cửu Môn năm xưa, tham gia hành động, huy hoàng vô song ngàn năm.

Tuy hiện tại đa số môn chủ đã qua đời, nhưng uy vọng của Lão Cửu Môn trong giới vẫn còn đó.

Hoắc Tiên Cô từ lúc đó, dần dần bị đẩy ra rìa của giới, cũng may là hiện tại sau lưng bà có một thế lực lớn.

Nếu không, bà nhất định sẽ giống như Trần Bì A Tứ, trở thành hòn đá lót đường cho một vài nhân vật nhỏ vô danh.

Trần Bì A Tứ, như đã nói ở trước, người này tuy là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, nhưng tính tình ngông cuồng bạo ngược, làm việc không từ thủ đoạn.

Hắn từng vì trộm mộ mà muốn huyết tẩy cả một thôn trang.

Sau khi bị người của Nam thị bắt gặp, tin tức truyền đến tai Nam Vân Đình.

Khi Nam Vân Đình phái người đến nơi, người của Trần Bì A Tứ đã bắt đầu cuộc tàn sát.

Sau khi tộc nhân Nam thị chế phục được thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, cứu được dân làng, Trần Bì A Tứ thậm chí còn muốn hạ sát thủ với tộc nhân Nam thị, cuối cùng, bị người dẫn đầu lần này là Nam Vân Hải đè xuống đất mà hành hạ.

Hắn bị cắt gân tay gân chân, xương hai chân bị nghiền nát, trở thành phế nhân.

Sau đó, tin tức lan truyền.

Một số kẻ muốn nổi danh, muốn lộ mặt trong giới, đều nhắm vào Trần Bì A Tứ.

Tuy giết một kẻ tàn phế, nói ra không hay ho gì, nhưng dù sao cũng là một cách để lộ diện.

Nhưng mà, Trần Bì A Tứ bản thân là một kẻ rác rưởi, lại sinh được một cô con gái tốt, Trần Văn Cẩm.

Trong hai năm đó, Trần Văn Cẩm mang theo người cha tàn phế

chạy trốn khắp nơi, trải qua hết cuộc truy sát này đến cuộc truy sát khác.

Cuối cùng, họ chạy đến Tô Hàng.

Ở đó, hai cha con họ được Ngô Lão Cẩu thu nhận, những kẻ đến gây sự cũng đều bị Ngô gia khuyên lui.

Tính tình của Trần Bì A Tứ, cũng trong hai năm được con gái đưa đi trốn tránh truy sát, đã thay đổi ngược lại.

Khi Ngô Lão Cẩu còn sống, Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh nảy sinh tình cảm.

Sau khi Ngô Lão Cẩu qua đời, ba anh em nhà họ Ngô theo ước định đến Nam Vân Hương ghi danh, Trần Văn Cẩm cũng đi theo.

Tại Nam Vân Hương, Trần Văn Cẩm gặp được một nhóm trẻ em từng vì cha cô mà trở thành cô nhi.

Có đứa còn ngây thơ không biết gì, có đứa lòng mang hận thù.

Chúng không nhận ra Trần Văn Cẩm, thậm chí đã không còn nhớ mặt mũi của Trần Bì A Tứ.

Tương lai dù chúng có muốn báo thù, cũng không tìm được mục tiêu.

Từ đó trở đi, Trần Văn Cẩm chính thức nói lời tạm biệt với giới, dưới sự cho phép của Nam Vân Đình, cô đưa Trần Bì A Tứ đến sống ở Nam Vân Hương, làm việc trong nhà trẻ của Nam Vân Hương.

Về phần các môn phái khác: Trương Khải Sơn không có con nối dõi, chết là hết.

Phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng là Nha Đầu, ban đầu thân thể yếu đuối, không thể sinh con, sau khi chữa khỏi bệnh, đã sinh cho Nhị Nguyệt Hồng một trai một gái.

Đôi nam nữ này hiện đang ở nước ngoài.

Theo tin tức của Nam thị, họ không hề dính dáng đến chuyện dưới lòng đất, đang kinh doanh thương mại quốc tế, cũng coi như có thành tựu.

Bán Tiệt Lý đã chết ở Tứ Cô Nương Sơn, nhưng may là ông ta tuổi đã cao, có hai người con trai.

Hiện tại vẫn còn trong giới, nhưng đã không còn thực lực và địa vị như cha họ ngày xưa.

Hắc Bối Lão Lục cũng chết trong lần ở Tứ Cô Nương Sơn đó, cả đời không có con.

Tề Thiết Chủy từng đoán được kết cục của Lão Cửu Môn, vì vậy, ông đã bày kế, giả chết thoát thân, cuối cùng cùng người bạn thân Trương Khải Sơn tiến vào Hư Số Không Gian, cũng là cả đời không con.

Giải Cửu, bộ não mạnh nhất trong Lão Cửu Môn, giỏi kinh doanh.

Ông ta không thường xuyên tiếp xúc với chuyện dưới lòng đất, vì vậy, cuộc sống cũng không tệ.

Sau khi an hưởng tuổi già, ông cùng vợ tiến vào Hư Số Không Gian, giao lại gia nghiệp đồ sộ cho cháu trai của mình, Giải Tiểu Hoa.

Kết cục của Lão Cửu Môn, dường như đã được định sẵn từ đầu.

Huy hoàng ngày xưa không còn nữa.

Tuy nhiên, Nam Vân Đình lại mong chờ, mong chờ Hạo Thiên Chân trưởng thành, tái lập Cửu Môn.

Cửu Môn này, sẽ vượt qua Lão Cửu Môn, trở thành cánh tay đắc lực của Nam thị.